GREG BEAR

RADIOUL LUI DARWIN

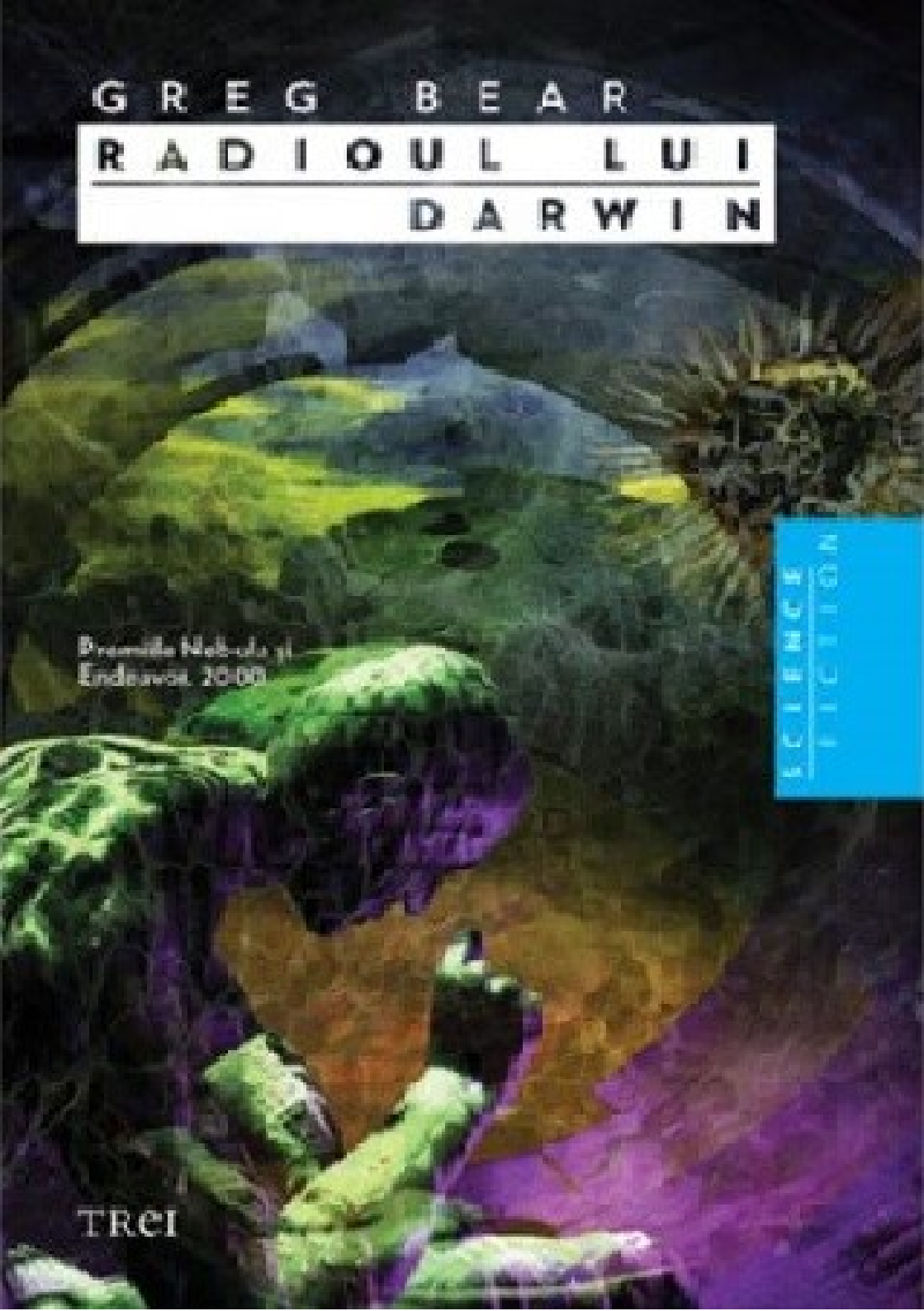

Premiile Nebula și Endeavour 2000

SCIENCE FICTION

TREI

Greg Bear

Radioul lui Darwin

Pentru mama mea,
Wilma Merriman Bear
1915–1997

PARTEA I

IARNA LUI IROD

1. MUNŢII ALPI, LÂNGĂ GRANIŢA AUSTRIEI CU ITALIA

August

Cerul perfect uniform al după-amiezii se întindea peste munţii negri şi suri, ca un decor teatral de culoarea ochilor albicioşi ai unui câine turbat.

Cu o durere de glezne şi cu o arsură în spate cauzată de un colac de coardă din nailon prost plasat, Mitch Rafelson mergea în urma siluetei iuţi a Tildei de-a lungul zonei dintre zăpada albă compactă şi pulberea recent depusă. Amestecate printre blocurile de gheaţă ale cascadei, crenelurile şi vârfurile de gheaţă veche fuseseră sculptate de căldura verii sub forma unor cuţite lăptoase, cu muchii de cremene.

În stânga lui Mitch, munţii se înălţau peste mormanul de bolovani negri care mărgineau panta neregulată a cascadei de gheaţă. În dreapta, sub razele puternice ale soarelui, stratul de gheaţă se întindea, cu o strălucire orbitoare, spre valea perfect curbată a circului glaciar.

Franco se afla la douăzeci de metri spre sud, ascuns de rama ochelarilor lui Mitch, care îl putea auzi, dar nu şi vedea. La câţiva kilometri în spate, de asemenea imposibil de văzut acum, era cortul rotund, de un portocaliu scânteietor, din fibră de sticlă şi aluminiu, unde făcuseră cel din urmă popas pentru a se odihni. Mitch nu ştia la câţi kilometri se găseau de ultimul refugiu, al cărui nume îl uitase, însă amintirea soarelui sclipitor şi a ceaiului cald din sala comună, *Gaststube*, îi dădea puteri.

După terminarea chinului, avea să ia altă ceaşcă de ceai de esenţă tare, să se relaxeze în *Gaststube* şi să-i mulţumească lui Dumnezeu că era în viaţă şi stătea la căldură.

Se apropiau de peretele de stâncă şi de un pod din zăpadă, care traversa o râpă săpată de apa provenită din topirea zăpezilor. Torenţii aceia, acum îngheţaţi, se formau primăvara şi vara şi erodau marginea gheţarului. Dincolo de pod, susţinută de o scobitură sub formă de U a peretelui, se înălţa o formaţiune care semăna cu castelul răsturnat al unui gnom sau cu o orgă: cascadă îngheţată, întinsă pe multe coloane groase. Blocuri mari de gheaţă dislocată şi troiene de zăpadă se adunaseră în jurul albului murdar al bazei; soarele înflăcăra nuanţele alb şi crem din vârf.

Franco apăru în raza vizuală, parcă ieşind din pâclă, şi se alătură Tildei. Până aici merseseră pe un gheţar relativ plat. Acum se părea că Tilde şi Franco voiau să escaladeze orga.

Mitch se opri o clipă şi duse mâna la spate, pentru a-şi trage pioletul. Împinse în sus ochelarii, se ghemui pe vine, apoi se lăsă să cadă în fund, icnind, pentru a-şi examina colţarii. Bulgării de gheaţă dintre colţi cedară sub vârful cuţitului.

Tilde se întoarse câţiva metri ca să-i vorbească şi bărbatul ridică privirea spre ea. Sprâncenele lui groase şi negre formau o punte deasupra nasului cârn, iar ochii rotunzi şi verzi clipeau des din cauza gerului.

— În felul ăsta, câştigăm o oră, rosti Tilde arătând orga. S-a făcut târziu. Ne-ai încetinit.

Dintre buzele subţiri, engleza ei corectă răsuna cu un accent austriac seducător. Avea o siluetă subţire, dar bine proporţionată, păr blond, aproape alb, îndesat sub căciula Polartec de culoare albastru-închis, chip de spiriduş, ochi cenuşii perfect limpezi. Deşi atrăgătoare, nu era genul lui Mitch; avuseseră totuşi o relaţie înainte de sosirea lui Franco.

— Ţi-am spus că n-am mai urcat pe munte de opt ani, zise Mitch.

Franco îl întrecea cu uşurinţă. Italianul se rezema acum în piolet, lângă orgă.

Tilde cântărea şi măsura totul, lua numai lucrurile cele mai bune şi ignora orice se clasa pe locul al doilea, totuşi nu reteza niciodată relaţiile, în eventualitatea în care vechile legături îi puteau fi utile. Franco avea maxilar pătrat, dinţi albi, păr negru

şi des, ras la tâmple, nas acvilin, piele măslinie, mediteraneeană, umeri laţi, braţe musculoase şi mâini frumoase, foarte puternice. Mitch şi-o putea închipui pe Tilde ademenită, din pădurea ei deasă austriacă, de ideea unei aventuri cu Franco, unul alb, celălalt ciocolatiu, precum straturile unui tort. Se simţea detaşat în mod straniu de imaginea aceea. Tilde făcea dragoste cu o rigoare mecanică, fapt ce-l amăgise pe Mitch pentru o vreme, până când înţelesese că executa mişcările, una după alta, ca pe un soi de exerciţiu intelectual. Mânca în acelaşi fel. Nimic n-o mişca profund, totuşi, uneori, era cu adevărat spirituală şi avea un zâmbet fermecător, care forma linii mici în colţurile buzelor subţiri şi bine conturate.

— Trebuie să coborâm înainte de apus, zise ea. Nu ştiu cum va fi vremea. Mai sunt două ore până la peşteră. Nu-i foarte departe, dar urcuşul este greu. Dacă avem noroc, vei avea o oră la dispoziţie ca să examinezi ce am găsit.

— O să mă străduiesc, încuviinţă Mitch. Cât de departe suntem de traseele turistice? N-am văzut un indicator de ore bune.

Tilde îşi scoase ochelarii ca să-i şteargă şi-i aruncă un surâs scurt, lipsit de căldură.

— Turiştii nu vin atât de sus şi nici majoritatea alpiniştilor buni. Eu însă cunosc traseul.

— Zeiţa zăpezilor, spuse Mitch.

— La ce te-ai fi aşteptat? replică ea, luându-i cuvintele drept un compliment. M-am căţărat prin aceste locuri de când eram tânără.

— Păi eşti încă tânără, zise Mitch. Câţi ani ai? Douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase?

Tilde nu-şi dezvăluise niciodată vârsta. Acum îl examina ca pe o piatră preţioasă, despre care nu mai era foarte sigură dacă dorea s-o cumpere.

— Am treizeci şi doi de ani. Franco are patruzeci, dar este mai rapid decât tine.

— Mai dă-l dracu’ pe Franco, zise Mitch fără patimă.

Tilde îşi răsfrânse buza, amuzată.

— Toţi suntem ciudaţi azi, constată ea şi se întoarse. Până şi Franco simte acest lucru. Totuşi alt Om al Gheţurilor... cam cât ar preţui?

Gândul în sine îi opri răsuflarea lui Mitch şi nu avea nevoie de aşa ceva acum. Surescitarea se combina cu oboseala.

— Nu ştiu, răspunse el.

Îşi deschiseseră inimile mărunte, de speculanţi, faţă de el în Salzburg. Erau ambiţioşi, dar nu naivi; Tilde era absolut sigură că descoperirea lor nu era doar un alt cadavru de alpinist. Şi era în măsură s-o ştie. La paisprezece ani, ea ajutase la coborârea a două corpuri care se desprinseseră din limbile gheţarilor. Unul dintre ele avusese vechimea de peste o sută de ani.

Mitch se întreba ce s-ar întâmpla dacă într-adevăr găseau un Om al Gheţurilor. Era sigur că, pe termen lung, Tilde n-ar fi făcut faţă faimei şi succesului. Franco părea îndeajuns de insensibil pentru a rezista, însă Tilde era fragilă, în felul ei. Asemenea unui diamant, putea să taie oţelul, dar, izbită sub un unghi greşit, s-ar fi sfărâmat.

Poate că Franco ar supravieţui faimei, dar i-ar supravieţui şi Tildei? În ciuda celor întâmplate, Mitch îl plăcea pe italian.

— Mai sunt trei kilometri, îi spuse Tilde. Haide!

Ea şi Franco îi arătară cum să escaladeze cascada.

— Curge numai în toiul verii, zise Franco. Acum e îngheţată de o lună. Trebuie să înţelegi cum îngheaţă. Aici jos e dură...

Lovi cu pioletul în gheaţa cenuşiu-albicioasă de la baza masivă a orgii şi câteva aşchii se desprinseră, zornăind.

— ... însă mai sus este subţire ca poleiul, are multe bule de aer şi e poroasă. Dacă o loveşti greşit, cad bucăţi mari. Poţi să răneşti pe cineva. Tilde poate să taie trepte aici, dar tu nu. O să sui între ea şi mine.

Tilde avea să fie prima, o recunoaştere onestă din partea bărbatului că austriaca era alpinista mai bună. Franco întinse corzile şi Mitch le arătă că-şi amintea cum să facă bucle şi noduri datorită ascensiunilor din munţii Cascade, din statul Washington. Tilde se strâmbă şi-i refăcu, în stilul Alpilor, bucla din jurul taliei şi al umerilor.

— Majoritatea drumului poate fi parcurs cu ajutorul colţarilor frontali, zise ea. Nu uita, eu o să tai trepte, dacă ai nevoie. Nu vreau să-i arunci gheaţă în cap lui Franco.

Porni prima.

La jumătatea escaladării coloanei, înfigând întruna dinţii frontali ai colţarilor, Mitch depăşi punctul critic şi epuizarea

păru să i se scurgă, ca un jet, prin picioare, ameţindu-l pentru o secundă. După aceea, îşi simţi corpul curat, parcă spălat cu apă proaspătă, şi răsuflă cu uşurinţă. O urmă pe Tilde, înfigându-şi bine colţarii în gheaţă şi ţinându-se foarte strâns, apucând orice sprijin accesibil. Îşi folosi pioletul în mod cumpătat. În apropierea gheţii, aerul era ceva mai cald.

Le-a luat un sfert de oră să se caţăre până la jumătatea ascensiunii, pe gheaţa de culoare crem. Soarele se ivea de după norii cenuşii, joşi, iluminând cascada îngheţată sub un unghi ascuţit şi ţintuindu-l pe Mitch pe peretele din aur translucid.

O aşteptă pe Tilde să-i anunţe că trecuse de vârf şi că era în siguranţă. Franco îi răspunse în stilul lui laconic. Mitch îşi făcu drum printre două coloane. Aici, gheaţa era într-adevăr imprevizibilă. Se înfigea în ea cu colţii laterali, trimiţând norişori de aşchii peste Franco. Italianul blestema, totuşi Mitch nu se desprinse niciodată, pentru a rămâne atârnat doar în coardă, iar asta era o binecuvântare.

Se târî peste buza rotunjită şi neregulată a cascadei. Mănuşile îi lunecară periculos pe făgaşele de gheaţă. Îşi mişcă energic picioarele, agăţă o muchie de piatră cu bocancul drept, se înfipse bine, găsi sprijin pe încă o stâncă, aşteptă o secundă să-şi tragă răsuflarea şi se târî ca o morsă lângă Tilde.

În ambele părţi, bolovani de un gri-prăfuit delimitau albia pârâului îngheţat. Mitch privi în sus, spre valea stâncoasă şi strâmtă, pe jumătate adumbrită, prin care un gheţar mic cursese cândva dinspre est, săpându-şi albia caracteristică în formă de U. În ultimii ani nu fusese prea multă zăpadă şi gheţarul cursese mai departe, dispărând din făgaşul care se afla acum la câteva zeci de metri deasupra corpului principal al gheţarului.

Mitch se întinse pe burtă şi-l ajută pe Franco să treacă peste muchie. Tilde stătea într-o parte, aşezată pe margine de parcă n-ar fi cunoscut frica, într-un echilibru perfect, zveltă, superbă.

— Întârziem, se încruntă ea spre Mitch. Ce poţi afla într-o jumătate de oră?

Americanul ridică din umeri.

— Trebuie să pornim înapoi cel târziu la apus, îi spuse Franco Tildei, apoi zâmbi larg către Mitch. N-a fost o gheaţă chiar aşa afurisită, este?

— N-a fost rău, zise Mitch.

— Învaţă bine, îi spuse Franco Tildei, care ridică privirea. Ai mai suit pe gheaţă?

— Nu aşa ca asta.

Merseră câteva zeci de metri pe pârâul îngheţat.

— Încă două urcuşuri, anunţă Tilde. Franco, eşti primul.

Mitch privi în sus, prin văzduhul cristalin, peste marginea de sus a făgaşului, la colţii ca nişte dinţi de fierăstrău ai munţilor mai înalţi. Tot nu-şi putea da seama unde se afla. Franco şi Tilde preferau ca el să nu ştie acest lucru. Merseseră cel puţin douăzeci de kilometri de la popasul pe care-l făcuseră în acel *Gaststube* mare din piatră, unde băuseră ceai.

Se întoarse şi zări refugiul portocaliu la vreo patru kilometri în urmă şi cu sute de metri mai jos. Se găsea după o creastă, aflată acum în umbră.

Zăpada părea foarte subţire. Munţii trecuseră prin vara cea mai caldă din istoria modernă a Alpilor, cu topire accentuată a gheţarilor, viituri scurte în văi de la ploile abundente şi zăpadă mică, rămasă din iernile anterioare. Încălzirea globală deja devenise un clişeu mass-media, dar, din locul unde stătea, părea o realitate pentru ochiul de necunoscător al lui Mitch. Era posibil ca, în câteva decenii, Alpii să rămână complet fără zăpadă.

Relativa încălzire şi secetă făcuseră accesibil un traseu ascendent, către peştera veche, care le îngăduise lui Franco şi Tildei să descopere o tragedie neştiută.

Franco anunţă că era fixat ferm, şi Mitch sui încetişor pe ultima porţiune a stâncii, simţind cum gnaisul[1] se aşchia şi-i cădea sub bocanci. Aici, roca era sfărâmicioasă şi, pe alocuri, se transforma în pulbere; zăpada acoperise mult timp zona aceasta, cu certitudine câteva mii de ani.

Franco îi întinse mâna şi împreună asigurară coarda, până urcă şi Tilde. Femeia se opri pe muchie şi îşi feri ochii de lumina directă a soarelui, aflat acum la numai un lat de palmă deasupra orizontului neregulat.

— Ştii unde suntem? îl întrebă pe Mitch.

El clătină din cap.

[1] Rocă metamorfică din cristale de cuarţ, feldspat şi mică. (n. red.)

— N-am fost niciodată atât de sus.

— Băiat de vale, comentă Franco, rânjind larg.

Mitch îşi încruntă privirea.

Se aflau în faţa unui câmp de gheaţă uşor convex şi lunecos, reprezentând limba subţire a unui gheţar care, odată, cursese aproape doisprezece kilometri în câteva cascade spectaculoase. Curgerea încetinise acum în lungul acestei derivaţii. Prea puţină zăpadă nouă alimenta bazinul glaciar, aflat mult mai sus. Peretele de rocă scăldat în soare de deasupra crevasei se înălţa aproape o mie de metri, perfect vertical, având vârful atât de sus încât Mitch nu se sinchisi să se uite.

— Acolo, indică Tilde şi arătă stâncile care se găseau pe partea opusă, sub o creastă muntoasă ascuţită.

Cu destul efort, Mitch distinse un punctuleţ roşu pe fundalul negru şi cenuşiu aflat în umbră: un fanion înfipt de Franco la ultima lor călătorie. Porniră peste gheaţă.

Peştera, o crăpătură naturală, avea o deschidere mică, cu diametrul de un metru, care fusese acoperită în mod artificial de un perete scund din bolovani de mărimea unui cap de om. Tilde îşi scoase camera digitală şi fotografie deschiderea din câteva unghiuri, retrăgându-se şi dându-i ocol, în timp ce Franco dărâma zidul, iar Mitch privea intrarea.

— Cât de adâncă este? întrebă el când Tilde reveni alături de ei.

— Zece metri, răspunse Franco. E foarte frig înăuntru, ca într-un congelator.

— Dar nu va mai fi aşa mult timp, completă Tilde. Cred că este primul an când zona asta a fost deschisă. S-ar putea ca vara viitoare temperatura să fie deasupra punctului de îngheţ. S-ar putea ca în peşteră să intre un vânt cald.

Făcu o grimasă şi-şi ciupi nasul.

Mitch îşi dădu jos rucsacul şi scotoci după lanterne, trusa de cuţite şi mănuşile din vinil, tot ce putuse găsi în magazinele din oraş. Le puse într-o pungă mică din plastic, sigilă punga, o vârî în buzunarul canadienei şi privi printre Franco şi Tilde.

— Deci? întrebă el.

— Dă-i drumul, zâmbi generos femeia şi schiţă un gest de împingere cu mâinile.

El se aplecă, se lăsă în patru labe şi intră primul în peşteră. Franco îl urmă după câteva secunde, apoi Tilde.

Mitch ţinea între dinţi cureaua lanternei micuţe, împingându-se şi trăgându-se înainte câte cincisprezece-douăzeci de centimetri o dată. Gheaţa şi zăpada fină formau o pătură subţire pe podeaua grotei. Pereţii erau netezi şi se ridicau, unindu-se în unghi ascuţit în plafon. Aici nu putea sta nici măcar pe vine.

— O să se lărgească! strigă Franco din urmă.

— O vizuină foarte intimă, se auzi glasul spart al Tildei.

Interiorul era aproape inodor. Era frig, mult sub zero grade. Roca îi absorbea căldura corpului chiar şi prin canadiana izolatoare şi pantalonii de alpinism. Trecu peste un filon de gheaţă ce părea albicioasă pe fundalul pietrei negre şi-l zgârie cu degetele. Era tare. Gheaţa şi zăpada se depuseseră, cel puţin până aici, în perioada când peştera fusese acoperită. Imediat după filonul de gheaţă, podeaua începea să urce şi Mitch simţi un curent slab de aer dinspre o altă crăpătură în rocă, recent eliberată de gheaţă.

Se simţea uşor nelinişţit, nu atât în privinţa scenei pe care avea s-o vadă în curând, cât mai degrabă faţă de caracterul neortodox, ba chiar ilegal, al acţiunii. Cea mai mică mişcare greşită, orice firicel de zvon scurs despre expediţia aceasta, despre faptul că nu urmase procedurile specifice şi nu se asigurase ca totul să fie legitim…

Mitch mai avusese necazuri cu instituţiile. Cu nici şase luni în urmă, îşi pierduse slujba de la Muzeul Hayer din Seattle, dar acela fusese un act politic, ridicol şi incorect.

Până acum, el n-o insultase niciodată pe Doamna Ştiinţă.

Discutase multe ore cu Franco şi Tilde în hotelul din Salzburg, însă ei refuzaseră să cedeze. Dacă nu s-ar fi decis să-i însoţească, cei doi ar fi luat pe altcineva – Tilde sugerase posibilitatea cooptării unui fost student la Medicină, acum şomer, cu care avusese cândva o relaţie. Se părea că avea o sumedenie de foşti iubiţi, toţi mult mai puţin calificaţi şi mult mai puţin scrupuloşi decât Mitch.

Indiferent care ar fi fost motivele sau caracterul ei moral, Mitch nu era genul care s-o refuze şi apoi să-i denunţe; în jungla socială, fiecare are nişa lui, propriile lui limite. Limita lui Mitch începea la posibilitatea de a pune poliţia austriacă pe urmele unor foste prietene.

Franco îi lovi uşor un crampon de pe bocanc.

— Probleme? întrebă el.

— Nu, răspunse americanul şi înaintă icnind alţi cincisprezece centimetri.

Pe neaşteptate, o formă lunguiaţă şi luminoasă i se formă într-un ochi, ca o lună mare şi nefocalizată. Corpul păru că i se dilată precum un balon. Înghiţi cu un nod mare.

— Rahat, murmură el, sperând că nu era ceea ce credea.

Forma luminoasă dispăru. Corpul îi reveni la normal.

Peştera se îngusta în continuare, având forma unui gât înalt de cel mult treizeci de centimetri şi lat de o jumătate de metru. Răsucindu-şi capul într-o parte, Mitch apucă o crăpătură aflată chiar dincolo de acea formaţiune şi se trase puternic înainte. Canadiana i se agăţă în ceva şi auzi pârâitul ţesăturii, pe când se lupta să se desprindă şi să treacă mai departe.

— Ăsta-i locul cel mai strâmt, zise Franco. Eu abia pot trece.

— De ce-aţi înaintat până aici? întrebă Mitch, adunându-şi curajul în spaţiul care urmă, puţin mai larg, totuşi întunecat şi îngust.

— Pentru că există, nu? zise Tilde şi glasul i se auzi ca strigătul unei păsări îndepărtate. Eu l-am provocat pe Franco şi el m-a provocat pe mine.

Râse şi clinchetele reverberară în bezna din faţă. Mitch simţi cum i se zbârleşte părul de pe ceafă. Noul Om al Gheţurilor râdea odată cu ei, sau poate de ei. El era deja mort. Nu-l îngrijora nimic şi-l amuza teribil că atâţia oameni se chinuiau pentru a-i vedea rămăşiţele pământeşti.

— Când aţi fost ultima dată aici? întrebă Mitch.

Se miră de ce nu încercase să afle acest lucru mai înainte. Poate fiindcă până acum nu crezuse cu adevărat. Ei veniseră până aici, fără să fi dat vreun semn că-i făceau vreo farsă, ceva de care se îndoia oricum că Tilde era, prin natura ei, capabilă.

— Acum şapte-opt zile, răspunse Franco.

Locul era îndeajuns de larg pentru ca italianul să se poată trage lângă picioarele lui Mitch, care îi lumină chipul cu lanterna. Franco îi oferi un surâs larg, care-i dezvălui dinţii albi.

Mitch privi înainte. Putea distinge ceva întunecat, ca o grămăjoară de cenuşă.

— Suntem aproape? întrebă Tilde. Mitch, e doar un picior.

Mitch încercă să înţeleagă afirmaţia ei. Tilde se referea la

partea corpului, nu la unitatea de măsură.

— Încă nu-l văd.

— Mai înainte e cenuşa, adăugă Franco. Asta poate fi.

Arătă grămăjoara neagră. Mitch putea simţi cum aerul cobora uşor în faţa lui, plutind pe lângă corp, fără să tulbure fundul peşterii.

Înaintă cu o lentoare solemnă, examinând totul. Cea mai mică dovadă care ar fi putut supravieţui unei intrări anterioare: aşchii de piatră, bucăţi de crenguţe sau lemn, semne pe pereţi...

Nimic. Se lăsă în patru labe, cu o senzaţie minunată de uşurare, şi avansă foarte încet. Franco deveni nerăbdător.

— E-n regulă acolo, zise italianul lovindu-i din nou cramponul.

— Ce dracu' – merg încet ca să nu scap nimic, înţelegi? răspunse Mitch, înfrânându-şi pornirea de a izbi îndărăt din picior asemenea unui catâr.

— Bine, încuviinţă Franco îngăduitor.

Mitch vedea acum şi după cotitură. Podeaua devenea mai netedă. Simţea iz de iarbă şi de sărătură, care aducea cu mirosul de peşte proaspăt. Părul de pe ceafă i se zbârli din nou şi pe ochi i se formă o pâclă. Empatii străvechi.

— Îl văd, anunţă el.

Un picior îndoit ieşea de sub o margine de piatră; era micuţ, ca al unui copil, foarte zbârcit, cafeniu-închis, aproape negru. Peştera se lărgea în locul acela şi pe podea erau resturi de fibre uscate şi înnegrite – poate că era iarbă. Stuf. Ötzi, adevăratul Om al Gheţurilor, purtase o pelerină făcută din stuf.

— Dumnezeule, rosti Mitch.

Altă pată lunguiaţă albă în ochi, care dispăru lent, şi o durere uşoară în tâmplă.

— Se lărgeşte mult acolo! strigă Tilde. Putem începea toţi, fără să-i deranjăm.

— Să „îi" deranjăm? întrebă Mitch şi lumină cu lanterna înapoi, printre picioare.

Franco rânji, încadrat de genunchii lui.

— Asta-i surpriza cea mare, spuse el. Sunt doi.

2. REPUBLICA GEORGIA

Kaye se ghemui pe scaunul de lângă şofer, din maşina micuţă

Fiat, care scârţâia şi zdrăngănea, în timp ce Lado conducea pe serpentinele îngrijorătoare ale şoselei militare gruzine. Deşi toropită de soare şi epuizată, femeia nu putea dormi. Picioarele ei lungi tresăreau la fiecare curbă. La un zgomot al cauciucurilor tocite, precum ţipătul unui porc înjunghiat, ea îşi trecu degetele prin părul castaniu, tuns scurt, şi căscă apăsat, cu subînţeles.

Lado simţi că tăcerea se prelungise prea mult. Se uită la Kaye cu ochi căprui, blânzi, pe faţa arsă de soare şi presărată cu riduri fine, ridică ţigara peste volan şi împinse bărbia în afară.

— Salvarea noastră stă-n rahat, da? întrebă el.

Kaye zâmbi fără să vrea.

— Te rog, îi răspunse, nu încerca să mă înveseleşti.

Lado o ignoră.

— E bine pentru noi. Georgia are ceva de oferit lumii! Avem o canalizare excelentă.

Graseia cu eleganţă, iar cuvântul „canalizare” se auzi canal-zae.

— Canalizare, murmură femeia. Ca-na-li-za-re.

— Am pronunţat bine? întrebă Lado.

— Perfect.

Lado Jakeli era cercetător-şef la Institutul Eliava din Tbilisi, unde se extrăgeau bacteriofagi – virusuri care atacă doar bacterii – din canalizarea locală a oraşului şi a spitalelor, din deşeurile provenite de la gospodăriile agricole, dar şi din specimene culese din toată lumea. Acum Occidentul, inclusiv Kaye, venise cu pălăria în mână, ca să înveţe de la gruzini mai multe despre proprietăţile curative ale fagilor.

Ea se înţelesese bine cu personalul de la Eliava. După o săptămână de conferinţe şi vizite prin laboratoare, câţiva cercetători mai tineri o invitaseră să-i însoţească pe dealurile line şi păşunile strălucitor de verzi de la poalele muntelui Kazbeg.

Situaţia se schimbase însă foarte rapid. În dimineaţa aceasta, Lado venise cu maşina tocmai din Tbilisi la tabăra lor de bază de lângă vechea şi solitara biserică ortodoxă Gergeti. Adusese într-un plic un fax de la sediul misiunii de menţinere a păcii ONU din capitală.

Lado băuse o cană de cafea în tabără, apoi, amabil ca de

obicei şi, pe deasupra, susţinătorul ei, se oferise s-o ducă pe Kaye la Gordi, un orăşel aflat la 120 de kilometri sud-vest de Kazbeg.

Ea nu avusese de ales. În mod neaşteptat, şi în momentul cel mai neprielnic cu putinţă, propriul ei trecut o ajunsese din urmă.

Echipa ONU căutase specialişti nongruzini cu o anumită experienţă şi numele ei fusese singurul care apăruse: Kaye Lang, 34 de ani, asociată, împreună cu soţul ei, Saul Madsen, în cadrul companiei Ecobacter Research. La începutul anilor 1990, Kaye studiase medicina legală la Universitatea de Stat din New York, intenţionând să urmeze investigaţii criminaliste. După un an se răzgândise şi se transferase la microbiologie, având ca materie principală ingineria genetică, însă era singura persoană din Georgia care avea măcar gradul de pregătire cerut de ONU.

Lado o purta acum prin unul dintre cele mai frumoase peisaje pe care ea le văzuse vreodată. În umbra munţilor Caucaz, ei trecură pe lângă terenuri agricole terasate în versanţi, gospodării mici din piatră, silozuri şi biserici din piatră, orăşele cu clădiri din lemn şi piatră, case cu pridvoare prietenoase şi minunat cioplite, care se deschideau spre drumurile înguste, pavate cu cărămizi, piatră cubică sau pur şi simplu din pământ bătătorit, aşezări presărate la distanţe mari pe întinderile neregulate de păduri şi pajişti păscute de oi şi capre.

Până şi zonele aparent pustii de aici fuseseră populate şi disputate de-a lungul secolelor, ca toate locurile pe care ea le văzuse în Europa de Vest, iar acum şi în cea de Est. Uneori se simţea sufocată de simpla apropiere a oamenilor, de zâmbetele ştirbe ale bătrânilor care stăteau pe marginea drumului, privind traficul ce venea din lumi noi şi nefamiliare şi trecea mai departe. Chipuri prietenoase ridate, mâini noduroase, care fluturau spre maşina micuţă.

Toţi tinerii plecaseră la oraşe, lăsându-i pe bătrâni să aibă grijă de regiunile rurale, mai puţin în staţiunile montane. Georgia intenţiona să se transforme într-o ţară a staţiunilor. Economia ei creştea anual cu zeci de procente; moneda naţională, lari, se întărea, de asemenea, şi înlocuise de mult timp rubla, iar în scurt timp avea să înlocuiască dolarii. Gruzinii

construiau conducte de petrol de la Marea Caspică până la Marea Neagră, iar vinul devenea un bun major de export, în ţara care-l produsese pentru prima oară în lume.

În următorii ani, Georgia avea să exporte un soi nou şi foarte diferit de elixir: soluţiile din fagi care să vindece o lume ce pierdea războiul împotriva bolilor bacteriene.

Maşina intră pe banda opusă a şoselei, când luară o curbă strânsă, înapoia căreia nu se putea zări nimic. Kaye înghiţi în sec, dar nu comentă. Lado fusese foarte atent cu ea la institut. De câteva ori, săptămâna trecută, femeia îl văzuse privind-o gânditor, cu o expresie desprinsă dintr-o lume străveche, cu ochii mijiţi ca nişte crăpături înconjurate de riduri, asemenea unui satir cioplit în lemn de măslin şi vopsit cafeniu. Printre femeile din Eliava, mai ales printre cele tinere, avea reputaţia unui bărbat în care nu puteai avea întotdeauna încredere. Totuşi, o tratase mereu cu politeţe pe Kaye, ba chiar, ca în acel moment, cu grijă. Nu dorea ca ea să fie tristă, dar nici nu se putea gândi la vreun motiv pentru care să fie veselă.

În ciuda frumuseţii ei, Georgia avea multe neajunsuri: război civil, asasinate, iar acum gropi comune.

Intrară, legănându-se într-o perdea de ploaie. Ştergătoarele parbrizului îşi mişcau cozile negre, limpezind cam o treime din câmpul vizual al lui Lado.

— Frumos din partea lui Iosif Stalin că ne-a lăsat canalizarea, comentă bărbatul. Un fiu iubitor al Georgiei. Cel mai faimos produs al nostru pentru export, mai bun decât vinul.

Îi surâse nesincer. Părea, în acelaşi timp, stânjenit şi gata să se scuze. Kaye nu putu să nu-l contrazică.

— A ucis milioane de oameni, murmură. El l-a omorât pe doctorul Eliava.

Lado privi încruntat prin şuvoaiele ploii, străduindu-se să vadă ceva dincolo de botul scurt al automobilului. Reduse viteza şi frână, apoi ocoli un şanţ destul de mare ca să poată ascunde o vacă. Kaye scânci slab şi se prinse cu mâinile de laturile scaunului. Pe porţiunea aceasta de şosea nu exista parapet, iar sub ea se căsca o râpă adâncă de cel puţin trei sute de metri, care se întindea până la un râu format de topirea glaciară.

— Beria a fost cel care l-a declarat pe doctorul Eliava

„duşmanul poporului”, rosti Lado pe un ton indiferent, ca şi cum ar fi povestit istorii vechi de familie. Pe atunci, Beria era şeful KGB-ului din Georgia, un ticălos local care abuza de copii, nu lupul turbat al întregii Rusii.

— A fost omul lui Stalin, spuse Kaye, încercând să nu se mai gândească la şosea.

Nu putea înţelege deloc mândria gruzinilor pentru Stalin.

— Toţi au fost oamenii lui Stalin, altfel mureau, ridică din umeri Lado. Aici a fost mare supărare când Hruşciov a spus că Stalin a fost un om rău. Ce ştiam noi? Ne-a regulat de-atâtea ori şi atâţia ani, încât credeam că-i soţul nostru.

Lui Kaye, ideea i se păru amuzantă, şi Lado se simţi încurajat de surâsul ei.

— Unii tot mai vor să revină la prosperitatea de sub comunişti. Însă noi avem prosperitate în rahat. Îşi frecă nasul. Eu o să aleg rahatul.

În ora următoare, coborâră peste coline şi platouri mai puţin înfricoşătoare. Indicatoarele rutiere, cu scrierea gruzină plină de rotocoale, erau ciuruite cu zeci de găuri ruginite de gloanţe.

— Mai avem cel mult o jumătate de oră, anunţă Lado.

Din cauza ploii dese era greu de apreciat deosebirea dintre zi şi noapte. Lado aprinse farurile mici şi palide, când se apropiară de intersecţia unde trebuiau să vireze spre Gordi.

Două TAB-uri flancau şoseaua chiar înainte de intersecţie. Cinci ruşi din unităţile de menţinere a păcii, cu pelerine şi căşti rotunde, le făcură semn plictisiţi să oprească.

Lado frână Fiatul şi-l opri, uşor înclinat, pe marginea acostamentului. Kaye putea zări alt şanţ la numai câţiva metri în faţă, exact în intersecţie. Pentru a-l ocoli, trebuiau să meargă pe acostament.

Lado coborî geamul din dreptul lui. Un soldat rus de nouăsprezece-douăzeci de ani, cu obraji trandafirii de băietan, privi înăuntru. De pe casca lui, picăturile de ploaie se revărsau pe mâneca lui Lado, care îi vorbi în rusă.

— Americancă? o întrebă tânărul rus pe Kaye.

Ea îi arătă paşaportul, autorizaţiile UE şi CSI, apoi faxul care îi cerea – practic îi ordona – să se prezinte în Gordi. Soldatul luă faxul şi se încruntă când încercă să-l citească, udându-l aproape complet. Se retrase pentru a se consulta cu un ofiţer, care ieşise prin trapa posterioară a TAB-ului cel mai apropiat.

— Ei nu vor să fie aici, murmură Lado spre Kaye. Şi nici noi nu-i dorim. Totuşi, noi am cerut ajutor... Pe cine să învinovăţim?

Ploaia se opri. Kaye privi spre ceaţa neguroasă de deasupra. Dincolo de torsul motorului, auzea greieri şi ciripit de păsări.

— O luaţi înainte şi la stânga, îi spuse soldatul lui Lado, mândru de cele câteva cuvinte englezeşti folosite.

Zâmbi către Kaye şi le arătă alt soldat, care stătea ca un stâlp indicator în obscuritatea cenuşie de lângă şanţ. Lado schimbă vitezele şi Fiatul micuţ ocoli şanţul, trecu pe lângă al treilea militar şi intră pe drumul lateral.

Lado deschise complet geamul. Aerul rece şi umed al serii pătrunse înăuntru şi zbârli părul scurt de pe ceafa lui Kaye. De o parte şi de cealaltă a drumului se întindeau mesteceni deşi. Pe neaşteptate, simţi un iz neplăcut, trecător. Se aflau în preajma oamenilor. Apoi Kaye se gândi că poate mirosul nu provenea de la canalizarea localităţii. Strâmbă din nas şi simţi un ghem în stomac. Era totuşi improbabil. Destinaţia lor se afla la doi kilometri în afara orăşelului, iar Gordi se găsea la cel puţin trei kilometri de şosea.

Ajunseră la un pârâu şi trecură încet prin apa puţin adâncă, dar turbulentă. Roţile se afundară până la capace, însă maşina ieşi cu bine şi mai continuă pentru alte câteva sute de metri. Stele se întrezăreau printre norii ce lunecau repede pe boltă. Munţii desenau pe cer forme negre şi zimţate. Pădurea se apropia şi se îndepărta succesiv de drum, apoi zăriră Gordi: clădiri din piatră, câteva case mai noi din lemn, pătrate, cu un etaj şi ferestre micuţe, un singur bloc municipal din beton, fără decoraţiuni exterioare, străzi de asfalt, deformat de făgaşele roţilor, şi piatră cubică veche. Nicio lumină. Ferestre negre, oarbe. Curentul electric fusese oprit din nou.

— Nu cunosc localitatea asta, murmură Lado.

Călcă brusc frâna, smulgând-o pe Kaye din reverie. Maşina înaintă silenţios în piaţeta oraşului, înconjurată de clădiri cu un etaj. Femeia zări o firmă Intourist decolorată deasupra unui han care purta denumirea „Tigrul Rustaveli”.

Lado aprinse becul din plafoniera micuţă şi scoase harta trimisă prin fax. O azvârli apoi cât colo dezgustat şi deschise portiera. Balamalele scârţâiră metalic, sonor. Bărbatul se aplecă în afară şi strigă:

— Unde-i mormântul?

Îi răspunse doar bezna.

— Grozav, făcu el.

Trânti portiera de două ori, ca să se închidă etanş.

Kaye strânse apăsat din buze când automobilul se zgudui şi porni. În scrâşnetele schimbătorului de viteze, coborâră o străduţă mărginită de prăvălii întunecate şi închise cu obloane din tablă ondulată, după care ieşiră prin capătul celălalt al localităţii, pe lângă două case dărăpănate, maldăre de pietriş şi baloturi de paie împrăştiate.

După câteva minute, zăriră lumini, strălucirea proiectoarelor şi un singur foc de tabără, apoi auziră ţăcănitul monoton al unui generator portabil şi glasuri răsunând în noapte.

Mormântul era mai aproape decât arătase harta, la vreun kilometru de orăşel. Kaye se întrebă dacă localnicii auziseră ţipetele sau dacă, de fapt, existaseră ţipete.

Distracţia se terminase.

Echipa ONU purta măşti de gaze echipate cu filtre aerosol industriale. Soldaţii nervoşi din forţele de securitate ale Republicii Georgia fuseseră siliţi să recurgă la eşarfe, pe care le legaseră în jurul feţelor. Arătau sinistru, deşi în alte circumstanţe ar fi fost comici. Ofiţerii lor purtau măşti chirurgicale din material alb.

Preşedintele consiliului local, *sakrebulo*, un bărbat scund cu pumni mari, ciuf înalt de păr negru sârmos şi nas proeminent, stătea cu o expresie nefericită, de câine bătut, lângă ofiţerii de securitate.

Şeful echipei ONU, colonelul american Nicholas Beck din Carolina de Sud, făcu rapid prezentările şi-i întinse lui Kaye o mască ONU. Ea şi-o puse stânjenită. Aghiotanta lui, o femeie caporal de culoare, pe nume Hunter, îi dădu o pereche de mănuşi chirurgicale din latex alb, care o pocniră familiar pe încheieturi, când le puse.

Beck şi Hunter îi conduseră pe Kaye şi Lado, departe de focul de tabără şi jeepurile albe, pe o potecă îngustă, prin tufişuri şi printr-o pădure răzleaţă, spre morminte.

— Preşedintele consiliului local are şi el duşmani, spuse Beck. Membrii opoziţiei au excavat şanţurile şi după aceea au telefonat la sediul ONU din Tbilisi. Nu cred că Securitatea vrea

ca noi să fim aici. Nu putem obţine niciun fel de cooperare din partea capitalei. Ţinând seama de timpul foarte scurt, ai fost singura cu experienţă în domeniul legist pe care am putut-o găsi.

Trei şanţuri paralele fuseseră redeschise şi erau luminate de proiectoare montate pe stâlpi înalţi, înfipţi în solul nisipos, alimentate de un generator portabil. Între stâlpi, panglicile din plastic ale cordonului de interdicţie atârnau moale în aerul nemişcat.

Kaye se apropie de primul şanţ şi-şi ridică masca. Încreţi nările în anticipare şi inspiră atent. Nu simţi decât mirosul de noroi, de pământ umed.

— Sunt mai vechi de doi ani, anunţă ea.

Îi restitui masca lui Beck. Lado se opri la zece paşi în urma ei, nedorind să se apropie de morminte.

— Trebuie să fim siguri în privinţa asta, zise colonelul.

Kaye se apropie de al doilea şanţ şi plimbă raza lanternei peste mormanele de ţesături, oase murdare şi pământ. Solul era nisipos şi uscat, posibil parte din albia unui vechi torent montan format în urma topirii glaciare din munţi. Corpurile erau aproape de nerecunoscut, oseminte cafeniu-deschis acoperite cu noroi şi carne zbârcită de culoare neagră şi maronie. Hainele căpătaseră nuanţă pământie, totuşi peticele şi zdrenţele nu proveneau din uniforme militare, ci din rochii, pantaloni, paltoane. Ţesăturile din lână şi bumbac nu se descompuseseră complet. Kaye căută materiale sintetice, care să aibă culori mai vii; acestea ar fi putut stabili vechimea maximă a mormântului. Nu văzu niciunul imediat.

Deplasă raza lanternei în sus pe pereţii şanţului. Cele mai groase rădăcini vizibile, retezate de lopeţi, aveau diametrul de un centimetru. Copacii cei mai apropiaţi se aflau, asemenea unor spectre înalte şi subţiri, la mai puţin de zece metri depărtare.

Un ofiţer de securitate între două vârste făcu un pas înainte. Acesta purta numele impunător Vahtang Cikurişvili, arătos, dar corpolent, cu umeri masivi şi nas gros, ce părea să fi fost rupt de mai multe ori. Nu purta mască. Ţinea în mână ceva întunecat, şi Kaye avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama că era o gheată. Cikurişvili îi vorbi lui Lado într-o gruzină încărcată de consoane.

— Zice că pantofii sunt vechi, traduse Lado, şi că oamenii ăştia au murit acum cincizeci de ani. Poate mai mult.

Cikurişvili îşi roti furios braţul şi adresă spre Lado şi Beck un torent de gruzină amestecată cu rusă.

— Spune că gruzinii care au dezgropat astea sunt nişte idioţi, traduse Lado. Nu-i treaba ONU. S-a întâmplat cu mult înaintea războiului civil. Zice că ăştia nu sunt oseţi.

— Cine a spus ceva de oseţi? replică sec Beck.

Kaye examină gheata. Avea talpă groasă din piele şi căpută tot din piele, iar şireturile erau putrezite şi acoperite cu pământ. Pielea era tare ca piatra. Se uită înăuntru. Interiorul era murdar, însă nu exista nici ciorap, nici ţesut de natură organică – gheata nu fusese luată de pe un picior putrezit. Cikurişvili îi înfruntă sfidător privirea întrebătoare, apoi scoase o cutie de chibrituri şi-şi aprinse o ţigară.

Punere în scenă, gândi Kaye. Îşi aminti de cursurile pe care le urmase în Bronx, cursuri care o îndepărtaseră în cele din urmă de medicina legală. Deplasările pe teren, la scene de crime reale. Măştile de protecţie împotriva mirosului de putrefacţie.

Beck îi vorbi împăciuitor lui Cikurişvili, într-o gruzină stricată şi rusă ceva mai corectă. Lado îi retraduse cu blândeţe încercările. După aceea, colonelul o prinse pe Kaye de cot şi o conduse către o prelată, care fusese ridicată la câţiva metri de şanţuri.

Sub aceasta se aflau două mese pliante ponosite, acoperite cu fragmente de corpuri. *Complet amatoricesc*, gândi Kaye. Poate că duşmanii preşedintelui *sakrebulo* dezgropaseră cadavrele şi făcuseră fotografii pentru a-şi dovedi ipoteza.

Ocoli masa: două torsuri şi un craniu. Pe torsuri se găsea destulă carne mumificată şi nişte fibre nefamiliare, ca nişte benzi întunecate şi scorojite, pe craniu, în jurul frunţii, ochilor şi obrajilor. Ea căută urme de elitre de insecte şi găsi câteva larve moarte de musculiţe pe un gât descărnat. Cadavrele fuseseră îngropate la numai câteva ore după moarte. Deduse că asta nu se întâmplase în toiul iernii, pentru că atunci nu existau musculiţe. Desigur, iernile erau blânde în Georgia la altitudinea aceasta.

Luă un briceag mic de lângă torsul cel mai apropiat şi îndepărtă o bucată de ţesătură, care fusese cândva bumbac alb,

după care ridică o fâşie de piele concavă şi ţeapănă de deasupra abdomenului. În ţesătură şi piele se vedeau urme de gloanţe.

— Dumnezeule! rosti ea.

În interiorul pelvisului, ghemuit în noroi şi înfăşurat în fâşii rigide de ţesut uscat, se afla un corp mai mic, o simplă grămăjoară de oscioare, cu craniul sfărâmat.

— Colonele!

I-l arătă lui Beck şi chipul acestuia împietri.

Era posibil ca trupurile să fi fost acolo de cincizeci de ani, dar dacă aşa stăteau lucrurile, se aflau într-o stare remarcabilă. Rămăseseră resturi de lână şi bumbac. Totul era foarte uscat. În jurul zonei existau acum sisteme de drenare. Şanţurile erau adânci. Totuşi rădăcinile…

Cikurişvili vorbi din nou şi tonul lui părea mai cooperant, chiar vinovat. De-a lungul secolelor existase multă vinovăţie.

— El zice că amândouă sunt femei, îi şopti Lado lui Kaye.

— Văd şi eu, răspunse ea tot în şoaptă.

Ocoli masa, ca să examineze al doilea tors, al cărui abdomen nu avea deloc piele. Râcâi, pentru a îndepărta noroiul închegat, şi torsul se legănă cu zgomotul scos de o tărtăcuţă uscată. În pelvis se afla alt craniu micuţ, un fetus de şase luni, similar celuilalt. Torsul nu avea membre, şi Kaye nu ştia dacă picioarele rămăseseră în mormânt. Niciunul dintre fetuşi nu fusese expulzat de presiunea gazelor abdominale.

— Ambele erau însărcinate, rosti ea şi Lado traduse în gruzină.

— Am numărat cam şaizeci de corpuri, zise Beck cu glas scăzut. Femeile par să fi fost împuşcate. Bărbaţii au fost fie împuşcaţi, fie ciomăgiţi până la moarte.

Cikurişvili arătă către Beck, apoi înspre tabără, şi strigă, roşu la faţă, în lumina slabă reflectată din raza lanternei:

— Djugaşvili, Stalin!

Ofiţerul de securitate voia să spună că mormintele fuseseră săpate cu câţiva ani înainte de Marele Război pentru Apărarea Patriei, în decursul epurărilor. Sfârşitul anilor 1930. Asta însemna că aveau o vechime de aproape şaptezeci de ani şi nu implicau ONU.

— El vrea ca ONU şi ruşii să plece de aici, spuse Lado. Zice că-i o chestiune de politică internă, nu de jurisdicţia misiunii de

menţinere a păcii.

Beck vorbi din nou, pe un ton mai puţin blând, cu ofiţerul gruzin. Lado nu dorea să fie în mijlocul schimbului de cuvinte şi se îndreptă către locul unde Kaye se aplecase peste al doilea tors.

— Urâtă chestie, zise el.

— Prea mult, rosti încet femeia.

— Poftim?

— Şaptezeci de ani este prea mult, urmă ea. Acum de ce se ceartă?

Cu vârful lamei briceagului testă benzile de ţesut nefamiliar din jurul orbitelor. Păreau să formeze un soi de mască. Oare capetele fuseseră acoperite cu glugi înainte de execuţii? Nu credea. Benzile erau întunecate, fibroase şi solide.

— Bărbatul de la ONU zice că pentru crimele de război nu există limite, îi spuse Lado. Nu există pre... cum se zice? Prescripţie?

— Are dreptate, încuviinţă Kaye.

Rostogoli cu grijă craniul. Occiputul fusese fracturat lateral şi împins în interior, pe o adâncime de trei centimetri.

Îşi reîntoarse atenţia către scheletul micuţ ghemuit în pelvisul celui de-al doilea tors. În anul al doilea al Facultăţii de Medicină, urmase cursuri de embriologie. Structura osoasă a fetusului părea oarecum stranie, însă nu dorea să-i distrugă craniul, trăgându-l afară din conglomeratul de pământ şi ţesuturi uscate. Şi aşa intervenise destul de mult.

În mod straniu, Kaye se simţi revoltată nu atât de resturile mumificate şi deshidratate, cât de ceea ce reconstruia deja imaginaţia ei. Îşi îndreptă spatele şi flutură din braţ spre Beck, pentru a-i atrage atenţia.

— Femeile acestea au fost împuşcate în stomac, zise ea.

Ucideţi toţi întâi-născuţii. Monştri furioşi.

— Au fost omorâte, adăugă după aceea şi-şi încleştă dinţii.

— Cu cât timp în urmă?

— Cikurişvili s-ar putea să aibă dreptate în privinţa ghetei, dacă a provenit de aici, totuşi mormântul acesta nu-i atât de vechi. Rădăcinile de pe perimetrul şanţurilor sunt prea mici. Bănuiala mea este că victimele au murit recent, acum doi-trei ani. Pământul pare uscat, dar solul este probabil acid şi ar dizolva orice oase în câţiva ani. Apoi este vorba despre ţesături,

care par să fie din lână şi bumbac, ceea ce înseamnă că mormântul nu are mai mult de câţiva ani vechime. Dacă sunt materiale sintetice, ar putea fi mai vechi, însă şi aşa ar fi ulterior lui Stalin.

Beck se apropie de ea şi-şi ridică masca.

— Ne poţi ajuta înainte să ajungă ceilalţi aici? o întrebă.

— Ce înseamnă asta?

— Patru-cinci zile, răspunse colonelul.

La câţiva paşi mai departe, Cikurişvili privi de la unul la celălalt, cu maxilarele încleştate, nemulţumit, de parcă nişte poliţişti ar fi întrerupt un conflict familial.

Kaye se pomeni ţinându-şi răsuflarea. Se întoarse cu spatele, făcu un pas înapoi, trase aer în piept şi întrebă:

— O să începeţi o anchetă pentru crime de război?

— Ruşii cred că ar trebui s-o facem, răspunse Beck. Ei abia aşteaptă să-i discrediteze pe noii lor comunişti. Câteva atrocităţi uitate din trecut le-ar oferi muniţie proaspătă. Dacă ne-ai putea oferi o estimare mai precisă... doi ani, cinci, treizeci, oricât ar fi?

— Mai puţin de zece şi probabil mai puţin de cinci, zise ea. N-am mai practicat de mult meseria asta. Pot să fac doar câteva lucruri. Să iau probe... nişte eşantioane de ţesuturi. Bineînţeles, nu o autopsie completă.

— E de o mie de ori mai bine decât dacă i-am lăsa pe localnici să calce în picioare totul pe-aici. N-am încredere în niciunul. Nu sunt sigur nici dacă ne putem încrede în ruşi. Într-un fel sau altul, toţi au interese personale.

Lado rămase inexpresiv şi nu comentă, dar nici nu-i traduse lui Cikurişvili.

Kaye simţi ceea ce ştiuse şi se temuse că va sosi: vechea spaimă întunecată o cuprindea încetişor.

Se gândise că dacă va călători şi va fi departe de Saul, ar putea alunga momentele rele, emoţiile rele. Se simţise eliberată, privindu-i pe cercetători şi pe tehnicieni lucrând la institutul Eliava, făcând atâtea lucruri bune cu aşa puţine resurse, smulgând literalmente sănătate din canalizare. Partea măreaţă şi frumoasă a Republicii Georgia. Iar acum... Reversul monedei. Tătuca Iosif Stalin sau epuratorii etnici, gruzini încercând să-i alunge pe armeni şi oseţi, abhazi încercând să-i alunge pe gruzini, ruşi trimiţând soldaţi, ceceni implicându-se.

Războaie mici şi murdare între vecini străvechi, cu doleanţe străvechi.

N-avea să fie bine pentru ea, însă nu putea să refuze.

Lado îşi încreţi chipul şi-l privi pe Beck.

— Pruncii aceia aveau să fie mame?

— Majoritatea, încuviinţă celălalt. Şi poate că unii aveau să fie taţi.

3. ALPII

Capătul peşterii era foarte strâmt. Tilde stătea sub o lespede joasă din piatră, cu genunchii strânşi la piept şi-l privea pe Mitch, care rămăsese în genunchi înaintea celor pentru care venise aici. Franco stătea pe vine lângă el.

Gura americanului era pe jumătate deschisă, ca a unui băieţel surprins. Pentru o vreme, nu putu articula niciun cuvânt. Din partea din spate a peşterii nu se auzea niciun zgomot, totul era complet nemişcat. Doar raza lanternei se deplasa când el plimba lumina în sus şi în jos pe cele două forme.

— N-am atins nimic, rosti Franco.

Tăciunii înnegriţi, fragmentele străvechi de lemn, iarba şi trestia păreau gata să fie spulberate de o răsuflare, totuşi formau resturile unui foc. Pielea corpurilor se conservase mult mai bine. Mitch nu văzuse niciodată exemple mai remarcabile de mumificare prin frig. Ţesuturile erau dure şi uscate, cu umezeala absorbită de aerul foarte rece şi perfect uscat. În zona capetelor, care stăteau faţă în faţă, pielea şi muşchii nu se zbârciseră mai deloc înainte de a se rigidiza. Trăsăturile erau aproape naturale, deşi pleoapele se retrăseseră şi globii oculari de dedesubt erau contractaţi, negri, indescriptibil de somnoroşi. Şi corpurile erau întregi; doar în zona picioarelor, carnea părea să se fi contractat şi închis la culoare, poate din cauza curentului intermitent care răzbătea ceva mai sus prin deschizătură. Labele picioarelor erau zbârcite şi negre, ca nişte ciuperci uscate.

Lui Mitch nu-i venea să-şi creadă ochilor. Poate că postura lor nu era deloc extraordinară – zăceau întinşi pe o parte, un bărbat şi o femeie, care muriseră privindu-se, îngheţând pe măsură ce se răciseră tăciunii ultimului lor foc. Nu era nimic neaşteptat în mâinile bărbatului, care se întindeau către faţa

femeii, şi nici în braţele ei coborâte, de parcă s-ar fi apăsat pe abdomen. Nu era nimic extraordinar în pielea de animal de sub cei doi, sau în cealaltă piele, mototolită lângă bărbat, ca şi cum fusese azvârlită în lături.

În ultimele clipe ale vieţii, cu focul stins, murind îngheţat, bărbatul se simţise prea încălzit şi-şi îndepărtase învelitoarea.

Mitch îşi coborî ochii la degetele încovoiate ale femeii şi înghiţi un nod din cauza emoţiei, pe care nu şi-o putea defini sau explica uşor.

— Cât de vechi sunt? întrebă Tilde, întrerupându-i concentrarea.

Glasul ei răsună perfect articulat, limpede şi raţional, ca sunetul unei lame de cuţit lovită cu o piatră.

Mitch tresări.

— Sunt foarte vechi, răspunse el încet.

— Ca Omul Gheţurilor?

— Nu ca Omul Gheţurilor, zise Mitch şi glasul aproape i se frânse.

Femeia fusese rănită. Într-o parte, la nivelul şoldului, se vedea o împunsătură. Era înconjurată de pete de sânge şi i se păru că putea distinge pete şi pe piatra de dedesubt. Poate că asta îi cauzase moartea.

În peşteră nu existau arme.

Mitch îşi frecă ochii, pentru a îndepărta luna micuţă, albă şi neregulată care ameninţa să-l distragă, apoi cercetă din nou chipurile cu nasuri scurte şi lătăreţe, cu vârful ridicat. Maxilarul femeii atârna inert, al bărbatului era închis. Femeia murise, icnind după aer. Nu putea fi sigur în privinţa asta, dar nici nu puse la îndoială constatarea. Se potrivea.

Abia acum începu să se deplaseze cu grijă în jurul corpurilor, ghemuit, mişcându-se foarte încet, păstrându-şi genunchii îndoiţi la doi centimetri deasupra şoldului bărbatului.

— Par vechi, spuse Franco, pur şi simplu ca să producă un sunet în peşteră.

Ochii îi sclipeau. Mitch îl privi, după aceea reveni cu atenţia la profilul bărbatului.

Frunte groasă, nas lat, turtit, fără bărbie. Umerii puternici se îngustau spre talia relativ zveltă. Braţe groase. Feţele erau netede, aproape spâne. Pe de altă parte, toată pielea mai jos de gât era acoperită cu o blană fină ca puful, întunecată, vizibilă

doar din apropiere. În jurul tâmplelor, părul tăiat scurt părea să fi fost ras după un model, tuns cu o pricepere deosebită.

Adio reconstituirilor lăţoase din muzee!

Mitch se aplecă mai mult, simţi aerul rece apăsându-l în interiorul nărilor şi se sprijini cu palma de plafonul peşterii. Între corpuri se afla ceva ca o mască; de fapt, erau două măşti, una lângă bărbat, îndesată parţial sub el, iar cealaltă lângă femeie. Marginile măştilor păreau sfâşiate. Ambele aveau găuri pentru ochi şi nas, o buză superioară, totul acoperit cu perişori fini, iar mai jos era o prelungire neregulată, mai păroasă, care se poate să fi înconjurat cândva gâtul şi maxilarul inferior. Era posibil să fi fost smulse de pe feţele lor, dar de pe capete nu lipsea nicio bucăţică de piele.

Masca aflată cel mai aproape de femeie părea ataşată de fruntea şi tâmplele ei prin fibre subţiri ca filamentele unei midii.

Mitch înţelese că se concentra asupra unor mistere mărunte pentru a ocoli o imposibilitate majoră.

— Cât de vechi sunt? întrebă din nou Tilde. Tot nu poţi spune?

— Oameni ca ăştia n-au mai existat de zeci de mii de ani, răspunse el.

Tilde păru să nu priceapă cât de mult însemna asta.

— Sunt europeni, ca Omul Gheţurilor?

— Nu ştiu, spuse Mitch, însă clătină din cap şi ridică mâna.

Nu dorea să vorbească, ci să gândească. Locul acesta era foarte periculos, profesional, mintal... din orice unghi l-ar fi abordat. Periculos, parcă desprins dintr-un vis şi imposibil.

— Spune-mi, Mitch, insistă Tilde cu o blândeţe surprinzătoare. Spune-mi ce vezi.

Se întinse şi-i mângâie genunchiul. Franco privi gestul acesta cu maturitate.

— Sunt un bărbat şi o femeie, începu americanul, ambii înalţi cam de un metru şaizeci.

— Scunzi, comentă Franco.

— Par să fie din genul *Homo*, specia *sapiens*, continuă Mitch, acoperindu-i glasul. Nu însă ca noi. Este posibil să fi suferit de un fel de nanism, o deformare a trăsăturilor.

Se opri şi privi din nou capetele, dar nu văzu niciun semn de nanism, totuşi măştile îl deranjau.

Trăsăturile clasice.

— Nu sunt pitici, urmă el. Sunt oameni de Neanderthal.

Tilde tuşi. Aerul lipsit de umiditate le uscase gâturile.

— Poftim?

— Troglodiţi? întrebă Franco.

— Oameni de Neanderthal, repetă Mitch, atât pentru a se convinge pe sine, cât şi pentru a-l corecta.

— Termină cu prostiile! vorbi Tilde, şi glasul îi vibră de furie. Nu suntem copii.

— Nu sunt prostii. Aţi găsit doi oameni de Neanderthal excelent conservaţi, un bărbat şi o femeie. Primele mumii de Neanderthal care au fost găsite vreodată. Oriunde.

Tilde şi Franco căzură pe gânduri. Afară, vântul urla pe lângă intrarea peşterii.

— Cât de vechi sunt? întrebă Franco.

— Toţi cred că oamenii de Neanderthal au dispărut într-o perioadă cuprinsă între o sută de mii de ani şi patruzeci de mii de ani în urmă, zise Mitch. Poate că toţi se înşală. Eu însă mă îndoiesc că s-ar fi putut păstra în peştera asta, în starea asta de conservare, timp de patruzeci de mii de ani.

— Poate că au fost ultimii, propuse Franco şi-şi făcu reverenţios o cruce.

— Incredibil, zise Tilde îmbujorată la faţă. Cam cât ar valora?

Mitch simţi o crampă în picior şi se retrase, pentru a se ghemui pe vine lângă Franco. Se frecă la ochi cu degete înmănuşate. Era foarte frig. Luna de lumină se înceţoşă şi se mişcă.

— Nu au nicio valoare, rosti el.

— Termină cu glumele, spuse Tilde. Sunt nişte raritǎţi, nu mai există nimic ca ei, nu?

— Chiar dacă noi... vreau să zic, voi i-aţi putea scoate intacţi din peştera asta şi i-aţi coborî de pe munte, unde i-aţi vinde?

— Există oameni care colecţionează aşa ceva, interveni Franco. Oameni cu bani mulţi. Am discutat deja cu cineva despre un Om al Gheţurilor. Cu siguranţă, un Om şi o Femeie ai Gheţurilor...

— Poate că n-ar trebui să vorbesc pe ocolite, îl întrerupse Mitch. Dacă oamenii ăştia de Neanderthal nu vor fi manipulaţi în mod ştiinţific, eu, personal, mă voi duce la autorităţile din Elveţia, din Italia, de cine dracu' ţine locul ăsta-n care ne aflăm,

şi le voi anunţa.

Altă tăcere. Mitch aproape că putea auzi gândurile Tildei, ca mecanismul micuţ al unui ceas austriac.

Franco lovi cu mâna înmănuşată în podeaua peşterii şi-l fulgeră cu privirea pe american.

— De ce vrei să ne-o tragi?

— Pentru că oamenii ăştia de Neanderthal nu vă aparţin vouă, replică Mitch. Ei nu aparţin nimănui.

— Sunt morţi! răcni Franco. De-acum nu-şi mai aparţin nici lor înşişi, nu?

Buzele Tildei se strânseră într-o linie dreaptă, îndârjită.

— Mitch are dreptate. Nu o să-i vindem.

Puţin speriat acum, Mitch vorbi repede:

— Nu ştiu ce altceva intenţionaţi să faceţi cu ei, dar nu cred că veţi reuşi să aveţi un control asupra lor, ori să le vindeţi drepturile, să faceţi... nu ştiu, păpuşi Barbie Preistorice sau altceva.

Inspiră adânc.

— Repet, declară Tilde apăsat, Mitch are dreptate. Franco miji ochii şi o privi întrebător. Este un eveniment uriaş. Vom fi buni cetăţeni. Ei sunt strămoşii tuturor. Ei sunt Mama şi Tatăl lumii noastre.

Mitch simţea în mod clar apropierea durerii de cap. Lumina lunguiaţă de mai devreme fusese un avertisment familiar: apropierea unui impact nimicitor. Coborârea pe munte avea să fie dificilă sau chiar imposibilă dacă îl lovea o migrenă, o adevărată despicătoare de ţeastă. Nu luase la el niciun medicament.

— Intenţionezi să mă omori aici? o întrebă pe Tilde.

Franco îl privi scurt, apoi se rostogoli şi se uită la femeie, aşteptând un răspuns.

Ea zâmbi larg şi îşi lovi cu vârful degetului bărbia.

— Mă gândesc. Ce mai pungaşi am fi! Poveşti faimoase. Piraţii preistoriei! Chiuituri şi o sticlă de rachiu!

— Ar trebui, spuse Mitch, presupunând că ea îi dăduse un răspuns negativ, să luăm câte o mostră de ţesut din fiecare corp, cu minimum de intruziune. După aceea...

Întinse lanterna şi proiectă lumina dincolo de capetele apropiate, cu ochi somnoroşi, ale bărbatului şi femeii, spre cotlonul cel mai îndepărtat, la trei metri mai departe în

peşteră. Acolo se mai afla ceva, o boccea învelită în blană.

— Ce-i aia? întrebară simultan el şi Franco.

Mitch căzu pe gânduri. Ar fi putut să se ghemuiască şi să-şi facă loc pe lângă femeie, fără să mişte absolut nimic, cu excepţia prafului. Pe de altă parte, cel mai bine ar fi fost să lase totul neatins, să se retragă din peşteră şi să revină cu experţi adevăraţi. Aprecia că mostrele de ţesut ar fi fost dovezi suficiente. Din studierea osemintelor găsite, se cunoşteau destule despre ADN-ul oamenilor de Neanderthal. S-ar fi făcut o confirmare şi peştera putea fi sigilată până când…

Îşi apăsă tâmplele cu degetele şi închise ochii.

Tilde îl bătu pe umăr şi-l împinse cu blândeţe la o parte.

— Eu sunt mai micuţă, îi spuse.

Se târî pe lângă femeia de Neanderthal, către fundul peşterii.

Mitch privi şi nu spuse nimic. Acesta i se părea adevăratul păcat – păcatul curiozităţii copleşitoare. N-avea să se ierte niciodată, dar, se întrebă el, cum ar fi putut-o opri fără să afecteze mumiile? În plus, ea se mişca foarte precaut.

Tilde se aplecă atât de jos, încât faţa îi era lipită de podea, lângă bocceluţă. Prinse cu două degete un capăt al blănii şi-l răsuci încet. Mitch simţi un nod în gât.

— Luminaţi aici, ceru ea.

Mitch ridică lanterna şi Franco îl imită imediat.

— Este o păpuşă, anunţă femeia.

În partea de sus a legăturii se vedea un chip mititel, ca un măr negru şi zbârcit, cu doi ochişori negri, afundaţi.

— Nu, spuse americanul, este un prunc.

Tilde se retrase câţiva centimetri şi emise un sunet slab de surprindere.

Migrena se rostogoli ca tunetul peste Mitch.

Franco îl ţinu pe Mitch de braţ lângă intrarea peşterii. Tilde era tot înăuntru. Migrena americanului se agravase, cu afectarea vederii şi toate celelalte simptome, şi se străduia din răsputeri să nu se ghemuiască pur şi simplu şi să înceapă să urle. Avusese deja două senzaţii de vomă, lângă peşteră, iar acum tremura violent.

Ştia cu absolută certitudine că va muri aici, în pragul celei mai extraordinare descoperiri antropologice a tuturor timpurilor, pe care avea s-o lase în mâinile Tildei şi Franco,

aceştia fiind doar cu puţin superiori unor hoţi ordinari.

— Ce face acolo? gemu el, cu capul plecat.

Până şi amurgul i se părea prea luminos. Cu toate acestea, se întuneca repede.

— Nu-i grija ta, replică Franco şi-l strânse mai tare de braţ.

Mitch se smuci şi pipăi orbeşte în buzunar după fiolele care conţineau eşantioanele. Izbutise să recolteze două mostre, din partea superioară a coapsei de la bărbat şi de la femeie, înainte ca migrena să-şi atingă apogeul; acum, abia dacă putea să vadă ceva.

Se sili să deschidă ochii şi privi albastrul de safir dumnezeiesc, care încadra cu precizie muntele, gheaţa, zăpada şi peste care se suprapuneau flashurile din colţurile ochilor lui, ca nişte fulgere minuscule.

Tilde ieşi din peşteră cu aparatul foto într-o mână şi rucsacul în mâna cealaltă.

— Avem suficiente dovezi pentru a demonstra totul, zise ea.

I se adresă în italiană lui Franco, vorbind repede şi cu glas scăzut. Mitch nici nu înţelese, nici nu-i păsa.

Nu dorea nimic altceva decât să coboare muntele, să se întindă într-un pat cald şi să doarmă, să aştepte dispariţia durerii extraordinare, extrem de familiară, dar mereu proaspătă şi nouă.

Moartea era altă opţiune, nu fără atracţiile ei.

Franco îi fixă cu pricepere coarda.

— Haide, prietene! rosti el şi smuci de coardă.

Mitch se clătină înainte, strângându-şi pumnii pe lângă corp, pentru a se abţine să nu-şi lovească tâmplele.

— Pioletul, spuse Tilde, şi Franco scoase pioletul de la brâul lui Mitch, unde i se încurca între picioare, şi i-l puse în rucsac.

— Nu ţi-e bine, rosti italianul.

Mitch strânse apăsat din ochi; amurgul era plin de fulgere, iar tunetele însemnau durere, strivirea silenţioasă a capului său la fiecare pas. Tilde porni prima şi Franco o urmă îndeaproape.

— Mergem pe altă rută, anunţă femeia. Gheaţa-i proastă şi podu-i putred.

Mitch deschise ochii. Creasta muntelui părea un vârf de cuţit ruginit, o umbră cenuşie pe fundalul celui mai albastru cer, care se transforma treptat în negru presărat de stele. Fiecare răsuflare era mai rece şi mai greu de inspirat decât cea

anterioară. Transpira abundent.

Mergea instinctiv, cu mare dificultate, încercă să coboare o pantă din piatră presărată cu petice de zăpadă care trosnea sub tălpi, lunecă şi se prinse de coardă, târându-l pe Franco doi metri în jos. Italianul nu protestă, ci rearanjă coarda în jurul lui şi-i vorbi ca unui copil:

— Gata, prietene. Aşa-i mai bine. Aşa-i mai bine. Ai grijă cum păşeşti.

— Nu mai rezist, şopti Mitch. N-am mai avut o migrenă de peste doi ani. Nici măcar nu mi-am adus pastilele.

— Nu contează. Ai grijă unde calci şi fă ce-ţi spun eu.

Franco strigă la Tilde, care se îndepărtase de ei. Mitch o simţi pe femeie apropiindu-se şi ridică ochii, mijindu-i către ea. Chipul îi era încadrat de nori şi de luminile şi scânteile din vederea lui.

— Vine ninsoarea, zise austriaca. Trebuie să ne grăbim.

Discutară între ei în italiană şi germană, iar Mitch se gândi că vorbeau cum să-l lase acolo, pe gheaţă.

— Pot să merg, rosti el. Pot să păşesc.

Reîncepură să coboare panta gheţarului, însoţiţi de zgomotele căderii de gheaţă, în vreme ce fluviul străvechi şi lent curgea la vale, plesnind şi huruind, cu vuiete şi trosnete. Undeva se auzea bătaia unor palme gigantice. Vântul se înteţi şi Mitch se întoarse cu spatele. Franco îl răsuci din nou în direcţia de mers şi-l împinse cu mai puţină blândeţe.

— N-avem timp de prostii, prietene. Mergi!

— Încerc.

— Mergi fără să te-opreşti.

Vântul deveni un pumn care-l lovea în faţă. Se aplecă împotriva lui. Cristale de gheaţă îi înţepau obrajii şi încercă să-şi ridice gluga, însă degetele îi erau ca nişte cârnăciori în mănuşi.

— N-o să poată, zise Tilde, şi Mitch o văzu ocolindu-l, învăluită în volbură de nea.

Traiectoriile fulgilor deveniră brusc rectilinii şi toţi tresăriră, când vântul îi izbi. Lanterna lui Franco ilumină milioane de fulgi, care vâjâiau pe lângă ei, în torenţi orizontali. Discutară despre construirea unui adăpost în zăpadă, dar gheaţa era prea tare şi săpatul ar fi durat prea mult.

— Dă-i drumul! Coboară! strigă Franco şi Tilde se conformă

fără un cuvânt.

Mitch nu ştia încotro mergeau şi nici nu-i păsa. Franco înjura întruna în italiană, însă vântul îi acoperea cuvintele şi Mitch, silindu-se să înainteze, ridicându-şi şi coborându-şi bocancii, afundându-şi colţarii, străduindu-se să rămână în picioare, îi percepea existenţa doar prin tensiunea din coarda sa.

— Zeii sunt furioşi! răcni Tilde, pe jumătate triumfător, pe jumătate ironic, surescitată şi chiar exaltată.

Franco probabil căzuse, deoarece Mitch se pomeni smucit puternic din spate. El reuşise cumva să apuce pioletul şi, pe măsură ce aluneca pe stomac, avu luciditatea de a înfige pioletul în gheaţă şi de a-şi opri coborârea. Franco păru să atârne pentru un moment, la câţiva metri mai jos pe pantă. Mitch privi în direcţia aceea. Luminiţele îi dispăruseră din coada ochilor. Îngheţa realmente şi asta îi diminua durerea provocată de migrenă. Franco nu era vizibil prin benzile drepte şi paralele de zăpadă. Vântul şuieră, apoi vui şi Mitch îşi apropie faţa mai mult de gheaţă. Pioletul se desprinse, iar el alunecă doi-trei metri. Acum, când durerea îi dispărea, se întreba cum ar putea scăpa cu viaţă. Înfipse crampoanele în gheaţă şi se trase înapoi, în sus pe pantă, târându-l pe Franco după el. Tilde îl ajută pe italian să se ridice în picioare. Avea nasul însângerat şi părea ameţit. Probabil că se lovise cu capul de gheaţă. Femeia se uită la Mitch, zâmbi şi-l atinse pe umăr. Un gest extrem de prietenos. Nimeni nu spuse nimic. Împărtăşirea durerilor şi a căldurii letale care li se infiltra în corp îi apropia mult. Franco scoase un ţipăt horcăit, îşi linse buza însângerată şi scurtă lungimile tuturor corzilor. Erau foarte expuşi. Cascada fremăta mai tare decât vântul urlător, bubuia şi trosnea, auzindu-se precum un tractor pe un drum de grohotiş. Mitch simţi cum gheaţa de sub el vibra. Se aflau prea aproape de cascadă, care era activă şi făcea un zgomot uriaş. Trase coarda care-l lega de Tilde şi capătul ei dezlegat ajunse la el. Trase coarda dinapoia sa şi Franco apăru împleticindu-se în vânt şi ninsoare, cu faţa acoperită de sânge, cu ochii fulgerând în spatele ochelarilor. Franco îngenunche lângă el, după aceea se lăsă pe mâinile înmănuşate şi se răsturnă pe o parte. Mitch îl prinse de umăr, dar italianul nu se clinti. Mitch se ridică în picioare şi privi spre vale. Vântul sufla de sus şi-l îmbrânci înainte. Încercă din nou, lăsându-se stângaci pe spate,

şi căzu. Singura lor opţiune era să se târască. Îl trase pe Franco după el, însă nu izbuti să facă nici doi metri. Se întoarse la Franco şi începu să-l împingă. Gheaţa era zgrunţuroasă, nu alunecoasă, şi nu-l ajuta. Nu ştia ce să facă. Trebuiau să iasă din calea vântului, totuşi nu putea să vadă suficient de bine, pentru a alege vreo direcţie. Era mulţumit că Tilde îi abandonase. Ea putea să se salveze şi să aibă copii, dar, bineînţeles, nu cu vreunul dintre ei doi, care erau acum eliminaţi din ciclul evoluţionar. Lepădaseră toate responsabilităţile. Îi păru rău că Franco fusese atât de rănit.

— Hei, prietene! îi strigă el în ureche. Trezeşte-te şi ajută-mă, altfel o să murim!

Franco nu răspunse. Era posibil să fi murit deja, dar Mitch nu credea că o simplă cădere ar fi putut omorî pe cineva. Găsi lanterna din jurul încheieturii lui, o desfăcu, o aprinse şi-i privi ochii, încercând să-i deschidă cu degetele înmănuşate, ceea ce fu destul de greu, însă pupilele erau mici şi inegale. Mda... Franco se izbise violent de gheaţă şi se alesese cu o comoţie şi cu nasul spart. De acolo curgea sângele, care, în combinaţie cu zăpada, se transforma într-un amestec roşu, oribil, pe chipul italianului. Mitch renunţă să-i mai vorbească. Se gândi să-i reteze coarda şi să se desprindă, dar nu avu destul curaj să treacă la fapte. Franco se purtase bine cu el. Rivali, uniţi pe gheaţă de perspectiva morţii. Mitch se îndoia că vreo femeie ar fi putut cu adevărat să simtă un fior romantic auzind aşa ceva. Din experienţa lui, femeilor nu le păsa prea mult de asemenea lucruri. Le păsa de moarte, însă nu şi de camaraderia dintre bărbaţi. Totul era foarte confuz acum şi căldura creştea iute. Canadiana lui era încinsă, la fel şi pantalonii căptuşiţi. În plus, simţea nevoia acută să urineze. Se părea că nu era posibil să moară cu demnitate. Franco gemu. Ba nu, nu fusese Franco. Gheaţa de sub ei vibră, apoi se zgâlţâi, iar ei se rostogoliră şi lunecară într-o parte. Mitch zări sub raza lanternei un bloc mare de gheaţă care se ridica, sau poate că ei căzură. Da, asta se întâmpla, şi închise ochii în anticipare. Nu se lovi totuşi la cap, deşi violenţa şocului îi goli complet plămânii. Aterizară pe omăt şi vântul încetă. Peste ei căzură bulgări de zăpadă şi două bucăţi mari de gheaţă îi prinseră piciorul. Totul deveni tăcut şi nemişcat. Mitch încercă să-şi ridice piciorul, dar i se împotrivi o moliciune caldă, iar celălalt picior era rigid. Totul se decisese.

Brusc, deschise larg ochii spre strălucirea unui soare albastru, orbitor care acoperea tot cerul.

4. GORDI

Clătinând din cap în semn de stânjeneală tristă, Lado o lăsă pe Kaye în grija lui Beck şi reveni la Tbilisi. Nu putea să lipsească mult timp de la institut.

Echipa ONU se cază la micul han „Tigrul Rustaveli” din Gordi, ocupând toate camerele. Ruşii înălţară şi mai multe corturi şi dormiră în zona dintre sat şi morminte.

Sub atenţia chinuită, dar zâmbitoare, a hangiţei Lika, o femeie robustă cu păr negru, membrii misiunii de menţinere a păcii ONU mâncară o cină târzie, formată din ciorbă de burtă şi pâine, însoţită de pahare mari cu votcă. La scurt timp după aceea, toţi se retraseră la culcare, mai puţin Kaye şi Beck.

Beck apropie un scaun de masa din lemn şi aşează în faţa femeii un pahar cu vin alb. Ea nu se atinsese de votcă.

— Ăsta-i Manavi. Cel mai bun pe care-l au aici... cel puţin, pentru noi. Colonelul se aşează şi-şi înăbuşi un râgâit în pumn. Scuze! Ce ştii despre istoria Georgiei?

— Nu prea multe. Politica recentă. Chestiile ştiinţifice.

Beck încuviinţă şi-şi încrucişă braţele.

— Este posibil, începu el, ca mamele moarte să fi fost ucise în timpul tulburărilor... mă refer la războiul civil. Nu ştiu însă de vreo asemenea acţiune în Gordi sau în vecinătatea sa. Făcu o grimasă. S-ar *putea* ca ele să fie victime din anii 1930, 1940 sau 1950, dar tu negi acest lucru. Detaliul cu rădăcinile este solid. Îşi frecă nasul, apoi se scărpină în bărbie. Pentru o ţară aşa frumoasă, episoadele urâte din istorie sunt destul de multe.

Beck îi reamintea lui Kaye de Saul. Cumva, majoritatea bărbaţilor de vârsta lui îi aduceau aminte de Saul, care era cu doisprezece ani mai vârstnic decât ea şi se afla acum în Long Island, foarte departe nu numai în ceea ce priveşte distanţa. Saul cel strălucitor, Saul cel slab, Saul a cărui minte scârţâia tot mai mult cu fiecare lună care trecea. Ea se ridică şi-şi întinse braţele, hârşâind picioarele scaunului pe podea.

— Mă interesează mai degrabă viitorul Georgiei, zise Kaye. Jumătate dintre companiile farmaceutice şi medicale din Statele Unite vin aici în pelerinaj. Cunoştinţele lor ar putea salva milioane de vieţi.

— Virusuri utile.

— Exact. Fagi.

— Care atacă doar bacteriile.

Kaye aprobă din cap.

— Am citit că soldaţii gruzini purtau asupra lor fiole cu fagi, spuse Beck. Le înghiţeau dacă intrau în luptă sau le pulverizau pe răni ori pe arsuri, înainte de a fi putut ajunge la vreun spital.

— Da, zise femeia, au folosit terapia cu bacteriofagi încă din anii 1920, când Felix d'Hérelle a venit aici ca să lucreze alături de George Eliava. D'Hérelle era neglijent şi rezultatele au fost neconcludente pe atunci, iar în scurt timp s-au descoperit sulfamida şi apoi penicilina. Până acum, aproape că am ignorat fagii. Aşa am sfârşit prin a avea bacterii ucigaşe, rezistente la toate antibioticele cunoscute. Dar care nu sunt rezistente şi la fagi.

Prin fereastra recepţiei micuţe, peste acoperişurile caselor scunde de pe trotuarul de vizavi, putea zări munţii sclipind sub razele lunii. Ar fi vrut să meargă la culcare, însă ştia că va rămâne trează multe ore, în patul îngust şi tare.

— Pentru un viitor mai frumos! rosti Beck.

Ridică paharul şi-l dădu peste cap. Kaye luă doar o sorbitură. Dulceaţa şi aciditatea vinului se combinau plăcut, ca într-o tartă cu caise.

— Doctorul Jakeli mi-a spus că escaladai muntele Kazbeg, urmă colonelul. E mai înalt decât Mont Blanc. Eu sunt din Kansas, unde nu există deloc munţi. Aproape că nu există nici roci. Zâmbi cu ochii spre tăblia mesei, ca şi cum ar fi fost stânjenit să-i întâlnească privirea. Eu iubesc munţii. Îmi pare rău că te-am smuls de la cercetările tale… şi de la hobby-uri.

— Nu escaladam, răspunse ea, ci doar făceam drumeţii.

— O să încerc să nu te reţin mai mult de câteva zile, spuse Beck. La Geneva există o arhivă cu persoane dispărute şi posibile masacre. Dacă găsim vreo legătură pe care să o putem data pentru anii 1930, vom preda cazul gruzinilor şi ruşilor.

Beck dorea ca mormintele să fie vechi, şi ea nu-l putea învinui pentru asta.

— Şi dacă sunt recente? întrebă Kaye.

— Atunci o să aducem o echipă completă de investigatori de la Viena.

Ea îl privi cu seriozitate şi rosti:

— Sunt recente.

Beck mai bău un pahar cu vin, se ridică şi strânse spătarul scaunului în mâini.

— Sunt de acord, suspină el. Ce te-a făcut să renunţi la criminologie? Dacă nu sunt indiscret...

— Am aflat prea multe despre oameni, răspunse Kaye.

Oameni cruzi, vicioşi, murdari, îngrozitor de stupizi. Îi povesti lui Beck despre locotenentul din brigada omucideri din Brooklyn, care le predase cursul şi care fusese un creştin evlavios. Arătându-le fotografii de la locul unei crime oribile, unde muriseră doi bărbaţi, trei femei şi un copil, el le spusese studenţilor: „Sufletele acestor victime nu mai sunt în trupurile lor. Nu-i compătimiţi. Compătimiţi-i pe cei care au rămas în urma lor. Treceţi mai departe. Vedeţi-vă de treabă. Şi nu uitaţi: voi lucraţi pentru Dumnezeu”.

— Credinţa l-a menţinut lucid, comentă Kaye.

— Şi tu? De ce ţi-ai schimbat cariera?

— Eu nu sunt credincioasă.

Beck încuviinţă din cap şi-şi flexionă mâinile pe spătarul scaunului.

— Nu ai o armură. În cazul ăsta, fă ce poţi mai bine. Deocamdată nu avem pe altcineva.

Îi spuse noapte bună şi porni către scara îngustă, pe care o sui cu pas iute, uşor.

Kaye mai rămase câteva minute la masă, după care ieşi prin uşa din faţă a hanului. Stătu pe treapta din granit de pe strada îngustă, cu caldarâm, şi inspiră adânc aerul nopţii, cu izul slab al canalizării. Peste acoperişul casei de vizavi zărea creasta încununată de zăpadă a unui munte, atât de clar, încât i se părea că ar fi putut s-o atingă cu mâna.

Dimineaţă se trezi înfofolită în cearşafuri călduroase şi într-o pătură, care nu fusese spălată de mult timp. Privi fix câteva fire de păr care nu-i aparţineau, încâlcite în lâna groasă şi cenuşie din imediata apropiere a ochilor ei. Patul mic din lemn, cu picioare sculptate şi vopsite în roşu, se afla într-o cameră cu pereţi tencuiţi, lungă de trei metri şi lată de doi metri şi jumătate, cu o singură fereastră în spatele patului, un scaun din lemn şi o masă simplă din stejar, pe care se afla un lavoar. În Tbilisi existau hoteluri moderne, însă Gordi nu se găsea în

preajma noilor trasee turistice şi era prea departe de şoseaua militară.

Kaye coborî din pat, se spălă pe faţă, apoi îmbrăcă blugii, bluza şi o jachetă. Tocmai se întindea către zăvorul din fier, când auzi o ciocănitură puternică. În spatele uşii, Beck îi rosti numele. Ea deschise şi-l privi mirată.

— Ne alungă din oraş, rosti el încruntat. Vor ca până mâine să fim toţi în Tbilisi.

— De ce?

— Nu suntem doriţi. Au sosit soldaţi din armata regulată, care să ne escorteze. Le-am spus că tu eşti o consultantă civilă, nu membră a echipei noastre. Nu le pasă.

— Iisuse! făcu Kaye. De ce s-au sucit cu o sută optzeci de grade?

Colonelul făcu o grimasă de dezgust.

— *Sakrebulo*, consiliul, bănuiesc. Sunt neliniştiţi în privinţa micii lor comunităţi. Sau poate că ordinul a sosit de sus.

— Nu pare deloc a fi noua Georgie, comentă femeia.

Era îngrijorată de felul în care putea fi afectată relaţia ei cu institutul Eliava.

— Şi pe mine mă surprinde, încuviinţă el. Am iritat pe cineva. Te rog să-ţi strângi lucrurile. Te aşteptăm jos.

Se întoarse să plece, dar Kaye îl prinse de braţ.

— Telefoanele funcţionează?

— Nu ştiu. Poţi folosi telefoanele noastre prin satelit.

— Mulţumesc. Şi... doctorul Jakeli trebuie să fi ajuns deja în Tbilisi. N-aş vrea să-l fac să mai şofeze o dată până aici.

— Te ducem noi la Tbilisi, spuse Beck. Dacă acolo vrei să mergi.

— Este perfect.

În faţa hanului, jeepurile Cherokee albe ale ONU străluceau sub razele puternice ale soarelui. Kaye le privi prin ochiurile de geam ale recepţiei şi aşteptă ca hangiţa să aducă un telefon negru foarte vechi, cu disc, pe care-l cuplă la mufa recepţiei. Ridică receptorul, ascultă, apoi îl întinse lui Kaye: nu avea ton. Peste câţiva ani, Georgia avea să intre în secolul al XXI-lea. Deocamdată însă, nu existau nici o sută de linii cu lumea din exteriorul ţării şi, deoarece toate apelurile erau direcţionate prin Tbilisi, serviciul respectiv funcţiona sporadic.

Hangiţa surâse nervos. Fusese agitată de la sosirea lor.

Kaye îşi luă geanta de voiaj şi ieşi. Echipa ONU se adunase: şase bărbaţi şi trei femei. Kaye stătu lângă o canadiancă pe nume Doyle, în timp ce Hunter aduse telefonul prin satelit.

Kaye sună mai întâi la Tbilisi, ca să vorbească cu Tamara Mirianişvili, persoana ei de contact de la institut. După câteva încercări, legătura fu stabilită. Tamara o compătimi pentru cele întâmplate şi se întrebă care putea fi cauza evacuării lor, după aceea îi spuse că era bine-venită să se întoarcă şi să mai stea câteva zile.

— Îmi pare rău că te-au vârât în aşa ceva, îi zise. Nu-i nimic, o să ne distrăm şi o să te înveselim din nou.

— A sunat cumva Saul? întrebă Kaye.

— De două ori. A zis să afli mai multe despre biofilme. Cum lucrează fagii în biofilme, când se amestecă bacteriile.

— Şi-o să ne spuneţi? glumi Kaye.

Tamara chicoti voios.

— Chiar trebuie să vă spunem toate secretele noastre? Kaye, scumpa mea, deocamdată n-am semnat niciun contract!

— Saul are dreptate. Poate fi ceva important.

Chiar şi în momentele lui cele mai proaste, Saul era la curent cu cercetările ştiinţifice şi cu afacerile lor.

— Haide, zise Tamara, întoarce-te şi-o să-ţi arăt nişte cercetări de-ale noastre asupra biofilmelor – special pentru tine, fiindcă eşti atât de drăguţă.

— Grozav!

Kaye îi mulţumi Tamarei şi-i restitui caporalului telefonul.

O maşină gruzină oficială, o Volga veche, neagră, sosi cu câţiva ofiţeri de armată, care coborâră prin partea stângă. Maiorul de securitate Cikurişvili coborî prin dreapta, mai înnegurat ca oricând la faţă. Părea gata să explodeze într-un nor de sânge şi salivă.

Un ofiţer tânăr – Kaye nu-i ştia gradul – se apropie de Beck şi-i vorbi într-o rusă stricată. După ce terminară, colonelul făcu un gest din braţ şi echipa ONU sui în jeepuri. Kaye mergea în acelaşi jeep cu Beck.

Pe când ieşeau din Gordi, îndreptându-se către vest, câţiva localnici se strânseră să-i vadă plecând. O fetiţă stătea lângă un zid tencuit din piatră, şi flutura din mână: păr şaten, piele arsă de soare, ochi cenuşii, bine făcută şi drăguţă. O fetiţă perfect

normală şi încântătoare.

Nu vorbiră în timp ce Hunter şofa spre sud, pe şosea, în fruntea micuţei caravane. Beck privea gânditor drept înainte. Jeepul cu amortizoare rigide se zguduia, trecând peste denivelări şi coborând prin şanţuri, şi ocolea găurile mari din asfalt. Pe locul din spate, din partea dreaptă, Kaye se gândi că s-ar putea să i se facă rău de maşină. La radio erau difuzate melodii pop din Alania şi bluesuri destul de bune din Azerbaidjan, după care începu un talk-show neinteligibil, pe care Beck îl găsea ocazional amuzant. Colonelul aruncă o privire în spate şi Kaye se strădui să surâdă brav.

După câteva ore, aţipi şi visă despre acumulări bacteriene în corpurile din mormintele comune. Biofilme, pe care majoritatea oamenilor le considerau pelicule de mucozităţi: mici oraşe bacteriene, extrem de harnice, care descompuneau, în materiile prime constituente, cadavrele, aceste vlăstare gigantice ale evoluţiei, cândva vii. Arhitecturi minunate din polizaharide se prăbuşeau prin canalele interioare, intestine şi plămâni, inimă şi artere, ochi şi creier. Bacteriile renunţau la comportamentul lor sălbatic şi se urbanizau, reciclând totul; oraşele bacteriilor, ca nişte gropi imense de gunoi, ce ignorau fericite filosofia, istoria şi caracterul mormanelor moarte, pe care le revendicau acum.

Bacteriile ne-au făcut şi ele ne iau înapoi în cele din urmă. Bine aţi revenit acasă!

Se trezi transpirată. Aerul se încălzea pe măsură ce coborau într-o vale lungă şi adâncă. Ce bine ar fi să nu ştii nimic despre funcţionarea internă! Inocenţă animală; viaţa necercetată este cea mai dulce. Însă lucrurile merg prost şi determină introspecţie şi examinare. Rădăcina conştiinţei de sine.

— Ai visat? i se adresă Beck, când opriră la o mică benzinărie-atelier auto, practic o baracă asamblată din foi de tablă ondulată.

— Coşmaruri, răspunse Kaye. Cred că m-am afundat prea mult în muncă.

5. INNSBRUCK, AUSTRIA

Mitch văzu cum soarele albastru se deplasă într-o parte şi se făcu întuneric, şi bănui că era noapte, însă aerul era verzui şi

deloc rece. Simţea o împunsătură de durere în partea de sus a coapsei şi o senzaţie generală de disconfort în stomac.

Nu era pe munte. Clipi des, încercând să-şi îndepărteze urdorii care-i lipeau ochii şi ridică mâna să se frece pe faţă. Un braţ îl opri şi un glas blând de femeie îi spuse în germană să fie băiat cuminte. După aceea, îi şterse fruntea cu o pânză rece şi umedă şi continuă în engleză, spunându-i că era puţin zdruncinat, că avea degerături la nas şi degete, şi un picior rupt. După câteva minute, Mitch readormi.

Brusc, se deşteptă şi izbuti să se scoale în capul oaselor, într-un pat de spital tare şi imaculat. Se găsea într-un salon cu alţi patru bărbaţi, doi lângă el, iar ceilalţi doi vizavi, toţi având mai puţin de patruzeci de ani. Doi aveau picioarele fracturate, în ghips şi suspendate în chingi, ca în filmele de comedie. Ceilalţi doi aveau braţele rupte. Mitch avea, de asemenea, piciorul în ghips, dar nu suspendat.

Toţi bărbaţii aveau ochi albaştri, erau zvelţi şi vânjoşi, chipeşi într-un mod acvilin, cu gâturi subţiri şi maxilare prelungi. Îl priveau cu atenţie.

Mitch văzu acum toate detaliile încăperii: pereţi din beton vopsit, paturi cu cadre metalice emailate în alb, o veioză pe o noptieră cromată – cea pe care o confundase cu un soare albastru –, podea placată cu gresie cafeniu-pestriţ, miros prăfos de antiseptic şi încălzire cu abur, un iz general de mentă.

În dreapta lui, un tânăr cu faţa arsă de strălucirea zăpezii, cu pielea cojindu-se de pe obrajii trandafirii, se aplecă spre el şi întrebă:

— Tu eşti americanul norocos?

Scripeţii şi greutăţile de pe piciorul lui suspendat scârţâiră.

— Da, sunt american, bombăni Mitch. Probabil că sunt şi norocos, fiindcă nu-s mort.

Bărbaţii schimbară între ei priviri solemne şi Mitch înţelese că el se numărase de ceva vreme printre subiectele de conversaţie.

— Am convenit laolaltă că-i cel mai bine să fii informat despre camarazii de alpinism.

Înainte ca Mitch să fi putut protesta că nu era, de fapt, alpinist, tânărul cu arsuri pe faţă îl anunţă că însoţitorii lui muriseră.

— Italianul lângă care te-au găsit pe culmea gheţarului avea

gâtul rupt. Iar femeia a fost descoperită mult mai jos, îngropată sub gheaţă.

După care, cu ochi sfredelitor de întrebători, de culoarea cerului turbat pe care Mitch îl văzuse prima dată deasupra crestei, tânărul continuă:

— Iar ziarele şi televiziunea întreabă: De unde avea ea cadavrul acelui prunc?

Mitch tuşi. Văzu pe noptiera sa o carafă cu apă pe o tavă şi-şi umplu un pahar. Alpiniştii îl priviră ca nişte elfi atletici, legaţi în paturile lor.

El le întoarse privirile insistente. Se strădui să-şi ascundă panica. N-avea niciun rost s-o judece pe Tilde acum, absolut niciun rost.

Inspectorul din Innsbruck sosi la amiază şi se aşeză lângă patul lui, însoţit de un poliţist local, pentru a-l chestiona. Poliţistul vorbea mai bine englezeşte şi traduse pentru el. Inspectorul îl anunţă că întrebările erau de rutină şi făceau parte din raportul accidentului. Mitch le spuse că nu ştia cine era femeia şi, după o pauză decentă, inspectorul îl anunţă că fuseseră văzuţi împreună în Salzburg.

— Dumneata, Franco Maricelli şi Mathilda Berger.

— Ea era prietena lui Franco, rosti Mitch, simţind că-i venea să vomite şi silindu-se să nu se trădeze.

Inspectorul oftă şi ţuguie buzele dezaprobator, de parcă totul ar fi fost foarte neînsemnat şi doar puţin iritant.

— Mathilda Berger avea asupra ei mumia unui prunc. Este posibil să fi fost o mumie foarte veche. Nu ştii de unde o avea?

Mitch speră că poliţia nu examinase obiectele găsite asupra lui, că nu găsise fiolele şi că nu le recunoscuse conţinutul. Poate că pierduse rucsacul pe gheţar.

— Este prea bizar pentru a putea explica.

Inspectorul ridică din umeri.

— Nu sunt specialist în corpuri găsite sub gheaţă. Mitchell, vreau să-ţi dau un sfat părintesc. Crezi că sunt destul de bătrân ca să-ţi fiu tată?

Mitch admise că inspectorul îi putea fi tată. Alpiniştii nici măcar nu încercau să-şi ascundă interesul faţă de anchetă.

— Am discutat cu directorul de la fostul dumitale loc de muncă: Muzeul Hayer din Seattle.

Mitch clipi lent.

— Ne-a spus că ai fost implicat în furtul unor antichităţi ce aparţineau guvernului federal, rămăşiţele scheletului unui indian numit „Omul din Pasco”. Cu o vechime de zece mii de ani, fusese descoperit pe malul râului Columbia. Ai refuzat să predai vestigiile acelea Trupului de Ingineri a Armatei.

— Corpului… îl corectă Mitch încetişor.

— Aşa că ai fost arestat, în conformitate cu o lege privind antichităţile, iar muzeul te-a concediat din cauza publicităţii negative.

— Indienii au susţinut că osemintele aparţineau unui strămoş, rosti Mitch şi se înroşi la faţă amintindu-şi momentele acelea. Doreau să le reînhumeze.

Inspectorul citi din însemnările sale:

— Ţi s-a interzis accesul la colecţiile pe care le aveai în muzeu şi osemintele ţi-au fost confiscate de acasă. Cu multe fotografii şi mai multă publicitate.

— A fost intimidare legală! Corpul de Ingineri al Armatei nu avea niciun drept asupra osemintelor. Valoarea lor era nepreţuită.

— Poate ca şi pruncul acesta mumificat, din gheaţă? întrebă inspectorul.

Mitch închise ochii şi întoarse capul într-o parte. Acum putea să vadă totul foarte limpede. *Cuvântul potrivit nu este „stupid”. Asta-i soarta, pur şi simplu*.

— Vrei să vomiţi? întrebă inspectorul, retrăgându-se.

El clătină din cap.

— Se ştie deja: ai fost văzut cu femeia în *Hütte* Braunschweiger, la nici zece kilometri de locul unde ai fost găsit. O femeie deosebită, frumoasă şi blondă, au spus observatorii.

Alpiniştii încuviinţară în tăcere din capete, de parcă şi ei ar fi fost acolo.

— Este mai bine să ne spui totul şi noi să aflăm primii. Eu voi anunţa poliţia din Italia, iar poliţia din Austria te va chestiona şi poate că nu va fi nimic.

— Erau nişte cunoştinţe, zise Mitch. Ea era – a fost – prietena mea. Vreau să spun că am fost amanţi.

— Da. De ce s-a întors la tine?

— Ei doi găsiseră ceva. Ea credea că le-aş putea spune ce

anume găsiseră.

— Da?

Mitchell îşi dădu seama că nu avea alternativă. Mai bău un pahar cu apă, apoi îi povesti inspectorului aproape tot ce se întâmplase, cât de precis şi de clar putea. Întrucât ei nu amintiseră de fiole, nu le pomeni. Poliţistul luă notiţe şi-i înregistră depoziţia pe un reportofon.

După ce termină, inspectorul spuse:

— În mod sigur se va dori să se ştie unde este peştera aceasta.

— Tilde... Mathilde avea un aparat foto, răspunse Mitch obosit. A făcut poze.

— N-am găsit niciun aparat foto. Ar fi mult mai uşor dacă ai şti unde este peştera. O asemenea descoperire este foarte... incitantă.

— Ei au deja pruncul, spuse Mitch. Asta ar trebui să fie suficient de incitant. Un prunc de Neanderthal.

Inspectorul se încruntă cu un aer intrigat.

— Nimeni n-a spus nimic despre Neanderthal. Este o minciună sau o glumă?

Mitch trecuse de mult peste orice regrete că va pierde tot ce fusese important pentru el: cariera şi statutul de paleontolog. O dată în plus, stricase totul în mod stupid.

— Poate că migrena a fost de vină. Sunt ameţit. Bineînţeles că-i voi ajuta să găsească peştera, rosti el.

— Atunci n-a fost nicio crimă, ci doar o tragedie.

Inspectorul se ridică să plece, iar poliţistul salută cu mâna la chipiu.

După ce ieşiră, alpinistul cu obrajii jupuiţi îi spuse:

— Nu vei pleca prea repede acasă.

— Munţii te doresc înapoi, zise cel mai puţin ars de soare dintre ei, aflat vizavi de Mitch, apoi încuviinţă cu înţelepciune, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

— Duceţi-vă naibii, murmură Mitch şi se întoarse pe o parte, în patul alb şi scrobit, arătându-le spatele.

6. INSTITUTUL ELIAVA, TBILISI

Lado, Tamara, Zamfira şi alţi şapte cercetători şi studenţi se strânseseră în jurul celor două mese de lemn, din capătul sudic al principalei clădiri de laboratoare. Toţi ridicară paharele cu

coniac şi închinară pentru Kaye. Lumânări pâlpâiau în jurul încăperii, reflectând scânteile aurii din lichidul de culoarea chihlimbarului. Cina era terminată doar pe jumătate, iar acesta era al optulea toast pe care Lado îl iniţiase în calitate de *tamada*, maestru de ceremonii.

— Pentru draga de Kaye, rosti el, care ne preţuieşte munca... şi care promite să ne-mbogăţească!

Şoareci, cobai şi pui de găină priveau cu ochi somnoroşi din cuştile aflate în spatele mesei. Bancurile de lucru lungi şi negre, acoperite cu recipiente de laborator, etajere, incubatoare şi computere conectate la secvenţiatoare şi analizoare, se pierdeau în întuneric, în capătul neiluminat al laboratorului.

— Pentru Kaye, adăugă Tamara, care a văzut mult mai mult din ce are de oferit Sakartvelo, Georgia noastră... decât ne-am fi dorit noi. Pentru o femeie curajoasă şi înţelegătoare!

— Te crezi cumva maestru de ceremonii? întrebă iritat Lado. De ce ne reaminteşti de lucruri neplăcute?

— Şi de ce vorbeşti despre bogăţii, despre *bani*, într-un moment ca ăsta? se răsti Tamara.

— Eu sunt *tamada*! răcni Lado, stând în picioare lângă masa pliantă din stejar şi agitându-şi către ceilalţi paharul pe jumătate plin cu coniac.

În afara surâsurilor timide, niciunul dintre ei nu scoase vreun cuvânt de dezaprobare.

— În regulă, cedă Tamara. Dorinţa ta este lege pentru noi.

— Nu mai au pic de respect! i se plânse Lado lui Kaye. Oare prosperitatea va distruge tradiţia?

În raza vizuală tot mai îngustă a lui Kaye, bancurile de lucru se vedeau ca nişte V-uri ticsite. Echipamentele erau cuplate la un generator care duduia încetişor în curte, lângă clădire. Saul le furnizase două secvenţiatoare şi un computer; generatorul provenea de la uriaşa multinaţională Aventis.

În după-amiaza aceea, curentul electric fusese oprit în Tbilisi şi ei gătiseră cina de rămas-bun pe arzătoare Bunsen şi într-un cuptor cu gaz.

— Continuă, *tamada*, rosti Zamfira cu o resemnare plină de afecţiune şi flutură din degete spre Lado.

— Imediat.

Bărbatul puse paharul pe masă şi-şi netezi costumul. Chipul

lui oacheş şi ridat, pe care soarele montan îl înroşise ca sfecla, strălucea în lumina lumânărilor, asemenea unui lemn de esenţă rară. Îi reamintea lui Kaye de o jucărioară trol la care ţinuse mult în copilărie. Dintr-o cutie ascunsă sub masă, Lado scoase un pahar mic din cristal, tăiat şi şlefuit cu minuţiozitate. Luă după aceea un corn de ibex, minunat încastrat în argint, şi merse la o amforă mare, fixată într-o ladă de lemn, aflată în colţul apropiat, îndărătul mesei. Recent dezgropată din mica lui podgorie de lângă Tbilisi, amfora era plină cu o cantitate imensă de vin. Ridică un polonic din gura amforei şi turnă încet în corn, apoi din nou şi din nou, de şapte ori, până îl umplu. Amestecă vinul cu blândeţe, pentru a-l lăsa să răsufle. Lichid roşu i se vărsă peste încheietura mâinii.

După aceea, umplu păhărelul până la vârf şi-l întinse lui Kaye.

— Dacă ai fi fost bărbat, spuse el, ţi-aş fi cerut să bei cornul până la fund şi să ne ţii un toast.

— Lado! ţipă Tamara, pocnindu-l peste braţ.

El fu cât pe-aci să scape cornul şi se răsuci către ea, prefăcându-se surprins.

— Ce-i? o întrebă. Nu-i frumos paharul?

Zamfira se ridică în picioare lângă masă şi-l ameninţă cu degetul. Lado rânji şi mai larg, transformat din trol într-un satir stacojiu. Se întoarse fără grabă înspre Kaye.

— Ce pot face, draga mea? întrebă el, gesticulând larg, iar din corn curse mai mult vin. Ei cer ca tu să bei *totul*.

Kaye deja băuse suficient alcool şi nu avea nici măcar curaj să se ridice în picioare. Se simţea încălzită în mod plăcut şi în siguranţă printre prieteni, înconjurată de o beznă străveche, presărată cu chihlimbar şi stele aurii.

Aproape că uitase de morminte, de Saul şi de dificultăţile care o aşteptau la New York.

Întinse mâinile, iar Lado înaintă în pas de dans, cu o graţie surprinzătoare, ce contrasta cu stângăcia de acum câteva clipe. Fără să verse măcar un strop, îi depuse cornul de ibex în palme.

— Acum e rândul tău, îi zise.

Kaye ştia ce se aştepta din partea ei. Se ridică solemn. În seara aceea, Lado ţinuse multe toasturi, în care divagase poetic şi născocise minute în şir. Se îndoia că i-ar fi putut egala

elocvenţa, totuşi se va strădui pentru că avea multe de spus, gânduri care nu-i dăduseră pace în cele două zile de când coborâse din Kazbeg.

— Pe Pământ nu există alt tărâm ca leagănul vinului, începu ea şi înălţă cornul. Toţi zâmbiră şi ridicară paharele. Nu există alt tărâm care să ofere mai multă frumuseţe şi mai multe speranţe bolnavilor cu inima sau cu trupul. Voi aţi distilat nectaruri de vinuri noi, pentru a izgoni putreziciunea şi boala, care sunt moştenirea cărnii. Voi aţi păstrat tradiţia şi cunoaşterea a şaptezeci de ani, salvându-le pentru secolul al XXI-lea. Voi sunteţi magii şi alchimiştii epocii microscopiei, iar acum vă alăturaţi exploratorilor din Apus, cu o comoară imensă pe care s-o împărţiţi.

Tamara traduse cu şoapte sonore pentru studenţii şi cercetătorii din jurul mesei.

— Sunt onorată să fiu tratată ca prietenă şi colegă. Voi aţi împărţit comoara aceasta cu mine, dar şi comorile din Sakartvelo: munţii, ospitalitatea, istoria şi, în niciun caz ultimul sau cel din urmă, vinul.

Înălţă cornul, ţinându-l într-o singură mână, şi adăugă:

— *Gaumarjos fage*! Pronunţă cuvântul în stilul gruzin „*fah-ghe*”. *Gaumarjossakartvelos*!

După aceea începu să bea. Nu putea să savureze cum ar fi trebuit vinul lui Lado, îngropat în sol şi îmbătrânit sub pământ, şi ochii i se umplură de lacrimi, totuşi nu dori să se oprească, nici pentru a-şi trăda slăbiciunea, nici pentru a sfârşi momentul acela. Sorbi înghiţitură după înghiţitură. Focul îi trecu din stomac în braţe şi picioare, iar moleşeala ameninţa s-o doboare. Rămase însă cu ochii larg deschişi şi continuă până la fundul cornului, apoi îl întoarse cu gura în jos, îl îndreptă şi-l ridică.

— Pentru regatul celor mici şi pentru toată munca pe care aceştia o fac pentru noi! Toate gloriile, necesităţile, pentru care noi trebuie să iertăm... să iertăm... durerea.

Limba îi amorţi şi cuvintele se împleticiră. Se rezemă cu o mână de masa pliantă, şi Tamara, discret, dar ferm, puse, de asemenea, mâna pe masă pentru a o împiedica să se clatine.

— Toate lucrurile pe care noi... tot ce am moştenit. Pentru bacterii, oponentele noastre demne de respect, mămicile lumii!

Lado şi Tamara conduseră ovaţiile. Zamfira o ajută pe Kaye să coboare, parcă de la o înălţime uriaşă, până la scaunul pliant

din lemn.

— Minunat, îi murmură gruzina la ureche. Poţi să revii oricând doreşti în Tbilisi. Ai aici un cămin sigur, departe de propriul tău cămin.

Kaye zâmbi şi-şi şterse ochii, pentru că începuse să lăcrimeze, cuprinsă de sentimentalism şi de uşurare, după stresul din ultimele zile.

În dimineaţa următoare, Kaye se simţi melancolică şi uşor ameţită, dar nu avu nicio urmă neplăcută de mahmureală după petrecerea de despărţire. În cele două ore, înainte ca Lado s-o ducă la aeroport, străbătu coridoarele a două dintre cele trei clădiri de laboratoare, acum aproape pustii. Personalul şi majoritatea asistenţilor, recrutaţi din rândul absolvenţilor, participau la o şedinţă specială în Sala Eliava, pentru a discuta ofertele primite din partea companiilor americane, engleze şi franceze. Era un moment important şi îmbătător pentru institut; probabil că în următoarele două luni aveau să decidă când şi cu cine vor forma alianţe. Însă nu-i puteau spune ei acum. Anunţul avea să vină mai târziu.

Institutul continua să-şi arate deceniile de indiferenţă. În majoritatea laboratoarelor, vopseaua din ulei lucioasă şi groasă, albă sau verde-pal, se cojise şi dezvelea dedesubt tencuiala crăpată. Instalaţiile de apă datau, în cel mai fericit caz, din anii 1960; mare parte erau din anii 1920 şi 1930. Plasticul alb strălucitor şi oţelul inoxidabil al aparatelor noi evidenţiau în mod pronunţat bachelita şi emailul negru, sau alama şi lemnul microscoapelor vechi şi ale altor instrumente. Într-o clădire existau două microscoape electronice păstrate cu sfinţenie: brute uriaşe, masive, pe platforme mari, antivibraţii.

Saul le promisese până la sfârşitul anului trei microscoape ultramoderne cu scanare prin efect tunel... dacă Ecobacter avea să fie ales ca partener. Fără doar şi poate, Aventis şi Bristol-Myers Squibb puteau să vină cu ceva mai bun.

Kaye trecu printre mesele din laboratoare, uitându-se, prin uşile de sticlă ale incubatoarelor, la stivele de vase Petri din interior, pline cu pelicule de geloză[2], care erau acoperite de colonii de bacterii, marcate uneori de regiuni circulare bine

[2] Produs organic care se obţine dintr-o serie de alge marine roşii. (n. red.)

delimitate, numite „plăci”, unde fagii omorâseră toate bacteriile. Zi după zi, an după an, cercetătorii institutului analizau şi catalogau bacteriile naturale şi fagii lor. Pentru fiecare tulpină de bacterii exista cel puţin unul, iar adesea erau sute de fagi specifici şi, pe măsură ce bacteriile sufereau mutaţii, pentru a-i alunga pe intruşii aceştia nedoriţi, fagii se modificau la rândul lor, pentru a reacţiona corespunzător, o urmărire care nu se termina niciodată. Institutul Eliava avea una dintre cele mai mari rezerve de fagi din lume şi putea reacţiona la mostrele bacteriene, producând fagi în câteva zile.

Pe peretele de deasupra noilor echipamente de laborator, postere prezentau bizarele structuri geometrice, asemănătoare unor nave spaţiale, ale capului şi cozii omniprezenţilor fagi-T pari – T2, T4 şi T6, astfel botezaţi în anii 1920 –, care pluteau peste suprafeţele comparativ uriaşe ale bacteriei *Escherichia coli*. Fotografii vechi, concepţii vechi – de pildă, că fagii ar fi vânat pur şi simplu bacteriile, capturându-le ADN-ul, doar pentru a produce fagi noi. Mulţi fagi făceau, de fapt, chiar asta, menţinând populaţiile bacteriene sub control. Alţii, cunoscuţi ca fagi lizogenici, deveneau pasageri genetici clandestini, ascunzându-se în interiorul bacteriilor şi inserându-şi mesajele genetice în ADN-ul gazdei. Retrovirusurile făceau ceva foarte similar în plantele şi animalele mai mari.

Fagii lizogenici îşi suprimau propriile forme de expresie şi organizare şi erau perpetuaţi în interiorul ADN-ului bacterian, transmis de-a lungul generaţiilor. Ei abandonau corabia dacă gazda lor dovedea semne clare de stres, creând în fiecare celulă sute şi chiar mii de vlăstare de fagi, ce răbufneau afară din gazdă, pentru a evada.

Fagii lizogenici erau aproape inutili în terapia cu fagi, fiind mai mult decât simpli prădători. Adesea, invadatorii aceştia virali le ofereau gazdelor lor rezistenţă împotriva altor fagi. Uneori transportau de la o celulă la alta gene care puteau modifica celula. Se ştia că fagii lizogenici transformaseră bacterii relativ inofensive – de exemplu, tulpini benigne de *Vibrio* – în *Vibrio cholerae* virulente. Erupţii de tulpini letale de *E. Coli* în carnea de vită fuseseră atribuite transferurilor de gene producătoare de toxine de la fagi. Institutul desfăşura cercetări intense pentru identificarea şi eliminarea acestor fagi din preparatele sale.

Kaye era fascinată de ei. Petrecuse mare parte din carieră studiind fagii lizogenici din bacterii şi retrovirusuri la maimuţe şi oameni. Retrovirusuri golite erau utilizate în mod curent în terapia genetică şi în cercetările genetice, ca sisteme de transfer pentru gene corective, totuşi interesul lui Kaye era mai puţin practic.

Multe metazoare – forme de viaţă nebacteriene – purtau în genele lor rămăşiţele latente ale unor retrovirusuri străvechi. Aproape o treime din genomul uman, totalitatea informaţiei genetice, era formată din aceste aşa-zise retrovirusuri endogene.

Ea scrisese trei articole despre retrovirusurile endogene umane, sau HERV – Human Endogenous Retroviruses –, sugerând că ele ar putea introduce elemente de noutate în genom... şi nu numai. Saul o susţinuse.

— Toţi ştiu că ele au mici secrete, îi spusese odată, pe când îi făcea curte.

Idila lor fusese bizară şi fermecătoare. Saul însuşi era bizar şi, în unele ocazii, destul de şarmant şi blând, dar Kaye nu ştiuse niciodată când vor veni acele momente.

Femeia se opri pentru o clipă lângă un taburet metalic de laborator şi-i atinse cu palma şezutul din PFL. Pe Saul îl interesase întotdeauna tabloul general, pe când ea se mulţumise cu succesele mici, bucăţele mai ordonate de cunoaştere. Setea aceea nestăvilită dusese la multe dezamăgiri. Bărbatul privise tăcut cum tânăra lui soţie reuşea mai multe. Ea ştia că-l rănea indirect. Faptul că nu avea succes imens, faptul că nu era un geniu însemnau pentru Saul un eşec de proporţii.

Kaye ridică fruntea şi inspiră adânc: clor, încălzire cu abur, iz de vopsea proaspătă şi de tâmplărie din biblioteca alăturată. Îi plăcea laboratorul acesta vechi şi modest, cu poveştile din vremuri trecute despre trudă şi succes. Zilele petrecute aici şi pe munte se număraseră printre cele mai plăcute din existenţa ei recentă. Tamara, Zamfira şi Lado nu numai că o făcuseră să se simtă binevenită, ci păruseră să se deschidă instantaneu şi generos, pentru a deveni o adevărată familie a acestei străine rătăcitoare.

Saul putea să aibă un succes foarte mare aici. Poate chiar un succes dublu. El avea nevoie să se simtă important şi util.

Se întoarse şi, prin uşa deschisă, îl văzu pe Tengiz, îngrijitorul bătrân şi gârbovit al laboratoarelor, stând de vorbă cu un tânăr scund şi durduliu, în pantaloni gri şi bluză de trening. Stăteau pe coridorul dintre laborator şi bibliotecă. Tânărul o privi şi zâmbi. Tengiz zâmbi de asemenea, încuviinţă energic din cap şi arătă spre Kaye. Bărbatul pătrunse în laborator ca şi cum ar fi fost proprietarul lui.

— Kaye Lang? întrebă el într-o engleză americană tărăgănată, cu un accent sudist evident.

Era mai scund decât ea cu câţiva centimetri, cam de aceeaşi vârstă sau puţin mai mare, cu barba neagră rară şi părul brunet, creţ. Ochii, tot negri, erau mici şi inteligenţi.

— Da.

— Mă bucur de cunoştinţă. Mă numesc Christopher Dicken şi lucrez pentru Serviciul de Informaţii Epidemiologice al Centrului Naţional pentru Boli Infecţioase din Atlanta – din alt stat Georgia, aflat foarte departe de locul acesta.

Kaye surâse şi-i strânse mâna.

— N-am ştiut că vei fi aici, rosti ea. Ce este CNBI, un Centru pentru Controlul...

— Acum două zile, o întrerupse Dicken, ai fost la un sit de lângă Gordi.

— Am fost alungaţi de acolo.

— Ştiu, am vorbit ieri cu colonelul Beck.

— Şi de ce te-ar interesa?

— Poate că fără motiv. Bărbatul îşi subţie buzele şi arcui sprâncenele, apoi zâmbi din nou. Beck a spus că ONU şi toţi ruşii din unităţile de menţinere a păcii au fost retraşi din zonă şi au revenit în Tbilisi, la solicitarea fermă a parlamentului şi a preşedintelui Şevardnadze. Ciudat, nu crezi?

— În tot cazul, neplăcut pentru climatul de afaceri, murmură Kaye.

Tengiz asculta de pe coridor. Ea se încruntă către îngrijitor, mai mult spre a-şi arăta nedumerirea, şi nu ca un avertisment, iar bătrânul se îndepărtă.

— Da, aprobă Dicken. Probleme de demult. Cât de vechi crezi că era?

— Ce anume – mormântul?

El încuviinţă din cap.

— Cinci ani... poate mai puţin.

— Femeile erau însărcinate.

— Daaa, tărăgănă Kaye răspunsul, încercând să înţeleagă de ce ar fi interesat asta pe cineva din Centrul pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor. Cele două pe care le-am examinat.

— Nicio posibilitate de eroare? Nu se poate să fi fost nou-născuţi, care ulterior să fi fost puşi în mormânt?

— Nu, clătină ea din cap. Erau cam în a şasea-şaptea lună.

— Mulţumesc.

Dicken întinse din nou mâna şi i-o strânse pe a ei, politicos. Se întoarse să plece. Tengiz traversa coridorul din afara uşii şi se trase într-o parte când ieşi americanul. Investigatorul de la SIE privi înapoi către Kaye şi o salută scurt.

Tengiz înclină capul într-o parte şi rânji ştirb. Arăta extrem de spăşit.

Kaye se repezi spre uşă şi-l ajunse din urmă pe Dicken în curtea interioară. Suia într-un Nissan mic, închiriat.

— O clipă! strigă ea.

— Scuze, trebuie să plec.

Dicken trânti portiera şi răsuci cheia în contact.

— Iisuse, da' eşti tare priceput să naşti suspiciuni! rosti Kaye suficient de tare pentru a fi auzită prin geamul închis.

Bărbatul coborî geamul şi făcu o grimasă amabilă.

— Suspiciuni în legătură cu ce?

— Ce dracu' faci pe-aici?

— Zvonuri, răspunse el şi se uită peste umăr, ca să vadă dacă nu era cineva în spate. Asta-i tot ce pot spune.

Întoarse maşina pe pietrişul din curte şi se îndepărtă printre clădirea principală şi al doilea laborator. Kaye încrucişă braţele şi se încruntă după el.

— Kaye! o strigă Lado din clădirea principală, aplecându-se peste o fereastră. Noi am terminat. Eşti gata?

— Da. L-ai văzut?

— Pe cine? întrebă inexpresiv gruzinul.

— Un tip de la Centrul pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor. Zicea că se numeşte Dicken.

— N-am văzut pe nimeni. CCPB-ul are un birou pe strada Abaşeli. Poţi să telefonezi acolo.

Kaye clătină din cap. Nu mai avea timp şi oricum nu era treaba ei.

— Nu contează.

Pe drumul spre aeroport, Lado fu neaşteptat de tăcut.

— Vestea-i bună sau rea? întrebă Kaye.

— N-am voie să-ţi spun. Aşa cum ziceţi voi, trebuie să ne păstrăm toate opţiunile deschise. Suntem ca nişte copilaşi rătăciţi în junglă.

Kaye aprobă în tăcere şi privi drept înainte când intrară în parcare. Lado o ajută să-şi ducă bagajele la noul terminal internaţional, pe lângă şiruri de taxiuri cu şoferi cu ochi ageri, care aşteptau nerăbdători. Coada de la punctul de check-in al British Mediteranean Airlines era scurtă. Kaye se simţea deja intrată în zona aceea dintre lumi, mai aproape de New York decât de Georgia lui Lado, de biserica Gergeti decât de muntele Kazbeg.

Ajunse la ghişeu şi-şi scoase paşaportul şi biletele. Lado stătea cu braţele încrucişate şi mijea ochii la lumina spălăcită a soarelui, care pătrundea prin ferestrele terminalului.

Funcţionara, o blondă tânără cu piele spectral de albă, îi examină încetişor biletele şi actele lui Kaye. După aceea ridică privirea şi rosti:

— Nu pleacă. Nu decolează.

— Poftim?

Funcţionara ridică ochii către plafon, de parcă în felul acela ar fi dobândit putere sau inteligenţă, şi încercă din nou:

— Nu Baku. Nu Heathrow. Nu JFK. Nu Viena.

— Adică ce – au plecat? întrebă Kaye exasperată.

Privi neajutorată spre Lado, care trecu peste cordonul acoperit cu vinilin şi i se adresă tinerei pe un ton sever şi reprobator, apoi o arătă pe Kaye şi-şi ridică sprâncenele stufoase, parcă spunând *VIP*!

Obrajii tinerei palide se colorară. O privi pe Kaye cu răbdare infinită şi începu să vorbească rapid, în gruzină, ceva despre vreme, apropierea grindinei, furtună neobişnuită. Lado traduse cuvinte izolate: grindină, furtună, neobişnuită.

— Când pot să decolez? o întrebă ea pe funcţionară.

Lado ascultă explicaţia tinerei cu o expresie încruntată, după aceea ridică din umeri şi reveni la Kaye.

— Săptămâna viitoare, cursa următoare. Sau cursa de Viena de marţi. Poimâine.

Kaye decise să-şi schimbe rezervarea via Viena. În urma ei

erau acum patru persoane, care manifestau semne atât de amuzament, cât şi de nerăbdare. După cum erau îmbrăcate şi vorbeau, probabil că nu mergeau la New York sau Londra.

Lado sui cu ea în sala de aşteptare, care răsuna de ecouri, şi se aşezară pe fotolii faţă în faţă. Femeia trebuia să gândească, să-şi refacă planurile. Câteva bătrâne vindeau ţigări, parfumuri occidentale şi ceasuri japoneze din buticurile mici, dispuse în jurul sălii. În apropiere, doi tineri dormeau pe banchete opuse, sforăind în tandem. Pereţii erau acoperiţi cu afişe în rusă, în frumosul alfabet gruzin cu rotocoale, germană şi franceză. Castele, plantaţii de ceai, sticle de vin, munţi mici şi îndepărtaţi, ale căror culori pure supravieţuiau până şi luminilor fluorescente.

— Ştiu, zise Lado, trebuie să-l suni pe soţul tău, îţi va simţi lipsa. Ne putem întoarce la institut – eşti oricând bine-venită!

— Nu, mulţumesc, răspunse Kaye.

Simţea că-i venea să vomite. Premoniţia nu avea nicio legătură cu asta: îl putea citi pe Lado ca pe o carte. Unde greşiseră ei? O companie mai mare făcuse o ofertă mai interesantă?

Ce va face Saul când va afla? Toate planurile lor se bazaseră pe optimismul lui de a putea converti prietenia şi caritatea într-o relaţie solidă de afaceri.

Fuseseră foarte aproape.

— Metechi Palace, rosti Lado. Cel mai bun hotel din Tbilisi, cel mai bun din Georgia. O să te duc la Metechi! Poţi să fii o turistă adevărată, ca în ghidurile de călătorie! Poate că vei avea timp să faci o baie la izvoarele termale, să te relaxezi înainte de a porni spre casă.

Kaye încuviinţă şi surâse, dar era evident că o făcea fără tragere de inimă. Lado se aplecă înainte brusc, impetuos, şi-i prinse o mână între degetele lui uscate şi crăpate, înăsprite de spălări şi imersiuni. Cu mâna lui şi a ei, laolaltă, o lovi uşor pe genunchi.

— Nu-i un sfârşit! Este un început! Trebuie să fim puternici şi descurcăreţi!

Cuvintele acelea aduseră lacrimi în ochii lui Kaye. Se uită din nou la afişe: Elbrus şi Kazbeg încununaţi de nori, biserica Gergeti, podgorii şi ogoare la altitudine.

Lado ridică braţele sus, înjură colorat în gruzină şi sări în

picioare.

— Le-am spus că nu-i bine! izbucni el. Le-am spus birocraţilor din guvern că noi am lucrat cu tine, că am lucrat cu Saul, de trei ani, şi că nu trebuie schimbat totul într-o seară! Cine are nevoie de exclusivitate, nu? O să te duc la Metechi.

Kaye îi zâmbi în semn de mulţumire şi bărbatul se aşează din nou, gârbovindu-se, clătinând posac din cap şi încrucişându-şi mâinile în poală.

— E scandalos, spuse el, ce trebuie să facem în lumea de azi.

Tinerii continuau să sforăie.

7. NEW YORK

Printr-o coincidenţă, Christopher Dicken ateriză pe JFK în aceeaşi seară cu Kaye Lang şi o zări, aşteptând să treacă prin vamă. Femeia îşi muta bagajele pe un cărucior şi nu-l observase.

Părea obosită şi palidă. Dicken însuşi zburase treizeci şi şase de ore, revenind din Turcia cu două valize metalice încuiate şi cu o geantă de voiaj. În circumstanţele actuale, nu dorea în niciun caz să se întâlnească cu ea.

Bărbatul nu era sigur de ce mersese s-o vadă pe Lang la Institutul Eliava. Poate pentru că, în mod separat, amândoi văzuseră oroarea de lângă Gordi. Poate ca să afle dacă ea ştia ce se întâmpla în Statele Unite, motivul pentru care fusese el rechemat, sau poate doar ca s-o întâlnească pe femeia atrăgătoare şi inteligentă, a cărei fotografie o văzuse pe site-ul Ecobacter.

Arătă unui vameş legitimaţia CCPB şi avizul de import CNBI, completă cele cinci formulare cerute şi ieşi încet, printr-o uşă laterală, pe un hol pustiu. Tensiunea provocată de cafea făcea totul mai acut, mai iritant. Pe toată durata zborului, nu dormise nici măcar un minut şi băuse cinci cafele în ora de dinaintea aterizării. Dorise să aibă timp să se documenteze, să gândească şi să se pregătească pentru întâlnirea cu Mark Augustine, directorul Centrului pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor.

Augustine se afla acum în Manhattan, unde ţinea o prelegere despre noi tratamente împotriva SIDA.

Dicken duse valizele spre parcare. În avion şi aeroport, pierduse noţiunea timpului şi fu uşor surprins să constate că amurgul cobora peste New York.

Îşi croi drum printr-un labirint de scări şi lifturi, apoi conduse Dodgeul guvernamental afară din parcarea pe termen lung, ieşind sub cerul cenuşiu şi posomorât de deasupra Golfului Jamaica. Traficul era dens pe autostrada Van Wyck. Cu multă grijă, Dicken aranjă mai bine valizele sigilate de pe scaunul de alături. Într-una dintre ele, gheaţa carbonică înconjura câteva eprubete cu sânge şi urină de la o pacientă din Turcia şi eşantioane de ţesut de la fetusul ei avortat. În a doua valiză se găseau două pungulițe din plastic etanşe, cu ţesuturi musculare şi epidermice mumificate, căpătate prin amabilitatea colonelului Nicholas Beck, care răspundea de misiunea de menţinere a păcii în Republica Georgia.

Ţesuturile prelevate din mormintele de lângă Gordi reprezentau o posibilitate îndepărtată, însă în mintea lui Dicken începea să se formeze un tipar bizar şi tulburător. El petrecuse trei ani urmărind echivalentul virotic al unei sperietori necunoscute: o boală transmisibilă sexual, care afecta exclusiv femeile gravide şi cauza în mod invariabil avortul. Era o posibilă bombă, exact ceea ce-l însărcinase Augustine să găsească: ceva atât de oribil şi răscolitor, încât ar fi garantat creşterea finanţării pentru CCPB.

În anii aceia, Dicken mersese în mod repetat în Ucraina, Georgia şi Turcia, sperând să preleveze mostre şi să întocmească o hartă epidemiologică. În mod repetat, instituţiile de sănătate publică din cele trei ţări îi ridicaseră în faţă un zid. Aveau motivele lor. Dicken auzise despre minimum trei, ajungând chiar până la şapte, gropi comune cu trupuri de bărbaţi şi femei, care se părea că fuseseră omorâţi pentru a împiedica răspândirea epidemiei. Obţinerea de mostre din spitalele locale se dovedise extrem de dificilă, deşi ţările aveau acorduri oficiale cu CCPB şi cu Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Lui i se îngăduise să viziteze doar mormântul de la Gordi, iar acela numai pentru că era investigat de ONU. Prelevase mostrele de la victime la o oră după plecarea lui Kaye Lang.

Până atunci, Dicken nu mai avusese niciodată de-a face cu o conspiraţie care să ascundă existenţa unei boli.

Toată activitatea se poate să fi fost importantă, exact ce-i trebuia lui Augustine, dar era pe punctul de a fi eclipsată, dacă nu chiar demascată. În timp ce Dicken fusese în Europa, ţinta

căutărilor sale fusese descoperită chiar în cadrul CCPB. Căutând un element comun în şapte fetuşi avortaţi, un tânăr cercetător de la Centrul medical UCLA găsise un virus necunoscut. Trimisese mostrele la epidemiologi din San Francisco, finanţaţi de CCPB, care copiaseră şi segmentaseră materialul genetic al virusului, după care anunţaseră rezultatele lui Mark Augustine.

Augustine îl rechemase pe Dicken acasă.

Se răspândeau deja zvonuri despre descoperirea primului retrovirus endogen uman infecţios (HERV). Existau, de asemenea, şi câteva veşti neconfirmate despre un virus care cauza avorturi. Deocamdată, nimeni din exteriorul CCPB-ului nu pusese laolaltă cele două informaţii. În avionul cu care venise de la Londra, Dicken petrecuse o costisitoare jumătate de oră pe internet, vizitând site-uri profesionale şi grupuri de ştiri, însă nu găsise nicăieri o descriere detaliată a descoperirii, deşi peste tot exista o curiozitate majoră şi predictibilă. Nu era de mirare. Cineva putea sfârşi prin a căpăta un Nobel, iar Dicken era gata să parieze pe Kaye Lang.

Ca vânător profesionist de virusuri, Dicken fusese de mult fascinat de HERV-uri, fosilele genetice ale bolilor străvechi. Lang îi atrăsese atenţia în urmă cu doi ani, când publicase trei articole, în care descrisese locuri din genomul uman, pe cromozomii 14 şi 17, unde puteau fi găsite părţi potenţial complete şi infecţioase din HERV. Articolul ei cel mai detaliat apăruse în *Virology*: „Un model pentru exprimarea, organizarea şi transmiterea laterală în cromozomi a genelor *env*, *pol* şi *gag*: elemente retrovirotice străvechi viabile la oameni şi simieni”.

Natura descoperirii şi posibila ei extindere reprezentau deocamdată un secret bine păzit, totuşi, câteva persoane din CCPB ştiau că retrovirusurile găsite în fetuşi erau identice, din punct de vedere genetic, cu HERV-uri care făcuseră parte din genomul uman încă de la ramificarea evoluţionistă a maimuţelor din Lumea Veche şi Lumea Nouă. Ele existau în toţi oamenii de pe Pământ, dar nu mai erau simple gunoaie genetice sau fragmente abandonate. Ceva stimulase segmente risipite de HERV să se exprime, apoi să asambleze proteinele şi ARN-ul pe care le codificau într-o particulă, capabilă să părăsească corpul şi să infecteze alt individ.

Toţi cei şapte fetuşi avortaţi prezentaseră malformaţii

severe.

Particulele acestea cauzau boală, probabil tocmai cea pe care Dicken o urmărise în ultimii trei ani. În CCPB, boala primise deja o denumire internă: gripa Irod.

Prin combinaţia de inteligenţă sclipitoare şi noroc ce au caracterizat majoritatea carierelor ştiinţifice măreţe, Lang precizase cu exactitate locurile genelor ce păreau că ar cauza gripa lui Irod. Până acum, nu avea totuşi niciun indiciu despre ce se întâmplase; bărbatul putuse să citească asta în ochii ei, la Tbilisi.

Mai exista şi altceva ce-l atrăsese pe Dicken spre cercetările lui Kaye Lang. Împreună cu soţul ei, aceasta scrisese articole despre importanţa evoluţionistă a elementelor genetice transpozabile, aşa-numitele gene săltăreţe: transpozoni, retrotranspozoni şi chiar HERV-uri. Elementele transpozabile se puteau schimba când, unde şi cât de frecvent se exprimau genele, cauzând mutaţii şi modificând, finalmente, natura fizică a unui organism.

Cândva elementele transpozabile, retrogenele, fuseseră probabil precursorii virusurilor; unele suferiseră mutaţii şi învăţaseră cum să părăsească celula, învelite în capside protectoare şi anvelope, echivalentele genetice ale costumelor spaţiale. Câteva reveniseră ulterior sub formă de retrovirusuri, asemenea unor fii risipitori; de-a lungul mileniilor, unele infectaseră celule din linia germinală – ovule sau spermă, sau precursorii lor – şi, cumva, îşi pierduseră potenţa. Acelea deveniseră HERV-uri.

În călătoriile sale, Dicken auzise, din partea unor surse demne de încredere din Ucraina, despre femei care născuseră copii cu trăsături diferite, mai mult sau mai puţin greu de sesizat, despre copii apăruţi prin imaculata concepţie, despre sate întregi care fuseseră rase de pe faţa pământului şi sterilizate… Totul în urma unei epidemii de avorturi.

Erau desigur doar zvonuri, însă pentru Dicken erau evocatoare, ba chiar convingătoare. În vânătoarea lui, el se baza pe instincte bine şlefuite. Poveştile acelea rezonau cu ceva la care se gândea de mai bine de un an.

Poate că existase o combinaţie de mutageni. Poate că Cernobîlul sau un alt dezastru radioactiv din epoca sovietică declanşase eliberarea retrovirusului endogen care cauza gripa

Irod. Până acum, nu menţionase totuşi nimănui teoria aceea.

În Tunelul Midtown, un camion cu trailer mare, cu panourile laterale decorate cu vaci care dansau vesel, viră brusc şi fu cât pe ce să-l lovească. Apăsă frâna Dodgeului până la podea. Scârţâitul cauciucurilor şi evitarea cu numai câţiva centimetri a unui dezastru îi acoperiră fruntea de sudoare şi-i descătuşară toată furia şi frustrarea.

— Morţii mă-tii! urlă el spre şoferul invizibil. Data viitoare, o să transport Ebola!

Nu se simţea deloc generos. CCPB-ul trebuia să facă o declaraţie publică, poate în câteva săptămâni. Până atunci, dacă graficele erau corecte, numai în Statele Unite aveau să se fi înregistrat peste cinci mii de cazuri de gripă Irod.

Iar Christopher Dicken n-avea să fie creditat decât ca infanterist destoinic.

8. LONG ISLAND, NEW YORK

Casa vopsită în alb şi verde se afla în vârful unei coline şi era de dimensiuni medii, dar degaja măreţie, în stilul colonial al anilor 1940, fiind înconjurată de stejari bătrâni şi plopi, însă şi de rododendronii pe care Kaye îi plantase cu trei ani în urmă.

Femeia telefonase din aeroport şi primise un mesaj înregistrat de la Saul. Se găsea în laboratorul unui client din Philadelphia şi avea să ajungă acasă seara târziu. Acum era ora şapte şi cerul amurgului de deasupra Long Island era superb. Nori pufoşi se desprindeau dintr-o masă de un cenuşiu-ameninţător, care se disipa. În stejari, graurii făceau o gălăgie care o ducea cu gândul la o creşă.

Descuie uşa, împinse bagajele înăuntru şi tastă codul de dezactivare a alarmei. În casă era un iz stătut. Lăsă din nou bagajele, când una dintre cele două pisici ale lor, motanul portocaliu Crickson, năvăli în hol din living, ticăind cu ghearele pe parchetul cald, din lemn de tec. Kaye îl luă în braţe şi-l scărpină sub bărbie, iar motanul toarse şi scheună ca un viţel bolnav. Celălalt motan, Temin, nu se vedea nicăieri. Bănui că vâna pe afară.

Vederea livingului o descurajă. Haine murdare împrăştiate peste tot. Farfurii din carton, pentru cuptorul cu microunde, erau risipite pe măsuţa pentru cafea şi pe covoraşul oriental

din faţa canapelei. Pe masa propriu-zisă zăceau cărţi, ziare şi pagini galbene rupte dintr-o carte veche de telefoane. Izul stătut provenea din bucătărie: legume putrezite, zaţ de cafea, ambalaje alimentare.

Saul nu avusese o perioadă bună. Ca de obicei, ea revenise acasă la timp pentru a face curăţenie.

Deschise uşa din faţă şi toate ferestrele.

Kaye îşi pregăti o friptură la tigaie, alături de salată verde, cu dressing gata preparat. Când deschise o sticlă de pinot noir, observă un plic pe tăblia albă a mesei, lângă espressor. Lăsă vinul să respire şi deschise plicul. Înăuntru era o felicitare de bun venit, cu flori, şi un bilet mâzgălit din partea lui Saul.

Kaye,

Iubita mea, te iubesc, te iubesc, te iubesc, îmi pare groaznic de rău. Ţi-am simţit lipsa, iar de data asta se vede prin toată casa. Nu te apuca de curăţenie. O să-i spun lui Caddy s-o facă mâine şi o s-o plătesc în plus. Tu relaxează-te. Dormitorul este impecabil. Am avut grijă în privinţa asta.

Saul cel nebun şi bătrân

Kaye împături biletul, pufni, deloc împăcată, şi privi mesele şi dulapurile din bucătărie. Ochii îi căzură pe un teanc perfect ordonat de reviste şi publicaţii vechi, nelalocul lui pe tocătorul gros pentru carne. Ridică revistele. Dedesubtul lor găsi o duzină de printuri şi alt bilet. Stinse aragazul şi puse un capac peste tigaie, ca să păstreze friptura caldă, apoi citi primul print.

Kaye,

Ai tras cu ochiul! Astea sunt în loc de scuze. Foarte incitant! Am aflat de pe Virion şi i-am întrebat pe Ferris şi Farrakhan Mkebe de la UCI ce ştiu ei. N-au vrut să-mi spună nimic, însă cred c-a sosit, aşa cum am prezis noi. Ei îi spun SHERVA[3] — activarea retrovirusului endogen uman izolat. Pe site-urile web nu există aproape nimic util, dar ţi-am printat reacţiile.

Cu dragoste şi admiraţie, Saul

Fără să ştie de ce, Kaye izbucni în plâns. Printre lacrimi,

[3] Scatterred Human Endogenous Retrovirus Activation. (n. red.)

răsfoi printurile, apoi le puse pe o tavă, lângă friptură şi salată. Era obosită şi extenuată. Duse tava în sufragerie, ca să mănânce şi să se uite la televizor.

Cu şase ani în urmă, Saul făcuse o mică avere din patentarea unei varietăţi speciale de şoarece transgenic; după încă un an, o cunoscuse pe Kaye şi se însurase cu ea, iar imediat după aceea îşi investise aproape toţi banii în Ecobacter. Părinţii lui Kaye contribuiseră, de asemenea, cu o sumă substanţială, înainte de moartea lor, survenită într-un accident rutier. Treizeci de cercetători şi cinci funcţionari lucrau în clădirea dreptunghiulară, în culori albastru şi cenuşiu, de pe o platformă industrială din Long Island, în apropierea altor şase-şapte companii biotehnologice. Platforma se afla la nici şapte kilometri de casa lor.

Kaye nu era aşteptată la Ecobacter până mâine la amiază. Spera că Saul va întârzia şi că va avea mai mult timp pentru ea însăşi, să se gândească şi să pregătească, însă ideea în sine îi aduse din nou lacrimi în ochi. Scutură din cap, dezgustată faţă de emoţiile ei necontrolate, şi-şi sorbi vinul cu buzele sărate, umede de plâns.

Nu dorea de fapt nimic altceva decât ca Saul să fie sănătos, să-şi revină. Dorea ca soţul ei să redevină bărbatul care-i schimbase perspectiva asupra vieţii, care-i fusese inspiraţie, partener şi centru stabil într-o lume ce se rotea tot mai repede.

În timp ce mesteca bucăţele de friptură, citi mesajele grupului de discuţii Virion. Erau peste o sută; câteva din partea unor oameni de ştiinţă, dar majoritatea de la diletanţi şi studenţi, care speculau pe baza ştirii inconsistente.

Turnă sosul A-1 pentru friptură peste ultimele bucăţi de carne şi inspiră adânc.

Putea fi ceva important şi Saul avea tot dreptul să fie incitat. Detaliile specifice erau însă foarte puţine şi nu exista niciun indiciu cu privire la locul unde se desfăşurase cercetarea, dacă va fi publicată sau de la cine se scursese informaţia.

Pe când ducea tava în bucătărie, sună telefonul. Având în picioare numai ciorapi, făcu o piruetă scurtă, balansă tava pe o mână şi răspunse.

— Bine-ai ajuns acasă! rosti Saul. Vocea lui profundă încă trezea fiori în corpul femeii. Iubita mea Kaye, departe călătoare! Vreau să-mi cer scuze pentru mizerie, urmă el cu

glas spăşit. Caddy n-a putut veni ieri.

Caddy era menajera lor.

— E minunat acasă, răspunse ea. Lucrezi?

— Sunt prins aici. Nu pot pleca.

— Ţi-am dus dorul.

— Să nu faci curăţenie!

— Nici n-am făcut. Nu prea mult.

— Ai citit printurile?

— Da. Erau ascunse pe masă.

— Voiam să le citeşti mâine-dimineaţă la cafea, când ai mintea cea mai ageră. Până atunci, ar fi trebuit să am ştiri mai concrete. O să mă întorc mâine pe la unsprezece. Să nu te duci direct la laborator.

— O să te-aştept, zise ea.

— Pari obosită. A fost un zbor lung?

— Aerul a fost de vină. Mi-a curs sânge din nas.

— Sărmana *Mädehen*, o compătimi bărbatul. Să nu-ţi faci griji. Acum sunt bine, dacă eşti tu aici. Cumva Lado...? lăsă el întrebarea neterminată.

— Habar n-am, minţi Kaye. Eu m-am străduit cât am putut.

— Ştiu. Somn uşor şi o să mă revanşez eu. Vor fi nişte veşti nemaipomenite.

— Înseamnă că ştii mai multe. Spune-mi şi mie.

— Nu încă. Anticiparea este în sine o bucurie.

Kaye detesta genul acela de jocuri.

— Saul...

— Nu cedez deloc! În plus, n-am toate confirmările necesare. Te iubesc. Mi-ai lipsit.

O sărută de noapte bună şi după ce-şi luaseră la revedere de mai multe ori, întrerupseră convorbirea simultan, un obicei vechi. Lui Saul nu-i plăcea să rămână ultimul pe fir.

Kaye privi în jurul bucătăriei, luă o lavetă şi începu curăţenia. Nu voia s-o aştepte pe Caddy. După ce aranjă lucrurile aşa cum îi plăceau ei, făcu duş, îşi spălă părul şi-l strânse într-un prosop, îmbrăcă pijamaua favorită şi aprinse focul în şemineul din dormitorul de la etaj. După aceea, adoptă poziţia lotus la capătul patului şi îngădui flăcărilor luminoase şi moliciunii mătăsoase a pijamalei s-o liniştească. Afară, vântul spori în intensitate şi ea văzu un fulger izolat, dincolo de perdeaua din dantelă. Vremea ameninţa să se strice.

Sui în pat şi-şi trase cuvertura până sub bărbie.

— Cel puţin nu-mi mai pare rău pentru mine însămi, rosti ea apăsat.

Crickson i se alătură, defilând cu coada lui stufoasă portocalie de-a curmezişul patului. Temin sui şi el, mai demn, deşi cu blana umedă. Acceptă condescendent să fie frecat cu prosopul.

Pentru prima dată după muntele Kazbeg, Kaye se simţi echilibrată şi în siguranţă. *Biata fetiţă*, gândi ea. *Îşi aşteaptă soţul să revină. Îşi aşteaptă adevăratul soţ să revină*.

9. NEW YORK CITY

Mark Augustine stătea înaintea ferestrei camerei sale mici de hotel, ţinea în mână un pahar cu whisky, apă şi gheaţă, şi asculta raportul lui Dicken.

Augustine era un bărbat micuţ şi eficient, cu ochi căprui zâmbitori, cap înfipt aproape direct în umeri şi păr grizonant, nas mic, îndreptat în sus şi buze expresive. Pielea îi era permanent arsă de soare, de la anii petrecuţi în Africa Ecuatorială, iar glasul îi era moale şi melodios, după anii petrecuţi în Atlanta. Era un individ dur şi descurcăreţ, priceput în campanii politice, aşa cum trebuia să fie un director, şi mulţi din CCPB spuneau că era pregătit să devină viitorul chirurg-general[4] al SUA.

Când Dicken termină, Augustine lăsă jos paharul.

— Foar-r-r-r-te inter-r-r-resant, rosti el imitându-l pe actorul Artie Johnson. Ai făcut o treabă extraordinară, Christopher!

Dicken surâse, însă aşteptă evaluarea finală.

— Se potriveşte cu multe dintre lucrurile pe care le ştiu, continuă Augustine. Am discutat cu doctoriţa care ocupă funcţia de chirurg-general şi este de părere că va trebui să ieşim în public în mod treptat şi cât mai curând. Sunt de acord cu ea. Dar mai întâi îi vom lăsa pe oamenii de ştiinţă să se distreze, să învăluie totul într-o mantie de mister şi romantism. Ştii şi tu – micuţii invadatori din interiorul corpurilor noastre, ce fascinant, mai ales că nu ştim ce pot face ei. Chestii de genul ăsta. Doel şi Davidson, din California, îşi pot descrie

---

[4] Chirurgul-general al Statelor Unite este şeful serviciului militar de sănătate publică al SUA. (n. tr.)

descoperirea şi, în acelaşi timp, să facă asta pentru noi. Au tras destul de tare şi merită şi ceva glorie.

Augustine ridică iarăşi paharul cu whisky şi roti lichidul cu gheaţă, care zornăi încetişor.

— Doctorul Mahy a spus când ţi-ar putea analiza mostrele?

— Nu, răspunse Dicken.

Augustine zâmbi înţelegător.

— Ai fi preferat să le fi însoţit în Atlanta.

— Aşa este.

— Joi, plec la Washington, zise Augustine. O să-l susţin pe chirurgul-general înaintea Congresului. S-ar putea să fie prezenţi şi reprezentanţi ai INS. Nu o să-l aducem deocamdată pe secretarul DSSS. O să le spun lui Francis şi Jon ca mâine-dimineaţă să-şi transmită comunicatul de presă. Este pregătit de o săptămână.

Dicken îl admiră cu un surâs reţinut, uşor ironic. DSSS – Departamentul de Sănătate şi Servicii Sociale – era uriaşa ramură a guvernului care dirija INS, Institutul Naţional de Sănătate, şi CCPB, Centrul pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor, din Atlanta, statul Georgia.

— O maşinărie bine unsă, rosti el.

Augustine luă comentariul ca pe un compliment.

— Încă n-am ieşit din rahat. Am iritat Congresul cu poziţia noastră în privinţa tutunului şi armelor de foc. Nemernicii de la Washington au decis că suntem o ţintă mare. Ne-au tăiat finanţările cu o treime, ca să ajute la o nouă reducere a taxelor. Iar acum vine o bombă, care n-apare nici din Africa şi nici din junglă. N-are nicio legătură cu violarea Mamei Naturi de către noi. Este un accident şi soseşte din interiorul trupuşoarelor noastre binecuvântate. Rânjetul lui Augustine era ca al unui lup. Christopher, mi se face pielea ca de găină. Ăsta-i un *dar ceresc*. Va trebui să-l prezentăm la momentul potrivit şi cu *dramă*. Dacă nu procedăm cum trebuie, există pericolul real ca nimeni din Washington să nu-i dea atenţie până nu vom pierde o generaţie întreagă de prunci.

Dicken se întrebă cum ar fi putut el contribui la situaţia aceea scăpată de sub control. Trebuia să existe vreun mod în care să-şi poată promova activitatea de pe teren, din toţi anii petrecuţi în urmărirea sperietorii.

— Mă gândisem la ipoteza unei mutaţii, rosti el cu gâtul

uscat.

Reproduse poveştile despre prunci malformaţi, pe care le auzise în Ucraina, şi schiţă o parte din teoria lui despre eliberarea HERV indusă de radiaţii.

Augustine miji ochii şi clătină din cap.

— Ştim despre malformaţiile copiilor cauzate de Cernobîl, murmură el. Asta n-ar fi o noutate. Dar *aici* nu există radiaţii. Nu ţine, Christopher.

Deschise fereastra şi zgomotul traficului stradal, de la zece etaje mai jos, se înteţi. Briza umflă perdelele albe.

Dicken insistă, străduindu-se să-şi salveze teoria, fiind în acelaşi timp conştient că dovezile lui erau jalnic de inadecvate.

— Există o posibilitate reală ca gripa Irod să nu cauzeze doar avorturi. Pare să se manifeste la populaţii comparativ izolate. A fost activă cel puţin încă din anii 1960 şi reacţiile politice au fost adesea extreme. Nimeni n-ar rade un sat de pe faţa pământului sau n-ar ucide zeci de mame, taţi şi copiii lor nenăscuţi doar din cauza unor avorturi locale.

Augustine ridică din umeri.

— E mult prea vag, comentă el, privind strada.

— Poate fi îndeajuns pentru o investigaţie, sugeră Dicken.

Celălalt se încruntă.

— Christopher, rosti el calm, ne referim aici la utere secătuite. Va trebui să pornim de la o idee foarte înfricoşătoare, nu de la zvonuri şi science-fiction.

10. LONG ISLAND, NEW YORK

Kaye auzi paşi suind scara şi se ridică în capul oaselor, îndepărtându-şi părul din ochi la timp pentru a-l vedea pe Saul. Bărbatul înainta în vârfurile picioarelor în dormitor, călcând pe traversă şi purtând un pacheţel, ambalat în staniol roşu şi legat cu panglică, alături de un buchet de trandafiri şi floarea-miresei.

— La naiba! rosti el văzând că se trezise.

Ţinu trandafirii într-o parte, cu un gest elegant, şi se aplecă peste pat ca s-o sărute. Buzele i se deschiseră, uşor umede, fără să fie agresive. Acela era semnalul lui că nevoile femeii erau pe primul loc, dar că şi el era foarte interesat.

— Bine ai venit acasă. Ţi-am dus dorul, *Mädehen*.

— Mulţumesc. E bine să fiu aici.

Saul se aşează pe o latură a patului şi privi trandafirii.

— Sunt bine dispus, rosti el. Doamna mea-i acasă.

Surâse larg şi se întinse lângă ea, ridicându-şi pe aşternut picioarele în ciorapi. Kaye simţi aroma trandafirilor, pătrunzătoare şi dulce, aproape prea intensă atât de devreme dimineaţa. El îi întinse cadoul.

— Pentru sclipitoarea mea prietenă.

Îi aranjă apoi perna, ca să se rezeme cu spatele mai bine. Ca întotdeauna, buna dispoziţie a lui Saul avea asupra ei un efect bine cunoscut: speranţă şi fericirea de a fi acasă, ceva mai aproape de un echilibru general. Îl îmbrăţişă cu stângăcie după umeri, vârându-şi nasul în gâtul lui.

— Ah! exclamă el. Acum deschide cutia.

Kaye arcui sprâncenele, îşi umezi buzele şi trase de panglică.

— Ce am făcut ca să merit asta? întrebă ea.

— N-ai înţeles niciodată cu adevărat cât de preţioasă şi minunată eşti, răspunse Saul. Poate este doar pentru că te iubesc. Poate este pentru că te-ai întors. Sau poate... sărbătorim altceva.

— Ce?

— Deschide-o.

Kaye simţi încă şi mai intens că lipsise multe săptămâni de acasă. Trase staniolul roşu şi-i sărută uşor mâna lui Saul, fixându-i chipul cu ochii. După aceea coborî privirea la cutie.

Înăuntru se afla o medalie mare pe care era ştanţat bustul familiar al unui faimos producător de muniţii. Era un premiu Nobel... făcut din ciocolată.

Kaye izbucni în râs.

— De unde ai luat *asta*?

— Stan mi-a împrumutat-o pe a lui şi am făcut un mulaj, răspunse Saul.

— Şi nu vrei să-mi spui ce se-ntâmplă? întrebă ea, mângâindu-l încet pe coapsă.

— Mai amânăm niţel, zise bărbatul.

Lăsă trandafirii din mână şi-şi scoase puloverul, iar Kaye începu să-i descheie cămaşa.

Draperiile erau tot trase şi camera încă nu-şi primise porţia de soare matinal. Ei erau în pat, cu cearşafurile, păturile şi cuvertura mototolite în jurul lor. Kaye văzu munţi în cutele lor

şi-şi plimbă degetele peste un vârf ca o floare. Saul îşi arcui spinarea, cu mici pocnete cartilaginoase, şi trase adânc aer în piept.

— Mi-am pierdut forma, rosti el. Devin om de birou. Ar trebui să trec pe la sala de forţă, să mai fac nişte exerciţii.

Kaye ridică degetul mare şi arătătorul şi le depărtă vreo doi centimetri, apoi le apropie şi le depărtă ritmic.

— Exerciţii de eprubetă.

— Emisfera dreaptă, emisfera stângă, continuă Saul, prinzându-se de tâmple şi rotindu-şi capul într-o parte şi în alta. Ai de recuperat trei săptămâni de bancuri de pe internet.

— Biata de mine.

— Micul dejun! strigă bărbatul şi coborî picioarele din pat. La parter, proaspăt, aşteptând să fie reîncălzit.

Kaye îl urmă în capot. *S-a întors Saul*, încercă ea să se convingă. *S-a întors Saul al meu cel bun*.

El cumpărase croasanţi cu şuncă şi brânză de la magazinul local. Aranjă farfuriile între ceşti de cafea şi pahare cu suc de portocale, pe măsuţa de pe veranda din spate. Soarele era strălucitor şi aerul curat după furtună se încălzea plăcut. Avea să fie o zi frumoasă.

Cu fiecare oră petrecută alături de Saul aflat într-o dispoziţie bună, atracţia munţilor pălea pentru Kaye, ca o speranţă imatură. Nu trebuia să mai plece. Saul flecărea despre ce se întâmplase la Ecobacter, despre călătoria lui în California şi Utah, apoi la Philadelphia, pentru a discuta cu clienţii lor şi cu laboratoarele partenere.

— Am mai primit patru analize preclinice comandate de lucrătorii noştri sociali din FDA[5], rosti el sarcastic. Cel puţin le-am arătat că putem combina bacterii antagonice în competiţia pentru resurse şi că îi putem forţa să producă arme chimice. Am demonstrat că suntem capabili să izolăm bacteriocinele, să le purificăm şi să le producem pe scară industrială în formă neutralizată, pentru ca, după aceea, să le activăm. N-au ridicat probleme la cobai, hamsteri şi cercopiteci, şi au fost eficiente împotriva tulpinilor rezistente a trei patogeni urâţi. Suntem atât de avansaţi faţă de Merck şi Aventis, încât nu ne pot zări nici fundurile.

---

[5] Food and Drug Administration este echivalenta Agenţiei Naţionale a Medicamentului. (n. tr.)

Bacteriocinele erau substanţe chimice produse de bacterii care puteau omorî alte bacterii. Reprezentau o armă nouă şi promiţătoare în arsenalul de antibiotice care slăbea rapid.

Kaye ascultă încântată. El încă nu-i spusese veştile pe care le promisese; se îndrepta către momentul acela în felul lui aparte, fără să se grăbească, ba chiar dimpotrivă. Kaye îi cunoştea stilul şi nu-i oferi satisfacţia de a părea nerăbdătoare.

— Şi dacă asta nu-i îndeajuns, continuă el cu ochi strălucitori, Mkebe spune că suntem pe punctul de a bloca toată reţeaua de comandă, control şi comunicaţie din *Staphylococcus aureus*. Îi vom ataca pe afurisiţi din trei direcţii simultan. Bum!

Îşi coborî mâinile care gesticulaseră elocvent şi se cuprinse cu braţele ca un băieţel satisfăcut de sine. Apoi însă dispoziţia i se schimbă.

— Şi acum, zise Saul şi chipul îi deveni brusc inexpresiv, spune-mi exact ce s-a întâmplat cu Lado şi Eliava.

Kaye îl privi o clipă cu o intensitate care aproape o făcu să se uite cruciş, după care coborî ochii şi rosti:

— Cred c-au decis să meargă cu alţii.

— Domnul Bristol-Myers Squibb, spuse Saul şi ridică un braţ pe care-l flutură nepăsător. Fosilele arhitecturii corporatiste împotriva sângelui tânăr şi proaspăt. Au făcut o greşeală *enormă*.

Privi peste curte, mijind ochii la cele câteva ambarcaţiuni cu vele, care făceau volte printre valurile mici şi înspumate, în brizele uşoare ale dimineţii. După aceea, îşi termină sucul de portocale şi plescăi dramatic din limbă. Se foi în scaun, se aplecă în faţă, o fixă cu ochii cenuşiu-intens şi-i prinse mâinile între palme.

Acum începe, gândi Kaye.

— Pe care o *vor regreta*. În următoarele luni vom fi foarte ocupaţi. CCPB-ul tocmai a anunţat vestea azi-dimineaţă. A confirmat existenţa primului retrovirus endogen uman viabil. A arătat că poate fi transmis lateral între indivizi. Iniţial a fost numit „activarea retrovirusului endogen uman izolat”, SHERVA, dar, din considerente de atractivitate, s-a renunţat la *R*. În felul acesta a rămas SHEVA[6]. Un nume bun pentru un

[6] SHEVA – acronim format din cuvintele „she”, care în limba engleză înseamnă „ea”, şi „Eva”, prima femeie. Poate fi şi o

virus, nu crezi?

Kaye îi cercetă atent chipul.

— Nu glumeşti? întrebă cu glas nesigur. Este confirmat?

Saul rânji şi ridică braţele ca Moise.

— Absolut! Ştiinţa mărşăluieşte spre pământul făgăduinţei.

— Ce este? Cât de mare este?

— E un retrovirus, un adevărat monstru, lung de optzeci şi două de kilobaze, cu treizeci de gene. Componentele lui *gag* şi *pol* sunt pe cromozomul 14, iar *env* este pe cromozomul 17. CCPB-ul spune că s-ar putea să fie un patogen slab, iar oamenii prezintă puţină rezistenţă sau deloc, aşa c-a fost îngropat de foarte mult timp.

Puse mâna pe a ei şi o strânse uşor.

— Tu l-ai prezis, Kaye. Tu ai descris genele. Principalul tău candidat, un HERV-DL3 fragmentat, este cel pe care-l ţintesc, şi ei *folosesc numele tău*. Ţi-au citat articolele.

— Uau, făcu Kaye şi păli.

Se aplecă peste farfurie, simţind cum îi bubuie sângele în cap.

— Te simţi bine?

— Perfect, încuviinţă ea ameţită.

— Să ne bucurăm de intimitate cât mai putem, continuă Saul triumfător. Ne vor telefona toţi reporterii. Cred că nu le vor trebui mai mult de două minute să-şi răsfoiască agendele şi să caute pe Medline. O să fii la televizor, pe CNN şi la *Good Morning America*.

Lui Kaye îi era pur şi simplu imposibil să se adapteze răsturnării de situaţie.

— Ce fel de boală cauzează? izbuti ea să întrebe.

— În privinţa asta nimeni nu pare să aibă o părere clară.

Mintea femeii clocotea de posibilităţi. Dacă-l suna pe Lado la institut, dacă le spunea Tamarei şi Zamfirei – poate că s-ar fi răzgândit, poate c-ar fi ales parteneriatul cu Ecobacter. Saul avea să-şi menţină buna dispoziţie, fericit şi productiv.

— Dumnezeule, rosti ea continuând să fie ameţită, suntem pe cai mari.

Ridică din degete şi le flutură, *la di da*.

— Tu eşti pe cai mari, scumpo. E munca ta.

---

aluzie la Shiva, din mitologia hindusă, care era zeul distrugerii sau transformării. (n. red.)

Telefonul sună în bucătărie.

— Asta cred că-i Academia Suedeză, încuviinţă înţelept Saul.

Ridică medalia şi Kaye muşcă din ciocolată.

— Rahat! exclamă ea veselă şi se duse să răspundă.

11. INNSBRUCK, AUSTRIA

Spitalul îi oferi lui Mitch o rezervă privată, ca semn de respect pentru reputaţia nou descoperită. El fu mulţumit să scape de alpinişti, dar nu prea conta ce simţea sau ce gândea.

În ultimele două zile îl copleşise o amorţire emoţională aproape totală. Vederea propriului său chip la ştirile TV, la BBC şi Sky World, ca şi în ziarele locale, dovedea ceea ce ştia deja: totul luase sfârşit. El era terminat.

Potrivit presei din Zürich, Mitch era „Unicul supravieţuitor al expediţiei montane ucigaşe". În München, era „Răpitorul străvechiului Prunc al Gheţii". În Innsbruck, era numit simplu „Savant/Hoţ". Toţi prezentau istorisirea lui absurdă despre mumii de Neanderthal, care fusese dezvăluită discret de către poliţia austriacă. Toţi povesteau cum furase „oseminte amerindiene" din „nord-vestul SUA".

În general, era descris ca un american excentric, ghinionist şi disperat după publicitate.

Pruncul Gheţii fusese transferat la Universitatea din Innsbruck, unde era studiat de o echipă condusă de *Herr Doktor Professor* Emiliano Luria. Acesta avea să sosească mai târziu în cursul după-amiezii, pentru a discuta cu Mitch despre descoperire.

Atâta timp cât deţinea informaţii de care ei aveau nevoie, Mitch continua să fie implicat, continua să fie om de ştiinţă, investigator, antropolog. Era mai mult decât un simplu hoţ. După ce utilitatea avea să i se termine, urma vidul adânc şi întunecat.

Privi peretele fără să-l vadă, în timp ce o voluntară vârstnică împinse o măsuţă cu rotile în rezerva lui, aducându-i prânzul. Era o femeie veselă, înaltă de numai un metru cincizeci, trecută de şaptezeci de ani, cu chipul ca un măr zbârcit, care vorbea rapid în germană, cu uşor accent vienez. Mitch nu putea înţelege mare parte din cuvintele ei.

Voluntara îi despături şervetul şi i-l îndesă în bluza de pijama. Strânse apoi din buze şi se retrase puţin pentru a-l

examina.

— Mănâncă! îl îndemnă. Se încruntă şi adăugă: un american al naibii de *tânăr*, *nein*? Nu-mi pasă cine eşti. Mănâncă, fiindcă altfel te-mbolnăveşti.

Mitch o salută cu furculiţa din plastic şi începu să răscolească prin friptura de pui şi cartofii piure de pe farfurie. În drum spre uşă, bătrâna aprinse televizorul montat pe peretele din faţa patului.

— Prea al naibii de linişte, rosti ea şi flutură din mână înainte şi înapoi în direcţia lui, parcă pălmuindu-l dispreţuitor de la distanţă.

După aceea ieşi, împingând măsuţa cu rotile.

Televizorul era reglat pe Sky News. Buletinul de ştiri începu cu un reportaj despre distrugerea finală, şi de mulţi ani amânată, a unui satelit militar. Secvenţe video spectaculoase, filmate pe insula Sahalin, îi urmăreau ultimele momente învăpăiate. Mitch privi atent imaginile, filmate prin teleobiectiv, ale globului de foc, din care se desprindeau scântei. *Învechit, inutil, doborât în flăcări*.

Luă telecomanda şi era pe punctul de a închide televizorul, când fotografia unei tinere atrăgătoare, cu păr negru tuns scurt, breton şi ochi mari, ilustră un reportaj despre o descoperire biologică importantă din Statele Unite.

— Un provirus uman, care se ascundea de milioane de ani ca un pasager clandestin în ADN-ul nostru, a fost asociat cu o tulpină nouă de gripă care afectează exclusiv femeile, începu crainicul. Kaye Lang, doctor în biologie moleculară, din Long Island, statul New York, a fost creditată cu anticiparea acestui invadator incredibil din trecutul omenirii. Michael Hertz se află acum pe Long Island.

Hertz vorbi oficial, sincer şi plin de respect, cu tânăra, în exteriorul unei case mari, vopsită modern, în verde şi alb. Lang privea suspicios spre obiectivul camerei de luat vederi.

— Centrul pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor, iar acum şi Institutul Naţional de Sănătate au anunţat că această varietate nouă de gripă a fost identificată în San Francisco şi Chicago şi că se aşteaptă, de asemenea, o identificare în Los Angeles. Credeţi că aceasta ar putea fi epidemia de gripă de care omenirea se teme încă din 1918?

Lang privi nervoasă către obiectivul videocamerei.

— În primul rând, nu este, de fapt, o gripă. Nu seamănă cu un virus de gripă, ba chiar nu aduce cu niciun virus asociat cu guturaiul sau gripa. Nu este ca niciunul dintre ele. De exemplu, pare să cauzeze simptome numai la femei.

— Ne-aţi putea descrie acest virus nou sau, mai precis, foarte *vechi*? întrebă Hertz.

— Este mare, de vreo optzeci de kilobaze, adică...

— Mai explicit, care sunt simptomele lui?

— Este un retrovirus, adică un virus care se reproduce prin transcrierea materialului său genetic AM în ADN, după care se introduce în ADN-ul unei celule gazdă. Ca HIV. Pare o caracteristică a fiinţelor umane.

Sprâncenele reporterului se arcuiră.

— Este la fel de periculos ca SIDA?

— Nu am auzit nimic care să-mi spună că este periculos. Există de milioane de ani în ADN-ul nostru; cel puţin din punctul acesta de vedere nu seamănă deloc cu retrovirusul HIV.

— Cum pot şti telespectatoarele noastre dacă s-au îmbolnăvit de această gripă?

— Simptomele au fost descrise de cei de la CCPB, iar eu nu ştiu nimic mai mult decât au anunţat ei. O febră uşoară, dureri în gât, tuse...

— Aşa ar putea fi descrise o sută de virusuri diferite.

— Exact, încuviinţă Lang şi zâmbi, iar Mitch îi studie chipul şi surâsul, şi simţi un fior intens. Sfatul meu este să fim atenţi la comunicatele ulterioare.

— Ce este atunci atât de important la acest virus dacă nu omoară, iar simptomele lui sunt atât de vagi?

— Este primul HERV – retrovirus endogen uman – care devine activ, primul care scapă din cromozomii umani şi este transmis lateral.

— Ce înseamnă *transmis lateral*?

— Că este infecţios. Poate să treacă de la un om la altul. De milioane de ani, fusese transmis vertical – de la părinţi la copii prin intermediul genelor lor.

— În celulele noastre există şi alte virusuri vechi?

— Potrivit celei mai recente estimări, cam o treime din genomul nostru ar putea consta din retrovirusuri endogene. Uneori, ele formează particule în interiorul celulelor, ca şi cum

ar încerca să evadeze din nou, dar niciuna dintre particulele acelea n-a fost eficientă... până acum.

— Putem afirma cu certitudine că aceste virusuri vestigiale au fost de mult disociate sau simplificate?

— Este mai complicat, însă aţi putea spune asta.

— Cum au intrat ele în genele noastre?

— Cândva în trecut, un retrovirus a infectat celule din linia germinală, celule sexuale, ca ovulele sau sperma. Nu ştim ce simptome ar fi putut cauza boala atunci. Cumva, de-a lungul timpului, provirusul, matricea virală din ADN-ul nostru, s-a stricat, a suferit o mutaţie sau pur şi simplu n-a mai funcţionat. S-a presupus că secvenţele acestea de ADN retroviral reprezentau doar resturi, totuşi, acum trei ani, am sugerat că fragmente de provirusuri de pe cromozomi umani diferiţi ar putea exprima toate părţile unui retrovirus activ. Toate proteinele necesare şi ARN-ul care există în interiorul celulei ar putea alcătui laolaltă o particulă completă şi infecţioasă.

— Iar sugestia aceea s-a dovedit acum realitate. Ştiinţa speculativă merge cu îndrăzneală înaintea realităţii!

Mitch abia dacă auzea ce spunea reporterul, ci se concentra asupra ochilor lui Lang: largi, încă precauţi, dar fără să le scape nimic. Foarte îndrăzneţi. Ochi de supravieţuitor.

Stinse televizorul şi se întoarse în pat să moţăie, să uite. Piciorul îl durea în interiorul ghipsului.

Kaye Lang era pe punctul să câştige o rundă importantă în partida ştiinţei şi să primească un trofeu din alamă aurită. Pe de altă parte, lui Mitch îi fusese înmânat un trofeu din aur solid. El însă îl mânuise stângaci, îl scăpase pe gheaţă şi-l pierduse pentru totdeauna.

După o oră, îl trezi o ciocănitură autoritară în uşă.

— Intră, rosti Mitch şi-şi drese glasul.

Un infirmier în uniformă verde, perfect scrobită, însoţea trei bărbaţi şi o femeie, toţi trecuţi de vârsta a doua, îmbrăcaţi conservator. Intrară şi priviră în jurul rezervei sale, parcă pentru a nota posibile căi de evadare. Bărbatul mai scund păşi înainte şi întinse mâna, prezentându-se.

— Mă numesc Emiliano Luria, de la Institutul pentru Studii Umane, rosti el. Dânşii sunt colegii mei de la Universitatea Innsbruck: *Herr Professor* Friedrich Brock...

Nume pe care Mitch le uită aproape instantaneu. Infirmierul aduse două scaune de pe coridor, după care rămase lângă uşă, în poziţie de repaus, încrucişând braţele şi ridicând bărbia, aidoma unei gărzi princiare.

Luria îşi întoarse scaunul cu o sută optzeci de grade, aducându-l cu spătarul în faţă, şi se aşeză. Ochelarii lui cu lentile rotunde şi groase sclipeau în lumina cenuşie, care pătrundea prin ferestrele cu draperii. Îl privi fix pe Mitch, îşi drese glasul, apoi se uită către infirmier.

— Ne vom descurca perfect şi singuri, rosti el. Te rog să pleci. Nu vor fi poveşti de vândut ziarelor şi nici relatări despre curse captivante, pe gheţari după cadavre!

Infirmierul încuviinţă amabil şi părăsi rezerva.

Luria îi ceru după aceea femeii, subţirică şi de vârstă mijlocie, cu chip sever, trăsături ferme şi păr des grizonant, strâns în coc, să se asigure că infirmierul nu trăgea cu urechea. Ea se duse la uşă, o deschise şi privi afară.

— Inspectorul Haas din Viena m-a asigurat că poliţia a închis dosarul acesta, i se adresă apoi Luria lui Mitch. Totul este acum între dumneata şi noi, iar eu voi lucra cu italienii şi elveţienii, dacă va fi necesar să trecem unele linii de demarcaţie.

Scoase din buzunar o hartă mare, împăturită, iar doctorul Block sau Brock, sau cum îl chema, întinse o cutie cu albume foto despre Alpi.

— Iar acum, tinere, spusese Luria, privindu-l peste lentilele lui groase, ajută-ne să reparăm paguba aceasta pe care ai adus-o lumii ştiinţei. Munţii în care ai fost găsit ne sunt familiari. La numai un lanţ muntos mai departe a fost descoperit *adevăratul* Om al Gheţurilor. De mii de ani, prin munţii aceştia s-a circulat mult – poate că a fost un drum comercial sau doar poteci ale vânătorilor.

— Nu cred că ei au fost pe un drum comercial, spuse Mitch. Cred că erau fugari.

Luria îşi consultă însemnările. Femeia se apropie de pat.

— Doi adulţi în stare fizică foarte bună, cu excepţia femeii, care avea o rană în abdomen.

— O rană provocată de o suliţă, preciză Mitch.

Pentru o clipă, în cameră se făcu linişte.

— Am dat nişte telefoane şi am discutat cu persoane care te

cunosc. Mi s-a spus că tatăl tău va sosi să te externeze şi am stat de vorbă cu mama ta.

— Domnule profesor, rosti Mitch, te rog, treci la subiect.

Luria înălţă sprâncenele şi-şi aranjă hârtiile.

— Mi s-a spus că ai fost un cercetător excelent, conştiincios, expert în organizarea şi desfăşurarea unor săpături meticuloase. Dumneata ai descoperit scheletul cunoscut ca „Omul din Pasco". Când nativii americani au protestat şi l-au revendicat ca pe un strămoş, ai luat osemintele din sit.

— Ca să le protejez. Fuseseră expuse eroziunii unui terasament şi se aflau pe malul râului. Indienii doreau să le reînhumeze. Oasele acelea erau prea importante pentru ştiinţă. Nu puteam îngădui asta.

Luria se aplecă puţin spre el.

— Cred că „Omul din Pasco" a murit în urma infectării unei răni produse de o suliţă în coapsă, nu?

— Este posibil, încuviinţă Mitch.

— Ai un instinct pentru tragediile străvechi, comentă bărbatul, scărpinându-se cu un deget în ureche.

— Pe atunci existenţa era destul de dură.

Luria aprobă încet din cap.

— Aici, în Europa, când găsim un schelet, nu există asemenea probleme. Surâse către colegii lui. Nu avem respect faţă de morţii noştri: îi dezgropăm, îi punem în vitrină, le cerem bani turiştilor ca să-i vadă. Pentru noi, asta nu înseamnă neapărat o bilă neagră, deşi pare să fi încheiat relaţiile dumitale cu instituţia respectivă.

— Corectitudine politică, comentă Mitch, încercând să nu aibă un ton acid.

— Posibil. Eu sunt dispus să ascult un individ cu experienţa dumitale, dar, domnule Rafelson, spre întristarea noastră, ai descris o improbabilitate destul de grosolană. Luria îşi îndreptă pixul către Mitch. Care parte din povestea dumitale este minciună şi care este adevăr?

— De ce aş minţi? Cariera mea este şi-aşa dusă dracului.

— Poate pentru a mai rămâne implicat în lumea ştiinţei? Ca să nu te desparţi chiar aşa rapid de doamna Antropologie?

Mitch surâse trist.

— Poate c-aş fi făcut asta, însă, în tot cazul, n-aş fi inventat o poveste *atât* de incredibilă. Bărbatul şi femeia din peşteră

aveau trăsături neanderthaliene distincte.

— Pe ce criterii îţi bazezi identificarea? spuse Brock, intervenind pentru prima dată în conversaţie.

— Domnul Brock este expert în oamenii de Neanderthal, preciză Luria cu respect.

Mitch descrise corpurile, atent şi fără grabă. Putea să închidă ochii şi să le vadă, ca şi cum ar fi plutit deasupra patului.

— Ştii că cercetători diferiţi utilizează criterii diferite pentru descrierea aşa-zişilor oameni de Neanderthal, spuse Brock. Timpurii, târzii, mijlocii, din diverse regiuni, zvelţi sau robuşti, poate din grupe rasiale diferite din cadrul subspeciei. Uneori deosebirile sunt atât de subtile, încât un observator poate fi indus în eroare.

— Nu erau *Homo sapiens sapiens*.

Mitch îşi turnă un pahar de apă şi le oferi vizitatorilor. Luria şi femeia acceptară. Brock clătină din cap.

— Bun, *dacă* vor fi găsiţi, putem rezolva destul de uşor problema asta. Sunt curios ce secvenţă cronologică a evoluţiei umane susţii.

— Nu sunt dogmatic, zise Mitch.

Luria clătină din cap – *comme ci, comme ça* – şi-şi răsfoi notiţele.

— Clara, dă-mi, te rog, albumul cel mai mare. Am făcut însemnări pe câteva fotografii şi hărţi, pe unde este posibil să fi trecut înainte de a fi găsit corpurile. Ţi se pare familiară vreuna dintre ele?

Mitch luă albumul şi-l propti deschis în poală, într-o poziţie stângace. Fotografiile erau clare, luminoase, frumoase. Majoritatea fuseseră făcute în timpul zilei, sub cer perfect senin. Se uită la toate paginile însemnate, apoi clătină din cap.

— Nu văd o cascadă îngheţată.

— Niciun ghid nu cunoaşte o cascadă îngheţată în preajma crestei muntoase, ba chiar nici pe masa principală a gheţarului. Poate că ne-ai putea oferi alt indiciu.

Mitch scutură din cap.

— Domnule profesor, aş face-o dacă aş putea.

Luria îşi împături notiţele cu un gest ferm.

— Cred că eşti un tânăr sincer, ba poate chiar un cercetător competent. O să-ţi spun o informaţie, cu condiţia să n-o

destăinui ziarelor sau televiziunii. De acord?

— N-am niciun motiv să le dau declaraţii.

— Fetiţa se născuse moartă sau cu probleme grave. Partea posterioară a craniului ei este spartă, poate prin lovirea cu un băţ ascuţit, cu vârful întărit în foc.

„Fetiţa.” Dintr-un motiv necunoscut, informaţia aceea îl zgudui profund pe Mitch. Sorbi iarăşi apă din pahar. Toate emoţiile cauzate de situaţia lui actuală, moartea Tildei şi a lui Franco... Tristeţea acestui episod străvechi din istorie. Ochii i se umeziră, ameninţând să izbucnească în lacrimi.

— Scuzaţi-mă, rosti el şi-şi tamponă ochii cu mâneca pijamalei.

Luria îl privi înţelegător.

— Asta conferă o anumită credibilitate poveştii dumitale, nu? Totuşi... Ridică mâna şi îndreptă un deget spre tavan cu un gest de împungere, apoi concluzionă: Totuşi, este greu de crezut.

— Cu certitudine, interveni Brock, pruncul nu este *Homo sapiensneandertalensis*. Are trăsături interesante, dar toate particularităţile sunt moderne. Fără a fi însă europene. Mai degrabă anatoliene, ba chiar turceşti, dar asta nu-i deocamdată decât o speculaţie. Iar eu nu cunosc niciun specimen atât de recent de felul acesta. Ar fi ceva incredibil.

— Poate că am visat, îşi feri ochii Mitch.

Luria ridică din umeri.

— După ce te vei reface, ai accepta să mergi pe gheţar cu noi, să cauţi din nou peştera?

Mitch nu ezită.

— Bineînţeles.

— Voi încerca să aranjez lucrurile. Deocamdată însă...

Luria îi privi piciorul în ghips.

— Cel puţin patru luni, zise Mitch.

— Peste patru luni, vremea nu va fi prielnică escaladelor. La sfârşitul primăverii atunci, la anul.

Luria se sculă, iar femeia, Clara, luă paharul lui şi pe al ei şi le aşeză pe tavă.

— Mulţumesc, rosti Brock. Sper să ai dreptate, domnule Rafelson. Ar fi o descoperire extraordinară.

Se înclinară scurt, oficial şi ieşiră.

12. CENTRUL PENTRU CONTROLUL ŞI PREVENIREA BOLILOR, ATLANTA

Septembrie

— Virginele nu se îmbolnăvesc de gripa noastră, rosti Dicken, ridicând ochii de la hârtiile şi graficele de pe masa lui. Asta vrei să-mi spui?

Îşi înălţă sprâncenele negre până când fruntea lui lată fu complet acoperită de cute paralele.

Jane Salter se întinse să rearanjeze documentele, cu gesturi nervoase, netezindu-le atent, cu hotărâre, pe masă. Pereţii din beton ai camerei din subsol reverberară foşnetele hârtiilor.

Multe dintre birourile de la nivelurile inferioare ale Clădirii I a CCPB-ului fuseseră convertite din laboratoare şi celule pentru animale. Rigole betonate se întindeau în lungul bazei pereţilor. Uneori, Dicken avea impresia că putea simţi mirosurile de dezinfectanţi şi rahat de maimuţe.

— Asta-i surpriza cea mai mare pe care o pot obţine din date, confirmă Salter, care era una dintre cele mai bune statisticiene ale lor, un geniu al computerelor ce efectuau majoritatea calculelor, modelărilor şi bazelor lor de date. Masculii se mai îmbolnăvesc uneori sau sunt testaţi pozitiv, însă sunt asimptomatici. Ei devin vectori de transmitere la femele, dar probabil nu şi la alţi masculi. Şi... Răpăi cu degetele pe tăblia mesei. N-am găsit pe nimeni care să-i infecteze pe ei.

— Aşadar, SHEVA este specializat, clătină Dicken din cap. De unde dracu' ştim asta?

— Uită-te la nota de subsol, Christopher, şi citeşte ce scrie: „Femei aflate în situaţii de parteneriat casnic sau având experienţe sexuale extinse".

— Câte cazuri au fost până acum – cinci mii?

— Şase mii două sute de femei şi doar vreo şaizeci-şaptezeci de bărbaţi, toţi parteneri ai femeilor infectate. Retrovirusul este transmis doar prin reexpunere constantă.

— Asta nu-i chiar aşa o nebunie, comentă Dicken. Prin urmare, nu-i ca HIV.

— Exact, încuviinţă Salter, zvâcnind din colţul gurii. Dumnezeu a abătut-o doar asupra femeilor. Infecţia începe de la mucoasele căilor nazale şi bronhiilor, urmează o uşoară inflamare a alveolelor pulmonare, pătrunde în fluxul sangvin, o uşoară inflamare a ovarelor... după care dispare. Dureri şi ceva

tuse, ceva probleme stomacale. Iar dacă femeia este însărcinată, există o probabilitate majoră de avort.

— Mark ar trebui să poată folosi toate astea, zise Dicken. Haide totuşi să-i facem un dosar cât mai bun. El trebuie să sperie un segment al electoratului mai de nădejde decât cel format din femei tinere. Care-s rezultatele la setul geriatric?

O privi plin de speranţe.

— Femeile bătrâne nu se îmbolnăvesc, răspunse Salter. Doar femeile cu vârste cuprinse între paisprezece şi şaizeci de ani. Uită-te la aria de răspândire. Se aplecă şi indică o diagramă de structură radială. Vârsta medie: treizeci şi unu de ani.

— E prea nebunesc. Mark vrea ca până la ora patru după-amiază să ordonez datele şi să consolidez dosarul pentru chirurgul-general.

— Altă informare?

— Da, cu şeful de cabinet al preşedintelui şi cu consilierul ştiinţific. Datele sunt bune şi-i pot speria, dar eu îl cunosc pe Mark. Mai examinează o dată fişierele, poate izbutim să găsim câteva mii de decese geriatrice în Zair.

— Îmi ceri să denaturez rezultatele?

Dicken rânji larg.

— Atunci, du-te naibii, domnule! replică Salter calmă, cu capul plecat într-o parte. Nu mai avem alte date statistice din Georgia. De ce nu telefonezi la Tbilisi? sugeră ea. Sau la Istanbul?

— Habar n-ai cât sunt de secretoşi, făcu o grimasă bărbatul. N-am izbutit niciodată să scot ceva de la ei, iar acum refuză să admită că ar avea vreun caz.

Ridică ochii la statisticiană. Ea strâmbă din nas.

— Te rog, sugeră Dicken, doar o băbuţă care a plecat din Tbilisi şi s-a topit în avion.

Salter izbucni în râs fără să vrea. Îşi scoase ochelarii, le şterse lentilele şi-i puse la loc.

— Nu-i deloc amuzant. Graficele sunt foarte serioase.

— Mark vrea să crească treptat tensiunea. Tratează cazul ăsta aşa cum ai face cu un peşte pe care-l ai la capătul firului.

— Eu nu am foarte multe cunoştinţe politice.

— Eu mă prefac că nu am, replică Dicken. Dar cu cât lucrez mai mult aici, cu atât devin mai cunoscător.

Femeia privi în jurul cămăruţei, de parcă s-ar fi temut să nu

fie strivită între pereţi.

— Am terminat?

— Te încearcă claustrofobia? zâmbi el.

— Camera asta-i de vină, replică Salter. Nu auzi?

Se aplecă peste tăblia biroului cu o expresie conspirativă. Dicken nu-şi putea da seama întotdeauna când Jane Salter glumea sau era serioasă.

— Nu auzi *ţipetele* maimuţelor?

— Ah, ba da, spuse el cu chip inexpresiv. De-aia şi încerc să stau cât mai puţin pe aici.

În cabinetul directorului din Clădirea 4, Augustine parcurse iute statisticile, răsfoi cele douăzeci de pagini de cifre şi grafice generate de computer, apoi le azvârli pe birou.

— Totul mi se pare foarte liniştitor, comentă el. În ritmul ăsta, până la sfârşitul anului o să rămânem fără slujbe. Nu ştim nici măcar dacă SHEVA cauzează avorturi la *toate* gravidele sau nu-i decât un teratogen moderat. Iisuse! Christopher, crezusem că asta va fi marea noastră şansă.

— Mie mi se pare bună. Sperie şi este deja publică.

— Subestimezi ura republicanilor faţă de CCPB, zise Augustine. Asociaţia Naţională a Armelor de Foc ne urăşte. Marile companii de tutun ne urăsc, fiindcă le stăm în cârcă. Ai văzut nenorocitul ăla de panou publicitar de pe autostradă? De lângă aeroport? „În sfârşit, un filtru pe care nu-ţi mai vine să-l schimbi.” Pentru ce era – Camel? Marlboro?

Dicken râse şi clătină din cap.

— Chirurgul-general o să intre în bârlogul lupilor. Nu-i foarte încântată de mine, Christopher.

— Mai avem şi rezultatele aduse de mine din Turcia.

Augustine ridică braţele şi se lăsă pe spate în scaun, după care prinse cu degetele marginea biroului.

— Un spital. Cinci avorturi.

— Cinci avorturi din cinci sarcini.

Augustine se aplecă iar în faţă.

— Te-ai dus în Turcia, deoarece contactul tău de acolo a spus că aveau un virus care ar putea cauza avorturi. În Georgia de ce te-ai dus?

— Acum cinci ani, în Tbilisi a existat un val de avorturi. N-am putut obţine absolut nimic oficial, dar am băut nişte păhărele –

neoficial – cu un antreprenor de pompe funebre. El mi-a spus că aproximativ în aceeaşi perioadă şi în Gordi fuseseră multe avorturi.

Augustine nu mai auzise asta până atunci. Dicken n-o consemnase în raportul lui.

— Zi mai departe, rosti el doar pe jumătate interesat.

— Au existat nişte necazuri, însă el n-a mai vrut să spună nimic. Aşa că m-am dus cu maşina la Gordi, iar localitatea era înconjurată de poliţie. M-am interesat prin câteva hanuri de pe drum şi am aflat despre o anchetă a ONU, în care erau implicaţi şi ruşii. Am sunat la ONU şi mi s-a spus că ceruseră ajutorul unei americance.

— Şi ea era...

— Kaye Lang.

— I-auzi, făcu Augustine şi surâse subţire. Femeia momentului. Tu ştiai despre cercetările ei cu HERV?

— Bineînţeles.

— Te-ai gândit aşadar că cineva din ONU intrase pe o pistă şi avea nevoie de sfaturile ei.

— Să fiu sincer, mi-a trecut asta prin minte, însă ONU o contactase pentru că avea pregătire în patologia legistă.

— Atunci *la ce* te-ai gândit?

— La mutaţii. La afecţiuni congenitale induse. Poate virusuri teratogene. Şi m-am întrebat de ce doriseră guvernele să-i omoare pe părinţi?

— Iar începem, oftă Augustine. Revenim la speculaţiile fără acoperire.

Dicken făcu o grimasă.

— Mark, mă ştii bine...

— Uneori n-am nici cea mai mică idee cum obţii asemenea rezultate bune.

— Încă nu mi-am terminat treaba. M-ai rechemat şi ai zis că avem ceva indubitabil.

— Dumnezeu mi-e martor că m-am mai înşelat şi până acum, spuse Augustine.

— Nu cred că te-ai înşelat. Probabil că ăsta-i abia începutul. În curând, vom avea mai multe date.

— Aşa-ţi spun instinctele?

Dicken încuviinţă tăcut.

Mark se încruntă şi-şi strânse mâinile pe tăblia biroului.

— Mai ţii minte ce s-a întâmplat în 1963?

— Eram mic de tot pe-atunci, dar am auzit. Malarie.

— Eu aveam şapte ani. Congresul stopase toate finanţările pentru eliminarea bolilor transmise de insecte, inclusiv malaria. Cea mai imbecilă mişcare din istoria epidemiologiei! Milioane de morţi în toată lumea, tulpini noi de boală rezistentă... un dezastru!

— DDT-ul oricum n-ar mai fi funcţionat mult timp.

— Cine poate şti? Augustine îşi uni vârfurile degetelor arătătoare. Oamenii gândesc precum copiii, sar de la o pasiune la alta. Sănătatea mondială nu mai este pur şi simplu un subiect fierbinte. Poate că am exagerat în felul cum ne-am prezentat cazul. Acum batem în retragere în ceea ce priveşte moartea pădurilor tropicale, iar încălzirea globală continuă să fie doar un clocot înăbuşit, nimic care să opărească. N-au existat maladii devastatoare la nivel mondial, şi americanul mijlociu nu s-a simţit niciodată vinovat de problemele Lumii a Treia. Oamenii se plictisesc de apocalipse. Dacă nu avem în curând o criză vulnerabilă politic, aici, pe pământ american, Congresul o să ne radă şi s-ar putea să asistăm la alt 1963.

— Înţeleg perfect.

Augustine suspină prelung şi ridică ochii spre şirurile de lămpi fluorescente de pe tavan.

— Chirurgul-general crede că mărul nostru nu-i atât de copt, încât să-l punem pe biroul preşedintelui, aşa că a anunţat o migrenă foarte convenabilă. Întâlnirea pe care trebuia s-o aibă azi după-amiază a fost amânată pe săptămâna viitoare.

Dicken îşi înfrână un surâs. Era minunat să şi-o închipuie pe femeia care deţinea funcţia de chirurg-general simulând o migrenă.

Augustine îl fixă cu privirea.

— Perfect, dacă sesizezi ceva – treci imediat la treabă! Verifică avorturile din spitalele americane din ultimul an. Ameninţă Turcia şi Georgia cu plângere la OMS. Spune-le că le acuzăm de încălcarea tuturor tratatelor noastre de cooperare. Eu te voi susţine. Află cine a fost în Orientul Apropiat şi Europa şi s-a întors cut SHEVA, ba poate chiar a făcut şi un avort sau două. Dispunem de o săptămână şi dacă n-o să-mi dai un SHEVA mai letal, voi fi nevoit să recurg la un spirochet necunoscut de care s-au îmbolnăvit nişte păstori din

Afganistan, care s-au acuplat cu oile. Augustine simulă o expresie de câine bătut. Salvează-mă, Christopher!

13. CAMBRIDGE, MASSACHUSETTS

Kaye era epuizată şi, în acelaşi timp, se simţea ca o regină. În ultima săptămână, fusese tratată cu preţuirea şi adorarea profesională ale colegilor care-i salutau pe cei recunoscuţi că zăriseră adevărul de la mare depărtare, în ciuda adversităţilor. Ea nu suferise totuşi genul de critici şi nedreptăţi de care avuseseră parte alţi biologi în ultimii o sută cincizeci de ani; în niciun caz nimic din ce trebuise să înfrunte eroul ei, Charles Darwin. Nici măcar reacţia cu care fusese întâmpinată teoria evoluţiei simbiotice a celulelor eucariote a lui Lynn Margulis. Dar fuseseră destule...

Scrisori deschise, sceptice şi furioase, în reviste, semnate de geneticieni din vechea gardă, convinşi că ea urmărea cai verzi pe pereţi, comentarii la conferinţe din partea unor bărbaţi şi femei care zâmbeau cu superioritate, convinşi că erau mai aproape de o mare descoperire. Mai sus pe scara succesului, la distanţă foarte mică de trofeul Cunoaşterii şi Recunoaşterii.

Asta era perfect pentru Kaye. Asta însemna ştiinţa, cât se poate de omenească şi de aceea cu atât mai bună. Existase însă şi conflictul personal al lui Saul cu editorul revistei *Cell*, care-i stopase toate şansele de a mai publica acolo. De aceea, ea se dusese la *Virology*, o revistă bună, totuşi cu o treaptă mai jos. Nu izbutise niciodată să ajungă la *Science* sau *Nature*. Urcase o distanţă bună, după care se oprise.

Acum se părea că zeci de laboratoare şi centre de cercetare doreau ca ea să le vadă rezultatele pentru a-i confirma speculaţiile. Pentru propria ei linişte sufletească, Kaye optase să accepte invitaţii de la facultăţile, centrele şi laboratoarele care o încurajaseră în trecut, şi, în primul rând, de la Centrul Carl Rose, cu sediul în Cambridge, statul Massachusetts.

Centrul Rose se afla pe un domeniu de cincizeci de hectare de pini plantaţi în anii 1950, o pădure deasă care înconjura clădirea cubică a laboratoarelor; cubul nu era aşezat cu o faţă pe sol, ci stătea pe o muchie. Două niveluri de laboratoare se aflau în subteran, direct sub clădire, în partea de est. Sponsorizat în mare parte de o familie bostoniană enorm de bogată, Van Buskirk, Centrul Rose se ocupa de treizeci de ani

de biologie moleculară.

Trei cercetători de aici primiseră burse din partea Proiectului Genomul Uman – efortul multilateral şi masiv finanţat pentru secvenţierea şi înţelegerea sumei globale a geneticii umane –, pentru a analiza fragmente arhaice de gene, găsite în aşa-numitele regiuni de reziduuri ale genelor omeneşti, cunoscute ca introni. Judith Kushner, care fusese îndrumătoarea de doctorat a lui Kaye la Stanford, era şefa lor şi gestiona, de asemenea, acordarea bursei.

Judith Kushner era înaltă de numai un metru şaizeci şi cinci, avea păr negru presărat de fire cărunte, chip rotund şi gânditor, parcă mereu gata să surâdă, şi ochi negri, mici şi uşor protuberanţi. Era cunoscută pe plan internaţional ca o expertă în a conduce experimente şi a determina orice aparatură să facă ceea ce trebuia – cu alte cuvinte, să deruleze acele experimente repetabile necesare funcţionării reale a ştiinţei.

Faptul că în prezent îşi petrecea majoritatea timpului completând documente justificative şi îndrumând masteranzi şi bursieri postdoctorali era pur şi simplu modul de exprimare a ştiinţei moderne.

Asistenta şi secretara ei, o roşcată tânără şi foarte slabă, pe nume Fiona Bierce, o conduse pe Kaye prin labirintul de laboratoare, după care coborâră cu un lift central.

Cabinetul lui Kushner se afla la nivelul zero, sub parter, însă deasupra subsolului: pereţi din beton, fără ferestre, vopsiţi în bej-deschis şi ticsiţi cu cărţi şi colecţii de reviste legate, perfect aranjate. Patru computere bâzâiau discret într-un colţ, printre care un supercomputer Sim Engine, donat de Mind Design din Seattle.

— Kaye Lang, nici nu ştii ce *mândră* sunt!

Kushner se ridică din scaun, surâse larg şi desfăcu braţele ca s-o îmbrăţişeze pe Kaye după ce intră. Scoase un sunet de satisfacţie şi valsă în jurul camerei cu fosta ei studentă, zâmbind cu încântare profesorală.

— Ia spune-mi, de la cine-ai aflat? De la Lynn? Chiar de la ea?

— Lynn a telefonat ieri, răspunse Kaye îmbujorându-se.

Kushner îşi încleştă pumnii şi-i scutură spre tavan, aidoma unui boxer care-şi sărbătoreşte victoria.

— Minunat!

— Este realmente prea mult, spuse Kaye şi, la invitaţia lui Kushner, se aşează lângă ecranul mare şi plat al lui Sim Engine.

— Înhaţ-o! Bucură-te de ea! o sfătui cu însufleţire fosta ei îndrumătoare. E meritul tău, scumpo, tu ai câştigat-o. Te-am văzut de trei ori la televizor. Cu Jackie Oniama pe Triple C Network, încercând să discute despre ştiinţă – ce amuzant! Este la fel de păpuşică şi în realitate?

— Toţi au fost cu adevărat foarte prietenoşi, dar m-a epuizat încercarea de a explica tot felul de lucruri.

— Da, sunt prea multe de explicat. Ce mai face Saul? întrebă Kushner, izbutind să-şi camufleze destul de bine uşoara îngrijorare.

— Este bine. Tot mai încercăm să decidem dacă să intrăm sau nu în parteneriat cu gruzinii.

— Dacă ei nu intră în parteneriat cu noi acum, atunci mai au cale lungă până să poată deveni capitalişti, spuse Kushner şi se aşează lângă ea.

Fiona Bierce părea încântată doar să le audă vorbind. Zâmbi larg, arătându-şi dinţii frumoşi.

— Aşadar, începu Kushner, fixând-o cu atenţie, a fost un drum destul de scurt, este?

Kaye izbucni în râs.

— Mă simt atât de *tânără*!

— Iar eu atât de *invidioasă*. Niciuna dintre ipotezele mele năstruşnice nu s-a bucurat nici pe departe de atâta atenţie.

— Dar au adus grămezi de bani.

— Grămezi şi grămezi. Ai nevoie şi tu?

Kaye surâse.

— N-aş vrea să ne compromitem statutul profesional.

— Ah, lumea nouă şi mare a banilor din biologie, atât de importantă, secretă şi de mândră de sine! Nu uita, draga mea, se presupune că femeile procedează altfel în cercetarea ştiinţifică. Noi ascultăm şi trudim, şi ascultăm şi trudim, ca sărmana Rosalind Franklin, nici pe departe ca băieţaşii obraznici. Şi totul din motive de puritate etică. Deci... când ai de gând să te cotezi la bursă împreună cu Saul? Fiul meu încearcă să-mi consolideze fondul de pensie.

— Probabil niciodată, răspunse Kaye. Lui Saul nu i-ar plăcea să dea raportul acţionarilor. Şi mai întâi trebuie să avem

succes, să câştigăm ceva bani, iar până acolo mai e cale lungă.

— Ajunge cu flecărelile, rosti brusc Kushner. Am ceva *interesant* să-ţi arăt. Fiona, poţi să rulezi mica noastră simulare?

Kaye îşi trase scaunul într-o parte. Bierce se aşează la tastatura lui Sim Engine şi-şi flexionă degetele ca o pianistă înaintea unui concert.

— Judith s-a spetit muncind trei luni la asta, spuse secretara. S-a bazat în mare parte pe articolele tale, iar restul pe date din trei proiecte genom diferite, iar când zvonul s-a adeverit public, noi eram pregătite.

— Am mers direct la markerii tăi şi am găsit rutinele de asamblare, zise Kushner. Anvelopa lui SHEVA şi micuţul lui sistem universal de distribuţie la oameni. Asta-i simularea unei infecţii, bazată pe rezultate de laborator de la nivelul cinci – grupul lui John Dawson. Ei au infectat cu hepatocite o cultură densă de ţesut. Priveşte ce a ieşit!

Bierce derulă simularea secvenţei de asamblare. Particulele SHEVA intrau în hepatocite – celule din ficat aflate într-o cutie de cultură de laborator – şi opreau unele funcţii celulare, cooptau altele, îşi transcriau ARN-ul în ADN şi-l integrau în ADN-ul celulelor, apoi începeau să se reproducă. În culori sclipitoare, particule noi de virus se formau în citosol – lichidul din interiorul celulei. Virusurile migrau spre membrana exterioară a celulei şi se împingeau în lumea din afară; toate particulele fiind perfect învelite în fragmente din membrana celulei.

— Ele sărăcesc membrana, dar totul este delicat şi controlat. Virusurile supun celulele la stres, însă nu le omoară. Şi se pare că aproximativ una din douăzeci de particule de virusuri este viabilă – de cinci ori mai bine ca HIV.

Simularea se focalizează pe molecule create odată cu virusurile, învelite în pachete de transport ale celulelor, numite vezicule şi împinse la exterior cu noile particule infecţioase. Erau etichetate în portocaliu strălucitor: *PGA?* şi *PGE?*

— Opreşte aici, Fiona! rosti Kushner şi bătu cu degetul pe literele portocalii. SHEVA nu poartă tot ce are nevoie pentru a cauza gripa Irod. În celulele infectate cu SHEVA am găsit în mod repetat un grup mare de proteine a căror codificare nu există în SHEVA şi care nu seamănă cu nimic din ce am văzut

vreodată. După care grupul se dezintegrează şi rezultă toate proteinele astea mai mici, care n-ar trebui să fie acolo.

— Am căutat proteinele care ne modificau culturile de celule, spuse Bierce. Am făcut o sumedenie de cercetări. Ne-am străduit două săptămâni, apoi am trimis celule infectate la o bază de ţesuturi comercială, pentru comparaţie. Ei au separat noile proteine şi au găsit...

— Fiona, flutură din degete Kushner, asta-i povestea mea!

— Scuze, surâse sfios asistenta. Este atât de grozav că am putut să o fac aşa repede!

— În cele din urmă, am decis că SHEVA activează o genă din alt cromozom. Dar cum? Am căutat... şi am găsit o genă activată de SHEVA pe cromozomul 21. El codifică pentru poliproteina noastră aşa-numitul complex multiproteic sau LPC. Un factor unic de transcriere controlează în mod specific exprimarea acestei gene. Am căutat factorul şi l-am găsit în genomul lui SHEVA. O comoară încuiată pe cromozomul 21, iar cheile necesare se află în virus. Sunt parteneri.

— Uluitor, rosti Kaye.

Bierce rulă simularea din nou, focalizând de data aceasta asupra acţiunii din cromozomul 21: crearea poliproteinei.

— Însă, Kaye, draga mea, asta-i departe de a fi totul. Ne confruntăm cu un mister. Proteaza SHEVA scindează trei ciclooxigenaze şi lipooxigenaze din LPC, care după aceea sintetizează trei prostaglandine diferite şi unice. Două dintre ele sunt noi, cu adevărat uluitor! Toate par foarte puternice. Kushner folosi un pix pentru a indica prostaglandinele ce erau exportate dintr-o celulă. Asta ar putea explica zvonurile despre avorturi.

Kaye se încruntă, concentrată.

— Am calculat că o infectare totală cu SHEVA ar putea produce destule prostaglandine noi pentru a cauza avortul oricărei gravide în mai puţin de o săptămână.

— Şi dacă asta n-ar fi destul de straniu, interveni Bierce şi indică o serie de glicoproteide, celulele infectate le creează pe acestea ca produse secundare. Încă nu le-am analizat complet, dar seamănă foarte bine cu FSH şi LH: hormonul foliculostimulant şi hormonul luteinizant. Iar peptidele acestea par să elibereze hormoni.

— Stăpânii vechi şi familiari ai destinului femeiesc, rosti

Kushner. Maturarea şi eliberarea ovulului.

— De ce? se încruntă Kaye. Dacă tocmai au cauzat un avort, de ce să sileascâ o ovulaţie?

— Nu ştim care dintre ele se activează prima. Ar putea fi mai întâi ovulaţia şi apoi avortul, răspunse Kushner. Nu uita că aceasta este o celulă *hepatică*. Încă n-am început să investigăm infecţia în ţesuturi reproducătoare.

— Este ilogic!

— Asta-i marea provocare. Indiferent ce ar fi, micuţul tău retrovirus endogen nu-i nici pe departe inofensiv... cel puţin, pentru noi, femeile. Pare conceput pentru a ne invada, prelua şi afecta în stil mare.

— Voi sunteţi singurii care aţi întreprins cercetarea asta? întrebă Kaye.

— Probabil, încuviinţă Kushner.

— Chiar azi expediem rezultatele la INS şi la Proiectul Genom, adăugă Bierce.

— Şi te-am anunţat din timp, urmă Kushner, punându-şi mâna pe umărul lui Kaye. Nu vreau să fii călcată în picioare.

Kaye se încruntă.

— Nu-nţeleg.

— Nu fi naivă, scumpo, rosti Kushner cu ochi îngrijoraţi. Ceea ce am văzut acum ar putea fi vestea cea rea din Biblie. Un virus care omoară nou-născuţi. *Foarte mulţi* nou-născuţi. Cineva te-ar putea privi ca pe un mesager. Şi ştii bine ce li se face mesagerilor care aduc veşti rele.

14. ATLANTA

Octombrie

Doctorul Michael Voight păşea cu picioarele sale lungi şi subţiri, înaintea lui Dicken, pe coridorul care ducea spre cantina rezidenţilor.

— Interesant că ai întrebat tocmai asta, zise el. Noi vedem foarte multe anomalii obstetrice. Am avut deja şedinţe cu tot personalul. Dar nu legate de gripa Irod. Bineînţeles că vedem tot felul de infecţii, gripă, totuşi încă nu avem kiturile de testare pentru SHEVA. Se răsuci pe jumătate şi întrebă: Cafea?

Spitalul Municipal Olimpic din Atlanta era vechi de şase ani şi fusese construit cu fonduri municipale şi federale, pentru a uşura sarcina spitalelor din centrul oraşului. Sponsori privaţi şi

un program special de finanţare prilejuit de organizarea Olimpiadei îl făcuseră unul dintre cel mai bine echipate spitale din tot statul, atrăgând pe unii dintre cei mai buni şi sclipitori medici tineri, însă şi pe câţiva dintre cei mai vârstnici şi nemulţumiţi. Companiile de asigurări medicale pricinuiau pierderi grele specialiştilor talentaţi, care-şi văzuseră veniturile prăbuşindu-se în ultimul deceniu şi practicile medicale controlate de contabili. Cel puţin, Spitalul Municipal Olimpic le oferea specialiştilor respect.

Voight îl conduse pe Dicken în cantină şi umplu o ceaşcă de cafea dintr-un recipient din oţel inoxidabil. Îi explică, după aceea, că acolo aveau acces atât internii, cât şi rezidenţii.

— La ora asta a serii este de obicei pustiu. În spital însă, este perioada de vârf – când viaţa se joacă de-a v-aţi ascunselea şi-şi naşte victimele nepăsătoare.

— Ce fel de anomalii? reveni Dicken.

Voight înălţă din umeri, trase un scaun de lângă o masă cu tăblie din plastic laminat şi-şi îndoi picioarele lungi precum lui Fred Astaire. Uniforma verde îi foşni; era făcută din hârtie rezistentă, de unică folosinţă. Dicken se aşeză şi cuprinse ceaşca între palme. Ştia că era posibil să sufere după aceea de insomnie, dar avea nevoie de concentrare şi energie.

— Eu mă ocup de cazuri extreme, iar în categoria aceasta nu intră majoritatea celor bizare. Totuşi, în ultimele două săptămâni... ai putea crede că şapte femei nu şi-au putut explica sarcina?

— Sunt numai urechi, spuse Dicken.

Voight desfăcu braţele şi începu să numere pe degete.

— Două luau cu religiozitate, ca să zic aşa, pilule anticoncepţionale, dar care nu şi-au făcut treaba. Haide să zicem că asta nu-i ceva tocmai neobişnuit. Pe de altă parte, o femeie care nu luase pilule, dar care a zis că nu întreţinuse raporturi sexuale. Şi nu cred că poţi să ghiceşti.

— Ce anume?

— Era *virgo intacta*! Vreme de o lună a avut sângerări masive, care apoi au încetat, au urmat greţuri matinale, ciclul i s-a oprit şi s-a dus la medic. El i-a spus că-i însărcinată şi a venit aici, după care totul a luat altă turnură. Este o tânără timidă, care trăieşte cu un bărbat mult mai vârstnic, o relaţie cu adevărat stranie. Ea a insistat că nu au existat raporturi

sexuale.

— A doua venire? făcu Dicken.

— Nu huli, strâmbă uşor Voight din buze. Sunt creştin dedicat.

— Scuze.

Voight schiţă un surâs de acceptare.

— După aceea, „bătrânul" ei a venit şi ne-a spus povestea reală. S-a dovedit că ţine foarte mult la ea şi voia ca noi să ştim totul, pentru ca s-o putem trata. Fata îl lăsa să se suie în pat cu ea şi să se frece de... Din compasiune, înţelegi? Aşa a rămas gravidă prima dată.

Dicken încuviinţă din cap. Cazul nu prezenta nimic şocant – flexibilitatea vieţii şi a dragostei.

— A fost un avort, continuă Voight, dar peste trei luni a revenit, iarăşi gravidă. De data aceasta, în două luni. Prietenul mai vârstnic a însoţit-o şi a spus că nu s-a mai frecat de ea şi ştie precis că n-a avut relaţii cu alţi bărbaţi. Să-l credem sau nu?

Dicken înclină capul şi înălţă sprâncenele.

— Se întâmplă tot felul de lucruri stranii, rosti încet Voight. Parcă mai mult ca de obicei.

— Ele s-au plâns de stări de rău?

— Chestiile obişnuite: guturaiuri, febră, dureri musculare. Cred că s-ar putea să mai avem vreo două specimene în laborator, dacă vrei să te uiţi la ele. Ai fost la Northside?

— Nu încă, răspunse Dicken.

— Sau la Midtown? Acolo ai putea găsi mai multe ţesuturi.

Dicken clătină din cap.

— Cam câte tinere au avut febră inexplicabilă şi infecţii nebacteriene?

— Zeci, dar nici asta nu-i ceva ieşit din comun. Nu păstrăm analizele mai mult de o săptămână; dacă nu prezintă bacterii, le aruncăm.

— Bun. Haide să vedem ţesutul.

Dicken îşi luă cafeaua şi-l urmă pe Voight spre lift. Laboratorul de biopsie şi analize se afla la subsol, la două uşi de morgă.

— Laboranţii pleacă acasă la ora nouă seara, rosti Voight.

Aprinse lumina şi începu să caute într-un fişet mic din oţel.

Dicken examină laboratorul: trei mese albe, lungi, echipate

cu chiuvete, două hote, incubatoare, dulăpioare meticulos aranjate, cu flacoane din sticlă transparentă maro, pline cu reactivi, kituri pentru analize, ordonate în cutii înguste din carton portocaliu şi verde, două frigidere din oţel inoxidabil şi un congelator alb, mai vechi, un computer conectat la o imprimantă cu jet de cerneală, pe care era lipit un post-it care anunţa DEFECT, şi, înghesuite într-o debara aflată după o uşă olandeză, rafturi mobile pentru depozitare, din oţel gri standard.

— Pe astea încă nu le-au introdus în computer; ne ia cam trei săptămâni. Se pare că a mai rămas una. În spitale s-a implementat acum o procedură standard: le oferim mamelor opţiunea ca un antreprenor de pompe funebre să ia ţesutul şi să aranjeze o înmormântare. Este mai bine în felul acesta. Am avut însă o fată foarte săracă, absolut niciun ban şi nici familie... Uite!

Ridică o fişă, merse în incinta din spate, învârti o roată şi căută numărul de raft de pe fişă.

Dicken aşteptă lângă uşa olandeză. Voight ieşi cu un borcan mic şi-l ridică spre lumina mai puternică din laborator.

— Nu-i numărul căutat, dar este acelaşi tip. Asta-i de acum şase luni. Cea pe care o caut s-ar putea să fie încă în soluţie salină, la rece.

Îi întinse lui Dicken borcănaşul şi se îndreptă către primul frigider.

Dicken privi fetusul; la douăsprezece săptămâni, avea mărimea degetului mare, un extraterestru mic şi alburiu care dăduse greş în tentativa lui de viaţă pe Pământ. Anomaliile îi săriră imediat în ochi. Membrele erau doar cioturi, iar în jurul abdomenului umflat existau protuberanţe, pe care nu le mai văzuse până atunci nici chiar la fetuşii cu malformaţii grave.

Chipul minuscul părea neobişnuit de supt şi pustiu.

— Structura lui osoasă are ceva-n neregulă, zise el când Voight închise frigiderul.

Rezidentul ridică alt fetus, aflat într-un pahar de laborator brumat, acoperit cu folie adezivă din plastic, etanşat cu o bandă de cauciuc şi etichetat.

— Sunt multe probleme, asta-i clar, încuviinţă Voight, luându-i borcanul şi examinând specimenul mai vechi. Dumnezeu prevede mici puncte de control la fiecare sarcină.

Aceştia doi n-au trecut examenul. Privi în sus cu un gest elocvent. Înapoi în creşa cerească!

Dicken nu ştia dacă Voight exprima o filosofie pornită din inimă sau un cinism tipic medicilor. Compară paharul rece şi borcanul ţinut la temperatura camerei. Ambii fetuşi aveau douăsprezece săptămâni şi erau asemănători.

— Pot să-l iau pe ăsta? arătă el paharul rece.

— Adică să-i jefuieşti pe studenţii noştri la Medicină? Voight ridică din umeri. Semnează pentru el, declară-l un împrumut pentru CCPB şi n-ar trebui să fie nicio problemă. Se uită din nou la borcan. Ceva important?

— Poate, răspunse Dicken.

Simţea un fior mărunt de tristeţe şi incitare. Voight îi dădu un borcan mai sigur, o cutie de carton, vată şi o bucată de gheaţă într-o pungă de plastic etanşă, pentru a păstra specimenul la rece. Îl transferară rapid, folosind două apăsătoare de limbă, din lemn, apoi Dicken etanşă cutia cu bandă adezivă.

— Dacă mai apar din ăştia, anunţă-mă imediat, bine? spuse el.

— Sigur că da.

După ce suiră în lift, Voight rosti:

— Parcă te-ai schimbat niţel la faţă. Există ceva ce ar fi bine să ştiu din timp, vreun indiciu care să mă ajute să-i servesc mai bine pe cetăţeni?

Dicken ştia că-şi păstrase chipul perfect inexpresiv, aşa că zâmbi şi clătină din cap.

— Ţine evidenţa tuturor avorturilor, răspunse el. Mai ales a celor de genul ăsta. Orice corelare cu gripa Irod ar fi excelentă.

Voight se strâmbă, dezamăgit.

— Nimic oficial, aşadar?

— Nu încă. Lucrez la o chestie pe termen realmente lung.

15. BOSTON

Cina, cu spaghete şi pizza, luată împreună cu vechii colegi ai lui Saul de la MIT se derula minunat. Saul sosise cu avionul la Boston în după-amiaza aceea şi se adunaseră la Pagliacci. Discuţiile de la începutul serii din restaurantul italienesc, vechi şi întunecos, trecuseră de la analiza matematică a genomului uman la preziceri haotice în legătură cu sistola şi diastola

fluxului de date pe internet.

Kaye se sătură cu grisine şi ardei copţi chiar înainte să sosească lasagna pe care o comandase. Saul ciuguli dintr-o bucată de pâine unsă cu unt.

Una dintre celebrităţile din MIT, dr. Drew Miller, sosi la ora nouă, imprevizibil ca întotdeauna, pentru a asculta şi a face câteva comentarii despre subiectul fierbinte al comunităţii bacteriene. Saul îl ascultă cu atenţie pe cercetătorul legendar, un expert în inteligenţe artificiale şi sisteme autoorganizate. Miller se mută de câteva ori de pe un scaun pe altul şi, în cele din urmă, îl bătu pe umăr pe Derry Jacobs, vechiul coleg de cameră al lui Saul. Jacobs zâmbi larg, se ridică să-şi caute alt loc şi Miller se aşeză lângă Kaye. Luă o grisină de pe farfuria lui Jacobs, o privi pe femeie cu ochi mari, de copil, îşi umezi buzele şi rosti:

— I-ai iritat rău de tot pe vechii adepţi ai gradualismului.

— Eu? izbucni Kaye în râs. De ce?

— Copiilor lui Ernst Mayr le îngheaţă sângele în vine, asta dacă mai au ceva minte. Dawkins este copleşit. De luni de zile le-am spus că era suficientă doar o altă verigă în lanţ pentru ca să avem o buclă de feedback.

Gradualismul era teoria potrivit căreia evoluţia se desfăşura prin paşi mici, mutaţii ce se acumulau de-a lungul a zeci de mii sau chiar milioane de ani, de obicei în detrimentul individului. Mutaţiile benefice erau selectate dacă ofereau avantaje şi oportunităţi pentru strângerea de resurse şi reproducere. Ernst Mayr fusese un sclipitor purtător de cuvânt al acestei teorii, iar Richard Dawkins argumentase elocvent pentru sinteza modernă a darwinismului, descriind în acelaşi timp aşa-numita „genă egoistă”.

Saul îi auzi şi se ridică de la locul lui, veni în spatele lui Kaye şi se aplecă peste masă, pentru a-l auzi pe Miller.

— Crezi că SHEVA ne dă o buclă? întrebă el.

— Da. Un cerc complet de comunicare între indivizii unei populaţii, exceptând sexul. Echivalentul nostru pentru plasmidele din bacterii, dar, desigur, mai asemănătoare cu fagii.

— Drew, zise Saul, SHEVA are doar optzeci de kilobaze şi treizeci de gene. Nu poate să transporte multă informaţie.

Kaye şi Saul examinaseră deja teritoriul acesta, înainte ca ea

să-şi fi publicat articolul în *Virology*. Nu discutaseră cu nimeni despre teoriile lor. Femeia era uşor surprinsă că Miller vorbea despre subiectul respectiv, pentru că nu era cunoscut ca un progresiv.

— Nici nu trebuie să transporte toată informaţia, rosti Miller, ci doar un cod de autorizare. O cheie. Noi nu ştim nici acum tot ce face SHEVA.

Kaye îl privi scurt pe Saul, după care zise:

— Spuneţi-ne la ce v-aţi gândit, domnule Miller.

— Spune-mi Drew, te rog. De fapt, nu-i tocmai domeniul meu de activitate.

— Nu-i stilul tău să fii secretos, interveni Saul. Iar noi ştim foarte bine că nu eşti modest.

Miller zâmbi cu gura până la urechi.

— Cred că tu suspectezi deja ceva. Oricum, sunt sigur că soţia ta suspectează. Ţi-am citit articolele despre elementele transpozabile.

Kaye sorbi din paharul ei de apă aproape gol.

— Nu putem fi siguri niciodată „ce” şi „cui” să spunem, murmură ea. Am putea fie să ofensăm, fie să ne divulgăm toate cunoştinţele.

— Nu-ţi face griji în privinţa ideii originale, rosti Miller. Întotdeauna există cineva care-i înaintea ta în privinţa asta, dar, de obicei, respectivii n-au întreprins nimic practic. Descoperirea o fac doar cei care muncesc tot timpul. Tu faci cercetare de calitate şi scrii articole bune, iar ăsta-i un salt mare.

— Totuşi, noi nu suntem siguri dacă-i *cu adevărat* un salt mare, replică Kaye. S-ar putea să fie doar o anomalie.

— Nu vreau să-mping pe nimeni spre Premiul Nobel, zise Miller, însă SHEVA nu-i de fapt un organism care cauzează boli. Din punct de vedere evoluţionist este lipsit de sens să se ascundă atâta timp în genomul uman, iar apoi să se exprime doar pentru a provoca o gripă blândă. În realitate, SHEVA este un tip de element genetic mobil, nu-i aşa? Un promotor?

Kaye se gândi la discuţia cu Judith despre simptomele pe care le putea cauza SHEVA.

Miller era perfect dispus să continue să vorbească, dacă ea păstra tăcerea.

— Încă de când s-a descoperit că unele virusuri poartă

fragmente de material genetic de la o gazdă la alta, zise el, toţi au considerat că virusurile, şi mai ales retrovirusurile, ar putea fi mesageri sau declanşatori ai evoluţiei, sau pur şi simplu stimuli aleatorii. Eu cred că ar trebui să vă puneţi câteva întrebări, dacă n-aţi făcut-o deja. Ce anume declanşează SHEVA? Haide să presupunem că gradualismul ar fi mort. Avem atunci răbufniri de speciaţie adaptivă la fiecare deschidere a unei nişe: continente noi sau un meteorit care ucide speciile vechi. Se întâmplă rapid, în mai puţin de zece mii de ani: bunul şi dragul nostru echilibru punctat. Există însă o problemă reală. Unde sunt stocate toate aceste modificări evoluţioniste propuse?

— Asta-i o întrebare foarte bună, încuviinţă Kaye.

Ochii lui Miller scânteiară.

— Te-ai gândit la asta?

— Cine nu s-a gândit? răspunse ea. Mă gândisem că virusurile şi retrovirusurile ar putea fi contribuitori la noutatea genomică. Se ajunge însă la aceeaşi problemă. Atunci poate că în fiecare specie există un computer biologic suprem, un fel de procesor care totalizează posibilele mutaţii benefice. El ia decizii despre ce, unde şi cum se va schimba... Putem zice că realizează estimări, bazându-se pe rate de succes ale experienţelor evoluţioniste din trecut.

— Şi ce anume declanşează o schimbare?

— Ştim că hormonii asociaţi stresului pot afecta exprimarea genelor. Baza de date evoluţionistă a unor noi forme posibile...

Miller rânji larg.

— Continuă, o îndemnă el.

— Răspunde la hormoni produşi de stres, urmă Kaye. Dacă destule organisme se află în stare de stres, ele fac schimb de semnale şi ajung la un fel de cvorum, ceea ce declanşează un algoritm genetic, care compară sursele de stres cu o listă de adaptări, de răspunsuri evoluţioniste.

— Evoluţia evoluează, rosti Saul. Speciile cu un computer de adaptare se pot modifica mai rapid şi mai eficient decât vechile specii şablonarde, care nu-şi controlează şi selectează mutaţiile, ci se bizuie pe factorul aleatoriu.

— Bun, aprobă Miller. Este mult mai eficient decât să îngăduie pur şi simplu exprimarea oricărei mutaţii vechi, care va distruge probabil un individ sau va prejudicia o populaţie.

Haide să presupunem că acest computer genetic adaptiv, acest procesor evoluţionist permite doar utilizarea anumitor tipuri de mutaţii. Indivizii stochează rezultatele activităţii procesorului – care, aş presupune, ar fi...

O privi pe Kaye, cerându-i ajutorul din ochi şi fluturând întrebător din degete.

— Mutaţii corecte din punct de vedere structural, rosti ea, declaraţii fiziologice care nu încalcă nicio regulă importantă dintr-un organism.

Miller surâse luminos, apoi îşi puse palmele pe genunchi şi începu să se legene încetişor înainte şi înapoi. Capul lui masiv şi pătrat reflecta o lumină roşiatică de deasupra. În mod evident, era în culmea încântării.

— Şi unde ar fi stocată informaţia evoluţionistă? Prin tot genomul, holografic, în diverse părţi din diverşi indivizi, doar în celulele din linia germinală sau... altundeva?

— Identificatori stocaţi într-o secţiune rezervată a genomului din fiecare individ, răspunse Kaye, după care îşi muşcă limba.

Miller – şi Saul, de fapt – privea ideile ca fiind genul de hrană care trebuie împărtăşită şi mestecată cu multă atenţie, înainte de a putea fi utilă. Kaye prefera să fie sigură înainte de a vorbi. Căută un exemplu imediat.

— Aşa cum este răspunsul bacteriilor faţă de şocul căldurii sau adaptarea la climă a musculiţelor de oţet, pe parcursul unei singure generaţii.

— Dar o secţiune rezervată la oameni ar trebui să fie uriaşă. Noi suntem mult mai complecşi decât musculiţele de oţet, clătină din cap Miller. Nu este posibil s-o fi descoperit deja, dar să nu ştim ce este?

Kaye îl atinse uşor pe Saul pe braţ, atenţionându-l să fie precaut. Se ştia acum că ei se aflau pe creasta valului şi femeii nu îi plăcea să-şi destăinuie ideile cele mai recente nici chiar unui savant din vechea gardă ca Miller, cu suficiente realizări la activ pentru a acoperi o duzină de cariere. S-ar fi putut răspândi vorba: *Kaye Lang zice aşa şi aşa*...

— Deocamdată n-a descoperit-o nimeni, spuse ea.

— Da? făcu Miller şi-i cercetă atent chipul.

Kaye se simţi precum o căprioară încremenită sub lumina farurilor, noaptea. Bărbatul ridică din umeri.

— Poate că nu. Părerea mea este că se exprimă exclusiv în

celule din linia germinală. Celule sexuale. De la haploidă la haploidă. Nu este exprimată, nu începe să acţioneze, până nu există confirmare din partea altor indivizi. Feromoni. Contact vizual, poate.

— Noi avem altă ipoteză, zise Kaye. Credem că secţiunea aceea rezervată va purta instrucţiuni doar pentru modificările mici care duc la o specie nouă. Restul detaliilor rămân codificate în genom, instrucţiuni standard pentru tot ce se află mai jos de nivelul respectiv. Probabil că lucrează la fel de bine pentru cimpanzei ca şi pentru noi.

Miller se încruntă şi încetă să se mai legene.

— Trebuie să mai las ideea asta la fermentat vreun minut, rosti el şi ridică ochii privind tavanul întunecat. Este logic. Cel puţin se protejează tiparul despre care se ştie că funcţionează. Crezi aşadar că aceste modificări subtile purtate în secţiunea rezervată se exprimă sub formă unitară, câte una, pe rând?

— Nu ştim, spuse Saul. Îşi împături şervetul lângă farfurie şi-l lovi uşor cu palma. Iar asta-i tot ce-o să-ţi spunem, Drew.

Miller surâse larg.

— Am stat de vorbă cu Jay Niles. El crede că echilibrul punctat are succes şi mai crede că este o problemă de sisteme, o problemă de reţea. Crede că acţionează inteligenţa unei reţele neurale selective. Eu nu m-am încrezut niciodată prea mult în discuţiile despre reţele neurale. Mi se par o modalitate de a înceţoşa subiectul, de a nu descrie ce trebuie descris. Continuă apoi cu o expresie perfect nevinovată: dacă doriţi, vă pot fi de ajutor.

— Mulţumim, Drew, răspunse Kaye. S-ar putea să te solicităm, dar deocamdată vrem să ne bucurăm de partea noastră de distracţie.

Miller înălţă expresiv din umeri, îi salută ducând un deget la frunte şi reveni în capătul opus al mesei, unde luă altă grisină şi începu altă conversaţie.

În avionul care-i ducea spre La Guardia, Saul se gemui în scaunul lui şi rosti:

— Drew habar n-are, *habar* n-are!

Kaye ridică ochii de pe exemplarul din *Threads* pe care-l luase din avion.

— Ce vrei să zici? Mie mi s-a părut destul de bine orientat.

— Dacă tu sau eu, sau oricare biolog ar vorbi despre existenţa unei inteligenţe aflate în spatele evoluţiei...

— Ah, se înfioră uşor femeia. Vechiul şi îngrijorătorul concept de vitalism.

— Când Drew vorbeşte despre inteligenţă sau minte, el nu se referă bineînţeles la gândire conştientă.

— Nu? întrebă Kaye. Pastele îi dăduseră o senzaţie de saţietate şi avea o stare plăcută de oboseală. Împinse revista în plasa de sub măsuţa cu tavă şi-şi lăsă scaunul pe spate. Dar la *ce* se referă?

— Tu te-ai gândit deja la reţele ecologice.

— Nici pe departe teoria mea cea mai originală, zise Kaye. Şi ce ne îngăduie ea să prezicem?

— Poate că nimic, încuviinţă Saul, totuşi îmi ordonează gândurile în moduri utile. Noduri sau neuroni dintr-o reţea, care determină şabloane neurale, ce alimentează la rândul lor nodurile cu rezultatele oricărei activităţi de reţea, ducând la creşterea eficienţei tuturor nodurilor şi a reţelei, în particular.

— Asta-i foarte clar, se strâmbă uşor Kaye.

Saul clătină încet din cap, înţelegându-i critica.

— Kaye Lang, tu eşti mai inteligentă decât voi fi eu vreodată.

Ea îl privi cu atenţie şi văzu doar ceea ce admira la Saul. Ideile puseseră stăpânire pe el; nu era interesat de posesia lor, ci numai de descoperirea unui nou adevăr. Ochii i se umeziră şi-şi aminti cu intensitate aproape dureroasă emoţiile pe care i le stârnise bărbatul în primul lor an împreună. Cum o impulsionase, o încurajase şi o scosese din minţi, până când ea vorbise clar şi înţelesese arcul complet al unei idei, al unei ipoteze.

— Fă-o atunci clar, Kaye. La asta eşti tu pricepută.

— Păi... se încruntă ea. Ăsta-i felul cum funcţionează creierul omenesc sau o specie, sau chiar un ecosistem. Şi este, de asemenea, definiţia esenţială a gândirii. Neuronii schimbă între ei o mulţime de semnale. Semnalele se pot însuma, ori scădea unul din altul, se pot neutraliza sau pot coopera pentru a ajunge la o decizie. Ele urmează acţiunile de bază ale întregii naturi: cooperare şi competiţie, simbioză, parazitism, prădare. Celulele nervoase sunt noduri în creier, iar genele sunt noduri în genom, care concurează şi cooperează pentru a se reproduce în generaţia următoare. Indivizii sunt noduri într-o specie, iar

speciile sunt noduri într-un ecosistem.

Saul îşi scărpină obrazul şi o privi cu mândrie.

Kaye îl ameninţă cu un deget.

— Creaţioniştii vor apărea imediat şi vor croncăni că, în sfârşit, vorbim despre Dumnezeu.

— Toţi ne purtăm povara, suspină Saul.

— Miller spunea că SHEVA ar fi închis bucla de feedback pentru organisme individuale – adică pentru oameni individuali. Asta ar însemna că SHEVA este un fel de neurotransmiţător, reflectă Kaye cu glas tare.

Saul se apropie de ea şi mâinile lui se străduiră să descrie volume de idei.

— Să fim mai specifici. Oamenii cooperează pentru a obţine avantaje, prin formarea unei societăţi. Ei comunică sexual, chimic, dar şi social – prin vorbire, scris, cultură. Molecule şi meme. Noi ştim că moleculele care pot fi simţite prin miros, feromonii, afectează comportamentul; de exemplu, femelele din grupuri au estru simultan. Bărbaţii evită scaunele pe care au stat alţi bărbaţi, femeile sunt atrase de scaunele respective. Noi nu facem altceva decât să rafinăm tipurile de semnale ce pot fi expediate, tipurile de mesaje şi purtătorii mesajelor. Acum suspectăm că şi corpurile noastre schimbă între ele virusuri endogene, la fel ca bacteriile. Este chiar aşa surprinzător?

Kaye nu-i povestise lui Saul conversaţia pe care o avusese cu Judith. Nu voia deocamdată să strice surescitarea lor, mai ales că se ştiau, de fapt, foarte puţine lucruri, totuşi avea să se întâmple în curând. Se îndreptă în scaun.

— Şi dacă SHEVA are scopuri multiple? sugeră ea. N-ar putea să aibă, de asemenea, efecte secundare negative?

— Orice poate să meargă prost în natură.

— Şi dacă *a mers* prost într-adevăr? Dacă a fost exprimat eronat, dacă şi-a pierdut complet scopul iniţial şi ne face pur şi simplu rău?

— Nu-i imposibil, răspunse Saul, pe un ton care sugera o politicoasă lipsă de interes; continua să fie preocupat de evoluţie. Cred realmente că ar trebui să dezvoltăm asta în săptămâna următoare şi să mai publicăm un articol. Avem materialele aproape gata şi am putea ataca toate speculaţiile – să atragem pe unii dintre tipii din Cold Spring Harbor şi Santa

Barbara. Poate chiar şi pe Miller. Nu poţi să refuzi de-a dreptul pe cineva ca Drew. Ar trebui să stăm de vorbă şi cu Jay Niles. Să clădim o bază reală fermă. Oare ar trebui să continuăm, să mizăm totul, să atacăm evoluţia?

Posibilitatea aceasta o speria cu adevărat pe Kaye. Părea foarte periculoasă şi ea dorea să-i acorde lui Judith mai mult timp pentru a afla ce putea să facă SHEVA. Mai concret, nu avea absolut nicio legătură cu activitatea lor de bază de găsire a unor noi antibiotice.

— Sunt prea obosită să gândesc, rosti ea. Întreabă-mă mâine.

Saul suspină fericit.

— Aşa multe enigme şi aşa puţin timp!

Kaye nu-l mai văzuse de mulţi ani atât de energic şi mulţumit. Bărbatul răpăi iute cu degetele pe braţul fotoliului şi fredonă ceva încetişor în barbă.

16. INNSBRUCK, AUSTRIA

Sam, tatăl lui Mitch, îl găsi în recepţia spitalului; avea alături unica lui geantă de voiaj, iar piciorul i se afla într-un ghips stânjenitor. Chirurgii lucraseră excelent, şuruburile fuseseră scoase cu două zile în urmă şi piciorul se vindeca aşa cum trebuie.

Sam îl ajută pe Mitch până în parcare, ducându-i geanta de voiaj. În Opelul închiriat, împinseră complet scaunul de lângă şofer până atinse bancheta din spate. Mitch sui, destul de incomod, şi Sam porni în traficul nu prea aglomerat de la mijlocul dimineţii. Ochii tatălui său ţâşneau nervos în toate direcţiile.

— Asta nu-i nimic prin comparaţie cu Viena, zise Mitch.

— Da, însă nu ştiu cum îi privesc ei pe străini. Sper că nu la fel de rău pe cât o fac mexicanii.

Tatăl lui avea păr şaten, sârmos şi chip irlandez, lătăreţ, presărat cu o mulţime de pistrui, care părea dispus să zâmbească cu multă uşurinţă. Zâmbea însă rareori şi ochii lui cenuşii aveau un tăiş de oţel, pe care Mitch nu-l descifrase niciodată.

Mitch închiriase un apartament cu două camere la periferia Innsbruckului, dar nu mai fusese acolo după accident. Sam aprinse o ţigară şi o fumă repede, pe când suiau scara din beton spre etaj.

— Te descurci destul de bine cu piciorul, remarcă el.

— Nu prea am de ales.

Sam îl ajută să ocolească un colţ şi să-şi ţină echilibrul pe cârje. Mitch îşi găsi cheile şi deschise uşa. Apartamentul mic, cu tavan jos, avea pereţi albi, din beton şi nu fusese încălzit de săptămâni. Mitch intră cu greu în baie şi-şi dădu seama că va fi nevoit să-şi facă nevoile de la înălţime şi sub un unghi; ghipsul nu intra între toaletă şi perete.

— Va trebui să-nvăţ să ţintesc, îi spuse tatălui când ieşi.

Sam zâmbi larg.

— Data viitoare, ia-ţi o baie mai mare. Cam gol pe-aici, dar curat, comentă el şi-şi vârî mâinile în buzunare. Mama ta şi cu mine credeam c-o să vii acasă. Ne-ar face plăcere.

— Probabil că o să vin, cel puţin pentru o vreme. Să fiu sincer, mă simt ca un căţeluş bătut.

— Rahat, mormăi Sam. Pe tine nu te-a bătut nimeni, niciodată.

Mitch îşi privi inexpresiv tatăl, după care se răsuci şi se uită la peştişorul primit de la Tilde cu luni în urmă. Tot ea îi adusese un glob de sticlă şi o cutie cu hrană, şi le pusese pe masa din bucătărioară. Bărbatul se ocupase de el chiar şi după ce relaţia lor se terminase.

Peştişorul murise şi era acum o grămăjoară plutitoare de mucegai, în acvariul pe jumătate plin. Liniile de pe sticlă marcau nivelurile de depuneri, pe măsură ce apa se evaporase. Imaginea era oribilă.

— Futu-i! zise Mitch.

Uitase complet de peştişor.

— Ce-a fost asta? întrebă Sam, privind globul.

— Finalul unei relaţii care aproape m-a omorât.

— Destul de dramatic.

— Destul de jalnic, îl corectă Mitch. Poate că ar fi trebuit să fi fost un rechin.

Îi oferi tatălui o sticlă de Carlsberg din frigiderul micuţ de lângă chiuveta din bucătărie. Sam luă berea şi bău o treime, pe când se plimba prin living.

— Mai ai ceva treburi neterminate pe-aici? întrebă el după o vreme.

— Nu ştiu, răspunse Mitch.

Îşi duse geanta de voiaj în dormitorul ridicol de mic, cu

pereţi goi şi o singură plafonieră, din sticlă transparentă, nervurată. Azvârli geanta pe saltea, se răsuci cu greutate, folosindu-se de cârje, şi reveni în living.

— Vor să-i ajut să găsească mumiile.

— Atunci n-au decât să-ţi cumpere bilet de avion, spuse Sam. Ne-ntoarcem acasă.

Mitch îşi verifică robotul telefonic. Memoria aparatului fusese ocupată la maximum: treizeci de mesaje.

— E timpul să vii acasă şi să te-ntremezi, urmă Sam.

Adevărul era că propunerea aceea suna destul de bine. Să te-ntorci acasă la treizeci şi şapte de ani, s-o laşi pe mama să gătească şi pe tata să te-nveţe cum să fixezi momeala în undiţă – sau cu ce se ocupa Sam acum –, să-i vizitezi pe prietenii lor, să redevii copilaş, să nu fii responsabil pentru nimic foarte important.

Mitch simţi că i se face rău de la stomac. Apăsă butonul de rederulare al robotului telefonic. În timp ce aştepta, telefonul sună şi bărbatul răspunse.

— Bună ziua, se auzi un glas de tenor, în engleză. Pot să vorbesc cu domnul Mitch Rafelson?

— La telefon.

— Vă transmit doar mesajul acesta, apoi închid. Poate că mi-aţi recunoscut vocea, dar... nu contează. Cei de la Universitatea Innsbruck v-au găsit corpurile din peşteră. Bănuiesc că fără ajutorul dumneavoastră. N-au anunţat-o încă, nu ştiu de ce. Nu glumesc, iar aceasta nu-i o farsă, *Herr* Rafelson.

Se auzi după aceea un clic limpede şi convorbirea se întrerupse.

— Cine-a fost? se interesă Sam.

Mitch pufni şi încercă să-şi relaxeze maxilarul.

— Nişte dobitoci, zise el. Vor să mă aţâţe. Sunt faimos, tată. Un excentric ţăcănit şi faimos.

— Rahat! repetă Sam cu chipul marcat în mod evident de dezgust şi furie.

Mitch îşi privi tatăl cu un amestec de iubire şi stinghereală; acela era felul lui cel mai implicat, cel mai protector.

— Să plecăm naibii din mizeria asta, continuă Sam dezgustat.

17. LONG ISLAND, NEW YORK

Kaye îi pregăti lui Saul micul dejun imediat după răsăritul

soarelui. El părea preocupat; stătea la masa din lemn de pin cu noduri, din bucătărie, şi sorbea fără grabă dintr-o ceaşcă de cafea neagră. Băuse deja trei cafele, ceea ce era un semn prost. Când era în dispoziţie bună – *Saul cel bun* –, nu bea niciodată mai mult de o cafea pe zi. *Dacă reîncepe să fumeze...*

Kaye îi aduse ouăle jumări, cu pâine prăjită, şi se aşeză lângă el. Saul se aplecă peste masă, ignorând-o, şi mâncă încet, cu grijă, sorbind cafea între dumicaţi. După ce termină, se strâmbă şi împinse farfuria.

— Nu ţi-au plăcut ouăle? întrebă ea încet.

Saul o privi lung şi clătină din cap. Se mişca mai încet, ceea ce era alt semn rău.

— Ieri i-am sunat pe Bristol-Myers Squibb, rosti el. N-au bătut palma cu Lado şi Eliava, şi se pare că nici nu se aşteaptă s-o mai facă. În Georgia se petrec nişte evenimente politice.

— Poate că asta-i bine.

Saul clătină iarăşi din cap şi-şi întoarse scaunul către uşa-fereastră şi dimineaţa cenuşie de afară.

— Am stat de vorbă şi cu un amic de la Merck. El mi-a zis că în Eliava se-ntâmplă ceva, dar nu ştie despre ce poate fi vorba. Lado Jakeli a sosit în Statele Unite şi s-a întâlnit cu ei

Kaye se opri în mijlocul unui suspin şi-l eliberă lent, imperceptibil. *Păşesc din nou pe gheaţă subţire.* Corpul ştia, propriul ei corp o ştia. Saul suferea din nou, mai rău chiar decât părea la exterior. Ea trecuse prin aşa ceva de cel puţin cinci ori. Dintr-o clipă în alta, bărbatul avea să găsească un pachet de ţigări şi să inhaleze nicotina fierbinte şi înţepătoare, pentru a-şi restabili o parte din chimia creierului, cu toate că, de fapt, detesta fumatul şi detesta tutunul.

— Deci... suntem ieşiţi din cursă, zise ea.

— Nu ştiu încă, rosti Saul şi miji ochii spre o rază efemeră de soare. Nu mi-ai spus despre mormânt.

Kaye se înroşi la faţă ca o şcolăriţă.

— Nu, răspunse rigid, nu ţi-am spus.

— Şi vestea n-a ajuns în ziare.

— Nu.

Saul îşi împinse scaunul înapoi şi se prinse de marginea mesei, apoi se ridică pe jumătate şi execută o serie de flotări înclinate, cu ochii aţintiţi asupra tăbliei. După ce făcu treizeci, se aşeză şi-şi şterse faţa cu prosopul din hârtie, pe care-l

folosise ca şerveţel la masă.

— Hristoase, îmi pare rău, Kaye, rosti el cu glas răguşit. Ştii cum mă face să mă simt?

— Ce anume?

— Faptul că soţia mea a trebuit să treacă prin aşa ceva.

— Ştiai că am urmat cursul de medicină legistă la Universitatea de Stat New York.

— Mă simt totuşi ciudat.

— Vrei să mă protejezi, spuse Kaye şi-şi aşează mâna peste a lui, masându-i degetele.

El şi-o retrase încet.

— Să te protejez de toate, rosti Saul, măturând masa cu braţul, într-un gest care îngloba întreaga lume. De cruzime şi eşec. De stupiditate. Cuvintele i se accelerară. Este *clar* ceva politic. Noi suntem suspecţi. Suntem asociaţi cu ONU. Lado nu ne poate fi partener.

— Însă politica nu părea să fie chiar aşa în Georgia.

— Ce vrei să zici – când ai mers cu echipa ONU nu ţi-ai făcut griji că ne-ar putea afecta?

— Bineînţeles că mi-am făcut griji!

— Exact. Saul încuviinţă, după care făcu mişcări energice din cap, parcă pentru a-şi destinde tensiunea din ceafă. O să mai dau nişte telefoane. O să-ncerc să aflu unde are Lado întâlniri. Se pare că nu intenţionează să ne viziteze.

— Atunci mergem alături de cei din Evergreen, spuse Kaye. Ei au multă experienţă şi unele dintre cercetările lor de laborator sunt...

— Nu-i de ajuns. Vom concura cu Eliava şi cu cei pe care-i vor alege gruzinii. Ei vor obţine patentele şi vor intra primii pe piaţă. Vor pune mâna pe capital. Saul îşi frecă bărbia. Noi avem două bănci şi doi parteneri şi... mulţi oameni care se aşteptaseră să obţinem colaborarea asta.

Kaye se ridică, cu mâinile tremurând.

— Îmi pare rău, zise ea, dar mormântul acela – *erau oameni*, Saul! Cineva trebuia să ajute să se afle cum au murit. Ştia că suna ca o justificare, iar asta o deruta. Eu am fost acolo. M-am făcut utilă.

— Te-ai fi dus dacă nu ţi-ar fi ordonat ei?

— Nu mi-a ordonat nimeni.

— Te-ai fi dus dacă n-ar fi fost oficial?

— Bineînţeles că nu, spuse Kaye.

Saul întinse mâna şi ea i-o prinse din nou. Bărbatul îi strânse degetele aproape dureros de puternic, apoi pleoapele îi coborâră grele peste ochi. Îi dădu drumul, se ridică şi-şi umplu altă ceaşcă de cafea.

— Cafeaua nu-i o soluţie, rosti Kaye. Spune-mi cum te simţi.

— Mă simt foarte bine, zise el pe un ton defensiv. Succesul este medicamentul de care am cea mai mare nevoie acum.

— Asta n-are nicio legătură cu afacerile. Este precum mareea. Tu ai propriile tale maree cu care te lupţi, Saul. Mi-ai spus-o chiar tu.

Bărbatul aprobă din cap, dar n-o privi în ochi.

— Azi te duci la laborator?

— Da.

— O să vă sun de-aici după ce fac nişte investigaţii. Să stabilim pentru diseară o discuţie neoficială cu şefii de echipe, în laborator. Comandă tu pizza şi un butoiaş cu bere. Făcu un efort curajos să surâdă. Avem nevoie de un plan de rezervă, şi cât mai repede.

— O să văd cum decurg noile cercetări, zise Kaye.

Amândoi ştiau că orice câştiguri din proiectele curente, inclusiv cel legat de bacteriocine, vor apărea după minimum un an.

— Cât de curând vom…

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privinţa asta, spuse Saul.

Se deplasă în lateral cu paşi încrucişaţi, ca un crab, legănând din umeri, autoironic în felul acela pe care numai el îl putea reuşi, şi o strânse cu un singur braţ, coborându-şi faţa pe umărul ei. Kaye îl mângâie pe cap.

— Urăsc asta, murmură Saul. Realmente, realmente, urăsc să fiu aşa.

— Eşti foarte puternic, îi şopti ea la ureche.

— Tu eşti puterea mea, răspunse el şi se îndepărtă, frecându-şi obrazul ca un băieţel care fusese sărutat. Te iubesc mai mult decât viaţa însăşi, Kaye. Ştii asta. Nu-ţi face griji în privinţa mea.

Pentru o clipă în ochi i se zări o sălbăticie aprigă, de animal încolţit, care nu mai avea unde se ascunde. Uitătura aceea dispăru şi el se gârbovi. Ridică din umeri.

— O să fiu bine. O să-nvingem, Kaye. Trebuie să dau însă nişte telefoane.

Debra Kim era o femeie zveltă, cu chip lat şi păr negru, lins şi des. Era eurasiatică şi tindea să fie autoritară în mod discret. Ea şi Kaye se înţelegeau foarte bine, deşi era, în general, caustică atât cu Saul, cât şi cu majoritatea bărbaţilor.

Kim conducea laboratorul de izolare a holerei din Ecobacter cu mână de fier, în mănuşă de catifea. Al doilea ca mărime din Ecobacter, laboratorul de izolare funcţiona la nivelul 3, mai degrabă pentru a-i proteja pe şoarecii suprasensibili ai lui Kim decât pe laboranţi, deşi holera nu era o glumă. În cercetări, folosea şoareci cu imunodeficienţă combinată severă (SCID), care erau genetic lipsiţi de un sistem imunitar.

O duse pe Kaye în biroul de lângă laborator şi-i oferi o ceaşcă de ceai. Sporovăiră câteva minute, privind printr-un panou de acrilat transparent la containerele speciale din plastic şi oţel steril, care se înşiruiau în lungul unui perete, şi la şoarecii activi din interiorul lor.

Kim lucra la descoperirea unei terapii eficiente împotriva holerei, bazată pe fagi. Şoarecii cu SCID căpătaseră ţesuturi intestinale umane, pe care nu le puteau respinge, şi astfel deveniseră modele umane la scară mică ale infectării cu holeră. Proiectul costase sute de mii de dolari şi produsese rezultate slabe, totuşi, Saul îl continua.

— Nicki de la contabilitate a spus că mai avem bani doar pentru vreo trei luni, vorbi Kim pe neaşteptate, apoi lăsă ceaşca din mână şi-i zâmbi rapid lui Kaye. Este adevărat?

— Probabil. Trei-patru luni. Dacă nu semnăm un parteneriat cu Eliava. Asta ar fi îndeajuns de atrăgător ca să ne mai aducă nişte capital.

— Rahat! făcu Kim. Săptămâna trecută am refuzat o ofertă de la Procter and Gamble.

— Sper că ai lăsat loc de bună ziua.

Kim clătină din cap.

— Kaye, îmi place aici. Aş prefera să lucrez cu tine şi cu Saul decât în aproape oricare alt loc. Dar nu întineresc şi am în minte nişte proiecte destul de ambiţioase.

— Ca noi toţi.

— M-am apropiat mult de realizarea unui tratament bilateral,

spuse Kim, apropiindu-se de panoul din acrilat. Am obţinut conexiunea genetică dintre endotoxine şi adezine. *Cholerae* se ataşează de celulele micuţe din mucoasa intestinelor noastre şi le îmbată. Corpul rezistă prin eliminarea membranelor mucoaselor. Diaree. Eu pot produce un fag ce transportă o genă care stopează producerea de pilină în vibrionii holerici. Dacă ei pot produce toxine, nu mai pot produce pili şi nu mai pot adera la celulele de mucoasă ale intestinelor. Noi trimitem capsule de fagi în zonele infestate cu holeră şi... *voilà*! Le putem utiliza chiar şi în programele de tratare a apei. Şase luni, Kaye! Doar încă şase luni şi vom putea vinde asta la Organizaţia Mondială a Sănătăţii cu şaptezeci şi cinci de cenţi doza. Cu numai patru sute de dolari se poate aseptiza o staţie de tratare a apei. Ar fi un profit frumuşel şi ar salva lunar mii de vieţi.

— Da, încuviinţă Kaye.

— De ce oare timpul înseamnă totul? întrebă Kim încetişor şi-şi umplu altă ceaşcă de ceai.

— Cercetările tale nu se vor opri aici. Dacă noi vom închide, le poţi lua cu tine. Te poţi duce la altă companie. Şi poţi lua şi şoarecii. Te rog!

Kim izbucni în râs, după care se încruntă.

— Asta-i nebuneşte de generos din partea ta. Şi voi? O să luaţi taurul de coarne şi să vă afundaţi în datorii, sau declaraţi falimentul şi vă angajaţi la Squibb? Tu ţi-ai putea găsi foarte uşor de lucru, Kaye, mai ales dacă profiţi cât mai există vâlva asta publicitară, dar ce va fi cu Saul? Compania e viaţa lui.

— Avem opţiuni.

Kim răsfrânse în jos colţurile buzelor, în semn de îngrijorare. Îi puse mâna pe braţ.

— Ştim cu toţii despre ciclurile lui. Situaţia îl afectează?

Kaye pe jumătate se înfioră, pe jumătate se scutură, ca şi cum ar fi vrut să alunge orice neplăcere.

— Nu pot vorbi despre el, Kim. Ştii asta.

— Hristoase, poate că v-aţi putea folosi de publicitate ca să vă cotaţi la bursă, să căpătaţi nişte fonduri. Să ne mai susţineţi încă un an.

Kim aproape că nu avea habar de felul cum mergeau afacerile. Din punctul acela de vedere era atipică; majoritatea cercetătorilor biotehnologi din companiile private erau experţi

în afaceri. *Ioc franci, ioc Frankenstein*, îl auzise pe un coleg spunând.

— N-am putut convinge pe nimeni să ne susţină pentru listarea la bursă, spuse Kaye. SHEVA n-are nicio legătură cu Ecobacter, cel puţin deocamdată. Iar holera este pentru Lumea a Treia. Nu-i deloc atrăgătoare.

— Nu? flutură Kim dezgustată din mâini. Şi ce dracu' *este* atrăgător în lumea cea mare a afacerilor astea mai degrabă ilegale?

— Alianţele, profiturile şi valoarea stocului, răspunse Kaye.

Se sculă şi ciocăni panoul de plastic de lângă una dintre cuşti. Şoarecii dinăuntru se cabrară şi încreţiră boturile.

Kaye intră în Laboratorul 6, unde îşi derula majoritatea cercetărilor. Cu o lună în urmă, îşi lăsase studiile asupra bacteriocinelor pe mâinile unor bursieri postdoctorali din Laboratorul 5. În prezent, acesta era folosit de asistenţii lui Kim, însă ei se aflau la o conferinţă din Houston şi laboratorul fusese închis, iar luminile stinse.

Când nu lucra pentru antibiotice, subiecţii ei favoriţi fuseseră culturile Henle 407, derivate din celule intestinale; le utilizase pentru a studia cu meticulozitate aspecte ale genomurilor la mamifere şi pentru a localiza HERV-uri potenţial active. Saul o încurajase, poate prosteşte; ea s-ar fi putut concentra în mod complet asupra cercetării bacteriocinelor, dar Saul o asigurase că avea mâini de aur. Orice ar fi atins, ar fi avansat compania.

Iar acum avea glorie din belşug, însă niciun fel de resurse financiare.

Industria biotehnologică era, în cazul cel mai fericit, neîndurătoare. Poate că ea şi Saul nu deţineau pur şi simplu ce era necesar.

Kaye se aşeză în mijlocul laboratorului pe un scaun rotativ, care îşi pierduse o rotiţă. Se lăsă într-o parte, cu palmele pe genunchi şi lacrimile îi brăzdară obrajii. În fundul minţii, un glăscior persistent îi spunea că situaţia nu mai putea continua aşa. Acelaşi glăscior o avertiza că făcuse alegeri proaste în viaţa personală, totuşi nu-şi putea imagina cum altfel ar fi putut proceda. În ciuda tuturor celor întâmplate, Saul nu era inamicul ei; departe de a fi un bărbat brutal sau abuziv, era o victimă a unor dezechilibre biologice tragice. Dragostea pe

care i-o purta era pură.

Lacrimile ei fuseseră declanşate de vocea interioară trădătoare, care insista că ar fi trebuit să iasă din situaţia aceasta, să-l abandoneze pe Saul, să ia totul de la început, *că nu exista un moment mai potrivit*. Putea să-şi găsească de lucru într-un laborator universitar, să aplice pentru o bursă la un proiect de cercetare pură care i se potrivea, să scape din blestemata asta de cursă nebunească.

Cu toate acestea, Saul fusese atât de iubitor, atât de *bun* când ea revenise din Georgia... Articolul despre evoluţie păruse să-i reaprindă interesul faţă de ştiinţă mai presus de profit. Pentru ca după aceea, obstacolele, descurajarea, spirala descendentă... *Saul cel rău*.

Kaye nu dorea să mai treacă prin cele petrecute cu opt luni în urmă. Criza cea mai rea a lui Saul pusese la încercare propriile ei limite. Tentativele lui de sinucidere – fuseseră două – o storseseră şi o otrăviseră într-o măsură mai mare decât ar fi fost dispusă să recunoască. Se gândise atunci ce ar fi însemnat să trăiască cu alţi bărbaţi, cu bărbaţi calmi şi normali, cu bărbaţi mai apropiaţi de vârsta ei.

Nu-i pomenise niciodată lui Saul despre dorinţele acelea, despre visele acelea; se întrebase dacă n-ar fi trebuit poate să-şi vadă propriul psihiatru, dar hotărâse să n-o facă. Saul cheltuise zeci de mii de dolari cu psihiatrii, trecuse prin cinci tipuri diferite de terapii medicamentoase, suferise la un moment dat de pierderea completă a funcţiei sexuale şi fusese incapabil să gândească limpede câteva săptămâni. Medicamentele miraculoase nu funcţionaseră pentru el.

Cu ce rezerve mai rămăseseră ei, cu ce rezerve mai rămăsese *ea*, dacă roata se întorcea iarăşi şi-l pierdea pe Saul cel Bun? Momentele lui rele îi erodaseră altă rezervă a lui Kaye – o rezervă de natură spirituală, care fusese generată în copilărie, când părinţii îi spuseseră: *Eşti responsabilă pentru viaţa ta şi pentru comportamentul tău. Dumnezeu ţi-a dăruit anumite lucruri, unelte minunate*.

Ştia că era o femeie bună; cândva, fusese independentă, puternică, condusă de credinţe personale, şi dorea să se simtă din nou aşa.

La exterior, Saul avea un corp sănătos şi un intelect excelent, totuşi existau momente când, deşi fără vina lui, nu-şi putea

controla propria existenţă. Ce spunea atunci asta despre Dumnezeu şi despre sufletul inefabil, despre sine? Când totul putea fi distorsionat de nişte simple substanţe chimice...

Kaye nu fusese niciodată foarte aplecată spre Dumnezeu şi credinţă; scenele crimelor din Brooklyn îi subţiaseră încrederea în orice fel de religie de basm; o subţiaseră, apoi o rupseseră.

Însă ultima ei convingere spirituală, ultima legătură pe care o avea cu lumea idealurilor, era că-ţi controlai propriul comportament.

Auzi pe cineva intrând în laborator. Lumina se aprinse. Scaunul rupt scrâşni când se întoarse. Era Kim.

— *Aici* erai! rosti Kim, albă la faţă. Te-am căutat peste tot.

— Altundeva unde puteam să fiu?

Kim îi întinse un telefon portabil din laborator.

— Te caută de-acasă.

18. CENTRUL PENTRU CONTROLUL ŞI PREVENIREA BOLILOR, ATLANTA

— Acesta nu-i un prunc. N-ar fi ajuns niciodată un prunc.

Dicken privea fotografiile şi analiza avortonului din spitalul municipal Crown. Biroul vechi din oţel, zgâriat pe alocuri, al lui Tom Scarry se afla în fundul unei camere mici, cu pereţi bleu-pal, ticsită cu terminale de computere, de lângă laboratorul de patologie virală al lui Scarry din Clădirea 15. Tăblia biroului era acoperită cu CD-uri, fotografii şi dosare doldora cu hârtii. Cumva, Scarry izbutea să-şi ţină proiectele catalogate; era unul dintre cei mai buni analişti de ţesuturi din CCPB.

— Atunci ce-i? întrebă Dicken.

— Poate să fi început sub formă de fetus, dar aproape toate organele interne sunt nedezvoltate. Arcul vertebral nu s-a sudat... spina bifida ar fi fost o interpretare, dar în cazul de faţă există o mulţime de nervi care se ramifică spre o masă foliculară, în ceea ce ar fi altfel cavitatea abdominală.

— Foliculară?

— Ca un ovar. Însă care conţine doar o duzină de ovule.

Dicken se încruntă. Tonul plăcut tărăgănat al lui Scarry se potrivea feţei lui prietenoase, totuşi zâmbetul era trist.

— Deci, ar fi fost de sex feminin? întrebă Dicken.

— Christopher, fetusul ăsta a fost avortat, fiindcă este cel mai haotic aranjament de material celular pe care l-am văzut

vreodată. Avortul a fost un act major de îndurare. Poate să fi fost de sex feminin, dar în prima săptămână de sarcină s-a întâmplat ceva foarte rău.

— Nu înţeleg.

— Capul prezintă malformaţii grave. Creierul nu-i decât un ciot de ţesut, la capătul unei măduve a spinării scurtată. Nu există maxilar. Orbitele oculare sunt deschise în lateral, ca la pisică. Craniul, atât cât există, seamănă mai degrabă cu cel de lemurian. După primele trei săptămâni, n-ar fi fost posibilă nicio funcţie cerebrală. După prima lună, n-ar fi fost posibilă instaurarea niciunei forme de metabolism. Fetusul ăsta funcţionează ca un organ care are nevoie de subzistenţă, însă n-are rinichi, ficatul este foarte mic şi n-are nici stomac, nici intestine. Are un fel de inimă, dar, din nou, foarte mică. Membrele nu sunt decât nişte bumbi din carne. Practic, nu-i decât un ovar alimentat cu sânge. De unde dracu' provine?

— De la Spitalul Municipal Crown, răspunse Dicken, totuşi nu purta vorba.

— Nu suflu un cuvânt. Câte din astea au avut?

— Câteva.

— În locul tău, aş începe să caut o sursă majoră de teratogene. Poţi ignora din capul locului thalidomida. Ceea ce a cauzat asta este un coşmar pur.

— Da, încuviinţă Dicken şi-şi strânse rădăcina nasului cu degetele. O ultimă întrebare.

— Perfect. După aia, o ştergi de-aici şi mă laşi să mă întorc la o existenţă normală.

— Ai zis că-i un ovar. Ar fi fost funcţional?

— Ovulele erau mature, dacă asta te interesa. Iar un folicul pare să fi fost spart. Am consemnat asta în raport...

Răsfoi paginile şi indică, nervos şi uşor furios, mai degrabă pe Natură decât pe el, gândi Dicken.

— Uite-aici!

— Aşadar, avem un fetus care *a avut ovulaţie* înainte să fi fost avortat? întrebă Dicken stupefiat.

— Mă-ndoiesc că ar fi ajuns aşa departe.

— Nu avem placenta.

— Dacă găseşti vreuna, să nu mi-o aduci, zise Scarry. Mi-a ajuns sperietura asta. Ah... şi încă ceva. Azi-dimineaţă, doctoriţa Branch mi-a lăsat analiza ei asupra ţesutului.

Împinse o singură foaie de hârtie peste birou, ridicând-o delicat, pentru a nu atinge alte materiale.

Dicken o luă şi o privi.

— Hristoase!

— Crezi că SHEVA a putut face asta? întrebă Scarry, bătând cu degetul în hârtie.

Branch găsise niveluri mari de particule SHEVA în ţesuturile fetusului – peste un milion de particule pe gram. Particulele inundaseră fetusul, sau oricum ar fi ales să-i spună excrescenţei bizare; practic, lipseau doar în masa foliculară, în ovar. Branch adăugase o mică însemnare la sfârşitul paginii.

Particulele acestea conţin sub 80000 de nucleotide de AM monocatenar. Toate sunt asociate cu un complex proteinic neidentificat de 12000 kilodaltoni, în nucleul celulei gazdă. Genomul viral demonstrează omologie substanţială cu SHEVA. Luaţi legătura cu biroul meu. Aş dori să obţin mostre mai recente pentru RLP[7] *şi secvenţiere*.

— Deci este sau nu cauzată de SHEVA? insistă Scarry.

— S-ar putea.

— Augustine are acum ce-i trebuie?

Zvonurile se răspândeau iute în sediul CCPB-ului.

— Tom, niciun cuvinţel nimănui, zise Dicken. Vorbesc foarte serios.

— Am înţeles, şefu', să trăiţi.

Scarry îşi trase un fermoar imaginar peste buze.

Dicken îndesă raportul şi analiza într-un dosar şi-şi privi ceasul. Era ora şase. S-ar fi putut ca Augustine să mai fie în biroul lui.

Alte şase spitale din zona Atlantei, parte din reţeaua lui Dicken, anunţau rate mari de avorturi, cu fetuşi similari. Tot mai mulţi testau mamele pentru SHEVA şi testele erau pozitive.

Iar asta era ceva ce chirurgul-general ar fi dorit cu certitudine să ştie.

19. LONG ISLAND, NEW YORK

Pe aleea de acces se aflau o maşină de pompieri galben-strălucitor, şi un vehicul roşu de la Situaţii de urgenţă. Girofarurile lor se roteau, roşu şi albastru, sclipind şi

[7] Reacţia în lanţ a polimerazei. (n. tr.)

însufleţind umbrele după-amiezii pe casa veche. Kaye trecu pe lângă maşina pompierilor şi opri în spatele ambulanţei, cu ochii largi deschişi şi palmele umede, simţindu-şi inima ca pe un nod în gât. Murmura întruna:

— Dumnezeule, Saul! Nu acum!

Nori erau mânaţi de vânt dinspre est, întrerupând soarele după-amiezii şi ridicând un zid cenuşiu îndărătul luminilor scânteietoare. Ea deschise portiera maşinii, păşi afară şi se uită la doi pompieri, care o priviră inexpresiv. O briză lentă şi călduţă îi mângâie încet părul. Aerul avea un iz de umezeală care sporea; era posibil ca spre seară să înceapă tunetele.

Un paramedic tânăr se apropie. Ţinea în mână un clipboard şi degaja un aer de preocupare profesională.

— Doamna Madsen?

— Lang, răspunse Kaye. Mă numesc Kaye Lang şi sunt soţia lui Saul.

Se întoarse într-o parte, străduindu-se să se adune, şi atunci văzu pentru prima dată maşina de poliţie aflată dincolo de cea a pompierilor.

— Doamnă Lang, ne-a telefonat domnişoara Caddy Wilson…

Caddy deschise uşa din faţă şi se opri pe verandă, urmată de un poliţist. Uşa se închise după ei cu un pocnet sec, lemnos, un sunet familiar, prietenos, care acum însă păruse de rău augur.

— Caddy! flutură Kaye din mână.

Femeia coborî în fugă treptele, strângându-şi în faţă fusta din bumbac uşor, cu şuviţe de păr blond-pal fluturând în urmă. Se apropia de cincizeci de ani, era zveltă, cu antebraţe puternice, vânoase şi mâini bărbăteşti, chip robust şi frumos, ochi mari, căprui, care acum păreau îngrijoraţi pentru Kaye şi, în acelaşi timp, puţin panicaţi, ca ai unui cal gata s-o rupă la fugă.

— Kaye! Am venit după-amiază, ca de obicei…

Paramedicul o întrerupse:

— Doamnă Lang, soţul dumneavoastră nu este în casă. Nu l-am găsit.

Caddy îl privi nemulţumită, ca şi cum aceea era fără îndoială povestea pe care ea trebuia s-o spună.

— Kaye, este îngrozitor ce-i în casă. Sânge…

— Doamnă Lang, poate că ar trebui să vorbiţi mai întâi cu poliţia.

— Te rog! strigă Caddy spre paramedic. Nu vezi cât este de

speriată?!

Kaye o prinse de mână şi scoase un sunet uşor de liniştire. Caddy îşi şterse ochii cu încheietura mâinii şi încuviinţă din cap, înghiţind două noduri mari. Poliţistul li se alătură, înalt şi cu stomac proeminent, piele neagră ca tăciunele, cu părul pieptănat perfect peste cap, deasupra frunţii înalte şi a chipului de patrician; ochi înţelepţi şi obosiţi, cu sclerotică gălbuie. Lui Kaye i se păru cu adevărat interesant, într-o măsură mai mare decât ceilalţi din curte.

— Doamnă… începu poliţistul.

— Lang, îi suflă paramedicul.

— Doamnă Lang, casa dumneavoastră se află într-o stare destul de…

Kaye sui treptele verandei. N-aveau decât să-şi bată capul cu jurisdicţia şi procedurile. Trebuia să vadă ce făcuse Saul, înainte de a avea vreo idee despre locul unde putea fi el sau ce putuse face de când… Sau ce putea face chiar acum.

Poliţistul o urmă.

— Doamnă Lang, soţul dumneavoastră a avut în trecut tentative de automutilare?

— Nu, răspunse Kaye printre dinţii încleştaţi. Obişnuieşte doar să-şi roadă unghiile.

Casa era tăcută, cu excepţia paşilor altui poliţist, care cobora scara interioară. Cineva deschisese ferestrele livingului şi perdelele albe se umflau peste canapeaua capitonată şi bombată. Al doilea poliţist, trecut de cincizeci de ani, slab şi palid, cu umerii uşor gârboviţi şi chipul brăzdat de griji permanente, aducea mai degrabă cu un antreprenor de pompe funebre sau medic legist. Începu să vorbească, în cuvinte îndepărtate şi fluide, dar Kaye urcă scara pe lângă el. Poliţistul cu stomac proeminent o urmă.

Saul se dezlănţuise în dormitor. Toate sertarele fuseseră trase, iar hainele lui erau împrăştiate peste tot. Fără să gândească în mod conştient, femeia ştiu că el căutase lenjeria intimă exactă, ciorapii exacţi, hainele potrivite pentru o ocazie specială.

Pe pervazul ferestrei, o scrumieră era ticsită cu mucuri de ţigări. Camel fără filtru. Din cele tari. Kaye detesta mirosul de tutun.

Camera de baie fusese doar puţin împroşcată cu sânge. Cada

era pe jumătate umplută cu apă roz, iar urmele însângerate traversau covoraşul galben, apoi gresia în alb şi negru, până la podeaua din tec, după care intrau în dormitor, unde dispăreau.

— Teatral, murmură Kaye, uitându-se la oglindă, la pelicula subţire de sânge de pe ea şi de pe chiuvetă. Dumnezeule! Nu acum, Saul!

— Aveţi vreo idee unde s-ar fi putut duce? întrebă poliţistul cu stomac proeminent. S-a rănit singur sau a mai fost implicat cineva?

În tot cazul, episodul acesta era cel mai grav pe care-l văzuse ea până acum. Probabil că Saul îşi ascunsese severitatea crizei sau poate că declicul se petrecuse fulgerător, ocultând orice urmă de raţiune şi responsabilitate. Odată, el îi descrisese sosirea unei depresii intense sub forma unor pături uriaşe de umbre întunecate, care erau trase de diavoli cu chipuri stoarse, în haine boţite.

— Nu, este doar el, doar el, zise Kaye şi tuşi în pumn.

În mod surprinzător, nu simţea că i-ar veni rău. Se uită la patul perfect făcut, cu cuvertura albă întinsă şi aranjată precis sub perne; Saul încercase să pună ordine şi logică în lumea lui întunecată. Se opri lângă un cerculeţ format din picături de sânge, pe lemnul de lângă noptiera ei.

— Doar el...

— Domnul Madsen poate fi foarte trist uneori, rosti Caddy din uşa dormitorului, cu degetele lungi ale mâinii albite de apăsarea pe canatul din arţar închis la culoare.

— Soţul dumneavoastră a avut în trecut tentative de sinucidere? întrebă medicul.

— Da, încuviinţă ea. Niciodată atât de rău.

— Se pare că şi-a tăiat venele de la mâini în cadă, încuviinţă cu înţelepciune poliţistul slab şi trist.

Kaye decise că-l va numi domnul Moarte, iar pe celălalt domnul Taur. Domnul Taur şi domnul Moarte puteau spune despre cele întâmplate la fel de multe ca ea, posibil chiar mai multe.

— A ieşit din cadă, spuse domnul Taur, şi...

— Şi-a bandajat după aceea încheieturile, ca romanii, încercând să-şi prelungească viaţa pe acest tărâm, spuse domnul Moarte, apoi zâmbi în semn de scuze către Kaye. Mă iertaţi, doamnă.

— După care trebuie să se fi îmbrăcat şi să fi părăsit casa.

Exact, gândi Kaye. Ei aveau perfectă dreptate.

Se aşează pe pat, regretând că nu era una dintre femeile care leşinau, pentru a dispărea din scena aceasta, aici şi acum, lăsându-i pe alţii să preia conducerea.

— Doamnă Lang, l-am putea găsi pe soţul dumneavoastră...

— Nu s-a sinucis, vorbi ea.

Arătă spre sânge, apoi mişcă din braţ în mod vag în direcţia holului şi a băii. Căuta o fărâmă oricât de mică de speranţă şi pentru o clipă crezu că o prinsese.

— A fost o criză urâtă, dar el... aşa cum aţi zis, s-a oprit.

— Doamnă Lang... începu domnul Taur.

— Ar trebui să-l găsim şi să-l ducem la spital, rosti ea şi, în faţa posibilităţii ca Saul să mai poată fi încă salvat, glasul i se frânse şi ea începu să plângă în tăcere.

— Barca nu mai este, spuse Caddy.

Kaye se sculă brusc şi se apropie de fereastră. Îngenunche pe scaunul de sub ea şi privi în jos la pontonul mic, care se desprindea din ţărmul stâncos, avansând în apa verde-cenuşie a golfuleţului. Mica lor ambarcaţiune cu vele nu mai era acostată acolo.

Femeia se înfioră, ca şi cum ar fi fost cuprinsă de frig. Acum putea accepta inevitabilul. Curajul şi negarea nu mai puteau înfrunta sângele şi lucrurile aruncate peste tot, Saul care o luase razna, în controlul lui *Rău/Nătărău*, Saul sufocat de păturile de umbre.

— N-o pot vedea, rosti ea cu glas ascuţit, privind peste apa cu vălurele scurte şi agitate. Are o velă roşie. Nu-i acolo.

Ei îi cerură o descriere, o fotografie, şi Kaye le oferi pe ambele. Domnul Taur coborî la parter şi ieşi pe uşa din faţă, îndreptându-se către maşina de poliţie. Kaye îl urmă pe scară, apoi se întoarse şi intră în living. Nu mai dorea să stea în dormitor. Domnul Moarte şi paramedicul mai rămaseră pentru alte întrebări, însă ea avea puţine răspunsuri. Un fotograf de la poliţie şi un asistent de medic legist suiră la etaj cu echipamentul lor.

Caddy privea totul cu îngrijorarea unei bufniţe, după aceea, cu fascinaţia unei pisici. În cele din urmă o îmbrăţişă şi rosti câteva cuvinte, iar Kaye îi răspunse automat că va fi bine. Caddy ar fi vrut să plece, însă nu-şi putea aduna curajul s-o

facă.

În clipa aceea, în cameră intră motanul portocaliu, Crickson. Kaye îl luă în braţe şi-l mângâie, se întrebă brusc dacă el văzuse, după care se aplecă şi-l lăsă cu blândeţe pe podea.

Minutele păreau că se lungesc la dimensiunea unor ore. Lumina zilei păli şi ploaia răpăi pe ferestrele livingului. După o vreme, domnul Taur reveni şi veni rândul domnului Moarte să plece.

Caddy privea, simţindu-se vinovată de propria ei oroare şi fascinaţie.

— Noi nu vă putem asigura curăţenia, îi spuse domnul Taur şi-i întinse o carte de vizită. Băieţii ăştia au o firmă mică, specializată în a curăţa după accidente de felul acesta. Nu-i tocmai ieftin, dar fac o treabă foarte bună. Sunt soţ şi soţie. Creştini. Nişte oameni de treabă.

Kaye încuviinţă din cap şi luă cartea de vizită. Nu dorea casa în clipa aceasta; se gândea doar să încuie uşa şi s-o abandoneze.

Caddy plecă ultima.

— Unde o să dormi la noapte? o întrebă.

— Nu ştiu, răspunse Kaye.

— Eşti bine-venită să stai cu noi, scumpo.

— Mulţumesc, zise Kaye, însă în laborator există un pat şi cred că la noapte o să dorm acolo. Poţi tu să ai grijă de pisici? Eu nu pot... nu pot să mă gândesc la ele în clipa asta.

— Sigur că da, o să le iau eu. Vrei să mă întorc? întrebă Caddy. Să fac curat după... înţelegi? După ce termină ceilalţi?

— Vorbim la telefon, rosti Kaye, aflată pe punctul de a se prăbuşi din nou.

Caddy o îmbrăţişă cu o intensitate dureroasă, apoi se duse să caute pisicile. Plecă după zece minute şi Kaye rămase singură în casă.

Niciun bilet, niciun mesaj, nimic.

Telefonul sună. O vreme ea nu răspunse, totuşi continuă să sune, iar robotul telefonic fusese decuplat, poate de Saul. Poate că *era* Saul, îşi dădu seama şocată, detestându-se fiindcă îşi pierduse pentru scurt timp speranţa, şi ridică imediat receptorul.

— Sunteţi Kaye?

— Da.

Era răguşită. Îşi drese glasul.

— Doamnă Lang, sunt Randy Foster de la AKS Industries. Aş dori să vorbesc cu Saul. Despre negociere. Este acasă?

— Nu, domnule Foster.

Pauză. Stânjenitoare. Ce să spună? Cui să-i spună ceva acum? Şi cine era Randy Foster şi despre ce *negociere* era vorba?

— Îmi pare rău. Spuneţi-i că tocmai am terminat de discutat cu avocaţii şi că am redactat contractele. Vor fi expediate mâine. Am anunţat o conferinţă de presă pentru ora patru după-amiază. Abia aştept să vă cunosc, doamnă Lang.

Ea mormăi ceva şi închise. Pentru o clipă, crezu că *va ceda* în acel moment, că va suferi o cădere cu adevărat mare. Cu toate acestea, lent şi cu gesturi foarte măsurate, sui la etaj şi-şi strânse într-o valiză mare hainele de care ar fi putut avea nevoie în săptămâna următoare.

Părăsi apoi casa şi şofă până la Ecobacter. La ora cinei, clădirea era aproape pustie şi ei nu-i era foame. Îşi folosi cheia pentru a intra în biroul mic în care Saul instalase un pat şi pături, după care şovăi o clipă, înainte de a deschide uşa. O împinse în cele din urmă, încetişor, spre înăuntru.

Cămăruţa fără ferestre era întunecoasă, pustie şi răcoroasă. Mirosea a curăţenie. Totul era în ordine.

Kaye se dezbrăcă şi se strecură sub pătura bej din lână şi sub cearşafurile albe scrobite.

În dimineaţa aceea, devreme, înainte de ivirea zorilor, se trezi leoarcă de transpiraţie, tremurând, fără să fie bolnavă, dar oripilată de spectrul noii ei identităţi: era *văduvă*.

20. LONDRA

Reporterii îl găsiră până la urmă pe Mitch pe aeroportul Heathrow. Sam stătea vizavi de el, la o masă micuţă, în spaţiul deschis de lângă barul cu fructe de mare, iar cinci reporteri, două femei şi trei bărbaţi, se înghesuiră imediat în exteriorul unei bariere scunde din plante de plastic, ce înconjurau zona pentru mâncat, şi-l asaltară cu întrebări. Călători curioşi şi iritaţi priveau de la celelalte mese sau treceau mai departe, transportându-şi bagajele.

— Aţi fost primul care a confirmat că erau preistorici? întrebă femeia mai în vârstă, cu o videocameră strânsă într-o

mână.

Cu un gest reflex, îşi îndepărtă de pe faţă şuviţe de păr roşcat, cu ochii alergând în stânga şi în dreapta, pentru ca în cele din urmă să se focalizeze asupra lui, aşteptându-i răspunsul.

Mitch ciuguli din salata de creveţi.

— Credeţi că au vreo legătură cu „Omul din Pasco” din SUA? întrebă un bărbat, sperând să-l provoace.

Mitch nu-i putea deosebi între ei pe cei trei bărbaţi. Toţi erau trecuţi de treizeci de ani, purtau costume negre mototolite, aveau carneţele şi reportofoane.

— Acela a fost ultimul dumneavoastră dezastru, nu?

— Aţi fost deportat din Austria? întrebă altul.

— Cât v-au plătit alpiniştii morţi ca să le păstraţi secretul? Cât voiau să ceară pentru mumii?

Mitch se lăsă pe spate şi se întinse ostentativ, apoi zâmbi. Roşcata îi înregistră meticulos toate gesturile. Sam clătină din cap şi-şi strânse umerii, de parcă s-ar fi găsit sub un nor de ploaie.

— Întrebaţi-mă despre prunc, rosti Mitch.

— Care prunc?

— Întrebaţi-mă despre copil. Copilul normal.

— Câte situri aţi jefuit? întrebă voios roşcata.

— Am găsit copilul în peşteră cu părinţii lui, zise Mitch, apoi se sculă, împingându-şi înapoi scaunul din fier forjat, cu un hârşâit neplăcut. Hai să mergem, tată.

— Perfect, spuse Sam.

— A cui peşteră? A troglodiţilor? întrebă bărbatul din mijloc.

— A trogloditului şi a trogloditei, îl corectă femeia mai tânără.

— Credeţi că l-au răpit? întrebă roşcata, umezindu-şi buzele.

— Au răpit un prunc, l-au ucis, poate l-au luat ca să-l mănânce în Alpi. I-a prins viscolul şi au murit! se entuziasmă bărbatul din stânga.

— Ar fi un articol excelent! încuviinţă al treilea.

— Întrebaţi-i pe oamenii de ştiinţă, zise Mitch şi porni către tejghea, sprijinindu-se în cârje, ca să achite consumaţia.

— Ei oferă ştirile de parcă ar fi sfânta împărtăşanie! strigă după el femeia mai tânără.

21. WASHINGTON, D.C.

Dicken stătea lângă Mark Augustine în biroul chirurgului-general, dr. Maxine Kirby. Femeia era de înălţime mijlocie, robustă, cu ochi căprui pătrunzători şi chip ciocolatiu, care vădea doar câteva cute şi nu-i trăda cele cinci decenii de viaţă; liniile acelea se adânciseră însă în ultima oră.

Era ora unsprezece şi ei trecuseră deja de două ori prin detalii. Laptopul reveni automat pentru a treia oară prin ciclul de prezentare a graficelor şi definiţiilor, dar numai Dicken îl privea.

Frank Shawbeck, directorul-adjunct al INS, reveni în cameră, prin uşa masivă şi cenuşie, de la grupul sanitar de pe coridor. Toţi ştiau că lui Kirby nu-i plăcea ca alte persoane să-i utilizeze camera de baie privată.

Chirurgul-general fixa cu privirea plafonul, iar Augustine se încruntă scurt şi iute spre Dicken, îngrijorat că prezentarea nu fusese convingătoare.

Kirby ridică mâna.

— Christopher, închide-l, te rog, am ameţit.

Dicken apăsă tasta Esc a laptopului şi decuplă proiectorul de deasupra. Shawbeck aprinse lumina din birou şi vârî mâinile în buzunare. Ocupă o poziţie de susţinere loială, în colţul biroului lat, din arţar, al lui Kirby.

— Toate aceste statistici interne, urmă chirurgul-general, provin de la spitale din zonă... ceea ce este un punct solid, fiindcă se întâmplă în imediata apropiere... şi continuăm să primim rapoarte de la alte oraşe, din alte state.

— Tot timpul, confirmă Augustine. Încercăm să fim cât mai discreţi, totuşi...

— Devin suspicioşi.

Kirby îşi prinse un deget arătător şi privi o unghie de pe care i se ciobise oja. Oja era verde-albăstrui. Chirurgul-general avea şaizeci şi unu de ani, dar îşi lăcuia unghiile ca adolescentele.

— Va fi la ştiri dintr-o clipă în alta. SHEVA este mai mult decât o simplă curiozitate. Este la fel ca gripa Irod. Gripa aia cauzează mutaţii şi avorturi. Apropo, denumirea aceea...

— Poate că-i cam prea exactă, rosti Shawbeck. Cine a născocit-o?

— Eu, rosti Augustine.

Shawbeck juca rolul câinelui de pază. Dicken îl mai văzuse

făcând pe adversarul lui Augustine, dar nu ştiuse niciodată cât de autentic era rolul.

— Aşadar, Frank, Mark, asta-i muniţia mea? întrebă Kirby. Înainte ca vreunul dintre bărbaţi să poată răspunde, ea adoptă o expresie aprobatoare şi speculativă, ţuguie buzele şi adăugă: este al naibii de-nfricoşătoare.

— Aşa este, aprobă Augustine.

— În acelaşi timp, este lipsită de sens, continuă Kirby. Ceva apare din genele noastre şi face prunci monstruoşi... cu un singur ovar uriaş? Mark, ce *dracu'*?

— Doamnă, nu ştim care este etiologia, zise Augustine. Şi aşa, abia ne descurcăm, la fiecare proiect lucrăm cu minimum de personal.

— O să cerem mai mulţi bani, Mark. Ştii asta. Totuşi starea generală în Congres nu este favorabilă. Nu vreau să fiu prinsă într-o alarmă falsă.

— Din punct de vedere biologic, subiectul este de top. Din punct de vedere politic, este o bombă cu ceas, zise Augustine. Dacă nu anunţăm cât mai repede în public...

— La naiba, Mark, interveni Shawbeck, nu avem nicio legătură directă! Cei care se îmbolnăvesc de gripa asta... păi *toate* ţesuturile lor sunt ticsite de SHEVA, timp de săptămâni după aceea! Dacă virusurile sunt vechi şi slabe şi n-au deloc energie? Dacă, să zicem, se exprimă fiindcă există o gaură în ozon şi noi suntem expuşi la multe ultraviolete sau ceva de genul ăsta, aşa cum herpesul apare pe o buză inflamată? Poate că sunt inofensive, poate că n-au nicio legătură cu avorturile.

— Nu cred că este o coincidenţă, reflectă Kirby. Cifrele par prea asemănătoare. Vreau să ştiu însă de ce corpul nu absoarbe virusurile astea, de ce nu le distruge?

— Pentru că sunt eliberate continuu timp de luni, răspunse Dicken. Indiferent ce ar face corpul, ele continuă să fie exprimate de ţesuturi diferite.

— Care ţesuturi?

— Încă nu suntem siguri, spuse Augustine. Examinăm măduva spinării şi limfa.

— Nu există absolut niciun semn de viremie, zise Dicken. Nu există inflamări ale ganglionilor limfatici şi ai splinei. Virusuri peste tot, dar nicio reacţie extremă. Îşi frecă nervos obrazul. Aş dori să mai reluăm ceva o dată.

Chirurgul-general reveni cu atenţia asupra lui, iar Shawbeck şi Augustine amuţiră, văzând-o concentrată.

Dicken îşi trase scaunul câţiva centimetri mai în faţă.

— Femeile se infectează cu SHEVA de la parteneri masculini constanţi. Femeile care sunt singure – cele care nu au parteneri dedicaţi – nu se infectează cu SHEVA.

— Asta-i o prostie, spuse Shawbeck, cu chipul strâmbat în dezgust. De unde dracu' ştie boala dacă o femeie are sau nu un iubit?

Fu rândul lui Kirby să se încrunte şi Shawbeck îşi ceru scuze.

— Ştiţi însă ce vreau să spun, adăugă el pe un ton defensiv.

— Aşa afirmă statisticile, replică Dicken. Am verificat totul foarte amănunţit. Se transmite de la masculi la partenerele lor femele, în urma unei expuneri destul de îndelungate. Homosexualii nu transmit SHEVA partenerilor. Dacă nu există contact heterosexual, nu este transmis. Este o boală cu transmisibilitate sexuală, dar selectivă.

— Hristoase! făcu Shawbeck, însă Dicken nu putu spune dacă era o expresie de uluire sau de îndoială.

— Pentru moment, vom accepta asta, zise chirurgul-general. Ce anume a determinat SHEVA să se manifeste acum?

— Este evident că SHEVA şi oamenii au o relaţie veche, răspunse Dicken. S-ar putea să fie echivalentul uman al unui fag lizogenic. În bacterii, fagii lizogenici se exprimă atunci când bacteriile sunt supuse la stimuli care pot fi interpretaţi ca ameninţând viaţa – aşadar, stres. Poate că SHEVA reacţionează faţă de evenimentele care cauzează stresul la oameni. Supraaglomerarea. Condiţiile sociale. Radiaţiile.

Augustine îi aruncă o privire de avertisment.

— Noi suntem mult mai complicaţi decât bacteriile, încheie el.

— Crezi aşadar că SHEVA se exprimă acum din cauza suprapopulării? întrebă Kirby.

— Poate că da, dar nu asta voiam să subliniez, spuse Dicken. Uneori fagii lizogenici pot avea o funcţie simbiotică. Ei ajută bacteriile să se adapteze la condiţii noi, ba chiar la surse noi de nutriţie sau oportunităţi, prin înlocuirea genelor. Dacă SHEVA are o funcţie utilă pentru noi?

— Prin reducerea populaţiei? făcu Shawbeck sceptic. Stresul suprapopulării ne face să formulăm mici expertize în avorturi?

Uau!

— Poate, eu nu ştiu, zise Dicken şi-şi şterse nervos palmele de pantaloni.

Kirby îi zări gestul şi ridică ochii, uşor stânjenită pentru el.

— Dar *cine* ştie? întrebă ea.

— Kaye Lang, răspunse Dicken.

Augustine făcu un gest scurt din mână, nevăzut de chirurgul general; Dicken se aventura pe o gheaţă foarte subţire. Nu discutaseră despre asta mai devreme.

— Da, zise Kirby, ea pare să fi fost cu un pas înaintea tuturor în privinţa SHEVA. Se aplecă puţin peste birou, cu ochii lărgiţi şi-l privi întrebător. Dar, Christopher, cum ai ştiut tu că... demult, în august, în Republica Georgia? Instinctul tău de vânător?

— Îi citisem articolele. Lucrurile despre care scrisese erau extrem de interesante.

— Sunt curioasă, insistă Kirby, de ce te-a trimis Mark în Georgia şi Turcia?

— Eu îl trimit rareori pe Christopher în vreun loc anume, spuse Augustine. El are instincte lupeşti când este vorba despre găsirea genului nostru de pradă.

Kirby rămase privindu-l pe Dicken.

— Nu fi timid, Christopher! Mark te-a trimis să cauţi o boală care să înspăimânte. Admir asta – ca un medicament preventiv aplicat politicii. Iar în Georgia te-ai întâlnit, din întâmplare, cu Kaye Lang?

— În Tbilisi există un birou al CCPB, zise Augustine, încercând să fie util.

— Un birou pe care domnul Dicken nu l-a vizitat, nici măcar din politeţe, preciză chirurgul-general încruntându-se.

— Am căutat-o, da. Îi admiram activitatea.

— Şi nu i-ai spus nimic.

— Nimic esenţial.

Kirby se lăsă pe spate în scaun şi-l privi pe Augustine.

— O putem aduce alături de noi? întrebă ea.

— Trece prin nişte probleme, răspunse bărbatul.

— Ce fel de probleme?

— Soţul ei a dispărut – probabil o sinucidere, răspunse Augustine.

— Asta s-a întâmplat acum mai bine de o lună, preciză

Dicken.

— Se pare că n-ar fi singurul necaz. Înainte să dispară, soţul vânduse compania lor pentru a plăti o investiţie de capital de risc, despre care se pare că ea nu avea habar.

Dicken nu auzise nimic de asta. În mod evident, Augustine făcuse propriile lui cercetări asupra lui Kaye Lang.

— Iisuse! exclamă Shawbeck. Aşadar este o epavă, o lăsăm în pace până-şi revine?

— Dacă avem nevoie de ea, avem nevoie de ea, zise Kirby. Domnilor, nu-mi place chestia asta. Spuneţi-i intuiţie feminină, mai ales că este legată de ovare. Vreau toate opiniile pe care le putem obţine din partea experţilor. Mark?

— O să-i telefonez, încuviinţă Augustine, cu o iuţeală deloc caracteristică pentru el.

Simţise vântul şi văzuse direcţia în care flutura steguleţul indicator; Dicken câştigase un punct.

— Fă-o, încuviinţă Kirby şi-şi roti scaunul pentru a-l privi drept în faţă pe Dicken. Christopher, pe cuvântul meu, *tot* cred că ascunzi ceva. Despre ce-i vorba?

Dicken surâse şi clătină din cap.

— Nimic concret.

— Serios? arcui sprâncenele femeia. Cel mai bun virusolog din CNBI? Mark spune că se bizuie pe nasul tău.

— Uneori Mark este prea al naibii de onest, comentă Augustine.

— Da, spuse Kirby. Şi Christopher ar trebui să fie onest. Ce spune nasul tău?

Dicken se alarmă uşor de întrebarea Chirurgului-general şi ezită să-şi etaleze cărţile, atâta timp cât nu avea o mână câştigătoare.

— SHEVA este extrem de vechi, reiteră el.

— Şi?

— Nu sunt sigur că este o boală.

Shawbeck pufni încetişor, în semn de îndoială.

— Continuă, îl încurajă Kirby.

— Este o parte veche a biologiei umane. Exista în ADN-ul nostru cu mult înainte să fi existat oamenii. Poate că asta trebuie să facă.

— Adică să omoare nou-născuţii? sugeră sarcastic Shawbeck.

— Adică să regleze o funcţie mai mare, la nivelul speciei.

— Haide să ne ocupăm de datele concrete, interveni iute Augustine. SHEVA este gripă Irod şi cauzează malformaţii congenitale majore şi avorturi.

— Conexiunea mi se pare suficient de solidă, spuse Kirby. Cred că-l pot convinge pe preşedinte şi Congresul.

— De acord, zise Shawbeck, deşi cu unele semne mari de îndoială. Mă întreb dacă nu cumva tot misterul ăsta ne-ar putea prinde din urmă, după ce-am pornit bine la drum, şi să ne muşte de fund.

Dicken simţi un val de uşurare. Fusese cât pe-aci să se trădeze, totuşi, izbutise să păstreze un atu, pe care să-l joace mai târziu: urmele de SHEVA din cadavrele gruzine. Rezultatele tocmai sosiseră de la Maria Konig de la Universitatea din Washington.

— Mă întâlnesc mâine cu preşedintele, spuse chirurgul-general. Am o audienţă de zece minute. Vreau statisticile din spitalele noastre, pe hârtie, zece exemplare color.

În scurt timp, SHEVA avea să devină o criză oficială. În politica sănătăţii, o criză obişnuia să fie soluţionată prin utilizarea de rutine ştiinţifice familiare, testate şi verificate pe plan birocratic. Dicken nu era convins că cineva i-ar fi crezut concluziile până când situaţia nu-şi dovedea adevărata stranietate. El însuşi abia dacă le putea crede.

Afară, sub cerul de culoarea pâslei, din după-amiaza posacă de noiembrie, Augustine deschise portiera Lincolnului guvernamental şi rosti peste acoperişul automobilului:

— Când cineva te-ntreabă ce gândeşti, tu, de fapt, ce faci?

— Merg cu curentul.

— Ai priceput, genialule.

Augustine sui la volan. Deşi Dicken fusese cât pe-aci să dea greş, şeful lui părea destul de mulţumit de întâlnire.

— Ea mai are doar şase săptămâni până la pensie. Îi va sugera numele meu şefului de cabinet al preşedintelui, ca înlocuitor.

— Felicitări, spuse Dicken.

— Cu Shawbeck pe locul secund şi foarte aproape, adăugă Augustine. Dar ar putea să fie decisiv, Christopher. Ăsta s-ar putea să fie biletul câştigător.

22. NEW YORK CITY

Kaye stătea într-un scaun capitonat din piele maro-închis, în cabinetul cu lambriuri bogate, şi se întreba de ce avocaţii bine plătiţi de pe Coasta de Est alegeau asemenea ornamente elegante, dar mohorâte. Degetele ei apăsau bumbii din alamă ai ţintelor de capitonaj de pe braţele scaunului.

Daniel Munsey, avocatul lui AKS Industries, stătea lângă biroul lui J. Robert Orbison, avocatul familiei sale de peste treizeci de ani.

După moartea părinţilor, cu cinci ani în urmă, Kaye nu mai apelase la Orbison. În urma dispariţiei lui Saul şi a veştilor năucitoare primite de la AKS şi de la consilierul juridic al lui Ecobacter, care acum îi cânta în strună lui AKS, ea apelase la Orbison, aproape în stare de şoc. Descoperise un bărbat decent şi sensibil, care îi spusese că nu-i va cere mai mult decât le ceruse vreodată domnului şi doamnei Lang, în cei treizeci de ani cât îi reprezentase.

Orbison era uscat ca o scândură, cu nas coroiat, pleşuv, cu scalpul şi obrajii acoperiţi de pete hepatice, fire de păr crescute din aluniţe, buze late şi umede, ochi albaştri spălăciţi, însă purta costum elegant, croit la comandă, cu dunguliţe şi revere late, la care asortase o cravată ce ocupa aproape tot V-ul vestei.

Munsey abia trecuse de treizeci de ani, era brunet şi arătos, cu glas calm. Purta costum modern din lână, de culoarea tutunului, şi se pricepea la biotehnologie aproape la fel de bine ca şi Kaye; ba chiar mai bine, din unele puncte de vedere.

— Poate că AKS nu este responsabilă de eşecurile domnului Madsen, rosti Orbison cu voce puternică şi calmă, totuşi, ţinând seama de circumstanţe, considerăm că firma dumneavoastră îi datorează doamnei Lang consideraţia cuvenită.

— O consideraţie financiară? Munsey ridică braţele uimit. Saul Madsen nu şi-a putut convinge investitorii să-i continue finanţarea. Se pare că se concentrase asupra unui proiect cu un grup de cercetători din Republica Georgia. Bărbatul clătină din cap cu tristeţe. Clienţii mei i-au preluat pe investitori. Ţinând seama de cele petrecute de atunci, preţul lor a fost mai mult decât corect.

— Kaye a investit foarte multă muncă în companie. O compensaţie pentru proprietate intelectuală…

— Ea a avut o contribuţie majoră în domeniul ştiinţei, în general, nu al unui produs specific, pe care un potenţial cumpărător l-ar putea plasa pe piaţă.

— Atunci o compensaţie corespunzătoare pentru că a contribuit la valoarea brandului Ecobacter.

— Doamna Lang n-a fost coproprietar legal. Se pare că Saul Madsen nu şi-a privit niciodată soţia ca fiind mai mult decât un angajat.

— Faptul că doamna Lang nu are dreptul în privinţa aceasta este o omisiune regretabilă, recunoscu Orbison. A avut încredere în soţul ei.

— Considerăm că doamna Lang are dreptul la toate activele din masa succesorală. Ecobacter nu mai face parte pur şi simplu din activele respective.

Kaye îşi feri privirea.

Orbison coborî ochii la sticla care acoperea biroul.

— Domnule Munsey, doamna Lang este un biolog faimos.

— Domnule Orbison şi doamnă Lang, AKS Industries cumpără şi vinde continuităţi de exploatare. După decesul lui Saul Madsen, Ecobacter nu mai reprezintă o continuitate de exploatare. Pe numele firmei nu există patente valoroase şi nici relaţii cu alte companii sau instituţii, care să nu poată fi renegociate în afara controlului nostru. Singurul produs care poate fi vandabil, un tratament pentru holeră, este actualmente proprietatea unui aşa-zis angajat. Domnul Madsen a fost remarcabil de generos cu contractele sale. Vom fi norocoşi dacă activele materiale ne vor recupera zece la sută din costuri. Doamnă Lang, nu putem nici măcar achita salariile pentru luna aceasta. Nimeni nu cumpără.

— Considerăm că, folosindu-şi reputaţia, doamna Lang poate să creeze în cinci luni o echipă de susţinători financiari serioşi şi să repornească Ecobacter. Loialitatea angajaţilor este foarte ridicată. Mulţi au semnat scrisori de intenţie ca să rămână alături de ea şi să ajute la reclădire.

Munsey ridică din nou braţele în semn de refuz.

— Clienţii mei îşi urmează instinctele. Poate că domnul Madsen ar fi trebuit să aleagă alt tip de firmă căreia să-şi vândă compania. Cu tot respectul faţă de doamna Lang, şi nimeni n-o stimează mai mult decât mine, ea nu a întreprins nicio cercetare de interes comercial imediat. Biotehnologia este

un domeniu foarte competitiv, doamnă Lang, aşa cum ştiţi.

— Viitorul se află în ceea ce putem crea, domnule Munsey, zise Kaye.

Avocatul clătină trist din cap.

— Doamnă Lang, aş investi în dumneavoastră în secunda imediat următoare. Dar eu sunt un sentimental. Restul companiilor...

Nu-şi termină fraza.

— Mulţumesc, domnule Munsey, rosti Orbison şi-şi lipi vârfurile degetelor celor două palme, sprijinindu-şi pe ele nasul prelung.

Munsey păru derutat de renunţarea aceea.

— Îmi pare foarte rău, doamnă Lang. Din cauza felului cum a dispărut domnul Madsen, noi continuăm să avem dificultăţi cu obligaţiunile de finalizare şi negocierile privind asigurarea.

— El nu se mai întoarce, dacă asta vă-ngrijorează, zise Kaye şi glasul i se frânse. L-au găsit, domnule Munsey. Nu se mai întoarce, ca să râdă împreună cu noi şi să-mi spună cum să-mi continui viaţa.

Munsey tăcu, privind-o.

Ea nu se mai putu opri. Cuvintele se revărsară.

— L-au găsit pe stâncile din Long Island Sound. Era într-o stare îngrozitoare. A trebuit să-l identific după verighetă.

— Îmi pare foarte rău, spuse Munsey. Nu aflasem vestea.

— Identificarea finală a avut loc azi-dimineaţă, rosti încet Orbison.

— Condoleanţe, doamnă Lang.

Munsey se retrase şi închise uşa în urma lui.

Orbison o privi pe femeie în tăcere.

Kaye îşi şterse ochii cu dosul palmelor.

— Habar n-avusesem cât de mult a însemnat el pentru mine, că de mult deveniserăm noi un singur creier, lucrând laolaltă. Crezusem că aveam propria mea minte şi propria mea viaţă... iar acum constat că-i altfel. Nu mă mai simt om nici măcar pe jumătate. El este mort.

Orbison încuviinţă din cap.

— După-amiază mă voi întoarce le Ecobacter şi voi ţine un scurt priveghi cu cei de acolo. Le voi spune că-i timpul să-şi caute de muncă şi că voi fi alături de ei.

— Eşti tânără şi inteligentă. Vei reuşi, Kaye.

— Ştiu că voi reuşi! rosti ea cu furie. Se izbi cu pumnul în genunchi. Fir-ar al naibii să fie! Nenorocitul dracului! *Viermele*! N-avea niciun drept.

— Absolut niciun drept, spuse Orbison. A fost o mizerie ieftină ceea ce ţi-a făcut.

Ochii îi scânteiară cu genul de mânie şi simpatie, pe care le-ar fi putut manifesta într-o sală de tribunal, scăpărându-şi emoţiile ca un felinar ruginit.

— Da, zise ea şi privi în jurul cabinetului, fără să vadă nimic. Of, Doamne, va fi atât de *greu*! Ştii care-i însă partea cea mai oribilă?

— Care, draga mea?

— O părticică din mine este *bucuroasă*, spuse Kaye şi începu să plângă.

— Gata, gata, o linişti Orbison, redevenit un bătrân obosit.

23. CENTRUL PENTRU CONTROLUL ŞI PREVENIREA BOLILOR, ATLANTA

— Mumii de Neanderthal, rosti Augustine. Traversă biroul mic al lui Dicken şi-i aruncă un ziar împăturit pe masă. Timpul nu stă locului. Şi nici *Newsweek*.

Dicken împinse într-o parte un set de cópii de autopsii de nou-născuţi şi fetuşi, efectuate în ultimele două săptămâni în spitalul Northside din Atlanta şi ridică ziarul. Era *Atlanta Journal-Constitution*, iar titlul principal anunţa: „A fost confirmată vechimea preistorică a cuplului gheţurilor”.

Parcurse în diagonală articolul, fără mare interes, doar pentru a fi politicos, şi se uită la Augustine.

— Se încinge treaba în Washington, zise directorul. Mi-au cerut să formez un grup operativ.

— Tu-l vei conduce?

Augustine încuviinţă din cap.

— Asta-i o veste bună atunci, spuse Dicken precaut, simţind apropierea furtunilor.

Celălalt îl privi inexpresiv.

— Am utilizat statisticile adunate de tine, care l-au speriat de moarte pe preşedinte. Chirurgul-general i-a arătat un avorton. O fotografie, bineînţeles. Spune că nu l-a văzut niciodată atât de tulburat în privinţa unui subiect legat de sănătatea naţională. Vrea să-l facem imediat public, cu detalii complete.

„Mor copii”, a spus el. „Dacă putem rezolva situaţia, s-o rezolvăm atunci – imediat!”

Dicken aşteptă răbdător.

— Kirby apreciază că asta poate fi o operaţiune importantă. Ar putea atrage fonduri suplimentare, ba chiar şi finanţare pentru eforturi internaţionale.

Dicken se pregăti să pară înţelegător.

— Iar ei nu vor să mă distragă, numindu-mă în locul lui Maxine, urmă Augustine şi ochii lui deveniră nişte pietricele dure.

— Shawbeck?

— A primit acordul, totuşi preşedintele poate face propria alegere. Mâine vor ţine o conferinţă de presă despre gripa Irod. „Război total împotriva unui ucigaş mondial.” Mai bun decât poliomielita şi o lovitură impresionantă din punct de vedere politic, spre deosebire de SIDA.

— Sărutăm pruncii şi-i facem bine?

Lui Augustine nu i se păru o remarcă amuzantă.

— Cinismul nu te prinde, Christopher. Tu eşti tipul idealist, ai uitat?

— Eu dau vina pe atmosfera încărcată.

— Mda. Mi s-a spus să-mi alcătuiesc echipa, astfel încât Kirby şi Shawbeck s-o aprobe mâine la amiază. Tu eşti prima mea alegere, bineînţeles. În seara asta, o să discut cu nişte tipi de la INS şi cu nişte agenţi de recrutare în domeniul ştiinţific din New York. Toţi directorii de agenţii vor dori să-şi strecoare un degeţel aici. Pe de o parte, rolul meu va fi să-i însărcinez cu chestii pe care ei le pot face, înainte să încerce să preia totul. Poţi să iei legătura cu Kaye Lang şi să-i spui că va fi recrutată?

— Da, încuviinţă Dicken. Simţi un fior ciudat şi răsuflarea i se iuţi. Aş dori să pot alege şi eu câţiva oameni.

— Sper că nu o armată întreagă.

— Nu chiar de la început.

— Am nevoie de o *echipă*, zise Augustine, nu de un grup disparat de fiefuri. Nu vreau primadone.

Dicken surâse.

— Măcar câteva dive?

— Dacă ştiu să cânte în cor. E ora imnului naţional. Vreau verificarea trecutului pentru orice chestii dubioase. Asta o pot face Martha şi Karen de la resurse umane. Fără incendiatori de

drapele sau scandalagii. Fără excentrici.

— Bineînţeles, încuviinţă Dicken. Dar asta ar însemna să renunţi la mine.

— Copilul genial. Augustine îşi umezi vârful unui deget şi schiţă un semn în aer. Am dreptul doar la unul singur. Decret guvernamental. Să vii la mine în birou la ora şase. Adu nişte Pepsi şi pahare, şi un termos cu gheaţă din laborator. Gheaţă *curată*, da?

24. LONG ISLAND, NEW YORK

Trei camioane ale unei firme de mutări se aflau în faţa intrării Ecobacter când Kaye îşi parcă automobilul. Ea trecu pe lângă doi bărbaţi care deplasau un frigider din oţel inoxidabil din laborator, pe lângă biroul recepţiei. Altul ducea un cititor de microplăci, urmat de un al patrulea care purta unitatea centrală a unui computer. Furnicile ciuguleau Ecobacter, ucigând-o.

Desigur, asta nu conta. Oricum, prin companie nu mai curgea sânge.

Kaye intră în biroul ei, care nu fusese atins deocamdată, şi trânti uşa cu putere în urmă. Aşezată pe scaunul rotativ albastru – costase vreo două sute de dolari şi era foarte confortabil –, deschise computerul şi se autentifică în contul de la Asociaţia Internaţională a Companiilor Biotehnologice. Spusele agentului din Boston se confirmau. Cel puţin paisprezece universităţi şi şapte companii erau interesate s-o angajeze. Derulă ofertele. Contract profesoral pe durată nedeterminată, înfiinţarea şi conducerea unui mic laborator de cercetări virusologice în New Hampshire... profesoară de ştiinţe biologice la un colegiu privat din California, o şcoală creştină, baptişti din sud...

Surâse. O ofertă de la Facultatea de Medicină UCLA pentru a lucra cu un bine-cunoscut profesor de genetică – numele nu era menţionat – într-un grup de cercetare focalizat asupra bolilor moştenite şi conexiunii lor cu activarea provirusurilor. Pe aceea o bifă.

După cincisprezece minute, se lăsă pe spate şi-şi frecă fruntea apăsat. Dintotdeauna detestase să caute de muncă. Nu-şi putea totuşi permite să nu profite de momentul de inerţie existent; încă nu câştigase niciun premiu şi poate că nici n-avea

să câştige mulţi ani de acum înainte. Era momentul să-şi preia frâiele propriei vieţi şi să iasă din mocirlă.

Bifase trei dintre cele douăzeci şi una de oferte ca fiind demne de luat în considerare şi se simţea epuizată; transpirase abundent.

Încercată de un presentiment neplăcut, îşi deschise căsuţa de e-mail şi găsi un mesaj scurt de la Christopher Dicken, din CNBI. Numele suna familiar; apoi şi-l aminti şi înjură monitorul, mesajul pe care-l afişa, felul cum mergea viaţa ei, întreaga existenţă hidoasă.

Debra Kim ciocăni în sticla transparentă a uşii biroului. Kaye înjură iarăşi, foarte sonor, şi Kim vârî capul înăuntru, cu sprâncenele arcuite.

— Ţipai la mine? întrebă ea inocent.

— Am fost solicitată să mă alătur unei echipe din CCPB, răspunse Kaye şi pocni cu palma pe birou.

— Activitate bugetară. Asigurări de sănătate extinse. Libertatea de a-ţi face propriile cercetări cu propriul tău grafic de timp.

— Saul detesta să lucreze în laboratoarele guvernamentale.

— Saul a fost un individualist dificil, zise Kim şi se aşeză pe marginea biroului. Acum îmi evacuează echipamentele. Bănuiesc că nu mi-a mai rămas nimic de făcut aici. Am fotografiile mele, CD-urile şi... Hristoase, Kaye!

Kaye se ridică şi o îmbrăţişă, iar Kim începu să suspine.

— Nu ştiu ce-o să fac cu şoarecii. Şoareci în valoare de zece mii de dolari!

— O să găsim un laborator să-i ţină.

— Cum îi putem transporta? Sunt plini de *Vibrio*! Va trebui să-i sacrific aici, înainte să ia echipamentele de sterilizare şi incineratorul.

— Cei de la AKS ce spun?

— O să-i lase în incinta de izolare. N-o să facă absolut nimic.

— E incredibil.

— Au spus că sunt patentele mele şi problemele mele.

Kaye se aşeză şi începu să-şi răsfoiască agenda, sperând să găsească inspiraţie, dar era o acţiune inutilă. Kim nu avea nicio îndoială că-şi va putea găsi de lucru într-o lună-două, ba chiar să-şi poată derula propriile cercetări cu şoareci SCID. Trebuiau să fie însă şoareci noi şi era posibil ca ea să piardă şase luni

sau chiar un an.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, rosti în cele din urmă Kaye cu glas tremurat.

Ridică braţele, neajutorată.

Kim îi mulţumi, deşi Kaye nu ştia pentru ce anume. Se îmbrăţişară din nou, după care cealaltă femeie ieşi.

Nu putea face mai nimic, nici pentru Debra Kim, nici pentru vreun alt fost angajat la Ecobacter. Kaye ştia că ea însăşi avusese un rol la fel de mare ca Saul în dezastrul acesta, că fusese la fel de responsabilă din cauza propriei ei ignoranţe. Detestase să umble după bani, urâse finanţele, urâse să caute o slujbă. Oare în lumea asta existau lucruri concrete care *să-i fi plăcut* să facă?

Reciti mesajul lui Dicken. Trebuia să găsească o cale prin care să-şi recapete normalitatea, să fie pe propriile ei picioare, să se realăture cursei. O slujbă guvernamentală pe termen scurt putea fi exact ceea ce-i trebuia. Nu-şi putea imagina de ce ar fi dorit Christopher Dicken s-o aleagă; abia dacă îşi amintea de bărbatul scund şi grăsuţ din Georgia.

Folosindu-şi telefonul mobil – liniile telefonice ale laboratorului fuseseră deconectate –, Kaye formă numărul lui Dicken din Atlanta.

25. WASHINGTON, D.C.

— Avem rezultatele analizelor de la patruzeci şi două de spitale din ţară, se adresă Augustine preşedintelui Statelor Unite. Toate cazurile de mutaţii şi respingere ulterioară a fetuşilor de tipul pe care-l studiem au fost asociate pozitiv cu prezenţa gripei Irod.

Preşedintele stătea în capul mesei mari din lemn de arţar lustruit, din Sala de crize de la Casa Albă. Părul alb şi cârlionţat îi ieşea în evidenţă ca o baliză pe trupul înalt şi robust. În timpul campaniei electorale, fusese poreclit cu afecţiune „beţişorul de urechi”, transformând o expresie derogatorie, folosită de femeile tinere pentru a-i descrie pe bărbaţii vârstnici, într-una de mândrie şi dragoste. Era flancat de vicepreşedinte, de preşedintele Camerei Reprezentanţilor, un democrat, de liderul majorităţii din Senat, un republican, apoi erau dr. Kirby, Shawbeck, secretarul de stat pentru sănătate şi servicii sociale, Augustine, trei consilieri

prezidenţiali, printre care şeful de cabinet, ofiţerul de legătură al Casei Albe pentru probleme de sănătate, şi alte persoane pe care Dicken nu le putea identifica. Era o masă foarte mare, iar discuţiei i se alocaseră trei ore.

Înainte de a intra în sală, Dicken îşi predase telefonul mobil, pagerul şi tableta la punctul de control al securităţii, la fel ca toţi ceilalţi. Cu numai două săptămâni în urmă, explozia „telefonului mobil" al unui turist cauzase avarii considerabile în Casa Albă.

Bărbatul se simţea uşor dezamăgit de natura Sălii de crize; nu existau ecrane murale ultramoderne, console de computere sau planşete pentru simulări. Era pur şi simplu o încăpere banală mare, cu o masă lungă şi multe telefoane. Preşedintele asculta însă cu foarte multă atenţie.

— SHEVA este primul caz confirmat de transmitere de la om la om a retrovirusurilor endogene, continuă Augustine. Gripa Irod este cauzată de SHEVA, în privinţa aceasta nu mai există nicio îndoială. În toată cariera mea în medicină şi în domeniul ştiinţific, nu am văzut absolut niciodată ceva atât de virulent. Toate femeile care se află în etapele timpurii ale sarcinii şi contractează gripă Irod avortează până la urmă. Statisticile noastre arată că peste zece mii de avorturi pot fi deja atribuite acestui virus. În conformitate cu informaţiile actuale, bărbaţii sunt unica sursă de transmitere a gripei Irod.

— Denumirea este oribilă, rosti preşedintele.

— Este o denumire frapantă, domnule preşedinte, spuse Kirby.

— Oribilă şi frapantă, acceptă preşedintele.

— Nu ştim ce cauzează exprimarea ei la bărbaţi, zise Augustine, dar suspectăm că procesul ar fi declanşat de un soi de feromoni, poate de la partenerul femeii. Nu avem niciun indiciu despre cum s-o stopăm. Distribui rapoarte tipărite în jurul mesei. Statisticienii ne-au spus că în următorul an am putea asista la peste două milioane de cazuri de gripă Irod. Asta înseamnă două milioane de avorturi posibile.

Preşedintele ascultă gânditor; auzise deja mare parte din datele acelea de la Frank Shawbeck şi de la secretarul de stat pentru sănătate şi servicii sociale, în întâlniri anterioare. Repetarea, considera Dicken, era necesară pentru a-i ajuta pe politicienii necunoscători să înţeleagă bezna în care se zbăteau,

de fapt, oamenii de ştiinţă.

— Tot nu înţeleg cum ceva din interiorul nostru ar putea cauza atâta rău, zise vicepreşedintele.

— Diavolul dinăuntru, comentă preşedintele Camerei.

— Anomalii genetice similare pot cauza cancere, spuse Augustine.

Lui Dicken i se păru că afirmaţia aceea era oarecum largă, iar Shawbeck păru să fie de acord. Acum era momentul să-şi rostească discursul încurajator, ca principal candidat la funcţia de Chirurg-general, în locul lui Kirby.

— Fără doar şi poate, zise Shawbeck, ne confruntăm cu o problemă nouă pentru medicină. În acelaşi timp însă, noi am adus HIV sub control. Ţinând seama de experienţa respectivă, am încrederea că putem înregistra un progres semnificativ în şase până la opt luni. Avem centre majore de cercetare în toată ţara, în toată lumea, pregătite să atace problema. Am conceput un program naţional care utilizează resursele INS-ului, CCPB-ului şi Institutului Naţional de Alergii şi Boli Infecţioase. Vom împărţi tortul, pentru a-l consuma rapid. Ca naţiune, n-am fost niciodată mai pregătiţi să abordăm o problemă de magnitudinea aceasta. Imediat după implementarea programului, îşi vor începe munca peste cinci mii de cercetători din douăzeci şi opt de centre. Vom cere ajutorul companiilor şi cercetătorilor privaţi din toată lumea. Un program internaţional este pregătit chiar acum. Totul va începe de aici. Doamnelor şi domnilor, nu avem nevoie decât de un răspuns rapid şi coordonat din partea instituţiilor dumneavoastră.

— Nu văd pe nimeni din Camera Reprezentanţilor care să se opună unei legi extraordinare privind alocarea de fonduri, spuse preşedintele Camerei.

— Şi nici din Senat, adăugă liderul majorităţii. Sunt impresionat de activitatea depusă până acum, dar, domnilor, nu sunt la fel de entuziast pe cât mi-ar plăcea să fiu în privinţa abilităţilor noastre ştiinţifice. Domnilor Augustine şi Shawbeck, ne-au trebuit peste douăzeci de ani pentru a începe măcar să înţelegem SIDA, deşi am investit în cercetare zeci de miliarde de dolari. Ştiu foarte bine. Acum cinci ani am pierdut o fiică din caza SIDA. Privi în jurul mesei. Dacă această gripă Irod este nouă pentru noi, cum ne putem aştepta la miracole în şase

luni?

— Nu va fi vorba despre miracole, răspunse Shawbeck, ci despre un început al înţelegerii.

— Şi cât va trece până vom avea un tratament? Domnilor, nu vă cer un leac. Însă un *tratament*? Măcar un vaccin?

Shawbeck recunoscu că nu ştia.

— Înaintăm doar în măsura în care suntem în stare să exploatăm puterea ştiinţei, spuse vicepreşedintele şi privi în jurul mesei oarecum absent, întrebându-se cum se putea răsturna situaţia.

— Repet, am îndoielile mele, zise liderul majorităţii. Mă întreb dacă nu cumva acesta este un semn. Poate că a sosit momentul să facem ordine în căminele noastre, să privim în adâncul inimilor noastre şi să ne împăcăm Creatorul. Mi se pare destul de limpede că am tulburat nişte forţe puternice.

Preşedintele îşi atinse nasul cu vârful degetului, cu o expresie încruntată pe chip. Shawbeck şi Augustine îl cunoşteau destul de bine ca să rămână tăcuţi.

— Domnule senator, rosti în cele din urmă preşedintele, mă rog lui Dumnezeu să vă înşelaţi.

După ce întâlnirea luă sfârşit, Augustine şi Dicken îl urmară pe Shawbeck pe un coridor lateral, pe lângă birouri din subsol, până la un lift din spate. Shawbeck era furios în mod evident.

— Câtă ipocrizie! murmură el. Detest să-i aud invocându-l pe Dumnezeu. Scutură din braţe, ca să-şi destindă tensiunea din gât şi chicoti scurt, hârâit. Eu unul aş vota pentru extratereştri. Să-i chemăm pe cei din *Dosarele X*.

— Aş vrea să pot râde, Frank, zise Augustine, dar îmi este extrem de teamă. Am intrat pe un teritoriu necartografiat. Jumătate din proteinele activate de SHEVA ne sunt necunoscute. Habar n-avem ce fac ele. Chestia asta s-ar putea duce ca bolovanul la fund. Întreb întruna: de ce eu, Frank?

— Pentru că eşti foarte *ambiţios*, Mark, răspunse Shawbeck. Ai găsit bolovanul ăsta cum îi zici tu, l-ai ridicat şi te-ai uitat sub el. Rânji. Asta nu-nseamnă că ai fi avut cine ştie ce şansă... pe termen lung.

Augustine înclină capul. Dicken îi putea percepe nervozitatea evidentă. El însuşi se simţea uşor dezorientat. *Suim în amonte pe pârâul greşit*, îşi spuse, *şi vâslim ca apucaţii*.

26. SEATTLE

Decembrie

Lui Mitch nu-i plăcea să stea prea mult locului fără să facă nimic, aşa că petrecu o zi cu părinţii săi la ferma lor micuţă din Oregon, apoi luă trenul spre Seattle. Închirie un apartament pe Capitol Hill, recurgând la un fond pentru pensii, şi cumpără cu două mii de dolari un Buick Skylark vechi de la un prieten din Kirkland.

Din fericire, atât de departe de Innsbruck, mumiile de Neanderthal stârneau o curiozitate redusă din partea presei. Acordă un singur interviu: redactorului de ştiinţă de la *Seattle Times*, care după aceea schimbă macazul şi-l etichetă drept un dublu violator al lumii serioase şi cinstite a arheologiei.

La o săptămână după întoarcerea lui în Seattle, Confederaţia celor Cinci Triburi din comitatul Kumash îl reînhumă pe „Omul din Pasco” într-o ceremonie complexă, pe malul râului Columbia, din estul Washingtonului. Corpul de ingineri al armatei turnă beton peste locul respectiv, pentru a preveni eroziunea. Savanţii protestară, dar nu-l invitară pe Mitch să se alăture protestului.

Mai mult ca orice, el dorea să fie singur şi să gândească. Ar fi putut trăi cam şase luni pe baza economiilor, totuşi se îndoia că ar fi fost măcar în parte suficient pentru ca scandalul legat de numele lui să dispară sau ca el să-şi găsească o slujbă.

Mitch stătea cu ghipsul întins, lângă bovindoul mare al apartamentului, şi privea în jos la pietonii de pe Broadway. Îi era imposibil să nu se gândească la pruncul mumificat, la peşteră şi la privirea de pe chipul lui Franco.

Pusese fiolele cu ţesuturile din mumii într-o cutie de carton plină cu fotografii vechi, pe care o ascunse în fundul unei debarale. Înainte de a face ceva cu ţesuturile acelea trebuia să ştie cu exactitate ce se descoperise de fapt.

Mânia ipocrită nu era productivă.

El văzuse legătura. Rana femelei se potrivea cu rana pruncului. Aceasta născuse copila sau poate o avortase. Masculul rămăsese cu ele, luase nou-născuta şi o înfăşurase în blănuri, deşi probabil se născuse moartă. Oare masculul atacase femela? Mitch nu credea asta. Ei doi se iubeau. El îi era devotat. Fugeau de ceva sau de cineva. Dar cum ştia Mitch toate astea?

Nu avea nicio legătură cu ESP ori cu comunicarea cu lumea spiritelor. Mitch petrecuse o parte substanţială a carierei sale interpretând ambiguităţile din siturile arheologice. Uneori răspunsurile îi soseau în timpul nopţii, când reflecta, ori stătea pe bolovani şi privea norii sau cerul înstelat. Rareori, răspunsurile soseau în vise. Interpretarea era o ştiinţă şi o artă.

Zi după zi, Mitch desenă, scrise notiţe şi făcu însemnări într-un mic jurnal cu coperte din vinilin. Lipi o bucată de carton pe peretele dormitorului şi schiţă o hartă a peşterii, aşa cum şi-o amintea. Aşeză pe carton siluete tăiate din hârtie ale mumiilor. Stătu şi privi cartonul şi siluetele. Îşi roase unghiile până în carne.

Într-o după-amiază, bău şase sticle de bere Coors – unul dintre hidratanţii lui favoriţi la sfârşitul zilelor de făcut săpături, însă de data aceasta fără să fi săpat, fără scop, doar pentru a testa ceva diferit. I se făcu somn şi se trezi la ora trei noaptea, după care ieşi să se plimbe pe stradă, pe lângă un local de fast-food, Jack-in-the-Box, un restaurant mexican, un chioşc de reviste, o cafenea Starbuck's.

Reveni în apartament şi-şi aminti să-şi controleze căsuţa poştală. Înăuntru se găsea o cutie plată din carton. O duse la etaj, scuturând-o uşor.

Comandase de la o librărie din New York un număr vechi din *Naţional Geographic*, cu un articol despre Ötzi, Omul Gheţurilor. Revista sosise împachetată între ziare.

Devotaţi. Mitch ştia că ei îşi fuseseră devotaţi. Din felul cum stăteau întinşi unul lângă celălalt. Poziţia braţelor masculului... Masculul stătuse cu femela, deşi ar fi putut pleca. Ce dracu' – foloseşte cuvintele normale! *Bărbatul* stătuse cu *femeia*. Oamenii de Neanderthal nu erau subumani; în prezent, se recunoştea, în general, că ei fuseseră înzestraţi cu darul vorbirii şi avuseseră organizări sociale complexe. Triburi. Nomazi, negustori, făuritori de unelte, vânători şi culegători.

Mitch încercă să-şi imagineze ce i-ar fi putut împinge să se ascundă în munţi, într-o peşteră acoperită de gheţuri, acum zece sau unsprezece mii de ani. Poate că fuseseră ultimii din neamul lor.

După ce avuseseră un prunc practic identic în majoritatea aspectelor cu copiii actuali.

Rupse ziarele care înfăşurau revista, o deschise şi răsfoi

până la posterul mare care prezenta Alpii, văile verzi, gheţarii şi locul de unde Omul Gheţurilor fusese desprins în mod grosolan.

Ötzi era expus acum în Italia. Existase o dispută internaţională în privinţa locului unde fusese găsit cadavrul vechi de cinci mii de ani, şi Italia îl revendicase după încheierea principalelor cercetări din Innsbruck.

Austria avea drept legal de proprietate asupra oamenilor de Neanderthal. Ei urmau să fie studiaţi la Universitatea din Innsbruck, poate în acelaşi laborator unde îl studiaseră pe Ötzi; ţinuţi în condiţii de temperatură scăzută, umiditate controlată, vizibili printr-o ferestruică, întinşi unul lângă celălalt, aşa cum muriseră.

Mitch închise revista şi-şi strânse rădăcina nasului între degetele mare şi arătător, amintindu-şi senzaţia oribilă de mlaştină după găsirea „Omului din Pasco”. *Mi-am pierdut cumpătul. Aproape c-am ajuns la închisoare. Am plecat în Europa ca să încerc ceva nou. Am găsit ceva nou. Am stricat totul. Nu mai am absolut niciun fel de credibilitate. Ce pot face dacă eu cred în lucrurile astea imposibile? Sunt un jefuitor de morminte. Sunt un delincvent, mai rău decât un paria*.

Netezi într-o doară paginile de ziar mototolite, care proveneau din *New York Times*. Ochii i se opriră asupra unui articol, din colţul din dreapta jos, al unei pagini pe jumătate rupte. Titlul anunţa: „Crime vechi şi zori noi în Republica Georgia”. Superstiţie şi moarte în umbra munţilor Caucaz. Soldaţii şi poliţiştii adunaseră din trei localităţi femei gravide împreună cu soţii sau partenerii lor, şi-i puseseră să-şi sape propriile morminte, lângă localitatea Gordi. Un articol de 250 de cuvinte, alături de o reclamă pentru acţiuni de bursă pe internet.

Când îl termină de citit, Mitch se simţi vibrând de furie şi surescitare.

Femeile fuseseră împuşcate în stomac. Toţi bărbaţii fuseseră împuşcaţi în vintre şi ucişi în bătaie cu bâtele. Scandalul cutremura guvernul georgian, care susţinea că omorurile se petrecuseră în timpul regimului lui Gamsahurdia, care fusese răsturnat la începutul anilor 1990, totuşi unii dintre cei consideraţi a fi fost implicaţi continuau să ocupe funcţii de răspundere.

Nu era clar de ce fuseseră uciși oamenii aceia. Unii locuitori din Gordi le acuzau pe femeile omorâte de concubinaj cu diavolul, afirmând că executarea lor fusese necesară; ele năşteau copii ai Satanei şi din cauza lor avortau şi alte mame.

Se specula că femeile acelea suferiseră o manifestare timpurie a gripei Irod.

Mitch ţopăi în bucătărie şi se împiedică cu degetul mare, neacoperit de ghips, de piciorul unui scaun. Se întoarse, înjurând, apoi se aplecă şi trase dintr-un teanc mic de ziare, aflate într-un colţ, lângă containerele de reciclare cenuşiu, verde şi albastru, un ziar *Seattle Times* vechi de două zile. Titlul de pe prima pagină era un anunţ despre gripa Irod, făcut de preşedinte, chirurgul-general şi secretarul de stat al Departamentului de sănătate şi servicii sociale. O coloană laterală – semnată de acelaşi redactor ştiinţific care-l judecase cu atâta severitate pe Mitch – explica legătura dintre gripa Irod şi SHEVA. Boală. Avorturi.

Mitch se aşeză în scaunul uzat din faţa ferestrei cu vedere peste Broadway şi-şi privi degetele care tremurau.

— Eu ştiu ceva ce nu mai ştie nimeni, rosti el şi-şi încleştă mâinile pe braţele scaunului. Dar n-am nici cea mai mică idee *cum de-o ştiu sau ce dracu' să fac în privinţa asta*!

Probabil că Mitch Rafelson era omul cel mai nepotrivit să aibă o asemenea idee incredibilă, să facă un asemenea salt raţional, nesprijinit de argumente. Din punctul acesta de vedere, poate că ar fi fost mai bine să înceapă să caute chipuri extraterestre pe Marte.

Era momentul fie să abandoneze şi să cumpere câteva zeci de cutii de Coors, pornind spre un declin lent şi plictisitor, fie să-şi consolideze treptat o temelie ştiinţifică pe care să poată sta.

— Dobitocule, îşi spuse Mitch stând la fereastră, cu bucata de ziar netezit într-o mână şi prima pagină din *Seattle Times* în cealaltă mână. Eşti un dobitoc... *dobitoc*... şi imatur!

27. CENTRUL PENTRU CONTROLUL ŞI PREVENIREA BOLILOR, ATLANTA

Sfârşitul lunii ianuarie

Prin plafonul jos de nori leneşi, razele solare firave şi neutre pătrundeau în biroul directorului. Mark Augustine se retrase de

lângă numele mâzgălite şi liniile care se încrucişau pe tabla albă, îşi prinse cotul unei mâini în palmă şi-şi frecă nasul. La baza schemei complexe, sub Shawbeck, directorul INS şi înlocuitorul, încă neanunţat oficial, al lui Augustine la conducerea CCPB, se afla Grupul Operativ pentru Cercetarea Provirusului Uman: GOCPU. Augustine detesta denumirea aceea şi-i spunea întotdeauna grupul operativ şi doar atât.

Îşi coborî mâna pe scara managerială.

— Uite, Frank. Eu plec de aici săptămâna viitoare şi sar la Bethesda, aflată la baza aiurelii ăsteia de pe tablă. La treizeci şi trei de trepte de vârf. La asta se rezumă. Expresia cea mai rafinată a birocraţiei.

Frank Shawbeck se lăsă pe spate în scaun.

— Putea să fi fost şi mai rău. Am petrecut aproape toată luna comprimând chestia asta.

— Putea să fi fost un coşmar mai mărunt. Rămâne însă un coşmar.

— Cel puţin, ştii cine-i şeful *tău*. Eu răspund înaintea atât a DSSS, cât şi a preşedintelui, zise Shawbeck.

Vestea sosise cu două zile în urmă. Shawbeck rămânea la INS, dar era promovat director. Exact în toiul ciclonului.

— Să fiu sincer, mă bucur că Maxine a decis să nu se retragă. Este un paratrăsnet mai bun decât mine.

— Nu te amăgi, spuse Augustine. Ea este un politician mai bun decât oricare dintre noi. Noi vom încasa trăsnetul când va sosi.

— Dacă va sosi, se încruntă Shawbeck.

— *Când* va sosi, Frank. Augustine îşi etală obişnuitul lui surâs, ca o grimasă. OMS vrea să coordonăm toate investigaţiile din exterior... şi vrea să intre în SUA şi să-şi desfăşoare propriile analize. Comunitatea Statelor Independente tace chitic. Rusia a domnit prea mult timp asupra republicilor. Acolo nu-i posibil niciun fel de coordonare şi Dicken tot n-a izbutit să obţină ceva din Georgia şi Azerbaidjan. Nu ni se va permite să investigăm până nu se va stabiliza situaţia politică, indiferent ce ar putea însemna asta.

— Cât de rău stau lucrurile acolo? întrebă Shawbeck.

— Ştim doar că stau rău. Ei nu solicită ajutor. Gripa Irod s-a manifestat acolo de zece-douăzeci de ani, poate chiar mai mult, şi au abordat-o în felul lor propriu, la nivel local.

— Cu masacre.

Augustine încuviinţă din cap.

— Nu vor să se afle şi în tot cazul nu vor ca noi să anunţăm că SHEVA a apărut prima dată la ei. Mândria naţionalismului recent. Vom menţine tăcerea cât vom putea, doar ca să beneficiem de nişte pârghii locale.

— Iisuse! Şi Turcia?

— Ne-a acceptat ajutorul, a permis accesul inspectorilor, dar nu vrea să ne lase să investigăm în lungul graniţelor cu Irak şi Georgia.

— Dicken unde-i acum?

— În Geneva.

— El ţine OMS la curent?

— Cu fiecare pas, încuviinţă Augustine. Cópii la indigo ale rapoartelor către OMS şi UNICEF. Senatul zbiară din nou. Ameninţă să întârzie plăţile ONU până nu avem o imagine clară a responsabilităţilor financiare ale tuturor pe scena mondială. Nu vrea ca noi să plătim orice tratament am concepe... şi nu poate să creadă că nu noi vom fi cei care vor descoperi un tratament.

Shawbeck ridică o mână.

— Da, *probabil* că noi vom fi aceia. Pentru mâine am stabilit întâlniri cu patru directori executivi: Merck, Schering Plough, Lilly şi Bristol-Myers. Săptămâna viitoare cu Americol şi Euricol. Ei vor să discutăm despre responsabilităţi şi subvenţii. Şi ca şi cum astea n-ar fi suficiente, domnul Gallo soseşte azi după-amiază şi vrea să aibă acces la toate cercetările noastre.

— Asta n-are nicio legătură cu HIV, se încruntă Augustine.

— El susţine că s-ar putea ca activitatea receptorilor să fie similară. Este cu bătaie lungă, dar e un individ faimos şi are multă influenţă la Capitoliu. De asemenea, se pare că ne-ar putea ajuta cu francezii, acum când ei cooperează iarăşi.

— Cum vom aborda asta, Frank? Ce naiba, oamenii mei au găsit SHEVA în toate primatele, de la maimuţele verzi la gorile.

— Este prea devreme pentru pesimism, zise Shawbeck. N-au trecut decât trei luni.

— Frank, avem patruzeci de mii de cazuri confirmate de gripă Irod numai pe coasta Atlanticului! *La orizont nu se întrevede nimic*!

Augustine izbi cu pumnul în tabla albă.

Shawbeck clătină din cap şi ridică ambele braţe, fluierând liniştitor.

Augustine reduse tonul glasului şi gârbovi umerii. După aceea, luă o cârpă şi-şi şterse cu grijă muchia palmei, mânjită cu tuş atunci când atinsese tabla.

— Partea pozitivă ar fi că mesajul este perceput de populaţie. Am înregistrat două milioane de accesări pe site-ul gripei Irod. Dar ai auzit-o pe Audrey Korda aseară la *Larry King Live*?

— Nu.

— Practic i-a numit pe bărbaţi întruparea diavolului. A spus că femeile s-ar putea descurca şi fără noi, c-ar trebui să fim puşi în carantină. *Pfoa*! Augustine ridică brusc braţul. Dacă nu va mai exista sex, nu va mai exista nici SHEVA!

Ochii lui Shawbeck sclipiră ca două pietricele ude.

— Poate că are dreptate, Mark. Ai văzut lista de măsuri extreme a Chirurgului-general?

Augustine îşi trecu degetele prin părul nisipiu.

— Sper din toată inima să nu se scurgă spre presă.

28. LONG ISLAND, NEW YORK

Picăturile de pastă de dinţi stăteau ca nişte mormoloci mici şi albaştri pe fundul chiuvetei. Kaye îşi clăti gura, scuipă apa într-un arc, pentru a expedia mormolocii prin orificiul de scurgere, apoi îşi şterse faţa cu un prosop. Rămase în uşa băii şi privi în lungul holului de la etaj, în direcţia uşii închise a dormitorului.

Era ultima noapte pe care o petrecea în casă; dormise în camera pentru musafiri. Alt camion pentru mutări – mai mic însă – avea să sosească la ora 11 pentru a încărca puţinele lucruri pe care dorea să le ia. Caddy îi adopta pe Crickson şi Termin.

Locuinţa fusese scoasă la vânzare şi avea să obţină un preţ foarte bun pe piaţa înfloritoare. Casa cel puţin era protejată de creditori; Saul o trecuse pe numele ei.

Kaye îşi alese îmbrăcămintea pentru ziua aceea – lenjerie intimă albă simplă, o combinaţie de bluză şi pulover crem, pantaloni bleu-deschis – şi strânse puţinele haine pe care nu le împachetase deja. Se săturase să se mai ocupe de toate obiectele, repartizându-le pentru sora lui Saul, pentru fundaţiile de caritate sau pentru a fi pur şi simplu aruncate.

Avusese nevoie de aproape o săptămână ca să înlăture

semnele vieţii lor împreună, pe care nu dorea să le mai ia şi despre care agenta imobiliară credea că ar putea „colora” locul pentru potenţialii cumpărători. Îi explicase cu blândeţe despre efectul negativ al cărţilor şi revistelor ştiinţifice: „Sunt prea abstracte. Prea reci. Mi se pare că au culoarea *greşită*”.

Kaye îşi imagină vizitatori din clasa superioară, cu nasul pe sus, invadând casa în cupluri indiferente şi critice, elegant îmbrăcate în tweed şi pantofi din piele, sau mătăsuri drapate şi microfibre până la genunchi, evitând în mod deliberat semnele de individualitate reală sau de intelectualitate, dar considerând fermecătoare orice indicii de stil desprinse din suplimentele duminicale ale ziarelor şi revistelor. În sine, casa avea şarmul respectiv. Ea şi Saul cumpăraseră mobile, draperii şi covoare care nu contrastau. Propria lor viaţă însă trebuia ştearsă înainte ca locuinţa să poată fi pusă la vânzare.

Propria lor viaţă... Saul îşi încheiase partea lui din viaţă. Kaye ştergea dovezile timpului petrecut de ei împreună; AKS le dezasambla şi împrăştia viaţa profesională.

Din fericire, agenta imobiliară nu menţionase incidentul însângerat al lui Saul.

Cât va mai dura vinovăţia? Femeia se opri în capul scărilor şi se muşcă de partea cărnoasă de la baza degetului mare. Indiferent de câte ori fusese nevoită să se smucească violent pentru a reveni la făgaşul care-i rămăsese, ea se întorcea într-un labirint de asocieri şi poteci emoţionale spre o nefericire mai profundă. Oferta din partea Grupului operativ Irod reprezenta o cale către un făgaş unic, o cărare proprie nouă, solidă şi sigură. Anomaliile naturii aveau s-o ajute să vindece anomaliile din viaţa ei, iar asta era bizar, dar, de asemenea, acceptabil, credibil; îşi putea vedea viaţa desfăşurându-se în felul acela.

Soneria de la intrare cântă melodios „Eleanor Rigby”. Alegerea lui Saul. Kaye coborî scara şi deschise uşa. Pe verandă se afla Judith Kushner, cu chipul crispat.

— Am venit imediat ce am sesizat un tipar, rosti ea.

Purta fustă din lână neagră, pantofi negri şi bluză albă, iar pelerina ei London Fog îşi târa cataramele cordonului pe verandă.

— Bună, Judith, zise Kaye derutată.

Kushner apucă clanţa uşii, o privi, cerând un soi de

permisiune să intre, şi păşi în casă. Scoase pelerina şi o trânti peste cutia din arţar folosită la strânsul firimiturilor de pe masă.

— Prin „tipar” mă refer la faptul că am vorbit la telefon cu opt oameni pe care-i cunosc şi Marge Cross i-a contactat pe toţi. S-a deplasat personal la casele lor, spunând că era în drum spre o întâlnire de afaceri – ce naiba, cinci dintre ei locuiesc în New York, aşa că-i o scuză acceptabilă.

— Marge Cross... de la Americol? întrebă Kaye

— Şi de la Euricol. Să nu crezi că nu tot ea trage sforile şi-n străinătate. Hristoase, Kaye, este o femeie teribil de intimidantă – acum le-a recrutat pe Linda şi Herb! Şi ele nu-s decât primele.

— Judith, te rog, ia-o încetişor.

— Îţi jur că Fiona s-a holbat ca viţelul la poarta nouă când am refuzat-o pe Cross! Însă eu detest conglomeratele astea de rahat. Le detest din toată inima! N-ai decât să-mi zici socialistă, n-ai decât să-mi zici odraslă a anilor şaizeci...

— Te rog! ridică mâinile Kaye, pentru a stăvili torentul. Dacă nu-ţi domoleşti furia, n-o s-ajungem nicăieri.

Kushner se opri şi o fulgeră din privire.

— Tu eşti isteaţă, scumpo. Poţi să-nţelegi şi singură.

Kaye clipi iute câteva secunde.

— Marge Cross de la Americol vrea o felie din SHEVA?

— Nu numai că-şi poate umple spitalele, dar poate furniza direct orice medicamente concepute de echipa „ei”. Programe de tratament exclusiv pentru companiile de asigurări medicale asociate cu Americol. În plus, ea anunţă o echipă de specialişti de top, iar calificările companiei ei sunt foarte apreciate.

— Ea mă vrea?

— Mi-a telefonat Debra Kim. A spus că Marge Cross îi va da un laborator, îi va găzdui şoarecii SCID şi-i va cumpăra drepturile de patentare pentru tratamentul holerei – pentru o sumă foarte frumoasă, suficient ca să devină bogată. Iar toate astea *înainte* să fi dezvoltat tratamentul. Debra voia să mă consulte dacă să-ţi spună sau nu.

— Debra?

Lucrurile se derulau prea iute pentru Kaye.

— Marge este maestră în psihologia umană. Ştiu asta. Am urmat împreună Medicina în anii 1970. În paralel, ea a

terminat şi un Master în administrarea afacerilor. Are foarte multă energie, e urâtă ca naiba şi n-are treabă cu bărbaţii, deci a beneficiat de o mulţime de timp suplimentar, pe care noi două l-am irosit în idile. În 1987 a luat-o pe cont propriu şi uite unde a ajuns acum.

— Ce vrea de la mine?

Kushner strânse din umeri.

— Eşti o deschizătoare de drumuri, o celebritate. Ce naiba, Saul a făcut din tine un soi de martiră, mai ales pentru femei! Femei care vor veni în căutarea tratamentului. Ai recomandări excelente, articole excelente – practic eşti acoperită de credibilitate. Crezusem că s-ar putea să-l împuşte pe mesager, dar acum cred c-o să-ţi ofere trofeul cel mare.

— Dumnezeule!

Kaye intră în livingul cu pereţi goi şi se aşeză pe canapeaua recent curăţată. Încăperea mirosea a detergent cu iz de conifer, ca în spital.

Kushner adulmecă şi se încruntă.

— După miros, ai zice că aici trăiesc roboţi.

— Agenta imobiliară a insistat că trebuie să miroasă a curăţenie, răspunse Kaye, trăgând de timp pentru a-şi aduna gândurile. Iar când au făcut curăţenie la etaj... după Saul... a rămas un iz de brad, de răşină de conifere, de la detergenţi.

— Iisuse, murmură Kushner.

— Deci tu ai refuzat-o pe Marge Cross?

— Scumpo, am destulă treabă ca să fiu fericită pentru tot restul vieţii. N-am nevoie de o stăpână sub forma unei maşinării impulsionate doar de bani. Ai văzut-o la televizor?

Kaye încuviinţă din cap.

— Să nu crezi în imaginea ei.

Pe aleea de acces se auzi zgomotul unui automobil. Kaye privi prin bovindoul frontal şi văzu un Chrysler Sedan mare, verde-kaki. Din maşină coborî un tânăr în costum gri, care deschise portiera din dreapta spate. Debra Kim ieşi din Chrysler, privi în jur şi-şi feri faţa de briza rece, care sufla dinspre apă. Începuse să fulguiască.

Tânărul în costum gri deschise portiera din stânga spate şi apăru Marge Cross, înaltă de peste 1,80 m, în pardesiu de lână bleumarin, cu părul grizonant, prins într-un coc demn în creştetul capului. Spuse ceva tânărului, care încuviinţă şi

reveni în dreptul volanului, însă rămase afară, rezemat de maşină, în timp ce Cross şi Debra Kim porniră spre verandă.

— Sunt copleşită, comentă Kushner. Se mişcă mai iute ca viteza gândului.

— Nu ştiai că vine?

— Nu atât de rapid. Ar trebui s-o şterg pe uşa din spate?

Kaye scutură din cap şi, pentru prima dată după multe zile, pufni în râs.

— Nu. Mi-ar plăcea să vă văd pe voi două luptându-vă pentru sufletul meu.

— Kaye, te iubesc, totuşi ştiu prea bine că n-are niciun rost să mă cert cu Marge.

Kaye merse la uşa din faţă şi o deschise înainte ca Marge Cross să poată suna. Cross zâmbi larg şi prietenos, iar chipul robust şi ochii mici şi verzi se umplură de veselie maternă.

Kim surâse nervos.

— Bună, Kaye, zise ea şi se îmbujoră uşor.

— Kaye Lang? spuse Cross. Nu ne-am cunoscut până acum.

Dumnezeule, gândi Kaye. *Chiar că sună ca Julia Child!*

Kaye prepară nes cu aromă de vanilie, dintr-o cutie veche, şi-l turnă în ceştile de porţelan, pe care le abandona în locuinţă. Cross nu o lăsă nicio clipă să se simtă ca şi cum n-ar fi servit ceva foarte stilat şi rafinat culinar unei femei care valora douăzeci de miliarde de dolari.

— Am venit aici pentru a vorbi deschis cu tine, zise ea. Am fost să văd laboratorul lui Debra din AKS. Face nişte cercetări foarte interesante. Avem un loc pentru ea. Debra mi-a menţionat situaţia ta.

Kushner o privi pe Kaye şi încuviinţă aproape imperceptibil.

— Şi, cu toată sinceritatea, dorisem să te întâlnesc de mai multe luni. Am cinci tineri care citesc pentru mine articolele de specialitate – nişte bărbaţi foarte chipeşi şi foarte inteligenţi. Unul dintre cei mai chipeşi şi mai inteligenţi mi-a spus: „Citeşte asta”. Era articolul în care preziceai exprimarea provirusului uman străvechi. Uau! Este mai de actualitate ca oricând. Kim mi-a spus că analizezi o ofertă de lucru pentru CCPB. Pentru Christopher Dicken.

— De fapt, pentru Grupul operativ Irod şi Mark Augustine, precizează Kaye.

— Îl cunosc pe Mark. Delegă excelent responsabilităţile. Vei lucra pentru Christopher. Este un băiat isteţ. Cross continuă, de parcă ar fi discutat despre grădinărit: noi intenţionăm să formăm o echipă de clasă mondială pentru investigarea şi cercetarea gripei Irod. Vom găsi un tratament, poate chiar un leac. Vom oferi tratamente specializate în toate spitalele Americol, dar vom vinde kiturile oricui. Avem infrastructura, Dumnezeule! Avem şi finanţele necesare. Suntem parteneri cu CCPB şi poţi acţiona ca reprezentantă a noastră în DSSS şi INS. Va fi ca programul Apollo – guvernul şi industria vor colabora la o scară uriaşă, însă de data aceasta, indiferent unde vom ateriza, nu vom mai pleca de acolo. Cross se întoarse pe canapea şi se uită la Kushner. Oferta mea rămâne valabilă, Judith. Mi-ar plăcea să lucraţi amândouă pentru mine.

Kushner chicoti uşor, aproape ca o fetişcană.

— Nu, mulţumesc, Marge. Sunt o iapă prea bătrână ca să mai pui şaua pe ea.

Cross clătină din cap.

— Îţi garantez că nu vor exista fricţiuni.

— Nu sunt deloc lămurită în privinţa însărcinărilor duble, spuse Kaye. N-am început nici măcar să lucrez în Grupul operativ.

— În după-amiaza asta, mă întâlnesc cu Mark Augustine şi cu Frank Shawbeck. Dacă vrei, poţi zbura cu mine la Washington. Putem fi împreună la întâlnirea cu ei. Eşti invitată şi tu, Judith.

Kushner scutură din cap, însă de data aceasta râsul ei sună silit.

Kaye rămase tăcută câteva secunde, privindu-şi mâinile încleştate, încheieturile şi unghiile ce alternau alb şi trandafiriu, pe măsură ce-şi strângea şi relaxa degetele. Ştia ce va răspunde, dar dorea să audă mai multe de la Cross.

— Nu va trebui să-ţi faci niciodată griji despre finanţare, indiferent de subiectul pe care ai dori să-l cercetezi, zise Cross. Vom trece asta în contractul tău, atât de multă încredere am în tine.

Dar vreau eu oare să fiu o nestemată din coroana ta, regino? se întrebă Kaye.

— Eu mă bizui pe instincte, Kaye. Cei de la resurse umane te-au verificat deja şi apreciază că în deceniile următoare vei produce cercetările tale cele mai bune. Lucrează împreună cu

noi. Nimic din ceea ce vei face nu va fi ignorat sau trivializat vreodată.

Kushner râse din nou şi Cross le zâmbi amândurora.

— Vreau să părăsesc cât mai repede casa asta, zise Kaye. Abia săptămâna viitoare intenţionam să ajung în Atlanta. Acum îmi caut un apartament acolo.

— O să le cer oamenilor mei să se ocupe de asta. O să-ţi găsim ceva frumos în Atlanta sau în Baltimore, oriunde te vei stabili.

— Dumnezeule, rosti Kaye, surâzând uşor.

— Mai ştiu ceva important pentru tine. Tu şi Saul aţi lucrat mult în Republica Georgia. S-ar putea să am contactele necesare pentru a salva rezultatele acelei activităţi. Aş dori să întreprindem mai multe cercetări în terapia cu fagi. Cred că-i pot convinge pe cei din Tbilisi să destindă presiunile politice. Oricum, este ridicol ca nişte amatori să încerce să controleze aşa ceva.

Cross puse o mână pe braţul ei şi strânse uşor.

— Vino acum cu mine la Washington. Discutăm cu Mark şi cu Frank, ne întâlnim cu oricine mai doreşti să vorbeşti şi poţi să-ţi faci o idee despre cum stă treaba. Decizia o iei peste câteva zile. Dacă vrei, îţi poţi consulta avocatul. Îţi oferim chiar şi o ciornă de contract. Dacă nu va merge, te las cu CCPB-ul, fără codiţe ataşate şi fără supărare.

Kaye se întoarse către Kushner şi văzu pe chipul fostei ei îndrumătoare aceeaşi expresie pe care o văzuse când o anunţase că se va mărita cu Saul.

— Care sunt restricţiile, Marge? întrebă încetişor Kushner, încrucişându-şi degetele în poală.

Cross se lăsă pe spate şi-şi ţuguie buzele.

— Nimic neobişnuit. Creditul ştiinţific revine echipei. Departamentul de PR al companiei orchestrează toate comunicatele de presă şi monitorizează toate articolele pentru oportunitatea transmiterii de informaţii. Nu există primadone. Recompensele financiare sunt sub forma unui pachet de drepturi foarte generoase. Încrucişă braţele. Kaye, avocatul tău este cam bătrân şi nu tocmai versat în lucrurile astea. Sunt convinsă că Judith îţi poate recomanda unul mai bun.

Kushner încuviinţă.

— O să-i recomand unul foarte bun. Dacă îţi va da curs

ofertei.

Glasul îi era uşor încordat, uşor dezamăgit.

— Crede-mă, rosti Kaye privind un colţ al covorului de sub măsuţa pentru cafea, nu sunt obişnuită să fiu curtată cu atâtea cutii de ciocolată şi buchete de trandafiri. Înainte de a lua orice decizie, aş dori să ştiu ce aşteaptă din partea mea Grupul operativ.

— Dacă intri cu mine în biroul lui Augustine, el va înţelege ce intenţionez şi cred că va fi de acord.

Kaye fu surprinsă să se audă rostind:

— Atunci sunt de acord să mergem împreună la Washington.

— Meriţi asta, Kaye, aprobă Cross. Şi am nevoie de tine. Nu va fi un parc de distracţii. Îi doresc pe cercetătorii cei mai buni, vreau armura cea mai bună pe care o pot obţine.

Afară ninsoarea se înteţise. Kaye văzu că şoferul lui Cross intrase în maşină şi vorbea la telefonul mobil. O lume diferită, foarte rapidă, ocupată, conectată, cu puţin timp rămas pentru a gândi realmente.

Poate că exact asta îi trebuia şi ei.

— O să-l sun pe avocatul acela, zise Kushner, apoi i se adresă lui Cross: aş dori să vorbesc câteva minute cu Kaye între patru ochi.

— Sigur că da.

În bucătărie, Judith o prinse pe Kaye de braţ şi o privi cu o înverşunare pe care i-o văzuse rareori.

— Îţi dai seama ce se va întâmpla, îi spuse.

— Ce?

— Vei fi o marionetă. Îţi vei petrece jumătate din timp în săli mari, unde te vei adresa unor oameni surâzători, care-ţi vor spune în faţă tot ce doreşti să auzi, dar te vor bârfi după aceea pe la spate. Vei fi unul dintre animalele de companie ale lui Marge, unul dintre orfanii adoptaţi de ea.

— Chiar aşa?

— Vei crede că faci nişte lucruri extraordinare, iar apoi, într-o bună zi, îţi vei da seama că, de fapt, faci şi ai făcut tot timpul ce-şi doreşte ea şi nimic altceva. Ea crede că asta-i lumea *ei* şi că funcţionează după regulile ei. Iar atunci va trebui să apară cineva care să te salveze, Kaye Lang. Nu ştiu dacă persoana aceea voi mai putea fi eu. Iar pentru binele meu sper să nu mai apară niciodată alt Saul.

— Îţi apreciez grija pe care mi-o porţi şi-ţi mulţumesc, răspunse Kaye încet, totuşi cu o undă de sfidare. Şi eu acţionez în conformitate cu instinctele mele. În plus, vreau să aflu ce-i cu gripa Irod. Asta va fi costisitor. Cred că ea are dreptate în privinţa CCPB-ului. Şi ce-ar fi dacă am putea... duce până la capăt activitatea noastră cu Eliava? Pentru Saul. În memoria lui.

Intensitatea lui Kushner se topi şi ea se rezemă de perete, clătinând din cap.

— Bine.

— După cum vorbeşti tu, spuse Kaye, Cross e întruparea diavolului.

— Nu a diavolului, râse femeia. Oricum, nu-i genul meu.

Uşa bucătăriei se deschise şi intră Debra Kim. Se uită de la una la cealaltă, agitată, după care rosti rugător:

— Kaye, ea pe tine te vrea. Nu pe mine. Dacă nu i te alături, o să găsească o cale prin care să mă debarce.

— O s-o fac, deschise braţele Kaye. Dar, Dumnezeule, nu pot să plec chiar acum. Casa...

— Marge se va ocupa de asta pentru tine, zise Kushner, de parcă ar fi fost nevoită să înveţe o elevă mai grea de cap un subiect care nu-i făcea nici ei înseşi plăcere.

— Aşa-i, afirmă iute Kim, luminându-se la faţă. Este uluitoare.

29. LABORATORUL DE PRIMATE AL GRUPULUI OPERATIV, BALTIMORE

Februarie

— Bună dimineaţa, Christopher! Ce mai e nou prin Europa?

Marian Freedman ţinu deschisă uşa din spate, care se afla la capătul scării din beton. Un vânt foarte rece sufla pe alee. Dicken îşi ridică fularul tricotat şi-şi frecă ostentativ un ochi înceţoşat, în timp ce suia treptele.

— Sunt încă după ora Genevei. Ben Tice îţi trimite complimente.

Freedman îl salută scurt şi energic.

— Europa ştie mersul! strigă ea dramatic. Ce face Ben?

— E rupt de oboseală. Săptămâna trecută au făcut capside. A fost mai greu decât crezuseră. SHEVA nu cristalizează.

— Ar fi trebuit să stea de vorbă cu mine, spuse Marian.

Dicken îşi scoase fularul şi paltonul.

— Unde găsesc o cafea fierbinte?

— La cantină.

Îl conduse printr-un coridor de beton, vopsit într-un portocaliu bizar, şi-i făcu semn să intre printr-o uşă din stânga.

— Cum e clădirea?

— De tot rahatul. Ai auzit că inspectorii au găsit tritiu în conducte? Anul trecut aici a fost o unitate de procesare a deşeurilor medicale, care nu ştiu cum s-a ales cu tritiu în conducte. N-am avut timp să obiectăm şi să căutăm altceva. Halal piaţă! Aşa că ne costă zece miare să instalăm monitorizarea şi să schimbăm componentele afectate. În plus, la fiecare două zile va veni un inspector de la Comisia de Reglementare Nucleară să verifice nivelul radiaţiilor din întreaga clădire.

Dicken se opri lângă avizierul din foaier, care era împărţit în două secţiuni: o tablă albă mare şi o placă de plută, presărată cu anunţuri. *„Vreau să împart cheltuielile: apartament mai ieftin!” „Poate cineva să-mi ia câinii aflaţi în carantină la Dulles miercurea viitoare? Sunt toată ziua de serviciu.” „Ştie cineva o grădiniţă în Arlington?” „Trebuie să ajung luni la Bethesda; prefer pe cineva de la metabolic sau excreţie – oricum o să pălăvrăgim pe drum*.”

Ochii i se înceţoşară. Era obosit, totuşi îl mişca profund vederea acestor dovezi că grupul căpăta viaţă, că oamenii se împrieteneau, că familii se mutau şi-şi schimbau viaţa, călătorind în jurul lumii.

Freedman îi întinse un pahar din plastic cu cafea.

— E proaspătă. Facem cafea bună.

— Diuretică, comentă el. Ar trebui să v-ajute să spălaţi tritiul ăla.

Femeia se strâmbă.

— Aţi indus exprimarea? se interesă Dicken.

— Nu, însă retrovirusul endogen simian împrăştiat este îngrijorător de apropiat de SHEVA în ceea ce priveşte genomul. Dovedim pur şi simplu ceea ce presupusesem deja: că este ceva foarte vechi. A intrat în genomul simian înainte ca noi şi maimuţele să ne fi despărţit.

Dicken îşi bău repede cafeaua şi se şterse la gură.

— Atunci nu-i o boală, zise el.

— Hei, n-am spus asta! Freedman îi luă paharul şi-l aruncă la coş. Se exprimă, se răspândeşte, infectează. Este o boală, indiferent de unde ar proveni.

— Ben Tice a analizat două sute de fetuşi avortaţi. Absolut toţi aveau o masă foliculară mare, similară unui ovar, dar conţinând numai vreo douăzeci de foliculi ovarieni. Absolut toţi!

— Ştiu, Christopher. Trei sau mai puţini foliculi erupţi. Mi-a trimis raportul aseară.

— Marian, placentele sunt minuscule, sacul amniotic este mic şi subţire, iar după avort, care-i incredibil de uşor – multe femei nici măcar nu simt durere –, nu-şi pierd endometrul. Este ca şi cum ar fi în continuare gravide.

Freedman începea să devină agitată.

— Te rog, Christopher.

Doi cercetători tineri de culoare intrară, îl recunoscură pe Dicken, deşi nu li se făcuseră încă prezentările, apoi se duseră la frigider. Freedman rosti pe ton coborât:

— Christopher, eu n-o să stau între tine şi Mark Augustine când vor începe să zboare scânteile. Da, ai arătat că victimele gruzine aveau SHEVA în ţesuturi, totuşi pruncii lor nu erau malformaţi, ci fetuşi cu dezvoltare normală.

— Mi-ar plăcea să obţinem unul pentru analize.

— Dacă-l obţii, să-l duci altundeva. Noi nu suntem laborator criminalist. Am aici o sută douăzeci şi trei de oameni, treizeci de cercopiteci şi doisprezece cimpanzei, şi suntem dedicaţi unui obiectiv foarte precis. Studiem exprimarea virusului endogen în ţesuturi simiene. Atât.

Rosti ultimele cuvinte în şoaptă, la urechea lui Dicken, lângă uşă. După aceea, continuă mai sonor:

— De aceea, vino să vezi ce am făcut.

Îl conduse printr-un labirint mic de separeuri, fiecare cu micul lui ecran extraplat. Trecură pe lângă câteva femei în halate albe de laborator şi un tehnician în salopetă verde. Aerul avea iz de antiseptic, până când Marian deschise uşa de oţel a principalului laborator de animale şi Dicken simţi mirosul familiar de mâncare pentru maimuţe şi pe cel înţepător de urină şi fecale, apoi din nou iz de detergent şi dezinfectant.

Intrară într-o încăpere mare, cu pereţi din beton, în care se aflau trei cimpanzei femele în incinte separate şi etanşe, din plastic şi oţel. Fiecare incintă avea propriul ei sistem de

ventilaţie. O laborantă introdusese un grilaj dublu acţionat de menghină în incinta cea mai apropiată şi cimpanzeul încerca din răsputeri să treacă dincolo de barele din oţel care-l blocau. Grilajele se apropiau lent, strânse de laborantă, care aştepta, fluierând fals, până când cimpanzeul renunţă în cele din urmă. Barele o ţineau aproape turtită pe femelă; nu mai putea să muşte şi un singur braţ flutura printre gratii, departe de locul unde laboranta avea să-şi facă treaba.

Marian privi inexpresiv cum cimpanzeul astfel restricţionat era retras din incintă. Grilajul dublu se mişcă pe roţile din cauciuc şi o tehniciană luă probe de sânge şi fluid vaginal. Cimpanzeul ţipă, protestând, şi se strâmbă. Atât laboranta, cât şi tehniciana îl ignorară.

Marian se apropie de grilaj şi puse mâna pe braţul cimpanzeului.

— Gata, Kiki. Gata, fetiţă. Aşa, fetiţa mea. Ne pare rău, scumpo.

Degetele cimpanzeului îi atinseră în mod repetat palma. Cimpanzeul se schimonosea la faţă şi încerca să se zbată, dar nu mai ţipa. După ce îl readuseră în incinta sa, Marian se întoarse către laborantă şi tehniciană.

— Vreau să ştiţi că-l voi concedia personal pe următorul care mai tratează aceste animale ca şi cum ar fi nişte maşini, mârâi ea gros şi aspru. Aţi înţeles? Ea socializează. A fost violată şi doreşte să atingă pe cineva, ca să se simtă liniştită. Voi sunteţi fiinţele cele mai apropiate pe care le are. Aţi înţeles?

Laboranta şi tehniciana îşi cerură scuze stingher.

Marian trecu clocotind pe lângă Dicken şi-i făcu semn din cap s-o urmeze.

— Sunt sigur că merge excelent, rosti el tulburat de scena la care asistase. Marian, să ştii că am încredere în tine în mod implicit.

Ea oftă.

— Atunci haide în biroul meu şi să mai discutăm acolo.

Coridorul spre birou era pustiu, cu uşile închise în ambele capete. În timp ce vorbea, Dicken gesticula larg.

— Îl am pe Ben de partea mea. El crede că ăsta-i un eveniment major, nu doar o simplă boală.

— Şi atunci i se va opune lui Augustine? Toată finanţarea noastră are drept scop găsirea unui tratament, Christopher!

Dacă nu-i o boală, de ce să găsim un tratament? Oamenii sunt nefericiţi, sunt bolnavi şi cred că pierd copii.

— Fetuşii ăştia avortaţi nu sunt *copii*, Marian.

— Atunci ce dracu' sunt? Eu trebuie să urmez ceea ce ştiu, Christopher. Dacă devenim prea teoretici...

— Investighez, rosti Dicken. Vreau să ştiu ce părere ai.

Marian rămase în picioare înapoia mesei, puse degetele pe tăblia din plastic şi începu să bată uşor cu unghiile scurte. Părea exasperată.

— Sunt genetician şi biolog molecular. Nu mă pricep la nimic altceva. În fiecare seară, am nevoie de cinci ore ca să citesc abia a suta parte din ce-mi trebuie ca să ţin pasul în domeniul meu.

— Ai accesat Medweb? Bionet? Virion?

— Nu intru prea des pe internet, doar cât să-mi citesc corespondenţa.

— Virion este o mică revistă on-line din Palo Alto, care poate fi accesată doar dacă îţi faci cont privat. Este condusă de Kiril Maddox.

— Ştiu. Kiril mi-a făcut curte la Stanford.

Dicken căscă ochii mari.

— Nu ştiusem.

— Să nu spui nimănui, te rog! Chiar şi pe atunci era un nemernic sclipitor şi subversiv.

— Îmi dau cuvântul de onoare. Dar ar trebui să vezi despre ce-i vorba. Sunt treizeci de postări anonime. Kiril m-a asigurat că toţi sunt cercetători autentici. Agitaţia *nu este* cauzată de boală sau de tratament.

— De acord, când vor ieşi din anonimat, mă voi alătura vouă şi voi mărşălui în biroul lui Augustine.

— Promiţi?

— Nici vorbă! Nu-s o cercetătoare de vârf care trebuie să-şi protejeze reputaţia internaţională. Sunt mai degrabă genul de fată care lucrează pe banda de montaj, cu aspect neîngrijit şi cu o viaţă sexuală de tot rahatul, căreia îi place munca pe care o face şi doreşte să-şi păstreze slujba.

Dicken se frecă pe ceafă.

— Ceva se-ntâmplă. Ceva mare de tot. Am nevoie de o listă de oameni competenţi, care să mă susţină când îi voi spune lui Augustine.

— Adică vrei să încerci să-l aduci pe calea cea bună? O să te zboare din CCPB.

— Nu cred. Sper că nu.

Apoi, cu o scânteiere în ochii mijiţi, Dicken întrebă:

— De unde ştii? Ţi-a făcut curte şi Augustine?

— El era student pe-atunci, răspunse Freedman. M-am ţinut cât mai departe de studenţi.

„Puma lui Jessie” se afla la demisol, cam la jumătatea străzii, şi avea în faţă o firmă mică de neon, o placă din imitaţie de lemn, ştanţată, şi o balustradă de alamă lustruită. Înăuntrul sălii principale, lungă şi îngustă, un bărbat robust, în smoching şi pantaloni negri, servea bere şi vin la măsuţele minuscule din lemn, iar pe scena micuţă se succedau şapte-opt femei dezbrăcate, pentru a dansa fără entuziasm.

Pe pupitrul muzical de lângă cuşca goală, un anunţ scris de mână anunţa că puma era bolnavă în săptămâna aceasta, aşa că Jessie nu va evolua. Fotografii cu felina plictisită şi cu stăpâna ei blondă, surâzătoare şi siliconată se înşiruiau pe peretele din spatele barului mic.

Sala avea doar trei metri lăţime şi era plină de fum, iar Dicken nu se simţi în apele lui din clipa când se aşeză. Se uită la spectatorii din jur şi văzu bărbaţi mai vârstnici, în costume de afaceri, în grupuri de doi-trei, tineri în blugi, singuri şi exclusiv albi, care răsuceau între palme pahare mici cu bere.

Un bărbat de aproape cincizeci de ani abordă o dansatoare care părăsise scena şi-i şopti ceva; ea încuviinţă. Însoţit de tovarăşii lui, porni apoi spre o cameră din spate, pentru divertisment privat.

În ultima lună, Dicken nu beneficiase de mai mult de două ore pentru sine. Printr-o întâmplare, avea liberă seara aceasta, fără obligaţii sociale, fără niciun alt loc în care să se ducă, cu excepţia camerei sale din Holiday Inn, aşa că mersese pe jos la clubul districtului, trecând pe lângă maşini de poliţie şi câţiva poliţişti, care patrulau pe motociclete sau pe jos. Stătuse câteva minute într-o librărie mare, apreciase ca aproape insuportabilă ideea de a-şi petrece seara liberă doar citind, şi picioarele îl duseseră automat către locul unde ştia că intenţionase de la bun început să ajungă, fie şi numai pentru a se uita la o femeie cu care să nu aibă legături profesionale.

Dansatoarele erau destul de atrăgătoare, toate până în treizeci de ani, surprinzătoare prin nuditatea directă, cu sânii rareori naturali, din câte îşi putea da seama, şi cu părul pubian ras în forma unui semn de exclamare micuţ. Niciuna nu-l privi când intră. Peste câteva minute aveau să existe zâmbete pentru bani şi ocheade, tot pentru bani, dar, la început, nu exista nimic.

Comandă o bere Budweiser – opţiunile erau Coors, Budweiser sau Budweiser Lite – şi se lăsă pe spate, rezemându-se de perete. În momentul acela, pe scenă evolua o tânără slabă, cu sâni spectaculos de proeminenţi, nepotriviţi pentru cutia toracică îngustă. O privi dezinteresat; când termină cu cele zece minute de rotiri şi priviri aruncate cu ochi sticloşi prin sală, dansatoarea îmbrăcă un capot din mătase, care-i ajungea doar până la coapse, şi coborî printre clienţi.

Dicken nu învăţase niciodată dedesubturile din cluburile acestea. Ştia de existenţa camerelor private, însă nu avea habar ce era permis să faci în ele. Se trezi gândindu-se mai puţin la femei, fum şi bere decât la vizita de a doua zi dimineaţă în Centrul medical al Universităţii Howard şi la întâlnirea cu Augustine şi noii membri ai echipei, care urma să aibă loc după-amiază. Altă zi foarte plină.

Ridică ochii la următoarea dansatoare de pe scenă, mai scundă şi mai împlinită, cu sâni mici şi talie foarte subţire, şi se gândi la Kaye Lang.

Dicken îşi termină berea, lăsă două monede pe măsuţa zgâriată şi-şi împinse scaunul înapoi. O roşcată pe jumătate dezbrăcată îşi ridică genunchiul în mod sugestiv în calea lui. Ca un idiot, îi îndesă douăzeci de dolari în jartieră şi o privi cu o expresie despre care spera că era de stăpânire nonşalantă, dar despre care bănuia că nu era decât nesiguranţă rigidă.

— E un început bun, dulceaţă, rosti ea cu glas încet, totuşi sigur, apoi privi iute în jur. Dicken era cel mai înstărit mascul neînsoţit din club. Munceşti prea mult, aşa-i?

— Da, încuviinţă el.

— Cred c-ai nevoie de un dans privat, urmă femeia.

— N-ar fi rău, replică el cu gâtul uscat.

— Avem un loc unde s-o facem, dar ştii regulile, da, dulceaţă? Doar eu pun mâna. Managerul vrea ca tu să stai cuminte pe scaun. O să-ţi placă.

Suna oribil. Dicken merse oricum cu ea într-o cameră din partea din spate a clădirii, una dintre cele opt sau zece de la etaj; toate aveau mărimea unui dormitor şi erau lipsite de mobilă, cu excepţia unei scene mici şi a două scaune pliante. Dicken se aşează pe un scaun şi dansatoarea îşi scoase capotul. Purta o tanga minusculă.

— Mă cheamă Danielle, zise ea şi-i puse un deget pe buze când dădu să răspundă. Nu-mi spune nimic. Îmi plac misterele.

Din poşeta neagră şi mică, pe care o ţinea pe un braţ, scoase după aceea un pacheţel învelit în plastic şi-l desfăcu printr-o smucitură a încheieturii îndelung practicată. Îşi puse pe faţă o mască chirurgicală.

— Scuze, zise cu glas încă şi mai încet. Ştii cum este... Fetele spun că gripa asta nouă trece prin orice — anticoncepţionale, prezervative, toate. De-acum nici măcar nu trebuie să fii, ştii tu, nebunatică, ca să dai de necaz. Se zice că toţi bărbaţii o transmit. Eu am deja doi copii. Nu vreau să lipsesc de la muncă doar ca să nasc un monstruleţ.

Dicken era atât de obosit, încât abia se mai putea mişca. Femeia sui pe scenă şi adoptă o postură.

— Îţi place mai repede sau mai încet?

El se ridică şi, fără să vrea, răsturnă scaunul cu un pocnet puternic. Danielle se încruntă, mijind ochii şi apropiindu-şi sprâncenele deasupra măştii. Masca era verzuie, medicinală.

— Scuze, rosti Dicken şi-i întinse altă bancnotă de douăzeci de dolari.

Ieşi grăbit din cameră, se împletici prin fum, se împiedică de nişte picioare lângă scenă, sui treptele şi se ţinu un moment de balustrada din alamă, răsuflând adânc.

Îşi şterse palma viguros de pantaloni, de parcă el ar fi fost cel care s-ar fi putut infecta.

30. UNIVERSITATEA WASHINGTON, SEATTLE

Mitch se aşează pe bancă şi se întinse în lumina spălăcită a soarelui. Purta o cămaşă cadrilată din lână, blugi decoloraţi, bocanci de drumeţie ponosiţi şi nu avea pardesiu.

Copacii desfrunziţi ridicau braţe sure peste câmpul de omăt călcat în picioare. Paşii studenţilor curăţaseră trotuarele şi încrucişaseră poteci peste peluzele înzăpezite. Fulgi cădeau lent din masele de nori cenuşii şi neregulate de deasupra.

Wendell Packer sosi zâmbind subţire şi fluturând din mână. Se apropia de patruzeci de ani, ca şi Mitch, era înalt şi zvelt, cu păr care începuse să se răărească şi cu trăsături regulate, afectate doar puţin de nasul borcănat. Purta un pulover gros şi o vestă bleumarin şi avea o geantă micuţă din piele.

— Dintotdeauna mi-am dorit să fac un film despre campusul ăsta, zise el, încleştându-şi mâinile cu un gest nervos.

— Ce fel de film? se interesă Mitch.

Inima începea deja să-l înţepe. Trebuise să se silească să dea telefonul şi să vină aici. Încerca să înveţe să ignore nervozitatea foştilor colegi şi prieteni din lumea ştiinţei.

— O singură scenă. Zăpada acoperind solul în ianuarie, pruni înfloriţi în aprilie. O fată frumoasă care merge... cam pe acolo. Tranziţie lentă: este înconjurată de fulgi care cad şi se transformă în petale.

Packer indică poteca pe care studenţii pleoscăiau spre sălile de cursuri. Şterse zloata de pe bancă şi se aşează lângă Mitch.

— Ai fi putut veni la biroul meu, spuse el. Nu eşti un paria. Nimeni nu te va alunga din campus.

Mitch strânse din umeri.

— M-am sălbăticit, Wendell. Nu dorm prea mult. Am un maldăr de manuale în apartament. Citesc biologie toată ziua. Nu ştiu în ce direcţie este mai important să mă pun la zi.

— Păi mai întâi ia-ţi adio de la acest *élan vital*. În prezent noi suntem ingineri.

— Vreau să te invit la prânz şi să-ţi pun câteva întrebări. După aceea, vreau să ştiu dacă pot participa la nişte cursuri din catedra ta. Pentru mine nu-i suficient să citesc manuale.

— O să-i întreb pe profesori. Te-ai gândit la vreun curs anume?

— Embriologie... Dezvoltarea vertebratelor... Ceva obstetrică, dar asta-i în afara catedrei tale.

— De ce?

Mitch privi către zidurile înconjurătoare ale clădirilor din cărămidă în nuanţe de ocru.

— Trebuie să învăţ multe înainte să deschid gura sau să mai fac alte prostii.

— Cum ar fi...?

— Dacă ţi-aş spune, ai şti cu siguranţă că sunt nebun.

— Mitch, unul dintre momentele cele mai bune pe care le-am

avut după mult timp a fost când mi-am dus copiii la Arborele Gingko. Le-a plăcut şi au mers peste tot, căutând fosile. Am stat ore în şir cu ochii în pământ. M-am ars pe ceafă. Atunci am înţeles rolul apărătoarelor din pânză ale şepcilor.

Mitch surâse.

— Eu continui să-ţi fiu prieten.

— Asta înseamnă mult pentru mine, să ştii.

— E frig aici, zise Packer. Unde mă duci la prânz?

— Îţi place bucătăria asiatică?

Se aşezară la o masă din restaurantul Little China, într-un separeu de lângă fereastră şi comandară orez, tăiţei şi curry. Packer sorbea dintr-o ceaşcă cu ceai fierbinte; în mod rebel, Mitch bea limonadă rece. Aburii înceţoşaseră fereastra care dădea spre aşa-zisul bulevard cenuşiu, care era mai degrabă o stradă universitară ce mărginea campusul. Câţiva tineri în jachete din piele şi pantaloni largi fumau şi tropăiau, ca să-şi încălzească picioarele, în jurul unui stand de ziare prins cu lanţuri. Ninsoarea se oprise şi străzile aveau o strălucire întunecoasă.

— Acum spune-mi de ce trebuie să participi la cursuri, zise Packer.

Mitch îi întinse trei tăieturi din ziare despre Ucraina şi Republica Georgia. Packer le citi şi se încruntă.

— Cineva a încercat s-o ucidă pe mama din peşteră. Iar după mii de ani, ei ucid mame cu gripa Irod.

— Aha! Crezi că oamenii de Neanderthal... Copilul găsit în afara peşterii... Packer lăsă capul pe spate. Sunt uşor derutat.

— Hristoase, Wendell, eu am fost *acolo*! Am văzut copilaşul în interiorul peşterii. Sunt sigur că cercetătorii din Innsbruck au confirmat asta până acum, atât doar că n-o spun nimănui. Le-am trimis scrisori şi nici măcar nu s-au sinchisit să-mi răspundă.

Packer căzu pe gânduri, cu fruntea încreţită, străduindu-se să asambleze tabloul general.

— Crezi că ai nimerit peste un echilibru punctat. În Alpi.

O femeie scundă, cu chip rotund şi drăguţ, le aduse mâncarea şi puse beţişoare lângă farfurii. După ce plecă, Packer continuă:

— Crezi că au stabilit corespondenţa ţesuturilor în

Innsbruck, dar că nu vor să anunţe rezultatele?

Mitch încuviinţă din cap.

— Este o ipoteză atât de extraordinară, încât nimeni nu spune nimic. Este cu bătaie incredibil de lungă. Uite ce-i, nu vreau să exagerez. Nu vreau să te bat la cap cu toate detaliile. Oferă-mi doar o şansă de a afla dacă am dreptate sau mă înşel. Probabil că mă înşel în asemenea măsură, încât ar trebui să-ncep o carieră nouă în turnarea asfaltului pe şosele. Dar... *eu am fost acolo, Wendell!*

Packer privi în jurul localului, împinse la o parte beţişoarele, îşi puse în farfurie câteva linguri de sos din ardei iute şi înfipse furculiţa în carnea de porc cu curry şi orez. Vorbi cu gura plină:

— Dacă o s-accept să participi la unele cursuri, o să stai în ultimul rând?

— O să stau în afara uşii.

— Glumeam, spuse Packer. Sau aşa cred.

— Ştiu că glumeai, zâmbi Mitch. Acum o să-ţi mai cer o favoare.

Packer arcui sprâncenele.

— Cred că exagerezi.

— Ai vreun bursier postdoctoral care lucrează la SHEVA?

— Cum să nu? CCPB are un program de cercetări coordonate şi ne-am înscris şi noi. Ai văzut că toate femeile poartă în campus măşti de tifon? Ne-ar plăcea să ajutăm la aducerea unei raze de lumină raţională asupra subiectului ăsta. Înţelegi? *Raţională*?

Îl privi cu subînţeles.

Mitch scoase cele două fiole cu mostre.

— Astea sunt foarte preţioase pentru mine, rosti el, şi n-aş vrea să le pierd.

Le ţinu în palma întinsă. Fiolele se atinseră uşor, clincănind, şi conţinuturile lor păreau să fie două bucăţele de pastramă de vită.

Packer lăsă furculiţa din mână.

— Ce sunt?

— Ţesuturi ale oamenilor de Neanderthal. Unul de la mascul, altul de la femelă.

Packer se opri din mestecat.

— Cam cât ţi-ar trebui din ele? întrebă Mitch.

— Nu prea mult, răspunse celălalt cu gura plină de orez.

Dacă ar fi să fac ceva...

Mitch mişcă mâna şi fiolele încet, înainte şi înapoi.

— Dacă ar fi să mă încred în tine, adăugă Packer.

— Eu trebuie să mă încred în *tine*.

Packer miji ochii spre ferestrele aburite, spre puştii care continuau să râdă afară, fumându-şi ţigările.

— Să le analizez pentru ce... pentru SHEVA?

— Sau pentru ceva ca SHEVA.

— De ce? Ce legătură are SHEVA cu evoluţia?

Mitch bătu cu degetul în articolele din ziar.

— Ar explica toate discuţiile astea despre copiii diavolului. Se-ntâmplă ceva foarte neobişnuit. Cred că s-a mai întâmplat în trecut, iar eu am găsit dovezile.

Packer se şterse gânditor la gură.

— Pur şi simplu nu pot să cred asta. Luă fiolele şi le privi îndeaproape. Sunt al naibii de *vechi*. Acum trei ani, doi bursieri postdoctorali ai mei au avut un proiect de cercetare a secvenţelor de ADN mitocondrial din ţesuturi osoase neanderthaliene. N-au mai rămas decât fragmente.

— Atunci poţi confirma că astea sunt adevărate. Deshidratate, degradate, dar probabil complete.

Packer aşeză cu grijă fiolele pe masă.

— De ce ar trebui să fac asta? Doar fiindcă suntem prieteni?

— Pentru că, dacă am dreptate, va fi cea mai mare descoperire ştiinţifică a epocii noastre. S-ar putea să aflăm finalmente cum funcţionează evoluţia.

Packer scoase o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel.

— Eu fac cinste, rosti el. Marile descoperiri mă fac extrem de nervos.

Mitch îl privi uimit.

— Da, o s-o fac, încuviinţă Packer încruntat. Dar numai pentru că sunt un idiot şi un fraier. Şi, Mitch, te rog – gata cu favorurile!

31. INSTITUTUL NAŢIONAL DE SĂNĂTATE, BETHESDA

Cross şi Dicken stăteau faţă în faţă la masa lată dintr-o sală pentru şedinţe directoriale din Clădirea Natcher; Kaye era aşezată lângă Cross. Dicken învârtea între degete un pix şi privea tăblia mesei, ca un băieţel nervos.

— Când îşi va face Mark marea intrare? întrebă Cross.

Dicken ridică ochii şi zâmbi.

— I-aş acorda vreo cinci minute. Poate chiar mai puţin. Nu-i foarte încântat de chestia asta.

Cross îşi ciocăni dinţii cu o unghie lungă, cu oja ciobită.

— Timpul este singurul lucru pe care nu-l ai în cantităţi mari, aşa-i? rosti Dicken.

Cross surâse politicos.

— Parcă n-a trecut mult timp de la povestea din Georgia, se strădui Kaye să schimbe subiectul.

— Deloc, zise Dicken.

— V-aţi întâlnit în Georgia? se interesă Cross.

— Pentru scurt timp, încuviinţă bărbatul.

Conversaţia nu mai apucă să se dezvolte, deoarece îşi făcu apariţia Augustine. Purta un costum gri scump, uşor boţit la spate şi în jurul genunchilor. Kaye bănui că participase la multe şedinţe până atunci.

Augustine dădu mâna cu Cross şi se aşeză. Îşi încrucişă degetele pe masă în faţa lui.

— Aşadar, Marge, este o afacere încheiată? Kaye este a ta şi va trebui s-o împărţim?

— Deocamdată nu s-a finalizat nimic, răspunse Cross pe un ton vesel. Am vrut mai întâi să discut cu tine.

Augustine nu era convins.

— Ce câştigăm noi de aici?

— Probabil nimic ce n-ai fi obţinut oricum, replică Cross. Putem să stabilim acum liniile generale ale tabloului şi să completăm detaliile ulterior.

Augustine se coloră uşor la faţă, încleştă fălcile pentru o clipă, apoi rosti:

— Mă dau în vânt după negocieri. Oare noi chiar avem nevoie de o relaţie cu Americol?

— În seara asta, voi cina cu trei senatori republicani, spuse Cross. Genul de protestanţi rigizi. Lor nu le pasă prea mult ce fac, atâta timp cât particip la micile lor campanii de strângere de fonduri. Le voi explica de ce cred că Grupul operativ şi întreaga instituţie a cercetării ar trebui să primească şi mai mulţi bani şi de ce ar trebui să înfiinţăm o conexiune intranet între Americol, Euricol şi anumiţi cercetători din Grupul operativ şi CCPB. După aceea, le voi explica realităţile vieţii. Adică gripa Irod.

— Vor striga: „Este voia Domnului”, zise Augustine.

— Să fiu sinceră, nu cred, răspunse Cross. Este posibil să fie mai inteligenţi decât ai bănui.

— Am explicat deja lucrurile astea tuturor senatorilor şi majorităţii Camerei Reprezentanţilor.

— Atunci vom forma o echipă bună. Eu îi voi face să se simtă sofisticaţi şi cumva în cercul iniţiaţilor, o chestie la care ştiu că nu te pricepi foarte bine, Mark. Iar ceea ce vom împărţi... va duce la un tratament, posibil chiar la un leac, în mai puţin de un an. O garantez.

— Cum poţi să garantezi aşa ceva? se încruntă Augustine.

— Aşa cum i-am spus lui Kaye în avion, venind încoace, eu i-am tratat articolele cu seriozitate de ani buni. Am pus câţiva dintre oamenii mei cheie din San Diego să examineze toate posibilităţile. Când s-au aflat veştile despre activarea lui SHEVA, apoi despre gripa Irod, eram pregătită. Am încredinţat sarcina celor din programul nostru Santinela, care lucrează cumva în paralel cu tine, Christopher, dar la nivel corporatist. Noi ştim deja structura învelişului capsidă al SHEVA, felul cum intră SHEVA în celulele umane şi receptorii la care se ataşează. CCPB-ul şi Grupul operativ pot până la urmă să primească jumătate din creditul descoperirii, iar noi ne vom ocupa de aducerea tratamentului la pacienţi. Desigur, o vom face pentru un câştig foarte mic sau poate inexistent – poate că nu ne vom recupera nici măcar cheltuielile.

Augustine o privi cu adevărat surprins. Cross chicoti. Se aplecă brusc peste masă, parcă gata să-i tragă un pumn, şi zise:

— Te-am prins, Mark!

— Nu cred, rosti bărbatul.

— Domnul Dicken spune că el doreşte să lucreze direct cu Kaye. N-am nimic împotrivă, acceptă Cross.

Augustine încrucişă braţele peste piept.

— Însă intranetul acela va fi cu adevărat o lovitură, urmă femeia. Direct şi rapid, cel mai bun lucru pe care-l putem face împreună. Vom cartografia fiecare blestemat de HERV din genom ca să ne asigurăm că SHEVA nu este duplicat undeva, ca să ne ia prin surprindere. Kaye poate conduce acest proiect. Aplicaţiile farmaceutice ar putea fi superbe, absolut *superbe*!

Glasul i se întrerupse de entuziasm.

Kaye se trezi vibrând de propriul ei entuziasm. Cross era cu

totul specială.

— Mark, întrebă Cross, ce ţi-au spus oamenii tăi despre HERV?

— Multe. Desigur, noi ne-am concentrat asupra gripei Irod.

— Ştii că cea mai mare genă conectată de SHEVA, poliproteina de pe cromozomul 21, diferă în ceea ce priveşte expresia simiană şi cea umană? Că este una dintre cele numai trei gene din toată cascada SHEVA care diferă la maimuţe şi om?

Augustine clătină din cap.

— Suntem pe punctul de-a afla, rosti Dicken după care privi în jur uşor stânjenit.

Cross îl ignoră.

— Noi studiem acum un catalog arheologic de boli umane, cu o vechime de milioane de ani, spuse ea. Cel puţin un vizionar bătrân a văzut asta deja şi noi vom înfrânge CCPB-ul în descrierea finală. Mark, dacă nu cooperăm, cercetarea guvernamentală va fi neglijată. Kaye poate să ajute la menţinerea deschisă a canalelor. Împreună o putem face mult mai rapid, bineînţeles.

— O să salvezi lumea, Marge? întrebă încetişor Augustine.

— Nu, Mark. Mă-ndoiesc că gripa Irod este mai mult decât o neplăcere dăunătoare. Dar ne loveşte din plin. Ne loveşte acolo unde facem copii. Toţi cei care citesc ziare sau se uită la televizor sunt speriaţi. Kaye este faimoasă, este femeie şi este prezentabilă. Este exact ceea ce ne trebuie la amândoi. De aceea, domnul Dicken şi chirurgul-general au considerat că ea ar putea fi utilă, nu-i aşa? Dincolo de cunoştinţele ei evidente la nivel de expert?

Augustine îşi îndreptă următoarea întrebare spre Kaye.

— Bănuiesc că nu ai abordat-o chiar dumneata pe doamna Cross după ce acceptaseşi să lucrezi cu noi?

— Nu, răspunse Kaye.

— Ce te aştepţi să obţii din aranjamentul acesta?

— Cred că Marge are dreptate, spuse Kaye, simţind o incredibilă încredere în sine. Trebuie să cooperăm şi să aflăm ce este asta şi ce putem face în privinţa ei.

Kaye Lang, corporatista degajată şi distantă, lipsită de orice îndoieli. Saul, ai fi mândru de mine!

— Marge, zise Augustine, acesta este un efort internaţional.

Noi formăm o coaliţie de douăzeci de ţări diferite. OMS este unul dintre jucătorii majori. Fără primadone.

— Am format deja o echipă de management de elită, care să se ocupe cu asta. Robert Jackson va conduce programul de vaccinuri. Funcţiile noastre vor fi transparente. Facem asta de douăzeci şi cinci de ani pe scena mondială. Cunoaştem jocul, Mark.

Augustine se uită la Cross, apoi la Kaye. Ridică braţele, parcă gata s-o îmbrăţişeze pe Cross.

— Scumpo, zise el şi se ridică, suflându-i o sărutare.

Cross trăncăni ca o găină bătrână.

32. UNIVERSITATEA WASHINGTON, SEATTLE

Wendell Packer îi spuse lui Mitch să vină în biroul lui din clădirea Magnuson. Camera din aripa E era mică şi ticsită, fără ferestre, plină cu rafturi de cărţi şi două computere, dintre care unul era conectat la echipamentele din laboratorul său. Monitorul arăta un şir lung de proteine care erau secvenţiate, benzi roşu-albastre şi coloane verzi, destul de dezordonate, semănând cu o scară strâmbă.

— Pe asta am făcut-o chiar eu, spuse Packer, ridicând un print lung şi împăturit, şi arătându-i-l lui Mitch. Nu înseamnă că n-aş avea încredere în studenţii mei, dar nu vreau să le distrug carierele. Şi nici nu vreau să se întâmple ceva cu catedra mea.

Mitch luă printul şi-l răsfoi.

— Mă-ndoiesc că-i foarte clar la prima vedere, spuse Packer. Ţesuturile sunt prea vechi pentru a avea secvenţe complete, aşa că am căutat gene mici, unice pentru SHEVA, apoi am căutat produsele create de SHEVA când intră într-o celulă.

— Le-ai găsit? întrebă Mitch, simţindu-şi gâtul încleştat de o gheară.

Celălalt încuviinţă din cap.

— Mostrele tale de ţesut au SHEVA, care nu reprezintă doar contaminanţi de la tine sau de la însoţitorii tăi. Însă virusul este realmente degradat. Am utilizat probe de anticorpi primite de la Bethesda, care se leagă de proteine asociate cu SHEVA. Există un hormon care stimulează foliculii şi care-i unic pentru infecţia SHEVA. Corespondenţa este de şaizeci şi şapte la sută, ceea ce nu-i rău, ţinând seama de vechime. M-am bazat, după

aceea, pe teoria informaţiei pentru a concepe şi fabrica probe mai bune, pentru eventualitatea în care SHEVA suferise uşoare mutaţii ori diferea din alte motive. Am avut nevoie de două zile, dar am obţinut o corespondenţă de optzeci la sută. Pentru verificare, am făcut o analiză Southwestern blot cu ADN-ul provirusului gripei Irod. În specimenele tale există în mod clar porţiuni de SHEVA activat. Ţesutul de la mascul abundă în SHEVA.

— Eşti sigur că-i SHEVA? Nu există absolut nicio îndoială?

— Ţinând seama de sursă, n-ar avea şanse în faţa unui tribunal, totuşi este clar SHEVA, zâmbi Packer. Sunt de şapte ani în catedra asta. Avem unele dintre cele mai bune echipamente de pe piaţă şi unii dintre cei mai buni oameni pe care aceste echipamente îi pot ademeni să ni se alăture, mulţumită a trei tineri foarte bogaţi de la Microsoft. Ia loc, Mitch, te rog.

Mitch ridică ochii de la print.

— De ce?

— Ia loc.

Mitch se aşeză.

— Am şi un bonus. Karel Petrovici de la antropologie a rugat-o pe Maria Konig, cea mai bună din laboratorul nostru, să lucreze o mostră de ţesut vechi. Poţi ghici de unde avea mostra?

— Din Innsbruck?

Packer ridică altă foaie de hârtie.

— Cei din Innsbruck l-au rugat pe Karel în mod explicit să apeleze la noi. Îţi dai seama ce reputaţie avem, da? Doreau să căutăm markeri specifici şi combinaţii de alele utilizate cel mai frecvent în determinarea relaţiei parentale. Am căpătat o mostră mică de ţesut, cam un gram. Doreau o analiză foarte precisă şi cât mai rapid. Mitch, te rog să-mi promiţi că nu vei sufla niciun cuvânt nimănui!

— Îţi jur.

— De curiozitate, m-am interesat în privinţa rezultatelor. N-o să intru în detalii plictisitoare. Ţesutul provine de la un nounăscut şi are vechimea de minimum zece mii de ani. Am căutat markerii şi i-am găsit. Şi am comparat câteva alele cu mostrele *tale* de ţesut.

— Se potrivesc? întrebă Mitch cu glas şovăitor.

— Da... şi nu. Nu cred că austriecii vor fi de acord cu mine sau cu ceea ce pari tu să sugerezi.

— Eu nu sugerez nimic. Eu *ştiu*.

— Da, este interesant, totuşi, în faţa unui tribunal l-aş putea scoate nevinovat pe masculul tău. N-ar trebui să-i plătească pensie alimentară copilului preistoric. Situaţia nu stă la fel în privinţa femelei. Alelele se potrivesc.

— Aşadar, ea este mama copilului?

— Fără doar şi poate.

— Însă nu el este tatăl.

— Ţi-am zis: în faţa tribunalului i-aş putea obţine achitarea. Aici sunt nişte chestii genetice stranii. M-au pus realmente pe gânduri, fiindcă nu le-am mai văzut niciodată.

— Totuşi copilul este *Homo sapiens*.

— Mitch, te rog, nu mă înţelege greşit. N-o să te susţin şi n-o să te ajut să scrii articole. Am de protejat o catedră şi propria mea carieră. Mai ales tu ar trebui să conştientizezi asta.

— Ştiu, ştiu, aprobă Mitch, dar nu pot continua singur.

— Dă-mi voie să-ţi ofer câteva indicii. Ştii că *Homo sapiens sapiens* este remarcabil de uniform, genetic vorbind.

— Da.

— Ei bine, nu cred că *Homo sapiensneandertalensis* a fost la fel de uniform. Mitch, sper că îţi dai seama că este un adevărat miracol să-ţi pot spune asta. Acum trei ani, o asemenea analiză ar fi durat opt luni.

Mitch se încruntă.

— Îmi vine greu să te urmăresc.

— Genotipul pruncului corespunde aproape perfect cu al meu şi al tău. Este aproape de omul modern. ADN-ul mitocondrial din ţesutul pe care mi l-ai dat se potriveşte cu mostrele pe care le avem din oase neanderthaliene vechi. Aş zice însă, dacă nu m-ai privi prea critic, că masculul şi femela de la care ai prelevat mostrele sunt părinţii fetiţei.

Mitch se simţi cuprins de ameţeală. Se aplecă în scaun şi-şi lăsă capul între genunchi.

— Hristoase, rosti el cu glas înăbuşit.

— Cea mai recentă pretendentă la titlul de Eva, spuse Packer şi-şi ridică mâna. Uită-te la mine. Tremur!

— Şi ce *poţi* să faci tu, Wendell? întrebă Mitch, ridicând capul şi fixându-l cu privirea. Am în mâinile mele cea mai

importantă descoperire a ştiinţei moderne. Innsbruck va refuza orice colaborare, o simt. Va nega totul. Este calea cea mai simplă de a scăpa. Ce să fac? Unde să mă duc?

Packer îşi şterse ochii şi-şi suflă nasul în batistă.

— Găseşte persoane care să nu fie la fel de conservatoare, rosti el. Persoane din exteriorul mediului academic. Eu îi ştiu pe cei din CCPB. Discut destul de frecvent cu o amică de la laboratoarele din Atlanta — prietena unei foste prietene, cu care am rămas în relaţii destul de strânse. Ea a efectuat nişte analize de ţesuturi prelevate din cadavre, pentru un vânător de virusuri de la CCPB, un tip pe nume Dicken din Grupul operativ Irod. Deloc surprinzător, el căuta SHEVA în ţesuturile cadavrelor.

— Din Georgia?

Packer nu făcu legătura imediat.

— Atlanta?

— Nu, din Republica Georgia.

— Da, exact, încuviinţă Packer. În acelaşi timp însă, el căuta dovezi ale gripei Irod în documente istorice. Chestii vechi de decenii, ba chiar de secole. Îl bătu pe mână pe Mitch. Poate că el va fi interesat să afle ce ştii tu.

33. CENTRUL CLINIC MAGNUSON, INSTITUTUL NAŢIONAL DE SĂNĂTATE, BETHESDA

În camera puternic luminată se aflau patru femei. Încăperea era echipată cu două canapele, două scaune, un televizor şi videoplayer, cărţi şi reviste. Kaye se întrebă cum reuşeau designerii spitalelor să creeze întotdeauna o atmosferă de sterilitate: lemn de culoarea cenuşii, pereţi în nuanţe de albrece, tablouri pastelate cu plaje, păduri şi flori. O lume decolorată şi calmantă.

Le privi pe femei prin ferestruica uşii laterale, în timp ce-i aştepta să vină pe Dicken şi pe directorul proiectului centrului clinic.

Două femei de culoare. Una se apropia de patruzeci de ani, era robustă şi stătea drept în scaun, uitându-se neatentă la ceva de pe ecranul televizorului, cu o revistă *Elle* în poală. Cealaltă, abia trecută de douăzeci de ani, cu sâni mici şi ascuţiţi, şi părul scurt, împletit în codiţe africane, stătea cu obrazul proptit în palmă şi cotul pe braţul canapelei, privind în

gol. Celelalte două femei erau albe, ambele trecute de treizeci de ani, una blondă oxigenat, trasă la faţă şi cu privire buimacă, cealaltă elegant îmbrăcată, inexpresivă, citea exemplare ponosite din *People* şi *Time*.

Dicken se apropie pe coridorul cu mochetă cenuşie, însoţit de doctoriţa Denise Lipton, o femeie în jur de patruzeci de ani, micuţă şi drăguţă, cu trăsături precis conturate şi ochi ce păreau că puteau declanşa scântei când era furioasă. Dicken le făcu prezentările.

— Eşti pregătită să te întâlneşti cu voluntarele, doamnă Lang? întrebă Lipton.

— Mai pregătită ca acum n-o să fiu niciodată, răspunse Kaye.

Lipton surâse fără veselie.

— Nu sunt foarte fericite. În ultimele zile au trecut prin destule teste ca să... În sfârşit, ca să nu fie foarte fericite.

Femeile dinăuntru ridicară capetele la auzul vocilor. Lipton îşi netezi halatul şi deschise uşa.

— Bună ziua, doamnelor! le salută ea.

Întâlnirea se derulă destul de bine. Lipton însoţi trei femei în rezervele lor private şi-i lăsă pe Dicken şi Kaye să vorbească pe îndelete cu negresa vârstnică, doamna Luella Hamilton din Richmond, statul Virginia.

Doamna Hamilton se interesă dacă putea căpăta o cafea.

— M-am deshidratat. Dacă nu-i de la sângele pe care mi l-au recoltat, atunci îmi protestează rinichii.

Dicken spuse că va aduce cafele pentru toţi şi părăsi încăperea.

Doamna Hamilton o privi pe Kaye şi miji ochii.

— Ne-au spus că tu ai descoperit boala asta.

— Nu, zise Kaye. Eu am publicat nişte articole, însă nu eu am descoperit virusul.

— Am doar niţică febră, urmă doamna Hamilton. Am născut patru copii şi acum mi-au spus că ăsta nu va fi tocmai copil. Da' nu vor să-l scoată din mine. Au zis să lăsăm boala să-şi urmeze cursul. Nu-s decât un cobai, nu-i aşa?

— Aşa se pare. Te tratează bine?

— Mănânc, spuse, ridicând din umeri. Mâncarea-i bună. Nu-mi plac nici cărţile, nici filmele. Infirmierele sunt drăguţe, dar doctoriţa Lipton e-o femeie rece. Se poartă frumos, da' nu cred

că *ţine* la nimeni prea mult.

— Sunt convinsă că face o treabă foarte bună.

— Don'şoară Lang, ia să fii tu niţel în locul meu şi-o să vezi cum începi să te plângi.

Kaye zâmbi.

— Mă calcă pe nervi un infirmier negru, care mă tratează de parc-aş fi un model. El vrea să fiu *puternică*, cum e mămica lui. O privi fix pe Kaye şi clătină din cap. Eu nu vreau să fiu puternică. Eu vreau să plâng când îmi fac analize, când mă gândesc la copilaşul ăsta, don'şoară Lang. Înţelegi?

— Da.

— Îl simt aşa cum i-am simţit pe toţi ceilalţi în aceeaşi perioadă a sarcinii. Îmi spun că poate *este* un copil normal şi că ei se-nşală. Asta-nseamnă că sunt proastă?

— Dacă au făcut analize, ei ştiu mai bine, rosti Kaye.

— Nu mă lasă să-mi văd soţul. Asta face parte din contract. El mi-a dat gripa şi tot el mi-a făcut copilul, da' mi-e dor de el. N-a fost vina lui. Vorbim la telefon. Vorbeşte ca şi cum totul ar fi-n regulă, da' ştiu că-i lipsesc. Mă enervează să lipsesc atâta timp de-acasă.

— Şi cine se ocupă de copii? se interesă Kaye.

— El. Pe copii îi lasă să vină şi să mă viziteze. Asta e voie. Soţul îi aduce, ei intră şi el rămâne în maşină. Asta va dura patru luni... patru luni! Doamna Hamilton răsuci verigheta subţire din aur de pe deget. El îmi zice că se simte foarte singur şi copiii sunt uneori destul de greu de suportat.

Kaye o prinse pe negresă de mână.

— *Ştiu* cât de curajoasă eşti, doamnă Hamilton.

— Spune-mi Luella. Îţi repet, nu-s curajoasă. Cum te mai cheamă pe tine?

— Kaye.

— Mi-e frică, Kaye. Dacă afli ce se-ntâmplă în realitate, o să vii să m-anunţi şi pe mine imediat?

Kaye o părăsi pe doamna Hamilton. Se simţea vlăguită şi înfrigurată. Dicken coborî cu ea la parter, apoi ieşiră împreună din centrul clinic. Bărbatul continua s-o privească atunci când credea că ea nu-l observa.

Kaye îl rugă să se oprească pentru un minut. Îşi încrucişă braţele şi privi un pâlc de arbori aflat dincolo de fâşia scurtă de

peluză, perfect îngrijită. Pajiştea era înconjurată de şanţuri. Majoritatea campusului INS era un labirint de ocolişuri şi şantiere de construcţie, excavaţii ce erau umplute cu pământ şi beton şi păduri ramificate de armături din oţel.

— Totu-i în regulă? întrebă Dicken.

— Nu. Mă simt împrăştiată.

— Va trebui să ne obişnuim cu asta. Se întâmplă peste tot.

— Toate femeile acelea s-au oferit voluntare?

— Bineînţeles. Le plătim toate cheltuielile medicale şi o diurnă. Nu putem impune cu forţa aşa ceva, nici chiar într-o situaţie de criză naţională.

— De ce nu-şi pot vedea soţii?

— De fapt, recunoscu Dicken, asta poate fi vina mea. La ultima şedinţă, am prezentat nişte dovezi că gripa Irod va duce la o a doua sarcină, fără activitate sexuală. În seara asta, buletinul respectiv va fi distribuit tuturor cercetătorilor.

— *Ce* dovezi? Dumnezeule, ce facem – vorbim despre imaculata concepţiune? Kaye se răsuci spre el şi-şi puse mâinile în şolduri. Tu ai urmărit chestia asta de când ne-am întâlnit în Georgia, aşa-i?

— De dinainte de Georgia. Ucraina, Rusia, Turcia, Azerbaidjan, Armenia... Gripa Irod a început să lovească ţările acelea cu zece-douăzeci de ani în urmă, poate chiar mai devreme.

— După care mi-ai citit articolele şi totul a căpătat sens? Eşti un fel de vânător ştiinţific?

Dicken făcu o grimasă şi clătină din cap.

— Nici pe departe.

— Adică eu sunt catalizatorul? întrebă Kaye neîncrezătoare.

— Nu-i deloc simplu.

— Chris, aş fi vrut ca ei să mă fi ţinut la curent!

— Christopher, te rog.

Bărbatul avea o expresie stânjenită, de scuze.

— Aş fi vrut ca *tu* să mă fi ţinut la curent. Te comporţi ca o umbră pe aici, mă urmăreşti mereu – nu-i firesc atunci să cred că eşti una dintre persoanele cele mai importante din Grupul operativ?

— Mulţumesc, este o eroare frecventă, zâmbi el strâmb. Încerc să mă feresc de necazuri, dar nu-s sigur că reuşesc. Ei mă ascultă uneori, când dovezile sunt evidente – aşa cum stau

lucrurile în cazul ăsta: rapoarte de la spitale din Armenia, ba chiar şi de la două spitale din Los Angeles şi New York.

— Christopher, mai avem două ore până la următoarea întâlnire, zise Kaye. De două săptămâni, particip la discuţii despre SHEVA. Ei cred că mi-au găsit nişa. Un separeu mic şi drăguţ, în care să caut alte HERV-uri. Marge mi-a aranjat un laborator elegant în Baltimore, însă nu cred că Grupul operativ are mare nevoie de mine.

— Faptul că te-ai alăturat lui Americol l-a iritat realmente pe Augustine, spuse Dicken. Te-aş fi putut preveni în privinţa asta.

— Atunci va trebui să mă concentrez să lucrez pentru Americol.

— N-ar fi o idee rea. Ei au resursele necesare şi Marge pare să te placă.

— Spune-mi mai multe despre situaţia de pe... front? Aşa-i spuneţi voi?

— Front, da, încuviinţă Dicken. Uneori spunem că mergem să-i cunoaştem pe soldaţii adevăraţi: cei care se-mbolnăvesc. Noi nu suntem decât simpli muncitori, iar ei sunt soldaţii. Ei suferă şi tot ei mor.

— Am senzaţia că stau degeaba aici. Eşti dispus să vorbeşti cu un outsider?

— Cu plăcere. Ştii cu ce mă lupt, nu?

— Cu un monstru birocratic. Ei cred că ştiu ce-i gripa Irod, totuşi... o a doua sarcină fără sex!

Kaye simţi un fior rece.

— Au interpretat-o în mod raţional, spuse bărbatul. În după-amiaza asta, vom discuta despre posibilul mecanism. Ei nu cred că ascund ceva. Îşi încreţi faţa ca un băiat care deţinea un secret sumbru. Dacă pui întrebări la care nu sunt pregătit să răspund...

Kaye îşi luă mâinile din şolduri, exasperată.

— Ce fel de întrebări nu pune *Augustine*? Dacă noi înţelegem cumva totul în mod greşit?

— Exact. Dicken se înroşi la faţă şi gesticulă, despicând aerul cu palmele. *Exact*! Ştiam că o să înţelegi. Dacă tot vorbim despre posibile ipoteze, te deranjează dacă-ţi spun ce gândesc eu?

Kaye nu păru încântată.

— Vreau să zic că-ţi admir foarte mult activitatea.

— Am fost norocoasă, şi l-am avut pe Saul, replică ea încordat. Dicken părea vulnerabil şi nu-i plăcea deloc asta. Christopher, ce dracu' ascunzi?

— M-ar surprinde să nu ştii deja. Toţi şovăim înaintea evidenţei... mă rog, ceea ce este evident pentru unii dintre noi. Îi cercetă atent chipul printre pleoapele mijite. O să-ţi spun ce cred eu şi dacă eşti de acord că este posibil – că este probabil –, va trebui să mă laşi pe mine să decid când să prezint cazul. Aşteptăm până avem toate dovezile necesare. De un an de zile am trăit pe tărâmul ipotezelor şi ştiu sigur că nici Augustine, nici Shawbeck nu vor să mă asculte. Uneori cred că nu sunt decât un curier mult lăudat. Aşa că... Se foi de pe un picior pe celălalt. Rămâne secretul nostru?

— Bineînţeles, rosti Kaye privindu-l fix. Spune-mi ce crezi că se va-ntâmpla cu doamna Hamilton.

34. SEATTLE

Mitch ştia că era adormit sau, mai precis, pe jumătate adormit. Ocazional, mintea îi procesa datele existenţei, planurile şi supoziţiile în mod separat şi cu o independenţă încăpăţânată, întotdeauna în pragul somnului.

Visase de multe ori siturile la care săpa, dar în cadre temporale variate. În dimineaţa aceasta, cu corpul inert, cu mintea conştientă în rolul unui observator într-o sală de proiecţii 3D, văzu un bărbat şi o femeie, tineri, înveşmântaţi în blănuri uşoare, cu o pelerină din stuf destrămat şi sandale din piele, prinse cu şireturi pe gleznă. Femeia era gravidă. Îi văzu mai întâi din profil, ca şi cum s-ar fi aflat într-o vitrină rotativă, şi pentru o vreme se amuză privindu-i din diverse unghiuri.

Treptat, acest control luă sfârşit, iar bărbatul şi femeia mergeau pe zăpada proaspăt ninsă şi pe gheaţa suflată de vânt, în lumina puternică a zilei, lumina cea mai puternică pe care o văzuse vreodată într-un vis. Gheaţa sclipea şi ei îşi protejau ochii cu palmele.

La început, îi privi ca pe nişte oameni, aşa ca el. În scurt timp însă, îşi dădu seama că *nu erau* ca el. Nu trăsăturile lor faciale îi stârniră suspiciunile iniţiale, ci configuraţiile complicate ale bărbii şi al părului de pe faţa bărbatului, ca şi coama deasă de păr moale ce înconjura chipul femeii, lăsându-i liberi obrajii, bărbia retrasă şi fruntea îngustă, dar acoperind-o

de la o tâmplă la cealaltă, aproape imediat deasupra sprâncenelor. Dedesubtul frunţii îmblănite, ochii ei erau blânzi şi căprui-închis, aproape negri, iar pielea avea o culoare măslinie intensă. Degetele ei erau gri şi roz, cu bătături pronunţate. Amândoi aveau nasuri late, masive.

Nu sunt din rasa mea, gândi Mitch, *totuşi îi cunosc*.

Bărbatul şi femeia zâmbeau. Femeia se aplecă pentru a lua zăpadă. Începu s-o lingă, dar când bărbatul nu se uita, o strânse repede în bulgăre şi-l azvârli în capul lui. Bulgărele îl lovi cu un bufnet surd şi el se clătină şi dădu un ţipăt limpede şi răsunător, aproape ca al unui câine. Femeia se prefăcu speriată, apoi o luă la fugă şi bărbatul o urmări. O trânti pe jos, în ciuda repetatelor ei rugăminţi mormăite, după aceea se sculă în picioare, ridică braţele spre cer şi o împroşcă cu vorbe sonore. Ea nu păru impresionată, în ciuda timbrului grav al vocii lui, profund şi rostogolitor. Îl lovi cu braţele şi-şi ţuguie buzele, imitându-l.

În montajul leneş al viselor, Mitch îi văzu mergând unul înapoia celuilalt, pe o cărare noroioasă, sub zloată. Printre norii care se mişcau lent, putea să întrevadă petice de pădure şi luncă, în valea de sub ei, şi un lac, pe care se aflau plute mari din buşteni, cu colibe din stuf.

Ei sunt bine, rosti un glas în mintea lui. *Tu te uiţi acum la ei şi nu-i ştii, însă ei sunt bine*.

Mitch auzi o pasăre şi-şi dădu seama că nu era o pasăre, ci telefonul mobil. Avu nevoie de câteva secunde pentru a ieşi din vis. Norii şi valea se sparseră ca pelicula unei bule din săpun şi bărbatul gemu, ridicând capul. Corpul îi amorţise. Dormise pe o parte, cu un braţ îndoit sub cap, şi muşchii îi înţepeniseră.

Telefonul suna insistent. Răspunse la al şaselea apel.

— Sper că vorbesc cu domnul Mitchell Rafelson, antropologul, rosti un glas masculin cu accent britanic.

— Oricum, cu unul dintre ei, replică Mitch. Cine sunteţi?

— Numele meu este Oliver Merton şi sunt redactorul ştiinţific al revistei *Economist*. Scriu un articol despre oamenii de Neanderthal de la Innsbruck. A fost greu să fac rost de numărul dumneavoastră de telefon, domnule Rafelson.

— Este la secret. M-am plictisit să fiu condamnat.

— Îmi pot imagina. Uitaţi care-i treaba, cred că pot dovedi că Innsbruck-ul nu are dreptate, dar am nevoie de nişte detalii.

Aveţi ocazia să vă susţineţi cazul înaintea unor urechi înţelegătoare. Voi fi poimâine în statul Washington, pentru o discuţie cu Eileen Ripper.

— Bine, zise Mitch.

Se gândi să închidă pur şi simplu telefonul şi să încerce să readucă visul remarcabil.

— Ea lucrează la alt sit din defileul... Defileul Columbia? Ştiţi unde-i Peştera de Fier?

Mitch se întinse pe îndelete.

— Am făcut nişte săpături în apropiere.

— Perfect atunci. Informaţia încă n-a răsuflat în presă, însă lucrurile se vor schimba până săptămâna viitoare. A descoperit trei schelete foarte vechi, nu chiar la fel de remarcabile ca mumiile dumneavoastră, totuşi interesante. În principal, articolul meu se va concentra asupra tacticii ei. Într-o epocă a simpatiei faţă de indigeni, doamna Ripper a înfiinţat un consorţiu cu adevărat inteligent pentru protejarea ştiinţei şi a solicitat susţinerea Confederaţiei celor Cinci Triburi. Ştiţi, bineînţeles, despre ce-i vorba.

— Da.

— Ea are o echipă de avocaţi *pro bono* şi a introdus în cercul de iniţiaţi şi nişte senatori şi congresmeni. Cu totul diferit faţă de experienţa pe care aţi avut-o cu „Omul din Pasco”.

— Mă bucur s-aud asta, se strâmbă Mitch şi-şi frecă ochii, străduindu-se să-şi alunge somnul. Atât doar că până acolo-i o zi de mers cu maşina.

— Aşa departe? Eu sunt în Manchester acum. În Anglia. Tocmai mi-am făcut bagajele şi am venit cu maşina din Leeds. Avionul meu decolează peste o oră. Mi-ar plăcea să putem sta de vorbă.

— Probabil că sunt ultima persoană pe care Eileen o doreşte acolo.

— Să ştiţi că ea mi-a dat numărul dumneavoastră de telefon. Domnule Rafelson, nu sunteţi tocmai un proscris, aşa cum poate credeţi. Ea ar dori să aruncaţi o privire la săpături. Am înţeles că este o fire mai maternală.

— Este o tornadă, zise Mitch.

— Vă mărturisesc că sunt foarte incitat. Am văzut situri din Etiopia, Africa de Sud şi Tanzania. Am mers de două ori la Innsbruck, ca să văd ceea ce mi s-a permis să văd, adică destul

de puţin. Acum...

— Domnule Merton, îmi pare rău să vă dezamăgesc...

— Şi ce-i cu pruncul, domnule Rafelson? Îmi puteţi spune mai multe despre copilul acela remarcabil pe care femeia îl purta în rucsacul ei?

— La momentul respectiv am avut o migrenă realmente devastatoare, cu fotofobie.

Mitch se pregăti să întrerupă convorbirea, indiferent dacă era vorba sau nu despre Eileen Ripper. Trecuse de prea multe ori prin discuţii similare. Îndepărtă telefonul de ureche. Glasul lui Merton suna micuţ şi ascuţit.

— Ştiţi ceva despre ce se-ntâmplă în Innsbruck? Ştiţi că s-au luat de-a dreptul la bătaie în laboratoarele de acolo?

Mitch readuse telefonul la ureche.

— Nu.

— Ştiţi că au trimis mostre de ţesuturi la alte laboratoare din alte ţări, pentru a încerca să ajungă la un consens?

— Nu-uuu, rosti Mitch încet.

— Mi-ar plăcea să vă aduc la zi. Cred că aveţi o şansă bună să puteţi ieşi din cazul acesta curat şi mirosind a flori de măr... sau ce-nfloreşte acum prin statul Washington. Dacă o rog pe Eileen să vă sune şi să vă invite, dacă-i spun că sunteţi interesat... Ne-am putea întâlni?

— De ce nu ne putem întâlni pur şi simplu pe aeroportul din Seattle? Acolo aterizaţi, nu?

Merton pufăi încet.

— Domnule Rafelson, nu cred că v-aţi refuza ocazia de a vă umple de praf şi a sta sub un cort din prelată. Ocazia de a discuta despre cea mai importantă descoperire arheologică a epocii noastre.

Mitch îşi căută ceasul şi privi data.

— Bine, încuviinţă el. Cu condiţia să mă invite Eileen.

După ce închise, merse la baie, se spălă pe dinţi şi se privi în oglindă.

Petrecuse câteva zile învârtindu-se prin apartament, neputând decide ce să facă în continuare. Obţinuse adresa de e-mail şi numărul de telefon ale lui Christopher Dicken, dar încă nu-şi adunase destul curaj pentru a-l apela. Banii i se terminau mai repede decât se aşteptase. Amâna momentul în care să le ceară părinţilor un împrumut.

Pe când îşi pregătea micul dejun, telefonul sună din nou. Era Eileen Ripper.

După ce termină de vorbit cu ea, Mitch rămase o clipă nemişcat pe scaunul ponosit din living, apoi se sculă şi se uită pe geam, spre Broadway. Afară se lumina. Deschise fereastra şi se aplecă în afară. Oameni mergeau pe stradă, şi maşini se opriseră la semaforul de pe Denny.

Sună acasă. Îi răspunse mama lui.

35. INSTITUTUL NAŢIONAL DE SĂNĂTATE, BETHESDA

— S-a mai întâmplat, spuse Dicken.

Rupse în două o brioşă şi o afundă în stratul înspumat al cafelei cu lapte. Cantina uriaşă şi modernă din Clădirea Natcher era aproape pustie la ora aceasta a dimineţii şi servea mâncare ceva mai bună decât cea din Clădirea 10. Ei doi se aşezaseră lângă ferestrele înalte şi opace din exterior, destul de departe de ceilalţi angajaţi.

— Mai precis, în Georgia, în Gordi sau în apropiere.

Kaye rămase cu gura deschisă.

— Dumnezeule! Masacrul.

Afară, soarele străpungea norii joşi ai dimineţii, trimiţând umbre şi petice luminoase peste campus şi în cantină.

— Toate ţesuturile lor au SHEVA. Eu am prelevat mostre doar din trei-patru, dar toate îl aveau.

— Nu i-ai spus lui Augustine?

— Mă bazasem pe dovezi clinice, rapoarte recente din spitale. Ce ar fi contat dacă aş fi datat SHEVA cu câţiva ani mai devreme, maximum cu un deceniu? Însă acum două zile am primit nişte fişiere de la un spital din Tbilisi. Îl ajutasem pe un rezident tânăr de acolo să-şi stabilească nişte contacte în Atlanta şi el mi-a spus despre munteni. Supravieţuitorii altui masacru, dar cu aproape şaizeci de ani în urmă. În timpul războiului.

— Nemţii n-au intrat niciodată în Georgia, zise Kaye.

Dicken încuviinţă.

— I-au măcelărit soldaţii lui Stalin. Au distrus aproape complet un sat izolat de lângă muntele Kazbeg. Acum doi ani au fost găsiţi câţiva supravieţuitori. Guvernul din Tbilisi i-a luat sub protecţie. Poate că se săturaseră de epurări, poate... Poate că n-au ştiut nimic despre Gordi sau despre celelalte sate.

— Câţi supravieţuitori au fost?

— Un doctor pe nume Leonid Sugaşvili a întreprins o cruciadă personală pentru a investiga. Rezidentul mi-a trimis raportul lui Sugaşvili, care n-a fost niciodată publicat, totuşi este destul de amănunţit. El a estimat că între anii 1943 şi 1991 în Georgia, Armenia, Abhazia şi Cecenia au fost omorâţi aproximativ treisprezece mii de bărbaţi, femei şi copii. Au fost omorâţi pentru că cineva a crezut că răspândeau o boală care cauza avortul gravidelor. Supravieţuitorii primelor epurări au fost vânaţi ulterior, pentru că femeile născteau copii cu mutaţii. Copii cu pete pe faţă şi cu ochi ciudaţi, copii care puteau vorbi din clipa naşterii. În unele sate, omorurile au fost comise de miliţienii locali. Superstiţiile dispar greu. Bărbaţii şi femeile – mame şi taţi – au fost acuzaţi de relaţii carnale cu diavolul. N-au fost chiar aşa mulţi, pe parcursul a patru decenii, dar Sugaşvili estimează că ar fi putut exista cazuri similare vechi de sute de ani. Zeci de mii de omoruri. Vinovăţie, ruşine, ignoranţă, tăcere.

— Crezi că acei copii au suferit mutaţii din cauza SHEVA?

— Raportul Sugaşvili afirmă că multe dintre femeile omorâte au susţinut că întrerupseseră relaţiile sexuale cu soţii sau prietenii lor. Ele nu doreau să poarte în pântece progeniturile diavolului. Auziseră despre copiii mutanţi în alte sate şi odată ce avuseseră primele semne de febră şi avortaseră, au încercat să evite să mai rămână gravide. Aproape toate cele care avortaseră au rămas însărcinate peste treizeci de zile, indiferent dacă făcuseră sau nu sex. Exact aşa cum anunţă unele dintre spitalele noastre.

Kaye clătină din cap.

— Absolut incredibil!

Dicken ridică din umeri.

— Nu va deveni mai credibil sau mai uşor, spuse el. De ceva timp, n-am fost pur şi simplu convins că SHEVA ar fi un tip cunoscut de boală.

Buzele lui Kaye se subţiară. Lăsă ceaşca de cafea şi încrucişă braţele, reamintindu-şi conversaţia cu Drew Miller, din restaurantul italienesc din Boston, şi pe Saul, care spusese că era momentul ca ei să atace problema evoluţiei.

— Poate că-i un semn, rosti ea.

— Ce fel de semn?

— O cheie codificată, care deschide o secţiune rezervată genetic, instrucţiuni pentru un fenotip nou.

— Nu-s sigur că-nţeleg, se încruntă Dicken.

— Ceva construit de-a lungul a mii de ani, a zeci de mii de ani. Prezumţii, ipoteze legate de o trăsătură sau alta, extinderi ale unui plan destul de rigid.

— În ce scop?

— Evoluţie, răspunse Kaye.

Dicken îşi trase scaunul înapoi şi-şi puse palmele pe genunchi.

— Uau!

— Ai zis că nu era o boală, îi reaminti Kaye.

— Am zis că nu semăna cu nicio boală pe care o cunoşteam eu. Este tot un retrovirus.

— Mi-ai citit articolele, nu?

— Da.

— Am strecurat câteva indicii.

Dicken căzu pe gânduri.

— Un catalizator.

— Voi îl produceţi, noi îl încasăm şi tot noi suferim, zise femeia.

Obrajii lui Dicken se învăpăiară.

— Nu încerc să transform cazul într-o dispută feministă, zise el. Şi aşa spiritele sunt destul de inflamate.

— Scuze, rosti Kaye. Poate că am vrut să evit subiectul real.

Dicken păru să fi ajuns la o decizie.

— Comit o infracţiune prin ceea ce-ţi voi arăta.

Scotoci în servieta-diplomat şi scoase printul unui mesaj e-mail din Atlanta. La sfârşitul mesajului fuseseră ataşate patru imagini mici.

— O femeie a decedat în urma unui accident auto petrecut lângă Atlanta. Autopsia ei a fost efectuată la spitalul Northside, iar unul dintre patologii noştri a descoperit că femeia era în primul trimestru de sarcină. A examinat fetusul şi era în mod clar un prunc Irod. După aceea, a examinat uterul femeii. A găsit o a doua sarcină, foarte timpurie, la baza placentei, protejată de un perete subţire de ţesut laminar. Placenta începuse deja să se separe, dar al doilea ovul era în siguranţă. Ar fi supravieţuit avortului. După o lună...

— Un nepot, rosti Kaye. Eliberat de...

— Fiica intermediară. Care-i de fapt un ovar foarte specializat. Ea creează un al doilea ovul, care se ataşează de peretele uterului mamei.

— Şi dacă ovulele ei – ovulele fiicei – sunt diferite?

Lui Dicken i se uscase gâtul, aşa că tuşi, dregându-şi glasul.

— Scuză-mă.

Se ridică să-şi toarne un pahar cu apă, apoi reveni printre mese şi se aşează lângă Kaye.

Continuă, vorbind rar:

— SHEVA produce eliberarea unui complex de poliproteine. Ele se descompun în citosolul din exteriorul nucleului. LH, FSH, prostaglandine...

— Ştiu, mi-a spus Judith Kushner, zise Kaye şi vocea i se auzi ca un scârţâit slab. Unele dintre ele sunt responsabile pentru cauzarea avortului. Altele ar putea modifica substanţial un ovul.

— Să-i producă mutaţii? întrebă Dicken, agăţându-se de reminiscenţele unei paradigme vechi.

— Nu sunt sigură dacă-i termenul potrivit, spuse Kaye. Pare cumva feroce şi aleatoriu. Nu! Este posibil să fie vorba despre un tip diferit de reproducere.

Dicken îşi termină paharul cu apă.

— Asta nu-i tocmai o noutate pentru mine, reflectă femeia încet. Încleştă degetele în pumni, după care ciocăni uşor, nervos, cu încheieturile degetelor în tăblia mesei. Eşti gata să susţii că SHEVA face parte din evoluţia umană? Că suntem pe punctul de a crea un tip nou de om?

El îi cercetă chipul, amestecul de uimire şi surescitare, teroarea de a nimeri peste echivalentul intelectual al unui tigru furios.

— N-aş îndrăzni să mă exprim chiar atât de direct, dar poate că sunt un laş. Poate că *este* aşa ceva. Îţi preţuiesc opinia. Dumnezeu ştie că am nevoie de un aliat aici.

Kaye simţi cum îi bubuia inima în piept. Duse ceaşca de cafea la gură şi lichidul rece clipoci.

— Dumnezeule, Christopher! râse scurt, neajutorat. Şi dacă-i adevărat? Dacă suntem *toate* gravide? Toate femeile rasei umane?

PARTEA A II-A

PRIMĂVARA LUI SHEVA

36. ESTUL STATULUI WASHINGTON

Larg şi molcom, râul Columbia luneca la fel ca o câmpie de jad lustruit între pereţi din bazalt negru.

Mitch părăsi şoseaua statală 14, merse opt sute de metri pe un drum din pământ şi pietriş, printre arbuşti şi tufe, apoi coti la indicatorul metalic îndoit şi ruginit, pe care scria PEŞTERA DE PIATRĂ.

Două rulote Airstream sclipeau în soare, la câţiva metri de marginea defileului. Bănci şi mese din lemn, acoperite cu saci din pânză groasă, şi unelte de săpat înconjurau rulotele. Opri maşina pe marginea drumului.

O briză rece fu cât pe aici să-i zboare de pe cap pălăria Stetson din fetru. O ţinu cu o mână şi se îndreptă către margine, de unde privi în jos, spre tabăra lui Eileen Ripper, aflată la cincisprezece metri dedesubt.

O tânără, blondă şi scundă, în bluejeans decoloraţi şi franjuraţi, şi jachetă din piele maro, ieşi pe uşa celei mai apropiate rulote. În aerul umed din preajma râului, Mitch îi simţi imediat mirosul – Opiu, Trouble, sau alt parfum din aceeaşi gamă. Ea semăna remarcabil cu Tilde.

Femeia se opri sub prelata mare, după aceea păşi de sub aceasta şi-şi feri ochii de soare.

— Mitch Rafelson? întrebă ea.

— Chiar el. Eileen este jos?

— Da. S-a dus naibii, să ştii.

— De când?

— De trei zile. Eileen s-a străduit din greu să-şi susţină cazul, dar n-a contat deloc în final.

Mitch surâse înţelegător.

— Am trecut şi eu prin asta, clătină el din cap.

— Tipa din Cinci Triburi a abandonat acum două zile. De aceea, Eileen a considerat că poţi veni. Apariţia ta nu irită pe nimeni.

— E plăcut să fii popular, rosti Mitch şi-şi atinse cu un deget borul pălăriei.

Femeia zâmbi.

— Eileen e deprimată. Încurajeaz-o. Eu una te consider un erou. Exceptând poate mumiile alea.

— Unde-i ea?

— Chiar sub peşteră.

Oliver Merton stătea pe un scaun pliant în umbra celei mai mari prelate. Avea în jur de treizeci de ani, păr roşu ca focul, faţă lătăreaţă şi albicioasă şi nas cârn; purta pe chip o expresie de concentrare aproape absolută, cu buzele trase îndărăt, în timp ce tasta cu degetele arătătoare pe laptop.

Cu ochii mereu pe taste, remarcă Mitch. *A învăţat singur să dactilografieze*. Privi hainele bărbatului, în mod clar complet nepotrivite pentru un sit de săpături: pantaloni din tweed, bretele roşii, cămaşă albă de in, cu guler întărit.

Merton nu ridică ochii până când Mitch nu se apropie.

— Mitch Rafelson? Ce plăcere! Puse laptopul pe masă, sări în picioare şi întinse mâna. Toţi sunt al naibii de posomorâţi pe-aici. Eileen este sus, lângă sit. Sunt convins că abia aşteaptă să te vadă. Mergem?

Ceilalţi şase lucrători de la sit, toţi studenţi tineri sau absolvenţi recent, ridicară capetele curioşi la trecerea celor doi bărbaţi. Merton merse înaintea lui Mitch şi sui peste praguri naturale, tăiate de secole de eroziunea râului. Se opriră la şase metri sub promontoriu, unde o peşteră veche cu dungi ruginii se deschidea într-un afloriment de bazalt. Deasupra zăcământului şi spre est, un prag de piatră bătută de vreme colapsase parţial, împrăştiind blocuri mari de piatră pe panta lină care cobora către mal.

Eileen Ripper stătea în exteriorul unor gropi pătrate, săpate cu grijă şi marcate cu grile topometrice – cu sârme şi sfori – pe partea vestică a pantei. Ripper se apropia de cincizeci de ani, era micuţă şi oacheşă, cu ochi negri, afundaţi în orbite şi nas subţire; trăsătura ei cea mai atrăgătoare erau buzele generoase, care contrastau plăcut cu tunsoarea scurtă şi zbârlită a părului negru, presărat de fire albe.

Se întoarse la strigătul lui Merton. Nu zâmbi şi nici nu răspunse. Se încruntă, coborî cu grijă taluzul şi-i întinse mâna lui Mitch, care i-o strânse ferm.

— Ieri-dimineaţă, rosti ea, am primit datările cu radiocarbon. Au vechimea de treisprezece mii de ani plus minus cinci sute de

ani... şi dacă au mâncat mulţi somoni, au vechimea de douăsprezece mii cinci sute de ani. Însă cei din Cinci Triburi spun că ştiinţa occidentală încearcă să-i despoaie de ultima lor demnitate. Crezusem că voi putea discuta raţional cu ei.

— Cel puţin te-ai străduit, zise Mitch.

— Îmi cer scuze că te-am judecat cu atâta asprime. Mi-am păstrat firea mult timp, în ciuda unor semne de necazuri, după care femeia asta, Sue Champion... crezusem că eram prietene. Ea a sfătuit triburile. A venit ieri cu doi bărbaţi. Şi bărbaţii erau... foarte *încrezuţi*, Mitch. Ca nişte băieţei care pot să urineze mai sus pe uşa hambarului. Mi-au spus că eu născocesc dovezi care să-mi susţină minciunile. Au spus că au de partea lor guvernul şi legea. Vechiul nostru duşman, LPRMNA.

Acronimul însemna „Legea pentru protecţia şi repatrierea mormintelor nativilor americani". Mitch era extrem de familiarizat cu detaliile legii respective.

Merton rămase pe panta afânată, străduindu-se să nu alunece la vale, şi privi rapid de la unul la altul.

— Şi ce dovezi ai născocit? întrebă amuzat Mitch.

— Nu glumi cu aşa ceva! Expresia lui Ripper se destinse şi îi ţinu mâna între palmele ei. Am prelevat colagen din oase şi l-am trimis la Portland, unde i-au făcut analiza ADN. Osemintele astea provin de la altă populaţie, deloc asociată indienilor moderni şi doar vag asociată mumiei din Peştera Spiritelor. O populaţie caucaziană, dacă pot utiliza un termen atât de aproximativ. Dar nici pe departe nordică. Mai degrabă, aş zice că ainu.

— Asta-i foarte important din punct de vedere istoric, Eileen, spuse Mitch. Excelent! Felicitări!

Odată pornit, Ripper părea că nu se mai poate opri. Coborâră pe potecă, până la corturi.

— Nici măcar nu putem începe să facem comparaţii rasiale moderne. Asta mă enervează cel mai tare! Am îngăduit noţiunilor noastre cretine de rasă şi identitate să înceţoşeze adevărul. Pe atunci, populaţiile erau foarte diferite, totuşi indienii moderni nu se trag din oamenii cărora au aparţinut scheletele astea. Este posibil ca ei să fi concurat cu strămoşii indienilor moderni, dar au pierdut.

— Indienii au câştigat? interveni Merton. Ar trebui să fie încântaţi să audă asta.

— Ei consideră că eu încerc să le dezbin unitatea politică. Nu le pasă de ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Nu vor decât micuţa lor lume de vis şi dă-l dracului de adevăr!

— Mie-mi zici? făcu Mitch.

Ripper zâmbi printre lacrimi de descurajare şi oboseală.

— Cele Cinci Triburi au trimis o petiţie tribunalului federal din Seattle ca să poată prelua scheletele.

— Unde sunt ele acum?

— În Portland. Le-am ambalat la faţa locului şi le-am expediat ieri.

— Le-aţi scos în afara statului? făcu Mitch. Asta-nseamnă răpire.

— Oricum e mai bine decât s-aştept să vină avocaţii. Femeia clătină din cap şi Mitch o cuprinse cu braţul pe după umeri. Am încercat să fac totul ca la carte, Mitch. Îşi şterse obrajii cu mâna plină de praf, întinzând dâre de murdărie şi se sili să râdă. Acum i-am enervat până şi pe Vikingi!

Vikingii – o grupare mică de bărbaţi, în majoritate de vârstă mijlocie, care se autointitulau „Adoratorii nordici ai lui Odin în Lumea Nouă” – veniseră şi la Mitch, cu ani în urmă, pentru a-şi desfăşura ceremoniile. Speraseră că el le putea dovedi teoria că exploratori nordici populaseră mare parte din America de Nord cu mii de ani în urmă. Mereu calm, Mitch le îngăduise să desfăşoare un ritual peste osemintele „Omului din Pasco”, încă îngropate, dar, până la urmă, fusese nevoit să-i dezamăgească. „Omul din Pasco” era, de fapt, complet indian, strâns asociat cu populaţiile Na-dene din sud.

După analizele făcute de Ripper asupra scheletelor ei, „Adoratorii lui Odin” plecaseră din nou dezamăgiţi. Într-o lume de autojustificare fragilă, adevărul nu fericea pe nimeni.

În timp ce lumina zilei pălea, Merton scoase o sticlă de şampanie, pachete vidate cu somon afumat, pâine proaspătă şi brânză. Câţiva studenţi aprinseră un foc mare care trosnea pe mal, iar Mitch şi Eileen toastară pentru nebunia lor reciprocă.

— De unde ai cumpărat toate astea? îl întrebă Ripper pe Merton, când ziaristul întinse farfuriile ponosite din melamină ale taberei pe masa din brad, simplă, de sub tenda cea mai mare.

— Din aeroport. Singurul loc în care am avut timp să mă

opresc. Pâine, brânză, peşte şi vin – ce-ţi trebuie mai mult? Deşi mi-ar fi plăcut o halbă de bere.

— Am eu Coors în rulotă, anunţă un student solid şi chel.

— Micul dejun al săpătorilor, încuviinţă Mitch.

— Nu vreau s-aud, făcu Merton. Şi, scuzaţi-mă, însă îi voi invita pe toţi să se servească. Fiecare are o poveste. Luă de la Ripper un pahar din plastic cu şampanie. Despre rasă, timp, migraţie şi ce-nseamnă să fii om. Cine vrea să-nceapă?

Mitch ştia că era suficient ca el să tacă două secunde, pentru ca Ripper să vorbească. Merton lua notiţe, în vreme ce femeia povestea despre cele trei schelete şi politica locală. După o oră şi jumătate, se făcu un frig muşcător şi se strânseră mai aproape de foc.

— Triburilor din Altai, spuse Merton, nu le place ca etnicii ruşi să le dezgroape morţii. Este o revoltă a indigenilor de peste tot. O lovitură peste braţul opresorului colonialist. Credeţi că purtătorii de cuvânt ai oamenilor de Neanderthal demonstrează acum în Innsbruck?

— Nimeni nu vrea să fie un om de Neanderthal, rosti sec Mitch. Cu excepţia mea. Se întoarse către Eileen. I-am visat. Mica mea familie nucleară.

— Serios?

Femeia se aplecă înainte, curioasă.

— Am visat că semenii lor trăiau pe o plută mare pe lac.

— Acum cincisprezece mii de ani? se încruntă Merton.

Mitch surprinse ceva în tonul lui şi-l privi suspicios.

— Asta-i bănuiala ta? întrebă el. Sau s-a anunţat ceva?

— Nimic public, dar am un contact la universitate şi mi-a spus că s-au stabilit clar la cincisprezece mii de ani. Bineînţeles, şi-i zâmbi lui Ripper, dacă n-au mâncat mult peşte.

— Alte noutăţi?

Merton lovi cu pumnul în aer, cu un gest plin de dramatism.

— Pugilism, rosti el. Certuri violente în culise. Mumiile voastre violează tot ce se ştie în antropologie şi arheologie. Câţiva din echipa principală de cercetare susţin că n-ar fi chiar oameni de Neanderthal, ci o nouă subspecie *Homo sapiensalpinensis*. Altcineva a declarat că pune prinsoare că sunt oameni de Neanderthal, cu o constituţie zveltă, din etapa târzie, care au trăit într-o comunitate mai mare, au devenit mai puţin robuşti şi de aceea seamănă mai mult cu noi. Se speră în

minimalizarea importanţei pruncului.

Mitch plecă fruntea. *Ei nu simt aşa cum simt eu. Ei nu ştiu cum ştiu eu*. După aceea, îşi înăbuşi emoţiile. Trebuia să menţină un nivel de obiectivitate.

Merton se răsuci spre el.

— Tu ai văzut copilul?

Întrebarea îl făcu să tresară în scaunul pliant. Englezul miji ochii.

— Nu l-am văzut clar. Am presupus doar, când ei au spus că era un prunc modern…

— Este posibil ca trăsături neanderthaliene să fie mascate de trăsături de prunc? întrebă Merton.

— Nu, răspunse Mitch. Apoi adăugă cu o grimasă: nu cred.

— Nici eu, întări Ripper.

Studenţii se strânseseră mai aproape în jurul discuţiei lor. Focul trosnea, şuiera şi ridica braţe galbene şi înalte, care voiau să înhaţe cerul rece şi nemişcat. Râul clipocea pe prundişul malului, având sunetul unui câine care linge mecanic o mână. Mitch simţi că şampania îl înmuia după ziua obositoare de şofat.

— Ei bine, deşi pare implauzibil, este mai uşor decât să argumentezi împotriva unei asocieri genetice, zise Merton. Cei din Innsbruck trebuie să accepte că femela şi copila sunt înrudite. Există totuşi anomalii, şi încă destul de serioase, pe care nu le poate explica nimeni. Sperasem că Mitchell m-ar putea lumina.

Mitch fu salvat de la simularea ignoranţei de glasul puternic al unei femei care strigă de pe promontoriu:

— Eileen? Eşti acolo? Sunt Sue Champion.

— La dracu’, mormăi Ripper. Crezusem că de-acum ajunsese în Kumash. Duse mâinile pâlnie la gură şi strigă în sus: Suntem aici, Sue! Vrei să ni te-alături?

Un student fugi în sus pe potecă, până în vârful promontoriului, cu o lanternă. Sue Champion îl urmă spre cort.

— Frumos foc, spuse ea.

Înaltă de peste 1,80 m şi zveltă până aproape de punctul de a fi slabă, cu păr lung şi negru, împletit într-o coadă care atârna în faţă, peste umărul jachetei din catifea maro, Champion arăta elegantă, stilată şi uşor rigidă. Surâdea des, însă faţa îi era marcată de cute de oboseală. Mitch aruncă o privire către

Ripper şi o văzu încordată.

— Am venit să-ţi spun că-mi pare rău, spuse Champion.

— Tuturor ne pare rău, replică Ripper.

— Aţi stat aici toată seara? E frig.

— Noi suntem dedicaţi.

Champion ocoli tenda, ca să se apropie de foc.

— Biroul meu a primit telefonul tău despre analize. Preşedintele consiliului reprezentanţilor nu le crede adevărate.

— N-am ce face în privinţa asta, zise Ripper. De ce te-ai retras brusc şi ţi-ai aţâţat avocatul împotriva mea? Crezusem că ajunseserăm la un acord şi dacă scheletele se dovedeau indiene, vom face investigaţii ştiinţifice de bază, cu minimum de invaziune, după care să le predăm celor Cinci Triburi.

— Am coborât garda. Eram obosiţi după scandalul cu „Omul din Pasco”. A fost o greşeală. Îl privi din nou pe Mitch. Pe dumneata te cunosc.

— Mitch Rafelson, rosti bărbatul şi întinse mâna.

Champion nu-i răspunse la gest.

— Ne-ai făcut necazuri mari, Mitch Rafelson.

— Şi eu simt la fel, replică Mitch.

Champion înălţă din umeri.

— Oamenii noştri au cedat în ciuda sentimentelor lor intense. Ne-am simţit încolţiţi. Avem nevoie de cei din Olympia şi ultima dată i-am nemulţumit. Reprezentanţii m-au trimis aici fiindcă am pregătire în antropologie. N-am făcut o treabă prea grozavă. Acum toţi sunt furioşi.

— Mai există ceva ce am putea face, în afara tribunalului? întrebă Ripper.

— Preşedintele mi-a spus că ştiinţa nu-i suficientă pentru a tulbura tihna morţilor. Ar fi trebuit să fi văzut durerea din întrunirea consiliului când am descris analizele.

— Crezusem că am explicat procedura, spuse Ripper.

— Voi îi tulburaţi pe morţii de pretutindeni. Noi vă cerem doar să-i lăsaţi în pace pe morţii noştri.

Femeile se priviră cu tristeţe.

— Ei nu sunt morţii voştri, Sue, plecă ochii Ripper. Ei nu sunt din neamul vostru.

— Consiliul apreciază că LPRMNA continuă să se aplice.

Ripper ridică mâna; era inutil să reia o discuţie veche.

— Atunci nu putem face nimic altceva decât să cheltuim şi

mai mulţi bani cu avocaţii.

— Nu, clătină din cap Champion. De data asta veţi învinge. Noi avem alte probleme acum. Multe mame tinere sunt bolnave de gripa Irod. Atinse uşor marginea tendei cu o mână. Unii dintre noi credeau că boala se limitează la oraşele mari, poate doar la albi, însă ne-am înşelat.

Ochii lui Merton scânteiară ca nişte lentile mici şi entuziaste în lumina focului care pâlpâia.

— Îmi pare rău s-aud asta, rosti Ripper. Şi sora mea s-a îmbolnăvit de gripă Irod. Se ridică şi puse mâna pe umărul lui Champion. Mai stai niţel. Avem cafea şi ciocolată fierbinte.

— Mulţumesc, dar nu mai stau. Am mult de şofat. O vreme nu ne vom mai ocupa de morţi. Trebuie să ne îngrijim de cei vii. O schimbare uşoară apăru pe faţa ei. Unii dintre cei dispuşi să asculte, ca tatăl şi bunica mea, spun că-i interesant ceea ce ai descoperit tu.

— Să fie binecuvântaţi, zise Ripper.

Champion îl privi pe Mitch.

— Oamenii apar şi dispar, noi toţi apărem şi dispărem. Antropologii ştiu asta.

— Da, noi o ştim, încuviinţă bărbatul.

— Va fi greu să le explic celorlalţi, urmă ea. O să te anunţ ce vor decide ai noştri să facă în privinţa bolii, dacă ştim vreun leac. Poate că o putem ajuta pe sora ta.

— Mulţumesc, spuse Ripper.

Champion se uită în jurul grupului de sub tenda din prelată, încuviinţă apăsat din cap, apoi îşi repetă gestul de câteva ori, totuşi scurt, arătând că terminase de vorbit şi că se pregătea să plece. Sui poteca până la marginea promontoriului, ajutată de studentul robust, care-i lumină calea.

— Extraordinar, rosti Merton cu ochii tot strălucitori. Informaţii privilegiate din interior. Poate chiar înţelepciune nativă.

— Nu te lăsa amăgit, îi spuse Ripper. Sue este un om bun, dar ştie la fel de puţine ca soră-mea despre cele ce se întâmplă. Se întoarse către Mitch. Dumnezeule, n-arăţi deloc bine!

Mitch se simţea într-adevăr încercat de greaţă.

— Am văzut privirea asta la miniştri de cabinet, remarcă încetişor Merton. Când cunosc prea multe secrete.

37. BALTIMORE

Kaye îşi luă geanta micuţă de pe bancheta din spate a taxiului şi trecu cardul de credit prin aparatul de lângă şofer. Lăsă capul pe spate şi privi în sus, către cel mai recent bloc-turn de apartamente din Baltimore, Uptown Helix, cu treizeci de niveluri, cocoţat deasupra a două complexuri mari de magazine şi săli de cinema, toate în umbra Turnului Bromo-Seltzer.

Rămăşiţele ninsorii scurte de dimineaţă dăinuiau în petice de zloată pe trotuar. Lui Kaye i se părea că iarna aceasta dura veşnic.

Cross îi spusese că apartamentul de la nivelul douăzeci va fi complet mobilat, că obiectele ei vor fi aduse şi aranjate, că va găsi mâncare în frigider şi cămară, cont deschis la câteva restaurante din centru; tot ce şi-ar fi dorit şi ar fi avut nevoie, o locuinţă la numai trei cartiere distanţă de sediul general al corporaţiei Americol.

Kaye se prezentă portarului de la recepţia pentru rezidenţi. Bărbatul îi zâmbi în felul în care servitorii le surâd oamenilor bogaţi şi-i înmână un plic care conţinea cheia ei.

— Să ştii că nu sunt eu proprietara, îi zise Kaye.

— Pentru mine nu contează deloc, doamnă, răspunse el cu acelaşi respect vesel.

Ea sui cu liftul elegant din oţel şi sticlă, prin atriumul zonei comerciale, spre etajele rezidenţiale, răpăind uşor cu degetele pe balustradă. Era singură în lift. *Sunt protejată, asigurată cu tot ce am nevoie, menţinută ocupată, mergând de la o întâlnire la alta, fără timp să gândesc. Mă întreb cine mai sunt de acum.*

Se îndoia că vreun cercetător ştiinţific se simţise vreodată atât de fugărit pe cât se simţea ea acum. Conversaţia purtată cu Christopher Dicken la INS o deviase pe o potecă laterală, care avea puţin de-a face cu dezvoltarea terapiilor SHEVA. O sută de elemente diferite ale cercetărilor ei desfăşurate după perioada postdoctorală îi apărură brusc la suprafaţa minţii, se rotiră şi se amestecară precum o formaţie de înot sincron, după care se aranjară în tipare încântătoare. Tiparele acelea nu aveau nicio legătură cu boala şi moartea, dar erau strâns asociate ciclurilor vieţii umane... de fapt, tuturor felurilor de viaţă.

În mai puţin de două săptămâni, cercetătorii lui Cross aveau

să-şi prezinte prima propunere de vaccin, din cele douăsprezece – la ultima numărătoare – care erau concepute în ţară, la Americol şi în alte locuri. Kaye subestimase viteza cu care putea lucra Americol şi supraestimase măsura în care va fi informată. *Nu sunt decât o marionetă*, îşi spuse.

Până atunci, ea trebuia să decidă ce se întâmpla cu adevărat – ce reprezenta de fapt SHEVA. Care va fi, până la urmă, soarta doamnei Hamilton şi a celeilalte din clinica INS.

Coborî din lift la nivelul douăzeci, îşi găsi apartamentul, numărul 2011, introduse cheia electronică în încuietoare şi deschise uşa grea. O întâmpină un val de aer curat şi răcoros, iz de carpete şi mobilier nou, şi încă un parfum, dulce, de trandafiri. Se auzea muzică în surdină; Debussy, nu-şi putea reaminti numele bucăţii, însă îi plăcea foarte mult.

Un buchet din zeci de trandafiri galbeni se revărsa dintr-o vază de cristal, de pe etajera scundă din hol.

Apartamentul era vesel şi luminos, cu accente elegante de lemn, frumos mobilat cu două canapele şi un fotoliu din piele aurie ca apusul. *Şi Debussy*. Lăsă geanta pe o canapea şi intră în bucătărie. Frigider din oţel inoxidabil, plită, maşină de spălat vase, tăblii din granit sur, cu chenar din marmură trandafirie, spoturi scumpe de lumină, asemenea unor bijuterii, care trimiteau mici sclipiri diamantine prin încăpere...

— La naiba, Marge, şopti femeia.

Duse geanta în dormitor, îi desfăcu fermoarul pe pat, îşi scoase fustele, bluzele şi o rochie, pe care să le atârne în dulapul pentru haine, deschise dulapul şi rămase cu ochii holbaţi. Dacă nu s-ar fi întâlnit deja cu doi dintre chipeşii însoţitori ai lui Cross, ar fi fost sigură în momentul acesta că Marge Cross avea alte gânduri cu ea. Se uită în treacăt la rochiile, taioarele, bluzele din in şi mătase, coborî ochii la rafturile cu pantofi, care aveau minimum opt perechi pentru toate ocaziile – inclusiv bocanci de drumeţie – şi-i fu îndeajuns.

Se aşeză pe marginea patului şi suspină prelung şi tremurător. Era ocupată până peste cap, atât social, cât şi ştiinţific. Se întoarse şi privi reproducerile litografiilor lui Whistler, de deasupra măsuţei de toaletă din arţar, şi pergamentul oriental minunat, cu ramă din abanos şi ornamente din alamă, care atârna pe perete, deasupra patului.

— Floricica din seră a ajuns în metropolă.

Simţi cum chipul i se contorsionează de furie.

Telefonul din poşetă sună. Tresări, intră în living, deschise poşeta şi răspunse.

— Sunt Judith.

— Ai avut dreptate, spuse Kaye direct.

— Poftim?

— Ai avut dreptate.

— Eu am întotdeauna dreptate, scumpo. Ştii doar. Judith făcu o pauză deliberată şi Kaye ştiu că sfătuitoarea ei avea ceva important s-o anunţe. M-ai întrebat despre activitatea transpozonilor în hepatocitele pe care le-am infectat cu SHEVA.

Kaye simţi cum i se încordează tot corpul. Acesta era saltul, nu tocmai în beznă, pe care-l făcuse la două zile după ce vorbise cu Dicken. Citise şi se adusese la zi cu o duzină de articole, din şase publicaţii diferite. Îşi răsfoise carnetele de însemnări, în care scrisese mici speculaţii extreme făcute în momente de nebunie.

Ea şi Saul se număraseră printre biologii care suspectau că transpozonii – porţiuni mobile de ADN din interiorul genomului – nu erau nici pe departe doar simple gene egoiste. În carnetul ei, Kaye scrisese nu mai puţin de douăsprezece pagini despre posibilitatea de a fi regulatori foarte importanţi ai fenotipului, nu egoişti, ci altruişti; în anumite circumstanţe, ei puteau dirija felul cum proteinele deveneau ţesut viu. *Modificau* felul cum proteinele creau o plantă sau un animal. Retrotranspozonii erau foarte similari cu retrovirusurile şi de aici rezulta legătura genetică cu SHEVA.

Toate acestea puteau fi slujnicele evoluţiei.

— Kaye?

— O clipă, zise ea. Să mă aşez întâi.

— Aşa şi trebuie, draga mea fostă studentă Kaye Lang. Activitatea transpozonilor în hepatocitele infectate de noi cu SHEVA este uşor crescută. Ei se deplasează fără niciun efect aparent, ceea ce este interesant, însă noi am trecut dincolo de hepatocite. Am făcut teste pe celulele stem embrionare pentru Grupul operativ.

Celulele stem embrionare puteau deveni orice fel de ţesut, foarte asemănător celulelor de creştere timpurii din fetuşi.

— Cumva le-am încurajat să se comporte ca ovule umane fertilizate, zise Kushner. Ele nu pot creşte pentru a deveni

fetuşi, dar, te rog, nu spune asta FDA-ului. În celulele stem, activitatea transpozonilor este extraordinară. După SHEVA, ei ţopăie ca şi cum ar avea foc sub tălpi. Sunt activi pe minimum douăzeci de cromozomi. Dacă ar fi o mişcare aleatorie, celula ar trebui să moară, însă celula supravieţuieşte. Este la fel de sănătoasă ca şi până atunci.

— Este activitate reglementată?

— O declanşează ceva din SHEVA. Bănuiala mea se îndreaptă spre LPC – complexul multiproteic. Celula reacţionează de parcă ar fi supusă unui stres extraordinar.

— Şi ce crezi că înseamnă asta?

— SHEVA are planuri cu noi. Vrea să ne schimbe genomul, poate radical.

— De ce?

Kaye surâse în aşteptarea răspunsului. Era sigură că Judith avea să vadă conexiunea inevitabilă.

— Genul ăsta de activitate nu poate fi benign.

Zâmbetul lui Kaye dispăru.

— Totuşi celula supravieţuieşte.

— Da, însă din câte ştim, pruncii nu supravieţuiesc. Sunt prea multe schimbări deodată. Ani de zile aşteptaserăm ca natura să reacţioneze faţă de toate mizeriile noastre din mediu, să ne spună să stopăm suprapopularea şi sărăcirea resurselor, să terminăm cu distrugerea şi să murim *naibii*. Apoptoză la nivel de specie. Cred că acesta ar putea fi avertismentul final: un adevărat ucigaş de specii.

— I-ai spus asta lui Augustine?

— Nu în mod direct, dar îşi va da seama.

Kaye privi telefonul, stupefiată pentru o clipă, apoi îi mulţumi lui Judith şi-i spuse că o va suna mai târziu. Simţea că o furnică mâinile.

Aşadar, nu evoluţie. Poate că Mama Natură apreciase că oamenii erau o tumoare malignă, un cancer.

Pentru un moment oribil, simţi că era mai logic decât ce discutase ea cu Dicken. Totuşi, ce era cu copiii noi, cu cei născuţi din ovulele eliberate de fiicele intermediare? Aveau să fie afectaţi din punct de vedere genetic, să se nască aparent normal, dar să moară la scurt timp după aceea? Sau aveau să fie pur şi simplu respinşi în primul trimestru, ca fiicele intermediare?

Kaye privi prin uşile largi din sticlă peste Baltimore; soarele sfârşitului dimineţii sclipea pe acoperişuri şi pe asfaltul umed al străzilor. Îşi imagină toate sarcinile care duceau la alte sarcini la fel de inutile, la utere burduşite cu nenumăraţi fetuşi de primul trimestru, oribil malformaţi.

Sfârşitul reproducerii umane.

Dacă Judith Kushner avea dreptate, clopotul tocmai bătuse pentru toată rasa umană.

38. SEDIUL GENERAL AMERICOL, BALTIMORE

28 februarie

Marge Cross stătea în stânga scenei amfiteatrului, pe care Kaye şi alţi şase oameni de ştiinţă aşteptau să răspundă la întrebările ocazionate de comunicatul de presă.

Patru sute cincizeci de reporteri umpluseră amfiteatrul la capacitatea sa maximă. Laura Nilson, directoarea de relaţiile cu publicul din cadrul Americol, pentru estul SUA, o tânără de culoare, foarte dedicată, îşi trase de tivul jachetei taiorului de lână măslinie şi anunţă începerea sesiunii de întrebări.

Primul înscris era corespondentul pe probleme de sănătate şi ştiinţă al CNN.

— Aş dori să-mi adresez întrebarea domnului Jackson.

Robert Jackson, şeful proiectului pentru vaccinuri SHEVA din Americol, ridică mâna.

— Domnule Jackson, dacă virusul acesta a avut nevoie de atâtea milioane de ani pentru a evolua, cum este posibil ca Americol să poată anunţa testarea unui vaccin după nici trei luni de cercetări? Sunteţi mai inteligenţi decât Mama Natură?

Sala vibră pentru o secundă de râsete amestecate cu comentarii şoptite. Surescitarea era palpabilă. Majoritatea femeilor tinere din amfiteatru purtau măşti de tifon, deşi precauţia respectivă se dovedise ineficientă. Altele sugeau pastile speciale cu mentă şi usturoi, despre care se afirma că ar fi împiedicat contactarea SHEVA. Kaye putea simţi izul specific chiar de pe scenă.

Jackson se apropie de microfon. La cincizeci de ani, arăta ca un cântăreţ de rock în formă bună, arătos, în mod dezordonat, cu costume neglijent călcate şi păr şaten dezordonat, cu fire albe la tâmple.

— Noi începuserăm să lucrăm cu mulţi ani înainte de

manifestarea gripei Irod, răspunse el. Ne-au interesat dintotdeauna secvenţierile HERV, deoarece, aşa cum aţi sugerat, acolo se ascunde multă inteligenţă. Făcu o pauză deliberată şi acordă audienţei un surâs scurt, demonstrându-şi forţa prin exprimarea admiraţiei faţă de inamic. Adevărul este că în ultimii douăzeci de ani am aflat cum acţionează majoritatea bolilor, cum sunt construiţi şi cum sunt vulnerabili agenţii de transmitere. Prin crearea de particule SHEVA goale, prin creşterea ratei de eşec a retrovirusului la sută la sută, noi producem un antigen inofensiv. Însă particulele nu sunt chiar goale, pentru că le încărcăm cu o ribozimă, un acid ribonucleic cu activitate enzimatică. Ribozima se ataşează şi retează câteva fragmente de AM SHEVA încă neasamblate într-o celulă infectată. SHEVA devine sistemul de livrare pentru o moleculă care-şi blochează propria activitate cauzatoare de boală.

— Domnule Jackson... încercă reporterul CNN să-l întrerupă.

— Nu am terminat de răspuns la întrebarea dumitale, zise Jackson, şi-mi place *tare* mult! Sala chicoti. Până acum, problema noastră fusese că oamenii nu reacţionează energic faţă de antigenul SHEVA. Ca atare, progresul nostru semnificativ a apărut atunci când am învăţat cum să accentuăm reacţia imunitară, prin ataşarea de glicoproteide asociate altor patogeni, pentru care corpul declanşează în mod automat o apărare puternică.

Reporterul CNN încercă să pună altă întrebare, dar Nilson trecuse deja la numele următor de pe lista lungă. Tânărul corespondent on-line pentru Sci-Trax întrebă:

— Tot pentru domnul Jackson. Ştiţi de ce suntem atât de vulnerabili faţă de SHEVA?

— Nu toţi suntem vulnerabili. Bărbaţii dovedesc o reacţie imunitară puternică faţă de SHEVA pe care nu-l produc ei înşişi. Asta explică evoluţia gripei Irod la bărbaţi – în eventualitatea unei infecţii, nu durează mai mult de patruzeci şi opt de ore. Pe de altă parte, aproape toate femeile sunt potenţial expuse la infecţie.

— De ce sunt femeile atât de vulnerabile?

— Noi considerăm că strategia SHEVA este pe termen incredibil de lung, de ordinul a mii de ani. Poate fi primul virus pe care l-am văzut şi care se bazează pentru propagare pe creşterea populaţiilor, nu pe indivizi. Provocarea unei reacţii

imunitare puternice ar fi contraproductivă, deşi se pare că SHEVA apare fie când populaţiile se află în stare de stres, fie din cauza unui eveniment declanşator pe care încă nu-l înţelegem.

Următorul fu corespondentul ştiinţific pentru *New York Times*.

— Domnilor Pong şi Subramanian, v-aţi specializat în înţelegerea gripei Irod în Asia de Sud-Est, unde s-au anunţat până acum peste o sută de mii de cazuri. În Indonezia s-au semnalat chiar şi revolte. Săptămâna trecută s-a zvonit că acesta ar fi un provirus diferit.

— Complet greşit, zâmbi politicos Subramanian. SHEVA este remarcabil de uniform. Îmi permiteţi o uşoară corecţie? „Provirus” se referă la ADN-ul viral inserat în materialul genetic uman. Odată exprimat, este pur şi simplu un virus sau un retrovirus, deşi în cazul acesta unul foarte interesant.

Kaye se întrebă cum putea Subramanian să se focalizeze exclusiv asupra ştiinţei, când ea auzise înfricoşătorul cuvânt „revolte”.

— Da, însă următoarea mea întrebare este de ce bărbaţii au o reacţie imunitară puternică faţă de virusurile altor bărbaţi, dar nu faţă de cele proprii, dacă glicoproteidele din anvelopă, antigenii sunt atât de simpli şi de invariabili, potrivit comunicatului dumneavoastră de presă.

— Iată o întrebare foarte bună, răspunse Pong. Avem timp pentru un seminar de o zi?

Râsete discrete. Pong continuă:

— Noi credem că reacţia bărbaţilor începe după invazia celulei şi că minimum o genă din SHEVA conţine variaţii subtile sau mutaţii, care cauzează producerea de antigeni la suprafeţele anumitor celule, anterior unei reacţii imunitare de calibru maxim, aclimatizând astfel corpul la...

Kaye ascultă doar pe jumătate atentă. Se gândea întruna la doamna Hamilton şi la celelalte femei din clinica INS. Sfârşitul reproducerii umane. Reacţiile faţă de orice eşec aveau să fie extreme; povara asupra cercetătorilor ştiinţifici avea să fie enormă.

— Oliver Merton, de la *Economist*. O întrebare pentru doamna Lang.

Kaye ridică ochii şi văzu un tânăr roşcovan, în sacou din

tweed, care ţinea microfonul.

— Acum, după ce toate genele care codează SHEVA pe cromozomii lor diferiţi au fost patentate de domnul Richard Bragg... Merton îşi consultă notiţele. Din Berkeley, California... Patentul numărul 8.564.094, eliberat de Biroul de patente şi mărci înregistrate SUA, în ziua de 27 februarie, adică ieri, cum va spera orice companie să creeze o procedură pentru vaccin fără licenţă şi plata drepturilor?

Nilson se aplecă spre microfonul lui Kaye de pe podium.

— Domnule Merton, nu există un asemenea patent.

— Ba da, spuse iritat Merton strâmbând din nas, şi speram ca doamna Lang să poată explica despre asocierea răposatului ei soţ cu Richard Bragg şi despre rolul pe care-l joacă asta în asocierea ei actuală cu Americol şi CCPB?

Kaye tăcu, buimăcită.

Merton rânji, încântat de efectul întrebării sale.

Kaye intră în camera de odihnă de lângă amfiteatru, după Jackson, urmată de Pong, Subramanian şi restul savanţilor. Cross stătea în mijlocul unei canapele albastre mari, cu o expresie gravă pe chip. În jurul canapelei, dispuşi în semicerc, se găseau patru dintre principalii ei avocaţi.

— Ce dracu-a fost asta? întrebă Jackson, rotindu-şi braţul şi indicând în direcţia generală a scenei.

— Cocoşelul de-acolo are dreptate, răspunse Cross. Richard Bragg a convins pe cineva de la BPM că el a izolat şi secvenţiat genele SHEVA înaintea tuturor. A declanşat procesul de patentare anul trecut.

Kaye luă de la Cross o copie a patentului primit prin fax. Printre inventatori era enumerat Saul Madsen; Ecobacter figura pe lista de cesionari, alături de AKS Industries, compania care achiziţionase şi apoi lichidase Ecobacter.

— Kaye, rosti Cross, te rog să-mi spui şi să fii sinceră. Ştiai ceva despre asta?

— Absolut nimic, răspunse Kaye. Marge, nu ştiu ce să zic. Eu am specificat locuri, dar *nu* am secvenţiat genele. Saul n-a pomenit niciodată de Richard Bragg.

— Ce înseamnă asta pentru munca noastră? izbucni Jackson. Cum n-ai putut să ştii, Lang?

— N-am terminat deocamdată, zise Cross. Harold?

Privi către cel mai apropiat bărbat, cu păr grizonant, în costum imaculat, cu dungulițe.

— Vom face apel, utilizând ca precedent procesul *Genetron vs. Amgen*, anunță avocatul. „Patentări aleatorii de retrogene în genomul șoarecelui.” Acordă-ne o zi și vom avea încă o duzină de motive pentru anulare. Se uită la Kaye și o întrebă direct: AKS sau vreo subsidiară utilizează fonduri federale?

— Ecobacter a aplicat pentru o bursă federală mică, răspunse ea. A fost aprobată, însă nu s-a implementat niciodată.

— Am putea determina INS să invoce Legea patentelor, reflectă încântat avocatul.

— Și dacă patentul e-n regulă? îl întrerupse Cross cu glas scăzut și periculos.

— Este posibil să putem obține o cotă-parte din patent pentru doamna Lang. Excluderea ilegală a inventatorului primar.

Cross lovi cu pumnul în perna canapelei.

— Atunci vom gândi pozitiv, rosti ea. Kaye, scumpo, arăți ca o vițică dusă la abator.

Kaye ridică brațele în apărare.

— Îți jur, Marge, n-am...

— Aș dori să știu de ce n-au eliminat oamenii mei problema asta. Vreau să vorbesc imediat cu Shawbeck și Augustine. Se întoarse către avocați. Vedeți în ce și-a mai băgat coada Bragg. Unde-i mizerie apar și erori.

39. BETHESDA

Martie

— A fost o călătorie foarte scurtă, zise Dicken și aruncă pe biroul lui Augustine un raport pe hârtie și o dischetă. Cei de la OMS din Africa mi-au spus că-mi mulțumesc, dar că abordează lucrurile în felul lor. Au spus că nu poate fi luată în considerare cooperarea pentru investigații din trecut. Au mai zis că n-au decât o sută cincizeci de cazuri confirmate în toată Africa și că nu văd niciun motiv pentru panică. Au fost totuși îndeajuns de amabili să-mi dea niște mostre de țesuturi. Le-am expediat din Cape Town.

— Le-am primit, încuviință Augustine. Ciudat. Dacă ar fi să dăm crezare cifrelor lor, Africa a fost atinsă mult mai ușor

decât Asia, Europa sau America de Nord.

Părea tulburat – nu furios, dar trist. Dicken nu-l văzuse niciodată atât de copleşit.

— Unde o s-ajungem, Christopher?

— Te referi la vaccin?

— Mă refer la tine, la mine, la Grupul operativ. Până la sfârşitul lunii mai, numai în America de Nord vor exista peste un milion de femei infectate. Consilierul în probleme de securitate naţională a făcut apel la sociologi pentru a afla cum va reacţiona populaţia. Presiunea creşte de la o săptămână la alta. Tocmai am sosit de la o întâlnire cu chirurgul-general şi cu vicepreşedintele. Numai VIP-uri. Preşedintele consideră Grupul operativ o povară. Micul scandal cu Kaye Lang a fost *complet* neaşteptat. Singura satisfacţie cu care m-am ales de pe urma lui a fost s-o văd pe Marge Cross pufăind prin camera asta ca un marfar deraiat. Presa ne ia la şuturi: „Gafe de incompetenţă în epoca miracolelor”. Cam ăsta-i tonul general.

— Deloc surprinzător, aprobă Dicken şi se aşează pe scaunul din cealaltă parte a biroului.

— Christopher, tu o cunoşti mai bine decât mine pe Lang. Cum a îngăduit să se întâmple una ca asta?

— Rămăsesem cu impresia că INS va obţine anularea patentului. Ceva de natură tehnică, incapacitatea de a exploata o resursă naturală...

— Da, dar până atunci nenorocitul de Bragg ne face să arătăm ca nişte idioţi. Lang a fost aşa proastă ca să semneze *toate* hârtiile pe care i le punea soţul ei în faţă?

— A semnat?

— Da, încuviinţă Augustine. Clar ca lumina zilei. A cedat lui Saul Madsen şi oricăror parteneri ai săi controlul asupra tuturor descoperirilor bazate pe retrovirusul endogen uman primar.

— Parteneri nespecificaţi?

— Nespecificaţi.

— Atunci nu-i tocmai culpabilă, nu?

— Nu-mi place să lucrez cu proşti. Ea mi-a tras-o literalmente cu Americol şi acum a acoperit de ridicol Grupul operativ. E de mirare că preşedintele nu se mai întâlneşte cu mine?

— E ceva temporar.

Dicken îşi muşcă o unghie, dar se opri când Augustine ridică

privirea.

— Cross spune să continuăm cu testările şi să-l lăsăm pe Bragg să ne dea în judecată. Sunt de acord. Deocamdată însă, eu îngrop relaţia noastră cu Lang.

— Ar putea fi totuşi utilă.

— N-are decât să fie utilă în mod anonim.

— Vrei să zici că ar trebui să mă ţin departe de ea?

— Nu, zise Augustine. Păstrează relaţia voastră exact ca şi până acum. Fă-o să se simtă dorită şi parte din cercul de iniţiaţi. Nu vreau ca *ea* să se ducă la presă – doar dacă se va plânge de tratamentul primit din partea lui Cross. Iar acum... următoarea neplăcere.

Scoase din sertarul biroului o fotografie alb-negru lucioasă.

— Detest chestia asta, Christopher, dar îi înţeleg perfect motivul.

— Ce anume?

Dicken se simţea ca un băieţaş pe punctul de a fi mustrat.

— Shawbeck a cerut FBI-ului să-i pună sub urmărire pe principalii noştri oameni.

Dicken se aplecă în faţă. Îşi perfecţionase de mult instinctul funcţionarului public de a-şi controla reacţiile.

— De ce, Mark?

— Pentru că se discută despre declararea unei stări de necesitate la nivel naţional şi instaurarea legii marţiale. Deocamdată nu s-a luat nicio decizie... s-ar putea să mai treacă luni bune până atunci. Totuşi, ţinând seama de circumstanţe, trebuie să fim curaţi ca zăpada proaspăt ninsă. Noi suntem îngerii tămăduirii, Christopher. Populaţia se bizuie pe noi. Nu sunt admise niciun fel de erori.

Augustine îi întinse fotografia. Îl arăta stând în faţa localului „Puma lui Jessie” din Washington, D.C.

— Ar fi fost foarte stingheritor, dacă ai fi fost recunoscut.

Dicken se înroşi la faţă de vinovăţie şi totodată de furie.

— Am fost acolo o singură dată, cu luni în urmă, zise el. Am stat cincisprezece minute şi am plecat.

— Ai mers cu o fată într-o cameră din spate, spuse Augustine.

— Da, o fată care purta mască chirurgicală şi care m-a tratat ca pe un lepros! replică Dicken, mai iritat decât intenţionase. Instinctul se destrăma. Nici măcar n-am vrut s-o ating!

— Christopher, rosti Augustine cu chip împietrit, urăsc rahatul ăsta la fel de mult ca oricine, dar nu-i decât începutul. Populaţia ne va examina pe toţi cu foarte multă atenţie.

— Voi fi aşadar urmărit pentru bună purtare? FBI-ul îmi va cere jurnalele intime?

Celălalt nu simţi nevoia să-i răspundă.

Dicken se sculă în picioare şi aruncă fotografia pe birou.

— Care-i pasul următor? Trebuie să-ţi spun numele tuturor femeilor cu care mă-ntâlnesc şi ce facem împreună?

— Da, încuviinţă încet Augustine.

Dicken se opri în mijlocul tiradei şi simţi cum furia îl părăseşte treptat. Implicaţiile erau atât de vaste şi de înspăimântătoare, încât, brusc, nu mai simţi decât anxietate rece.

— Chiar şi în condiţiile unei accelerări de urgenţă, testările clinice ale vaccinului nu se vor încheia în următoarele patru luni. În seara asta, Shawbeck şi vicepreşedintele vor propune Casei Albe o nouă politică. Noi recomandăm carantina. Există şanse foarte mari să fim nevoiţi să invocăm legea marţială pentru a o implementa.

Dicken se aşeză înapoi pe scaun.

— Incredibil, rosti el.

— Să nu-mi zici că nu te gândiseşi la asta, zise Augustine.

Era pământiu la faţă.

— N-am genul ăsta de imaginaţie, replică Dicken cu amărăciune.

Augustine se roti cu scaunul şi privi pe fereastră.

— În curând vine primăvara. Vise tinereşti şi aşa mai departe. Un moment cu adevărat potrivit ca să anunţăm segregarea sexelor. Toate femeile apte de procreare şi toţi bărbaţii. Departamentul de management şi buget se va sui pe pereţi când va constata cât de mult se va diminua PIB-ul.

Tăcură minute-n şir.

— De ce ai început cu Kaye Lang? întrebă Dicken.

— Pentru că ştiu ce să fac cu ea. Cu chestia cealaltă... Să nu mă citezi, Christopher. Înţeleg necesitatea, dar nu ştiu cum dracu' îi putem supravieţui, politic vorbind.

Scoase altă fotografie din dosar şi i-o arătă. Un bărbat şi o femeie pe o verandă în faţa unei case vechi, din gresie feruginoasă, luminată de un singur bec, deasupra. Se sărutau.

Dicken nu putea vedea chipul bărbatului, însă era îmbrăcat în stilul lui Augustine şi avea aceeaşi conformaţie fizică.

— Asta ca să nu te simţi complexat. Este soţia unui congresman recent ales, zise Augustine. Suntem terminaţi. Este timpul să ne maturizăm toţi.

Dicken rămase lângă Clădirea 51, în care se afla sediul Grupului operativ, simţindu-se ameţit. Legea marţială... Segregarea sexelor... Gârbovi umerii şi porni spre parcare, evitând crăpăturile din pavajul trotuarului.

În maşină, descoperi că avea un mesaj în căsuţa vocală. Un glas nefamiliar se străduia să depăşească o antipatie reală faţă de lăsarea mesajelor şi, după câteva starturi ratate, sugeră că aveau cunoştinţe comune – două-trei îndepărtate – şi posibil unele interese comune.

— Mă numesc Mitch Rafelson. Mă aflu acum în Seattle, dar sper să plec în scurt timp pe Coasta de Est, ca să mă întâlnesc cu nişte persoane. Dacă vă interesează... episoade istorice de SHEVA, exemple din istoria îndepărtată, vă rog să mă contactaţi.

Dicken închise ochii şi clătină din cap. Incredibil. Se părea că toţi ştiau despre ipoteza lui nebunească. Îşi notă numărul de telefon într-un carneţel, apoi rămase privindu-l întrebător. Numele bărbatului părea familiar. Îl sublinie apăsat cu pixul.

Coborî geamul automobilului şi trase adânc aer în piept. Începea să se încălzească, iar norii de deasupra se risipeau. Iarna avea să se termine în curând.

În ciuda oricărei raţiuni demne de numele acela, formă numărul de telefon al lui Kaye Lang. Nu era acasă.

— Sper că te pricepi să dansezi cu fetele rele, murmură el în barbă şi porni maşina. Cross e o fată foarte rea.

40. BALTIMORE

Avocatul se numea Charles Wothering. Avea accent pur bostonian, era îmbrăcat cu o eleganţă nepăsătoare, purta şapcă din lână şi fular lung, purpuriu. Kaye îi oferi cafea şi el acceptă.

— Foarte frumos, comentă Wothering, privind în jurul apartamentului. Aveţi mult bun-gust.

— Marge mi l-a amenajat, replică ea.

Wothering zâmbi.

— Marge nu se pricepe absolut deloc la decorări interioare.

Dar banii pot face lucruri minunate, nu-i aşa?

Kaye surâse.

— Nu mă pot plânge. De ce v-a trimis aici? Ca să ne reformulăm contractul?

— Câtuşi de puţin. Părinţii dumneavoastră sunt decedaţi, nu-i aşa?

— Da.

— Eu sunt un avocat modest, doamnă Lang... pot să-ţi spun Kaye?

Ea încuviinţă din cap.

— Modest în privinţa aplicării legilor, dar Marge mă preţuieşte ca pe un bun judecător de caractere. Chiar dacă-i greu de crezut, ea nu se pricepe să judece caracterul oamenilor. Sigur că este foarte extravertită şi degajă putere, însă are un şir de căsnicii nereuşite, iar eu am ajutat-o să le descâlcească, astfel încât să nu mai audă niciodată de ele. Ea crede că ai nevoie de ajutorul meu.

— În ce fel?

Wothering se aşează pe canapea şi luă trei linguriţe de zahăr din bolul de pe tavă. Le amestecă fără grabă în ceaşcă.

— L-ai iubit pe Saul Madsen?

— Da, încuviinţă Kaye.

— Şi ce simţi acum?

Kaye căzu pe gânduri, totuşi nu-şi feri ochii dinaintea privirii cercetătoare a avocatului.

— Îmi dau seama că Saul ascundea multe de mine, doar pentru a nu lăsa visul nostru să se scufunde.

— Cât de mult a contribuit el la activitatea ta... intelectual vorbind?

— Depinde la ce fel de activitate te referi.

— Cea legată de virusurile endogene.

— Destul de puţin. Nu era specialitatea lui.

— Şi care era specialitatea lui?

— Îi plăcea să se compare cu drojdia.

— Pardon?

— El contribuia la fermentare. Eu veneam cu zahărul.

Wothering izbucni în râs.

— Adică te stimula... intelectual vreau să spun?

— Mă provoca.

— Ca profesor, părinte sau... partener?

— Ca partener, răspunse Kaye. Nu înţeleg unde vrei să ajungi, domnule Wothering.

— Te-ai ataşat de Marge, fiindcă nu te considerai în stare să-i faci faţă singură lui Augustine şi oamenilor lui. Am dreptate?

Kaye îl privi fix.

Wothering arcui o sprânceană stufoasă.

— Nu tocmai, zise ea.

Ochii o usturau, deoarece nu clipea. Avocatul clipi relaxat şi puse ceaşca pe măsuţă.

— Ca să scurtez, Marge m-a trimis aici pentru a te separa de Saul Madsen în orice fel posibil. Am nevoie de acceptul tău pentru a desfăşura o investigaţie amănunţită a lui Ecobacter, AKS şi a contractelor tale cu Grupul operativ.

— Este chiar necesar? Domnule Wothering, sunt sigură că nu mai am alte schelete ascunse prin dulapuri.

— Kaye, prudenţa este mama înţelepciunii. Înţelege că lucrurile au început să devină foarte serioase. Orice episoade stânjenitoare pot avea un impact real asupra politicii publice.

— Ştiu. Am spus că-mi pare rău.

Wothering ridică o mână şi o mişcă uşor prin aer, având o expresie liniştitoare pe chip. În altă epocă, ar fi putut s-o lovească uşor cu palma pe genunchi într-o manieră paternă.

— O să facem noi curăţenie. Ochii lui deveniră brusc duri. Nu vreau să-ţi înlocuiesc propriul simţ de responsabilitate, aflat în plină dezvoltare, cu administrarea personală, asigurată în mod automat de un avocat bun. Eşti o femeie matură, Kaye. Eu însă voi descâlci firele şi apoi... le voi reteza. Nu vei mai datora nimănui nimic.

Ea îşi muşcă uşor buza.

— Domnule Wothering, aş dori să clarific un aspect. Soţul meu era bolnav. Era bolnav mintal. Ceea ce a făcut sau n-a făcut Saul nu mă reflectă deloc pe mine... şi nici pe el ca individ. El încerca să-şi menţină echilibrul şi să-şi continue viaţa şi munca.

— Înţeleg, doamnă Lang.

— Saul m-a ajutat foarte mult, în felul lui aparte, dar detest orice aluzie că nu aş fi o femeie pe picioarele mele.

— Nici n-am intenţionat o asemenea idee.

— Perfect, zise Kaye, înaintând pe un câmp minat de iritare, care ameninţa să izbucnească în furie. Acum trebuie să ştiu

dacă Marge Cross mă mai consideră utilă.

Wothering zâmbi şi înclină din cap într-un fel care exprima în mod expert recunoaşterea şi înţelegerea iritării ei, însă şi nevoia de a-şi continua misiunea.

— Marge nu oferă niciodată mai mult decât ia, aşa cum sunt sigur că vei afla în curând. Kaye, crezi că mi-ai putea explica vaccinul acesta?

— Este un înveliş antigen care poartă o ribozimă adaptată. Acid ribonucleic cu proprietăţi similare enzimelor. Se ataşează la o parte din codul SHEVA şi-l scindează. Îi rupe şira spinării, ca să zic aşa. Virusul nu se poate replica.

Wothering clătină uimit din cap.

— Ceva minunat din punct de vedere tehnic, comentă el. Pentru cei mai mulţi dintre noi, complet incomprehensibil. Spune-mi cum crezi că le va convinge Marge pe femeile din toată lumea să-l întrebuinţeze?

— Prin publicitate şi promovare, bănuiesc. A spus că, practic, îl va dărui.

— Dar în cine se vor *încrede* pacientele, Kaye? Tu eşti o femeie sclipitoare, al cărei soţ a minţit-o, a ţinut-o în beznă. Femeile pot simţi injusteţea asta profund, până în uterele lor. Crede-mă, Marge se va strădui din răsputeri să te păstreze în echipa ei. Povestea ta sună din ce în ce mai bine.

41. SEATTLE

Mitch se ridică în capul oaselor în pat, transpirat şi răcnind. Cuvintele se revărsau într-o avalanşă guturală chiar şi după ce-şi dădu seama că se trezise. Se aşează pe o margine a patului, cu un picior încă încurcat prin aşternut şi se înfioră.

— Sunt nebun, rosti el. Sunt *complet* nebun.

Îi visase din nou pe oamenii de Neanderthal. De data aceasta, văzuse lucrurile din perspectiva bărbatului, experimentă un soi de libertate fluidă, care-l afundase instantaneu într-un set de emoţii foarte clare şi neplăcute, pentru ca, după aceea, să-l ridice mult sus, de unde observase mai multe evenimente amestecate. La capătul satului se adunaseră mulţimi; de data asta nu era pe un lac, ci într-o poiană înconjurată de codri seculari. Scuturaseră beţele, ascuţite şi întărite în foc, spre femeie, al cărei nume aproape că şi-l putea aminti. *Na-lii-a* sau *Mă-lii*.

— Jean Auel[8], calc pe urmele tale, murmură el, eliberându-şi piciorul din cearşaf. Mowgli din Tribul de Piatră îşi salvează perechea. Iisuse!

Intră în bucătărie pentru a-şi lua un pahar de apă. Se chinuia cu o virozăă – un guturai, era sigur de asta, nu SHEVA, ţinând seama de relaţiile lui cu femei. Gura îi era uscată şi simţea un gust neplăcut, iar nasul îi curgea. Se îmbolnăvise în timpul călătoriei către Peştera de Fier, de săptămâna trecută. Poate că luase virusul de la Merton. Îl dusese pe jurnalist la aeroport, pentru o cursă spre Maryland.

Apa avea un gust îngrozitor, însă îi clăti gura. Privi peste Broadway, către clădirea poştei, dar strada era aproape pustie acum. Viscolul de martie sufla fulgi mici şi cristalini pe străzi. Lămpile stradale, cu vapori de sodiu şi lumină portocalie, transformau troienele în maldăre răzleţe de aur.

— Ne alungau de pe lac şi din sat, murmură el. Trebuia să ne descurcăm singuri. Nişte minţi mai înfierbântate se pregăteau să ne urmărească, poate să-ncerce să ne omoare. Am...

Se cutremură. Emoţiile fuseseră atât de primare şi de reale, încât nu le putea alunga cu uşurinţă. Frică, mânie şi altceva... un soi de dragoste neajutorată. Îşi pipăi faţa. Ei jupuiseră un fel de piele de pe chipurile lor, precum nişte măşti. Însemnul crimei pe care o comiseseră.

— Dragă Shirley Mclaine, rosti Mitch, lipindu-şi fruntea de sticla rece a ferestrei. Am legături psihice cu oamenii peşterilor care nu trăiesc în peşteri. Ai vreun sfat pentru mine?

Se uită la ceasul de pe videorecorderul aşezat instabil pe televizorul mic. Era cinci dimineaţa. În Atlanta ar fi fost ora opt. Avea să mai sune la numărul acela de telefon, iar apoi să încerce să se conecteze la internet cu laptopul pe care-l reparase şi să expedieze un mesaj prin e-mail.

Intră în baie şi se privi în oglindă. Păr ciufulit, chip transpirat şi unsuros, barbă nerasă de două zile; purta un tricou rupt şi chiloţi marca BVD.

— Un adevărat Ieremia, şopti el.

După aceea, începu altă curăţenie generală, suflându-şi mai întâi nasul şi spălându-se pe dinţi.

---

[8] Jean Marie Untinen Auel (n. 1936), scriitoare americană, autoare a unei tetralogii în care personajele principale sunt oameni preistorici din epoca glaciară. (n. tr.)

42. ATLANTA

Christopher Dicken revenise la ora trei noaptea în casa lui micuţă de la periferia Atlantei. Până la ora două lucrase în biroul CCPB, pregătind pentru Augustine documentaţia despre răspândirea SHEVA. Rămăsese treaz pentru o oră, întrebându-se cum va fi lumea peste şase luni. Când adormi până la urmă, ţârâitul telefonului mobil îl trezi, parcă după numai câteva clipe. Rămase în capul oaselor în patul dublu, care aparţinuse cândva părinţilor lui, şi se întrebă unde se afla, decise iute că nu era în hotelul Hilton din Cape Town şi aprinse lumina. Dimineaţa se întrezărea deja printre jaluzele. La al patrulea ţârâit, reuşi să scoată telefonul din buzunarul sacoului, aflat în dulap, şi răspunse.

— Vorbesc cu domnul Chris Dicken?

— Christopher. Da, eu sunt.

Îşi privi ceasul. Era 8:15. Nu izbutise să doarmă decât patru ore şi era convins că se simţea mai rău decât dacă n-ar fi dormit deloc.

— Mă numesc Mitch Rafelson.

De data aceasta Dicken îşi aminti numele şi asocierea lui.

— Serios? Unde eşti, domnule Rafelson?

— În Seattle.

— Atunci înseamnă că acolo este şi mai devreme decât aici. Eu trebuie să mai dorm.

— Stai un pic, te rog, zise Mitch. Îmi cer scuze că te-am trezit. Ai primit mesajul meu?

— Am primit *un* mesaj.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Stimate domn, dacă dumneata *eşti* Mitch Rafelson, *acel* Mitch Rafelson, atunci trebuie să vorbesc cu dumneata... tot aşa cum... Se strădui să găsească o comparaţie spirituală, dar mintea refuza să-i funcţioneze. Nu trebuie să vorbesc cu dumneata.

— Am înţeles, totuşi te rog să mă asculţi încă puţin. Ai urmărit SHEVA prin toată lumea, am dreptate?

— Da, încuviinţă Dicken şi căscă. Din cauza ei dorm aşa puţin.

— Şi eu, replică Mitch. Corpurile dumitale din Caucaz au fost testate pozitiv pentru SHEVA. Mumiile mele... din Alpi... mumiile de la Innsbruck au fost testate pozitiv pentru SHEVA.

Dicken apăsă mai tare telefonul de ureche.

— De unde ştii asta?

— Am rapoartele analizelor efectuate în laboratorul Universităţii din Washington. Trebuie să arăt ceea ce ştiu... dumitale şi oricui este deschis la minte în privinţa asta.

— Nimeni nu-i deschis la minte în privinţa asta, zise Dicken. Cine ţi-a dat numărul meu?

— Domnul Wendell Packer.

— Îl cunosc pe Packer?

— Ai lucrat cu un prieten al lui, Renée Sondak.

Dicken se scobi cu o unghie între dinţii din faţă. Se gândi în mod foarte serios să închidă. Telefonul lui era demodulat digital, dar cineva ar fi putut să decodifice convorbirea dacă dorea neapărat. Asta îl făcu să se învăpăieze de enervare. Lucrurile scăpau de sub control. Toţi îşi pierduseră perspectiva şi situaţia nu avea să se îmbunătăţească dacă el le-ar fi cântat în strună.

— Sunt destul de izolat, continuă Mitch. Am nevoie de cineva care să-mi spună că nu sunt complet nebun.

— Mda, încuviinţă Dicken, ştiu cum este.

După care, strâmbându-se la faţă şi izbind cu piciorul în podea, ştiind că asta îi va aduce mai multe necazuri decât orice altă moară de vânt spre care se mai repezise vreodată, rosti:

— Povesteşte-mi, Mitch.

43. SAN DIEGO, CALIFORNIA

28 martie

Titlul conferinţei internaţionale, scris cu litere din plastic negru, pe panoul de afişaj al centrului pentru convenţii, îl înfioră pentru moment pe Dicken – o senzaţie fugară şi foarte necesară. În ultimele două luni, aproape nimic nu-l incitase ca vechea satisfacţie a muncii bine făcute, totuşi titlul conferinţei o făcuse acum.

CONTROLAREA MEDIULUI:
TEHNICI NOI PENTRU ÎNVINGEREA BOLILOR VIRALE

Denumirea nu era exagerat de optimistă şi nici deplasată. Era posibil ca peste câţiva ani lumea să nu aibă nevoie de ajutorul lui Christopher Dicken pentru a vâna virusuri.

Problema era însă că pe durata de existenţă a bolii câţiva ani puteau însemna un timp foarte lung.

Dicken ieşi din umbra proiectată de streaşina din beton a centrului, lângă intrarea principală, şi se răsfăţă sub soarele puternic de pe trotuar. De când se întorsese din Cape Town, nu mai avusese parte de genul acela de căldură care îi transmitea un impuls de energie. Atlanta se încălzea în sfârşit, dar frigul care cuprinsese estul Americii menţinuse zăpada pe străzile din Baltimore şi Bethesda.

Mark Augustine sosise deja în oraş şi trăsese la U.S. Grant, departe de majoritatea celor cinci mii de participanţi anunţaţi, care ocupaseră în general hotelurile de pe chei. Dicken îşi luase materialele de participare – un program gros, legat cu arc spiral, şi un DVD – chiar în dimineaţa aceasta, pentru a vedea orele comunicărilor.

Marge Cross ţinea o prelegere importantă dimineaţa următoare. Dicken era membru în cinci grupuri de discuţii, dintre care două despre SHEVA. Kaye Lang avea să fie în acelaşi grup cu Dicken, plus în alte şapte, şi urma să ţină un discurs înaintea sesiunii plenare a Grupului de cercetare pentru eradicarea mondială a retrovirusului, care se desfăşura simultan.

Presa saluta deja vaccinul ribozimă elaborat de Americol ca fiind o descoperire majoră. Arăta bine în cutiile Petri – ba chiar foarte bine –, totuşi, încă nu începuseră testările pe oameni. Augustine era supus unor presiuni considerabile din partea lui Shawbeck, care era, la rândul lui, supus unor presiuni considerabile din partea guvernului şi toţi doreau să o atragă pe Cross de partea lor.

Dicken putea adulmeca opt tipuri diferite de dezastru.

De câteva zile, nu mai auzise nimic de la Mitch Rafelson, dar bănuia că antropologul se afla deja în oraş. Încă nu se întâlniseră, însă conspiraţia era în plină desfăşurare. Kaye acceptase să li se alăture pentru o convorbire în seara aceasta sau mâine, după cum aveau să se termine interviurile stabilite de oamenii lui Cross.

Trebuiau să găsească un loc departe de orice ochi iscoditori. Dicken aprecia că punctul de întâlnire cel mai bun ar fi fost chiar în toiul evenimentelor, de aceea avea şi o a doua pungă, cu un ecuson necompletat de participant la convenţie – „Invitat

CCPB” – şi cu un program.

Kaye trecu prin încăperea aglomerată, deplasându-şi nervos ochii de la un chip la altul. Se simţea ca un spion într-un film prost, străduindu-se să-şi ascundă emoţiile reale, opiniile, deşi ea însăşi abia ştia ce să gândească acum. Petrecuse mare parte a după-amiezii în apartamentul lui Marge Cross – care ocupa, de fapt, un etaj întreg –, unde se întâlnise cu bărbaţi şi femei care reprezentau filiale, profesori de la Universitatea San Diego, primarul oraşului...

Marge o luase deoparte şi promisese VIP-uri încă şi mai impresionante spre sfârşitul conferinţei.

— Menţine-te sclipitoare şi isteaţă, îi spusese. Nu lăsa conferinţa să te obosească.

Kaye se simţea ca o păpuşă în vitrină. Nu-i plăcea senzaţia aceea.

La ora 17:30, coborî cu liftul la parter şi sui în autobuzul charter care îi ducea la festivitatea de deschidere, organizată de Americol la San Diego Zoo.

Când coborî din autobuz în faţa grădinii zoologice, inspiră aromele de iasomie şi pământ umezit de aspersoare. În faţa gheretei de la intrare se formase o coadă; Kaye merse la o poartă laterală şi arătă paznicului invitaţia.

Patru femei îmbrăcate complet în negru purtau pancarte şi mărşăluiau solemn prin faţa intrării principale. Kaye le zări cu puţin înainte de a căpăta permisiunea să intre; pe una dintre pancartele lor citi CORPURILE NOASTRE, DESTINUL NOSTRU: SALVAŢI COPIII NOŞTRI!

Înăuntru, amurgul cald părea fermecat. De peste un an, ea nu mai avusese concediu; ultima dată fusese cu Saul. De atunci, totul însemnase muncă şi durere, uneori ambele.

Un ghid al grădinii zoologice preluă grupul de invitaţi Americol şi le oferi un tur rapid. Kaye se uită câteva secunde la flamingii roz care se bălăceau într-un bazin. Admiră patru cacadu centenari cu creste galbene, din rândul cărora făcea parte mascota actuală a grădinii zoologice, Ramses, care privea cu indiferenţă somnoroasă mulţimile de vizitatori zilnic. După aceea, ghidul îi conduse la un pavilion retras dintr-o curte înconjurată de palmieri.

Sub pavilion, o formaţie mediocră cânta şlagăre din anii

1940, iar bărbaţi şi femei îşi umpleau farfuriile din carton cu mâncare de la bufetul suedez şi se aşezau la mese.

Kaye se opri la bufetul de fructe şi legume, alese brânzeturi, roşii cherry, conopidă şi ciuperci murate, apoi comandă un pahar de vin alb, de la barul care nu era gratuit.

Când scoase banii din poşetă, îl zări cu coada ochiului pe Christopher Dicken. Era urmat de un bărbat înalt, cu aspect colţuros, îmbrăcat în jachetă din jeans şi pantaloni gri, decoloraţi, care ţinea sub braţ o geantă din piele ponosită. Kaye inspiră adânc, vârî restul în poşetă şi se întoarse la timp pentru a întâlni privirea furişă a lui Dicken. Îi făcu semn discret din cap.

Femeii îi fu imposibil să nu chicotească atunci când Dicken dădu într-o parte latura cortului şi ieşiră toţi din curte cu pas nepăsător. Grădina zoologică era aproape pustie.

— Mă simt ca un agent sub acoperire, rosti ea. Continua să ţină în mână paharul de vin, dar reuşise să se descotorosească de farfurie. Ce *naiba* credem noi că facem?

Zâmbetul lui Mitch era prea puţin convingător. Lui Kaye i se păru că ochii săi erau agitaţi; păreau în acelaşi timp nerăbdători şi trişti. Scund şi rotofei, Dicken părea mai direct şi mai abordabil, aşa încât Kaye se focaliză asupra lui. Din punga de cadouri pe care o ţinea în mână, el scoase cu un gest larg o hartă împăturită a celei mai mari grădini zoologice din lume.

— S-ar putea să ne fi întâlnit pentru a salva rasa umană, rosti Dicken. Subterfugiile sunt justificate.

— La naiba, oftă Kaye. Sperasem că va fi vorba despre ceva mai raţional. Mă-ntreb dacă ne ascultă cineva?

Dicken arătă cu braţul spre arcadele joase ale clădirii reptilelor construită în stil spaniol, ca şi cum ar fi fluturat o baghetă magică. În grădina zoologică mai rămăseseră doar câţiva turişti întârziaţi.

— Totu-i curat, anunţă el.

— Vorbesc serios, Christopher, zise Kaye.

— Dacă FBI-ul a implantat microfoane în dragonii Komodo sau dacă are agenţi deghizaţi în bărbaţi cu cămăşi hawaiiene, atunci nu mai avem nicio şansă. Asta-i tot ce am putut face.

Ţipetele ascuţite ale maimuţelor urlătoare întâmpinară ultimele raze de lumină. Mitch îi conduse pe o alee betonată, printr-o pădure tropicală. Sub tălpi se aprindeau dale, iar

aspersoare foarte fine pulverizau apă ca o ceaţă deasupra capetelor. Farmecul locului îi fascină pe toţi pentru o clipă şi niciunul nu dori să rupă vraja.

Lui Kaye i se părea că Mitchell era făcut numai din picioare şi braţe, genul de bărbat care nu se simţea bine decât sub cerul liber. Tăcerea lui o stânjenea. El se întoarse şi o privi cu ochii verzi şi ficşi. Kaye îi remarcă atunci şi încălţămintea: bocanci de drumeţie, cu tălpile groase bine tocite.

Surâse stingher şi Mitch îi răspunse la zâmbet.

— Nu-i tocmai mediul meu, rosti el. Dacă trebuie să-nceapă cineva conversaţia, atunci dumneata ar trebui s-o faci, doamnă Lang.

— Tu eşti însă cel cu revelaţia, interveni Dicken.

— Cât timp avem la dispoziţie? întrebă Mitch.

— Eu sunt liberă toată seara, zise Kaye. Marge vrea să fim aliniaţi mâine-dimineaţă la ora opt. Va fi un mic dejun oferit de Americol.

Coborâră cu liftul într-un canion şi se opriră lângă o cuşcă ocupată de două pisici sălbatice scoţiene. Felinele dungate, cu aspect domestic, se plimbau înainte şi înapoi, mârâind încetişor în amurg.

— Eu sunt mai degrabă cel nelalocul lui aici, spuse Mitch. Ştiu foarte puţină microbiologie, abia cât să mă pot descurca. Am găsit ceva minunat, care aproape că mi-a ruinat viaţa. Am o reputaţie proastă, se ştie că sunt excentric şi de două ori perdant în jocul ştiinţei. Dacă aţi fi inteligenţi, aţi evita până şi să fiţi văzuţi în prezenţa mea.

— Remarcabil de candid, comentă Dicken şi ridică o mână. Următorul! Eu am urmărit boli pe jumătate din suprafaţa Pământului. Am un instinct privind felul cum se răspândesc, ce fac şi cum funcţionează. Am suspectat aproape din capul locului că sunt pe urmele unei chestii noi. Până recent, am încercat să duc o viaţă dublă, am încercat să cred simultan în două lucruri contradictorii şi n-o mai pot face.

Kaye îşi termină paharul de vin dintr-o înghiţitură.

— Sună ca şi cum am parcurge un program din doisprezece paşi, ca Alcoolicii Anonimi, comentă ea. Bine! Este rândul meu. Sunt o cercetătoare nesigură, nu doresc să am de-a face cu detaliile mici şi sordide, aşa că mă agăţ de oricine mi-ar oferi un loc în care să lucrez şi m-ar proteja... iar acum este timpul

să devin independentă şi să-mi iau propriile decizii. E timpul să mă maturizez.

— Aleluia! zise Mitch.

— Continuă, surioară, o îndemnă Dicken.

Ea ridică ochii, pregătindu-se să fie furioasă, dar amândoi bărbaţii zâmbeau exact aşa cum trebuia şi, pentru prima dată după multe luni – de când fusese bine alături de Saul –, Kaye simţi că se afla printre prieteni.

Dicken vârî mâna în sacoşă şi scoase o sticlă de merlot.

— Paznicii grădinii zoologice ne-ar putea amenda, zise el, însă ăsta-i păcatul nostru cel mai mic. Unele dintre lucrurile care trebuie spuse pot fi spuse numai dacă suntem beţi aşa cum se cuvine.

— Înţeleg că voi doi aţi schimbat deja idei, i se adresă Mitch lui Kaye, în timp ce Dicken turna vinul în pahare de unică folosinţă. Am încercat să citesc cât mai multe, ca să mă pregătesc, totuşi sunt încă foarte departe.

— Nu ştiu de unde să încep, zise Kaye.

Acum, când erau toţi mai destinşi, felul cum o privea Mitch Rafelson – direct, onest, evaluând-o fără să fie bătător la ochi – îi stârnea ceva despre care crezuse că aproape murise.

— Începe cu întâlnirea voastră, rosti Mitch.

— Georgia, încuviinţă Kaye.

— Locul de naştere al vinului, adăugă Dicken.

— Am vizitat o groapă comună, spuse Kaye. Deşi n-am fost împreună. Femei gravide şi soţii lor.

— Omorau pruncii, zise Mitch şi ochii lui îşi pierdură brusc focalizarea. De ce?

Stăteau la o masă din plastic, de lângă un stand de răcoritoare închis, adânc în umbrele canionului. Cocoşi roşu-maronii ciuguleau prin tufişurile de lângă drumul asfaltat şi aleile din beton bej. O felină mare tuşi şi mârâi în cuşca ei, iar sunetele căpătară ecouri stranii.

Mitch scoase un dosar din geanta lui micuţă din piele şi aşeză ordonat hârtii pe masă.

— Aici se întâlnesc toate, puse el palma pe două hârtii din dreapta. Acestea sunt analize efectuate la Universitatea din Washington. Wendell Packer mi-a acordat permisiunea să vi le arăt, dar dacă cineva scapă vreun cuvânt, am putea fi toţi în rahat până la gât.

— Analize... pentru ce? întrebă Kaye.

— Datele genetice ale mumiilor din Innsbruck. Două seturi de rezultate din ţesuturi, de la două laboratoare diferite ale universităţii. Eu i-am dat lui Wendell Packer mostre de ţesuturi de la cei doi adulţi. Printr-o coincidenţă, Innsbruck îi trimisese Mariei Konig un set de mostre de la toate trei mumiile. Wendell a putut face comparaţii.

— Ce au găsit? întrebă Kaye.

— Faptul că acele trei corpuri sunt într-adevăr o familie. Mamă, tată, fiică. Eu ştiam asta deja – îi văzusem pe toţi laolaltă în peştera din Alpi.

Kaye se încruntă derutată.

— Îmi amintesc povestea. Ai mers în peşteră la rugămintea a doi prieteni. Ai deranjat situl. Iar femeia care era cu tine a luat pruncul în rucsacul ei?

Mitch îşi feri ochii şi încleştă maxilarele.

— Îţi pot spune ce s-a întâmplat de fapt, zise el.

— Nu-i nevoie, rosti Kaye, brusc precaută.

— Doar ca să punem lucrurile la punct, insistă Mitch. Dacă vom continua, trebuie să avem încredere unii în alţii.

— Atunci spune-mi mai mult.

Mitch relată succint tot episodul.

— A fost o porcărie, concluzionă el.

Dicken îi privea cu multă atenţie, cu braţele încrucişate.

Kaye se folosi de tăcerea care urmă pentru a se uita la analizele de pe tăblia mesei din plastic, având grijă să nu le păteze cu resturile de sos picant. Studie rezultatele datării cu carbon-14, comparaţiile markerilor genetici şi, în cele din urmă, căutarea încununată de succes a lui SHEVA.

— Packer afirmă că SHEVA nu s-a schimbat prea mult în cincisprezece mii de ani, zise Mitch. Iar asta i se pare uimitor, dacă este un rest al ADN-ului.

— Nu-i nici pe departe rest, spuse Kaye. Genele au fost conservate până la treizeci de milioane de ani. Ele sunt constant reîmprospătate, testate, conservate... Închise în cromatină etanşă, protejate de izolatori... Aşa trebuie să fie.

— Dacă-mi daţi voie, aş dori să vă spun amândurora ce cred eu, rosti Mitch, cu o undă de îndrăzneală şi timiditate pe care Kaye o găsi ciudată şi, în acelaşi timp, atrăgătoare.

— Dă-i drumul, încuviinţă ea.

— Acesta a fost un exemplu de subspeciaţie, dar nu unul extrem. Un ghiont în direcţia unei noi varietăţi. Un prunc de tip modern, care s-a născut din părinţi oameni de Neanderthal târzii.

— Un prunc mai degrabă asemănător cu noi, zise Kaye.

— Exact. Acum câteva săptămâni, în statul Washington a sosit un reporter pe nume Oliver Merton, care investighează mumiile. El mi-a spus că la Universitatea din Innsbruck au izbucnit bătăi reale.

Mitch ridică ochii şi zări surprinderea de pe chipul femeii.

— Oliver Merton? se încruntă ea. Care lucrează pentru *Nature*?

— La momentul acela era la *Economist*, zise Mitch.

Kaye se întoarse către Dicken.

— Este acelaşi?

— Da, încuviinţă Dicken. Face jurnalism ştiinţific, însă şi reportaje politice. A publicat o carte sau două. Îi explică după aceea lui Mitch: Merton a cauzat un tărăboi serios la o conferinţă de presă în Baltimore. A săpat destul de adânc în relaţia lui Americol cu CCPB şi SHEVA.

— Poate că sunt două poveşti diferite, spuse Mitch.

— Ar trebui să fie, nu? întrebă Kaye, privind de la unul la celălalt. Noi suntem singurii care am făcut o conexiune, nu?

— N-aş fi chiar atât de sigur, replică Dicken. Continuă, Mitch! Haide să convenim că există o conexiune înainte de a ne aprinde din cauza unor intruşi. De ce s-au certat în Innsbruck?

— Merton spune că ei au asociat pruncul cu mumiile adulte... ceea ce Packer confirmă.

— Ironia sorţii, zise Dicken. ONU a trimis unele mostre de la Gordi la laboratorul lui Konig.

— Antropologii din Innsbruck sunt destul de conservatori, spuse Mitch. Ca să întâlneşti realmente prima dovadă directă de speciaţie umană... Clătină din cap în semn de simpatie. În locul lor, aş fi speriat. Paradigma nu numai că se schimbă, ci se rupe-n două. Fără gradualism, fără sinteză darwiniană modernă.

— Nu trebuie să fim atât de radicali, zise Dicken. În primul rând, s-a vorbit mult despre punctuaţii în dovezile fosilelor – milioane de ani de stare constantă, apoi schimbare bruscă.

— Schimbare în decursul unui milion sau al unei sute de mii

de ani, în unele cazuri poate chiar în numai zece mii de ani, spuse Mitch, dar nu peste noapte. Implicaţiile sunt al naibii de neliniştitoare pentru orice savant. Însă markerii nu mint. Iar părinţii pruncului aveau SHEVA în ţesuturi.

— Hm, făcu Kaye.

Maimuţele urlătoare umplură din nou aerul serii cu ţipete muzicale continue.

— Femela a fost rănită de ceva ascuţit, poate de vârful unei suliţe, zise Dicken.

— Exact, încuviinţă Mitch. Şi din cauza aceea, pruncul fie că s-a născut mort, fie că a murit la scurt timp. L-a urmat mama, iar tatăl... Vocea i se poticni. Scuze. Nu-mi vine uşor să vorbesc despre asta.

— Ai empatie faţă de ei, spuse Kaye.

Mitch aprobă din cap.

— Am avut nişte vise stranii cu ei.

— Percepţie extrasenzorială? întrebă Kaye.

— Mă-ndoiesc. Pur şi simplu, aşa funcţionează mintea mea, aşa pune lucrurile laolaltă.

— Crezi că au fost alungaţi din tribul lor? zise Dicken. Că au fost persecutaţi?

— Cineva a vrut s-o omoare pe femeie, rosti Mitch. Bărbatul a rămas alături de ea, a încercat s-o salveze. Ei erau diferiţi. Ceva de pe feţele lor era anormal. Aveau nişte piei, ca nişte măşti în jurul ochilor şi al nasului.

— Ca şi cum ar fi *năpârlit*? Vreau să zic, în timp ce erau vii? întrebă Kaye şi umerii i se cutremurară.

— În jurul ochilor, da, pe faţă.

— Corpurile de lângă Gordi, zise Kaye.

— Ce-i cu ele? se încruntă Dicken.

— Unele aveau măşti mici din piele. Crezusem că putea fi un produs bizar al descompunerii, dar nu mai văzusem niciodată aşa ceva.

— Să nu ne pripim, spuse Dicken. Să ne concentrăm asupra dovezilor lui Mitch.

— Asta-i tot ce am, zise Mitch. Modificări fiziologice îndeajuns de substanţiale ca să plaseze în mod brusc pruncul într-o subspecie diferită. Într-o singură generaţie.

— Chestia asta trebuie să se fi derulat pe parcursul a o sută de mii de ani înaintea mumiilor tale, spuse Dicken. Aşadar

populaţii de oameni de Neanderthal trăiau alături sau în jurul unor populaţii de oameni moderni.

— Aşa cred, da, încuviinţă antropologul.

— Crezi că naşterea a fost o anomalie? întrebă Kaye.

Mitch o privi câteva secunde, apoi răspunse:

— Nu.

— Este rezonabil să concluzionăm că ai găsit ceva reprezentativ, nu singular?

— Posibil.

Kaye ridică braţele exasperată.

— Uite ce-i, zise Mitch, instinctele mele sunt conservatoare. Îi înţeleg pe cei din Innsbruck, realmente! Este ceva straniu, cu totul neaşteptat.

— Arhiva noastră fosilieră arată o trecere lină, gradată, de la oamenii de Neanderthal la oamenii de Cro-Magnon? întrebă Dicken.

— Nu, dar în cazul oamenilor există etape diferite. De obicei, arhiva fosilieră este departe de a fi lină.

— Şi pentru asta se dă vina pe faptul că n-am putut găsi toate specimenele necesare?

— Da, spuse Mitch. Totuşi, unii paleontologi au fost de mult timp la cuţite cu gradualiştii.

— Pentru că ei continuă să găsească salturi, nu progresii gradate, zise Kaye. Chiar şi când arhiva fosilieră este mai bună decât în cazul oamenilor sau al altor animale mari.

Sorbiră din pahare, reflectând.

— Ce vom face *noi*? întrebă Mitch. Mumiile aveau SHEVA. Noi avem SHEVA.

— E foarte complicat, rosti Kaye. Cine vrea să înceapă?

— Haide să scriem toţi ce credem că se va-ntâmpla, propuse Mitch.

Vârî mâna în geantă şi scoase trei blocnotesuri şi trei pixuri. Le răsfiră pe masă.

— Ca elevii? întrebă Dicken.

— Mitch are dreptate, zise Kaye. Haide s-o facem.

Dicken extrase a doua sticlă de vin din punga de cadouri şi-i scoase dopul.

Kaye ţinea capacul pixului între buze. Scriau de zece-cincisprezece minute, trecând de pe o foaie pe alta şi punând

întrebări. Noaptea devenea tot mai rece.

— Petrecerea se va termina în curând, rosti ea.

— Nu-ţi face griji, zise Mitch. Te apărăm noi.

Ea surâse trist.

— Doi bărbaţi pe jumătate beţi şi ameţiţi de teorii?

— Exact, spuse Mitch.

Kaye încercase să evite să se uite spre el. Ceea ce simţea nu era nici ştiinţific, nici profesional. Nu era simplu să-şi scrie gândurile. Până acum, nu mai lucrase niciodată aşa, nici chiar cu Saul; ei doi făcuseră schimb de carneţele de notiţe, dar nu-şi priviseră niciodată însemnările pe parcurs, în timp ce erau scrise.

Vinul o relaxa, îi alungase o parte din tensiune, însă nu-i limpezea gândirea. Ajunsese la un blocaj. Până acum scrisese:

Populaţii văzute ca reţele gigantice de unităţi care concurează şi, în acelaşi timp, cooperează, uneori simultan. Toate dovezile de comunicare între indivizii unei populaţii. Copacii comunică prin substanţe chimice. Oamenii folosesc feromoni. Bacteriile schimbă plasmide şi fagi lizogenici.

Privi către Dicken, care scria întruna, tăind paragrafe întregi. Rotofei, da, însă în mod evident puternic şi motivat, realizat; caracteristici atractive.

Ea scrise în continuare:

Ecosistemele sunt reţele de specii care concurează şi cooperează. Feromonii şi alte substanţe chimice pot trece de la o specie la alta. Reţelele pot avea aceleaşi calităţi ca şi creierul; creierul uman este o reţea de neuroni. Gândirea creativă este posibilă în orice reţea neurală suficient de complicată funcţional.

— Ia să vedem ce avem până acum, propuse Mitch.

Făcură schimb de blocnotesuri. Kaye citi pagina lui Mitch:

Molecule şi virusuri semnalizatoare transportă informaţii între indivizi. Informaţiile sunt cumulate de omul individual în experienţa vieţii; dar este asta evoluţie de tip lamarckian?

— Cred că această chestie cu reţelele încurcă problema, comentă Mitch.

Kaye citea carnetul lui Dicken.

— Aşa merg lucrurile în natură, replică ea.

Dicken îşi tăiase majoritatea ideilor de pe pagină. Rămăsese doar atât:

Am urmărit bolile toată viaţa; SHEVA cauzează schimbări biologice complexe, care nu seamănă cu nicio altă boală pe care am văzut-o. De ce? Ce câştigă? Ce încearcă să facă? Care-i rezultatul final? Dacă apare o dată la fiecare zece mii sau la o sută de mii de ani, cum ne putem apăra de ceea ce este, din toate punctele de vedere, o problemă organică separată, o particulă pur patogenă?

— Cine va accepta că toate lucrurile din natură funcţionează ca neuronii dintr-un creier? întrebă Mitch.

— Ipoteza aceea răspunde la întrebarea ta, explică Kaye. Este aceasta evoluţie lamarckiană, moştenire a trăsăturilor dobândite de un individ? Nu! Este rezultatul interacţiunilor complexe ale unei reţele, cu proprietăţi emergente similare gândirii.

Mitch clătină din cap.

— Proprietăţile emergente mă zăpăcesc.

Kaye îl fulgeră cu privirea pentru o clipă, atât provocată, cât şi exasperată.

— Noi nu trebuie să postulăm conştiinţa de sine, gândirea conştientă, ca având o reţea organizată care răspunde faţă de mediul ei şi emite judecăţi despre cum trebuie să arate ganglionii ei individuali, rosti ea.

— Mie tot mi se pare ca fantoma din maşină, se strâmbă Mitch.

— Fii atent, când sunt atacaţi, arborii expediază semnale chimice. Semnalele acelea atrag insecte, care vânează gândacii atacatori. Chemaţi deparazitarea! Conceptul funcţionează la toate nivelurile, în ecosistem, într-o specie, ba chiar şi într-o societate. Toate creaturile individuale sunt reţele de celule. Toate speciile sunt reţele de indivizi. Toate ecosistemele sunt reţele de specii. Toate interacţionează şi comunică între ele într-un grad sau altul, prin competiţie, prădare şi cooperare. Interacţiunile astea sunt similare cu neurotransmiţătorii care străbat sinapsele din creier, sau cu furnicile care comunică într-un furnicar. Furnicarul îşi schimbă comportamentul general, bazându-se pe interacţiunile dintre furnici. La fel procedăm şi noi, bazându-ne pe felul cum neuronii noştri vorbesc între ei. Şi aşa se întâmplă în toată natura, de sus până jos. Totul este conectat.

Vedea însă limpede că Mitch tot nu era convins.

— Trebuie să descriem o metodă, rosti Dicken şi o privi pe Kaye cu un surâs scurt, cunoscător. S-o prezentăm simplu şi pe înţelesul tuturor. Tu eşti experta în privinţa asta.

— Ce are impact în echilibrul punctat? întrebă ea, continuând să fie iritată de obtuzitatea lui Mitch.

— Bine, încuviinţă acesta. Dacă am presupune că există o minte, de un fel sau altul, unde-i memoria? Nu trebuie să existe ceva care să stocheze informaţiile despre următorul model de om înainte de a se năpusti asupra sistemului reproducător?

— Bazată pe ce stimuli? întrebă Dicken. La urma urmelor, de ce să acumuleze informaţii? Şi ce anume o porneşte? Care-i mecanismul declanşator?

— Cred că ne îndepărtăm prea mult, suspină Kaye. În primul rând, nu-mi place cuvântul „mecanism”.

— Bine, atunci organ, organon, arhitect magic, replică Mitch. Ştim despre ce vorbim aici. Despre o modalitate de stocare a memoriei în genom. Toate mesajele trebuie ţinute acolo până sunt activate.

— Nu pot fi celulele din linia germinală? Celulele sexuale, sperma şi ovulele? întrebă Dicken.

— Voi să-mi spuneţi, zise Mitch.

— Nu cred, răspunse Kaye. Ceva modifică un singur ovul la toate mamele, astfel încât produce o fiică intermediară, dar ceea ce se află în ovarul fiicei poate să producă un fenotip nou. Celelalte ovule din mamă nu sunt implicate. Da, ele sunt protejate, însă nu sunt modificate.

— Pentru eventualitatea în care noul design, noul fenotip, este un eşec, încuviinţă aprobator Dicken. Perfect până aici. O memorie de rezervă, actualizată de-a lungul a mii de ani prin... ipotetice modificări, cumva adaptate de... Clătină din cap. Acum eu sunt cel derutat.

— Orice organism individual este conştient de mediul său şi reacţionează faţă de el, spuse Kaye. Substanţele chimice şi alte semnale schimbate de indivizi cauzează fluctuaţii în reacţiile chimice interne care afectează genomul, mai specific, elemente mobile dintr-o memorie genetică, ce stochează şi actualizează seturi de modificări ipotetice. Gesticula energic din braţe, ca şi cum în felul acela putea să clarifice sau să convingă. Mie-mi este foarte clar, oameni buni! Nu-nţeleg de ce nu puteţi vedea şi voi? Uite cum arată bucla completă de feedback: mediul se

schimbă, cauzând stres pentru organisme – în cazul ăsta, pentru oameni. Tipurile de stres modifică echilibrele de substanţe chimice asociate stresului din corpurile noastre. Memoria de rezervă reacţionează şi elementele mobile se schimbă pe baza unui algoritm evoluţionist stabilit pe durata a milioane, poate a miliarde de ani. Un computer genetic decide care ar putea fi cel mai bun fenotip pentru noile condiţii cauzatoare de stres. Drept urmare, vedem schimbări mici în indivizi, ca nişte prototipuri, iar schimbările sunt păstrate dacă nivelurile de stres se reduc, dacă progeniturile sunt sănătoase şi numeroase. Totuşi, când unei probleme din mediu nu i se poate determina cauza – de exemplu, stresul social pe termen lung la oameni –, apare o mutaţie majoră. Retrovirusurile endogene se exprimă, poartă un semnal şi coordonează activarea de elemente specifice în stocarea memoriei genetice. *Voilà*! Punctuaţie!

Mitch îşi frecă nasul.

— Doamne! rosti el.

Dicken se încruntă energic.

— Este ceva prea radical pentru mine, ca să înghit totul deodată.

— Avem dovezi pentru toate etapele de pe parcurs, zise Kaye răguşit şi bău cu sete din merlot.

— Dar cum este transmisă? *Trebuie* să existe în celulele sexuale. Ceva trebuie să fie transmis de la părinţi la copii, timp de sute, timp de mii de generaţii, înainte de a fi activat.

— Poate că-i arhivat compact, în cod prescurtat, propuse Mitch.

Kaye fu surprinsă de ipoteza aceea şi îl privi cu un fior mărunt de uimire.

— Este o idee atât de nebunească, încât e sclipitoare. Ca o suprapunere de gene, numai că mult mai subtil. Îngropat în repetări.

— Nu trebuie să poarte tot setul de instrucţiuni pentru noul fenotip, rosti Dicken.

— Nu, ci doar părţile ce trebuie modificate, încuviinţă Kaye. Noi ştim de pildă că diferenţa dintre genomul cimpanzeului şi cel al omului este de maximum doi la sută.

— Şi există numere diferite de cromozomi, aminti Mitch. În cele din urmă, asta-i o deosebire importantă.

Dicken se încruntă şi se prinse cu palmele de cap.

— Dumnezeule, devine tot mai complex.

— Este ora zece, anunţă Mitch şi arătă un paznic care mergea pe mijlocul drumului din canion, îndreptându-se în mod clar în direcţia lor.

Dicken aruncă sticlele goale într-un coş de gunoi şi reveni la masă.

— Nu ne putem permite să ne oprim acum. Cine ştie când vom reuşi să ne întâlnim iarăşi?

Mitch studie însemnările lui Kaye.

— Înţeleg ideea ta despre faptul că schimbarea din mediu cauzează stres pentru oameni. Să revenim la întrebarea lui Christopher. Ce anume declanşează semnalul, schimbarea? Boala? Prădătorii?

— În cazul nostru, aglomeraţia, răspunse femeia.

— Condiţii sociale complexe, dezvoltă ideea Dicken. Competiţia pentru locuri de muncă.

— Bună seara! strigă paznicul apropiindu-se şi vocea lui născu ecouri în canion. Sunteţi de la petrecerea Americol?

— Cum aţi ghicit? replică Dicken.

— Ştiţi că n-ar trebui să fiţi pe-aici?

În timp ce se întorceau, Mitch clătină nesigur din cap. Nu era dispus să-i acorde niciunuia vreun respiro; era un tip realmente încăpăţânat.

— Schimbarea apare de obicei la periferia unei populaţii, unde resursele sunt puţine şi competiţia intensă. Nu în centru, unde toţi stau comod.

— De acum, zise Kaye, pentru oameni nu mai există „periferii” şi nici graniţe. Noi acoperim toată planeta. Dar suntem permanent sub stres, pur şi simplu, pentru a ţine pasul cu cei din jur.

— Există mereu războaie, spuse Dicken ca fulgerat de o idee. Este posibil ca primele manifestări ale gripei Irod să fi apărut imediat după al Doilea Război Mondial. Stresul unui cataclism social, societatea pornită pe un făgaş oribil de greşit... Oamenii trebuiau să se schimbe, altfel...

— Cine spune asta? Ce spune asta? se plesni Mitch cu palma peste şold.

— Computerul nostru biologic la nivel de specie, răspunse

Kaye.

— Ne întoarcem de unde am pornit: o reţea de computere, mormăi Mitch.

— PUTERNICUL VRĂJITOR DIN GENELE NOASTRE, intonă Kaye, cu glasul răsunător şi grav al crainicilor. După care ridică un deget şi proclamă: Vrăjitorul Genomului!

Mitch rânji şi îndreptă la rândul lui un deget spre ea.

— Să ştii că aşa vor spune toţi, apoi vor râde de noi şi ne vor alunga din oraş.

— Ne vor alunga din toate blestematele de grădini zoologice, adăugă Dicken.

— Asta va cauza stres, chicoti femeia.

— Focalizare, vă rog, ceru Dicken.

— S-o ia dracu'! zise Kaye. Haide la hotel şi să destupăm ultima sticlă.

Deschise braţele şi făcu o piruetă. *La dracu'*, îşi spuse. *Mă dau în spectacol. Băieţi, sunt disponibilă, ia uitaţi-vă*.

— Doar ca recompensă, clătină din cap Dicken. Dacă autobuzul a plecat, va trebui să luăm un taxi. Kaye, care-i problema cu centrul? De ce este o problemă să fii în mijlocul populaţiei umane?

Ea lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp.

— În fiecare an, tot mai mulţi oameni... Se opri şi expresia feţei i se înăspri. Concurenţa este foarte intensă.

Chipul lui Saul. Saul cel rău, care pierdea şi nu accepta asta, şi Saul cel bun, entuziast ca un copil, totuşi însemnat cu markerul acela de neşters care anunţa: *Tu vei pierde. Există lupi mai duri şi mai inteligenţi ca tine*.

Cei doi bărbaţi o aşteptară să termine.

Se îndreptară către poartă. Kaye îşi şterse iute ochii şi vorbi cu glas cât mai controlat:

— De obicei, au existat unul, doi sau trei oameni care veneau cu o idee sau o invenţie sclipitoare, care zguduia lumea. Vocea îi crescu în intensitate; acum simţea resentimente, ba chiar furie faţă de Saul. Darwin şi Wallace... Einstein... Acum există câte o sută de genii pentru fiecare subiect, câte *o mie* de oameni care concurează pentru a dărâma zidurile castelului. Dacă lucrurile stau atât de rău în ştiinţă, adică sus, în stratosferă, ce se-ntâmplă jos, în tranşee? Acolo competiţia este interminabilă şi dură. Sunt prea multe de învăţat. Prea multă

lăţime de bandă supraaglomerează canalele de comunicare. Nu putem asculta suficient de rapid. Stăm practic tot timpul încordaţi, în vârful picioarelor.

— Şi prin ce s-ar diferenţia asta de lupta cu urşii peşterilor sau cu mamuţii? întrebă Mitch. Sau de a vedea cum copiii îţi mor de ciumă sub ochii tăi?

— Poate că sunt tipuri diferite de stres, care afectează substanţe chimice diferite. Noi am încetat de foarte mult timp să ne dezvoltăm gheare sau colţi. Suntem animale sociale. Toate schimbările noastre majore sunt orientate în direcţia comunicării şi adaptării sociale.

— Prea multă schimbare, repetă Mitch gânditor. Toţi o urăsc, dar trebuie să concurăm, fiindcă altfel sfârşim în stradă.

Se opriră în faţa porţii şi ascultară greierii. În spatele lor, un papagal cârâi în grădina zoologică. Sunetul răzbătu peste Parcul Balboa.

— Diversitate, murmură Kaye. Prea mult stres ar putea fi semnul unei catastrofe iminente. Secolul al XX-lea a fost o catastrofă prelungă, frenetică şi extinsă. S-a petrecut o schimbare majoră, ceva stocat în genom a fost eliberat înainte ca rasa umană să dispară.

— Nu o boală, ci un upgrade, o aducere la zi, spuse Mitch.

Kaye îl privi şi simţi iarăşi fiorul scurt.

— Exact, încuviinţă ea. Toţi se pot deplasa oriunde în numai câteva ore sau zile. Ceva declanşat într-un cartier se răspândeşte brusc în toată lumea. „Vrăjitorul” este copleşit de semnale.

Îşi întinse din nou braţele, ceva mai reţinută, însă în mod clar ameţită de vin. Ştia că Mitch o privea şi că Dicken îi privea pe amândoi.

Dicken ieşi pe strada de lângă parcarea mare a grădinii zoologice şi încercă să găsească un taxi. Văzu unul care întorcea la o sută de metri mai departe şi agită din braţ. Taxiul veni spre ei.

Urcară şi Dicken se aşeză lângă şofer. După ce porniră, Dicken se întoarse către cei din spate şi spuse:

— Perfect, deci o porţiune de ADN din genomul nostru clădeşte răbdător un model al următorului tip de om. De unde îşi capătă ideile, sugestiile? Cine-i şopteşte: „Picioare mai lungi, cutie craniană mai mare, ochii căprui sunt la modă anul

ăsta”? Cine spune ce-i frumos şi ce-i urât la un om?

Kaye răspunse prompt:

— Cromozomii utilizează o gramatică biologică încorporată în ADN, un fel de plan de construcţie al speciilor de nivel ridicat. „Vrăjitorul” ştie ce limbaj să utilizeze pentru a fi înţeles de fenotipul unui organism. „Vrăjitorul” conţine un editor genetic şi un verificator gramatical. El opreşte majoritatea mutaţiilor lipsite de sens, înainte de a putea fi incluse.

— Aici suntem în nesfârşitul ocean aerian al speculaţiilor, interveni Mitch, şi ne vor doborî la prima încleştare de forţe.

Îşi mişcă braţele prin aer ca două avioane, stârnind îngrijorarea taximetristului, după care coborî dramatic mâna stângă pe propriul său genunchi, încleştând degetele.

— Bum!

Taximetristul îi privi curios.

— Sunteţi biologi? întrebă el.

— Studenţi la facultatea vieţii, declară solemn Dicken.

— M-am prins, încuviinţă taximetristul.

— Acum am câştigat asta, zise Dicken şi scoase din sacoşă a treia sticlă de vin şi briceagul Swiss Army.

— Alo, nu-i voie în taxi! anunţă sever taximetristul. Doar dacă eu anunţ că mă retrag şi-mpărţim toţi sticla.

Izbucniră în râs.

— În hotel, atunci, zise Dicken.

— O să mă-mbăt, zise Kaye şi roti capul, fluturându-şi părul în jurul ochilor.

— O să facem o orgie, rosti Dicken, apoi se învăpăie la faţă. O orgie intelectuală, preciză el jenat.

— Eu sunt terminat, spuse Mitch, iar Kaye a făcut laringită.

Femeia chicoti scurt şi după aceea zâmbi larg.

Taxiul opri în faţa hotelului Serrano, la sud-vest de centrul de convenţii, şi ei coborâră.

— Eu fac cinste, anunţă Dicken plătind cursa.

— Bine, încuviinţă Mitch. Mulţumim.

— Avem nevoie de o concluzie, zise Kaye. O predicţie.

Mitch căscă şi se întinse.

— Scuze. Nu mă mai pot gândi la absolut nimic.

Kaye îl privi printre şuviţele de păr care-i atârnau peste ochi: şoldurile zvelte, jeanşii strânşi pe coapse, faţa pătrată şi aspră, cu sprâncenele practic unite. Nu era un bărbat chipeş, dar ea

îşi putea auzi propriile semnale chimice, un murmur slab ca o şoaptă în vintre, căreia îi păsa prea puţin de asta. Primul semn al sfârşitului iernii.

— Vorbesc serios, insistă ea. Christopher?

— Este evident, nu? răspunse Dicken. Noi spunem că fiicele intermediare nu sunt bolnave, ci constituie doar o etapă de dezvoltare pe care n-am mai văzut-o până acum.

— Şi ce-nseamnă asta? întrebă Kaye.

— Înseamnă că pruncii din etapa a doua vor fi sănătoşi, viabili. Şi diferiţi, poate doar cu puţin, spuse Dicken.

— Aşa ceva ar fi uimitor, zise Kaye. Şi mai ce?

— Ajunge, te rog, interveni Mitch. Este imposibil să terminăm în seara asta.

— Păcat, spuse Kaye.

Mitch îi zâmbi. Ea îi întinse mâna şi şi-o strânseră reciproc. Palma bărbatului era uscată, ca pielea scorojită şi presărată cu bătături de la anii de săpături. Nările i se dilatară când se apropie şi femeia ar fi jurat că-i văzuse şi irisurile lărgindu-se.

Dicken continua să fie învăpăiat la faţă şi împleticea uşor cuvintele.

— Nu avem un plan de acţiune, rosti el. Dacă va exista un raport, va trebui să ne punem cap la cap toate dovezile... subliniez, toate!

— Contează pe mine, aprobă Mitch. Ai numărul meu de telefon.

— Eu nu-l am, spuse Kaye.

— O să ţi-l dea Christopher, zise bărbatul. Mai rămân în oraş câteva zile. Anunţaţi-mă când sunteţi disponibili.

— Da, da, spuse Dicken.

— O să-ţi telefonăm, vorbi Kaye, după care porni împreună cu Dicken spre uşile din sticlă.

— Interesant individ, rosti Dicken după ce intrară în lift.

Kaye încuviinţă scurt din cap. Dicken o privea uşor îngrijorat.

— Pare isteţ, continuă el. Cum naiba a intrat în atâtea necazuri?

Odată intrată în camera ei, Kaye făcu un duş fierbinte şi se strecură în pat, epuizată şi destul de ameţită de vin. Corpul îi era fericit. Mototoli cearşafurile şi păturile în jurul capului, apoi se întoarse pe o parte şi adormi aproape imediat.

44. SAN DIEGO, CALIFORNIA

1 aprilie

Kaye abia terminase să se spele pe faţă, fluierând printre picături, când sună telefonul hotelului. Se şterse şi răspunse.

— Kaye? Sunt Mitch.

— Îmi amintesc de tine, răspunse ea veselă şi sperând să nu fie *prea* veselă.

— Mâine decolez spre nord. Speram că ţi-ai putea găsi ceva timp să ne vedem în dimineaţa asta.

Kaye fusese foarte ocupată, ţinând prelegeri şi făcând parte din grupuri de discuţii la conferinţă, astfel încât aproape că nu avusese timp să se gândească la seara din grădina zoologică. În fiecare noapte se culcase complet epuizată. Judith Kushner avusese dreptate; Marge Cross îi absorbea absolut toate secundele vieţii.

— Ar fi bine, replică ea prudent; bărbatul nu pomenise de Christopher. Unde?

— Eu sunt la Holiday Inn. În Serrano este o cafenea drăguţă. Aş putea veni pe jos până acolo, să ne întâlnim.

— Peste o oră trebuie să ajung altundeva, spuse Kaye. Cobor în zece minute.

— În cazul ăsta am şi pornit, zise el. Te aştept în recepţie.

Femeia îşi întinse hainele pe care le pregătise pentru ziua respectivă – un taior albastru de in, cambrat, din colecţia Marge Cross, mereu plină de bun-gust – şi tocmai se gândea dacă să blocheze un început de migrenă cauzat de sinusuri cu două tablete de Tylenol, când auzi strigăte înăbuşite prin ferestrele termopan. Le ignoră şi se întinse către pat pentru a răsfoi programul convenţiei. Când duse programul la masă şi-şi căută ecusonul în poşetă, se plictisi de fluieratul ei fals. Ocoli din nou patul, luă telecomanda şi apăsă butonul de pornire.

Televizorul micuţ asigură zgomotul de fond necesar. Reclame pentru tampoane şi soluţii pentru creşterea părului. Mintea ei era plină de alte lucruri: ceremoniile de închidere, apariţia ei pe podium, alături de Marge Cross şi Mark Augustine.

Mitch.

Pe când căuta o pereche bună de ciorapi, auzi crainica rostind:

— ... primul născut. Le reamintim telespectatorilor noştri că în dimineaţa aceasta o femeie din Ciudad de Mexico al cărei

nume n-a fost făcut public a dat naştere primului copil recunoscut ştiinţific ca făcând parte din etapa a doua a gripei Irod. Dăm legătura corespondentei noastre...

Kaye tresări la zgomotul de metal lovit şi sticlă spartă. Dădu la o parte perdeaua şi privi spre nord. West Harbor Drive, strada din exteriorul hotelului Serrano şi a centrului de convenţii, era acoperită cu o mulţime de oameni, o masă deasă şi mişcătoare, care se revărsa, de fapt, peste trotuare, peluze şi ronduri, absorbind automobile, furgonetele hotelului şi microbuzele de navetă. Sunetul gloatei era extraordinar, chiar şi prin geamurile termopane: un vuiet surd care se propaga, ca un seism. Pătrate albe zburau pe deasupra, panglici verzi se flexionau şi unduiau: pancarte şi bannere. Din unghiul acesta, de la nivelul al zecelea, ea nu putea distinge mesajele.

— ... aparent s-a născut mort, anunţă crainica TV. Încercăm să obţinem legătura cu...

Telefonul ei sună din nou. Kaye luă receptorul din furcă şi întinse firul, ca să poată sta la fereastră. Nu-şi putea desprinde ochii de la torentul viu de sub fereastră. Văzu cum maşini erau zgâlţâite şi răsturnate, pe măsură ce mulţimea înainta, şi auzi alte zgomote de geamuri sparte.

— Doamnă Lang, sunt Stan Thorne, şeful securităţii lui Marge Cross. Vrem să suiţi aici, la nivelul douăzeci.

Gloata mişcătoare de dedesubt urlă cu o unică voce animalică.

— Luaţi liftul express, urmă Thorne. Dacă este blocat, suiţi pe scară. Dar veniţi *imediat* aici!

— Am pornit, spuse ea.

Îşi încălţă pantofii.

— În dimineaţa aceasta, o femeie din Ciudad de Mexico...

Chiar înainte să intre în lift, Kaye simţi un gol în stomac.

Mitch stătea pe trotuarul opus centrului de convenţii, cu umerii gârboviţi şi mâinile înfundate în buzunare, străduindu-se să pară anonim şi neimplicat.

Gloata căuta savanţi, reprezentanţi oficiali, orice persoane implicate în convenţie şi se repezea spre ele, fluturând pancartele, răcnind.

El scosese ecusonul primit de la Dicken şi, în bluejeans decoloraţi, cu faţa arsă de soare şi părul nisipiu zbârlit de vânt,

nu semăna defel cu ghinionişti oameni de ştiinţă şi reprezentanţi farmaceutici cu piele albă şi palidă.

Demonstranţii erau în majoritate femei, de toate rasele şi taliile, însă în general tinere, cu vârstele cuprinse între optsprezece şi patruzeci de ani. Păreau să fi pierdut orice simţ al disciplinei. Furia punea rapid stăpânire pe ele.

Mitch se simţi îngrozit, totuşi, pentru moment, mulţimea se deplasa către sud, iar el scăpase neatins. Se îndepărtă cu paşi iuţi şi rigizi de Harbor Drive, apoi coborî o rampă spre parcare, sări un zid şi se trezi pe o fâşie de verdeaţă între hotelurile cu multe etaje.

Gâfâind, mai mult de spaimă decât de oboseală – dintotdeauna detestase mulţimile –, traversă zona aceea, escaladă alt zid şi ajunse într-o parcare subterană. Câteva femei cu expresii buimăcite alergau stângaci către automobilele lor. Una dintre ele purta o pancartă sfâşiată, pe care Mitch citi: CORPURILE NOASTRE, DESTINUL NOSTRU.

Ecourile sirenelor răsunau asurzitor prin parcare. Mitch trecu printr-o uşă spre lift, exact când trei agenţi de pază în uniforme coborâră scara, tropăind. Ocoliră colţul, cu arme în mână, şi-l priviră.

Mitch ridică braţele, sperând că avea un aspect cât mai inofensiv. Agenţii înjurară şi încuiară uşile duble din sticlă.

— Urcă imediat! îi strigă unul dintre ei.

Antropologul sui scara, urmat îndeaproape de paznici.

Din recepţia cu vedere peste West Harbor Drive, zări dube care ocoleau mulţimea şi împingeau uşor, dar constant, femeile. Acestea răcneau în cor, iar glasurile strivite şi furioase păreau un talaz care se prăbuşea. Tunuri cu apă se roteau deasupra unui camion, ca antenele de pe capul unui gândac.

Uşile din sticlă ale recepţiei se deschideau şi se închideau, când rezidenţi ai hotelului îşi arătau cheile şi erau lăsaţi să intre. Mitch se îndreptă către mijlocul recepţiei şi se opri într-un atrium, simţind atingerea unei pale de aer venită din exterior. Un iz pătrunzător îi atrase atenţia: frică şi furie şi încă ceva, acru, ca urina de câine pe un trotuar fierbinte.

Simţi cum i se zbârlesc toate firele de păr.

Mirosul gloatei.

Dicken se întâlni cu Kaye la etajul lui Marge Cross. Un

bărbat în costum bleumarin deschise uşa de acces la etajul respectiv şi le verifică ecusoanele. Din casca lui intraauriculară răzbăteau glăscioare.

— Au intrat deja în recepţie, îi spuse Dicken. Au luat-o serios razna acolo.

— Dar de ce? întrebă Kaye nedumerită.

— Ciudad de Mexico, răspunse Dicken.

— Totuşi de ce se manifestă în felul ăsta?

— Unde-i Kaye Lang? strigă un bărbat.

— Aici! ridică ea braţul.

Se împinseră, înaintând printre bărbaţi şi femei, care vorbeau agitaţi şi derutaţi. Kaye zări o femeie în bikini care râdea, clătina din cap şi strângea în braţe un prosop mare, alb. Un bărbat în halat de baie, cu logoul hotelului, stătea pe un scaun cu genunchii ridicaţi la bărbie şi privire sălbatică. În spatele lor, bodyguardul răcni:

— Ea este ultima?

— Verificat, răspunse altul.

Kaye nu avusese habar că în hotel se afla atâta personal de securitate al lui Marge; bănuia că erau vreo douăzeci. Unii purtau sub braţ tocuri cu arme.

După aceea, auzi răgetul ascuţit al lui Cross.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-s decât nişte femei! Nişte femei speriate!

Dicken o apucă pe Kaye de braţ. Secretarul personal al lui Cross, Bob Cavanaugh, un bărbat zvelt de treizeci şi cinci-patruzeci de ani, cu păr blond, rar, îi prinse pe amândoi şi-i trecu prin ultimul cordon, în dormitorul lui Cross. Femeia stătea într-un pat dublu, în pijama de mătase, şi urmărea imagini transmise de videocamere cu circuit închis. Cavanaugh îi puse pe umeri un şal din bumbac cu franjuri. Imaginea de pe ecran se legăna. Kaye aprecie că videocamera se găsea undeva la nivelul trei sau patru.

Vehiculele antidemonstraţii lansau la intervale de timp jeturi din tunurile de apă, astfel dirijate, încât să împingă masa de femei mai departe pe stradă, îndepărtând-o de intrarea în centrul de convenţii.

— Le calcă-n picioare! strigă Cross furioasă.

— Au distrus etajul dedicat conferinţelor, spuse secretarul.

— Nu ne-am aşteptat nicio clipă la felul acesta de reacţie,

rosti Stan Thorne, cu braţele groase încrucişate peste un abdomen masiv.

— Nu, încuviinţă Cross cu glas grav ca de fagot. Dar la urma urmelor, de ce nu? Am spus dintotdeauna că-i o chestiune de instinct. Ei bine, uite şi răspunsul instinctiv! E pur şi simplu un dezastru, fir-ar al dracului să fie!

— Nici măcar nu şi-au prezentat doleanţele, zise o femeie subţirică în taior verde.

— Ce dracu' speră să obţină? întrebă altcineva, invizibil pentru Kaye.

— Să ne trântească un mesaj mare şi clar în prag, mormăi Cross. Ceva a tras un şut în testiculele corpului politic. Ele vor o soluţie rapidă, cât mai rapidă, şi le doare-n fund de *proces*.

— S-ar putea ca asta să fie exact ce ne trebuia, spuse un bărbat micuţ şi slab, Lewis Jansen, directorul de marketing al diviziei farmaceutice Americol.

— Pe dracu'! Kaye Lang, strigă Cross, vreau să vii aici!

— Am sosit, înaintă Kaye.

— Perfect! Frank, Sandra, o vreau pe Kaye pe sticlă imediat cum se golesc străzile. Care-s posturile de aici?

O femeie vârstnică, în halat de baie, care purta o valijoară din aluminiu, recită din memorie posturile TV locale şi afiliatele lor.

— Lewis, pune-ţi oamenii să stabilească nişte idei centrale pe care să le repete.

— Oamenii mei sunt în alt hotel.

— Atunci, telefonează-le! Vom anunţa populaţia că lucrăm cât putem de repede, că nu vrem să ne grăbim prea tare cu un vaccin, pentru a nu face rău nimănui. Ce dracu', vom spune toate chestiile pe care le-am zis la convenţie. Când dracu' vor învăţa oamenii să stea cuminţi şi s-asculte? Telefoanele nu funcţionează?

Kaye se întrebă dacă Mitch fusese prins de frământări, dacă era teafăr.

Mark Augustine intră în dormitor. Încăperea începea să se aglomereze. Aerul era apăsător şi încins. Augustine îl salută din cap pe Dicken şi-i zâmbi larg lui Kaye. Părea calm şi imperturbabil, dar ceva din ochii lui trăda că totul nu era decât un camuflaj.

— Perfect! încuviinţă Cross. Toată gaşca-i aici. Ia zi, Mark, ce

ştii?

— Acum două ore, Richard Bragg a fost omorât prin împuşcare în Berkeley, zise Augustine, în timp ce-şi plimba câinele.

Îşi înclină capul şi strânse din buze, într-o expresie sardonică îndreptată spre Kaye.

— Bragg? întrebă cineva.

— Găozarul cu patentul, răspunse un glas.

Cross se ridică din pat.

— Crima a fost asociată cu vestea despre prunc? îl întrebă ea pe Augustine.

— Este posibil. Vestea a răsuflat de la cineva din spitalul din Ciudad de Mexico. *La Prensa* a anunţat că nou-născutul prezenta malformaţii grave. Până la ora şase dimineaţa, era pe toate canalele de ştiri.

Kaye se răsuci către Dicken.

— S-a născut mort, repetă ea.

Augustine arătă spre fereastră.

— Asta ar putea explica gloata scăpată de sub control. Aceasta trebuia să fi fost o demonstraţie paşnică, autorizată.

— Să-i dăm drumul atunci, zise Cross mai calmă. Avem multe de făcut.

Dicken părea spăşit când porniră către lift.

— Haide să dăm uitării grădina zoologică, i se adresă el cu glas şoptit lui Kaye.

— Discuţiile?

— Au fost premature. Nu-i momentul potrivit să ne riscăm gâtul.

Mitch mergea pe strada plină de gunoaie, strivind sub tălpi cioburi de sticlă. Baricade poliţieneşti marcate prin panglici galbene izolau centrul de convenţii şi intrările a trei hoteluri. Maşini răsturnate erau înfăşurate în panglici similare, ca nişte cadouri. Pancarte şi bannere erau împrăştiate pe asfalt şi pe trotuare. În aer continua să se simtă iz de gaze lacrimogene şi fum. Poliţişti în pantaloni verde-închis, mulaţi, şi în cămăşi kaki, şi membri ai Gărzii Naţionale în uniforme de camuflaj stăteau cu braţele încrucişate în lungul străzii, în timp ce oficialităţi municipale coborau din furgonete şi erau conduse să evalueze pagubele. Într-o tăcere sfidătoare, poliţiştii îi priveau

prin ochelari negri de soare pe cei câţiva spectatori.

Mitch încercase să revină în camera lui de la hotelul Holiday Inn, dar fusese întors din drum de civili mohorâţi, care ajutau poliţia. Bagajul – o singură geantă de voiaj – îi rămăsese în cameră, dar avea gentuţa lui şi asta era tot ce-l interesa de fapt. Lăsase mesaje pentru Kaye şi Dicken, însă nu exista un loc fix unde ei să-i poată răspunde la telefoane.

Convenţia părea să se fi terminat. Zeci de maşini ieşeau din parcările hotelurilor, iar la câteva intersecţii spre sud, şiruri lungi de taxiuri aşteptau pasagerii care-şi târau trolerele.

Mitch nu-şi putea preciza sentimentele faţă de cele întâmplate. Furie, rafale de adrenalină, un val amărui de exultare animalică faţă de distrugeri – reziduuri tipice cauzate de apropierea de violenţa gloatei. Ruşinea era singura poleială subţire de lustru social; iar după ce auzise despre nou-născutul mort, vinovăţia pentru că se înşelase, poate, în asemenea măsură. În toiul flash-urilor acelea emoţionale, Mitch simţea cel mai acut o senzaţie mizerabilă de dislocare. Singurătate.

După trecerea dimineţii şi a după-amiezii, cel mai mult regreta că nu apucase să ia micul dejun cu Kaye Lang.

Femeia avusese un miros minunat în aerul nopţii. Nu a parfum, ci a păr proaspăt spălat, piele bogată, răsuflare cu iz de vin, însă floricolă şi nici pe departe agresivă. Ochii ei erau uşor somnoroşi, despărţirea caldă şi obosită.

Se putea închipui întins lângă ea pe pat, în camera ei de hotel, cu o limpezime care aducea mai degrabă cu memoria decât cu imaginaţia. *Memorie anticipativă*.

Îşi pipăi în buzunarul jachetei biletele de avion, pe care le purta întotdeauna asupra lui.

Dicken şi Kaye reprezentau un colac de salvare, o prelungire a scopului existenţei lui. Cumva se îndoia că Dicken ar fi încurajat continuarea acelei legături, dar asta nu însemna că nu-l simpatiza; vânătorul de virusuri părea direct şi foarte inteligent. I-ar fi plăcut să lucreze cu el şi să ajungă să-l cunoască mai bine, totuşi nu-şi putea închipui deloc colaborarea aceea. Poate că era instinct sau altă memorie anticipativă.

Rivalitate.

Se aşează pe un gard scund din beton, vizavi de Serrano, strângându-şi geanta în mâinile late. Se strădui să-şi adune

răbdarea pe care o folosise pentru a nu-şi pierde minţile în timpul săpăturilor lungi şi laborioase, cu bursieri postdoctorali arţăgoşi.

Tresări surprins când zări o femeie în taior albastru care ieşea din recepţia Serrano. Femeia rămase un timp în umbră, discutând cu doi portari şi un poliţist. Era Kaye. Mitch traversă fără grabă strada, ocolind o Toyota cu toate geamurile sparte. Kaye îl văzu şi flutură din braţ.

Se întâlniră în spaţiul deschis din faţa hotelului. Kaye avea cearcăne sub ochi.

— A fost groaznic, rosti ea.

— Am fost aici, afară, şi am văzut totul, încuviinţă bărbatul.

— O să mărim turaţia la maximum. Voi acorda nişte interviuri la televiziune, apoi ne întoarcem pe Coasta de Est, la Washington. Trebuie să urmeze o anchetă.

— Totul a fost legat de primul nou-născut?

Kaye aprobă din cap.

— Acum o oră, am aflat detalii. INS era pe urmele unei femei care se îmbolnăvise anul trecut de gripă Irod. Ea a avortat o fiică intermediară şi a rămas gravidă în luna următoare. A născut prematur la opt luni şi pruncul e mort. Anomalii severe. Ciclopie, se pare.

— Dumnezeule!

— Augustine şi Cross... în sfârşit, nu pot să vorbesc despre asta. Se pare însă că va trebui să refacem toate planurile, poate chiar să desfăşurăm teste pe oameni, potrivit unui grafic accelerat. Congresul urlă că astea-s crime iresponsabile şi acuză-n stânga şi-n dreapta. Este o grozăvie.

— Am înţeles. Noi am putea face ceva?

— „Noi”? Kaye clătină din cap. Tot ce am discutat în grădina zoologică este lipsit de orice sens acum.

— De ce? înghiţi Mitch un nod mare.

— Dicken s-a întors cu o sută optzeci de grade.

— Cum adică?

— E deprimat şi crede că am greşit complet.

Mitch lăsă capul într-o parte şi se încruntă.

— Mie nu mi se pare aşa.

— Poate că-i mai mult politică decât ştiinţă, zise Kaye.

— Bun, şi-atunci cum stau lucrurile în privinţa ştiinţei? O să îngăduim ca o singură naştere prematură, un singur prunc cu

malformaţii...

— Să ne calce în picioare? termină Kaye fraza pentru el. Probabil. Nu ştiu.

Privi pe stradă în sus şi-n jos.

— Se mai apropie vreo naştere? întrebă Mitch.

— Nu în următoarele luni. Majoritatea părinţilor au optat pentru avort.

— N-am ştiut asta.

— Nu se face tam-tam. Agenţiile implicate păstrează confidenţialitatea numelor. Îţi poţi imagina că ar exista multă împotrivire.

— Tu ce părere ai despre toată chestia asta?

Kaye se atinse pe inimă, apoi pe abdomen.

— Mă simt de parcă mi-ar fi tras cineva un pumn în stomac. Am nevoie de timp să gândesc totul, să mai fac nişte cercetări. I-am cerut numărul tău de telefon lui Dicken, dar nu mi l-a dat.

Mitch surâse cunoscător.

— Ce este? întrebă Kaye uşor iritată.

— Nimic.

— Ăsta-i numărul meu de acasă, din Baltimore, îi întinse ea o carte de vizită. Sună-mă peste vreo două zile.

Îi puse o mână pe umăr şi-l strânse cu blândeţe, după aceea se răsuci şi reveni în hotel. Se întoarse doar pentru a striga peste umăr:

— Vorbesc serios! Telefonează-mi.

45. INSTITUTUL NAŢIONAL DE SĂNĂTATE, BETHESDA

Un Pontiac maroniu banal, fără plăcuţe de înmatriculare guvernamentale, o aştepta pe Kaye pe aeroportul Baltimore. După trei ore în studiourile de televiziune, petrecuse şase ore în avion şi-şi simţea pielea ca emailată.

Doi agenţi ai Serviciului Secret stăteau într-o tăcere politicoasă, unul în faţă, celălalt în spate. Kaye era în spate. Între ea şi agent se afla Farrah Tighe, care-i fusese recent repartizată ca asistentă. Tighe era cu câţiva ani mai tânără decât Kaye, avea păr blond, strâns la spate, chip plăcut, chiar dacă niţel lătăreţ, ochi albaştri strălucitori şi şolduri generoase, care-i provocau pe bărbaţii din jur în asemenea spaţii strâmte.

— Avem patru ore până la întâlnirea dumneavoastră cu Mark Augustine, o anunţă Tighe.

Kaye încuviinţă din cap. Gândurile ei nu erau în maşină.

— Aţi solicitat o întâlnire cu două dintre mamele aflate în INS. Nu sunt sigură dacă o putem strecura azi.

— Strecoar-o, replică apăsat Kaye, apoi adăugă: Te rog.

Tighe o privi solemn.

— Du-mă la clinică, înainte de orice altceva.

— Avem două interviuri la televiziune.

— Sărim peste ele, spuse Kaye. Vreau să stau de vorbă cu doamna Hamilton.

Kaye merse pe jos prin coridoarele lungi de la parcare până la lifturile Clădirii 10.

Pe drumul de la aeroport la campusul INS, Tighe o pusese la curent asupra evenimentelor din ziua anterioară. Richard Bragg fusese împuşcat de şapte ori în corp şi cap, pe când îşi părăsea locuinţa din Berkeley şi fusese declarat mort pe loc. Fuseseră arestaţi doi suspecţi, ambii bărbaţi, ambii soţi ai unor femei însărcinate în prima etapă a gripei Irod. Fuseseră reţinuţi la câteva cartiere depărtare, beţi, cu maşina plină cu cutii goale de bere.

În urma ordinului direct al preşedintelui, Serviciul Secret primise sarcina protejării unor membri-cheie ai Grupului operativ.

Mama celui dintâi prunc născut în etapa a doua a gripei Irod în America de Nord, cunoscută ca doamna C., continua să fie într-un spital din Ciudad de Mexico. Emigrase în Mexic din Lituania, în 1996; între 1990 şi 1993, lucrase pentru o organizaţie umanitară în Azerbaidjan. În prezent, era tratată posttraumatic şi pentru o manifestare acută de seboree pe faţă, aşa cum o descriau primele rapoarte medicale.

Nou-născutul mort fusese expediat din Ciudad de Mexico spre Atlanta, unde avea să ajungă mâine-dimineaţă.

Luella Hamilton tocmai terminase un prânz uşor şi stătea într-un scaun lângă fereastră, privind afară, la o grădiniţă şi la colţul lipsit de ferestre al altei clădiri. Împărţea o cameră cu altă mamă, care se afla acum într-o sală de examinare. Grupul operativ avea în studiu opt mame.

— Mi-am pierdut fetiţa, rosti doamna Hamilton când Kaye intră în cameră.

Kaye ocoli patul şi o cuprinse în braţe. Ea îi răspunse la îmbrăţişare cu mâini puternice şi un suspin scurt.

Tighe stătea lângă uşă cu braţele încrucişate.

— A ieşit pur şi simplu într-o noapte. Doamna Hamilton nu-şi desprindea ochii de la Kaye. Aproape că n-am simţit-o. Eram udă pe picioare. Foarte puţin sânge. Ei aveau un monitor pe burta mea şi alarma începuse să piuie. M-am trezit, iar asistentele au sosit imediat şi m-au acoperit. Nu mi-au arătat-o. A venit şi reverenda Ackerley de la biserica mea, special pentru mine – nu-i aşa c-a fost frumos din partea ei?

— Îmi pare teribil de rău.

— Reverenda mi-a povestit despre femeia din Mexic, cea cu al doilea copil...

Kaye clătină din cap, înţelegător.

— Mi-e tare frică, Kaye.

— Îmi pare rău că n-am fost aici. Am fost în San Diego şi n-am aflat că ai avortat.

— Păi, la urma urmelor, tu nu eşti doctoriţa mea, nu?

— M-am gândit mult la tine. Şi la celelalte. Kaye surâse. Dar cel mai mult la tine.

— Da, eu sunt o negresă puternică şi noi lăsăm o impresie bună. Doamna Hamilton nu zâmbi când rosti cuvintele acelea; chipul îi era încordat, iar pielea aproape măslinie. Am vorbit cu soţul meu la telefon. O să vină azi şi-o să ne vedem, însă vom fi separaţi printr-un geam. Îmi spuseseră c-o să-mi dea drumul după ce-o să nasc copilul, dar acum mi-au zis că vor să mă mai ţină. Mi-au spus că voi fi din nou gravidă. Ei ştiu c-aşa va fi. O să nasc un Iisus micuţ. Cum se va descurca lumea cu milioane de prunci Iisus? începu să plângă. Nu m-am culcat cu soţul meu sau cu altcineva! Mă jur!

Kaye o strânse de mână.

— Este foarte greu, îi zise.

— Vreau s-ajut, dar familia mea trece prin clipe grele. Soţul meu e pe jumătate înnebunit, înţelegi? Ei ar putea gestiona mult mai bine toată chestia asta.

Se uită afară, pe fereastră, şi o ţinu strâns pe Kaye de mână, după care o legănă încetişor, de parcă ar fi ascultat o muzică interioară.

— Ai avut timp să te gândeşti, rosti ea după o vreme. Îmi spui ce se-ntâmplă?

Kaye o privi drept în ochi şi încercă să se gândească la un răspuns.

— Încă n-am desluşit, îi spuse până la urmă. Este o provocare.

— De la Domnul Dumnezeu?

— Dinăuntru, răspunse Kaye.

— Dacă-i de la Domnul Dumnezeu, atunci toţi pruncii Iisus vor muri, mai puţin unul, zise doamna Hamilton. Asta-nseamnă că eu n-o să am şanse prea grozave.

— Mă urăsc pe mine însămi, zise Kaye când Tighe o însoţi spre cabinetul lui Lipton.

— De ce?

— Că n-am fost aici.

— Nu puteţi să fiţi peste tot.

Lipton era într-o şedinţă, dar o întrerupse atât cât să poată sta de vorbă cu Kaye. Intrară într-un birou vecin, ticsit cu fişete şi un computer.

— Astă-noapte am scanat şi i-am verificat nivelurile hormonale. Era aproape isterică. Avortul n-a durut-o aproape deloc. Cred că ar fi vrut s-o fi durut mai tare. A avut un fetus Irod clasic.

Lipton îi arătă mai multe fotografii.

— Dacă asta-i boală, atunci este al naibii de organizată, îi spuse. Pseudoplacenta nu diferă prea mult de o placentă obişnuită, atât doar că-i mult mai mică. Sacul amniotic însă este complet altfel. Indică o excrescenţă curbată pe o parte a sacului amniotic, contractat şi încreţit, care fusese evacuat odată cu placenta. Nu ştiu cum i-ai putea spune, decât numai dacă este o trompă uterină micuţă.

— Şi celelalte femei din studiu?

— Două ar trebui să avorteze în următoarele zile, iar restul în următoarele două săptămâni. Am adus preoţi, rabini, psihiatri, până şi prieteni de-ai lor – atâta timp cât sunt femei. Mamele sunt profund nefericite. Asta nu-i o surpriză. Au fost totuşi de acord să continue programul nostru.

— Niciun contact cu masculi?

— Nici măcar cu masculi trecuţi de pubertate, răspunse Lipton. Potrivit dispoziţiei lui Mark Augustine, contrasemnată de Frank Shawbeck. Unele familii s-au săturat de tratamentul

ăsta. Nu le condamn.

— Sunt şi femei bogate printre ele? întrebă Kaye, pe un ton inexpresiv.

— Nu, zise Lipton şi râse fără amuzament. Mai trebuia să-ntrebi?

— Tu eşti măritată?

— Am divorţat acum şase luni. Dar tu?

— Sunt văduvă.

— În cazul ăsta, noi suntem norocoasele.

Tighe îşi ciocăni ceasul cu vârful unui deget. Lipton privi de la una la cealaltă.

— Îmi cer scuze dacă v-am reţinut, rosti ea tăioasă. Şi oamenii mei aşteaptă.

Kaye ridică fotografiile pseudoplacentei şi ale sacului amniotic.

— La ce te-ai referit când ai spus că boala asta-i al naibii de *organizată*?

Lipton se rezemă de partea de sus a unui fişet.

— M-am ocupat de tumori, leziuni, bube, negi şi toate celelalte mici orori pe care bolile le pot clădi în corpurile noastre. În mod cert, şi în ele există organizare. Rearanjarea fluxului sangvin, subminarea celulelor... Lăcomie simplă. Dar sacul ăsta amniotic este un organ foarte specializat, diferit de orice am studiat.

— În opinia ta, nu-i un produs al bolii?

— N-am spus asta. Rezultatele sunt deformare, durere, suferinţă şi avort. Pruncul din Mexic... Lipton clătină din cap. N-o să-mi pierd timpul caracterizând-o, aşa cum fac cu celelalte. Este o boală nouă şi hidos de inventivă, asta-i tot.

46. ATLANTA

Dicken sui panta lină din parcarea de pe Clifton Way, mijind ochii în sus spre cerul senin, cu doar câţiva norişori albi şi dolofani. Spera ca aerul proaspăt şi răcoros să-i limpezească mintea.

Revenise în Atlanta în seara trecută şi-şi cumpărase o sticlă de Jack Daniel’s, cu care se închisese în casă şi băuse până la ora patru dimineaţa. Trecând din living în baie, se împiedicase de un maldăr de manuale, se izbise cu umărul de un perete şi căzuse. Umărul şi piciorul i se învineţiseră şi-l dureau, şi-şi

simţea spinarea de parcă fusese bătut, dar putea să umble şi era destul de sigur că nu trebuia să meargă la spital.

Ţinea totuşi braţul pe jumătate îndoit şi era pământiu la faţă. Capul îl durea din cauza whisky-ului. Stomacul îl durea, fiindcă nu mâncase micul dejun. Iar în adâncul sufletului se simţea confuz şi furios pe aproape tot ce-l înconjura, însă în principal pe sine.

Amintirea brainstormingului intelectual din grădina zoologică San Diego era ca o rană făcută cu fierul roşu. Mitch Rafelson, un ins imprevizibil, nu spusese chestii fundamentale, însă păruse să conducă conversaţia, contestând şi, simultan, îmboldind teoriile lor imature. Kaye Lang, mai frumoasă decât o văzuse vreodată, aproape radiantă, cu privirea ei aparte, de concentrare întrebătoare *şi fără absolut niciun interes faţă de Dicken decât cel strict profesional*.

În mod limpede, Rafelson fusese cu o clasă peste el. O dată în plus, după ce-şi petrecuse viaţa de adult înfruntând lucrurile cele mai teribile pe care planeta le putea ridica în calea unui mascul uman, Dicken fusese declasat în ochii unei femei la care credea că ar putea să ţină.

Şi ce dracu’ conta? Ce conta egoul lui masculin, viaţa lui sexuală, înaintea gripei Irod?

Ocoli colţul pe Clifton Road şi se opri, derutat pentru moment. Paznicul parcării menţionase ceva despre manifestanţi, dar nu-i oferise niciun indiciu asupra dimensiunilor evenimentului

Demonstranţii umpleau strada, de la piaţeta şi rondul cu arbori, din faţa intrării de cărămidă roşie a Clădirii 1, până la sediul Societăţii americane de luptă împotriva cancerului şi hotelul Emory, aflate de cealaltă parte a lui Clifton Road. Unii stăteau pe răzoarele de azalee; lăsaseră un drum de acces către intrarea principală, însă blocaseră centrul pentru vizitatori şi cantina. Câteva zeci se găseau în jurul soclului încununat de bustul lui Hygeia, cu ochii închişi, legănându-se încetişor, dintr-o parte în alta, ca într-o rugăciune neauzită.

Dicken estimă că erau vreo două mii de bărbaţi, femei şi copii, care vegheau, aşteptând ceva: mântuire sau cel puţin vestea că lumea nu se va sfârşi. Multe femei şi destui bărbaţi continuau să poarte măşti, colorate în portocaliu sau purpuriu, despre care o jumătate de duzină de fabricanţi apăruţi peste

noapte garantau că omoară toate virusurile, inclusiv SHEVA.

Organizatorii priveghiului – nu fusese intitulat protest – mergeau printre oamenii lor cu dozatoare de apă rece şi pahare de unică folosinţă, pliante, sfaturi şi instrucţiuni, dar participanţii la veghe nu scoteau nicio vorbă.

Dicken se apropie de intrarea în Clădirea 1, mergând prin mulţime, atras de asta, în ciuda pericolului pe care simţea că-l prezenta situaţia. Dorea să vadă ce gândeau şi simţeau trupele de asalt – cei din primele rânduri.

Reporterii umblau fără grabă printre oameni şi în jurul lor sau pe alei, ţinând videocamerele la nivelul taliei pentru a reda proximitatea demonstranţilor; după aceea le ridicau deasupra capului pentru panoramă, pentru a oferi o idee asupra participării.

— Iisuse, ce-ai păţit? întrebă Jane Salter când Dicken trecu pe lângă ea pe coridorul lung spre biroul lui.

Purta o servietă-diplomat şi un braţ de dosare în bibliorafturi verzi.

— Un accident, răspunse bărbatul. Am căzut. Ai văzut ce-i afară?

— Da. Mă sperie.

Salter îl urmă şi se opri în uşa deschisă. Dicken o privi peste umăr, apoi îşi trase mai aproape vechiul scaun rotativ şi se aşeză, cu chipul unui băieţel dezamăgit.

— Legat de doamna C.? întrebă femeia.

Se folosi de colţul unui dosar pentru a-şi îndepărta o şuviţă de păr castaniu din ochi. Şuviţa reveni la loc şi ea o ignoră.

— Aşa bănuiesc.

Salter se aplecă să lase servieta-diplomat, după care făcu un pas înainte şi puse dosarele pe biroul lui.

— Tom Scarry a primit copilul, rosti ea. Autopsia a fost efectuată în Ciudad de Mexico şi cred că au făcut o treabă amănunţită, dar el o va reface, pentru siguranţă.

— Tu ai văzut-o?

— Doar nişte imagini video, când l-au scos din gheaţă în Clădirea 15.

— Monstru?

— Clar. Ceva groaznic!

— Pentru cine bat clopotele, zise Dicken.

— N-am ştiut niciodată poziţia ta în privinţa asta, Christopher, zise Salter, rezemându-se de canatul uşii. Pari surprins că asta-i o boală cu adevărat păcătoasă. Ştiam că aşa se va întâmpla, nu?

Dicken clătină din cap.

— Urmăresc boli de foarte mult timp, însă asta pare diferită.

— Ce se întâmplă, ai devenit mai compătimitor?

— Jane, m-am îmbătat aseară. Am căzut în casă şi mi-am scrântit umărul. Mă simt ca dracu'.

— Ai tras o beţie de unul singur? Asta sună mai potrivit pentru o iubire neîmpărtăşită decât pentru un diagnostic greşit.

Dicken făcu o grimasă.

— Unde te duci cu toate astea? împunse el dosarele cu arătătorul mâinii stângi.

— Mut materiale în noul laborator de recepţie. Am mai căpătat patru mese. Pregătim personal şi proceduri pentru o activitate de autopsii non-stop, potrivit metodologiei L3. Doctorul Sharp va conduce echipa, iar eu voi ajuta cu analize neurale şi epiteliale. O să mă ocup şi de arhivarea rezultatelor.

— Mă ţii şi pe mine la curent dacă găseşti ceva?

— Christopher, eu nu ştiu nici măcar de ce te afli aici. Când ai plecat cu Augustine, te-ai ridicat mult deasupra noastră.

— Îmi lipseşte linia întâi a frontului. Veştile ajung întotdeauna întâi aici. Suspină. Am rămas un vânător de virusuri. M-am întors să răsfoiesc nişte materiale vechi. Să văd dacă n-am uitat ceva important.

Jane zâmbi larg.

— Azi-dimineaţă am auzit că doamna C. Avea herpes genital. Cumva i s-a transmis micuţului C. La începutul dezvoltării lui. Era acoperit de leziuni.

Dicken ridică ochii surprins.

— Herpes? Nu ne-au spus asta până acum.

— Ţi-am spus că era groaznic.

Herpesul ar fi putut schimba toată interpretarea evenimentului. Cum contractase pruncul herpes genital, în timp ce era protejat în uter? De obicei, herpesul era transmis de la mamă la făt în canalul de naştere.

Dicken căzu pe gânduri.

Doctorul Denby trecu pe lângă birou, zâmbi scurt, apoi se

întoarse şi privi prin uşa deschisă. Era specialist în creşterea bacteriană, micuţ şi foarte chel, cu faţă de heruvim şi cămaşă elegantă brumărie, la care asortase o cravată roşie.

— Bună, Jane, rosti el. Ştiai c-au blocat intrarea la cantină? Salut, Christopher!

— Am auzit, încuviinţă femeia. Este impresionant.

— Acum se pregătesc să facă altceva. Vii să ne uităm?

— Dacă-i violent, în niciun caz, se înfioră ea.

— Asta-i partea cu adevărat stranie. Este paşnic şi în tăcere absolută! Parcă ar face repetiţii pentru paradă, dar fără fanfară.

Dicken îi însoţi şi luară liftul, după care coborâră scara, spre partea din faţă a clădirii. Se alăturară altor angajaţi şi doctori care mergeau spre recepţia de lângă expoziţia despre istoria CCPB-ului. Afară, mulţimea se mişca ordonat. Conducătorii foloseau megafoane pentru a transmite ordine.

Un paznic din serviciul de pază şi protecţie stătea cu mâinile în şolduri şi privea prin peretele din sticlă.

— Ia uitaţi-vă la asta! rosti el.

— Ce-i? întrebă Jane.

— Se despart: băieţi şi fete. Segregare, rosti paznicul cu o privire derutată.

Bannerele erau întinse perfect, vizibile pentru cei aflaţi la recepţie şi pentru zecile de camere de televiziune de afară. O pală de vânt undui unul şi Dicken văzu textul său sub forma unor şiruri sinuoase: OFERIŢI-VĂ VOLUNTARI! SEPARAŢI-VĂ! SALVAŢI UN COPIL!

În câteva minute, mulţimea se desfăcuse înaintea liderilor ei, ca Marea Roşie înaintea lui Moise, femeile şi copiii de o parte, bărbaţii de cealaltă parte. Femeile erau încruntate şi decise. Bărbaţii aveau chipuri sobre şi stânjenite.

— Hristoase, murmură paznicul. Îmi zic mie să-mi las nevasta?

Dicken se simţea de parcă ar fi fost retezat cu un fierăstrău. Reveni în biroul lui şi sună la Bethesda. Augustine încă nu sosise, iar Kaye Lang se afla în vizită la Centrul Clinic Magnuson.

Secretara lui Augustine adăugă că protestatarii se aflau şi în campusul INS şi că erau câteva mii.

— Uită-te la televizor, adăugă ea. Sunt în toată ţara.

47. INSTITUTUL NAŢIONAL DE SĂNĂTATE, BETHESDA

Augustine ocoli campusul, mergând pe Old Georgetown Road, până la Lincoln Street, şi ajunse la o parcare temporară pentru angajaţi de lângă Centrul Grupului Operativ. La cererea chirurgului-general, grupul căpătase o clădire nouă, cu numai două săptămâni în urmă. Se părea că protestatarii nu ştiau de schimbarea aceea, astfel că pichetau sediul vechi şi Clădirea 10.

Augustine merse iute sub soarele călduţ până la intrarea de la parter. În exteriorul clădirii, poliţiştii campusului INS şi agenţii de pază, recent angajaţi, vorbeau pe tonuri scăzute. Erau atenţi la grupuleţele de protestatari aflaţi la câteva sute de metri depărtare.

— Nu vă faceţi griji, domnule Augustine, i se adresă şeful pazei după ce intră, folosindu-şi cardul de acces. După-amiază soseşte Garda Naţională.

— Grozav!

Augustine încuviinţă din cap şi apăsă butonul de apel al liftului. În biroul cel nou, trei asistenţi şi secretara lui personală, doamna Florence Leighton, foarte eficientă şi cu aer de matroană, încercau să restabilească legătura prin reţea cu restul campusului.

— Ce s-a întâmplat, sabotaj? întrebă Augustine, uşor agresiv.

— Nu, răspunse doamna Leighton şi-i întinse un teanc de printuri. Prostie. Serverul a decis să nu ne recunoască.

Augustine intră în birou, trânti uşa după el, se aşeză pe scaunul rotativ şi puse servieta pe masă. Telefonul piui. Se întinse şi-i apăsă butonul.

— Florence, te rog, vreau cinci minute de tăcere totală, să-mi pun gândurile în ordine.

— Mark, îl am pe fir pe Kennealy de la vicepreşedinţie.

— Grozav! Fă-mi legătura.

Tom Kennealy, şeful comunicaţiilor tehnice din partea vicepreşedintelui – alt post nou, înfiinţat cu o săptămână în urmă –, îl întrebă pe Augustine dacă fusese anunţat asupra dimensiunii protestelor.

— Le văd chiar acum pe fereastră.

— După ultima numărătoare, zise Kennealy, se desfăşoară în faţa a patru sute şaptezeci de spitale.

— Dumnezeu să binecuvânteze internetul, mormăi

Augustine.

— Patru demonstraţii au scăpat de sub control, nepunând la socoteală răzmeriţa din San Diego. Vicepreşedintele este foarte îngrijorat, Mark.

— Spune-i că eu sunt mai mult decât îngrijorat. Este vestea cea mai proastă pe care mi-am putut-o imagina: un prunc Irod născut mort după o sarcină dusă la capăt.

— Se poate face ceva cu herpesul?

— Nimic! Herpesul nu infectează un făt până nu s-a născut. Probabil că în Ciudad de Mexico nu au asigurat nicio protecţie.

— Nu-i ceea ce am auzit noi. Poate că am putea oferi nişte asigurări în privinţa asta? Dacă este un copil bolnav?

— În mod clar *este* bolnav, Tom. Acum trebuie să ne focalizăm asupra gripei Irod.

— În regulă. L-am informat pe vicepreşedinte. A sosit lângă mine, Mark.

Vicepreşedintele luă telefonul. Augustine îşi stăpâni glasul şi-l salută calm. Vicepreşedintele îi spuse că INS căpătase securitate de nivel militar şi statut de obiectiv protejat de securitate, ca şi CCPB-ul şi cinci centre de cercetare ale Grupului Operativ din ţară. Augustine îşi putea imagina rezultatul: sârmă ghimpată, câini-lupi, grenade de şoc şi gaze lacrimogene. O atmosferă minunată pentru desfăşurarea unor cercetări delicate.

— Domnule vicepreşedinte, nu-i alungaţi din campus, zise Augustine. Vă rog! Lăsaţi-i să stea şi să protesteze.

— Preşedintele a emis deja ordinul acum o oră. De ce l-am schimba?

— Pentru că pare a fi o supapă de refulare pentru ei. Nu-i ca San Diego. Aş dori să mă întâlnesc cu liderii protestatarilor aici, în campus.

— Mark, rosti vicepreşedintele, dumneata nu ai pregătire de negociator.

— Nu, dar aş fi incomparabil mai bun decât soldaţii în uniforme de camuflaj.

— Aceea este jurisdicţia directorului INS.

— Şi *cine* va negocia, domnule?

— Directorul şi şeful de cabinet al preşedintelui se vor întâlni cu liderii protestatarilor. Mark, nu trebuie să ne dezbinăm eforturile sau glasul, aşa că nu te mai gândi să ieşi pentru a

vorbi cu ei.

— Şi dacă va mai apărea un nou-născut mort, domnule? Acesta ne-a luat prin surprindere – abia acum şase zile am aflat că mama urma să nască. Am încercat să trimitem o echipă care să acorde ajutor şi asistenţă, însă spitalul a refuzat.

— V-au trimis în cele din urmă corpul, ceea ce mi se pare că dovedeşte spirit de cooperare. Din ce mi-a spus Tom, nimeni n-ar fi putut salva copilul acela.

— Nu, totuşi am fi ştiut din timp şi am fi putut coordona comunicatul de presă.

— Fără dezbinări în privinţa asta, Mark.

— Cu tot respectul, domnule, dar birocraţia internaţională ne omoară. De aceea protestele acestea sunt atât de periculoase. Vom fi învinuiţi, indiferent dacă suntem sau nu culpabili şi, sincer vorbind, simt de acum că mi se face rău. Nu pot să fiu responsabil dacă nu am nicio implicare!

— Noi îţi solicităm să te implici chiar acum, Mark, răspunse vicepreşedintele cu glas măsurat.

— Îmi cer scuze. Ştiu asta, domnule. Asocierea noastră cu Americol creează tot felul de probleme. Anunţarea vaccinului, prematură în opinia mea…

— Tom împărtăşeşte opinia aceea, la fel ca mine.

Dar preşedintele? gândi Augustine.

— Apreciez asta, însă secretul a fost dat în vileag. Oamenii mei mi-au spus că există cincizeci la sută şanse ca testările preclinice să dea greş. Ribozima este deprimant de adaptabilă. Pare să aibă afinitate pentru treisprezece-paisprezece ARN-uri de mesageri diferiţi. Noi stopăm SHEVA, dar ne alegem cu degradarea mielinei… cu scleroze multiple, pentru Dumnezeu!

— Doamna Cross a anunţat că l-au rafinat şi acum este mult mai specific. M-a asigurat personal că niciodată n-a existat posibilitatea de scleroze multiple. A fost doar un zvon.

— Şi care dintre versiuni va aproba FDA-ul să fie testată, domnule? Documentaţia trebuie refăcută.

— FDA-ul va fi flexibil în privinţa asta.

— Aş dori să înfiinţez o echipă separată de evaluare. INS are oamenii necesari, iar noi dispunem de facilităţi.

— Nu mai este timp, Mark.

Augustine închise ochii şi-şi frecă fruntea. Îşi putea simţi faţa înroşindu-se ca sfecla.

— Sper să tragem o carte bună, zise el încetişor.

Inima îi bubuia în piept.

— Preşedintele va anunţa diseară accelerarea testărilor preclinice, rosti vicepreşedintele. Dacă au succes, în mai puţin de o lună vom trece la testări pe oameni.

— Eu n-aş aproba asta.

— Robert Jackson spune că ei o pot face. Decizia a fost luată. Se va face.

— Preşedintele a vorbit cu Frank despre asta? Sau cu chirurgul-general?

— Ambii sunt în legătură permanentă cu noi.

— Domnule vicepreşedinte, vă rog să-l convingeţi pe preşedinte să mă sune şi pe mine.

Augustine detesta să fie pus în postura de a cere ceva, totuşi un preşedinte mai inteligent n-ar fi avut nevoie să i se aducă aminte.

— O s-o fac, Mark. Cât despre răspunsul tău... urmează ce zice conducerea INS, fără dezbinări, fără separatisme, ai înţeles?

— Nu sunt un rebel, domnule vicepreşedinte.

— Ne auzim în curând, Mark.

Kennealy reveni pe fir. Părea nemulţumit.

— Chiar acum soldaţii se îmbarcă în TAB-uri, Mark. O clipă, te rog. Acoperi cu palma receptorul. Vicepreşedintele a ieşit din cameră. Iisuse, Mark, ce-ai făcut – l-ai tras de urechi?

— L-am rugat să-i ceară preşedintelui să-mi telefoneze.

— Asta-i ceva incredibil, zise Kennealy rece.

— Te rog, aş vrea să fiu anunţat dacă aflăm despre altă naştere, din străinătate, spuse Augustine. Sau din ţară. Ar putea Departamentul de Stat să colaboreze zilnic cu oficiul meu? Sper că nu bat apa în piuă aici, Tom!

— Mark, te rog să nu mai vorbeşti niciodată aşa cu vicepreşedintele, rosti Kennealy şi întrerupse legătura.

Augustine apăsă butonul interfonului.

— Florence, trebuie să scriu o notă explicativă şi un memorandum. Dicken e-n oraş? Unde-i Lang?

— Domnul Dicken este în Atlanta, iar Kaye este în campus. Cred că la clinică. Aveţi fixată o întâlnire peste zece minute.

Augustine trase sertarul şi scoase un blocnotes mare. Pe el desenase cele treizeci şi unu de niveluri de comandă de

deasupra lui, treizeci de oameni între el şi preşedinte – o obsesie personală. Tăie violent cinci nume, apoi şase şi ajunse la eliminarea a zece nume şi funcţii, sfâşiind hârtia. Dacă situaţia se înrăutăţea, cu o planificare atentă era posibil să elimine zece din nivelurile acelea, poate chiar douăzeci.

Mai întâi însă, trebuia să-şi rişte gâtul şi să le expedieze raportul lui şi un memorandum explicativ, şi să se asigure că ajungea pe birourile tuturor înainte să explodeze rahatul.

Desigur, n-avea să-şi rişte prea mult gâtul. El suspecta că înainte ca vreun slugoi de la Casa Albă – poate Kennealy, căutând să-şi asigure promovarea – să-i şoptească preşedintelui că Augustine nu era un bun membru de echipă, avea să se producă un alt incident.

Un incident foarte urât.

48. INSTITUTUL NAŢIONAL DE SĂNĂTATE, BETHESDA

Kaye nu se putea gândi acum la nimic altceva decât să se îngroape în muncă. Nesiguranţa bloca orice alte opţiuni. Părăsi clinica şi trecu repede pe lângă tarabele din exterior, pe care vânzători ambulanţi vietnamezi şi coreeni ofereau articole de toaletă şi flecuşteţe. În timp ce mergea, îşi privi lista de sarcini din agendă şi bifă întâlnirile şi telefoanele: mai întâi Augustine, apoi zece minute în Clădirea 15 cu Robert Jackson, pentru a întreba despre situsurile de legare a ribozimei, o verificare încrucişată cu doi cercetători ai INS din Clădirile 5 şi 6, care o ajutau în căutarea de HERV suplimentar similar cu SHEVA; pe lista de rezervă figurau alte şase-şapte nume de cercetători cărora să le solicite opinia.

Se afla la jumătatea distanţei dintre clinica şi centrul Grupului Operativ, când îi sună telefonul mobil. Îl scoase din poşetă.

— Kaye, sunt Christopher.

— Christopher, n-am nici timp şi mă simt ca un rahat! se răsti ea. Spune-mi ceva care să mă facă să mă simt bine.

— Dacă te consolează, şi eu mă simt ca un rahat. M-am îmbătat azi-noapte, iar în faţă sunt demonstranţi.

— Sunt şi aici.

— Nu de asta te-am sunat, ci vreau să-ţi spun altceva. Îl avem acum în patologie pe Pruncul C. S-a născut prematur cu minimum o lună.

— E băiat?

— Da. E ciuruit pe dinăuntru şi pe dinafară de leziuni de herpes. N-a avut nicio protecţie împotriva herpesului în uter; SHEVA induce un fel de deschidere oportunistă prin bariera placentară pentru virusul herpesului.

— Deci lucrează mână-n mână – toţi pentru a cauza moarte şi distrugere. Asta-i încurajator.

— Nu, zise Dicken, nu vreau să vorbesc despre asta prin telefon. Mâine vin la INS.

— Dă-mi ceva de care să mă agăţ, Christopher. Nu mai vreau încă o noapte cum au fost ultimele două.

— Este posibil ca Pruncul C. să nu fi murit, dacă mama lui n-ar fi contractat herpes. Astea pot fi chestiuni separate.

Kaye închise ochii şi rămase nemişcată pe trotuar. Privi după aceea în jur, căutând-o pe Farrah Tighe; în neatenţia ei se părea că plecase fără asistentă, în ciuda instrucţiunilor primite. Fără îndoială, Tighe o căuta cu disperare.

— Chiar dacă sunt chestiuni separate, zise ea, cine o să ne mai asculte acum?

— Niciuna dintre cele opt femei de la clinică nu are herpes sau HIV. I-am telefonat lui Lipton şi am verificat. Sunt cazuri excelente pentru testare.

— În eventualitatea în care se respectă regula cu o lună intermediară, spuse Kaye, ele nu vor naşte în următoarele zece luni.

— Da, ştiu. Sunt sigur însă că vom găsi altele. Trebuie să discutăm din nou – în mod serios.

— Voi fi toată ziua în întâlniri, iar mâine mă duc la laboratoarele Americol din Baltimore.

— Atunci în seara asta. Sau adevărul nu mai înseamnă mare lucru acum?

— La naiba, nu-mi ţine mie prelegeri despre adevăr! se răsti Kaye.

Putea să vadă camioanele Gărzii Naţionale care înaintau pe Center Drive. Protestatarii se menţinuseră deocamdată în capătul nordic al campusului; din locul în care se afla ea, la baza unei coline mici acoperite cu iarbă, le putea zări pancartele şi lozincile. Nu fusese atentă la cuvintele următoare ale lui Dicken, fascinată de mişcările mulţimii îndepărtate.

— ... să ofer o şansă reală ideii tale, spunea bărbatul. LPC-ul

nu are niciun beneficiu posibil pentru un virus simplu şi atunci de ce l-ar utiliza?

— Pentru că SHEVA este un mesager, răspunse Kaye cu glas încet, pe jumătate între vis şi neatenţie. Este radioul lui Darwin.

— Poftim?

— Christopher, ai văzut postnaşterea din fetuşii Irod de primă etapă. Saci amniotici specializaţi. Foarte sofisticaţi. Nu bolnavi.

— Cum ziceam, vreau să mai investighez în privinţa asta. Convinge-mă, Kaye! Dumnezeule, dacă acest Prunc C. n-ar fi decât un accident!

Dinspre extremitatea nordică a campusului răsunară trei pocnete seci, slabe, ca de jucărie. Kaye auzi mulţimea gemând surprinsă, apoi un ţipăt ascuţit îndepărtat.

— Nu mai pot vorbi, zise ea.

Închise telefonul cu un clic de plastic şi o luă la fugă. Mulţimea care se găsea la vreo patru sute de metri se împrăştia, oamenii împingându-se şi risipindu-se pe alei, prin parcări, pe lângă clădirile din cărămidă. Nu se mai auziră alte pocnete. Kaye se opri din alergat, merse câţiva paşi, examinând posibilitatea pericolului, după aceea fugi iarăşi. Trebuia să afle. În viaţa ei existau prea multe incertitudini. Prea multă şedere în expectativă şi inacţiune, cu Saul, cu toţi şi toate.

La cincisprezece metri mai încolo, un bărbat voinic în costum maro ieşi în goană pe uşa de serviciu a unei clădiri, cu braţele şi picioarele mişcându-se cu viteza aripilor unei mori de vânt. Haina îi fâlfâia peste cămaşa albă şi părea ridicol, însă era extrem de iute şi se îndrepta direct spre ea.

Pentru o clipă, Kaye fu alarmată şi se trase în lături ca să-l evite.

— La dracu’, doamnă Lang! strigă el. Staţi locului! Stop!

Gâfâind, Kaye reveni fără chef la mersul obişnuit. Bărbatul în costum maro ajunse lângă ea şi-i arătă scurt legitimaţia cu insignă. Izbuti doar să vadă că era din Serviciul Secret şi se numea Benson, înainte să-şi bage legitimaţia în haină.

— Ce dracu’ faceţi? Unde-i Tighe? întrebă el, cu chipul roşu ca para focului şi transpiraţia curgând pe obrajii ciupiţi de vărsat.

— Cineva are nevoie de ajutor, răspunse Kaye. Tighe este

la...

— Acelea au fost focuri de armă. O să staţi aici chiar dacă va fi nevoie să folosesc forţa. La dracu', Tighe nu trebuia să vă lase singură!

În clipa aceea, Tighe se opri lângă ei. Era roşie de furie. Ea şi Benson schimbară şoapte iuţi, scrâşnite, după care femeia veni către Kaye. Benson porni în alergare uşoară spre grupurile răzleţe de protestatari. Kaye nu se opri din mers, totuşi reduse viteza.

— Opriţi-vă imediat, doamnă Lang, spuse Tighe.

— Cineva a fost împuşcat!

— Benson se va ocupa de asta! insistă Tighe, stând între ea şi mulţime.

Kaye privi peste umărul asistentei. Bărbaţi şi femei îşi acopereau feţele cu palmele, plângând. Văzu bannere azvârlite pe jos, pancarte abandonate. Mulţimea se învolbura în confuzie totală.

Soldaţi din Garda Naţională, în uniforme de camuflaj şi cu puşti automate ţinute în poziţie de luptă, se desfăşuraseră între clădirile din cărămidă, în lungul străzii celei mai apropiate.

O maşină a poliţiei de campus traversă peluza şi trecu printre doi stejari înalţi. Kaye văzu şi alţi bărbaţi în costume; unii vorbeau la telefoane mobile, alţii la walkie-talkie-uri.

După aceea îl zări pe bărbatul care stătea singur în mijloc, cu braţele ridicate pe lângă corp, ca şi cum ar fi vrut să zboare. Lângă el, pe iarbă, zăcea o femeie nemişcată. Benson şi un agent de pază din campus ajunseră simultan la ei. Benson lovi cu piciorul un obiect întunecat, care zbură peste iarbă: un pistol. Agentul de pază îşi scoase propriul lui pistol şi-l îmbrânci cu agresivitate pe bărbatul cu braţele ridicate.

Benson îngenunche lângă femeie, îi verifică pulsul la gât, apoi privi în sus, în jur, cu o expresie care spunea totul. Se uită după aceea către Kaye şi mişcă din buze fără sunet: *Înapoi*.

— N-a fost copilul meu! strigă bărbatul cu braţele ridicate.

Slab, palid, cu păr blond, scurt ca un puf, apropiindu-se de treizeci de ani, cu tricou negru şi jeanşi negri, lăsaţi mult pe şolduri. Scutura din cap înainte şi înapoi, de parcă ar fi fost atacat de muşte.

— Ea m-a silit să vin aici. Fir-ar a dracului, ea *m-a silit*. Nu era copilul meu!

Bărbatul cu braţele ridicate se îndepărtă de agentul de pază cu paşi smuciţi ca o marionetă.

— Nu mai pot suporta rahatul ăsta. *NU MAI POT SUPORTA*!

Kaye privi femeia de pe iarbă. Chiar de la şase metri depărtare, putea să vadă sângele care-i păta bluza în jurul rănii din stomac, ochii ficşi, aţintiţi în sus, către cer, cu un fel de speranţă inexpresivă.

Nu-i mai zări pe Tighe, pe Benson, pe bărbatul cu braţele ridicate, soldaţii, agenţii de pază, mulţimea.

Nu putea s-o vadă decât pe femeie.

49. BALTIMORE

Cross intră în salonul de mese al directorilor Americol, sprijinindu-se pe o pereche de cârje. Asistentul medical tânăr care o însoţea îi trase un scaun şi ea se aşeză, suspinând uşurată.

În salon se aflau doar Cross, Kaye, Laura Nilson şi Robert Jackson.

— Cum s-a întâmplat, Marge? întrebă Jackson.

— Nu m-a împuşcat nimeni, replică ea vesel. Am căzut în cada de baie. Dintotdeauna am fost principalul meu inamic. Sunt o viţică stângace. Ia zi, Laura, ce avem?

Nilson, pe care Kaye n-o mai văzuse de la dezastruoasa conferinţă de presă legată de anunţarea vaccinului, purta un costum albastru cu vestă, elegant, dar sobru.

— Surpriza săptămânii este pastila abortivă RU-486, începu ea. Femeile o folosesc, ba chiar în cantităţi mari. Francezii au venit cu o soluţie. Am discutat cu ei, însă au spus că-şi vor îndrepta oferta direct spre OMS şi Grupul Operativ, că efortul lor este umanitar şi că nu sunt interesaţi de afaceri.

Marge comandă vin şi-şi şterse fruntea cu şervetul, înainte de a-l întinde pe genunchi.

— Generos din partea lor! reflectă ea. Vor satisface nevoile întregii lumi şi nu vor exista nici costuri suplimentare de cercetare-dezvoltare. Funcţionează, Robert?

Jackson scoase un Palmbook şi căută printre însemnări, utilizând un stilus.

— Grupul Operativ are rapoarte neconfirmate că RU-486 avortează ovulul implantat în etapa a doua. Deocamdată nimic despre prima etapă. Totul este la nivel de zvon. Cercetare de

stradă.

— Nu m-am dat niciodată în vânt după medicamentele pentru avorturi, zise Cross, apoi se adresă chelnerului: Vreau salată Cobb cu vinegretă separat şi o cafea mare.

Kaye comandă un Club Sandwich, deşi nu-i era deloc foame. Simţea cum se adună norii de furtună – foarte neplăcuta conştientizare a faptului că se afla într-o dispoziţie periculoasă. Continua să fie anesteziată de calitatea de martor la crima comisă în campusul INS cu două zile în urmă.

— Pari nefericită, Laura, comentă Cross şi aruncă o privire spre Kaye.

Avea să lase pentru la sfârşit lamentările lui Kaye.

— Un cutremur după altul, spuse Nilson. Cel puţin eu n-am trecut prin ce a trecut Kaye.

— Oribil, încuviinţă Cross. Este practic cutia Pandorei. Ce există aşadar în ea?

— Am comandat propriile noastre sondaje. Profiluri psihice, profiluri culturale, transversale. Cheltuiesc toţi bănuţii pe care mi i-ai dat, Marge.

— Este o asigurare, zise Cross.

— Asta mă sperie, spuse Jackson simultan.

— Da, însă nu cred că v-ar putea cumpăra mai mult de alt aparat Perkin-Elmer, rosti Nilson pe un ton defensiv. Şaizeci la sută dintre bărbaţii însuraţi sau aflaţi într-o relaţie care au răspuns la sondaj nu cred în reportajele din emisiunile de ştiri. Ei consideră că nu se poate ca femeile să rămână gravide a doua oară fără să fi întreţinut relaţii sexuale. Aici ne ciocnim de un zid de rezistenţă, de negare chiar şi printre femei. Patruzeci la sută dintre femeile măritate sau aflate într-o relaţie afirmă că ele n-ar avorta fetusul Irod.

— Asta o spun operatorilor de interviuri, murmură Cross.

— Cu certitudine, multe ar alege o soluţie uşoară. RU-486 este încercată şi dovedită. Ar putea deveni un remediu facil pentru cele disperate.

— Nu este profilaxie, zise Jackson nesigur.

— Dintre cele care n-ar folosi o pastilă abortivă, mai mult de jumătate cred că guvernul încearcă să impună naţiunii, poate chiar întregii lumi, avortul general, spuse Nilson. Cel care a ales numele „Irod” a pus realmente punctul pe i.

— Augustine l-a ales, spuse Cross.

— Marge, ne îndreptăm către un dezastru social major, ignoranţă combinată cu sex şi prunci morţi. Sociologii noştri spun că dacă foarte multe femei cu SHEVA se abţin de la relaţiile sexuale cu partenerii lor – dar rămân oricum însărcinate –, vom asista la şi mai multe acte de violenţă conjugală şi la o creştere masivă a avorturilor, chiar şi în cazul unor sarcini normale.

— Există şi alte posibilităţi, rosti Kaye. Am văzut rezultatele.

— Continuă, o încurajă Cross.

— Cazurile din anii 1990 din Caucaz. Masacre.

— Le-am studiat şi pe acelea, zise Nilson eficient, răsfoindu-şi blocnotesul. De fapt, nu ştim nici acum cât de multe au fost. În populaţiile locale a existat SHEVA...

— Este mult mai complicat decât ar putea soluţiona oricare dintre cei de aici, o întrerupse Kaye cu glas spart. Acesta nu este profilul unei boli, ci transmisia laterală de instrucţiuni genomice care duc la o etapă de tranziţie.

— Vrei să repeţi? făcu Nilson. Nu-nţeleg.

— SHEVA nu-i un agent de boală.

— Rahat! rosti Jackson uimit şi Marge îi făcu un semn de avertizare din mână.

— Ridicăm mereu ziduri în jurul subiectului ăsta. Nu mai rezist aşa, Marge! Grupul Operativ a negat posibilitatea asta din capul locului.

— Eu nu ştiu ce a negat, replică Cross. Pe scurt, Kaye.

— Vedem un virus, ba chiar un virus care provine din interiorul propriului nostru genom, şi presupunem că-i o boală. Noi vedem totul în termenii bolii.

— Kaye, eu n-am cunoscut niciodată vreun virus care să nu cauzeze probleme, rosti Jackson şi-şi miji ochii printre pleoapele cărnoase.

Dacă încerca s-o avertizeze că păşea pe gheaţă subţire, de data aceasta n-avea să reuşească.

— Vedem permanent adevărul, dar el nu se potriveşte concepţiilor noastre primitive despre funcţionarea naturii.

— Primitive? pufni Jackson. Spune asta variolei.

— Dacă asta ne-ar lovi peste treizeci de ani, insistă Kaye, poate că vom fi pregătiţi, însă continuăm să ne comportăm ca nişte copii ignoranţi. Copii cărora nu li s-au spus niciodată realităţile vieţii.

— Ce anume scăpăm? întrebă Cross răbdătoare.

Jackson răpăi cu degetele pe masă.

— S-a discutat deja.

— Ce anume? insistă Cross.

— Dar nu în forumuri serioase, replică Kaye.

— Ce anume – vă rog?

— Kaye vrea să ne spună că SHEVA face parte dintr-o restructurare biologică. Transpozonii saltă de colo-colo şi afectează fenotipul. Este ipoteza cea mai recentă printre rezidenţii care i-au citit articolele.

— Şi ce-nseamnă?

Jackson făcu o grimasă.

— Dă-mi voie să anticipez. Dacă vom îngădui naşterea noilor prunci, ei vor fi supraoameni cu capete gigantice. Genii cu păr blond, privire fixă şi capacităţi telepatice. Ne vor ucide şi vor prelua stăpânirea Pământului.

Stupefiată şi aproape gata să izbucnească în lacrimi, Kaye îl privi pe Jackson. Bărbatul surâse, pe jumătate în semn de scuză, pe jumătate încântat că evitase posibilitatea unei dezbateri.

— Este o risipă de timp, continuă el, şi noi n-avem timp de irosit.

Nilson o privea pe Kaye cu simpatie precaută. Marge ridică ochii şi examină tavanul.

— Este cineva amabil să-mi spună în ce naiba tocmai am călcat?

— Pur şi simplu într-un rahat, mormăi Jackson, aranjându-şi şervetul.

Chelnerul le aduse mâncarea.

Nilson îşi puse palma peste mâna lui Kaye.

— Iartă-ne, Kaye. Ronnie poate fi foarte vehement.

— Problema mea o reprezintă propria mea nesiguranţă, replică ea, nu grosolănia defensivă a lui Robert. Marge, eu am fost instruită în preceptele biologiei moderne. Am avut de-a face cu interpretări rigide de date, însă am crescut în mijlocul celui mai incredibil ferment pe care ţi-l poţi imagina. Aici este zidul solid al temeliei biologiei moderne, clădit cu grijă, cărămidă cu cărămidă. Descrise un zid cu braţul. Iar acesta este un talaz numit genetică. Noi cartografiem nivelul de bază al celulei vii. Descoperim că natura nu-i doar surprinzătoare, ci

şi şocant de neortodoxă. Naturii puţin îi pasă *ce* credem noi sau care ne sunt paradigmele.

— Totu-i foarte minunat, zise Jackson, dar ştiinţa înseamnă felul cum ne organizăm munca şi evităm *irosirea timpului*.

— Robert, asta-i doar o discuţie, rosti Cross.

— Nu pot să-mi cer scuze pentru ceea ce simt în mod instinctiv că-i adevărat, insistă Kaye. Prefer să pierd totul decât să mint.

— Admirabil, comentă Jackson. „Şi totuşi se mişcă”, nu-i aşa, dragă Kaye?

— Robert, nu fi ticălos! zise Nilson.

— Sunt în inferioritate numerică, *doamnelor*, spuse Jackson şi-şi împinse scaunul înapoi, dezgustat.

Îşi aşează şervetul peste farfurie, dar nu părăsi masa. Încrucişă braţele şi înclină capul, parcă încurajând-o – sau sfidând-o – pe Kaye să continue.

— Ne comportăm ca nişte copii, care nici măcar nu ştiu cum apar pruncii pe lume, zise Kaye. Suntem martori la un tip diferit de sarcină. Nu este ceva nou, ci s-a mai întâmplat de multe ori până acum. Este evoluţie, dar este direcţionată pe termen scurt, imediată, nu gradată, şi n-am nicio idee ce fel de copii vor fi produşi. Însă nu vor fi monştri şi nici nu-şi vor devora părinţii.

Jackson ridică două degete ca un şcolar.

— Dacă ne găsim în mâinile unui maestru artizan care acţionează rapid, dacă *Dumnezeu* ne direcţionează acum evoluţia, atunci aş zice că-i timpul să angajăm nişte avocaţi cosmici. Este malpraxis de cea mai joasă speţă. Pruncul C. a fost un dezastru complet.

— Acolo a fost herpes, zise Kaye.

— Herpesul nu acţionează aşa, replică Jackson. O ştii la fel de bine ca mine.

— SHEVA face ca fetuşii să fie foarte sensibili faţă de invaziile virale. Este o eroare, o eroare naturală.

— Nu avem nicio dovadă în privinţa asta. Dovezi, doamnă Lang!

— CCPB-ul… începu Kaye.

— Pruncul C. a fost o monstruozitate din etapa a doua a lui Irod, la care s-a mai adăugat şi herpesul, o întrerupse Jackson. Realmente, doamnelor, m-am săturat. Suntem toţi obosiţi. Eu,

unul, sunt epuizat.

Se sculă, făcu o plecăciune scurtă şi ieşi din sala de mese.

Marge ciuguli cu furculiţa din salată.

— Pare a fi o problemă conceptuală, zise ea. O să convoc o şedinţă. O să-ţi ascultăm dovezile, în detaliu. Şi o să-i cer lui Robert să vină cu propriii lui experţi.

— Nu cred că există mulţi experţi care să mă susţină în mod deschis, spuse Kaye. În tot cazul, nu acum. Atmosfera este încărcată.

— Este foarte important în privinţa percepţiei publice, rosti Nilson gânditoare.

— În ce fel? întrebă Cross.

— Dacă un grup sau o credinţă, sau o corporaţie decide că Lang are dreptate, va trebui să ne ocupăm şi de asta.

Brusc Kaye se simţi foarte expusă, foarte vulnerabilă.

Cross luă în furculiţă o bucată de brânză şi o cercetă.

— Dacă gripa Irod nu-i o boală, nu ştiu cum ne vom ocupa de asta. Am fi prinşi la mijloc între un eveniment natural şi o populaţie ignorantă şi îngrozită, ceea ce duce la politici oribile şi afaceri de coşmar.

Kaye simţi că i se usucă gura. Nu avea răspuns pentru aşa ceva. Era adevărat.

— Dacă nu există experţi care să te susţină, rosti Cross meditativ, vârându-şi brânza în gură, cum îţi vei prezenta cazul?

— Voi prezenta dovezile, teoria.

— Singură? întrebă Cross.

— Probabil că aş putea găsi alţi câţiva cercetători.

— Câţi?

— Patru sau cinci.

Cross mâncă în tăcere pentru câteva momente.

— Jackson se comportă ca un nemernic, dar este sclipitor, este un expert recunoscut şi sute de savanţi vor fi de acord cu punctul lui de vedere.

— Mii, zise Kaye, străduindu-se să-şi menţină glasul egal. Împotriva mea şi a câtorva ţicniţi.

Cross clătină un deget spre ea.

— Nu eşti o ţicnită, scumpo. Laura, acum câţiva ani una dintre companiile noastre a inventat o pastilă contraceptivă de urgenţă.

— Da, în anii nouăzeci.
— De ce am abandonat-o?
— Din considerente politice şi de risc.
— Am avut o denumire pentru ea... cum i-am spus?
— Un isteţ i-a dat numele de cod RU-Pentium, spuse Nilson.
— Îmi amintesc că s-a comportat bine la testări, urmă Marge. Presupun că mai avem formulele şi mostrele.
— O să mă interesez după-amiază, încuviinţă Nilson. Am putea s-o readucem şi să băgăm în viteză producţia, s-o scoatem în două luni.
Kaye îşi încleştă degetele pe faţa de masă, care îi atârna peste genunchi. Cândva militase cu înflăcărare pentru dreptul femeilor de a alege. Acum nu se putea descurca printre emoţiile conflictuale care o asediau.
— Nu vreau să reflectez asupra activităţii lui Robert, zise Cross, însă există o probabilitate de peste cincizeci la sută ca testările vaccinului să eşueze. Iar afirmaţia mea nu va părăsi încăperea asta, doamnelor.
— Modelele computerizate continuă să prezică scleroze multiple, ca efect secundar pentru componenta ribozimă, spuse Kaye. Americol va recomanda avortul ca alternativă?
— Nu mizăm totul pe o singură carte, zise Cross. Esenţa evoluţiei este supravieţuirea. În clipa de faţă, stăm în mijlocul unui câmp minat şi în niciun caz nu voi ignora nimic care poate degaja o cărare.

Dicken preluă apelul în camera cu aparatură de lângă laboratorul principal pentru autopsii. Îşi scoase mănuşile din latex, în timp ce un tânăr inginer informatician îi ţinu telefonul. Tânărul se afla acolo pentru a regla o staţie de lucru veche şi defectă, utilizată la înregistrarea rezultatelor autopsiilor şi urmărirea specimenelor din restul laboratoarelor. Îl privi uşor îngrijorat pe Dicken, care purta halat verde şi mască chirurgicală.
— Nu-i nimic infecţios, îi spuse Dicken când luă receptorul. Dicken la telefon. Sunt foarte ocupat.
— Sunt Kaye.
— Hei, bună, Kaye!
Nu dorea s-o descurajeze; femeia avea un ton deprimat, însă oricum ar fi sunat, auzul glasului îl tulbura plăcut pe Dicken.

— Am dat-o-n bară *di granda*, zise Kaye.

— Cum adică?

Dicken flutură din mână spre Scarry, care se afla în laboratorul de patologie. Scarry îi făcu semn nerăbdător din braţe.

— Am avut un conflict cu Robert Jackson... o conversaţie cu Marge şi Jackson. Nu m-am putut abţine. Le-am spus ce credeam.

— Aha, se strâmbă Dicken. Cum au reacţionat?

— Jackson m-a respins fără s-asculte. Mai exact, m-a tratat cu dispreţ.

— Ticălos arogant! Dintotdeauna l-am considerat aşa.

— A zis că avem nevoie de dovezi pentru herpes.

— Asta căutăm eu şi Scarry acum. Avem în laboratorul patologic victima unui accident. O prostituată din Washington, D.C., gravidă. A fost testată pozitiv pentru *Herpes labialis* şi hepatită A, HIV şi SHEVA. O viaţă dură.

IT-istul tânăr îşi strânse încruntat trusa şi părăsi încăperea.

— Marge vrea să-i concureze pe francezi cu pastila lor contraceptivă de urgenţă.

— Rahat! făcu Dicken.

— Trebuie să acţionăm rapid.

— Nu ştiu cât de rapid o putem face. Nu găseşti în fiecare zi pe stradă tinere moarte cu combinaţia potrivită de boli.

— Nu cred că Jackson ar fi convins, oricât de multe dovezi am prezenta. Mă apropii de limitele resurselor mele mentale, Christopher.

— Sper ca Jackson să nu se ducă la Augustine. Încă nu suntem pregătiţi şi, mulţumită mie, Mark este deja sensibilizat, zise Dicken. Scarry se agită prin laborator. Trebuie să plec. Fruntea sus! Sună-mă.

— Mitch a discutat cu tine?

— Nu, minţi Dicken. Telefonează-mi mai târziu la biroul meu. Kaye, te voi susţine în toate felurile în care pot. Vorbesc serios.

— Mulţumesc.

Dicken puse receptorul în furcă şi rămase locului o clipă, simţindu-se prost. Niciodată nu ştiuse să-şi exprime emoţiile. Munca devenea totul, pentru că orice altceva important era prea dureros.

— Nu suntem prea pricepuţi la asta, nu-i aşa? întrebă el cu

glas scăzut.

Scarry bătu furios în geamul dintre birou şi laborator.

Dicken îşi ridică masca de chirurg şi trase pe mâini altă pereche de mănuşi.

50. BALTIMORE

15 aprilie

Mitch stătea în holul de la intrarea în blocul de apartamente cu mâinile în buzunare. În dimineaţa aceasta se bărbierise cu foarte multă grijă, privindu-se în oglinda lungă a sălii de baie comune din YMCA, iar cu o săptămână în urmă mersese la frizerie şi-şi aranjase părul.

Jeanşii îi erau noi. Scotocise prin valiză şi scosese un blazer negru. De peste un an nu se mai îmbrăcase pentru a impresiona... şi iată că o făcuse acum, în timp ce nu se gândea decât la Kaye Lang.

Portarul nu era impresionat. Se rezemase de tejgheaua recepţiei şi-l privea cu coada ochiului, dar fără a-l scăpa de sub observaţie. Telefonul sună la recepţie şi portarul răspunse.

— Poţi să urci, îi spuse după aceea, arătând liftul cu mâna. Nivelul douăzeci, camera 2011. O să te controleze bodyguardul de acolo. E ditamai gorila.

Mitch îi mulţumi şi intră în lift. După ce uşa se închise, el se întrebă, într-o clipă de panică, ce naiba făcea? O implicare emoţională era ultimul lucru de care avea nevoie în nebunia aceea. În privinţa femeilor, Mitch era însă călăuzit de stăpâni secreţi, care manifestau reticenţă în a-şi destăinui ţelurile sau planurile imediate. Stăpânii aceia secreţi îi cauzaseră multe suferinţe.

Închise ochii, inspiră adânc şi se resemnă în privinţa următoarelor ore, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

La nivelul douăzeci, coborî din lift şi o văzu pe Kaye vorbind cu un bărbat în costum gri. Bărbatul avea păr negru, tuns scurt, chip masiv şi energic şi nas coroiat. Îl zărise înainte ca Mitch să-i fi văzut pe ei.

Kaye îi zâmbi.

— Intră. Drumul e liber. El este Karl Benson.

— Încântat de cunoştinţă, rosti Mitch.

Agentul de securitate încuviinţă din cap, încrucişă braţele şi se retrase un pas, îngăduindu-i să treacă, dar, în acelaşi timp,

adulmecându-l scurt, aşa cum fac câinii cu necunoscuţii.

— Marge Cross primeşte săptămânal treizeci de ameninţări cu moartea, vorbi Kaye pe când îl conducea pe Mitch în apartament. După incidentul de la INS, eu însămi am primit trei asemenea ameninţări.

— Jocul se înăspreşte, comentă el.

— Am fost foarte ocupată după chestia cu RU-486.

Mitch îşi arcui sprâncenele groase şi dese.

— Pastila de avort?

— Nu ţi-a spus Christopher?

— Chris nu mi-a mai răspuns la niciun apel telefonic.

— Da? Dicken nu-i spusese tot adevărul, ceea ce lui Kaye i se păru un detaliu interesant. Poate din cauză că-i zici „Chris”?

— Niciodată în faţă, zâmbi Mitch, apoi redeveni sobru. Cum am spus, sunt ignorant.

— Dacă este utilizată într-o etapă timpurie, RU-486 elimină sarcina SHEVA secundară. Femeia îl privi atentă, aşteptând o reacţie. Nu eşti de acord?

— În circumstanţele actuale, mi se pare incorect.

Mitch privi în jur, la mobilierul simplu şi elegant, la litografii.

Kaye închise uşa.

— Avortul în general sau asta?

— Asta.

Mitch percepu tensiunea şi, pentru o clipă, avu impresia că era supus unui examen rapid.

— Americol va lansa propria sa pilulă anticoncepţională. Dacă-i o boală, atunci suntem pe cale să o stopăm.

Bărbatul se apropie de fereastra uriaşă, îşi vârî mâinile în buzunare şi privi peste umăr la Kaye.

— Tu-i ajuţi să facă asta?

— Nu. Sper să conving nişte oameni-cheie să ne rearanjăm priorităţile. Nu cred că voi reuşi, dar trebuie s-o fac. Mă bucur totuşi că ai venit. Poate că-i un semn al schimbării norocului meu în sens pozitiv. Ce te-a adus în Baltimore?

Mitch scoase mâinile din buzunare.

— Eu nu sunt un semn foarte promiţător. Abia dacă-mi pot permite să călătoresc. Am primit nişte bani de la taică-miu. Pot spune că, în general, sunt întreţinut de părinţi.

— Eşti în drum spre alt loc?

— Nu, am venit doar în Baltimore.

— Aha.

Kaye făcu un pas mare în spatele lui. Îi putea zări reflexia în sticla geamului, taiorul bej-deschis, dar nu şi expresia feţei.

— De fapt, nu-i chiar adevărat, urmă el. Mă duc la Universitatea de Stat din New York. Un amic din Oregon mi-a aranjat un interviu. Mi-ar plăcea să predau, iar vara să fac cercetare pe teren. Poate să iau totul de la început pe altă coastă a Americii.

— Eu am absolvit Universitatea de Stat New York, însă mă tem că acum nu mai ştiu pe nimeni de acolo. Pe nimeni cu influenţă. Ia loc, te rog. Kaye schiţă un gest care includea canapeaua şi fotoliul. Apă? Suc?

— Apă, mulţumesc.

Când ea plecă la bucătărie, Mitch mirosi florile de pe etajeră, trandafiri, crini şi floarea-miresei, după aceea ocoli canapeaua şi se aşeză la un capăt. Picioarele lui lungi păreau că nu-şi găsesc locul. Îşi încrucişă mâinile pe genunchi.

— Mi-e pur şi simplu imposibil să ţip în gura mare şi apoi să-mi dau demisia, zise Kaye. Datorez asta celor cu care lucrez.

— Am înţeles. Cum merge cu vaccinul?

— Am avansat binişor în testările preclinice. Sunt proceduri ultrarapide care se derulează în Marea Britanie şi Japonia, dar pe mine nu mă-ncântă. Jackson răspunde de proiectul vaccinului şi vrea să mă îndepărteze din divizia lui.

— De ce?

— Pentru că acum trei zile l-am contrazis la o şedinţă neoficială. Marge Cross n-a putut folosi teoria noastră. Nu se potriveşte paradigmei. Nu poate fi apărată.

— Sensibilitate la cvorum, zise Mitch.

Kaye îi aduse un pahar cu apă.

— Ce-i asta?

— O descoperire întâmplătoare în lecturile mele. Când numărul bacteriilor este suficient de mare, ele îşi schimbă comportamentul şi devin coordonate. Poate că şi noi procedăm la fel. Atât doar că nu avem suficienţi oameni de ştiinţă pentru a întruni un cvorum.

— Poate, încuviinţă femeia. Stătea în picioare, cam la un pas depărtare de el. Eu am lucrat în general în laboratoarele HERV şi de genom din Americol. Am căutat locurile unde s-ar putea exprima alte virusuri endogene ca SHEVA şi în ce condiţii. Sunt

uşor surprinsă că Christopher...

Mitch ridică ochii şi o întrerupse.

— Am venit la Baltimore ca să te văd, rosti el.

— Aha, spuse încet Kaye.

— Mă gândesc întruna la seara petrecută în grădina zoologică.

— Acum nu mai pare reală.

— Mie mi se pare.

— Cred că Marge mă scoate din programul conferinţelor de presă, zise ea, încercând cu încăpăţânare să schimbe subiectul conversaţiei sau să vadă dacă Mitch va îngădui să-l schimbe. Mă îndepărtează din rolul purtătoarei de cuvânt. Va mai dura ceva până îi voi putea recâştiga încrederea. Să fiu sinceră, mă bucur să ies din ochii populaţiei. O să urmeze o...

— În San Diego, o întrerupse el, am reacţionat destul de puternic faţă de prezenţa ta.

— Asta-i frumos, zise Kaye şi se întoarse pe jumătate, ca şi cum s-ar fi pregătit să fugă.

Nu fugi, ci ocoli masa şi se opri în cealaltă parte a bărbatului, tot numai la un pas depărtare.

— Feromoni, spuse Mitch şi se ridică. Pentru mine, este important cum miros oamenii. Tu nu foloseşti parfum.

— Niciodată.

— Nu ai nevoie de parfum.

— Stop, făcu Kaye şi se mai retrase un pas. Ridică braţele şi-l privi fix, strângând buzele. Acum sunt uşor de derutat. Trebuie să-mi păstrez concentrarea.

— Trebuie să te relaxezi.

— Nu mă relaxez în prezenţa ta.

— Nu eşti sigură în privinţa unor lucruri.

— În tot cazul, nu sunt sigură în privinţa *ta*.

Mitch întinse un braţ.

— Vrei să-mi miroşi mai întâi mâna?

Kaye izbucni în râs.

El îşi adulmecă palma.

— Săpun antibacterian. Portiere de taxi. N-am mai săpat o groapă de câţiva ani. Bătăturile mi se înmoaie. Sunt şomer, am datorii şi reputaţia unui ticălos nebun şi lipsit de etică.

— Nu te mai acuza atâta. Ţi-am citit lucrările publicate şi am citit şi articolele vechi din ziare. Nu te ascunzi şi nu minţi. Te

interesează adevărul.

— Sunt măgulit, replică Mitch.

— Şi mă derutezi. Nu ştiu ce să cred despre tine. Nu semeni mai deloc cu soţul meu.

— Şi asta-i bine?

Kaye se încruntă şi-l privi din cap până-n picioare.

— Deocamdată, da.

— Se obişnuieşte ca lucrurile să fie încercate treptat, fără grabă. Te-aş invita la cină.

— Dacă plătim nemţeşte.

— Am un cont special de cheltuieli, glumi Mitch.

— Va trebui să ne însoţească şi Karl. Tot el trebuie să aprobe restaurantul. De obicei, eu mănânc aici sau în cantina Americol.

— Karl trage cu urechea?

— Nu.

— Portarul a spus că-i ditamai gorila.

— Eu continui să fiu o femeie întreţinută, surâse Kaye. Nu-mi place, dar aşa stau lucrurile. Haide să rămânem aici şi să mâncăm. Mai târziu, ne putem plimba prin grădina de pe terasa de pe acoperiş, dacă nu mai plouă. Am nişte antreuri congelate chiar bune. Le cumpăr de la magazinul de jos. Şi am salată ambalată într-o pungă. Sunt o bucătăreasă priceputăcând am timp, însă în ultima vreme n-am mai avut deloc.

Se întoarse în bucătărie.

Mitch o urmă, uitându-se la alte tablouri de pe pereţi; cele mici, în rame ieftine, erau probabil contribuţiile ei la decor. Litografii micuţe de Maxfield Parrish, Edmund Dulac, Arthur Rackham, fotografii cu grupuri de familie. Nu zări nicio imagine a răposatului ei soţ. Poate că le ţinea în dormitor.

— Mi-ar plăcea să gătesc cândva *pentru tine*, zise el. Sunt destul de îndemânatic cu un aragaz de campanie.

— Bei vin? La cină?

— Aş avea nevoie de un pahar acum, rosti Mitch. Sunt foarte nervos.

— Şi eu, încuviinţă Kaye şi ridică mâinile ca să-i arate; îi tremurau. Ai efectul ăsta asupra tuturor femeilor?

— Niciodată.

— Prostii, miroşi frumos.

Nu-i mai despărţea acum niciun pas. Mitch făcu pasul acela,

îi atinse bărbia şi o ridică. O sărută cu blândeţe. Ea îl împinse puţin înapoi, după aceea îi prinse bărbia între degetul mare şi arătător, o trase în jos şi-l sărută mai energic.

— Cred că pot să fiu jucăuşă cu tine, îi spuse.

Cu Saul nu putuse fi niciodată sigură cum va reacţiona el. Se învăţase să-şi limiteze domeniul de comportamente.

— Te rog, zise Mitch.

— Eşti solid.

Kaye îi atinse cutele săpate de soare pe faţă, ridurile premature de la coada ochilor. Mitch avea chip tânăr şi ochi strălucitori, dar piele bătrână şi cu multă experienţă.

— Sunt un nebun, însă unul solid.

— Lumea merge mai departe, instinctele nu ni se schimbă, rosti Kaye şi ochii ei îşi pierdură focalizarea. Nu noi ne aflăm la conducere.

Unei părticele din ea, de la care nu mai auzise nimic de mult timp, îi plăcea foarte mult faţa bărbatului.

Mitch se ciocăni încetişor cu un deget în frunte.

— Auzi? Din adâncurile mele?

— Aşa cred, spuse ea. Eu ce miros am?

Mitch se aplecă peste părul ei şi Kaye icni uşor când nasul lui îi atinse urechea.

— Curată şi vie, ca o plajă sub ploaie.

— Tu miroşi ca un leu, rosti femeia.

El îi atinse în treacăt buzele cu propriile lui buze şi-şi lipi urechea de tâmpla ei, de parcă ar fi vrut să asculte.

— Ce auzi?

— Ţi-e foame, răspunse Mitch şi-i oferi surâsul larg şi orbitor al unui băieţel.

Replica aceea era atât de evident spontană, încât Kaye îi atinse buzele cu degetele, surprinsă, înainte ca faţa lui să revină la zâmbetul relaxat, protector şi atrăgător, dar în esenţă tăinuitor. Se retrase un pas.

— Aşa-i. Mâncarea. Mai întâi, vinul, te rog.

Deschise frigiderul şi-i întinse o sticlă de Sémillon alb.

Mitch scoase din buzunarul pantalonilor un briceag Swiss Army, deplie tirbuşonul şi extrase dopul cu îndemânare.

— La un sit, rosti el, turnându-i în pahar, noi bem bere în timp ce săpăm şi bem vin când am terminat.

— Ce fel de bere?

— Coors, Budweiser... Orice, numai să fie slabă.

— Toţi bărbaţii pe care i-am cunoscut preferau berea de tip ale sau alte branduri artizanale.

— Nici vorbă!

— Unde stai? întrebă ea.

— La YMCA.

— N-am întâlnit niciodată un bărbat care să stea la YMCA.

— Nu-i chiar aşa rău.

Kaye sorbi din vin, îşi umezi buzele, se apropie mai mult, se ridică în vârful picioarelor şi-l sărută. El gustă vinul de pe limba ei, încă uşor rece.

— Rămâi aici, rosti femeia.

— Ce va crede gorila?

Ea clătină din cap şi-l sărută din nou, iar Mitch o cuprinse în braţe, fără să dea drumul paharului şi sticlei. Câteva picături de vin se vărsară pe rochia ei. Bărbatul o răsuci şi aşeză paharul pe masă, apoi şi sticla.

— Nu ştiu unde să mă opresc, zise Kaye.

— Nici eu. Ştiu totuşi să fiu precaut.

— Asta-i epoca în care trăim, nu? spuse ea cu regret şi-i trase cămaşa afară din pantaloni.

Kaye nu era nici cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse dezbrăcată Mitch, nici cea mai dinamică în pat. Aceea ar fi fost Tilde, care, în ciuda insensibilităţii, fusese foarte excitantă. Îl surprinse cel mai mult faptul că accepta în mod absolut toate trăsăturile lui Kaye, de la sânii mici, care se legănau uşor, cutia toracică îngustă, şoldurile largi, pubisul cu păr des, picioarele lungi – mai frumoase ca ale Tildei, gândi el – şi până la privirea fixă şi cercetătoare în timp ce făceau dragoste. Mirosul ei îi umplea nările, îi umplea creierul, până când i se păru că plutea pe un ocean cald şi susţinător de plăcere necesară. Putea simţi foarte puţine prin prezervativ, însă toate celelalte simţuri compensau şi tocmai atingerea sânilor ei, cu sfârcurile tari precum cireşele, pe pieptul lui îl propulsă tot mai sus. Încă se mişca în ea, continuând instinctiv cu ultimele spasme, când Kaye păru foarte surprinsă, se cutremură, strânse pleoapele şi strigă:

— Oh, Doamne, da, da!

Până atunci fusese mai mult tăcută şi Mitch o privi uşor

surprins. Kaye îşi întoarse chipul într-o parte şi-l strânse cu toată puterea, trăgându-l în jos, îl cuprinse cu picioarele şi se frecă viguros de el. Bărbatul dori să se retragă înainte ca prezervativul să cedeze, dar ea continua să se mişte şi Mitch constată că avea din nou erecţie şi-i răspunse până când Kaye strigă stins, de data aceasta cu ochii deschişi şi faţa contorsionată, parcă înaintea unei dureri sau nevoi uriaşe. Apoi se destinse cu totul şi închise ochii. Mitch se retrase şi verifică: prezervativul nu păţise nimic. Îl scoase şi-l înnodă cu dexteritate, după care îi dădu drumul peste marginea patului, ca să-l arunce mai târziu.

— Nu pot vorbi, şopti femeia.

Mitch se întinse lângă ea, savurând aromele lor întrepătrunse. Nu mai dorea nimic. Pentru prima dată după mulţi ani, era fericit.

— Cum a fost să fii unul dintre oamenii de Neanderthal? întrebă Kaye.

Amurgul sporea afară. Apartamentul era tăcut, cu excepţia sunetelor îndepărtate şi înăbuşite ale traficului de pe străzile de dedesubt.

Mitch se ridică într-un cot.

— Am vorbit deja despre asta.

Kaye stătea pe spate, goală de la brâu în sus, cu un cearşaf acoperind-o până la mijloc, şi asculta ceva mult mai îndepărtat decât traficul.

— În San Diego, rosti ea. Îmi amintesc. Am vorbit despre faptul că ei aveau măşti. Despre bărbatul care a rămas cu ea. Tu credeai că trebuie s-o fi iubit mult.

— Aşa-i.

— El trebuie să fi fost un tip rar. Special. Femeia din campusul INS... Prietenul ei nu credea că era copilul lui. Cuvintele începură să se reverse din ea. Laura Nilson, managerul Americol de relaţii publice, ne-a spus că majoritatea bărbaţilor nu cred că este copilul lor. Majoritatea femeilor probabil că vor avorta, nu-şi vor asuma riscul. De aceea ei vor să recomande pilula anticoncepţională. Dacă vaccinul întâmpină probleme, pot totuşi opri fenomenul.

Mitch nu părea în largul lui.

— Nu putem uita de asta pentru o vreme?

— Nu, clătină Kaye din cap. Eu nu mai suport. O să-i măcelărim pe toţi nou-născuţii, ca faraonul din Egipt. Dacă vom continua aşa, nu vom şti niciodată cum va arăta generaţia următoare. Ei vor muri – toţi. Vrei să se-ntâmple aşa?

— Nu, zise Mitch, dar asta nu-nseamnă că n-aş fi la fel de speriat ca orice om obişnuit. Clătină din cap. Mă întreb ce aş fi făcut eu dacă aş fi fost în locul bărbatului acela, acum cincisprezece mii de ani. Probabil că ei au fost alungaţi din tribul lor. Sau poate că au fugit. Poate că mergeau liniştiţi când s-au întâlnit cu un grup care i-a atacat şi ea a fost rănită.

— Tu crezi asta?

— Nu, spuse el. De fapt, n-am cum să ştiu. Nu sunt un medium.

— Stric buna dispoziţie, aşa-i?

— Mmmm… hmmmm… făcu bărbatul.

— Vieţile noastre nu ne aparţin, rosti Kaye. Îşi plimbă degetul în jurul sfârcurilor lui şi-i mângâie firele de păr sârmoase de pe piept. Însă pentru încă puţin timp putem clădi un zid. Rămâi aici peste noapte?

El îi sărută fruntea, apoi nasul şi obrajii.

— Condiţiile sunt mai bune decât la YMCA.

— Vino-ncoace, spuse Kaye.

— Nu mă pot apropia mai mult de atât.

— Încearcă.

Kaye Lang zăcea întinsă în beznă şi tremura. Era convinsă că Mitch dormea, dar pentru a fi absolut sigură îl împunse uşor în spinare. El se foi, însă nu răspunse. Se simţea bine. Se simţea bine lângă ea.

Ea nu-şi asumase niciodată un astfel de risc; de la primele ei întâlniri cu băieţi, căutase mereu siguranţă şi, sperase, securitate, planificându-şi un liman protejat unde să-şi poată urma munca, unde să poată gândi cu minimum de interferenţă din partea lumii exterioare.

Căsătoria cu Saul însemnase realizarea supremă. Vârstă, experienţă, bani, abilitate în afaceri… aşa crezuse ea. Pendularea aceasta în direcţia opusă reprezenta în mod evident o reacţie exagerată. Se întrebă ce ar fi trebuit să facă.

Să-i spună simplu lui Mitch, când avea să se trezească dimineaţa, că fusese o greşeală.

Ideea respectivă o îngrozea. Nu pentru că ar fi crezut că el ar fi fost în stare să-i facă vreun rău; era un bărbat blând şi nu dovedea aproape niciunul dintre semnele de sfâşieri interioare ce-l afectaseră în asemenea măsură pe Saul.

Mitch nu era la fel de arătos ca Saul.

Pe de altă parte, Mitch era deschis şi onest.

Mitch o căutase, totuşi Kaye era destul de sigură că *ea* îl sedusese. Cu certitudine însă, nu simţea că i-ar fi fost ceva impus cu sila.

— Ce dracu' faci? murmură ea în beznă.

Vorbea cu alt sine, cu Kaye cea încăpăţânată, care-i spunea atât de rar ce se întâmpla cu adevărat. Coborî din pat, îmbrăcă halatul, merse la servanta din living şi trase sertarul din mijloc, unde-şi ţinea agenda contabilă.

Avea şase sute de mii de dolari, însumând banii obţinuţi în urma vânzării locuinţei şi fondul ei de pensie. Dacă demisiona din Americol şi din Grupul Operativ, ar fi putut trăi ani buni în condiţii de confort moderat.

Petrecu câteva minute calculând pe un petic de hârtie cheltuieli, bugete pentru urgenţe, mâncare şi facturi lunare, apoi se îndreptă în scaun.

— Este o idioţenie, rosti ea. Ce plănuiesc? Pentru ca după aceea să adauge, pentru sinele acela secret şi încăpăţânat: ce dracu' ai *tu* de gând?

Nu îi va spune lui Mitch să plece dimineaţă. El o făcuse să se simtă bine. În prezenţa lui, mintea femeii se liniştise, temerile şi grijile îi fuseseră mai puţin presante. El părea că ştia ce făcea şi poate că ştia într-adevăr. Poate că lumea era cea anormală, cea care întindea curse şi capcane şi-i silea pe oameni să aleagă greşit.

Ciocăni cu vârful pixului pe hârtie, după care rupse altă foaie din blocnotes. Degetele i se mişcară aproape fără gândire conştientă, schiţând cadre de citire deschise pe cromozomii 18 şi 20, care ar fi putut avea o relaţie cu genele SHEVA, identificate anterior ca posibile HERV-uri, dar despre care se dovedise că nu aveau caracteristicile definitorii ale fragmentelor de retrovirusuri. Ea trebuia să examineze poziţiile acestea, fragmentele împrăştiate, pentru a vedea dacă era posibil să se potrivească laolaltă şi să fie exprimate; amânase asta de multă vreme. Mâine avea să fie momentul potrivit.

Înainte de a continua însă, cu orice, avea nevoie de muniţie. Avea nevoie de o armură.

Reveni în dormitor. Mitch părea să viseze. Fascinată, se întinse încetişor lângă el.

Din vârful unei coline acoperite de omăt, bărbatul îi văzu pe şamani şi ajutoarele lor care-l urmăreau pe el şi pe femeia lui. Nu puteau să nu lase urme în zăpadă, dar fuseseră urmăriţi de cunoscători chiar şi pe păşunile joase şi prin păduri.

Bărbatul îşi dusese femeia, greoaie şi înceată din cauza sarcinii, până la înălţimea aceasta cu speranţa de a trece în altă vale, unde el mai fusese cândva, în copilărie.

Se uită îndărăt, la siluetele aflate la câteva sute de paşi. După aceea, privi colţurile şi piscurile din faţă, ca nişte bucăţi de cremene risipite. Se rătăcise. Uitase drumul spre vale.

Femeia vorbea rar acum. Chipul pe care el îl privise cândva cu devoţiune îi era ascuns de mască.

Bărbatul se simţea copleşit de amărăciune. La altitudinea aceasta, zăpada udă îi îmbiba încălţările subţiri, cu tălpi din iarbă. Frigul îi suia prin gambe până la genunchi, care-l dureau. Vântul sufla tăios prin veşmintele de piele, deşi le întorsese cu blana înăuntru, şi-i secătuia puterea, îi scurta respiraţia.

Femeia continua să înainteze încet. El ştia că ar fi putut scăpa, dacă ar fi abandonat-o. Ideea aceea îi înnegură furia. Ura zăpada, ura şamanii şi munţii; se ura pe sine. Nu izbutea s-o urască şi pe femeie. Ea suferise sângerarea de pe coapse, pierderea, şi o ascunsese de el, ca să nu-l ruşineze; îşi mânjise chipul cu noroi ca să ascundă semnele, iar apoi, când nu se putuse ascunde, încercase să-l salveze, oferindu-se ea însăşi Marii Mame, săpată în coasta ierboasă a văii. Însă Marea Mamă o refuzase şi ea revenise la bărbat, gemând şi scheunând. Nu se putea sinucide.

Chipul bărbatului avea, de asemenea, semnele. Asta îl nedumerea şi-l mânia.

Şamanii şi surorile Marii Mame, ai Mamei Capre, ai Mamei Iarbă, ai Femeii Zăpezilor, ai Leopardului Ucigaş Urlător, ai Şancrului Ucigaş Tăcut, ai Ploii Tatăl care Plânge, se adunaseră şi luaseră hotărârea în vremea tot mai rece, după săptămâni chinuitoare, pe când ceilalţi – ceilalţi cu aceleaşi semne –

rămăseseră în colibele lor.

Bărbatul decisese să fugă. Nu se putea convinge să aibă încredere în şamani şi în surori.

În timp ce fugeau, auziseră ţipetele. Şamanii şi surorile începuseră să-i omoare pe taţii şi pe mamele cu semne.

Toţi ştiau că feţele-turtite erau născute de oameni. Femeile se puteau ascunde, bărbaţii lor se puteau ascunde, dar toţi ştiau. Cele care aveau să nască prunci cu feţe-turtite nu puteau decât să înrăutăţească totul.

Doar surorile zeilor şi zeiţelor năşteau copii adevăraţi; nu năşteau niciodată feţe-turtite, pentru că ele îi creşteau pe tinerii tribului. Ele aveau mulţi bărbaţi.

I-ar fi putut lăsa pe şamani s-o ia pe soţia lui ca soră, s-o lase să-i crească pe băieţi, însă ea îl dorise doar pe el.

Bărbatul ura munţii, zăpada, fuga. Se împletici mai departe, după care o prinse brutal pe femeie de braţ şi o împinse după o stâncă pentru a putea găsi o ascunzătoare. Nu era foarte atent. Era prea copleşit de acest nou adevăr: că mamele şi taţii cerului şi lumea stafiilor din jurul lor erau toţi orbi sau erau, pur şi simplu, minciuni.

El era singur, femeia lui era singură, fără trib, fără oameni, fără ajutoare. Nici măcar Pletelor Lungi şi Ochilor Umezi, cei mai înspăimântători şi cei mai cruzi dintre vizitatorii morţi, nu le păsa de ei. El începuse să creadă că niciunul dintre vizitatorii morţi nu era real.

Cei trei bărbaţi îl luară prin surprindere. Nu-i văzu decât în clipa când ieşiră dintr-o despicătură din munte şi-şi repeziră beţele spre femeia lui. El îi cunoştea, totuşi, de acum nu mai era de-al lor. Unul fusese un frate, altul un Tată Lup. Acum nu mai erau nimic din toate acelea şi el se întrebă cum de reuşise să-i recunoască.

Înainte să poată fugi, unul dintre ei repezi un băţ ascuţit şi întărit în foc în burta mare a femeii. Ea se răsuci, căutându-se pe sub piei cu palme bâjbâitoare şi strigă, iar el avea pietre în mâini şi le aruncă, prinse un băţ al unui bărbat şi împunse orbeşte, îl lovi pe unul în ochi, îi alungă, scâncind şi chelălăind ca nişte căţeluşi.

După aceea, urlă la cer şi-şi ţinu femeia în braţe, în vreme ce ea se străduia să-şi regăsească suflarea, apoi o purtă şi o târî mai sus. Femeia îi spuse, cu mâinile şi cu ochii, că dincolo de

sânge, dincolo de durere, îi sosise sorocul. Cel nou voia să iasă.

Bărbatul se uită mai sus, după un loc unde să se ascundă şi să-l vadă ieşind pe cel nou. Era mult sânge, mai mult decât văzuse vreodată, poate doar la animale. Pe când mergea şi o purta pe femeie, privi peste umăr. Şamanul şi ceilalţi nu-i mai urmăreau acum.

Mitch răcni şi se zbătu sub pătură. Îşi coborî picioarele din pat, cu pumnii încleştaţi în jurul cearşafurilor, buimăcit de perdele şi de mobile. Pentru o clipă, nu ştiu cine sau unde era.

Kaye veni lângă el şi-l cuprinse în braţe.

— Ai visat? întrebă ea, masându-i umerii.

— Da. Dumnezeule! Nimic psihic. N-a fost o călătorie-n timp. El nu purta vreascuri, totuşi în peşteră arsese un foc. Nici măştile nu păreau la fel. Dar se simţea real.

Kaye îl ajută să se întindă şi-i netezi părul umed, îi atinse obrajii ţepoşi. Mitch îşi ceru iertare că o trezise.

— Eram deja trează.

— Al dracului mod prin care să te impresionez, murmură bărbatul.

— Nu trebuie să mă impresionezi, zise ea. Vrei să vorbim despre ce-a fost?

— Nu. A fost doar un vis.

51. RICHMOND, STATUL VIRGINIA

Dicken deschise portiera maşinii şi coborî din Dodge. Denise Lipton îi înmână un ecuson. El îşi duse mâna pavăză la ochi, ferindu-se de soarele strălucitor, şi se uită la firma mică de deasupra zidului din beton nevopsit al clinicii: CENTRUL VIRGINIA CHATHAM PENTRU SĂNĂTATEA FEMEII ŞI FAMILIEI. Un chip îi privi scurt prin ferestruica din sticlă armată inserată în uşa metalică grea, vopsită în albastru. Intercomul se activă şi Lipton îşi rosti numele şi numele contactului ei din clinică. Uşa se deschise.

Dr. Henrietta Paskow stătea cu picioarele groase depărtate; fusta gri, lungă până la jumătatea gambelor, şi bluza albă subliniau o simplitate robustă, care o făcea să pară mai vârstnică decât era în realitate.

— Îţi mulţumesc că ai venit, Denise. Am fost foarte ocupaţi.

O urmară prin holul alb-galben de la intrare, pe lângă uşile a

opt săli de aşteptare, până la un oficiu mic din spate. Pe peretele din spatele biroului simplu, din lemn, atârnau portrete înrămate în alamă, care prezentau o familie numeroasă cu copii mici.

Lipton se aşează pe un scaun pliant din metal. Dicken rămase în picioare. Paskow împinse către ei două cutii cu dosare.

— După Pruncul C., spuse ea, am mai avut treizeci. Treisprezece prin chiuretaje şi şaptesprezece prin pastile anticoncepţionale. Pastila are efect cinci săptămâni după avortul fetusului de etapa întâi.

Dicken răsfoi rapoartele de caz. Erau directe, concise, cu însemnări ale medicului şi ale asistentei care participaseră.

— Nu au existat complicaţii grave, spuse Paskow. Ţesutul laminar protejează împotriva lavajului salin, dar până la sfârşitul celei de-a cincea săptămâni, ţesutul laminar se dizolvă şi sarcina pare să fie vulnerabilă.

— Câte solicitări sunt până acum? întrebă Lipton.

— Am avut şase sute de programări. Aproape toate femeile sunt de douăzeci-treizeci de ani şi au o relaţie stabilă cu un bărbat, măritate sau nu. Am trimis jumătate din ele la alte clinici. Este o creştere semnificativă.

Dicken aşeză dosarele cu faţa în jos pe birou.

Paskow îl privi cu atenţie.

— Nu aprobi procedura, domnule Dicken.

— Nu mă aflu aici pentru a aproba sau dezaproba, răspunse el. Doamna Lipton şi cu mine întreprindem vizite pe teren pentru a vedea în ce fel cifrele noastre corespund realităţii.

— Gripa Irod va decima o generaţie întreagă, zise Paskow. O treime din femeile care vin la noi nici măcar nu ies pozitiv la testele SHEVA. Ele n-au suferit avortul şi nu vor decât să le scoatem fătul, după care să aştepte câţiva ani pentru a vedea ce se mai întâmplă. Avem o afacere prosperă în controlul naşterilor. Clasele de educaţie clinică sunt pline. Am înfiinţat a treia şi a patra sală de clasă la etaj. Tot mai mulţi bărbaţi vin cu soţiile şi cu prietenele lor. Poate că acesta este unicul lucru bun din tot ce se întâmplă. Bărbaţii se simt vinovaţi.

— Nu este un motiv pentru a pune capăt tuturor sarcinilor, rosti Lipton. Testele SHEVA sunt foarte precise.

— Şi noi le spunem asta, însă nu le pasă, replică Paskow. Sunt speriate şi n-au încredere că noi ştim ce s-ar putea

întâmpla. Între timp, în fiecare marţi şi joi avem zece-cincisprezece pichete de la organizaţia antiavort Operation Rescue, care ţipă că gripa Irod este un mit umanist secular şi că, de fapt, nu există nicio boală. Doar copilaşi frumoşi care trebuie omorâţi în mod inutil. Ele susţin că este o conspiraţie la nivel mondial. Vocile devin tot mai vehemente şi foarte speriate. Mileniul abia a început.

Paskow copiase datele statistice esenţiale şi i le înmână lui Lipton.

— Mulţumim pentru timpul pe care ni l-aţi acordat, zise Dicken.

— Domnule Dicken, strigă Paskow după ei, un vaccin i-ar scăpa pe toţi de multe suferinţe!

Lipton îl conduse pe Dicken la automobil. O negresă de treizeci de ani trecu pe lângă ei şi se opri la uşa albastră. Purta o haină lungă şi largă din lână, deşi afară era cald. Era însărcinată în peste şase luni.

— Mi-a ajuns pentru ziua de azi, spuse Lipton albă la faţă. Mă-ntorc în campus.

— Eu trebuie să ridic nişte mostre.

Lipton îşi puse mâna pe portieră şi zise:

— Trebuie anunţate femeile din clinica noastră. Niciuna nu are boli venerice, dar toate au avut varicelă şi una a avut hepatită B.

— Nu ştim dacă varicela cauzează probleme, spuse Dicken.

— Este un virus herpes. Christopher, rezultatele voastre de laborator sunt înfricoşătoare.

— Sunt incomplete. Ce naiba, aproape toţi oamenii au avut varicelă, mononucleoză infecţioasă sau herpes bucal! Deocamdată suntem siguri doar pentru herpesul genital şi hepatită... posibil SIDA.

— Tot trebuie să le spun, zise ea şi-i trânti portiera. Este vorba despre etică, Christopher.

— Mda, rosti Dicken, apoi eliberă frâna de mână şi porni motorul.

Lipton porni spre propria ei maşină. După câteva secunde, bărbatul făcu o grimasă de dezgust, opri din nou motorul şi rămase cu un braţ scos pe fereastră, încercând să decidă cum îşi putea petrece timpul cel mai bine în săptămânile următoare.

Lucrurile nu mergeau deloc bine în laboratoare. Analizele

mostrelor din fetuşii şi placentele trimise din Franţa şi Japonia arătau vulnerabilitate la toate infecţiile cu herpes. Din cele 110 sarcini din etapa a doua studiate până în prezent, niciuna nu supravieţuise naşterii.

Era momentul să ia o hotărâre. Politica de sănătate publică se găsea în stare critică. Trebuiau luate decizii şi făcute recomandări, iar politicienii trebuiau să reacţioneze faţă de recomandările acelea în moduri explicabile pentru electoratul care avea în mod clar păreri împărţite.

Poate că el nu avea să fie în stare să salveze adevărul. Iar adevărul părea extraordinar de îndepărtat în acest moment. Cum era posibil un fapt atât de important ca un eveniment evoluţionist major să poată fi ocolit atât de efectiv?

Pe scaunul de alături trântise un teanc de corespondenţă de la biroul lui din Atlanta. Nu avusese timp s-o citească în avion. Trase un plic şi înjură în barbă. De ce nu-l văzuse imediat? Timbrul poştal şi scrisul de mână erau destul de clare: dr. Leonid Sugaşvili, expediat din Tbilisi, Republica Georgia.

Rupse plicul, desfăcându-l, şi dinăuntru căzu o fotografie alb-negru, tipărită la imprimantă pe hârtie lucioasă. O ridică şi o examină: câţiva oameni stăteau în picioare în faţa unei case vechi şi dărăpănate, din lemn: două femei în rochii şi un bărbat în salopetă. Păreau zvelţi, poate chiar slabi, însă nu putea fi sigur. Chipurile nu erau distincte.

Deschise scrisoarea împăturită care însoţea fotografia.

Stimate domnule dr. Christopher Dicken,

Fotografia aceasta mi-a fost trimisă din Adzaria, Armenia, căreia dvs. îi spuneţi poate Adjaria. A fost făcută lângă Batumi acum zece ani. Aceştia sunt prezumtivi supravieţuitori ai epurărilor faţă de care aţi arătat atât interes. Ei sunt văzuţi rareori pe aici. Unii afirmă că sunt încă în viaţă. Alţii spun că ar veni de fapt din OZN-uri, dar eu nu-i cred pe aceia.

Îi voi căuta şi vă voi informa când va fi cazul. Cu banii stăm foarte prost. Aş aprecia orice ajutor financiar din partea organizaţiei dvs., CNBI. Vă mulţumesc pentru interesul dovedit. Eu simt că ei nu sunt o poveste, ca „Yeti, Omul Zăpezilor", ci foarte reali! Nu am informat CCPB-ul din Tbilisi. Mi s-a spus că sunteţi singurul în care pot avea încredere.

Sincer al dvs.

Dicken examină din nou fotografia. Nici pe departe o dovadă. False speranţe.

Moartea călăreşte pe un cal alb, măcelărind prunci în stânga şi-n dreapta, gândi el. *Iar eu sunt în aceeaşi echipă cu ţicniţi şi excentrici lacomi de bani*.

52. BALTIMORE

Mitch sună la apartamentul lui din Seattle, în timp ce Kaye făcea duş. Bărbatul îşi tastă codul şi-şi ascultă mesajele înregistrate de robotul telefonic. Erau două apeluri de la tatăl lui, unul de la un bărbat care nu se identifică şi un apel din Londra, de la Oliver Merton. Mitch îşi nota numărul de telefon când Kaye ieşi din baie, acoperită parţial de un prosop.

— Îţi face plăcere să mă provoci, zise el.

Femeia îşi uscă părul scurt cu alt prosop, evaluându-l cu o privire fixă, care-l neliniştea.

— Cine a fost?

— Mi-am ascultat mesajele primite pe robot.

— Prietene vechi?

— Tata, apoi un bărbat necunoscut şi Oliver Merton.

Kaye arcui sprâncenele.

— O prietenă veche m-ar fi făcut mai fericită.

— Mmmm, hmmm. M-a întrebat dacă sunt dispus să fac o călătorie până la Beresford, statul New York. Vrea să mă întâlnesc cu o persoană interesantă.

— Un om de Neanderthal?

— A zis că-mi poate deconta cazarea şi cheltuielile.

— Sună a-ntâia, zise Kaye.

— Nu i-am zis că mă voi duce. N-am nici cea mai vagă idee asupra intenţiilor lui.

— Ştie destule despre activităţile mele.

— Ar trebui să vii cu mine, rosti el şi miji ochii într-un fel care arăta că ştia că nu-şi punea mari speranţe.

— Nu mi-am terminat treburile aici nici pe departe, vorbi femeia. Dacă pleci, îţi voi duce dorul.

— Ce-ai zice să-i telefonez şi să-l întreb care-i de fapt şmecheria?

— Perfect, încuviinţă Kaye. Între timp, eu o să pregătesc două castronaşe cu cereale.

Legătura telefonică se stabili în câteva secunde şi ţârâitul slab al aparatului din Anglia fu întrerupt de un glas întretăiat:

— Ce dracu', e târziu şi-s ocupat. Cine-i la telefon?

— Mitch Rafelson.

— Ah! Scuză-mă puţin până pun ceva pe mine. Detest să vorbesc pe jumătate dezbrăcat.

— Pe jumătate! exclamă o femeie iritată din aceeaşi cameră. Spune-le că-n curând voi fi soţia ta şi că eşti *complet* dezbrăcat!

— Şşş! Merton acoperi microfonul pe jumătate cu palma şi strigă la femeie: *Ia-ţi ce-ai nevoie şi treci alături*! După aceea, îndepărtă palma şi continuă: Mitchell, trebuie să discutăm în privat.

— Eu sunt în Baltimore.

— Este departe de Bethesda?

— Destul.

— INS nu te-a introdus încă în cercul iniţiaţilor?

— Nu, răspunse Mitch.

— Marge Cross? Ăăă... Kaye Lang?

Mitch făcu o grimasă. Instinctele lui Merton erau supranaturale.

— Oliver, eu sunt un simplu antropolog.

— În regulă. Camera-i goală. Pot să-ţi spun. Situaţia în Innsbruck s-a încins considerabil. A trecut de nivelul disputelor cu pumnii. Acum nici măcar nu se mai înţeleg între ei. A avut loc un conflict şi unul dintre şefi vrea să discute cu tine.

— Despre cine-i vorba?

— A zis că te-ar fi simpatizat încă de la bun început. A mai zis că ţi-a telefonat să te anunţe când au găsit peştera.

Mitch îşi reaminti apelul acela.

— Nu şi-a lăsat numele.

— Nici n-o va face. Dar este onest, o persoană importantă şi vrea să staţi de vorbă. Aş vrea să fiu şi eu prezent.

— Sună ca un fel de acţiune politică, spuse Mitch.

— Sunt convins că i-ar plăcea să răspândească nişte zvonuri şi să vadă care sunt repercusiunile. Vrea să vă-ntâlniţi în New York, nu în Innsbruck sau Viena. În locuinţa unei cunoştinţe din Beresford. Ştii pe cineva din zonă?

— N-aş putea zice.

— Nu mi-a spus ce are de gând, însă pot înnădi câteva verigi laolaltă şi obţine un lănţişor frumuşel.

— O să mă gândesc şi-ţi telefonez în câteva minute.

Merton nu păru încântat să aştepte nici măcar atât.

— Doar câteva minute, îl asigură Mitch.

Închise telefonul. Kaye apăru din bucătărie cu două castronaşe cu cereale şi o carafă de lapte pe o tavă. Îmbrăcase un capot negru, lung până la jumătatea gambei, legat cu cordon roşu. Capotul îi dezgolea picioarele şi, când se aplecă, îi dezvălui în întregime un sân.

— Ce marcă îţi place: Chex de orez sau Bran cu stafide?

— Chex, te rog.

— Deci?

Mitch surâse.

— Fie ca de-acum încolo să împart micul dejun cu tine o mie de ani.

Kaye păru simultan derutată şi încântată. Aşeză tava pe măsuţa pentru cafea şi-şi netezi capotul peste şolduri cu un fel de conştiinţă de sine stângace, pe care bărbatul o găsi extrem de atrăgătoare.

— Ştii bine ce vreau s-aud, spuse ea.

Mitch o trase cu blândeţe pe canapea, lângă el.

— Merton spune că în Innsbruck a avut loc o schismă. Un membru important al echipei de acolo vrea să stea de vorbă cu mine. Merton intenţionează să scrie un articol despre mumii.

— Îl interesează aceleaşi lucruri ca şi pe noi, rosti speculativ Kaye. Crede că se-ntâmplă ceva important. Şi urmăreşte toate pistele, de la mine până la Innsbruck.

— Nu mă-ndoiesc.

— Este un tip inteligent?

— Rezonabil. Poate foarte inteligent. Nu ştiu, am petrecut doar câteva ore cu el.

— Atunci ar trebui să te duci. Ar trebui să afli ce ştie. În plus, este mai aproape de Albany.

— Asta-i adevărat. În mod obişnuit, mi-aş fi strâns gentuţa şi aş fi sărit în primul tren.

Kaye îşi umplu bolul cu lapte.

— Dar...?

— Nu-mi place să iubesc şi-apoi să fug. Aş dori să-mi petrec următoarele săptămâni cu tine, fără întrerupere. Să nu te

părăsesc nicio clipă.

Mitch îşi roti capul şi-şi masă ceafa. Kaye se întinse să-l ajute.

— Mi se pare un gest foarte băgăreţ, comentă el.

— Vreau să mă bag în tine, zise ea. Mă simt foarte posesivă şi foarte protectoare.

— Pot să-l sun pe Merton şi să-l refuz.

— Dar n-o s-o faci. Îl sărută metodic şi-i muşcă buza. Sunt sigură că o să-mi spui nişte poveşti uimitoare. M-am gândit mult azi-noapte, însă acum am de făcut o grămadă de chestii care necesită foarte multă concentrare. Când voi termina totul, este posibil ca şi eu să-ţi spun nişte poveşti uimitoare.

53. WASHINGTON, D.C.

Augustine alerga energic de-a lungul promenadei de lângă Capitoliu, urmând aleea de pământ bătătorit pentru jogging, pe sub cireşii care îşi scuturau ultimele flori. Un agent în costum bleumarin îl urma la distanţă constantă, întorcându-se la răstimpuri şi alergând cu spatele înainte, pentru a verifica poteca de dinapoia lor.

Dicken stătea cu mâinile în buzunarele jachetei şi-l aştepta să se apropie. Sosise din Bethesda cu o oră în urmă, după ce înfruntase traficul de la ora de vârf, detestând aproape cu furie clandestinitatea aceasta lipsită de sens. Augustine se opri lângă el şi alergă pe loc, flexionând braţele.

— Bună dimineaţa, Christopher! îl salută el. Ar trebui să practici mai des joggingul.

— Îmi place să fiu gras, replică Dicken, colorându-se la chip.

— Nimănui nu-i place să fie gras.

— În cazul ăsta nu sunt gras. Ia zi, Mark, ce suntem azi? Agenţi secreţi? Informatori?

Se întrebă de ce nu-i repartizaseră şi lui un agent de securitate. Poate pentru că nu era deocamdată un personaj public.

— Să-i ia dracu’ de experţi în controlul dezastrelor! rosti Augustine. Un tip pe nume Mitch Rafelson şi-a petrecut noaptea cu draga noastră doamnă Kaye Lang în frumosul ei apartament din Baltimore.

Dicken simţi un gol în stomac.

— Tu te-ai plimbat cu amândoi prin grădina zoologică din

San Diego. I-ai făcut rost de un ecuson pentru o petrecere privată a lui Americol. Totul foarte cordial. Le-ai făcut cunoştinţă, Christopher?

— Putem spune şi asta, replică bărbatul, surprins de nefericirea pe care o simţea.

— N-a fost înţelept din partea ta. Îi ştii trecutul? întrebă apăsat Augustine. Hoţul de mumii din Alpi? Este un ţicnit, Christopher.

— Crezusem că ar putea aduce o contribuţie importantă.

— Ca să susţină teoria cui în toată mizeria asta?

— O teorie care poate fi apărată, rosti Dicken vag şi-şi feri privirea.

Dimineaţa era răcoroasă, plăcută, şi existau destui practicanţi ai joggingului, care făceau puţin sport în aer liber înainte de a se etanşa în birourile lor.

— Mie chestia asta îmi pute. Mi se pare un fel de şmecherie pentru refocalizarea proiectului şi asta mă îngrijorează.

— Mark, noi avem un punct de vedere. Şi este un punct de vedere care poate fi apărat.

— Marge Cross mi-a spus că se vorbeşte despre *evoluţie*, zise Augustine.

— Kaye a formulat o explicaţie care implică evoluţia. Totul este anticipat în articolele pe care le-a publicat ea, iar Mitch Rafelson făcuse, de asemenea, nişte cercetări în direcţia respectivă.

— Marge crede că dacă teoria aceasta va fi publicată, consecinţele ar fi grave.

Augustine se opri din rotirea braţelor şi execută mişcări de stretching pentru gât, prinzându-şi partea de sus a braţelor cu mâna opusă şi aplicând tensiune, apoi uitându-se în lungul braţului pe care-l întindea cât putea de mult înapoi.

— Nu există niciun motiv să se ajungă aşa departe, urmă el. Eu o voi opri, aici şi acum. Azi-dimineaţă Institutul german Paul-Ehrlich ne-a trimis un preprint, în care afirmă că a descoperit forme mutante de SHEVA. Mai multe! Bolile se transformă, Christopher. Va trebui să stopăm testările vaccinului şi să luăm totul de la zero. Asta ne împinge toate speranţele spre o opţiune realmente neplăcută. Este posibil ca slujba mea să nu supravieţuiască genului acela de cataclism.

Dicken îl privi cum alerga pe loc, izbind puternic cu tălpile în

pământ. Augustine se opri şi-şi trase răsuflarea.

— Este posibil ca douăzeci-treizeci de mii de oameni să demonstreze mâine pe promenadă. Cineva a lăsat să se scurgă un raport al Grupului Operativ despre rezultatele RU-486.

Dicken simţi cum ceva se răsuci şi pocni slab în interiorul lui, dezamăgirea legată de Kaye combinată cu munca lui. Tot timpul pe care-l irosise... Nu putea zări o cale de ocolire a problemei unui mesager care se transforma, modificându-şi mesajul. Niciun sistem biologic nu i-ar fi acordat unui mesager un asemenea tip de control.

El greşise. Kaye Lang greşise.

Agentul bătu cu degetul în cadranul ceasului, dar Augustine se strâmbă şi scutură iritat din cap.

— Povesteşte-mi totul, Christopher, rosti el, şi după aceea voi decide dacă te voi lăsa să-ţi păstrezi blestemata de slujbă.

54. BALTIMORE

Kaye merse cu încredere fermă spre Americol, ridicând ochii către Turnul Bromo-Seltzer – poreclit aşa deoarece, cândva, purtase în vârf o uriaşă sticlă albastră de antiacid. Acum mai rămăsese doar numele; sticla fusese îndepărtată cu decenii în urmă.

Nu şi-l putea alunga pe Mitch din minte, dar, în mod straniu, el nu constituia o distragere. Gândurile ei erau focalizate; avea o idee mult mai clară despre ceea ce căuta. Jocul soarelui şi al umbrelor o încânta, în vreme ce trecea pe lângă aleile dintre clădiri. Ziua era atât de frumoasă, încât aproape că putea ignora prezenţa lui Benson. Ca întotdeauna, agentul de securitate o însoţi până la nivelul laboratorului, apoi rămase lângă lifturi şi scară, unde nimeni nu putea trece fără a fi inspectat de el.

Intră în laboratorul ei şi-şi atârnă poşeta şi haina pe un suport metalic pentru uscarea recipientelor. Cinci dintre cei şase asistenţi se aflau în incinta vecină, unde verificau rezultatele electroforezei care se derulase peste noapte. Era mulţumită să se bucure de puţină intimitate.

Se aşeză la biroul micuţ şi accesă intranetul Americol. Se afla la numai câteva secunde de primul ecran al site-ului Proiectul Genom Uman al lui Americol. Baza de date era excelent proiectată şi uşor de consultat, cu genele-cheie identificate şi

funcţiile evidenţiate şi explicate în detaliu.

Kaye îşi introduse parola. În cercetările iniţiale, ea depistase câţiva candidaţi potenţiali pentru exprimarea şi reasamblarea de particule HERV complete şi infecţioase. Genele pe care le considerase candidaţii cei mai probabili se dovediseră – din noroc, ar fi zis ea – asociate cu SHEVA. În lunile petrecute în Americol, începuse să-i studieze în detaliu şi pe ceilalţi şase candidaţi şi intenţiona să treacă la o listă cu mii de gene posibil asociate.

Kaye era considerată o expertă, însă, raportat la lumea uriaşă a ADN-ului uman, era expertă în colibe dărăpănate şi aparent abandonate, din aşezări micuţe şi aproape uitate. Se presupunea că genele HERV erau fosile, fragmente împrăştiate prin porţiuni de ADN cu lungimea mai mică de un milion de baze-perechi. Dar pe distanţe atât de mici, genele puteau să se recombine – să sară de la o poziţie la alta – cu destulă uşurinţă. ADN-ul era într-o permanentă agitaţie: genele îşi schimbau poziţiile, formând noduri mici sau fistule de ADN şi replicându-se, o serie de lanţuri se răsuceau, erau rearanjate în mod constant din motive pe care, deocamdată, nimeni nu le putea desluşi complet. SHEVA rămăsese totuşi remarcabil de stabil de-a lungul a milioane de ani. Modificările pe care le căuta Kaye aveau să fie atât foarte mici, cât şi foarte importante.

Dacă ea avea dreptate, era pe punctul să răstoarne o paradigmă ştiinţifică majoră, să afecteze multe reputaţii, să cauzeze războiul ştiinţific al secolului al XXI-lea, iar Kaye nu dorea să se numere printre primele victime ale acelui conflict, pentru că sosise pe câmpul de luptă purtând doar jumătate de armură. Speculaţiile despre cauză nu erau suficiente. Afirmaţiile extraordinare necesitau dovezi extraordinare.

Răbdătoare, sperând că va beneficia de minimum o oră înainte ca altcineva să intre în laborator, ea compară din nou secvenţele găsite în SHEVA cu ceilalţi şase candidaţi. De data aceasta examină mai îndeaproape factorii de transcriere care declanşau expresii ale complexului multiproteic. Reverifică secvenţele de câteva ori înainte să observe ceea ce ştiuse încă de ieri că trebuia să existe acolo. Patru candidaţi purtau câţiva factori asemănători, toţi diferiţi în mod subtil.

Kaye îşi ţinu respiraţia. Pentru o clipă, simţi ca şi cum ar fi stat pe marginea unei stânci înalte. Factorii de transcriere

trebuiau să fie specifici pentru varietăţi diferite de LPC. Asta însemna că nu doar o genă codifica acel complex multiproteic.

Pe radioul lui Darwin nu emitea numai un singur post.

Săptămâna trecută, Kaye solicitase cele mai precise secvenţe disponibile a peste o sută de gene pe câţiva cromozomi. Managerul grupului genomic îi spusese că le va primi în dimineaţa aceasta. Şi îşi făcuse treaba bine. Similitudini interesante se distingeau chiar şi la o simplă scanare vizuală, totuşi, ochiul nu era suficient de bun în cazul unui volum aşa mare de date. Utilizând pachetul de software METABLAST, dezvoltat de Americol, Kaye căută secvenţe aproximativ omoloage cu gena LPC cunoscută pe cromozomul 21. Solicită şi primi autorizaţia de utilizare a majorităţii puterii de calcul a computerului principal al clădirii pentru mai bine de trei minute.

După ce căutarea se încheie, obţinu corespondenţele la care sperase, plus alte câteva sute, toate îngropate în aşa-zisul gunoi ADN, fiecare diferit în mod subtil, oferind un set diferit de instrucţiuni şi un set diferit de strategii.

Genele LPC erau comune în cei douăzeci şi doi de autozomi umani, cromozomii care nu codificau pentru sex.

— Cópii de rezervă suplimentare, murmură ea, parcă temându-se să nu fie auzită şi simţi un fior. Împinse scaunul de lângă birou şi începu să se plimbe prin laborator. Doamne Dumnezeule! Ce dracu’ gândesc aici?

În forma sa actuală, SHEVA nu funcţiona corespunzător. Noii prunci mureau. Experimentul – crearea unei noi subspecii – era dejucat de inamici externi, alte virusuri, nedomesticite, care nu fuseseră cooptate cu epoci în urmă şi integrate în trusa de instrumente umană.

Kaye găsise altă verigă în lanţul de dovezi. Dacă doreai să comunici un mesaj, trimiteai mai mulţi mesageri. Iar aceştia puteau să poarte mesaje diferite. Cu certitudine, un mecanism complex care guverna forma unei specii nu avea să se bazeze pe un singur mesager mic şi pe un mesaj fix. Ar fi alternat în mod automat tipare subtile, sperând să evite eventualele obstacole, probleme pe care nu le putea percepe sau anticipa în mod direct.

Ceea ce vedea ea acum ar fi putut explica uriaşele cantităţi de HERV şi alte elemente mobile – toate concepute pentru a

garanta o tranziţie eficientă şi de succes spre un fenotip nou, o varietate nouă de oameni. *Atât doar că nu ştim cum funcţionează. Este atât de complicat... înţelegerea respectivă ar putea dura o viaţă întreagă*!

O îngrozea faptul că în climatul actual, rezultatele acelea aveau să fie interpretate complet greşit.

Toată energia pe care o avusese de dimineaţă, optimismul şi strălucirea de după noaptea petrecută cu Mitch păreau găunoase.

Auzi glasuri pe hol. Ora trecuse repede. Împături printul cu situsurile candidate. Trebuia să i le arate lui Jackson; aceea era prima ei îndatorire. Apoi să vorbească cu Dicken. Trebuia ca ei să plănuiască un răspuns.

Îşi luă haina de pe suportul metalic şi se îmbrăcă. Pe când se pregătea să plece, Jackson intră de pe coridor. Kaye îl privi şocată; până atunci, nu mai venise niciodată în laboratorul ei. Părea obosit şi profund tulburat. Şi el ţinea în mână un print.

— M-am gândit că ar trebui să fii prima pe care s-o anunţ, rosti el fluturându-i hârtia sub nas.

— Ce anume? întrebă Kaye.

— Cât de mult te poţi înşela. SHEVA suferă mutaţii.

Kaye îşi încheie ziua prin trei ore de şedinţe cu şefi de echipe şi asistenţii lor, o înşiruire de planificări, termene-limită, amănunte de zi cu zi ale cercetării, într-o parte mică dintr-o corporaţie foarte mare, în caz fericit ameţitoare, însă acum aproape intolerabilă. Condescendenţa superioară a lui Jackson la primirea veştii din Germania aproape că o îmboldise la o replică tăioasă, dar se mulţumise să surâdă, să spună că lucra deja la problema respectivă şi să plece. Iar după aceea stătuse cinci minute în toaleta femeilor, privindu-se fix în oglindă.

Plecă de la Americol spre blocul-turn cu apartamente, însoţită de Benson, mereu atent, şi se întrebă dacă noaptea trecută nu fusese decât un vis. Portarul deschise uşa mare din sticlă, le zâmbi politicos, apoi încuviinţă cu aer fratern spre agentul de securitate. Benson o însoţi în cabina liftului. Kaye nu se simţise niciodată în largul ei cu bărbatul acesta, totuşi în trecut izbutise să poarte conversaţii politicoase. Acum nu reuşi decât să mârâie la întrebarea lui despre ziua pe care o avusese.

Când deschise uşa camerei 2011, femeia crezu pentru o clipă

că Mitch nu era acolo şi expiră cu un şuierat încet. El obţinuse ce-şi dorise şi ea era acum din nou singură pentru a-şi înfrunta eşecurile, rateurile cele mai sclipitoare şi devastatoare.

Însă Mitch ieşi din bucătărioară cu o iuţeală extrem de plăcută şi rămase în faţa ei pentru o clipă, cercetându-i chipul, estimând situaţia, înainte s-o cuprindă în braţe, puţin prea blând.

— Strânge-mă până ţip, zise ea. Am o zi realmente proastă.

Asta n-o oprea să-l dorească. O dată în plus, dragostea fu intensă, asudată şi plină de o graţie minunată, pe care n-o mai simţise niciodată până atunci. Se agăţă de momentele acelea şi când nu mai putură continua, când Mitch rămase întins, acoperit cu broboane de transpiraţie, iar cearşaful de sub ea era inconfortabil de umed, simţi că-i venea să plângă.

— Devine realmente dur, rosti Kaye şi bărbia îi tremură.

— Spune-mi.

— Cred că greşesc, cred că noi greşim. Ştiu că nu-i aşa, dar totul îmi spune că greşesc.

— Mi se pare lipsit de sens, spuse Mitch.

— Nu! strigă ea. Eu am prezis asta, am văzut-o întâmplându-se, însă nu îndeajuns de curând şi ei m-au învins. Jackson m-a învins. N-am discutat cu Marge Cross, totuşi...

Mitch avu nevoie de câteva minute ca să afle detaliile de la ea şi chiar atunci nu-i putu urmări decât pe jumătate spusele. Pe scurt, Kaye simţea că noile exprimări de SHEVA stimulau noi varietăţi de LPC, complexuri multiproteice, în eventualitatea în care primul semnal emis de radioul lui Darwin nu fusese eficient sau se confruntase cu probleme. Jackson şi aproape toţi ceilalţi credeau că aveau de-a face cu o formă mutantă de SHEVA, poate chiar mai virulentă.

— Radioul lui Darwin, repetă Mitch plimbând termenul pe vârful limbii.

— Mecanismul de semnalizare. SHEVA.

— Mmm, hmmm, făcu el. Cred că explicaţia ta este mai logică.

— De ce este mai logică? Te rog, spune-mi că nu sunt pur şi simplu încăpăţânată şi că *greşesc*.

— Să punem datele laolaltă. Să le mai trecem o dată prin râşniţa ştiinţei. Ştim că uneori speciaţia se petrece prin salturi mici. Mulţumită mumiilor din Alpi, ştim că SHEVA a fost activ

în oameni, care năşteau tipuri noi de prunci. Speciaţia este rară, chiar şi la scară istorică, iar SHEVA a fost necunoscut în medicină până foarte recent. Sunt prea multe coincidenţe, dacă între SHEVA şi evoluţia în salturi mici nu există nicio legătură.

Kaye se întoarse pe o parte spre el şi-şi trecu degetele peste obrajii lui, în jurul ochilor lui, într-un fel care-l făcu să se înfioare.

— Scuze, îi spuse. Este atât de minunat că te afli aici. Îmi dai putere. În după-amiaza asta... nu m-am simţit niciodată atât de pierdută... după dispariţia lui Saul.

— Nu cred că Saul a ştiut vreodată să te aprecieze cu adevărat.

Kaye lăsă minciuna aceea să plutească între ei pentru o clipă, pentru a vedea dacă era în stare să înţeleagă ce însemna.

— Nu, răspunse în cele din urmă. N-a fost capabil să ştie.

— Eu ştiu cine şi ce eşti, zise Mitch.

— Serios?

— Nu încă, mărturisi el şi zâmbi. Dar mi-ar plăcea să încerc.

— Suntem doi atunci. Ia spune ce ai făcut azi?

— Am fost la YMCA şi mi-am golit dulapul. M-am întors cu un taxi aici şi am zăcut inactiv, ca un gigolo.

— Vorbesc serios, rosti Kaye strângându-l mai tare de mână.

— Am dat nişte telefoane. Mâine o să iau trenul spre New York, pentru întrevederea cu Merton şi cu misteriosul străin din Austria. Ne vom întâlni într-un loc pe care Merton îl descrie ca fiind „un conac minunat, vechi, elegant şi complet corupător”. După aceea, voi lua trenul până la Albany, ca să mă prezint la interviul pentru Universitatea de Stat din New York.

— De ce tocmai la un conac?

— Habar n-am răspunse Mitch.

— Te întorci?

— Dacă vrei.

— Da, vreau. În privinţa asta nu trebuie să-ţi faci griji. Nu vom mai beneficia de mult timp să gândim, cu atât mai puţin să ne facem griji.

— Idilele în vreme de război sunt cele mai dulci, comentă Mitch.

— Mâine va fi mult mai rău, zise Kaye. Jackson va face scandal.

— N-are decât. Până la urmă, nu cred că cineva va fi în stare

să oprească asta. S-o încetinească, poate, dar nu s-o oprească.

55. WASHINGTON, D.C.

Dicken stătea pe treptele Capitoliului. Era o seară caldă, dar îi era imposibil să nu simtă un fior, ascultând sunetele ca ale mării, întrerupte de valuri de glasuri. Nu se simţise niciodată atât de izolat, atât de distant ca acum, privind peste cei probabil cincizeci de mii de oameni, care se desfăşurau de la Capitoliu până la Monumentul lui Washington şi mai departe. Masa fluidă se împingea în baricadele de la baza treptelor, se revărsa în jurul pavilioanelor şi podiumurilor pentru vorbitori, ascultând atent duzina de cuvântări diferite, mişcându-se lent, ca o supă amestecată într-un cazan uriaş. Bărbatul auzea fragmente şi frânturi de discursuri aduse de vânt, incomplete, însă sugestive: crâmpeie de limbaj frust, care aţâţa masele.

Dicken îşi petrecuse viaţa vânând şi încercând să înţeleagă bolile care-i afectau pe oamenii aceştia, comportându-se de parcă el ar fi fost invulnerabil. Mulţumită priceperii şi a unui dram de noroc, nu se îmbolnăvise niciodată, decât de o criză acută de febră dengue, destul de neplăcută, dar nu fatală. Se privise întotdeauna ca fiind aparte, poate puţin superior, însă foarte înţelegător. Autoamăgirea unui naiv educat şi izolat din punct de vedere intelectual.

Acum înţelegea mai bine. Masele luau decizia. Dacă masele nu puteau înţelege, atunci n-ar fi contat nimic din ce ar fi făcut el, Augustine sau Grupul Operativ. Vocile care pluteau în direcţia lui vorbeau despre furie faţă de un guvern, care ar fi măcelărit copii, voci care denunţau furioase „genocidul anticoncepţional”.

Ceva mai devreme, se gândise să-i telefoneze lui Kaye Lang, pentru a-şi recâştiga liniştea, senzaţia de echilibru, totuşi n-o făcuse. Acela era un capitol terminat, încheiat într-un fel cât se poate de real.

Coborî treptele şi trecu pe lângă echipele de reporteri, camerele de filmat, grupurile de funcţionari, bărbaţii în costume maro şi bleumarin, cu ochelari de soare şi căşti intraauriculare. Poliţiştii şi soldaţii din Garda Naţională erau decişi să-i ţină pe protestatari departe de Capitoliu, însă nu împiedicau pe nimeni să se alăture mulţimii.

El văzuse deja câţiva senatori care coborâseră într-un grup

compact şi se alăturaseră maselor. Probabil simţiseră că nu puteau rămâne separaţi, superiori, în niciun caz acum. Ei aparţineau poporului lor. Îi considerase oportunişti, dar în acelaşi timp curajoşi.

Dicken trecu peste baricade şi pătrunse în mulţime. Era momentul să se îmbolnăvească de febra aceasta şi să-i înţeleagă simptomele. Privise în propriul lui adânc şi nu-i plăcuse ce văzuse. Mai bine să fie un soldat din prima linie, să facă parte din masă, să-i ingereze cuvintele şi mirosurile, şi să se întoarcă infectat, astfel ca să poată el însuşi să fie analizat, înţeles, retransformat într-un individ util.

Aceea ar fi fost un soi de convertire. Un sfârşit pentru durerea separaţiei. Iar dacă masele l-ar fi omorât, poate că o merita pentru anterioara lui detaşare izolată şi pentru rateurile lui.

Femeile mai tinere din mulţime purtau măşti colorate. Toţi bărbaţii purtau măşti albe sau negre. Mulţi aveau mănuşi. Nu puţini erau îmbrăcaţi în salopete negre, mulate pe corp, cu măşti de model industrial, aşa-numite costume „filtrante”, despre care producătorii întreprinzători garantau că împiedicau împrăştierea „virusului diavolului”.

Oamenii din mulţimea aflată în capătul acesta al promenadei râdeau, ascultând cu jumătate de ureche oratorul de sub pavilionul cel mai apropiat – un lider al drepturilor civile din Philadelphia, care li se adresa pe ton dens şi bogat, asemenea caramelei. Vorbea despre leadership şi responsabilitate, despre măsurile pe care ar fi trebuit să le ia guvernul pentru a controla epidemia şi despre locul posibil, doar posibil, de unde apăruse epidemia, din chiar adâncurile secrete ale guvernului.

— Sunt unii care spun că s-ar fi născut în Africa, dar *noi* suntem cei bolnavi, nu africanii. Alţii spun că suntem loviţi de boala diavolului, că a fost prorocită, pentru a pedepsi.

Dicken trecu mai departe, până ajunse la glasul mai înfocat al unui predicator evanghelist. Un bărbat voinic şi asudat, cu ţeastă masivă, îmbrăcat în costum negru de afaceri, prea strâns pe trup, scăldat în lumină puternică. Gesticula şi dansa pe estrada lui, îndemnându-i pe oameni să se roage pentru călăuzire, să privească în adâncul propriilor suflete.

Dicken se gândi la bunica lui, căreia îi plăcuse genul acesta de predici. Trecu mai departe.

Începea să se întunece şi el putea să simtă creşterea tensiunii în rândul mulţimii. Undeva, în afara razei lui auditive, se întâmplase ceva, se spusese ceva. Întunericul declanşa o schimbare a stării sufleteşti. Luminile se aprinseră pe promenadă, scăldându-i pe participanţi în portocaliu ţipător, care-i desena ca pe nişte gravuri. Ridică ochii şi zări elicoptere la o înălţime respectabilă, zumzăind precum insectele. Pentru o clipă, se întrebă dacă vor fi împroşcaţi cu gaze lacrimogene sau gloanţe, totuşi tulburarea nu provenea din partea soldaţilor, poliţiştilor sau elicopterelor.

Impulsul sosea ca un talaz.

Dicken percepu o foame în expectativă, o simţi avansând ca o maree şi speră că tulburarea mulţimii îi va revela ceva. Nu era însă nicio noutate. Era pur şi simplu o propulsie, mai întâi într-o direcţie, apoi în alta, şi parcurse împreună cu gloata densă trei metri spre nord, după aceea trei metri spre sud, ca şi cum ar fi fost prins într-un pas bizar de dans.

Instinctele de supravieţuire îi spuneau că era momentul să renunţe la angoasele personale, la rahaturile psihologice şi să iasă din talaz. Dinspre un orator din apropiere, auzi un îndemn la precauţie. De la bărbatul de lângă el, îmbrăcat în costum filtrant, auzi, înăbuşit prin filtrele măştii:

— Nu-i doar o boală acum. S-a anunţat la ştiri. Este o epidemie nouă.

O femeie de vârstă mijlocie, în rochie cu imprimeuri florale, avea un minitelevizor Walkman. Îl ridică, pentru ca să vadă toţi cei din jurul ei: un căpşor minuscul vorbea cu glăscior minuscul. Dicken nu putea desluşi niciun cuvânt.

Se îndreptă către marginea mulţimii, încet şi politicos, ca şi cum ar fi păşit prin nitroglicerină. Cămaşa şi sacoul subţire îi erau ude de transpiraţie. Alţi câţiva din gloată, observatori înnăscuţi ca şi el, simţeau transformarea şi ochii le străfulgerau. Mulţimea mocnea în propria ei confuzie. Noaptea era umedă şi întunecată, stelele nu puteau fi desluşite, iar lămpile oranj din lungul promenadei şi din jurul corturilor şi estradelor făceau ca totul să pară şi mai neplăcut.

Dicken ajunse din nou în preajma treptelor Capitoliului, la douăzeci-treizeci de oameni de baricade, unde fusese cu o oră în urmă. Zeci de poliţişti călare, bărbaţi şi femei, pe cai frumoşi, care păreau din chihlimbar sub lumina ireală, se

deplasau înainte şi înapoi de-a lungul zonei, mai mulţi decât văzuse vreodată. Soldaţii din Garda Naţională se retrăseseră şi formaseră o linie, însă nu era strânsă. Nu erau pregătiţi. Nu se aşteptaseră la probleme; nu aveau nici căşti, nici paveze.

Imediat în jurul lui, glasuri şopteau preocupate:

— Nu se poate...

— Copiii au...

— Nepoţii mei vor...

— Ultima generaţie...

— Cartea...

— Să oprim...

Apoi, o linişte stranie. Dicken se afla la cinci oameni distanţă de marginea mulţimii. Nu-l lăsau să treacă mai departe. Feţe obtuze şi încruntate, ca ale oilor, ochi inexpresivi, mâini care împingeau. Ignoranţi. Înspăimântaţi.

Îi ura, ar fi vrut să-i pocnească în nas. Era un prost; nu dorea să fie printre oi.

— Pardon!

Niciun răspuns. Mintea gloatei luase decizia şi Dicken îi putea percepe pulsaţiile deliberate. Gloata aştepta, concentrată, fără raţiune.

O lumină fulgeră spre est şi el văzu cum Monumentul lui Washington devine alb, mai orbitor decât reflectoarele. Din cerul întunecat şi umed răsună un huruit prelung. Picături de ploaie atinseră mulţimea. Feţe priviră în sus.

Dicken putea mirosi nerăbdarea mulţimii. Ceva trebuia să se schimbe. Ei erau îndemnaţi de o singură grijă: *ceva trebuia să se schimbe*.

Ploaia cădea în rafale. Oamenii ridicară braţele deasupra capetelor. Surâsuri înfloriră. Feţele acceptară ploaia şi unii se rotiră în măsura în care o puteau face. Alţii îi îmbrânciră pe cei care se învârteau şi ei se opriră, consternaţi.

Mulţimea se convulsionă şi-l elimină brusc, iar Dicken ajunse lângă baricade, faţă în faţă cu un poliţist.

— Iisuse! rosti poliţistul şi se retrase iute trei paşi, iar mulţimea se împinse peste baricade.

Călăreţii încercară s-o împingă înapoi, trecând printre oameni. O femeie zbieră. Gloata se năpusti şi-i înghiţi pe poliţiştii călare şi pe jos, înainte ca ei să-şi poată ridica bastoanele sau să-şi scoată armele din tocuri. Un cal fu împins

pe trepte şi căzu peste mulţime, iar călăreţul zbură din şa, cu un picior ridicat sus de tot.

— Sunt din personal! urlă Dicken şi porni în fugă pe treptele Capitoliului, printre paznici, care-l ignorară.

Clătina din cap şi hohotea, fericit să fie eliberat, aşteptând ca încăierarea să înceapă cu adevărat. Însă gloata îl urmă îndeaproape şi abia avu timp să sprinteze iarăşi, în faţa oamenilor, a focurilor de armă răzleţe, a masei umede şi duhnitoare care se lăţea.

56. NEW YORK

Mitch zări titlurile dimineţii pe un stand cu *Daily News*, în gara Penn:

RĂZMERIŢĂ ÎN FAŢA CAPITOLIULUI

Senatul vandalizat

Patru senatori decedaţi; zeci de morţi

Mii de răniţi

El şi Kaye petrecuseră seara mâncând la lumina lumânărilor şi făcând dragoste. Foarte romantic, foarte departe de orice realitate înconjurătoare. Se despărţiseră cu numai o oră în urmă; Kaye se îmbrăca, alegându-şi cu grijă culorile şi aşteptându-se la o zi dificilă.

Mitch luă un ziar şi sui în tren. După ce se aşeză şi deschise ziarul, trenul porni, sporindu-şi treptat viteza, şi el se întrebă dacă Kaye era în siguranţă, dacă răzmeriţa fusese spontană sau organizată şi dacă, de fapt, asta conta câtuşi de puţin.

Poporul vorbise, sau mai exact mârâise. Se săturase de rateurile şi de lipsa de acţiune a Washingtonului. Preşedintele îi convocase pe consilierii de securitate, şefii de stat major ai armatelor reunite, preşedinţii unor comitete şi şeful Curţii Supreme de Justiţie. Lui Mitch îi suna ca o abordare preliminară discretă a declarării legii marţiale.

Nu voia să fie în tren. Nu vedea cum l-ar fi putut ajuta Merton pe el sau pe Kaye şi nici nu se putea imagina pe sine ţinând cursuri despre oasele capului unor studenţi de colegiu, fără a mai călca niciodată într-un sit de săpături.

Lăsă ziarul împăturit pe locul său şi merse pe culoar, până la cabina telefonică publică din capătul vagonului. Sună la numărul lui Kaye, dar ea plecase deja şi nu credea că ar fi fost recomandabil să-i telefoneze la Americol.

Inspiră adânc, se strădui să se calmeze şi reveni la locul lui.

57. BALTIMORE

Dicken se întâlni cu Kaye în cantina Americol la ora zece. Reuniunea prezidenţială fusese programată pentru ora şase şi numărul participanţilor sporise; printre alţii aveau să li se alăture vicepreşedintele şi consilierul ştiinţific al preşedintelui.

Dicken arăta groaznic. Nu dormise toată noaptea.

— Este rândul meu să fiu cu nervii în piuneze, rosti el. Cred că s-a terminat cu dezbaterile. Suntem la pământ, suntem scoşi din joc. Încă mai putem ţipa, dar nu ştiu pe nimeni care să ne-asculte.

— Şi ştiinţa? întrebă Kaye pe un ton trist. Te-ai străduit din greu să ne readuci pe făgaş după dezastrul cu herpesul.

— SHEVA suferă mutaţii, zise Dicken.

Răpăia întruna cu degetele unei mâini pe tăblia mesei.

— Ţi-am explicat asta.

— Tu ai arătat doar că SHEVA a suferit o mutaţie cu mult timp în urmă. Nu-i decât un retrovirus uman, unul vechi, cu reproducere lentă, însă foarte inteligent.

— Christopher…

— O să ai ocazia să-ţi susţii cazul, spuse bărbatul. Îşi termină cafeaua şi se ridică în picioare. Nu-mi explica mie. Explică-le *lor*.

Kaye îl privi furioasă şi derutată.

— De ce te-ai răzgândit după atâta timp?

— Eu plecasem la drum căutând un virus. Articolele tale, activitatea ta sugerau că ar putea fi altceva. Toţi putem fi induşi în eroare. Misiunea noastră este să căutăm dovezi, iar când ele sunt convingătoare, trebuie să renunţăm la micile noastre ipoteze atât de dragi.

Kaye se sculă, de asemenea, şi-l aţinti cu un deget.

— Spune-mi că nu-i vorba decât despre ştiinţă.

— Nu pot să spun aşa ceva. Eu am fost pe treptele Capitoliului, Kaye. M-aş fi putut număra printre amărâţii ăia care-au fost împuşcaţi sau omorâţi în bătaie.

— Nu la asta mă refer. Spune-mi că l-ai sunat înapoi pe Mitch când te-a căutat după întâlnirea noastră din San Diego.

— Nu l-am sunat.

— De ce?

Dicken o fulgeră din privire.

— După cele întâmplate aseară, orice probleme personale devin triviale.

— Serios?

Bărbatul îşi încrucişă braţele.

— N-aş fi putut niciodată să prezint pe cineva ca Mitch unuia ca Augustine şi să sper că ne vom clădi cazul pe el. Mitch deţine unele informaţii interesante, însă care nu dovedesc decât că SHEVA există de mult timp în noi.

— Mitch a crezut în amândoi.

— Bănuiesc că mai mult în tine, replică Dicken, ferindu-şi ochii.

— Asta ţi-a afectat judecata?

Dicken se înroşi la faţă.

— Dar pe *a ta* a afectat-o? Eu nu pot să fac nici pipi fără să se ştie cât am stat în closet. Însă ca tu să-l aduci pe Mitch în *apartamentul* tău…

Femeia făcu un pas spre el.

— Augustine ţi-a spus că m-am culcat cu Mitch?

Dicken nu se lăsă intimidat de apropierea fizică. O împinse uşor pe Kaye şi făcu un pas în lateral.

— Detest situaţia la fel de mult ca oricare altul, dar aşa trebuie să fim!

— Potrivit spuselor cui? Ale lui Augustine?

— Şi Augustine a încasat-o. Suntem într-o criză. Ce naiba, Kaye, asta ar trebui să fie de acum evident pentru toţi.

— Christopher, eu n-am afirmat niciodată că aş fi vreo sfântă! Când m-ai adus în chestia asta, am avut încredere-n tine că nu mă vei abandona.

Dicken plecă fruntea şi se uită într-o parte, apoi în cealaltă, sfâşiat de furie şi nefericire.

— Crezusem că mi-ai putea fi parteneră.

— Ce fel de parteneră?

— O… susţinătoare. O egală intelectual.

— O iubită?

Pentru o clipă, pe chipul bărbatului apăru expresia unui băieţaş care primise o veste distrugătoare. O privi pe Kaye atât cu dorinţă, cât şi cu tristeţe. Era aşa de obosit, încât abia mai putea sta în picioare.

Ea se retrase un pas şi reconsideră situaţia. Nu făcuse nimic

pentru a-i oferi false speranţe; nu se considerase niciodată o frumuseţe răpitoare, cu nurii irezistibili pentru bărbaţi. Îi era imposibil să sondeze profunzimea sentimentelor acestui bărbat.

— Nu mi-ai spus vreodată că ai fi simţit ceva mai mult decât curiozitate, vorbi ea.

— Nu acţionez niciodată rapid şi nu spun niciodată ceea ce simt, zise Dicken. Nu te învinuiesc că n-ai suspectat nimic.

— Totuşi te-a rănit că l-am ales pe Mitch.

— Nu pot nega asta. În acelaşi timp însă, nu-mi afectează judecata ştiinţifică.

Femeia ocoli masa, clătinând din cap.

— Ce mai putem noi salva din asta?

— Tu îţi poţi prezenta dovezile. Eu pur şi simplu nu cred că vor fi convingătoare.

Se întoarse şi părăsi sala de mese.

Kaye îşi puse tava şi vesela pe banda rulantă a bucătăriei. Îşi privi ceasul. Simţea nevoia unei doze puternice de contact personal direct, faţă în faţă; dorea să stea de vorbă cu Luella Hamilton. Avea timp să ajungă la INS şi să se întoarcă înainte de reuniune.

Ceru o maşină a companiei de la recepţia agenţilor de securitate.

58. BERESFORD, NEW YORK

Mitch ieşi de sub pavilionul înalt din pânză albă, care acoperea gara veche a orăşelului Beresford. Duse palma pavăză la ochi împotriva soarelui dimineţii şi se uită la o jardinieră plină cu narcise galbene, de lângă o pubelă roşu-strălucitor. Fusese singurul pasager care coborâse aici din tren.

În aer se simţea miros de ulei încins, bitum şi iarbă recent cosită. Privi în jur după cineva care l-ar fi aşteptat, eventual Merton. Dincolo de şine se vedea aşezarea, la care accesul se făcea pe un pod pietonal; părea să fie alcătuită doar dintr-un rând de prăvălii şi parcarea companiei feroviare Amtrak.

Un Lexus negru intră în parcare şi Mitch văzu un roşcovan care coborî din automobil, privi către gară prin gardul de sârmă, apoi flutură din braţ.

— Se numeşte William Daney şi deţine mare parte din

Beresford... mai exact, familia lui deţine. Au un domeniu la vreo zece minute de-aici, care rivalizează cu palatul Buckingham. Am fost îndeajuns de naiv pentru a uita ce fel de regalităţi apreciază America: moştenirile cheltuite în moduri bizare.

Mitch îl asculta pe Merton, în timp ce jurnalistul şofa pe un drum cu două benzi, care şerpuia printre stejari şi arţari superbi cu frunze al căror verde era atât de intens, încât avea impresia că se găseşte într-un decor de film. Soarele azvârlea sclipiri de aur peste şosea. De cinci minute nu mai întâlniseră niciun vehicul.

— Daney a fost iahtman. A cheltuit milioane ca să perfecţioneze o ambarcaţiune mare şi în acelaşi timp graţioasă, şi a pierdut câteva curse. Asta s-a întâmplat acum mai bine de douăzeci de ani. După aceea, a descoperit antropologia. Problema este că urăşte pământul. Iubeşte apa, dar urăşte pământul şi urăşte să sape. Îmi place să şofez în America, însă acum este aproape ca şi cum aş şofa în Anglia. Aş putea chiar... Merton viră scurt peste linia despărţitoare de pe mijlocul drumului şi trecu pe banda opusă. Să-mi urmez instinctele! reveni iute pe banda sa şi-i zâmbi lui Mitch. Regret tulburările cu care v-aţi confruntat. Anglia continuă să fie relativ calmă, totuşi mă aştept la schimbarea guvernului dintr-o clipă în alta. Dragul de prim-ministru este prea bătrâior şi nu pricepe. Continuă să considere că principala problemă este adoptarea monedei euro. De fapt, el detestă aspectul ginecologic al situaţiei. Ce mai face domnul Dicken? Doamna Lang?

— Sunt bine, răspunse Mitch, nedorind să vorbească prea mult până nu vedea în ce era târât.

Îl plăcea destul de mult pe Merton, îl găsea interesant, dar nu avea deloc încredere în el. Detesta faptul că părea să ştie atât de multe despre viaţa lui privată.

Conacul lui Daney forma o semilună din piatră gri cu două etaje, la capătul aleii de acces pavată cu cărămidă roşie şi flancată de peluze superb îngrijite, perfecte ca un parcurs de golf. Câţiva grădinari tundeau gardurile vii, iar o femeie în vârstă, cu pantaloni de călărie şi pălărie zdrenţuită de paie, flutură din braţ când trecură pe lângă ea.

— Doamna Daney, mama gazdei noastre, explică Merton, răspunzând la salut. Trăieşte în căsuţa menajerei. O bătrânică drăguţă. Nu calcă prea des pe la fiul ei.

Reporterul opri în faţa treptelor din gresie feruginoasă ce duceau spre intrarea uriaşă, cu uşi duble.

— Toţi sunt aici, rosti el. Tu, eu, Daney şi *Herr Professor* Friedrich Brock, care a fost la Universitatea Innsbruck.

— Brock?

— Da, surâse Merton. Mi-a spus că v-aţi întâlnit cândva.

— Aşa este, încuviinţă Mitch. Cândva.

Intrarea în conacul Daney era întunecoasă, un coridor uriaş lambrisat cu lemn închis la culoare. Trei raze paralele de soare treceau printr-o lucarnă şi cădeau pe pardoseala din marmură înnegrită de vreme, brăzdând un imens covor din mătase chinezesc, în mijlocul căruia se ridica o masă rotundă, acoperită cu un strat de flori. Într-o parte a mesei, în umbră, se afla un bărbat.

— William, el este Mitch Rafelson, spuse Merton, prinzându-l pe antropolog de umăr şi împingându-l înainte.

Bărbatul din umbră întinse braţul, care traversă una dintre razele de soare, şi trei inele din aur scânteiară pe degete groase şi puternice. Mitch i-o scutură cu fermitate. Trecut cu puţin de cincizeci de ani, Daney era bronzat şi avea păr blond-albicios, care începuse să bată în retragere deasupra frunţii wagneriene. Avea buze mici, perfecte, care surâdeau frecvent, ochi căprui-închis şi obraji netezi de copil. Umerii îi erau scoşi în evidenţă de întăriturile blazerului gri, însă braţele păreau musculoase.

— Este o onoare să vă cunosc, domnule, zise Daney. Să ştiţi că le-aş fi cumpărat de la prietenii dumneavoastră dacă mi le-ar fi oferit. Iar după aceea le-aş fi donat Innsbruckului. I-am spus asta lui *Herr Professor* Brock şi el mi-a acordat indulgenţa.

Mitch zâmbi politicos. El se afla aici pentru a se întâlni cu Brock.

— De fapt, interveni Merton, William nu deţine niciun fel de rămăşiţe umane.

— Sunt perfect mulţumit cu duplicate, mulaje, sculpturi, preciză Daney. Nu sunt un om de ştiinţă, ci doar un pasionat, totuşi sper că onorez trecutul prin încercarea de a-l înţelege.

— Să intrăm în Galeria Omenirii, rosti Merton fluturând din braţ.

Daney încuviinţă mândru şi porni înainte.

Galeria ocupa o fostă sală de bal din aripa estică a conacului.

Mitch nu mai văzuse ceva similar decât în muzee: zeci de vitrine din sticlă, dispuse în şiruri şi despărţite prin culoare mochetate, care conţineau mulaje şi cópii ale tuturor specimenelor majore din antropologie. *Australopithecus afarensis* şi *robustus*, *Homo habilis* şi *erectus*. Mitch numără şaisprezece schelete diferite de oameni de Neanderthal, toate montate profesionist, iar şase dintre ele aveau reconstrucţii din ceară a felului cum era posibil să fi arătat indivizii. Nu existau încercări de cruţare a pudorii: toate manechinele erau nude şi spâne, evitând speculaţiile despre îmbrăcăminte sau pilozitate

Şirurile de maimuţe spâne, iluminate de spoturi elegante şi diminuate parcă respectuos, îl priveau inexpresiv pe Mitch, când acesta trecu pe lângă ele.

— Incredibil, rosti bărbatul fără să vrea. De ce n-am auzit niciodată despre dumneavoastră, domnule Daney?

— Vorbesc cu foarte puţină lume. Familia Leakey, Björn Kurtén şi alţi câţiva. Prietenii apropiaţi. Sunt un excentric, o ştiu, dar nu-mi place să mă împăunez cu asta.

— Ai ajuns acum în rândul elitei, se adresă Merton lui Mitch.

— Domnul profesor Brock este în bibliotecă, zise Daney şi porni din nou înainte.

Lui Mitch i-ar fi plăcut să fi putut petrece mai mult timp în galerie. Mulajele în ceară erau superbe, iar reproducerile de mâna întâi, aproape identice cu specimenele înseşi.

— Nu, de fapt, sunt aici, spuse Brock şi apăru dinapoia unei vitrine, apropiindu-se de ei. N-am avut răbdare să aştept. Simt ca şi cum v-aş cunoaşte, domnule Rafelson. De altfel, avem cunoştinţe comune, nu-i aşa?

Mitch îşi strânse mâna cu Brock, sub ochii radioşi şi aprobatori ai lui Daney. Străbătură apoi câteva zeci de metri până la biblioteca lipită de galerie, cu mobile în stil eduardian, pe trei niveluri, cu balcoane cu balustrade, legate între ele prin două podeţe de fier forjat. Tablouri uriaşe ale munţilor Yosemite şi Alpi, văzuţi în perspective spectaculoase, flancau singura fereastră înaltă, orientată spre nord.

Se aşezară în jurul unei mese rotunde, mare şi joasă, în centrul încăperii.

— Prima mea întrebare, domnule Rafelson, rosti Brock, este: dumneavoastră îi visaţi? Pentru că eu îi visez, ba chiar frecvent.

Daney le servi personal cafeaua, după ce fu adusă în bibliotecă de o tânără robustă şi sobră, în taior negru. O turnă în ceşti din porţelan Flora Danica; setul acela era ornat cu plante microscopice originare din Danemarca, aşa cum fuseseră reprezentate în lucrările ştiinţifice din secolul al XIX-lea. Mitch îşi examină farfurioara, împodobită cu trei dinoflagelate superb executate, şi se întrebă ce ar fi făcut el dacă ar fi avut toţi banii pe care ar fi putut spera vreodată să-i cheltuiască.

— Eu nu cred în visele acestea, reluă Brock conversaţia, dar indivizii respectivi mă obsedează.

Mitch privi în jur, nesigur despre ce aşteptau din partea lui. Părea perfect posibil ca asocierea cu Daney, Brock şi chiar Merton, să se poată întoarce cumva în dezavantajul său. Poate că fusese brutalizat de prea multe ori în arena aceasta.

Merton îi simţi stinghereala.

— Întâlnirea noastră, rosti el, este privată şi va rămâne secretă. Nu intenţionez să reproduc nimic din ce se va discuta aici.

— La cererea mea, preciză Daney, arcuind cu subînţeles din sprâncene.

— Doream să vă spun că trebuie să fiţi corect în judecăţile dumneavoastră, pe care le-aţi demonstrat căutând anumite persoane şi aflând anumite lucruri despre propriile noastre cercetări, zise Brock. Eu însă am fost eliberat recent de orice responsabilităţi privitoare la mumiile alpine. Disputele au devenit personale şi chiar periculoase pentru carierele noastre.

— Domnul Brock consideră că mumiile reprezintă prima dovadă clară a unui eveniment de speciaţie umană, interveni Merton sperând să avanseze discuţia.

— Mai exact, subspeciaţie, spuse Brock. Totuşi, ideea de specie a devenit foarte fluidă în ultimele decenii, nu? Prezenţa de SHEVA în ţesuturile lor este sugestivă, nu credeţi?

Daney se aplecă în faţă, cu obrajii şi fruntea învăpăiate de intensitatea interesului.

Mitch decise că nu putea rămâne reticent printre asemenea tovarăşi de drum.

— Noi am găsit şi alte cazuri, zise el.

— Da, aşa mi-au spus atât Oliver, cât şi Maria Konig de la Universitatea Washington.

— De fapt, nu le-am găsit eu, ci persoane cu care am discutat. Eu am fost ineficient, ca să folosesc un eufemism. Compromis de propriile mele acţiuni.

Brock flutură din mână.

— Când am sunat la apartamentul dumneavoastră din Innsbruck, vă iertasem eroarea. Puteam fi înţelegător, iar povestea dumneavoastră suna perfect reală.

— Mulţumesc, înclină din cap Mitch şi se simţi cu adevărat recunoscător.

— Îmi cer scuze că nu mi-am destăinuit identitatea la momentul respectiv, dar sper că aţi înţeles.

— Da.

— Spuneţi-mi ce se va întâmpla în continuare? întrebă Daney. Innsbruck va anunţa ce a descoperit în privinţa mumiilor?

— Da, răspunse Brock. Va susţine că a existat contaminare şi că mumiile nu au de fapt nicio legătură între ele. Oamenii de Neanderthal vor fi etichetaţi *Homo sapiensalpinensis* şi pruncul va fi trimis în Italia, pentru a fi studiat de alţi specialişti.

— E ridicol, spuse Mitch.

— Da, şi nu vor scăpa definitiv cu explicaţia asta, dar în următorii câţiva ani vor domni conservatorii rigizi. Ei vor cenzura informaţiile după voie, oferindu-le celor în care au încredere că nu vor face valuri şi vor fi de acord cu spusele lor, aidoma cărturarilor fanatici care apără Manuscrisele de la Marea Moartă. Ei speră să-şi urmeze carierele până la adânci bătrâneţi, fără a fi nevoiţi să se confrunte cu o revoluţie care i-ar răsturna atât pe ei, cât şi opiniile lor.

— Incredibil, rosti Daney.

— Ba nu, este *omenesc*, iar noi studiem oamenii, nu? Oare femela noastră n-a fost rănită de cineva care nu dorea ca ea să-şi nască pruncul?

— Nu ştim asta, replică Mitch.

— Eu o ştiu, spuse Brock. Îmi păstrez propriile domenii iraţionale de credinţă, fie şi numai pentru a mă apăra împotriva habotnicilor. Nu aceasta este secvenţa pe care o visaţi, sub o formă sau alta, ca şi cum noi am avea evenimentele acestea îngropate în propriul nostru sânge?

Mitch aprobă din cap.

— Poate că acesta a fost păcatul nostru originar, faptul că

strămoşii noştri Neanderthalieni au dorit să oprească progresul, să-şi păstreze poziţia unică. Prin omorârea nounăscuţilor, adică a celor care aveau să devină „noi”. Şi poate că acum noi procedăm similar.

Daney clătină din cap, mârâind încetişor. Mitch îl privi cu interes, apoi reveni la Brock.

— Aţi examinat desigur rezultatele ADN, zise el. Ar trebui să fie disponibile şi pentru alţii.

Brock se aplecă şi ridică o servietă de lângă fotoliul lui. O bătu cu palma, cu subînţeles.

— Am toate materialele aici, pe DVD-uri: fişiere cu grafice, tabulări, rezultatele din diverse laboratoare din toată lumea. Oliver şi cu mine le vom publica pe internet, vom anunţa muşamalizarea şi vom lăsa zarurile să se rostogolească aşa cum vor ele.

— Dorim realmente, adăugă Merton, să facem materialele acestea relevante în modul cel mai larg cu putinţă. Dorim să prezentăm dovezi concludente că evoluţia bate din nou la uşa noastră.

Mitch îşi muşcă buza şi căzu pe gânduri.

— Ai discutat cu Christopher Dicken? îl întrebă el pe ziarist.

— Da, şi mi-a spus că nu mă poate ajuta.

Vestea aceea îl şocă pe Mitch.

— Ultima oară când am discutat, părea entuziast, chiar agresiv, spuse el.

— Şi-a schimbat atitudinea, zise Merton. Ar trebui s-o înrolăm alături de noi pe doamna Lang. Cred că pot convinge câţiva oameni de la Universitatea Washington, în mod cert pe doctorii Konig şi Packer, poate chiar vreo doi biologi evoluţionişti.

Daney încuviinţă entuziast din cap.

Merton se întoarse către Mitch. Buzele i se înăspriră şi-şi drese glasul.

— S-ar părea că nu eşti de acord?

— Nu putem aborda situaţia asta ca şi cum am fi nişte studenţi în anul întâi care participă la un grup de dezbateri.

— Crezusem că eşti agresiv şi dur, comentă şiret Merton.

— Greşit, replică Mitch. Îmi plac lucrurile făcute după litera cărţii, însă viaţa este agresivă şi dură.

Daney surâse larg.

— Bine spus. Mie unuia îmi place să mă implic de la bun început.

— Cum adică? întrebă Merton.

— Aceasta este o oportunitate minunată. Aş dori să găsesc o femeie care să fie de acord şi să aduc unul dintre oamenii aceştia noi în familia mea.

Pentru câteva momente, nimeni nu găsi cuvintele potrivite pentru a răspunde.

— Interesantă idee, vorbi încet Merton şi privi iute spre Mitch, înălţând sprâncenele.

— Dacă încercăm să stârnim o furtună, comentă Brock, s-ar putea să închidem mai multe uşi decât vom deschide.

— Mitch, urmă Merton preocupat, spune-ne atunci cum am putea acţiona... mai aproape de litera cărţii?

— Formăm un grup de experţi adevăraţi, zise Mitch şi se gândi câteva clipe. Packer şi Maria Konig sunt foarte buni pentru început. Recrutăm dintre colegii şi contactele lor – geneticienii şi biologii moleculari de la Universitatea Washington, INS şi alte şase-şapte universităţi şi centre de cercetare. Oliver, probabil că ştii la cine mă refer, poate chiar mai bine decât mine.

— Biologii evoluţionişti mai progresişti, rosti Merton, apoi se încruntă ca şi cum ar fi spus un oximoron. În clipa de faţă, asta înseamnă o limitare destul de drastică la biologii moleculari şi la foarte puţini paleontologi selecţi, ca Jay Niles.

— Eu nu cunosc decât conservatori, spuse Brock. Mi-am băut cafeaua alături de persoanele nepotrivite din Innsbruck.

— Avem nevoie de o fundaţie ştiinţifică, spuse Mitch. Un cvorum copleşitor de savanţi respectaţi.

— Asta va dura săptămâni, chiar luni, zise Merton. Toţi vor să-şi protejeze carierele.

— Şi dacă am finanţa mai multe cercetări în sectorul privat? întrebă Daney.

— Aici poate fi de ajutor domnul Daney, încuviinţă jurnalistul şi privi pe sub sprâncenele roşcate şi lăţoase spre gazda lor. William, tu deţii resursele necesare pentru a organiza o conferinţă de primă clasă, şi asta-i ceea ce ne trebuie acum. Să contracarăm anunţurile publice ale Grupului Operativ.

Entuziasmul lui Daney păli.

— Şi cât ar costa asta? Sute de mii... sau milioane?

— Bănuiesc că nu chiar milioane, chicoti Merton.

Daney îi privi tulburat.

— Dacă sunt aşa mulţi bani, va trebui să discut cu mama, rosti el.

59. INSTITUTUL NAŢIONAL DE SĂNĂTATE, BETHESDA

— Am lăsat-o să plece, zise Lipton aşezată la biroul ei. Le-am lăsat pe toate să plece. Directorul clinicii de cercetare a spus că avem suficiente informaţii pentru a face recomandări pacientelor noastre şi a stopa toate experimentele.

Kaye se holbă la ea, stupefiată.

— Le-aţi lăsat să plece din clinică... aşa, pur şi simplu să se ducă acasă?

Lipton încuviinţă şi făcu gropiţe minuscule în obraz.

— N-a fost dorinţa mea, dar am fost silită să accept. Ne depăşiserăm cu mult limitele etice.

— Şi dacă au nevoie de ajutor acasă?

Lipton pironi biroul cu privirea.

— Le-am explicat că era foarte probabil să nască copii cu afecţiuni grave, care nu vor supravieţui. Le-am pus în legătură cu cele mai apropiate spitale care acordă tratament ambulatoriu. Noi le plătim toate cheltuielile, chiar dacă vor apărea complicaţii. Mai ales dacă vor apărea complicaţii. Toate sunt în perioada de eficacitate.

— Au luat RU-486?

— Este opţiunea lor.

— Nu-i prudent, Denise.

— Ştiu asta. Şase dintre ele au solicitat pastila. Au vrut să avorteze. Din punctul acela, nu mai putem continua.

— Le-aţi spus...?

— Kaye, regulile noastre sunt foarte clare. Dacă există părerea că pruncul ar putea periclita sănătatea mamei, îi oferim ei mijlocul de a stopa sarcina. Eu susţin libertatea de a alege.

— Sigur că da, totuşi... Kaye se răsuci şi examină încăperea familiară, graficele, imaginile de fetuşi în diverse etape de dezvoltare. Nu pot să cred!

— Augustine ne-a rugat să nu le dăm RU-486 până nu va fi stabilită o politică clară. Însă directorul clinicii ia deciziile.

— Bine, rosti Kaye. Cine *n-a vrut* pastila?

— Luella Hamilton, răspunse Lipton. A luat-o cu ea, a promis că-şi va consulta regulat pediatrul, dar n-a luat-o sub supravegherea noastră.

— S-a terminat, aşadar?

— Noi ne-am retras. Nu avem de ales. Vom fi atacaţi, etic şi politic, indiferent ce am face. Am ales etica şi sprijinul acordat pacientelor noastre. Dacă ar fi fost azi însă... Am primit ordine noi de la secretarul Departamentului de sănătate şi servicii sociale. Să nu mai recomandăm avortul şi să nu mai asigurăm RU-486. Ne-am retras în chiar ultima clipă din cazul nounăscuţilor.

— Nu am nici adresa, nici numărul de telefon al doamnei Hamilton.

— Şi nici nu le vei căpăta de la mine. Are dreptul la intimitate. Lipton o fixă cu privirea. Să nu ieşi din sistem, Kaye!

— Cred că sistemul mă va ejecta dintr-o clipă în alta. Mulţumesc, Denise.

60. NEW YORK

În trenul spre Albany, înconjurat de mirosuri grele de pasageri, ţesături încălzite de soare, dezinfectant şi plastic, Mitch se afundă pe scaunul său. Se simţea de parcă tocmai ar fi evadat din Ţara Minunilor. Entuziasmul lui Daney faţă de aducerea unei „noi persoane” în familie îl fascina şi în acelaşi timp îl înspăimânta. Rasa umană devenise foarte cerebrală şi-şi asumase într-o măsură atât de mare controlul propriei sale biologii, încât forma aceasta neaşteptată şi străveche de reproducere, de creare a varietăţii în specii, putea fi oprită să-şi urmeze calea sau, dimpotrivă, îmbrăţişată ca şi cum ar fi fost un soi de joc.

Privi pe fereastră către aşezări micuţe, păduri de arbori tineri, oraşe mai mari, cu întinderi cenuşii de antrepozite, fabrici monotone, murdare şi productive.

61. SEDIUL AMERICOL, BALTIMORE

Kaye luă hârtiile pe care le comandase de la Medline prin intermediul bibliotecii: câte douăzeci de exemplare din opt articole diferite, toate colaţionate perfect. După ce intră în lift, răsfoi unul dintre ele şi clătină din cap.

Avu nevoie de alte cinci minute pentru a trece prin punctele

de control şi securitate de la nivelul 10. Agenţii o scanară cu baghete, îi examinară fotografia de pe legitimaţie, apoi îi trecură detectoare de mirosuri peste palme şi poşetă. După aceea, şeful unităţii Serviciului Secret răspunzător de vicepreşedinte ceru ca o persoană din sala de şedinţe s-o identifice. Dicken ieşi, confirmă că o cunoştea, şi Kaye intră în sală la cincisprezece minute după începerea întrunirii.

— Ai întârziat, îi şopti Dicken.

— Din cauza traficului. Ştiai că au oprit studiul special?

El încuviinţă din cap.

— Acum valsează unul în jurul celuilalt, încercând să evite să-şi ia vreun angajament. Nimeni nu vrea să fie învinovăţit pentru nimic.

Kaye îl zări pe vicepreşedinte în rândurile din faţă, avându-l alături pe consilierul ştiinţific. În sală se găseau cel puţin patru agenţi ai Serviciului Secret şi de aceea se simţi mulţumită că Benson rămăsese afară.

Pe mesele lipite de peretele din spatele sălii se aflau băuturi răcoritoare, fructe, sărăţele, brânzeturi şi legume, dar nimeni nu mânca. Vicepreşedintele ţinea în mână o cutie de Pepsi.

Pe când Dicken o conducea pe Kaye spre un scaun pliant din stânga încăperii, Frank Shawbeck termină informarea despre rezultatele studiilor INS.

— A durat doar cinci minute, îi şopti Dicken.

Shawbeck îşi aranjă hârtiile, lovindu-le cu muchiile, apoi se retrase într-o parte, şi Mark Augustine îi luă locul. Se aplecă peste pupitru.

— Doamna Lang se află printre noi, anunţă el pe ton neutru. Să trecem la problemele de natură socială. Pe teritoriul Statelor Unite s-au consemnat douăsprezece revolte majore. Cele mai multe par să fi fost declanşate de zvonul că vom distribui gratuit RU-486. Un asemenea plan nu a fost implementat niciodată, însă a fost, desigur, discutat.

— Niciunul dintre medicamentele respective nu este ilegal, rosti iritată Cross, care se afla în dreapta vicepreşedintelui. Domnule vicepreşedinte, l-am invitat pe liderul majorităţii din Senat să participe la această întrunire, dar a refuzat. Nu vreau să fiu făcută responsabilă pentru…

— Te rog, Marge, zise Augustine. Ne vom face cunoscute nemulţumirile peste câteva minute.

— Îmi cer scuze, spuse femeia şi încrucişă braţele.

Vicepreşedintele se întoarse şi privi peste umăr, cercetând audienţa. Ochii îi căzură asupra lui Kaye şi păru tulburat pentru o clipă, după care reveni către vorbitor.

— Statele Unite nu sunt singurele care se confruntă cu tulburări civile, continuă Augustine. Ne îndreptăm spre un dezastru social de proporţii majore. Vorbind direct şi simplu, populaţia nu înţelege ce se întâmplă. Oamenii reacţionează instinctiv sau potrivit dictatelor demagogilor. Pat Robertson, fie binecuvântat, a recomandat deja ca Dumnezeu să împroaşte Washington, D.C. cu cele mai fierbinţi focuri ale iadului dacă Grupului Operativ i se va îngădui să continue testările cu RU-486. Nu este singurul. Există probabilitatea reală ca oamenii să scotocească în jur până vor găsi ceva, orice, mai acceptabil decât adevărul şi atunci să se înghesuie îndărătul stindardului respectiv şi este, de asemenea, probabil ca acesta să aibă un aspect religios, iar ştiinţa va ieşi pe uşa din spate.

— Amin, rosti Cross.

Râsete nervoase reverberaseră prin sală. Vicepreşedintele nu zâmbi.

— Reuniunea aceasta a fost stabilită acum trei zile, urmă Augustine. Evenimentele de ieri şi de azi fac şi mai imperioasă nevoia de a ne organiza.

Kaye se gândi că putea să vadă încotro se îndrepta discuţia. Se uită după Robert Jackson şi-l zări aşezat în spatele lui Cross. Bărbatul întoarse puţin capul, iar ochii lui fugiră scurt în stânga şi o priviră direct. Kaye simţi că se înroşeşte la faţă.

— Asta-i despre mine, îi şopti ea lui Dicken.

— Nu fi arogantă, o avertiză el. Azi ne-am adunat aici ca să ne turnăm toţi cenuşă în cap.

— Am finalizat deja cercetările despre RU-486 şi despre ceea ce a fost denumit în mod aproximativ, şi cu destul de mult prost gust, RU-Pentium[9], încheie Augustine. Are cuvântul domnul Jackson.

— Testările preclinice, se ridică Jackson, nu dovedesc eficacitatea vreunuia dintre vaccinurile sau inhibitorilor

[9] Joc de cuvinte intraductibil. RU-Pentium este întrebarea „Are you Pentium?” / „Eşti un calculator Pentium?”, adresată lui RU-486 („Are you 486” / „Eşti un calculator 486”) – modelul de calculator anterior Pentiumului. (n. tr.)

ribozimelor concepute de noi împotriva nou-localizatelor tulpini de SHEVA, denumite temporar SHEVA-X. Avem motive să credem că toate cazurile noi de gripă Irod din ultimele trei luni pot fi atribuite infectării laterale cu SHEVA-X, care poate avea minimum nouă varietăţi diferite, toate cu învelişuri de glicoproteide diferite. Nu putem identifica mesagerul AM LPC din citoplasmă, fiindcă ribozimele noastre actuale nu recunosc forma care a suferit mutaţia. Pe scurt, este imposibil să avem succes cu un vaccin. Probabil că nu vom descoperi alternative în următoarele şase luni.

Se aşează.

Augustine îşi apăsă laolaltă vârfurile degetelor de la ambele mâini, realizând un poligon flexibil. Sala rămase tăcută mult timp, absorbind noutăţile şi implicaţiile lor.

— Are cuvântul domnul Phillips.

Gary Phillips, consilierul ştiinţific al preşedintelui, se ridică şi se apropie de pupitru.

— Preşedintele doreşte să vă transmit înalta lui preţuire. Sperasem la mai multe, totuşi niciun efort de cercetare al niciunei alte naţiuni nu a avut rezultate mai bune ca INS şi Grupul Operativ al CCPB. Trebuie să înţelegem că ne confruntăm cu un oponent foarte inteligent şi flexibil şi va trebui să vorbim cu un singur glas, cu hotărâre, pentru a evita să împingem naţiunea în anarhie. De aceea, i-am ascultat cu atenţie pe domnii Robert Jackson şi Mark Augustine. Situaţia noastră în prezent este foarte delicată, mai ales la nivel public, şi mi s-a spus că există dezacorduri potenţial dezbinătoare între unii membri ai Grupului Operativ, mai ales în cadrul contingentului Americol.

— Nu este o sciziune, interveni caustic Jackson, ci o *schismă*.

— Doamnă Lang, am fost informat că nu împărtăşiţi unele dintre opiniile exprimate de domnii Jackson şi Mark Augustine. Aţi putea, vă rog, să vă clarificaţi punctul de vedere acum, pentru a-l putea evalua toţi?

Kaye rămase şocată câteva secunde, după care se scuală în picioare şi reuşi să rostească:

— Domnule Phillips, nu cred că în clipa actuală m-aş putea bucura de o judecată onestă. Se pare că sunt unica persoană din această sală a cărei opinie diferă de declaraţia oficială pe care o pregătiţi în mod evident.

— Avem nevoie de solidaritate, dar trebuie să fim obiectivi, rosti consilierul ştiinţific. Doamnă Lang, v-am citit articolele despre HERV. Cercetarea dumneavoastră a fost deschizătoare de drumuri şi sclipitoare. Aţi putea fi realmente nominalizată pentru Premiul Nobel. Opiniile dumneavoastră contrare trebuie luate în considerare, iar noi suntem pregătiţi să le ascultăm. Regret sincer că nimeni nu dispune de suficient timp pentru aşa ceva.

Îi făcu semn să se apropie, şi Kaye porni spre pupitru. Phillips păşi într-o parte.

— Mi-am exprimat părerile în mai multe discuţii avute cu domnul Dicken, începu Kaye, ca şi într-o conversaţie purtată cu doamna Cross şi cu domnul Jackson. În dimineaţa aceasta am întocmit un dosar de articole care-mi susţin ipoteza, dintre care unele îmi aparţin, şi dovezi compilate din studii ale Proiectului Genomul Uman, din biologia evoluţionistă şi chiar din paleontologie.

Deschise servieta şi înmână teancul de dosare lui Nilson, care le trecu în stânga ei.

— Încă nu am veriga concluzivă care să-mi lege laolaltă toate teoriile, continuă Kaye, apoi sorbi dintr-un pahar cu apă pe care i-l întinsese Augustine. Datele ştiinţifice de la mumiile Innsbruck nu au fost până acum făcute publice.

Jackson dădu ochii peste cap în mod ostentativ.

— Am însă rapoarte preliminare privind dovezile strânse de domnul Dicken în Turcia şi Republica Georgia.

Vorbi douăzeci de minute, concentrându-se asupra specificaţiilor şi cercetărilor ei asupra elementelor transpozabile şi HERV-DL3. Încheie, descriind căutarea cu succes a versiunilor de LPC, pe care o întreprinsese chiar în ziua când Jackson o anunţase de mutaţiile suferite în SHEVA.

— Eu cred că SHEVA-X este o copie de rezervă sau un răspuns alternativ la eşecul transmisiilor laterale iniţiale de a produce copii viabili. Sarcinile de etapa a doua induse de SHEVA-X nu vor fi vulnerabile la perturbaţiile virale induse de herpes. Ele vor produce copii sănătoşi şi viabili. Nu am dovezi directe în privinţa aceasta, deoarece până acum nu cunosc asemenea copii care să se fi născut. Mă îndoiesc totuşi că va trebui să aşteptăm mult. Ar trebui să fim pregătiţi.

Kaye fu surprinsă că vorbise atât de coerent, însă era jalnic

de conştientă că-i era imposibil să schimbe opinia generală. Augustine o privi atent, cu admiraţie i se păru ei, şi-i aruncă un zâmbet scurt.

— Vă mulţumesc, doamnă Lang, zise Phillips. Întrebări?

Frank Shawbeck ridică mâna.

— Domnul Dicken vă susţine concluziile?

Dicken făcu un pas în faţă.

— Le-am susţinut pentru un timp, dar dovezi recente m-au convins că mă înşelasem.

— Ce dovezi? strigă Jackson.

Augustine clătină din deget în semn de admonestare, însă acceptă întrebarea.

— Sunt de părere că SHEVA suferă mutaţii la fel ca o boală. Nimic nu mă convinge că nu acţionează ca un patogen uman.

— Doamnă Lang, întrebă Shawbeck, este adevărat că forme de HERV anterior presupus noninfecţioase au fost asociate cu unele tipuri de tumori?

— Aşa este. În acelaşi timp însă, ele se exprimă în forma noninfecţioasă în multe alte ţesuturi, inclusiv în placentă. Noi avem abia acum oportunitatea de a înţelege numeroasele roluri pe care le pot juca aceste retrovirusuri endogene.

— Dar nu înţelegem de ce există ele în genomul nostru, în ţesuturile noastre, nu-i aşa, doamnă Lang? întrebă Augustine.

— Deocamdată nu cunoaştem nicio teorie care le-ar putea explica prezenţa.

— Nu cunoaştem decât acţiunile lor ca organisme cauzatoare de boli?

— Multe substanţe din corpurile noastre sunt atât pozitive, cât şi necesare, şi totuşi, ocazional, sunt implicate în boli, răspunse Kaye. Oncogenele sunt gene necesare care pot fi, de asemenea, provocate să cauzeze cancer.

Jackson ridică mâna.

— Aş dori să stopez argumentaţia aceasta cu o abordare dintr-o perspectivă evoluţionistă, rosti el. Deşi nu sunt un biolog evoluţionist şi nici măcar n-am jucat vreodată rolul unuia la televizor.

Chicote răsunară în toată sala, mai puţin din partea lui Shawbeck şi a vicepreşedintelui, care continuau să afişeze expresii împietrite.

— ... cred că m-am săturat de teoria care mi-a fost inoculată

în şcoală şi universitate. Teoria respectivă afirmă că evoluţia se desfăşoară prin mutaţii aleatorii în cadrul genomului, care alterează natura proteinelor sau a altor componente exprimate de ADN-ul nostru şi sunt de obicei nefavorabile, cauzând boala sau moartea organismului. Cu toate acestea, pe parcursul unor perioade foarte lungi de timp şi în condiţii de schimbare, mutaţiile pot crea şi forme noi care să confere avantaje. Este corect până aici, doamnă Lang?

— Da, încuviinţă Kaye, aceasta este teoria acceptată.

— Pe de altă parte, dumneavoastră păreţi a implica existenţa unui mecanism până acum nedescoperit, prin care genomul preia controlul propriei sale evoluţii, percepând cumva momentul optim de declanşare a schimbării. Corect?

— Ca să fiu sinceră, spuse Kaye, eu cred că genomul nostru este mult mai inteligent decât noi. Am avut nevoie de zeci de mii de ani ca să ajungem în punctul în care să avem speranţa de a înţelege cum funcţionează viaţa. Vreme de miliarde de ani, speciile de pe Pământ au evoluat, atât prin concurenţă, cât şi prin cooperare. Ele au învăţat cum să supravieţuiască în condiţii pe care abia ni le putem imagina. Până şi cel mai conservator biolog ştie că tipuri diferite de bacterii pot coopera şi învăţa unele de la altele, dar mulţi înţeleg acum că specii diferite de metazoare, plante şi animale, ca noi, procedează în general la fel când îşi joacă rolul în orice ecosistem. Speciile de pe Pământ au învăţat cum să anticipeze schimbările climei şi să răspundă din timp la ele, să capete un avans, iar eu cred că în cazul nostru genomul reacţionează actualmente la transformările sociale şi la stresul cauzat de ele.

Jackson se prefăcu că reflectează la ideile respective, apoi întrebă:

— Dacă dumneavoastră aţi fi îndrumătoarea unor masteranzi şi unul dintre ei v-ar propune să realizeze o lucrare despre această posibilitate, l-aţi încuraja?

— Nu, răspunse sec Kaye.

— De ce?

— Pentru că nu este un punct de vedere larg susţinut. Evoluţia a fost un domeniu foarte rigid şi închistat al biologiei şi doar puţini curajoşi contestă teoria darwiniană a Sintezei Moderne. Niciun masterand n-ar trebui să încerce să facă asta de unul singur.

— Charles Darwin a greşit, iar dumneavoastră aveţi dreptate?

Kaye se întoarse către Augustine.

— Domnul Jackson conduce de unul singur această inchiziţie?

Augustine făcu un pas înainte.

— Doamnă Lang, aceasta este o oportunitate de a le răspunde oponenţilor dumneavoastră.

Kaye reveni la Jackson şi audienţă şi miji ochii.

— Eu nu-l contest pe Charles Darwin, ci am un respect imens pentru el. Darwin ar fi recomandat să nu ne cioplim ideile în piatră înainte de a fi înţeles toate principiile. Eu nici măcar nu resping multe dintre principiile sintezei moderne; în mod clar, indiferent ce ar inventa genomul, trebuie să treacă testul supravieţuirii. Mutaţiile constituie o sursă de noutate neaşteptată şi, uneori, utilă, totuşi trebuie să existe mai mult de atât pentru a explica tot ce vedem în natură. Sinteza modernă a fost concepută într-o perioadă în care abia începeam să învăţăm natura ADN-ului şi să stabilim rădăcinile geneticii moderne. Darwin ar fi fost fascinat dacă ar fi ştiut tot ce ştim noi azi despre plasmide şi schimbul de ADN liber, despre corectarea erorilor în interiorul genomului, despre editare, transpoziţie şi virusuri ascunse, despre markeri şi structura genelor, despre toate felurile de fenomene genetice, dintre care multe nu se potrivesc deloc corect în interpretările cele mai rigide ale sintezei moderne.

— Există vreun savant de reputaţie care să susţină teoria că genomul ar fi o „minte” conştientă de sine, capabilă să judece mediul şi să determine cursul propriei sale evoluţii?

Kaye inspiră adânc.

— Aş avea nevoie de câteva ore pentru a corija şi detalia ipoteza pe care aţi amintit-o, însă răspunsul scurt este „da”. Din păcate, niciunul dintre respectivii nu se află acum aici.

— Opiniile lor sunt indiscutabile?

— Bineînţeles că nu. Nimic din domeniul acesta nu este indiscutabil. Iar eu încerc să evit cuvântul „minte”, întrucât are conotaţii personale şi religioase care nu sunt productive. Prefer să utilizez termenul „reţea”: o reţea perceptivă şi adaptivă, alcătuită din indivizi care concurează între ei, dar în acelaşi timp cooperează.

— Credeţi că această „minte” sau „reţea” ar putea fi în vreun fel echivalentul lui Dumnezeu? întrebă Jackson, însă, spre surprinderea lui Kaye, fără superioritate sau dispreţ.

— Nu, spuse ea. Propriile noastre creiere funcţionează ca reţele perceptive şi adaptive, dar eu nu cred că noi suntem divinităţi.

— Totuşi creierele noastre produc *minţi*, nu-i aşa?

— Bănuiesc că se poate spune asta, da.

Jackson ridică braţele, afişând o expresie derutată.

— În cazul acesta, ne întoarcem de unde am plecat. Un fel de Minte – poate cu *M* mare – determină evoluţia?

— Accentul şi semantica sunt din nou foarte importante aici, zise încet Kaye, apoi îşi dădu seama că ar fi fost mai bine să răspundă prin tăcere.

— V-aţi supus vreodată teoriile opiniei unui comitet de referenţi în vederea publicării într-o revistă majoră?

— Nu. Am prezentat unele aspecte în articolele mele publicate despre HERV-DL3, care au fost aprobate de comitete de referenţi.

— Multe dintre articolele dumneavoastră au fost respinse de alte reviste, este adevărat?

— Da.

— De *Cell*, de exemplu.

— Da.

— *Virology* este cea mai respectată publicaţie din domeniu?

— Este o revistă majoră care a publicat articole foarte importante, zise Kaye.

Jackson îi ignoră răspunsul.

— Îmi cer scuze că nu am avut timp să citesc toate materialele din dosarul pe care ni l-aţi distribuit, continuă el. Ştiţi ca vreunul dintre autorii ale căror articole le-aţi inclus în dosarul respectiv să fie de acord în mod complet cu teoria dumneavoastră despre desfăşurarea evoluţiei?

— Bineînţeles că nu. Este un domeniu aflat abia în dezvoltare.

— Nu „aflat abia în dezvoltare”, ci aflat într-un stadiu infantil, nu-i aşa, doamnă Lang?

— Este într-un stadiu incipient, replică ea prompt. Termenul „infantil” se poate aplica acelora care neagă dovezile evidente.

Îi fu imposibil să nu se uite la Dicken. Bărbatul îi întoarse

privirea cu fermitate nefericită.

Augustine păşi din nou înainte şi ridică mâna.

— Putem continua aşa zile întregi şi sunt sigur că ar fi o discuţie interesantă. Noi însă trebuie să judecăm dacă opinii precum cele susţinute de doamna Lang s-ar putea dovedi dăunătoare obiectivelor Grupului operativ. Misiunea noastră este de a proteja sănătatea publică, nu de a dezbate chestiuni ştiinţifice ezoterice.

— Nu este tocmai corect cum procedezi, Mark, rosti Marge Cross şi se sculă în picioare. Kaye, nu ţi se pare că aceasta este o parodie de proces?

Kaye lăsă să-i scape printre buze o combinaţie explozivă de chicotit şi oftat, plecă ochii şi încuviinţă din cap.

— Îmi pare rău că nu dispunem de timp, urmă Marge. Cu adevărat îmi pare rău. Opiniile acestea sunt fascinante şi eu împărtăşesc multe dintre ele, scumpo, dar suntem împotmoliţi fără speranţă în afaceri şi politică, şi trebuie să continuăm cu ceea ce putem susţine toţi şi cu ceea ce va înţelege populaţia. Nu văd nicio susţinere în sala aceasta şi ştiu că nu avem nici timpul, nici dorinţa de a ne angaja într-o dezbatere de amploare publică. Din păcate, domnule Augustine, suntem înţepeniţi la nivelul ştiinţei aprobate de comisii.

În mod evident, Augustine nu fu încântat de caracterizarea aceea.

Kaye se uită spre vicepreşedinte. Bărbatul îşi privea dosarul nedeschis din poală, stânjenit în mod evident de faptul că participa la o cursă în care nu putea încăleca niciun cal. Aştepta, pur şi simplu, sfârşitul dezbaterilor.

— Înţeleg, Marge, zise ea, fără să-şi poată stăpâni tremurul din glas. Îţi mulţumesc că ai limpezit lucrurile. Nu văd alternativă decât să demisionez din Grupul operativ. Valoarea mea pentru Americol este probabil redusă în felul acesta, aşa că-mi prezint demisia şi ţie.

După terminarea întrunirii, Augustine îl trase pe Dicken deoparte pe hol. Dicken încercase s-o ajungă din urmă pe Kaye, însă ea se afla prea departe pe coridor, spre lift.

— N-a mers cum aş fi dorit, spuse Augustine. Nu vreau ca ea să plece din Grupul operativ. Voiam doar să nu-şi facă publice ideile. Hristoase, este posibil ca Jackson să ne fi făcut un

deserviciu serios!

— O cunosc destul de bine pe Kaye Lang, replică Dicken. A demisionat şi nu se mai întoarce şi, da, este foarte furioasă, iar eu sunt responsabil la fel de mult ca Jackson.

— Atunci ce dracu' poţi face să-ndrepţi lucrurile?

Dicken se desprinse din strânsoarea degetelor celuilalt.

— Nimic, Mark, îi zise el. *Nada*. Şi nu-mi cere să încerc.

Shawbeck se apropie de ei, cu un chip încruntat.

— Pentru diseară este prevăzut alt marş în Washington. Grupări feministe, creştine, de negri, hispanice... Capitoliul şi Casa Albă vor fi evacuate.

— Iisuse! exclamă Augustine. Ce vor să facă, să paralizeze ţara?

— Preşedintele a fost de acord cu mobilizarea totală. Armata regulată, plus Garda Naţională. Cred că primarul va declara stare de necesitate în oraş. Vicepreşedintele pleacă diseară la Los Angeles. Domnilor, ar trebui să părăsim şi noi capitala.

Dicken o auzi pe Kaye discutând agitată cu agentul ei de securitate. Merse iute pe coridor, ca să vadă ce se întâmpla, dar erau în lift şi uşa se închise până ajunse el acolo.

Kaye stătea la recepţia de la parter, cu mâinile în şolduri şi striga din toţi rărunchii:

— *Nu vreau* protecţia ta! Nu mai vreau nimic din asta! Ţi-am spus...

— Nu am alternativă, doamnă, replică Benson cu încăpăţânarea unui buldog. Suntem în alertă de cod roşu. Nu vă puteţi întoarce la apartamentul dumneavoastră până nu aducem mai mulţi agenţi aici, iar asta va dura minimum o oră.

Agenţii de pază ai clădirii încuiau uşile din faţă şi amplasau baricade. Kaye se răsuci şi văzu baricadele şi oamenii curioşi care se aflau dincolo de uşile din sticlă. Obloane de fier coborâră lent peste intrarea de afară.

— Pot să dau un telefon?

— Nu acum, doamnă Lang, răspunse Benson. Ştiţi foarte bine că mi-aş cere scuze dacă ar fi fost din cauza mea.

— Cum să nu? Aşa cum ai făcut când l-ai anunţat pe Augustine cine a fost în apartamentul meu!

— L-au întrebat pe portar, doamnă Lang, nu pe mine.

— Şi ce urmează acum: *noi* contra *lor*? Vreau să fiu afară,

alături de oameni reali, nu aici!

— Nu cred că aţi dori să fiţi afară dacă ei v-ar recunoaşte.

— Karl, pentru Dumnezeu, *mi-am dat demisia*!

Agentul ridică mâinile şi clătină ferm din cap; asta nu conta defel.

— Şi unde voi sta atunci?

— Vă ducem împreună cu ceilalţi cercetători în apartamentul executivilor.

— Cu Jackson?

Kaye îşi muşcă buza şi privi plafonul, tremurând de un râs pe care nu şi-l putea stăvili.

62. UNIVERSITATEA DE STAT NEW YORK, ALBANY

Mitch privi pe geamul taxiului spre studenţii care demonstrau pe bulevardul străjuit de arbori. Oameni se revărsau din locuinţe şi clădiri de birouri de-a lungul direcţiei de mers a demonstranţilor. De data aceasta, nu purtau nici pancarte, nici bannere, dar toţi ţineau mâna stângă sus, cu palma îndreptată înainte şi degetele răşchirate.

Taximetristul, un imigrant somalez, se aplecă şi privi prin geamul din dreapta lui.

— Ce înseamnă mâna ridicată?

— Nu ştiu, răspunse Mitch.

Demonstraţia îi blocase la o intersecţie. Campusul universitar se afla la numai câteva cartiere depărtare, însă Mitch se îndoia că mai puteau ajunge aşa departe azi.

— Te sperie niţel, spuse taximetristul privindu-l peste umăr. Ei vor ca guvernul să facă ceva, aşa-i?

— Cred că da, încuviinţă Mitch.

Taximetristul clătină din cap.

— N-o să trec prin coloana aia. I-o coloană lungă. Domnule, te duc înapoi la gară, unde-o să fii în siguranţă.

— Nu, zise Mitch, o să cobor aici.

Plăti cursa şi se îndreptă către trotuar. Taxiul întoarse şi se îndepărtă înainte de a fi prins în ambuteiaj de alte maşini.

Mitch încleştă maxilarele. Putea percepe şi mirosi tensiunea, electricitatea socială, în coloana lungă de bărbaţi şi femei, majoritatea tineri la început, dar acum tot mai vârstnici, care ieşeau din clădiri şi mergeau cu mâna stângă ridicată.

Nu pumn, ci mână. Lui Mitch i se păru un amănunt foarte

important.

O patrulă de poliţie oprise la numai câţiva metri de el. Doi poliţişti stăteau lângă portierele deschise şi se mulţumeau să privească.

În ziua când făcuseră prima dată dragoste, Kaye glumise că ar fi trebuit să poarte mască. Făcuseră dragoste de puţine ori. Mitch simţi un nod în gât. Se întrebă câte demonstrante erau gravide, câte primiseră rezultate pozitive la testele SHEVA şi în ce fel le afectase asta relaţiile?

— Ştii ce se-ntâmplă? strigă un poliţist spre Mitch.

— Nu.

— Crezi c-o să se înrăutăţească?

— Sper că nu.

— Nouă nu ni s-a spus naibii nimic, mormăi poliţistul, apoi sui în maşină.

Echipajul dădu cu spatele, dar era de acum blocat de alte automobile şi nu se mai putea deplasa. Mitch se gândi că fuseseră înţelepţi că nu porniseră sirena.

Demonstraţia diferea de cea din San Diego. Oamenii aceştia erau obosiţi, traumatizaţi, aproape dincolo de speranţă. Mitch ar fi vrut să le spună tuturor că teama lor era inutilă, că nu era un dezastru, nu era o molimă, însă nu mai era sigur ce să creadă. Toate convingerile şi opiniile păleau în prezenţa acestui talaz masiv de emoţii, de spaime.

El nu dorea postul de la Universitatea de Stat din New York. Dorea să fie cu Kaye şi s-o protejeze; dorea s-o ajute să treacă prin problemele ei profesionale şi personale, şi dorea, în acelaşi timp, ca şi ea să-l ajute.

Nu era momentul să fii singur. Întreaga lume suferea.

63. BALTIMORE

Kaye deschise uşa apartamentului şi intră încet. Trânti după aceea uşa grea cu piciorul, închizând-o, şi o împinse şi cu mâna, ca să angajeze limba zăvorului. Îşi lăsă poşeta şi valiza pe scaun şi rămase în picioare pentru câteva clipe, parcă pentru a se orienta. Nu dormise de douăzeci şi opt de ore.

Era spre sfârşitul dimineţii.

Ledul robotului telefonic clipea întruna. O aşteptau trei mesaje. Primul era de la Judith Kushner, care o ruga s-o sune când ajungea acasă. Al doilea era de la Mitch, care-i lăsa un

număr de telefon din Albany. Al treilea era tot de la Mitch. „Am reuşit să mă întorc în Baltimore, dar n-a fost uşor. Nu m-au lăsat în clădire, deşi aveam cheia de la tine. Am încercat la Americol, însă centrala spune că nu transferă apeluri din exterior, sau că nu eşti disponibilă. Sunt foarte îngrijorat. Aici, afară, este un iad. O să revin peste câteva ore, să văd dacă te-ai întors.”

Femeia îşi şterse ochii şi înjură încetişor. Abia mai putea să vadă. Se simţea ca şi cum ar fi fost împotmolită în melasă şi nimeni n-o lăsa să-şi cureţe pantofii.

Sediul Americol fusese înconjurat timp de nouă ore de patru mii de protestatari, care paralizaseră complet traficul din jurul clădirii. Poliţia intervenise şi izbutise să disperseze mulţimea, fragmentând-o în grupuri mai mici şi mai puţin controlate, dar izbucniseră răzmeriţe. Se aprinseseră focuri, fuseseră răsturnate maşini.

— Unde să sun, Mitch? murmură Kaye, luând telefonul din încărcător.

Răsfoia cartea de telefoane, căutând numărul de la YMCA, când aparatul îi ţârâi în mână.

Îl duse la ureche, bâjbâind.

— Alo?

— Tot eu sunt, Intrusul Negru. Cum eşti?

— Mitch, of, Doamne! Sunt bine, însă frântă de oboseală.

— Am umblat prin tot oraşul. Au incendiat o parte din centrul pentru convenţii.

— Ştiu. Tu unde eşti?

— La o intersecţie depărtare. Pot să-ţi văd clădirea şi Turnul Pepto-Bismol.

— Bromo-Seltzer, izbucni Kaye în râs. E albastru, nu roz. Inspiră adânc. Nu vreau să mai vii aici. Vreau să zic că nu mai vreau să fiu cu tine *aici*. Haide că nu mai înţelegi nimic. Mitch, am mare nevoie de tine. Vino, te rog. Vreau să-mpachetez şi să plec. Benson este tot aici, dar e jos, la recepţie. O să-i spun să te lase să intri.

— Nici măcar n-am mai încercat să obţin slujba de la Universitatea New York, spuse Mitch.

— Eu mi-am dat demisia din Americol şi Grupul operativ. Acum suntem egali.

— Suntem amândoi vagabonzi?

— Fără casă, fără masă şi fără mijloace vizibile de întreţinere. Există totuşi un cont bancar măricel.

— Unde să mergem? întrebă bărbatul.

Kaye scotoci în poşetă şi scoase cele două cutiuţe care conţineau kituri de test SHEVA. Le luase din magazia comună de la nivelul al şaptelea din Americol.

— Ce zici de Seattle? Parcă ai un apartament în Seattle, nu?

— Da.

— Splendid! Te doresc, Mitch. Haide să trăim de-a pururi în apartamentul tău de burlac din Seattle.

— Eşti sonată. Vin imediat.

Mitch închise şi femeia râse uşurată, după care izbucni în plâns. Se mângâie cu receptorul pe obraz, îşi dădu seama cât de nebunesc era gestul acela şi îl puse jos.

— Sunt cu nervii în piuneze, vorbi de una singură, mergând spre bucătărie.

Îşi scoase pantofii, luă o litografie Parrish, care fusese a mamei ei, o întinse pe masa din sufragerie şi puse peste ea toate celelalte litografii care îi aparţineau ei, familiei, trecutului.

În bucătărie, umplu un pahar cu apă rece de la dozatorul frigiderului.

— La dracu' cu luxul, la dracu' cu securitatea! La dracu' cu proprietatea!

Parcurse o listă de zece alte lucruri pe care le dădu dracului şi încheie cu „la dracu' cu proasta de *mine*".

După aceea, îşi aminti că ar fi fost bine să-l anunţe pe Benson că sosea Mitch.

64. ATLANTA

Dicken porni spre vechiul lui birou de la nivelul al doilea al subsolului din Clădirea 1 de pe Clifton Road nr. 1600. În timp ce mergea, examină materialele din interiorul unui pachet învelit în ţiplă: un permis de securitate nou, de grad federal, instrucţiuni recente despre noile proceduri de securitate, idei de discutat în întâlnirile ce fuseseră stabilite în timpul săptămânii.

Nu-i venea să creadă că se ajunsese la aşa ceva. Soldaţii din Garda Naţională patrulau prin complex şi în jurul lui şi, cu toate că deocamdată nu se înregistraseră incidente violente la

CCPB, centrala telefonică primea zilnic până la zece apeluri de amenințare.

Bărbatul își deschise ușa biroului și rămase pentru o clipă nemișcat, savurând răcoarea și liniștea dinăuntru. Își dorea să fi fost în Lagos sau Tegucigalpa. Se simțea mai în largul lui când lucra în condiții grele, în locuri îndepărtate; până și Georgia fusese cam prea civilizată, și de aceea cam prea periculoasă, pentru gusturile lui.

Prefera virusurile în locul oamenilor scăpați de sub control.

Aruncă pachetul pe masă. Pentru un moment, nu-și putu aminti de ce se afla aici; venise să ia ceva pentru Augustine. După aceea, își aduse aminte de rapoartele autopsiilor efectuate în spitalul Northside asupra sarcinilor din etapa întâi. Augustine lucra la un plan atât de strict secret, încât Dicken nu știa absolut nimic despre el, însă toate fișierele referitoare la HERV și SHEVA îi erau imediat transmise.

Găsi rapoartele, apoi rămase pe gânduri, amintindu-și conversația purtată cu Jane Salter cu luni în urmă, despre țipetele maimuțelor din vechile încăperi de la subsol.

Bătu cu vârful pantofului în podea, în ritmul unui cântecel pentru copii, vechi și licențios, și murmură:

— Gândacii intră și gândacii ies, maimuțele țipă și gorilele bes...

Nu mai putea fi nicio îndoială în privința asta. Christopher Dicken era un jucător de echipă și nu spera altceva decât să supraviețuiască cu mintea și cu emoțiile întregi.

Ridică pachetul învelit în țiplă și dosarele și părăsi biroul.

65. BALTIMORE

28 aprilie

Kaye își puse pe umăr geanta de voiaj. Mitch luă două valize și rămase în pragul ușii, ținută deschisă de un opritor din cauciuc. Încărcaseră deja trei cutii în mașina din garajul blocului.

— Mi-au spus să păstrăm legătura, spuse Kaye și-i arătă un telefon mobil negru. Marge plătește abonamentul. Iar Augustine mi-a spus să nu acord niciun interviu. Asta n-ar fi greu. Tu?

— Buzele-mi sunt pecetluite.

— Cu sărutări? îl lovi ușor Kaye cu șoldul.

Benson îi urmă în garaj şi se uită cu o expresie de dezaprobare cum încărcau automobilul lui Mitch.

— Nu-ţi place ideea mea de libertate? îl întrebă provocator Kaye şi trânti capacul portbagajului.

Arcurile din spate ale maşinii gemură.

— Luaţi totul cu dumneavoastră, doamnă, răspunse agentul inexpresiv.

— Nu-l încântă cei cu care te-ntovărăşeşti, zise Mitch.

— Asta pentru că-i un om cu bun-gust, replică femeia stând lângă Benson şi pieptănându-se.

Benson zâmbi.

— Greşiţi că plecaţi fără protecţie.

— Poate că da. Îţi mulţumesc pentru vigilenţă. Transmite tuturor recunoştinţa mea.

— Da, doamnă. Mult noroc.

Kaye îl strânse în braţe şi agentul se înroşi.

— Să-i dăm drumul, zise ea.

Atinse cu vârfurile degetelor tocul portierei Buickului, vopseaua albastru-prăfuit, uşor zgrunţuroasă şi mată de uzură. Îl întrebă pe Mitch cât de veche era maşina.

— Nu ştiu. Zece, cincisprezece ani.

— Găseşte un dealer, spuse ea. O să-ţi cumpăr un Land Rover nou-nouţ.

— Da, încuviinţă el arcuind o sprânceană, este mai puţin confortabilă, dar prefer să nu fim bătători la ochi.

— Îmi place cum faci asta, rosti Kaye şi ridică spectaculos din sprâncenele ei mult mai subţiri.

Bărbatul izbucni în râs.

— Dă-o dracu’ atunci! încuviinţă ea. Mergem cu Buickul. O să campăm sub cerul liber.

66. ÎN DRUM SPRE WASHINGTON, D.C.

Avionul Air Force Falcon începu să ruleze lin spre est. Augustine sorbea dintr-o coca-cola şi privea frecvent pe geam, neliniştit în mod evident în privinţa zborului. Dicken nu ştiuse asta despre el; nu mai zburaseră niciodată împreună.

— Putem întocmi un dosar bine documentat, potrivit căruia chiar dacă fetuşii SHEVA din etapa a doua ar supravieţui naşterii, ar fi purtătorii unei mari varietăţi de HERV-uri infecţioase, zise Augustine.

— Pe ce dovezi? întrebă Jane Salter.

Era uşor îmbujorată la faţă de la căldura din avion de dinaintea decolării; oricum, era mai degrabă neimpresionată de accesoriile militare.

— Am cerut Grupului operativ să colaţioneze rezultatele biopsiilor din ultimele două săptămâni, pur şi simplu din instinct. Noi ştim că HERV se exprimă în numeroase condiţii, dar particulele n-au fost niciodată infecţioase până acum.

— Tot nu ştim cărui scop slujesc particulele noninfecţioase, bineînţeles dacă slujesc vreunui scop, spuse Salter.

Ceilalţi membri de personal, mai tineri şi mai puţin experimentaţi, stăteau tăcuţi în scaunele lor, mulţumindu-se să asculte.

— În tot cazul, nu unui scop bun, lovi Augustine cu palma în braţul scaunului. Înghiţi un nod mare şi privi din nou pe geam. HERV continuă să producă particule virale care nu sunt infecţioase. Asta până când SHEVA codifică un kit complet, tot ce-i trebuie unui virus ca să asambleze şi să evadeze dintr-o celulă. Am opinii din partea a şase experţi, printre care Jackson, că SHEVA poate să „înveţe” alte HERV-uri cum să redevină infecţioase. Vor fi cel mai active în indivizi ale căror celule se divid rapid, iar asta înseamnă fetuşi SHEVA. Este posibil s-avem de-a face cu boli pe care nu le-am mai văzut de milioane de ani.

— Boli care s-ar putea să nu mai fie patogene la om, rosti Dicken.

— Ne putem asuma riscul ăsta? întrebă Augustine.

Celălalt bărbat ridică din umeri.

— Ce vei recomanda atunci? zise Salter.

— Washington este deja sub stare de asediu şi va trece la aplicarea legii marţiale în clipa în care cineva decide să spargă o vitrină sau să răstoarne o maşină. Fără demonstraţii, fără comentarii inflamatorii. Politicienilor nu le place să fie linşaţi. Nu va trece mult. Oamenii obişnuiţi sunt ca vitele într-o cireadă, şi până acum au existat suficiente fulgere pentru a-i speria până şi pe cowboy.

— Nu-i o comparaţie tocmai fericită, domnule Augustine, comentă Salter sec.

— O s-o rafinez. Nu-s în forma cea mai bună la altitudinea de şase mii de metri.

— Crezi că se va proclama legea marţială, vorbi Dicken, şi atunci vom putea rechiziţiona toate femeile gravide şi să le luăm pruncii... pentru testare?

— E oribil, admise Augustine. Probabil că majoritatea, dacă nu chiar toţi fetuşii vor muri. Dar dacă vor supravieţui, cred că vom putea obţine rechiziţia lor.

— Asta înseamnă să turnăm gaz peste foc, comentă Dicken.

Augustine încuviinţă gânditor.

— Mi-am stors creierii încercând să găsesc o soluţie diferită. Voi saluta alternative.

— Poate că n-ar trebui să tulburăm apele chiar acum, spuse Salter.

— Deocamdată n-am intenţia să spun sau să fac absolut nimic. Cercetările continuă.

— Ar fi bine să fim pe sol ferm, rosti Dicken.

— Aşa-i, fir-ar al dracu'! făcu o grimasă Augustine. *Terra firma* şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

67. PLECÂND DIN BALTIMORE

— Toţi sunt cu nervii la pământ, observă Mitch, pe când şofa pe şoseaua statală 26 pentru a părăsi oraşul, ferindu-se de arterele principale.

Numărul mare de demonstraţii – ale camionagiilor, motocicliştilor, ba chiar şi ale bicicliştilor, toţi dornici să dovedească un crâmpei de nesupunere civilă – paralizaseră rutele principale. Şi aşa fură nevoiţi să aştepte douăzeci de minute în centrul oraşului, pentru ca poliţia să cureţe tonele de gunoaie deversate de lucrătorii de salubritate care protestau.

— Le-am înşelat aşteptările, zise Kaye.

— Nu tu le-ai înşelat aşteptările, replică bărbatul şi încercă să găsească o străduţă laterală pe care să întoarcă.

— Eu am dat-o-n bară şi n-am ştiut să-mi susţin cazul.

Kaye fredona nervoasă în barbă.

— Ceva în neregulă? întrebă Mitch.

— Nimic, replică ea prompt. Doar întreaga planetă blestemată.

În Virginia de Vest, opriră într-un camping KOA şi plătiră treizeci de dolari pentru un loc pe care să-şi instaleze cortul.

Mitch montă cortul-dom uşor, pe care-l cumpărase în Austria, înainte s-o fi întâlnit pe Tilde, şi un aragaz mic de campanie sub un stejar tânăr, cu vedere peste o vale puţin adâncă, în care două tractoare stăteau neclintite pe un câmp arat cu grijă.

Soarele apusese cu douăzeci de minute în urmă şi cerul era împestriţat de nori uşori. Aerul abia începuse să se răcorească. Kaye îşi simţea părul lipicios şi o rodea elasticul slipului.

Altă familie ridicase două corturi la o sută de metri mai departe, în rest, campingul era complet pustiu.

— Ia vino aici, îi spuse Kaye lui Mitch şi intră în cort.

Îşi scoase rochia şi se întinse pe sacul de dormit pe care îl derulase bărbatul. Mitch lăsă aragazul şi băgă capul în cort.

— Dumnezeule, femeie, rosti el admirativ.

— Îmi simţi mirosul?

— Absolut, doamnă, răspunse Mitch cu accentul din Carolina de Nord, discret, al agentului Benson. Se strecură lângă ea. Încă-i niţel cam cald.

— Eu îţi simt mirosul, spuse Kaye.

Expresia chipului ei era serioasă şi doritoare. Îl ajută să-şi scoată cămaşa şi bărbatul îşi trase pantalonii, apoi se întinse către trusa de ras în care ţinea prezervativele. Când dădu să rupă ambalajul de staniol al unuia, Kaye se aplecă şi-i sărută penisul erect.

— Nu şi de data asta, zise ea. Îl linse iute şi ridică ochii. Te vreau acum, fără nimic între noi.

Mitch îi prinse capul în palme şi-i ridică gura.

— Nu.

— De ce?

— Eşti la ovulaţie.

— De unde dracu’ ştii?

— O pot vedea în pielea ta. O pot mirosi.

— Pun pariu că poţi, spuse ea admirativ. Mai poţi simţi şi alt miros?

Se trase mai aproape de el, se sculă deasupra capului lui şi-şi trecu un genunchi de cealaltă parte.

— De primăvară, zise Mitch întorcându-i favoarea.

Femeia îşi arcui spinarea, se răsuci pe jumătate şi-l dezmierdă blând, în vreme ce el îşi îngropase capul între picioarele ei.

— A balerină, rosti Mitch cu glas înăbuşit.

— Şi tu eşti potent. N-ai spus altceva.

— Mmm.

Kaye îşi ridică din nou torsul, se rostogoli de pe el şi se întoarse pentru a fi faţă în faţă.

— Năpârleşti, zise ea.

Mitch se încruntă derutat.

— Poftim?

— Transmiţi SHEVA. Testele mele sunt pozitive.

— Hristoase, Kaye, dar chiar te pricepi să strici dispoziţia. Mitch îşi ridică genunchii la piept şi se trase înapoi într-un colţ al cortului. N-am crezut că s-ar putea întâmpla aşa repede.

— Ceva crede că sunt femeia ta, zise Kaye. Natura spune că noi vom fi împreună mult timp. Vreau ca asta să fie adevărat.

Mitch era complet derutat.

— Şi eu vreau, dar nu trebuie să ne comportăm ca nişte idioţi.

— Toţi bărbaţii doresc să facă dragoste cu femeile aflate la ovulaţie. Este în genele lor.

— Asta-i o tâmpenie absolută. Ce dracu' faci?

Kaye se îndepărtă de el şi rămase stând în genunchi. Din cauza ei începuse să-l doară capul. Cortul era plin de mirosurile lor şi nu putea gândi limpede.

— Mitch, noi le putem dovedi că se-nşală.

— În legătură cu ce?

— Cândva eram îngrijorată că munca şi familia nu s-ar potrivi laolaltă. Acum nu mai există niciun conflict. Eu sunt propriul meu laborator.

Mitch scutură vehement din cap.

— Nu.

Kaye se întinse lângă el, punându-şi braţul sub cap.

— Sunt destul de directă, nu? întrebă încetişor.

— N-avem nici cea mai mică idee despre ce se va-ntâmpla, rosti Mitch.

Ochii i se umpleau de lacrimi calde, pe jumătate de teamă, pe jumătate de altă emoţie pe care n-o putea defini – ceva apropiat de fericirea fizică pură. Corpul lui o dorea enorm de intens pe femeie, o dorea *acum*. Dacă ar fi cedat, ştia că ar fi fost actul sexual suprem al vieţii lui. Iar dacă ar fi cedat acum, se temea că nu şi-ar fi iertat-o niciodată.

— Ştiu că tu crezi că noi avem dreptate şi mai ştiu că ai fi un

tată bun, zise Kaye cu ochii mijiţi la dimensiunea unor fante, apoi ridică încet un picior. Dacă nu facem ceva acum, poate că nu se va întâmpla niciodată şi nu vom şti niciodată. Fii bărbatul meu. Te rog!

Lacrimile năvăliră ca un potop şi Mitch îşi ascunse faţa. Ea se ridică şi-l ţinu în braţe şi-şi ceru iertare, simţindu-l cum tremură. El bolborosi o serie confuză şi sacadată de cuvinte despre femeile care pur şi simplu nu înţelegeau, care nu puteau înţelege niciodată.

Kaye îl linişti şi se întinse lângă el, iar pentru o vreme briza legănă cu blândeţe uşa cortului peste tăcerea lor.

— Nu-i nimic greşit, spuse ea. Îşi şterse chipul şi-l privi de deasupra, înspăimântată de ceea ce provocase. Poate că-i unicul lucru corect.

— Îmi pare rău, rosti Kaye rigid pe când încărcau maşina.

Un curent de aer răcoros suia până la ei de pe ogorul neted de sub camping. Frunzele stejarilor şopteau. Tractoarele stăteau nemişcate pe arăturile perfecte şi pustii.

— N-ai niciun motiv să-ţi pară rău, răspunse Mitch scuturând cortul.

Îl împături şi-l rulă, apoi îl introduse în tocul lung din material textil, după care, cu ajutorul femeii, scoase beţele cortului şi le fixă în mănunchiuri legate de sus până jos cu nişte cordeline.

Nu făcuseră dragoste peste noapte şi Mitch dormise foarte puţin.

— Ai visat ceva? întrebă Kaye, în timp ce-şi sorbeau cafeaua preparată pe aragazul de campanie.

El clătină din cap.

— Tu?

— N-am dormit mai mult de două ore, zise Kaye. Am visat că lucram la Ecobacter. Veneau şi plecau tot felul de oameni. Erai şi tu acolo.

Nu dori să-i spună lui Mitch că în vis nu-l recunoscuse.

— Nimic foarte incitant, comentă el.

Pe drum nu văzură nimic neobişnuit, nimic nelalocul său. Merseră către vest pe drumuri cu două benzi, prin aşezări mici, localităţi miniere, orăşele vechi, orăşele obosite, orăşele

revopsite şi reparate, împodobite frumos, cu conace vechi şi maiestuoase din cartiere cândva bogate, transformate acum în pensiuni turistice pentru tinerii cu bani din Philadelphia şi Washington, ba chiar şi din New York.

Mitch deschise aparatul de radio şi auziră despre procesiunile de veghe cu lumânări de pe Capitoliu care-i cinstiseră pe senatorii decedaţi şi despre funeraliile altor oameni omorâţi în revoltă. Reportaje despre eforturile pentru obţinerea unui vaccin, despre oamenii de ştiinţă care credeau acum că torţa îi fusese trecută lui James Mondavi sau poate unei echipe de la Princeton. Jackson părea să se afle pe o pantă descendentă şi, în ciuda celor întâmplate, lui Kaye îi păru rău pentru el.

Luară masa de prânz la High Street Grill din Morgantown, un local recent reamenajat pentru a părea vechi şi tradiţional, cu decor colonialist şi mese din lemn gros, acoperite cu plastic transparent. Firma de afară anunţa că restaurantul era „Doar ceva mai vechi decât Mileniul şi mult mai puţin important”.

Kaye muşcă din sandvici şi-l urmări pe Mitch cu atenţie.

El îi evita ochii şi privea în jur la clienţi, toţi ocupaţi impasibili cu alimentarea propriilor corpuri. Cuplurile mai vârstnice mâncau în tăcere; un bărbat singur îşi trântise căciula de lână pe masă, lângă o ceaşcă din plastic cu cafea; într-un separeu, trei adolescente ciuguleau din îngheţate cu linguriţe lungi din oţel. Personalul era tânăr şi prietenos şi nicio femeie nu purta mască.

— Mă face să mă simt ca şi cum aş fi un tip obişnuit, comentă Mitch încet uitându-se la bolul cu chili din faţa lui. N-am crezut niciodată că voi fi un tată bun.

— De ce? întrebă Kaye cu glas la fel de încet, de parcă ar fi împărtăşit un secret.

— M-am concentrat mereu asupra muncii mele, am rătăcit ici şi colo şi am mers în locuri unde erau chestii interesante. Sunt destul de egoist. Nu m-am gândit niciodată că vreo femeie inteligentă ar dori ca eu să fiu tată sau măcar soţ. Unele mi-au dat clar de înţeles că tocmai de aceea nu rămâneau lângă mine.

— Da, încuviinţă Kaye complet concentrată asupra lui, de parcă fiecare cuvânt ar fi putut conţine un răspuns esenţial pentru rezolvarea unei enigme care o nedumerea.

Chelneriţa îi întrebă dacă mai voiau ceai sau vreun desert.

Refuzară ambele propuneri.

— Locul ăsta-i foarte obişnuit, banal, rosti Mitch, ridicând lingura şi descriind cu ea un arc scurt, către restul localului. Mă simt ca un gândac mare în mijlocul unui living dintr-un tablou de Norman Rockwell.

Femeia izbucni în râs.

— Asta-i, zise ea.

— Ce vrei să zici?

— Te ascultam cum vorbeşti şi mi-am simţit pur şi simplu măruntaiele fremătând.

— Mâncarea-i de vină, spuse Mitch.

— Ba tu.

— Trebuie să fiu soţ înainte de a putea fi tată.

— În tot cazul, nu-i mâncarea de vină. Tremur, Mitch.

Întinse mâna şi bărbatul îşi lăsă lingura ca să i-o apuce. Degetele ei erau reci şi dinţii îi clănţăneau, deşi în local era cald.

— Cred c-ar trebui să ne căsătorim, zise Mitch.

— Asta-i o idee minunată.

El întinse mâna.

— Vrei să te măriţi cu mine?

Kaye îşi ţinu răsuflarea pentru o clipă.

— Oh, Doamne, da…

— Suntem nebuni şi nu ştim ce ne-aşteaptă.

— Nu.

— Suntem pe punctul de a încerca să facem ceva nou şi diferit de noi, zise Mitch. Nu ţi se pare înfricoşător?

— Complet, încuviinţă Kaye.

— Şi dacă ne-nşelăm, va urma dezastru după dezastru. Durere. Suferinţă.

— Nu ne înşelăm. Fii bărbatul meu.

— Sunt bărbatul tău.

— Mă iubeşti?

— Te iubesc în feluri pe care nu le-am mai simţit niciodată.

— Atât de repede… Asta-i incredibil.

Mitch aprobă apăsat din cap.

— Dar te iubesc prea mult ca să nu fiu puţin critic.

— Ascult.

— Mă nelinişteşte felul în care te numeşti „un laborator”. Sună rece şi cumva străin.

— Sper să vezi dincolo de cuvinte. Să vezi ce sper eu să spun şi să fac.

— S-ar putea să văd, spuse Mitch. Însă la limită. Aerul se simte foarte rarefiat în locul unde ne aflăm acum.

— Ca pe un munte.

— Mie nu-mi plac munţii prea mult.

— Mie-mi plac, zise Kaye, gândindu-se la pantele şi piscurile albe ale muntelui Kazbeg. Îţi oferă libertate.

— Da, spuse Mitch. Aruncă-te din vârf şi capeţi trei mii de metri de libertate pură.

Pe când el achita consumaţia, Kaye se duse la toaletă. Mânată de un impuls brusc, scoase din portofel cartela telefonică şi o foaie de hârtie şi ridică receptorul unui aparat public.

O sună pe Luella Hamilton, la locuinţa ei din Richmond, statul Virginia. Izbutise s-o convingă pe centralista spitalului să-i dea numărul acela.

Răspunse un glas bărbătesc profund şi melodios.

— Mă scuzaţi, pot vorbi cu doamna Hamilton?

— Eram la masă, răspunse bărbatul. Cine o caută?

— Kaye Lang. Doctoriţa Lang.

Bărbatul mormăi ceva, apoi strigă:

— Luella!

Trecură câteva secunde. Alte glasuri. Luella Hamilton preluă receptorul şi se auziră doar gâfâieli apăsate, după aceea glasul ei familiar şi calm.

— Albert spune că vorbesc cu Kaye Lang, aşa este?

— Eu sunt, doamnă Hamilton.

— Acum sunt acasă, Kaye, şi nu mai trebuie să fiu controlată.

— Doamnă Hamilton, voiam să te anunţ că nu mai fac parte din Grupul operativ.

— Te rog, spune-mi Lu. De ce nu mai eşti cu ei, Kaye?

— Am pornit pe drumuri diferite. Acum am plecat în Vest şi eram îngrijorată în privinţa ta.

— N-ai de ce să fii îngrijorată. Albert şi copiii sunt sănătoşi, iar eu mă simt foarte bine.

— Eram pur şi simplu îngrijorată. M-am gândit mult la tine.

— Doamna Lipton mi-a dat nişte pastile care-i omoară pe copii înainte să crească prea mult înăuntrul tău. Ştii despre pastile.

— Da.

— N-am spus nimănui şi ne-am gândit la asta, dar Albert şi cu mine mergem mai departe. El crede în unele din chestiile pe care le zic savanţii, însă nu în toate şi-n plus mai zice că-s prea urâtă ca să-l fi înşelat pe la spate. Izbucni într-un râs bogat, neîncrezător. Nu prea ne cunoaşte pe noi, femeile, şi ce ne poate pielea, aşa-i, Kaye? După care urmă pe un ton iritat, către cineva de lângă ea: Termină! Nu vezi că vorbesc la telefon?

— Aşa-i, spuse Kaye.

— O să ţinem copilul ăsta, urmă doamna Hamilton, punând accentul pe *ţinem*. Să-i spui asta doamnei doctor Lipton şi celor din clinică. Indiferent ce-o fi, este al *nostru* şi-i vom oferi o şansă să lupte.

— Mă bucur s-aud asta, Lu.

— Da? Eşti curioasă şi tu, Kaye?

Kaye râse şi-şi simţi râsul împiedicându-se, ameninţând să se schimbe în lacrimi.

— Sunt.

— Vrei să vezi copilul ăsta când se naşte, aşa-i?

— Aş vrea să vă cumpăr la amândoi un cadou.

— Frumos din partea ta. Păi atunci caută-ţi şi tu un bărbat, îmbolnăveşte-te de gripa asta şi-o să ne vizităm şi-o să ne comparăm copiii noştri frumoşi, ce zici? O să-ţi cumpăr *şi eu* un cadou.

Propunerea aceea nu purta nicio sugestie de furie, absurditate sau resentiment.

— S-ar putea s-o fac, Lu.

— O să ne descurcăm noi, Kaye. Mulţumesc pentru că te-ai gândit la mine şi... pentru că m-ai privit ca pe un om, nu ca pe un cobai.

— Pot să-ţi mai telefonez?

— O să ne mutăm în curând, dar o să ne găsim noi, Kaye. O să ne găsim noi. Ai grijă de tine.

Kaye porni pe coridorul lung al toaletelor. Îşi atinse fruntea. Era fierbinte. Şi simţea şi tulburări stomacale. *Îmbolnăveşte-te de gripa asta şi-o să ne vizităm şi-o să ne comparăm copiii*.

Mitch o aştepta în faţa restaurantului, cu mâinile în buzunare, mijind ochii la maşinile care treceau prin faţă. Când

auzi deschizându-se uşa grea din lemn, se răsuci şi-i zâmbi.

— Am sunat-o pe doamna Hamilton, zise ea. Vrea să păstreze copilul.

— Foarte curajos din partea ei.

— Oamenii procreează copii de milioane de ani.

— Da. Floare la ureche. Unde vrei să te măriţi? întrebă Mitch.

— Ce zici de Columbus?

— Eu mă gândisem la Morgantown.

— De ce nu?

— Dacă mai stau să mă gândesc mult la asta, voi fi complet inutil.

— Mă-ndoiesc, răspunse Kaye.

Aerul proaspăt o făcea să se simtă mai bine.

Merseră pe Sprice Street şi Mitch îi cumpără o duzină de trandafiri din florăria Monongahela. Ocoliră apoi clădirea Magistraturii districtului, trecură pe lângă un centru pentru pensionari, după aceea traversară High Street şi se îndreptară spre turnul înalt cu ceas şi catarg al tribunalului districtual. Se opriră lângă un coronament întins de arţari şi examinară cărămizile incrustate şi inscripţionate, aranjate în curtea tribunalului.

— „În amintire iubitoare, James Crutchfield, 11 ani”, citi Kaye.

Vântul foşnea printre ramurile arţarilor, făcând frunzele verzi să fluture încetişor, cu sunet de glasuri încete sau amintiri vechi.

— „Iubirea mea vreme de cincizeci de ani, May Ellen Baker”, citi Mitch.

— Crezi că vom fi împreună atâta timp? întrebă Kaye.

Bărbatul surâse şi o prinse de umăr.

— N-am fost niciodată însurat, rosti el. Sunt naiv. Aş zice da, vom fi.

Trecură pe sub arcada de piatră din dreapta turnului şi intrară pe uşile duble.

În oficiul de stare civilă districtual, o încăpere lungă, plină cu rafturi de cărţi şi mese pe care se aflau volume uriaşe, cu coperte negru şi verde, jerpelite, de tranzacţii imobiliare, primiră formulare pe care să le completeze şi li se spuse unde să-şi facă analizele de sânge.

— Asta-i legea statului, îi anunţă funcţionara bătrână de dinapoia biroului larg din lemn şi surâse înţelept. Se face analiza pentru sifilis, gonoree, HIV, herpes şi cea nouă – SHEVA. Cu câţiva ani în urmă au încercat să elimine obligativitatea analizei de sânge, dar totul s-a schimbat acum. Aşteptaţi trei zile, după care vă puteţi căsători la o biserică sau la un judecător itinerant în orice district din stat. Foarte frumoşi trandafirii, scumpo! îşi ridică ochelarii ce-i atârnau pe un lănţişor de aur în jurul gâtului şi-i cercetă cu şiretenie. Nu vor fi necesare acte care să vă dovedească vârsta legală. De ce aţi întârziat atâta?

Le întinse formularele şi actele necesare pentru analize.

— N-o să luăm certificatul de aici, îi zise Kaye lui Mitch când ieşiră din clădire. Ştii ce-o să ne iasă la analize.

Se aşezară pe o bancă de lemn de sub arţari. Era ora patru şi cerul se înnora rapid. Kaye îşi lăsă capul pe umărul bărbatului.

Mitch îi mângâie fruntea.

— Eşti fierbinte. S-a-ntâmplat ceva?

— Dovada pasiunii noastre.

Kaye îşi mirosi florile apoi, când căzu prima picătură de ploaie, ridică mâna şi rosti solemn:

— Eu, Kaye Lang, te iau pe tine, Mitch Rafelson, de soţ în această epocă de confuzie şi tulburări.

El o privi fix.

— Ridică mâna, spuse Kaye, dacă mă vrei.

Mitch înţelese despre ce era vorba, îi prinse mâna şi se strădui să se ridice la înălţimea momentului.

— Vreau să fii soţia mea, prin iad şi potop, să avem şi să păstrăm, să ne veselim şi să cinstim, indiferent dacă vor avea sau nu camere la han, amin.

— Te iubesc, Mitch.

— Te iubesc, Kaye.

— Bine, încuviinţă ea. Acum sunt soţia ta.

Când ieşiră din Morgantown, îndreptându-se către sud-vest, Mitch spuse:

— Să ştii că o cred. Cred că suntem căsătoriţi.

— Asta-i ceea ce contează, încuviinţă Kaye şi se apropie de el.

În seara aceea, la periferia Clarksburgului, făcură dragoste pe un pat mic, într-o cameră întunecoasă de motel cu pereţi din

BCA. Ploaia de primăvară cădea pe acoperişul plat şi picura de pe streşini cu ritm monoton, liniştitor. Ei nu se acoperiră nicio clipă, ci rămaseră goi laolaltă, cu membrele drept pături, pierduţi unul în celălalt, fără să mai aibă nevoie de nimic.

Universul deveni mic, strălucitor şi foarte cald.

68. VIRGINIA DE VEST ŞI OHIO

Ploaia şi ceaţa îi urmăriră de la Clarksburg. Cauciucurile bătrânului Buick albastru zumzăiau constant pe drumuri ude, care se strecurau prin defileuri tăiate în calcar şi în jurul unor dealuri verzi, scunde şi rotunde. Ştergătoarele de parbriz îşi legănau cozile negre şi scurte, amintindu-i lui Kaye de Fiatul mic şi astmatic al lui Lado, pe şoseaua militară gruzină.

— Îi mai visezi? îl întrebă femeia pe Mitch în timp ce şofa.

— Sunt prea obosit ca să visez, răspunse el zâmbindu-i şi se concentră asupra drumului.

— Sunt curioasă să ştiu ce li s-a întâmplat, rosti Kaye ca într-o doară.

Mitch făcu o grimasă.

— Şi-au pierdut copilul, apoi au murit.

Kaye văzu că atinsese o coardă sensibilă şi se retrase.

— Scuză-mă.

— Ţi-am zis că sunt puţin ţicnit, zise Mitch. Gândesc cu nasul şi-mi pasă de ce s-a întâmplat cu trei mumii acum cincisprezece mii de ani.

— Eşti departe de a fi ţicnit, răspunse Kaye.

Îşi scutură părul, după care scoase un ţipăt.

— Hei! tresări Mitch.

— O să călătorim prin America! strigă ea. Prin centrul Statelor Unite şi vom face *dragoste* de fiecare dată când ne vom opri undeva şi vom *afla* ce pune în mişcare naţiunea aceasta măreaţă.

Mitch lovi cu podul palmei în volan şi râse.

— Dar nu procedăm cum trebuie, continuă Kaye strâmbând din nas. N-avem un pudel mare.

— Poftim?

— *Călătorii cu Charley*, zise femeia. John Steinbeck a avut o autorulotă pe care a botezat-o Rozinanta. A scris despre călătoriile lui în compania unui pudel mare. Este o carte minunată.

— Charley avea caracter?

— Şi-ncă cum!

— Atunci eu voi fi pudelul.

Kaye se prefăcu că-i tunde părul cu o foarfecă imaginară.

— Pun prinsoare că Steinbeck a avut nevoie de mai mult de o săptămână, rosti bărbatul.

— Nu trebuie să ne grăbim. Aş dori ca drumul ăsta să nu se sfârşească niciodată. Tu m-ai readus la viaţă, Mitch.

La vest de Athens, în statul Ohio, se opriră să prânzească la un local mic, aflat într-un vagon de tren roşu-strălucitor. Vagonul se găsea pe o bucată de cale ferată instalată pe o platformă din beton, pe drumul de acces de lângă autostrada statală, într-o regiune cu deluşoare acoperite de arţari şi sângeri. Mâncarea servită în interiorul semiîntunecat, iluminat de beculeţe amplasate în felinare vechi, era comestibilă şi doar atât: cheeseburger şi ciocolată cu lapte pentru Mitch, sandvici cu brânză topită şi ice tea instant fără zahăr pentru Kaye. Din bucătăria vagonului se auzeau cântând Garth Brooks şi Selay Sammi la un aparat de radio. Din bucătar nu se putea zări decât boneta albă, care se legăna în ritmul muzicii.

Când ieşiră, Kaye văzu trei adolescenţi îmbrăcaţi sărăcăcios, care mergeau pe drumul de acces: două fete cu fuste negre şi jambiere gri rupte, şi un băiat în jeanşi şi hanorac ponosit şi pătat. Băiatul mergea în urma fetelor, ca un căţeluş certat. Kaye sui în Buick

— Ce fac copiii ăştia pe-aici?

— Poate că aici locuiesc.

— Nu văd decât o singură casă, sus pe colină, în spatele restaurantului, suspină Kaye.

— Începi să ai o expresie maternă, o avertiză bărbatul.

Scoase Buickul cu spatele din parcarea cu pietriş şi era pe punctul de a intra pe drumul de acces, când băiatul începu să le facă semne energice din braţe. Mitch se opri şi coborî geamul. O boare uşoară umplea aerul cu ceaţă argintie, care împrumutase parfumul arborilor şi izul gazelor de eşapament de la automobil.

— Scuzaţi-mă, domnule, mergeţi spre vest?

Ochii albastru-spectral ai băiatului pluteau pe chipul palid şi îngust. Arăta îngrijorat şi epuizat, iar sub haine părea că era

doar un pumn de oase.

Fetele rămăseseră în spate. Cea mai scundă şi mai brunetă dintre ele îşi acoperise faţa cu palmele şi trăgea cu ochii printre degete, ca un copil ruşinos.

Mâinile băiatului erau murdare, unghiile înnegrite. Observă că Mitch i le privea şi le şterse cu un gest inconştient de pantaloni.

— Da, încuviinţă Mitch.

— Îmi cer *sincer* scuze că vă deranjez. N-am fi făcut-o, domnule, dar este greu să găseşti pe cineva să te ia şi a început să plouă. Credeţi că ne-aţi putea lua şi pe noi pentru o distanţă mică, spre vest?

Disperarea băiatului şi curtoazia prostuţă, nepotrivită vârstei lui, îl mişcară pe Mitch. Îl examină mai îndeaproape, oscilând între simpatie şi suspiciune.

— Spune-le să urce, rosti Kaye.

Băiatul îi privi cu ochi lărgiţi de surpriză.

— Adică... acum?

— Noi mergem către vest, arătă Mitch autostrada de după gardul lung din sârmă.

Băiatul deschise portiera din spate şi fetele alergară să suie. După ce ele intrară şi se aşezară pe banchetă, Kaye se întoarse şi-şi rezemă braţul de spătarul scaunului.

— Încotro mergeţi? îi întrebă.

— La Cincinnati, răspunse băiatul. Sau cât de mult spre vest putem ajunge, completă el plin de speranţe. Vă mulţumim din suflet.

— Puneţi-vă centurile de siguranţă, le ceru Mitch. Sunt trei acolo.

Fata care-şi ascundea chipul nu părea să aibă mai mult de şaptesprezece ani, avea păr negru şi des, piele de culoarea cafelei cu lapte, degete lungi şi noduroase, cu unghii scurte, vopsite cu ojă violetă, ciobită pe alocuri. Tovarăşa ei era albă, blondă, puţin mai mare ca vârstă, cu chip lătăreţ, inexpresiv până la absenţa gândirii. Băiatul nu avea mai mult de nouăsprezece ani. Mitch strâmbă involuntar din nas; nu se spălaseră de multe zile.

— De unde sunteţi? întrebă Kaye.

— Din Richmond, răspunse băiatul. Facem autostopul şi dormim în păduri sau pe iarbă. Este greu pentru Delia şi Jayce.

Ea este Delia, o arătă pe fata care-şi ascundea chipul.

— Eu sunt Jayce, rosti absent blonda.

— Eu mă numesc Morgan, adăugă băiatul.

— Nu păreţi destul de mari ca să fiţi pe cont propriu, comentă Mitch şi acceleră pe autostradă.

— Delia nu mai putea să reziste acolo unde era, explică Morgan. Voia să meargă în L.A. Sau în Seattle. Noi am decis s-o însoţim.

Jayce încuviinţă în tăcere.

— Pare un plan destul de simplist, zise Mitch.

— Aveţi rude în Vest? se interesă Kaye.

— Eu am un unchi în Cincinnati, spuse Jayce, care s-ar putea să ne găzduiască o vreme.

Delia se lăsă pe spate, continuând să-şi ascundă faţa. Morgan îşi umezi buzele şi îndoi gâtul, studiind plafonul automobilului, ca şi cum ar fi citit un mesaj scris acolo.

— Delia a fost însărcinată, rosti el, dar copilul i s-a născut mort. Din cauza asta are nişte probleme cu pielea.

— Îmi pare rău, zise Kaye şi întinse mâna. Eu mă numesc Kaye. Nu trebuie să te ascunzi, Delia.

Delia clătină din cap, fără să-şi desprindă mâna de pe faţă.

— Este urât, şopti ea.

— Pe mine nu mă deranjează, urmă Morgan. Se trăsese cât putuse de mult în stânga, lăsând aproape treizeci de centimetri între el şi Jayce. Fetele sunt mai sensibile. Prietenul ei i-a spus s-o şteargă. Un idiot. Păcat de lume!

— E prea urât, vorbi încet Delia.

— Haide, scumpo, spuse Kaye. Nu-i ceva cu care să te poată ajuta un doctor?

— Am căpătat-o înainte să se fi născut copilul.

— E-n regulă, rosti Kaye liniştitor şi se întinse să mângâie braţul fetei.

Mitch trase cu ochiul în oglinda retrovizoare şi se simţi fascinat de latura aceasta a lui Kaye. Treptat, Delia coborî palmele şi relaxă degetele. Chipul îi era pătat şi împestriţat, parcă împroşcat cu vopsea roşu-maronie.

— Prietenul tău ţi-a făcut asta? întrebă Kaye.

— Nu, răspunse Delia. A apărut pur şi simplu, şi le-a făcut scârbă la toţi.

— A fost ca o mască, zise Jayce. I-a acoperit toată faţa câteva

săptămâni, apoi a căzut şi i-a lăsat urmele astea.

Mitch simţi un fior. Kaye reveni cu ochii la şosea şi lăsă bărbia în piept pentru o clipă, stăpânindu-se.

— Delia şi Jayce nu vor să le ating, rosti Morgan, deşi suntem prieteni, din cauza epidemiei. Ştiţi... Gripa Irod...

— Nu vreau să rămân însărcinată, spuse Jayce. Ne este foame rău.

— O să ne oprim să cumpărăm ceva de mâncare, zise Kaye. Nu vreţi să faceţi un duş, să vă curăţaţi?

— Uau! exclamă Delia. Ar fi super!

— Voi doi sunteţi nişte oameni chiar drăguţi, spuse Morgan ridicând iarăşi ochii spre plafon, de data aceasta pentru a-şi aduna curajul. Vreau să vă spun însă că fetele acestea sunt prietenele mele. Nu vreau s-o faceţi doar pentru ca *el* să le poată vedea fără haine. N-o să accept asta.

— Nu-ţi face griji, răspunse Kaye. Dacă aş fi mama ta, aş fi mândră de tine, Morgan.

— Mulţumesc, zise băiatul şi privi afară, pe geam. Muşchii de pe falca lui îngustă se încleştară. Aşa simt eu, ce să fac? Ele au trecut prin destule rahaturi. Şi prietenul ei s-a ales cu o mască şi a fost foarte furios. Jayce zice că el a dat vina pe Delia.

— Aşa a făcut, încuviinţă Jayce.

— Era un băiat alb, continuă Morgan, şi Delia este parţial neagră.

— *Sunt* neagră, rosti Delia.

— Au locuit împreună la o fermă, pentru o vreme, apoi el a alungat-o, spuse Jayce. După avort, începuse s-o bată. Apoi a rămas din nou gravidă. El a spus că-l îmbolnăvise, că din cauza ei se alesese c-o mască, şi acela nu era nici măcar copilul lui.

Ultimele cuvinte ieşiră încălecate şi bolborosite.

— Al doilea copil al meu s-a născut mort, rosti Delia cu glas îndepărtat. Avea doar jumătate de faţă. Jayce şi Morgan nu mi l-au arătat niciodată.

— L-am îngropat, zise Morgan.

— Dumnezeule, făcu Kaye. Îmi pare teribil de rău.

— A fost greu, spuse Morgan, dar, hei, suntem toţi împreună.

Încleştă din nou dinţii şi maxilarul porni să-i zvâcnească ritmic.

— Jayce n-ar fi trebuit să-mi spună cum arăta, zise Delia.

— Dacă a fost copilul lui Dumnezeu, rosti sec prietena ei,

atunci El ar fi trebuit să aibă mai multă grijă.

Mitch îşi şterse ochii cu un deget şi clipi, ca să-şi păstreze limpede vederea asupra autostrăzii.

— Ai fost la vreun doctor? întrebă Kaye.

— Sunt sănătoasă, răspunse Delia. Vreau doar să scap de semnele astea.

— Lasă-mă să mă uit la ele mai îndeaproape, scumpo, vorbi Kaye.

— Sunteţi doctoriţă? întrebă Delia.

— Nu sunt doctor de oameni, ci doctor biolog.

— Sunteţi savantă? întrebă Morgan, brusc interesat.

— Da.

Delia căzu pe gânduri câteva secunde, după aceea se aplecă înainte, ferindu-şi ochii. Kaye o prinse uşor de bărbie, ca să-i ţină capul nemişcat. Soarele se ivise, dar un autocamion mare uruia în stânga lor şi cauciucurile late le împroşcară geamurile. Lumina spălăcită proiecta o perdea cenuşie tremurătoare peste trăsăturile fetei.

Faţa ei purta o configuraţie de pete în formă de lacrimi, decolorate, în majoritate pe obraji, cu câteva petice simetrice în colţurile ochilor şi buzelor. Când întoarse capul de la Kaye, semnele se întunecară.

— Sunt ca pistruii, rosti Delia plină de speranţe. Eu fac uneori pistrui. Cred că-i din cauza părţii albe a sângelui meu.

69. ATHENS, OHIO

1 mai

Mitch şi Morgan stăteau pe veranda largă şi văruită în alb din faţa cabinetului doctorului James Jacobs.

Morgan era agitat. Îşi aprinse ultima ţigară din pachet şi pufăi cu ochii mijiţi şi concentraţi, apoi se îndreptă spre un arţar bătrân, cu scoarţă zgrunţuroasă şi se rezemă de el.

După ce se opriseră să mănânce, Kaye insistase să caute un medic de familie în cartea de telefon şi s-o ducă pe Delia la consultaţie. Fata acceptase fără chef.

— N-am comis niciun delict, spuse Morgan. N-am avut niciun ban, da? Şi ea a născut şi – uite-ne acum.

Arătă din mână către drum.

— Unde s-a-ntâmplat? întrebă Mitch.

— În Virginia de Vest. În pădurea de lângă o fermă. Era

drăguţ. Un loc frumos ca să fii îngropat. N-aveţi habar cât de obosit pot să fiu. M-am săturat până peste cap să fiu tratat ca un câine puricos.

— Cine te tratează aşa, fetele?

— Ştiţi atitudinea, răspunse Morgan. Bărbaţii sunt contagioşi. Ele *se bizuie* pe mine. Eu le sunt mereu alături, gata să le ajut, după care-mi spun că am manifestări copilăreşti. Nu mi-au mulţumit *niciodată*.

— Astea-s vremurile, zise Mitch.

— Sunt jalnice. De ce trăim acum şi nu în alte vremuri care să nu fie aşa jalnice?

În camera de examinare, Delia stătea pe marginea patului, legănând picioarele. Purta o rochie albă, cu imprimeuri florale, fără spate. Jayce era aşezată într-un scaun vizavi de ea şi citea un pliant despre afecţiunile asociate fumatului. Doctorul Jacobs avea în jur de şaizeci de ani şi era slab; puţinul păr cărunt care-i înconjura capul lunguieţ era creţ şi tuns scurt. Avea ochi mari, înţelepţi şi în acelaşi timp trişti. Le spuse fetelor că va reveni imediat, apoi o lăsă pe asistenta lui, o femeie de vârstă mijlocie cu păr roşu, frumos, prins în coc, să intre în cameră cu un clipboard şi un pix. Închise uşa şi se întoarse către Kaye.

— Nu sunteţi rude?

— Făceau autostopul mai spre est. Am considerat că ea ar trebui să fie văzută de un medic.

— Spune că are nouăsprezece ani. N-are acte de identitate, însă bănuiesc că n-a împlinit nouăsprezece ani, ce credeţi?

— Nu ştiu prea multe despre ea, răspunse Kaye. Încerc să le ajut, nu să le bag în bucluc.

Jacobs înclină capul pe un umăr şi o privi cu simpatie.

— A născut acum o săptămână, cel mult zece zile. N-a suferit traume majore, totuşi s-au sfâşiat nişte ţesuturi şi mai are încă sânge pe jambiere. Doamnă Lang, nu-mi place să-i văd pe copii trăind ca nişte animale.

— Nici mie nu-mi place.

— Delia spune că a fost un prunc Irod şi că s-a născut mort. Potrivit descrierii, era din etapa a doua. Nu văd niciun motiv să n-o cred, dar lucrurile acestea ar trebui anunţate. Pruncului ar fi trebuit să i se facă autopsia. Legile sunt implementate chiar acum la nivel federal, iar statul Ohio le respectă. Ea spune că a

născut în Virginia de Vest. Înţeleg că în statul acela mai există unele împotriviri.

— Doar din unele puncte de vedere, rosti Kaye şi-i povesti despre obligativitatea analizelor sangvine.

Jacobs o ascultă, după care scoase un pix din buzunar şi începu să se joace cu butonul lui, clicăind cu un tic nervos.

— Doamnă Lang, când aţi sosit azi după-amiază n-am fost sigur cine sunteţi. Am rugat-o pe Georgina să intre pe internet şi să caute nişte fotografii din secţiunile de ştiri. Nu ştiu ce faceţi în Athens, dar aş zice că ştiţi mai multe decât mine despre chestiile astea.

— S-ar putea să nu fiu de acord, spuse Kaye. Urmele de pe faţa ei…

— Unele femei prezintă semne întunecate în timpul sarcinii. Se resorb întotdeauna.

— Nu ca acestea. Ele ne spun că fata a avut alte probleme cu pielea.

— Ştiu. Jacobs oftă şi se aşează pe colţul biroului său. Am trei paciente care sunt gravide, probabil cu Irod în etapa a doua. Nu mi-au îngăduit să le fac amniocenteza şi niciun fel de scanări. Toate sunt femei cu frica lui Dumnezeu şi cred că nu vor să ştie adevărul. Le este teamă şi sunt supuse presiunilor. Prietenele le ocolesc. Biserica nu le primeşte cu braţele deschise. Soţii lor n-au vrut să le însoţească la cabinetul meu. Ridică un deget spre propria lui faţă. Toate au pielea cu aspect scorojit şi parcă gata să se desprindă în jurul ochilor, al nasului, pe obraji, la colţurile gurii… Totuşi, încă nu se desprinde. Au năpârlit câteva straturi de corium şi epidermă facială.

Se strâmbă şi-şi alătură vârfurile degetelor, trăgând de o pieliţă imaginară.

— Arată foarte urât şi te sperie, într-adevăr. De asta sunt ele neliniştite şi tot de asta sunt ocolite. Le izolează de restul comunităţii lor, doamnă Lang. Şi de aceea *suferă*. Eu îmi transmit observaţiile, rapoartele, la nivel statal şi federal, dar nimeni nu-mi răspunde. E ca şi cum aş striga în pustiu.

— Credeţi că „măştile” acestea sunt un fenomen comun?

— Doamnă Lang, eu urmez principiile de bază ale ştiinţei. Dacă văd acelaşi fenomen de mai multe ori – iar acum a venit fata aceasta şi-l văd iarăşi, din alt stat –, mă îndoiesc că ar fi

ceva neobişnuit. O privi cu un aer critic. Dumneavoastră ştiţi mai multe?

Kaye se pomeni că-şi muşca buza aidoma unei fetiţe.

— Şi da, şi nu, rosti ea. Am demisionat din postul pe care-l aveam în Grupul operativ pentru gripa Irod.

— De ce?

— Este prea complicat să explic.

— Pentru că ei au înţeles totul greşit, aşa este?

Kaye îşi feri privirea şi zâmbi.

— Nu voi spune asta.

— Aţi mai văzut urmele astea şi anterior? La alte femei?

— Cred că le vom vedea tot mai frecvent.

— Şi toţi pruncii vor fi monştri şi vor muri?

Ea clătină din cap.

— Cred că asta se va schimba.

Jacobs îşi puse pixul în buzunar, luă mapa de pe birou, îi ridică uşor colţul îmbrăcat în piele şi-l lăsă apoi să coboare.

— N-o să completez un raport despre Delia. Nu sunt sigur ce aş spune, sau cui l-aş adresa. Cred că fata va dispărea înainte ca autorităţile să poată veni s-o ajute. Mă îndoiesc că vom găsi vreodată pruncul, acolo unde l-au îngropat. Ea este obosită şi are nevoie de alimentaţie regulată. Îi trebuie un loc unde să stea şi să se odihnească. O să-i fac o injecţie cu vitamine şi o să-i scriu o reţetă pentru antibiotic şi suplimente cu fier.

— Şi semnele?

— Ştiţi ce sunt cromatoforii?

— Celule care-şi schimbă culoarea. Ca la calmari.

— Semnele acestea, zise Jacobs, îşi pot schimba culoarea. Ele nu sunt doar o melanoză indusă hormonal.

— Melanofori, spuse Kaye.

Medicul încuviinţă din cap.

— Ăsta-i cuvântul! Aţi văzut vreodată melanofori la om?

— Nu.

— Nici eu. Încotro vă îndreptaţi, doamnă Lang?

— Spre vest, până la capăt. Kaye îşi scoase portofelul. Vreau să vă achit consultaţia.

Jacobs îi aruncă una dintre privirile sale triste.

— Doamnă Lang, eu nu conduc o blestemată de companie de asigurări medicale. Nu aveţi nimic de plătit. O să vă scriu o reţetă cu medicamente, pe care le puteţi cumpăra din orice

farmacie. Să-i luaţi mâncare fetei şi să-i găsiţi un loc curat, unde să se odihnească bine peste noapte.

Uşa se deschise şi apărură Delia şi Jayce. Delia era complet îmbrăcată.

— Are nevoie de haine curate şi să se-nmoaie pe-ndelete într-o cadă cu apă caldă, anunţă ferm Georgina.

Delia zâmbi pentru prima dată de când se întâlniseră.

— M-am uitat în oglindă, rosti ea. Jayce zice că semnele sunt drăguţe. Domnul doctor a zis că nu-s bolnavă şi că pot să mai nasc copii dacă vreau.

Kaye îi strânse mâna lui Jacobs.

— Vă mulţumesc foarte mult, rosti ea.

Când ieşiră pe uşa clinicii, pentru a se alătura lui Mitch şi lui Morgan, Jacobs strigă după ele:

— Trăim şi-nvăţăm, doamnă Lang! Şi cu cât învăţăm mai repede, cu-atât mai bine.

Motelul micuţ afişa o firmă roşie uriaşă, pe care scria MINIAPARTAMENTE şi 50, vizibilă de pe autostradă. Avea şapte camere, dintre care trei erau libere. Kaye le închirie pe toate şi-i dădu lui Morgan propria lui cheie. Băiatul o cântări în palmă, se încruntă, apoi o strecură în buzunar.

— Nu-mi place să fiu singur, zise el.

— Nu mi-a venit în cap altă combinaţie, răspunse Kaye.

Mitch îl cuprinse după umeri pe Morgan.

— O să stau eu cu tine, îi spuse şi o privi pe Kaye. Haide să facem duş şi să ne uităm la televizor.

— Am vrea să stăm în camera ta, îi zise Jayce lui Kaye. Ne-am simţi mai în siguranţă.

Camerele erau la limita curăţeniei. Pe paturile cu saltele evident adâncite de la foştii lor ocupanţi, cuverturile brodate, subţiri şi uzate, aveau fire de nailon destrămate şi arsuri de ţigară. Tăbliile măsuţelor erau presărate cu cercurile lăsate de pahare şi ceşti, şi de alte arsuri de ţigară. Jayce şi Delia explorară interiorul şi-l acceptară mulţumite, ca şi cum ar fi fost un apartament regal. Delia se aşeză în unicul scaun, portocaliu, de lângă lampadarul cu măsuţă încorporată. Jayce se trânti pe pat şi deschise televizorul.

— Au HBO, anunţă ea cu glas moale şi surprins. Ne putem uita la un film!

Mitch aşteptă ca Morgan să intre în duşul din camera lor, după aceea deschise uşa. Kaye era în faţa ei, pregătindu-se să ciocănească.

— Irosim o cameră, zise femeia. Ne-am asumat nişte responsabilităţi, aşa-i?

Mitch o strânse în braţe.

— Instinctele tale, rosti el.

— Şi instinctele *tale* ce-ţi spun? îşi vârî ea nasul în umărul lui.

— Sunt nişte puşti. Umblă de săptămâni, poate de luni. Cineva ar trebui să-i anunţe pe părinţii lor.

— Poate că n-au avut niciodată părinţi adevăraţi. Sunt disperaţi, Mitch.

Kaye se desprinse din braţele lui şi-l cercetă cu privirea.

— Sunt, de asemenea, destul de independenţi ca să îngroape un prunc mort şi să-şi continue călătoria. Doctorul ar fi trebuit să anunţe poliţia.

— Ştiu, încuviinţă ea. Ştiu şi de ce n-a făcut-o. Regulile s-au schimbat. El consideră că majoritatea copiilor se vor naşte morţi. Oare noi să fim singurii care mai speră?

Zgomotul duşului încetă şi uşa băii se deschise. Interiorul ei era plin de aburi.

— Fetele, rosti Kaye şi porni spre uşa vecină.

Ridică o mână cu palma deschisă către Mitch; el recunoscu imediat semnul folosit de mulţimile din Albany şi înţelese pentru prima dată ce încercau să arate demonstranţii: credinţă intensă în Viaţă şi, în acelaşi timp, supunere precaută faţă de ea, credinţă în înţelepciunea finală a genomului uman. Nicio prezumţie apocaliptică, nicio tentativă ignorantă de a folosi noi puteri umane pentru a bloca fluviile de ADN care curgeau de-a lungul generaţiilor.

Credinţă în Viaţă.

Morgan se îmbrăcă iute.

— Jayce şi Delia n-au nevoie de mine, rosti el.

Acum, când pielea îi era curată, găurile din mânecile puloverului lui negru erau şi mai evidente. Ţinea într-o mână hanoracul murdar, care atârna pe jos.

— Nu vreau să fiu o povară. O să plec. Vă mulţumesc tare mult, dar…

— Te rog să taci şi să iei loc, îl opri Mitch. Noi respectăm ce

vrea doamna, iar ea vrea să rămâi.

Băiatul clipi surprins, apoi se aşează pe capătul patului. Arcurile scârţâiră şi cadrul gemu.

— Cred că-i sfârşitul lumii, zise el. Acum chiar că l-am supărat pe Dumnezeu.

— Nu te grăbi să tragi concluzii, rosti Mitch. Poate că nu crezi, însă chestia asta s-a mai întâmplat.

Jayce deschise televizorul şi privi din pat, în timp ce Delia făcea o baie îndelungată, în cada îngustă şi ciobită, fredonând în barbă melodii din seriale de desene animate: *Scooby Doo*, *Animaniacs*, *Inspectorul Gadget*. Kaye stătea în unicul scaun al camerei. Jayce găsise la televizor un film vechi şi emoţionant: *Pollyanna*, cu Hayley Mills. Karl Malden stătea în genunchi într-un câmp de iarbă uscată şi se învinuia pentru orbirea lui încăpăţânată. Era mişcător. Kaye nu-şi amintea ca filmul să fi fost atât de fascinant. Îl privi împreună cu Jayce, până ce observă ca fata adormise. Atunci reduse volumul sonorului şi comută pe Fox News.

Nimeri în mijlocul unor ştiri din showbiz, după care începu un reportaj politic scurt despre alegerile pentru Congres, apoi fu difuzat un interviu cu Bill Cosby despre reclamele lui pentru CCPB şi Grupul Operativ. Kaye mări din nou volumul sonorului.

— Am fost amic cu David Satcher, fostul chirurg-general şi probabil că ei formau o reţea de foşti colegi şi prieteni din copilărie, îi povestea Cosby reporterei, o blondă cu zâmbet larg şi ochi albastru-intens. Cu nişte ani în urmă, m-au sunat, pe mine care-s om bătrân, ca să discutăm despre ce era important şi ce făceau ei. Erau de părere că i-aş fi putut ajuta din nou.

— V-aţi alăturat unei echipe destul de selecte, rosti reportera, din care mai fac parte Dustin Hoffman şi Michael Crichton. Să urmărim spotul dumneavoastră publicitar.

Kaye se aplecă înainte. Cosby era filmat pe fundal negru şi avea faţa încreţită de îngrijorare părintească.

— Prietenii mei din Centrul pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor şi mulţi alţi cercetători din toată lumea muncesc din greu, zi după zi, pentru a rezolva *problema aceasta* cu care ne confruntăm toţi. Gripa Irod. SHEVA. În fiecare zi. Nimeni nu va avea răgaz până nu va fi înţeleasă şi o vom putea vindeca. Credeţi-mă, oamenilor acestora le pasă şi, dacă vă doare, să

ştiţi că-i doare şi pe ei. Nimeni nu vă cere să aveţi răbdare, însă pentru a supravieţui acum, toţi trebuie să dăm dovadă de *inteligenţă*.

Reportera îşi desprinse ochii de la ecranul mare din studio.

— Să vizionăm şi un extras din mesajul lui Dustin Hoffman.

Hoffman stătea pe un platou de filmare pustiu, cu mâinile afundate în buzunarele pantalonilor bej, mulaţi pe picior.

— Mă numesc Dustin Hoffman, rosti el, şi poate vă amintiţi că am jucat rolul unui om de ştiinţă care se lupta cu o boală letală într-un film numit *Alerta*. Am stat de vorbă cu savanţii din Centrul pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor, iar ei lucrează cu toate puterile, zi după zi, luptând cu SHEVA, pentru ca să nu ne mai moară copiii.

Reportera opri spotul publicitar.

— *Ce anume* fac savanţii acum şi nu făceau anul trecut? Care sunt noutăţile în eforturile depuse de ei?

Chipul lui Cosby se încruntă.

— Eu sunt pur şi simplu un om care vrea să dea o mână de ajutor pentru a depăşi grozăvia asta. Doctorii şi savanţii reprezintă unica noastră speranţă şi lucrurile nu se vor rezolva dacă vom ieşi pe străzi şi vom da foc la tot felul de lucruri. Trebuie să gândim toţi, să lucrăm toţi laolaltă, nu să ne angajăm în răzmeriţe şi în declanşarea panicii.

Delia apăru în pragul uşii de la camera de baie, cu picioarele durdulii goale, sub prosopul mic al motelului, cu capul înfăşurat în alt prosop. Privea fix ecranul televizorului.

— Nu va conta deloc, rosti ea. Copiii mei sunt morţi.

Mitch reveni de la automatul de coca-cola din capătul coridorului şi-l găsi pe Morgan plimbându-se agitat prin cameră. Băiatul îşi încleştase pumnii, frustrat.

— Nu mă pot opri să nu gândesc, rosti el.

Mitch îi întinse o coca şi Morgan o privi, apoi o luă, o deschise şi bău însetat.

— Ştii ce-au făcut ele? întrebă după aceea. Ştii ce-a făcut Jayce când am avut nevoie de bani?

— Nu-i nevoie să ştiu.

— E vorba despre felul cum mă tratează pe mine. Jayce s-a dus şi a agăţat un bărbat care să plătească pentru aia, înţelegi? Ea şi Delia i-au *supt-o* şi au primit bani. Iisuse, iar eu am

mâncat cina din seara aia! Şi-n seara următoare. După aia, am început să facem autostopul şi Delia a născut. Ele nu m-au lăsat să le-ating, nici măcar să le-mbrăţişez, nu m-au luat în braţe, dar pentru bani le-o *sugeau* la tipii ăia şi nu le păsa dacă le vedeam sau nu! Se lovi în tâmplă cu podul palmei. Sunt atât de *proaste*, ca nişte dobitoace!

— Trebuie să fi fost greu pentru ele, zise Mitch. Eraţi flămânzi.

— Am mers cu ele, fiindcă taică-miu nu-i cine ştie ce de capul lui, înţelegi? Totuşi, nu mă bate. Munceşte toată ziua. Ele aveau mai multă nevoie de mine decât tata. Dar acum vreau să mă-ntorc. Nu mai pot să fac nimic pentru ele.

— Înţeleg, spuse Mitch, însă nu te pripi. O să rezolvăm situaţia asta.

— M-am săturat de tot rahatul ăsta! urlă Morgan.

Îi auziră urletul din camera vecină. Jayce se ridică în capul oaselor în pat şi se frecă la ochi.

— Iar începe, murmură ea.

Delia îşi usca părul.

— Da, uneori o ia razna serios.

— Ne puteţi lăsa în Cincinnati? întrebă Jayce. Am un unchi acolo. Poate că acum îl puteţi trimite înapoi pe Morgan.

— Câteodată se poartă de-a dreptul ca un copil, completă Delia.

Kaye le privi de pe scaunul ei şi se învăpăie treptat la faţă de o emoţie pe care n-o putea înţelege complet: solidaritate amestecată cu dezgust visceral.

După câteva minute, se întâlni cu Mitch afară, pe aleea lungă, de lângă motel. Se prinseră de mâini.

Mitch arătă cu degetul mare peste umăr, prin uşa deschisă a camerei. Duşul se auzea din nou.

— E a doua oară, rosti el. Zice că se simte întruna murdar. Fetele s-au purtat cam iresponsabil cu bietul Morgan.

— La ce se aştepta?

— Habar n-am.

— Să se culce cu ele?

— Nu ştiu, zise Mitch încet. Poate că vrea doar să fie tratat cu respect.

— Nu cred că ele ştiu cum s-o facă, spuse Kaye. Îşi lipi

palmele pe pieptul bărbatului şi-l masă încet, cu ochii focalizaţi spre ceva distant şi invizibil. Fetele vor să le lăsăm în Cincinnati.

— Morgan vrea la autogară, zise Mitch. S-a săturat.

— Mama Natură nu-i foarte bună sau blândă, aşa-i?

— Mama Natură a fost dintotdeauna o căţea.

— Adio aşadar Rozinantei şi călătoriei prin America, vorbi Kaye trist.

— Vrei să dai nişte telefoane şi să te implici din nou, aşa-i?

Femeia îşi retrase mâinile.

— *Nu ştiu*! gemu ea. Să plecăm pur şi simplu pentru a ne trăi vieţile mi se pare ceva extrem de iresponsabil. Vreau să aflu mai multe. Dar cât de mult ne va spune cineva... Christopher sau oricare altul din Grupul Operativ? Acum sunt un outsider.

— Există o cale prin care putem rămâne în joc, însă cu alte reguli, zise Mitch.

— Bogătaşul din New York?

— Daney, da. Şi Oliver Merton.

— Nu mai mergem la Seattle?

— Ba da, dar îi voi telefona lui Merton şi-i voi spune că sunt interesat.

— Eu tot vreau s-avem un copil, rosti Kaye, cu ochii mari şi glas fragil, ca o floare uscată.

Duşul se opri. Îl auziră pe Morgan frecându-se cu prosopul, alternând între cântece fredonate încetişor şi înjurături.

— Interesant, vorbi Mitch aproape la limita audibilului. Am fost foarte reţinut în legătură cu ideea asta, dar acum pare perfect clar: visele, întâlnirea cu tine. Şi eu vreau să avem un copil. Nu putem fi inocenţi. Inspiră adânc, ridică ochii spre ai lui Kaye şi adăugă: Haide să intrăm în codrul ăla cu nişte hărţi ceva mai bune.

Morgan ieşi pe alee şi-i privi cu aerul unei bufniţe.

— Sunt gata. Vreau să merg acasă.

Kaye se uită la el şi aproape tresări. Ochii băiatului păreau bătrâni de o mie de ani.

— Te duc eu la autogară, încuviinţă Mitch.

70. INSTITUTUL NAŢIONAL DE SĂNĂTATE, BETHESDA

5 mai

Dicken se întâlni cu directoarea Institutului Naţional pentru

Sănătatea Copilului şi Dezvoltare Umană, dr. Tania Bao, lângă Clădirea Natcher, şi plecară de acolo împreună. Bao era micuţă, cu chip inexpresiv şi fără vârstă, aproape complet plat, cu nas minuscul, buze la marginea surâsului şi umeri puţin gârboviţi; putea să aibă spre patruzeci de ani, însă împlinise, de fapt, şaizeci şi trei. Purta un costum cu pantaloni albastru-deschis şi pantofi cu ciucuri. Umbla cu paşi mici şi iuţi, atentă la terenul neregulat. Construcţiile interminabile de pe campusul INS fuseseră oprite din motive de securitate, dar distruseseră majoritatea aleilor de acces dintre Clădirea Natcher şi Centrul clinic Magnuson.

— INS a fost un campus deschis, zise Bao, însă acum trăim cu Garda Naţională privindu-ne fiecare mişcare. Nu pot nici măcar să-i cumpăr nepoţelei mele jucării de la vânzătorii ambulanţi. Îmi plăcea să-i văd pe vânzătorii aceia pe trotuare sau în holuri. Acum au fost evacuaţi, laolaltă cu muncitorii constructori.

Dicken strânse din umeri, arătând că situaţia era mai presus de controlul său. Domeniul lui de influenţă nu-l mai includea nici pe el însuşi de acum.

— Am venit să ascult, zise el. Pot să prezint domnului Augustine opiniile tale, dar nu-ţi pot garanta că el le va accepta.

— Ce s-a-ntâmplat, Christopher? întrebă Bao pe un ton plângăreţ. De ce nu se răspunde la ceea ce-i atât de evident? De ce este Augustine atât de încăpăţânat?

— Eşti o administratoare mult mai experimentată decât mine. Eu ştiu doar ceea ce văd şi ce aud de la ştiri, şi văd o presiune insuportabilă din toate direcţiile. Echipele pentru vaccin n-au fost în stare să realizeze nimic, totuşi Mark va face tot ce poate pentru protejarea sănătăţii publice. El vrea să ne focalizăm resursele ca să luptăm împotriva unei boli virulente, aşa cum o consideră el. În clipa de faţă, unica opţiune disponibilă este avortul.

— Adică ceea ce *crede* el, rosti Bao pe un ton bănuitor. Dar *tu* ce crezi, domnule Dicken?

Începuse să se instaureze o vară caldă şi umedă, pe care Dicken o găsea familiară, ba chiar confortabilă; o parte tristă din adâncul lui credea că se găsea în Africa, pe care ar fi preferat-o în locul etapei actuale din existenţa sa. Traversară o

rampă temporară din asfalt către nivelul următor de trotuar terminat, păşiră peste banda galbenă a constructorilor şi ajunseră la intrarea principală în Clădirea 10.

Cu două luni în urmă, viaţa lui Christopher Dicken începuse să se dezintegreze. Înţelegerea că părţi ascunse ale personalităţii sale îi puteau afecta judecata ştiinţifică – că o combinaţie de infatuare frustrată şi presiuni de la slujbă îl putea împinge spre o atitudine despre care ştia că era falsă – îl asaltase ca un roi de ţânţari. Cumva, reuşise să etaleze o atitudine exterioară de calm, de acordare la joc, la echipă, la Grupul Operativ. Ştia însă că asta nu putea continua la nesfârşit.

— Eu cred în muncă, răspunse el stânjenit că reflecţiile acelea îi întârziaseră într-atât răspunsul.

Pe scurt, îndepărtarea de Kaye Lang şi faptul că nu-i oferise sprijin înaintea atacului lui Jackson fuseseră greşeli de neînţeles şi de neiertat. Le regreta tot mai mult cu fiecare zi, însă era prea târziu ca să reînnoade fire vechi şi rupte. Putea doar să ridice un zid conceptual şi să lucreze sârguincios la proiectele ce-i erau atribuite.

Luară liftul până la nivelul al şaptelea, cotiră la stânga şi găsiră săliţa de şedinţe la mijlocul unui coridor lung, zugrăvit în bej şi roz.

Bao se aşeză.

— Christopher, îi cunoşti pe Anita şi pe Preston.

Cei doi îl salutară fără entuziasm.

— Mă tem că n-am veşti bune, începu Dicken, aşezându-se vizavi de Preston Meeker.

Acesta, ca şi colegii săi din săliţa mică şi fără ferestre, reprezenta chintesenţa unei specialităţi pediatrice: în cazul lui, creşterea şi dezvoltarea neonatală.

— Augustine tot insistă? întrebă Meeker, combativ din capul locului. Tot mai speră în RU-486?

— Îi voi lua apărarea, rosti Dicken şi se opri pentru un moment ca să-şi adune gândurile şi să-şi prezinte mai convingător faţa aceasta veche şi falsă, spunând că nu are alternativă. Cercetătorii retrovirusurilor din CCPB sunt de acord că teoria exprimării şi completării este logică.

— Aşadar, copiii sunt purtătorii unor molime necunoscute?

Meeker ţuguie buzele şi scoase un fluierat de pasăre.

— Este o poziţie care poate fi apărată cu succes. Adăugată la posibilitatea ca majoritatea nou-născuţilor să prezinte malformaţii.

— Nu ştim asta, îl întrerupse House.

Femeia era actualul director adjunct al Institutului Naţional pentru Sănătatea Copilului şi Dezvoltare Umană; fostul director adjunct demisionase cu două săptămâni în urmă. Mulţi din INS care fuseseră asociaţi cu Grupul Operativ SHEVA demisionau.

Dicken se gândi că, o dată în plus, Kaye Lang se dovedise o deschizătoare de drumuri, deoarece plecase prima.

— Este indiscutabil, rosti el şi nu o spusese cu greutate, fiindcă era adevărat; nicio mamă infectată cu SHEVA nu născuse deocamdată un copil normal. Din două sute de copii, majoritatea au fost raportaţi cu malformaţii grave. Toţi s-au născut morţi.

Dar nu întotdeauna malformaţi, îşi reaminti în gând.

— Dacă preşedintele este de acord să înceapă o campanie naţională pentru folosirea de RU-486, zise Bao, mă îndoiesc că CCPB-ului i se va îngădui să rămână deschis în Atlanta. Cât despre Bethesda, este o comunitate inteligentă, totuşi noi continuăm să fim în Centura Biblică[10]. Christopher, casa mea a fost deja pichetată de protestatari. Eu trăiesc înconjurată de bodyguarzi.

— Înţeleg, zise Dicken.

— Poate că tu înţelegi, însă Mark înţelege? Nu mi-a răspuns nici la telefoane, nici la mesajele e-mail.

— Izolarea este inacceptabilă, încuviinţă Meeker.

— Câte acte de tulburări civile vor fi necesare? adăugă House, încleştându-şi mâinile pe masă şi frecându-le întruna, în timp ce ochii îi săreau de la unul la celălalt.

Bao se sculă şi luă un marker pentru tabla albă. Cu gesturi iuţi şi aproape sălbatice, scrise cu roşu cuvintele şi spuse:

— Două milioane de avorturi în etapa întâi a gripei Irod, asta-i cifra pentru luna trecută. Spitalele sunt copleşite.

— Eu merg în spitalele acelea, zise Dicken. Munca mea îmi

[10] „Bible Belt”, termen neoficial pentru regiunea din sud-estul şi sudul centrului SUA, în care protestantismul evanghelic, conservator din punct de vedere social, joacă un rol important în cultură, iar numărul credincioşilor creştini depăşeşte media pe ţară. (n. tr.)

impune să fiu în linia întâi a frontului.

— Am vizitat, de asemenea, paciente de aici şi din alte locuri din ţară, rosti Bao strângând din buze iritată. Numai în clădirea asta avem trei sute de mame SHEVA. Pe unele le văd zilnic. *Noi* nu suntem izolaţi, Christopher.

— Scuze, spuse Dicken.

Bao aprobă din cap.

— Şapte sute de mii au anunţat sarcini în etapa a doua a gripei Irod, însă aici statisticile nu mai corespund şi nu ştim ce se întâmplă. Îl privi fix pe Dicken. Unde au dispărut celelalte? Ele n-au anunţat nimic. Mark ştie?

— Eu ştiu, şi Mark ştie. Sunt informaţii confidenţiale. Nu dorim să anunţăm exact măsura cunoştinţelor noastre, până când preşedintele nu ia o decizie politică în privinţa propunerii Grupului operativ.

— Cred că pot ghici, comentă House sardonic. Femeile educate care dispun de mijloace financiare cumpără RU-486 de pe piaţa neagră sau avortează în alt mod, în diverse etape ale sarcinii. În clinicile pentru femei are loc o revoltă generală. Ele au încetat să mai raporteze Grupului operativ, din cauza noilor legi care reglementează procedurile de avort. Bănuiala mea este că Mark doreşte să oficializeze ceea ce se întâmplă deja la nivelul întregii ţări.

Dicken tăcu o clipă ca să-şi adune gândurile şi să-şi consolideze faţada falsă care se încovoia.

— Mark nu are niciun fel de control asupra Camerei Reprezentanţilor sau a Senatului. El vorbeşte, iar ei îl ignoră. Ştim toţi că rata violenţei domestice a crescut foarte mult. Femeile sunt alungate din casele lor. Divorţuri. Crime.

Tăcu, lăsând cuvintele acelea să se infiltreze în conştiinţele lor, tot aşa cum se infiltraseră în gândurile şi conştiinţa lui în ultimele luni.

— Violenţa împotriva gravidelor a atins nivelul cel mai înalt din toate timpurile. Unele recurg chiar la chinacrină, când o pot obţine, pentru a se autosteriliza.

Bao clătină trist din cap.

— Multe femei, continuă Dicken, ştiu că modul cel mai simplu de a scăpa este să-şi oprească sarcina din etapa a doua, înainte să se apropie de termenul final şi să apară alte efecte secundare.

— Mark Augustine şi Grupul Operativ ezită să descrie aceste efecte secundare, rosti Bao. Presupunem că te referi la malfomaţii faciale şi la melanisme la ambii părinţi.

— Mă refer şi la despicături ale vălului palatin şi deformări vomeronazale, adăugă Dicken.

— Dar de ce şi taţii? întrebă Bao.

— Habar n-am. Dacă INS nu şi-ar fi pierdut subiectele de studiu clinic, din cauza unui exces de grijă personală, am fi putut şti mai multe, în condiţii cel puţin moderat controlate.

Bao îi reaminti lui Dicken că nimeni din încăperea aceea nu avusese vreo legătură cu stoparea studiilor clinice ale Grupului operativ.

— Înţeleg, încuviinţă el şi se detestă cu o ferocitate pe care abia o putea camufla. Nu te contrazic. Sarcinile din etapa a doua sunt avortate de toate femeile cu excepţia celor sărace, celor care nu pot să ajungă la clinici ori să cumpere pastilele... sau...

— Sau...? făcu Meeker.

— Sau a celor devotate.

— Devotate... cui?

— Naturii. Propunerii ca acestor copii să li se acorde o şansă, indiferent care ar fi probabilitatea ca ei să se nască morţi sau deformaţi.

— Augustine nu pare să creadă că vreunuia dintre copii ar trebui să i se acorde vreo şansă, zise Bao. De ce?

— Gripa Irod este o boală. Aşa te lupţi cu o boală.

Nu mai poate continua mult aşa. Fie o să demisionezi, fie o să te sinucizi, încercând să explici lucruri pe care nu le înţelegi sau în care nu crezi.

— Christopher, clătină Bao din cap, îţi repet: noi nu suntem izolaţi. Mergem în saloanele de maternitate şi în blocurile operatoare din clinica asta, dar vizităm şi alte clinici şi spitale. Vedem femei şi bărbaţi care suferă. Avem nevoie de o metodă raţională care să ţină seama de toate opiniile acestea, de toate presiunile acestea.

Dicken se încruntă, concentrat.

— Mark nu face altceva decât să privească realitatea medicală. Şi nu există un consens politic, adăugă el încet. Este un moment periculos.

— Asta pentru a folosi un eufemism, interveni Meeker.

Christopher, eu cred că la Casa Albă a intervenit paralizia. Este rău dacă o faci, însă cu certitudine este rău dacă n-o faci şi situaţia continuă neschimbată.

— Guvernatorul statului Maryland este implicat personal în această aşa-zisă revoltă a sănătăţii statelor, zise House. Eu n-am mai văzut niciodată asemenea fervoare în credincioşii de aici.

— Este în mare parte o mişcare la firul ierbii, nu exclusiv creştină, rosti Bao. Comunitatea chineză s-a retras, şi pe bună dreptate. Bigotismul este în creştere. Christopher, ne scindăm în triburi speriate şi nefericite.

Dicken rămase cu ochii pironiţi asupra mesei, apoi privi cifrele de pe tabla albă şi simţi cum o pleoapă i se zbătea de oboseală.

— Face rău tuturor, spuse el. Îi face rău lui Mark şi-mi face rău mie.

— Mă îndoiesc că i-ar face la fel de mult rău lui Mark pe cât le face mamelor, murmură Bao.

71. OREGON

10 mai

— Sunt un om ignorant şi nu-nţeleg multe lucruri, rosti Sam.

Se rezemă de gardul din scânduri, care înconjura proprietatea de două hectare, ferma din lemn cu etaj, hambarul vechi cu grinzi deformate şi atelierul din cărămidă. Mitch băgă mâna goală în buzunar şi puse o cutie de bere Michelob pe un stâlp, acoperit cu licheni cenuşii, al gardului. O vacă alb cu negru, cu dosul mare, care păştea pe terenul de şase hectare al vecinului, îi privi aproape complet lipsită de curiozitate.

— Ai cunoscut-o pe femeia asta de cât timp... de numai două săptămâni?

— De mai bine de o lună.

— Un adevărat vârtej!

Mitch încuviinţă cu o privire sfioasă.

— Şi de ce atâta grabă? De ce dracu-ar vrea cineva să rămână gravidă tocmai în vremurile astea? După gripa Irod, maică-ta nu mă mai lasă nici s-o ating, deşi a intrat de vreo zece ani la menopauză.

— Kaye este altfel, zise Mitch ca şi cum ar fi recunoscut ceva.

Ajunseseră la subiectul acesta după alte teme dificile pe care

le dezbătuseră în timpul după-amiezii. Cea mai dură dintre toate fusese recunoaşterea de către Mitch a faptului că renunţase temporar să-şi mai caute o slujbă şi că avea să trăiască, în mare parte, pe banii lui Kaye. Pentru Sam aşa ceva era de neconceput.

— Unde mai este respectul de sine? întrebase el, iar la scurt timp după aceea abandonaseră problema şi reveniseră la cele petrecute în Austria.

Mitch îi povestise despre întâlnirea cu Brock din conacul lui Daney, care-l amuzase pe tatăl lui.

— Ştiinţa este năucită, comentase el sec.

După ce discutaseră despre Kaye, care stătea de vorbă cu Abby, mama lui Mitch, în bucătăria mare a fermei, deruta lui Sam crescuse la nivelul iritării, apoi al furiei directe.

— Recunosc că poate sunt împotmolit în stupiditate abisală, rosti el, totuşi nu-i al dracului de periculos să faci aşa ceva tocmai acum, şi în mod deliberat?

— S-ar putea.

— Şi-atunci de ce dracu-ai fost de-acord?

— Nu pot să răspund foarte uşor la întrebarea asta, spuse Mitch. În primul rând, cred că s-ar putea ca ea să aibă dreptate. Vreau să zic, cred că *are* dreptate. De data aceasta, vom avea un copil sănătos.

— Analizele tale au ieşit pozitive, iar ale *ei* tot pozitive.

Sam îl fulgera cu privirile, încleştându-şi mâinile pe scândura de sus a gardului.

— Aşa-i.

— Opreşte-mă dacă greşesc, dar nu cumva nu s-a născut *niciodată* un copil sănătos dintr-o femeie care a fost testată pozitiv?

— Deocamdată.

— Probabilitatea este practic zero.

— Ea a descoperit virusul ăsta, rosti Mitch. Ştie despre el mai multe decât oricare altul din lume şi este convinsă…

— Că toţi ceilalţi se-nşală?

— Că ne vom schimba gândirea în următorii ani.

— Atunci e nebună sau pur şi simplu o fanatică?

Mitch se încruntă.

— Ai grijă, tată!

— Mitch, ridică braţele Sam, am zburat până-n Austria –

prima dată când am fost vreodată în Europa şi încă fără maică-ta, la dracu'! — ca să-mi iau fiul dintr-un spital, după ce s-a... În sfârşit, am mai vorbit despre astea. Te-ntreb, pentru numele lui Dumnezeu, de ce te expui la genul ăsta de suferinţă, de ce-ţi asumi asemenea risc?

— După ce i-a murit soţul, ea a fost cuprinsă cumva de elanul de a înainta, de a vedea lucrurile într-o lumină pozitivă, zise Mitch. Tată, nu pot spune că o-nţeleg, însă o iubesc. Am încredere în ea. Ceva din mine îmi spune că are dreptate, altfel n-aş fi fost de acord.

— Adică, n-ai fi *cooperat*. Sam se uită spre vacă, apoi îşi şterse palmele pe pantaloni, curăţându-le de praful de licheni. Şi dacă vă-nşelaţi amândoi?

— Ştim consecinţele. Vom trăi cu ele. Dar nu ne-nşelăm. Nu de data asta, tată.

— Am citit cât am putut de mult, rosti Abby Rafelson. Este uluitor. Toate virusurile astea...

Soarele după-amiezii pătrundea prin fereastra bucătăriei şi desena trapeze galbene pe podeaua din stejar nelăcuit. Bucătăria mirosea a cafea – prea multă cafea, gândi Kaye, nervi întinşi – şi *tamale*, prânzul lor înainte ca bărbaţii să fi ieşit la plimbare.

Deşi trecuse de şaizeci de ani, mama lui Mitch îşi păstrase un soi de frumuseţe autoritară, care provenea din pomeţii înalţi şi ochii albaştri afundaţi în orbite, combinaţi cu îngrijirea perfectă.

— Virusurile astea există de mult timp, zise Kaye.

Ridică o fotografie a lui Mitch la cinci ani, pe tricicletă, pe cheul Willamette din Portland. Părea concentrat, indiferent la camera foto; uneori, ea îi zărea aceeaşi expresie când şofa sau citea un ziar.

— De cât timp? întrebă Abby.

— Poate de zeci de milioane de ani.

Kaye luă altă fotografie din teancul de pe măsuţa pentru cafea: Mitch şi Sam încărcând lemne într-un camion. Judecând după înălţimea şi membrele lui subţiri, Mitch părea să aibă zece-unsprezece ani.

— Dar ce căutau de fapt acolo? Asta n-am putut să-nţeleg.

— Este posibil să fi intrat în noi prin intermediul gameţilor

noştri, ovule sau spermă. După aceea, au rămas. Au suferit mutaţii, sau ceva le-a dezactivat sau noi le-am pus la treabă în folosul nostru. Am găsit un mod prin care să le facem utile.

Kaye ridică ochii de la fotografie.

Abby o privi imperturbabil.

— Spermă sau ovule?

— Ovare, testicule, zise Kaye şi plecă din nou ochii.

— Şi ce le-a decis să iasă din nou?

— Ceva din viaţa noastră de zi cu zi. Poate, stresul.

Abby căzu pe gânduri.

— Am absolvit facultatea, ţi-a spus Mitch? Educaţie fizică.

— Da, încuviinţă Kaye. Mi-a spus că ai absolvit în secundar şi un curs de biochimie. Ceva premedicină.

— Da, aşa-i, dar nu suficient ca s-ajung la nivelul tău. Îndeajuns totuşi ca să am dubii faţă de educaţia mea religioasă. Nu ştiu ce ar fi crezut mama dacă ar fi ştiut despre virusurile astea din celulele noastre sexuale. Abby îi zâmbi şi clătină din cap. Poate ar fi zis că sunt păcatul nostru originar.

Kaye o privi şi încercă să se gândească la o replică.

— Interesant, rosti în cele din urmă.

Nu ştia de ce ar fi tulburat-o asta, însă o răscolise şi mai mult. Se simţea ameninţată de idee.

— Mormintele din Rusia, zise încet Abby. Poate că mamele aveau vecini care au crezut că era o epidemie a păcatului originar.

— Nu cred aşa ceva.

— Nici eu, nu te teme. Abby îşi aţinti ochii albaştri asupra lui Kaye; erau neliniştiţi şi nu-şi găseau locul. Nu m-am simţit niciodată în largul meu cu ceea ce are legătură cu sexul. Sam este un bărbat blând, singurul bărbat faţă de care am simţit o pasiune, deşi nu singurul pe care l-am invitat în patul meu. Educaţia mea... n-a fost cea mai bună din punctul acesta de vedere. N-a fost cea mai înţeleaptă. N-am discutat niciodată cu Mitch despre sex. Şi nici despre dragoste. Se părea că se va descurca destul de bine şi pe cont propriu, arătos cum este, şi isteţ cum este. Îşi puse mâna pe braţul lui Kaye. Ţi-a spus că maică-sa este o bătrână puritană nebună?

Părea atât de trist disperată şi dezorientată, încât Kaye îi strânse mâna cu putere şi zâmbi, speră ea liniştitor.

— Mi-a spus că ai fost o mamă minunată şi grijulie, zise, că a

fost singurul tău fiu şi că o să mă interoghezi ca pe hoţii de cai.

O strânse şi mai tare de mână.

Abby râse şi o parte din tensiune dispăru dintre ele.

— Mi-a spus că eşti încăpăţânată şi mai inteligentă decât oricare femeie pe care-a cunoscut-o vreodată şi cât de mult ţii la toate. Mi-a spus că ar fi bine să te plac, fiindcă altfel va avea o discuţie cu mine.

Kaye se holbă la ea, îngrozită.

— Nu se poate!

— Ba da, încuviinţă Abby cu un aer solemn. Bărbaţii din familia asta vorbesc foarte deschis. I-am spus că mă voi strădui pe cât pot să ne-nţelegem.

— Doamne Dumnezeule! izbucni Kaye în râs, nevenindu-i să creadă.

— Exact. Încerca să te protejeze. Dar mă cunoaşte. Ştie că nici eu nu m-ascund îndărătul cuvintelor. Din cauza chestiei ăsteia cu păcatul originar care apare peste tot, cred că ne aşteaptă o schimbare-n toată lumea. Se vor modifica multe din felurile cum acţionează bărbaţii şi femeile. Nu crezi?

— Eu sunt absolut convinsă.

— Vreau să te străduieşti pe cât poţi de mult, te rog, scumpo, noua mea fiică, te rog, să creezi un loc în care să existe dragoste şi un centru de blândeţe şi de grijă pentru Mitch. El pare dur şi aspru, însă, de fapt, bărbaţii sunt foarte fragili. Să nu îngădui ca toate astea să vă despartă, ori să-l rănească pe el. Vreau să păstrez cât pot de mult din Mitch pe care-l cunosc şi iubesc. Eu încă îmi văd băiatul în el. Băiatul meu încă există în el.

În ochii lui Abby apăruseră lacrimi şi, ţinându-i mâna, Kaye îşi dădu seama că ei îi lipsise mama enorm, de mulţi ani, şi că încercase fără succes să îngroape sentimentele acelea.

— A fost greu când s-a născut Mitch, zise Abby. Am fost patru zile în travaliu. Era primul meu copil şi mă aşteptasem ca naşterea să fie grea, totuşi nu chiar atât de grea. Regret că n-am avut mai mulţi copii, dar numai din unele puncte de vedere. Acum aş fi speriată de moarte. De fapt, *sunt* speriată de moarte, deşi între mine şi Sam nu există nimic care să mă neliniştească.

— Voi avea grijă de Mitch, rosti Kaye.

— Sunt vremuri oribile, spuse Abby. Cineva o să scrie o

carte, o carte mare şi groasă. Sper că va avea un sfârşit fericit şi luminos.

În seara aceea, cinară toţi laolaltă şi conversaţia fu plăcută, destinsă, lipsită de consecinţe. Văzduhul părea senin, toţi norii dispăruseră. Kaye se culcă cu Mitch în vechiul lui dormitor, un semn de acceptare din partea lui Abby sau de impunere din partea lui Mitch, ori ambele.

Aceasta era prima familie adevărată pe care ea o cunoscuse după mulţi ani. Gândindu-se la asta, stând chircită lângă Mitch, în patul prea mic, Kaye avu propriul ei moment de lacrimi de fericire.

Când se opriseră să pună benzină în Eugene, cumpărase un test de sarcină de la o farmacie. După aceea, pentru a se convinge că lua într-adevăr o decizie normală, în ciuda unei lumi atât de ieşită din tiparul ordinii, se dusese la o librărie micuţă şi cumpărase o carte de dr. Spock. I-o arătase lui Mitch, care surâsese larg, totuşi nu-i arătase şi testul de sarcină.

— Este perfect normal, murmură ea în timp ce Mitch sforăia încetişor. Ceea ce facem este foarte *natural* şi normal, te rog, Doamne!

72. SEATTLE, WASHINGTON/WASHINGTON, D.C.

14 mai

Kaye şofă prin Portland, în vreme ce Mitch dormea. Trecură peste pod în statul Washington, traversară o porţiune scurtă de furtună, apoi reveniră sub soare strălucitor. Kaye ieşi de pe autostradă şi prânziră într-un restaurant mexican mic, de lângă o aşezare al cărei nume îl auziseră pentru prima dată. Şoselele erau liniştite: era duminică.

Se opriră să moţăie puţin în parcare şi Kaye îşi cuibări capul pe umărul lui Mitch. Aerul era aproape nemişcat şi soarele îi încălzea faţa şi părul. Câteva păsări cântau. Norii se mişcau în şiruri ordonate, dinspre sud, şi acoperiră în scurt timp cerul, totuşi vremea continua să fie caldă.

După ce se treziră, Kaye conduse prin Tacoma, după care Mitch sui la volan şi continuară spre Seattle. Când trecură pe sub centrul de convenţii, care se ridica de o parte şi cealaltă a autostrăzii, bărbatul simţi că n-ar fi vrut să meargă direct la

apartamentul lui.

— Poate că vrei să vezi unele puncte de interes turistic înainte de a ne instala, zise el.

Kaye îi zâmbi.

— De ce, e mizerie în apartament?

— Este curat, dar s-ar putea să nu fie...

Clătină din cap.

— Nu-ţi face griji. Nu sunt într-o dispoziţie critică. Mi-ar plăcea însă într-adevăr să-mi arăţi oraşul.

— Există un loc pe care-l vizitam frecvent când nu eram la săpături.

Parcul Gasworks se întindea sub un promontoriu scund şi ierbos care se ridica deasupra Lacului Union. Vestigiile unei vechi instalaţii pentru gaze lichefiate şi ale clădirilor din cadrul fabricii care o adăpostise fuseseră curăţate, vopsite în culori vii şi transformate în parc public. Rezervoarele verticale, pasarelele şi conductele aflate în stare de dezagregare lentă nu fuseseră vopsite, ci doar înconjurate cu garduri şi lăsate să ruginească.

Mitch o prinse de mână şi ieşiră din parcare. Lui Kaye, locul i se părea destul de urât, cu iarba în smocuri neregulate, dar, de dragul bărbatului, nu spuse nimic.

Se aşezară pe peluza de lângă gardul din sârmă şi priviră hidroavioanele de pasageri care amerizau pe Lacul Union. Câţiva bărbaţi şi femei sau femei cu copii se îndreptau spre locul de joacă de lângă clădirile fabricii. Mitch comentă că erau destul de puţini, pentru o duminică însorită.

— Oamenii nu mai vor să se adune laolaltă, zise Kaye, însă în chiar clipa următoare mai multe autobuze sosiră în parcare, oprindu-se în spaţiile ce le fuseseră rezervate prin frânghii.

— Se-ntâmplă ceva, rosti Mitch privind cu atenţie.

— Mi-ai pregătit vreo surpriză? întrebă ea jucăuş.

— Nu, zâmbi Mitch, dar poate că nu-mi mai amintesc după noaptea trecută.

— Aşa zici în fiecare dimineaţă.

Femeia căscă, acoperindu-şi gura cu palma, şi privi o ambarcaţiune cu pânze care traversa lacul, urmată de un windsurfer.

— Opt autobuze. Curios, făcu Mitch.

Ciclul lui Kaye întârziase cu trei zile şi ea îl avusese foarte regulat de când renunţase la pastilele anticoncepţionale, după moartea lui Saul. Asta îi stârnea un fel de îngrijorare. Când se gândea la ce era posibil să fi pornit ei doi, scrâşnea în mod reflex din dinţi. *Atât de repede... Idilă de modă veche. Rostogolindu-se la vale, sporindu-şi viteza*.

Deocamdată nu-i spusese nimic lui Mitch, pentru eventualitatea în care era o alarmă falsă.

Când se gândea prea mult la asta, Kaye se simţea cumva desprinsă de propriul ei corp. Dacă se retrăgea de dinaintea îngrijorării şi se mulţumea să-şi exploreze senzaţiile, starea naturală a ţesuturilor, celulelor şi emoţiilor, se simţea perfect; contextul, implicaţiile, *cunoaşterea* erau cele care interferau cu mulţumirea simplă de a se simţi bine şi îndrăgostită.

Problema era că ştia prea multe lucruri, care niciodată nu erau suficiente.

Normal.

— Zece autobuze, numără Mitch. Hopa, unsprezece! O mulţime a naibii de mare. O mângâie uşor pe gât pe femeie. Nu-s sigur dacă-mi place chestia asta.

— Este parcul tău. Nu vreau să plecăm de-aici deocamdată. Este plăcut, zise Kaye.

Soarele azvârlea petice luminoase peste tot. Cisternele ruginite străluceau într-o nuanţă de portocaliu-mat.

Zeci de bărbaţi şi femei în haine maronii mergeau în grupuleţe, de la autobuze spre colină. Nu păreau să se grăbească. Patru femei duceau un cerc din lemn cu diametrul de un metru, iar câţiva bărbaţi transportau un stâlp lung pe un cărucior.

Kaye se încruntă, apoi chicoti.

— O să facă ceva cu un *yoni* şi un *lingam*, rosti ea.

Mitch miji ochii la procesiune.

— Poate că nu-i decât un joc cu inelul. Ceva de genul aruncatului potcoavei la ţintă.

— Chiar crezi asta? întrebă ea cu tonul acela familiar şi necritic pe care bărbatul îl recunoscu instantaneu ca fiind în dezacord complet.

— Nu, zise el şi se pocni cu palma peste frunte. Cum de nu mi-am dat seama imediat? Este un *yoni* şi un *lingam*.

— Şi tu eşti un antropolog, răspunse Kaye dublând în joacă

literele. Se ridică în genunchi şi duse palma pavăză la ochi. Haide să ne uităm.

— Nu ştiu dacă am fost invitaţi.

— Mă-ndoiesc că ar fi o petrecere privată.

Dicken trecu prin punctul de control al securităţii – percheziţie corporală, scanare pentru metale, scanare pentru mirosuri – şi pătrunse în Casa Albă prin aşa-numita intrare a diplomaţilor. Un puşcaş marin tânăr îl preluă imediat şi-l escortă la sala mare pentru şedinţe de la subsol. Instalaţia de aer condiţionat funcţiona la putere maximă şi interiorul se simţea ca al unui frigider prin comparaţie cu cele treizeci de grade de afară, dublate de umiditate.

Sosise primul. Era singur înăuntru, cu excepţia puşcaşului şi a unui chelner care aranja sticle de Evian, blocnotesuri şi pixuri pe masa ovală şi lungă. Se aşeză pe unul dintre scaunele din spate, rezervate consilierilor secundari. Stewardul îl întrebă dacă dorea să bea o coca-cola sau un pahar de suc.

— Cafeaua va sosi în câteva minute.

— O coca-cola ar fi perfectă, încuviinţă Dicken.

— Aţi sosit cu avionul?

— Nu, am şofat de la Bethesda.

— Vremea se anunţă urâtă pentru după-amiază, comentă stewardul. Meteorologii de la Andrews au spus că de la cinci începe furtuna. Aici avem cele mai bune prognoze meteo.

Îi făcu cu ochiul şi zâmbi, apoi reveni după câteva minute cu o coca-cola şi un pahar cu gheaţă mărunţită.

Peste zece minute, începură să sosească mai mulţi participanţi. Dicken îi recunoscu pe guvernatorii statelor New Mexico, Alabama şi Maryland, însoţiţi de un grup mic de consilieri. În scurt timp, sala avea să conţină nucleul aşa-zisei Revolte a Guvernatorilor, care se opunea Grupului Operativ în toată ţara.

Augustine avea să-şi ţină discursul de graţie chiar aici, în subsolul Casei Albe. Urma să încerce să convingă zece guvernatori, dintre care şapte din state foarte conservatoare, că singurul curs uman de acţiune era de a le îngădui femeilor accesul la un domeniu complet de măsuri complete de avort.

Dicken se îndoia că pledoaria va fi acceptată sau măcar respinsă în mod politicos.

Augustine intră după alte câteva minute, însoţit de ofiţerul de legătură al Casei Albe cu Grupul operativ şi de şeful de cabinet al preşedintelui. Îşi aşează servieta pe masă şi veni spre Dicken, clicăind cu pantofii pe gresia pardoselii.

— Ceva muniţie? întrebă el.

— Zero, răspunse încet Dicken. Nicio companie de asigurări medicale nu ne dă vreo şansă în recăpătarea controlului. În plus, se apreciază că preşedintele a scăpat situaţia din mână.

Augustine se încruntă uşor. În ultimul an, ridurile de la colţurile ochilor i se accentuaseră vizibil şi părul i se albise.

— Bănuiesc că vor folosi propriile lor… soluţii la firul ierbii?

— Asta-i tot ce pot vedea ele. Asociaţia medicilor americani şi majoritatea sucursalelor INS şi-au retras susţinerea, chiar dacă nu în mod deschis, ci tacit.

— În tot cazul, zise Augustine la fel de încet, e clar că n-avem nimic să le oferim pentru a reveni la matcă… deocamdată. Luă o ceaşcă de cafea de la steward. Poate că ar trebui să plecăm pur şi simplu acasă şi să-i lăsăm pe toţi să se descurce cum vor.

Se întoarse şi privi alţi guvernatori care intrau în sală, urmaţi de Shawbeck, apoi de secretarul de stat pentru sănătate şi servicii sociale.

— Uite că vin şi leii, urmaţi de creştini, zise el. Aşa şi trebuie să fie. Înainte de a pleca pentru a se aşeza în capătul opus al mesei, în unul dintre cele trei scaune în faţa cărora nu existau steguleţe, adăugă în şoaptă: Preşedintele tocmai a încheiat două ore de discuţii cu Alabama şi Maryland, care i-au cerut să-şi amâne decizia. Nu cred că el vrea asta. În ultimele şase săptămâni au fost omorâte cincisprezece mii de femei gravide. *Cincisprezece mii*, Christopher!

Dicken văzuse cifra aceea de câteva ori.

— Ar trebui să ne aplecăm toţi şi să încasăm şutul în fund, mârâi Augustine.

Mitch estimă la minimum şase sute de oameni mulţimea care suia spre vârful colinei. Câteva zeci de curioşi urmau grupul cu inelul şi stâlpul din lemn.

Kaye îl prinse de mână.

— Ăsta-i un obicei din Seattle? îl întrebă, trăgându-l după ea, intrigată de ideea unui ritual de fertilitate.

— Nu auzisem de el, răspunse bărbatul.

După evenimentele din San Diego, mirosurile mulţimilor îl ameţeau.

Când ajunseră în vârful promontoriului, Kaye şi Mitch se găsiră pe marginea unui uriaş cadran solar plat, cu diametrul de aproape zece metri. Avea basoreliefuri din bronz, care reprezentau figuri, cifre, mâini omeneşti întinse şi litere caligrafiate, indicând cele patru puncte cardinale. Cercul era completat cu elemente din ceramică, sticlă şi ciment colorat.

Mitch îi arătă femeii cum observatorul devenea gnomonul de pe cadran, când stătea între liniile paralele, ştanţate cu anotimpuri şi zile. Potrivit estimării ei, era ora două.

— Este foarte frumos, zise Kaye. Ca un loc de cult păgân, nu crezi?

El încuviinţă fără să scape din ochi mulţimea care avansa.

Câţiva bărbaţi şi băieţi care înălţau zmeie se retraseră din calea procesiunii şi începură să-şi bobineze sforile, coborându-şi jucăriile. Cele trei femei care purtau inelul transpiraseră sub greutatea lui. Îl aşezară cu grijă în centrul ceasului solar. Lângă ele, aşteptau doi bărbaţi care ţineau stâlpul.

În cercul cadranului pătrunseră cinci femei mai vârstnice, îmbrăcate în robe galben-deschis. Se ţineau de mâini, zâmbind cu demnitate, şi înconjurară inelul fără să rostească vreun cuvânt.

Kaye şi Mitch coborâră pe versantul sudic al colinei, cu vedere peste Lacul Union. Bărbatul simţi o briză dinspre sud şi văzu pâlcuri de nori joşi, ce înaintau peste centrul oraşului. Aerul era ca vinul, limpede şi dulce, cu temperatura puţin peste douăzeci de grade. Umbrele norilor treceau spectaculos peste promontoriu.

— Sunt prea mulţi oameni, îi zise el lui Kaye.

— Să mai stăm... să vedem ce vor să facă.

Mulţimea formă cercuri concentrice, cu toţi participanţii ţinându-se de mâini. Îi rugară politicos pe Kaye şi Mitch să se îndepărteze puţin până îşi terminau ceremonia.

— Sunteţi bine-veniţi să urmăriţi mai de jos, îi spuse lui Kaye o femeie tânără şi grăsuţă, în rochie largă, verde, ignorându-l în mod explicit pe Mitch; ochii ei păreau să treacă pe lângă şi prin bărbat.

Singurele sunete care se auzeau dinspre mulţime erau foşnetele hainelor şi mişcările picioarelor în sandale, pe iarbă şi

peste basoreliefurile ceasului solar.

Mitch îşi afundă mâinile în buzunare şi gârbovi umerii.

Guvernatorii se aşezară la masă, aplecându-se în dreapta şi-n stânga, pentru a discuta în şoaptă cu consilierii sau vecinii lor. Shawbeck rămase în picioare, cu mâinile încleştate în faţă. Augustine ocolise un sfert de masă pentru a sta de vorbă cu guvernatorul Californiei. Dicken încercă să deducă logica repartizării locurilor şi apoi îşi dădu seama că se aplicase un protocol inteligent. Guvernatorii nu fuseseră aşezaţi după vârstă sau influenţă, ci după poziţia geografică a statelor. California se afla pe latura vestică a mesei, iar guvernatorul Alabamei stătea aproape de fundul sălii, în partea sud-estică. Augustine, Shawbeck şi secretarul de stat se găseau aproape de locul care urma să fie ocupat de preşedinte.

Asta însemna ceva, îşi spuse Dicken. Poate că aveau totuşi să înghită pilula amară şi să recomande implementarea politicilor lui Augustine.

El nu era însă deloc sigur în privinţa propriilor lui sentimente. Ascultase prezentările despre costurile medicale ale îngrijirii nou-născuţilor din etapa a doua, dacă aveau să existe unii care să supravieţuiască mult timp; ascultase, de asemenea, cifrele care extrapolau ce ar fi însemnat pentru Statele Unite pierderea unei generaţii întregi de copii.

Ofiţerul pe probleme de sănătate se ridică lângă uşă.

— Doamnelor şi domnilor, preşedintele Statelor Unite!

Toţi se sculară în picioare. Guvernatorul Alabamei o făcu mai încet decât toţi ceilalţi. Dicken văzu că faţa îi lucea de transpiraţie, probabil de la căldura de afară. Pe de altă parte, Augustine îi spusese că guvernatorul avusese o întrevedere cu preşedintele în ultimele două ore.

Un agent al Serviciului Secret îmbrăcat în blazer şi cămaşă de golf trecu pe lângă Dicken, privindu-l cu precizia împietrită cu care el se obişnuise de ceva vreme. Preşedintele intră primul în sală, înalt, cu faimosul lui ciuf de păr alb. Părea în formă fizică, dar puţin obosit; totuşi, puterea funcţiei îl copleşi pe Dicken. Fu încântat când preşedintele privi în direcţia lui, îl recunoscu şi încuviinţă solemn din cap, trecând pe lângă el.

Guvernatorul Alabamei îşi împinse scaunul îndărăt. Picioarele din lemn hârşâiră peste gresia pardoselii.

— Domnule preşedinte! rosti el cam prea tare.

Preşedintele se opri să-i vorbească, şi guvernatorul făcu doi paşi înainte.

Doi agenţi se priviră scurt, gata să intervină politicos.

— Iubesc preşedinţia şi iubesc măreaţa noastră ţară, domnule, rosti guvernatorul şi-l cuprinse pe preşedinte în braţe, ca un urs protector.

Lângă ei, guvernatorul Floridei făcu o grimasă şi scuturǎ stingherit din cap. Agenţii erau la numai doi metri depărtare.

Oh, gândi Dicken; nimic mai mult, doar o conştientizare seacă şi clarvăzătoare a suspendării în timp, un fluierat de tren încă neauzit, frânele încă neacţionate, braţul dorind să se mişte, dar deocamdată inert pe lângă corp.

Se gândi că poate ar fi bine să se ferească din cale.

Tânărul blond în robă neagră purta o mască chirurgicală verde şi ţinea ochii plecaţi, în timp ce suia colina spre ceasul solar. Era însoţit de trei femei îmbrăcate în maroniu şi verde, şi purta un săculeţ din ţesătură cafenie, legat cu şnur auriu. Briza care sporea pe promontoriu îi flutura în toate direcţiile părul mătăsos, aproape alb.

Cercul de femei şi bărbaţi se deschise pentru a-i lăsa să pătrundă.

Mitch privea cu o expresie nedumerită. Alături, Kaye stătea cu braţele încrucişate.

— Ce vor să facă? se încruntă el.

— Pare un fel de ritual.

— De fertilitate?

— De ce nu?

Mitch căzu pe gânduri.

— Ispăşire, vorbi el. Sunt mai multe femei decât bărbaţi.

— Da, cam în raport de trei la unu.

— Majoritatea bărbaţilor sunt mai vârstnici.

— Beţişoare de urechi.

— Poftim?

— Aşa le spun femeile tinere bărbaţilor care sunt îndeajuns de vârstnici pentru a le fi taţi, explică Kaye. Aşa cum este preşedintele.

— Mi se pare insultător, comentă Mitch.

— Este adevărat, să ştii. Nu da vina pe mine.

Tânărul fu ascuns vederii lor, când mulţimea se închise iarăşi.

O mână uriaşă şi fierbinte îl ridică pe Christopher Dicken şi-l purtă spre peretele din spatele sălii. Îi sparse timpanele şi-i strivi pieptul. După aceea, mâna se retrase şi el căzu pe podea. Deschise ochii, clipind. Văzu flăcări năpustindu-se în unde concentrice peste plafonul crăpat, cu plăci de faianţă prăbuşindu-se prin văpăi. Era acoperit de sânge şi fragmente de ţesuturi umane. Fum alb şi dogoare îi înţepară ochii, iar el îi închise. Nu putea să respire, nu putea să audă, nu putea să se mişte.

Scandările începură încet şi monoton.

— Haide! îi zise Mitch lui Kaye.

Femeia se uită în urmă spre mulţime. Acum şi ei i se părea că într-adevăr ceva nu era în regulă. Părul de pe ceafă i se zbârli.

— Bine, încuviinţă.

Înconjurară colina pe o alee, până ajunseră la un drum care cobora pe versantul nordic al promontoriului. Trecură pe lângă un bărbat şi fiul lui, de cinci-şase ani, care avea un zmeu în mânuţe. Băiatul le zâmbi. Kaye îi privi ochii migdalaţi şi eleganţi, capul prelung şi ras, aproape egiptean, ca o statuie de abanos, străveche şi frumoasă, care fusese adusă la viaţă, şi gândi: *Ce copil frumos şi normal. Ce băieţel frumos*.

Îşi reaminti de fata care stătea pe stradă în Gordi, când caravana ONU părăsise aşezarea; erau foarte diferiţi ca înfăţişare, totuşi provocau gânduri similare.

Îl prinse pe Mitch de mână, exact în clipa când începură sirenele. Amândoi se uitară către nord, unde era parcarea, şi văzură cinci maşini de poliţie care se opriră, derapând; portierele zburară în lături şi poliţiştii coborâră în goana mare şi trecură în fugă printre automobilele parcate, apoi peste iarbă şi suiră colina.

— Ia uită-te, spuse Mitch şi-i arătă un bărbat singur, de vârstă mijlocie, în şort şi bluză de trening, care vorbea la telefonul mobil.

Bărbatul părea speriat.

— Ce dracu’? se încruntă Kaye.

Rugăciunea monotonă crescuse în intensitate. Trei poliţişti trecură pe lângă Kaye şi Mitch; aveau armele în tocuri, dar unul dintre ei scosese bastonul. Îşi croiră loc prin cercurile exterioare ale mulţimii din vârful colinei.

Femeile ţipară la ei şi-i blestemară. Li se împotriviră, îmbrâncindu-i, lovindu-i cu picioarele, zgâriindu-i, încercând să-i împingă înapoi.

Lui Kaye nu-i venea să creadă ce vedea şi auzea. Două femei săriră asupra unui bărbat, împroşcându-l cu obscenităţi.

Poliţistul cu bastonul începu să-l utilizeze pentru a-şi proteja tovarăşii. Kaye auzi bufnetele plasticului cu miez metalic, care lovea carnea şi osul şi-şi simţi stomacul ridicându-se în gură.

Dădu să urce înapoi promontoriul, însă Mitch o prinse de braţ.

Şi alţi poliţişti se năpustiră în mulţime, lovind cu bastoanele. Psalmodierile încetară. Grupul păru să-şi piardă coeziunea. Femei în robe se desprinseră din cercuri, cu mâinile încleştate pe feţe, speriate şi furioase, zbierând, plângând, cu glasuri ascuţite şi agitate. Unele căzură pe jos şi începură să lovească cu pumnii în iarba rară şi gălbuie. Din guri le şiroia salivă.

Apăru o dubă de poliţie, care sui pe trotuar şi trecu peste iarbă, cu motorul ambalat. Două poliţiste se alăturară încăierării generale.

Mitch şi Kaye coborâră colina; ajunşi la poale, se întoarseră şi priviră gloata care continua să fie adunată în jurul ceasului solar. Doi poliţişti se desprinseră de acolo, purtându-l între ei pe tânărul în negru. Dungi roşii din care picura sânge îi însemnau gâtul şi mâinile. O poliţistă chemă o ambulanţă prin walkie-talkie. Trecu la numai câţiva metri de Mitch şi Kaye, albă la faţă de mânie.

— Ce dracu’! ţipă ea spre spectatori. De ce n-aţi încercat să-i opriţi?

Nici Kaye, nici Mitch nu aveau vreun răspuns.

Tânărul în robă neagră se împletici şi căzu între poliţiştii care-l susţineau. Chipul lui, deformat de durere şi şoc, fulgeră alb, ca norii pe fundalul pământului bătătorit şi al ierbii gălbejite.

73. SEATTLE

Mitch porni cu maşina către sud, pe şoseaua care ducea la

Capitol Hill, apoi coti spre est, pe Denny. Buickul dudui, suind panta.

— Era mai bine dacă nu vedeam toate astea, spuse Kaye.

El înjură în barbă.

— Mai bine nu ne-am fi oprit.

— Chiar au înnebunit toţi? E prea mult! Nu înţeleg unde-i locul nostru aici?

— Revenim la vechile obiceiuri, răspunse Mitch.

— Ca în Georgia.

Kaye îşi apăsă încheieturile degetelor de buze şi dinţi.

— Detest să văd femeile învinuindu-i pe *bărbaţi*, zise Mitch. Îmi vine să vomit când văd asta.

— Eu nu învinovăţesc pe nimeni, însă trebuie să admiţi că-i o reacţie naturală.

Mitch se strâmbă aproape dezgustat; era prima dată când o privise în felul acela. Kaye inspiră adânc, printre dinţi, simţindu-se simultan vinovată şi tristă, apoi se întoarse şi privi pe geamul din dreptul ei, spre întinderea lungă şi rectilinie a Broadwayului: clădiri din cărămidă, pietoni, bărbaţi tineri, cu măşti verzi, mergând cu alţi bărbaţi, şi femei mergând cu femei.

— Haide să uităm ce-a fost, spuse Mitch. Haide să ne-odihnim.

Apartamentul de la etajul întâi, ordonat, răcoros şi cam prăfuit, în urma absenţei îndelungate a bărbatului, avea vedere peste Broadway: oficiul poştal cu faţadă din cărămidă, o librărie mică şi un restaurant thailandez. Mitch intră cu bagajele pe uşă şi-şi ceru scuze pentru deranjul care nu exista, cel puţin din punctul de vedere al lui Kaye.

— Hogeag de burlac, comentă el. Nu ştiu de ce l-am păstrat închiriat.

— E frumos, zise Kaye şi-şi trecu degetele peste decoraţiunile din lemn închis la culoare ale pervazului ferestrei şi peste vopseaua emailată albă a peretelui.

Livingul fusese încălzit de soare şi aerul dinăuntru avea un iz uşor stătut, fără să fie neplăcut, ci doar neaerisit. Kaye deschise fereastra cu destulă dificultate. Mitch veni lângă ea şi o închise cu grijă.

— Vin gaze de eşapament de pe stradă, explică el. Fereastra

din dormitor dă spre spatele clădirii şi pe acolo se aeriseşte foarte bine.

Kaye crezuse că vederea apartamentului va fi romantică şi plăcută, că va afla multe despre bărbat, însă era atât de ordonat, cu atât de puţine mobile, încât se simţi dezamăgită. Examină cărţile de pe etajera înaltă până în tavan, de lângă bucătăria micuţă: manuale de antropologie şi arheologie, câteva cărţi de biologie zdrenţuite, o cutie plină cu reviste ştiinţifice şi fotocopii. Niciun roman.

— Restaurantul thailandez este bun, rosti Mitch, cuprinzând-o în braţe pe când studia cărţile.

— Nu mi-e foame. Aici ţi-ai făcut cercetările?

— Exact aici. Momentul de revelaţie. Tu ai fost inspiraţia.

— Mulţumesc, zise ea.

— Vrei să te întinzi niţel? Sunt şi nişte beri în frigider.

— Budweiser?

Mitch rânji larg.

— O să iau una, încuviinţă Kaye.

El îi dădu drumul şi deschise frigiderul.

— La naiba. Cred c-a fost curentul oprit. S-a topit totul din congelator. O pală de aer rece şi cu iz acru sosi dinspre bucătărie. Totuşi berea nu s-a stricat.

Îi aduse o sticlă şi deschise capacul cu un gest expert. Kaye o luă şi sorbi. Era aproape insipidă. Nicio satisfacţie.

— Trebuie să mă duc la baie, anunţă ea.

Se simţea amorţită, detaşată de problemele importante ale omenirii. Îşi luă cu ea poşeta în baie şi scoase testul de sarcină. Era simplu şi amuzant: două picături de urină pe o bandeletă de testare – dacă era pozitiv, se colora în albastru, dacă era negativ, se colora în roz. Rezultatul se obţinea în zece minute.

Brusc, încercă nevoia disperată de a şti.

Baia era imaculată.

— Ce pot face pentru el? se întrebă Kaye. Îşi trăieşte aici propria lui viaţă.

Abandonă apoi direcţia aceea de gândire, lăsă capacul pe toaletă şi se aşeză.

În living, Mitch deschise televizorul. Prin uşa groasă din lemn de pin, Kaye auzi voci înăbuşite, cuvinte răzleţe.

— ... în explozie a fost rănit, de asemenea, secretarul...

— Kaye! strigă bărbatul.

Ea acoperi banda cu un şerveţel şi deschise uşa.

— Preşedintele, rosti Mitch contorsionat la faţă. Lovi cu pumnul în gol. Mai bine nu deschideam dracului porcăria asta!

Kaye stătu în living, în faţa televizorului mic, şi privi fix capul şi umerii crainicei, buzele care i se mişcau, rimelul care i se întinsese de la un ochi.

— Până în prezent, bilanţul victimelor a ajuns la şapte, printre care guvernatorii statelor Florida, Mississippi şi Alabama, preşedintele, un agent al Serviciului Secret şi două persoane încă neidentificate. Printre supravieţuitori se numără guvernatorii statelor New Mexico şi Arizona, directorul Grupului operativ Irod, Mark Augustine, şi Frank Shawbeck de la Institutul Naţional de Sănătate. La momentul respectiv, vicepreşedintele nu se găsea în Casa Albă...

Mitch stătea lângă ea, cu umerii gârboviţi.

— Unde era Christopher? întrebă Kaye cu voce stinsă.

— Deocamdată n-a fost oferită nicio explicaţie despre cum s-a putut introduce o bombă în Casa Albă, în ciuda măsurilor de securitate. Frank Sesno se află în faţa Casei Albe...

Kaye se eliberă de braţul lui Mitch.

— Scuză-mă, rosti ea şi-l lovi uşor pe umăr. Am nevoie la baie.

— Eşti bine?

— Da, da.

Închise uşa şi o încuie, inspiră adânc şi ridică şerveţelul. Trecuseră zece minute.

— Eşti sigură că eşti bine? strigă Mitch de dincolo de uşă.

Kaye ridică bandeleta spre lumină şi privi cele două pete de testare. Prima era albastră. A doua era tot albastră. Reciti instrucţiunile şi comparaţiile de culori, apoi se rezemă cu umărul de uşă, simţindu-se ameţită.

— Gata, şopti ea.

Se îndreptă şi gândi: *Sunt momente oribile. Lasă-l s-aştepte. Lasă-l s-aştepte, dacă tu poţi s-aştepţi*.

— Kaye?!

Mitch părea aproape panicat. Avea nevoie de ea, avea nevoie de o formă de liniştire. Femeia se sprijini de chiuvetă; abia mai putea sta în picioare – simţea un amestec de oroare, uşurare şi uluire faţă de ceea ce făcuseră ei, faţă de ceea ce făcea lumea.

Deschise uşa şi văzu lacrimi în ochii lui Mitch.

— Nici măcar n-am votat pentru el! rosti bărbatul şi buzele îi tremurară.

Kaye îl prinse în braţe şi-l strânse cu putere. Moartea preşedintelui reprezenta un eveniment important, semnificativ, totuşi ea încă nu-l putea percepe ca atare. Emoţiile ei erau legate de alte persoane, de Mitch, de mama şi tatăl lui, de propriii ei părinţi care îi lipseau; simţea chiar o uşoară îngrijorare faţă de propria ei persoană, dar, în mod destul de straniu, nicio conexiune reală cu viaţa dinăuntrul ei.

Nu încă.

Acesta nu era copilul real.

Nu încă.

Nu-l iubi. Nu-l iubi pe acesta. Iubeşte ceea ce face el, ceea ce poartă.

Aproape împotriva voinţei ei, pe când îl ţinea pe Mitch în braţe şi-l mângâia pe spate, Kaye îşi pierdu cunoştinţa. Bărbatul o purtă în dormitor, apoi aduse o cârpă înmuiată în apă rece.

Ea pluti pentru o vreme în beznă, după care deveni conştientă de uscăciunea gurii. Îşi drese glasul, deschise ochii.

Privi în sus la soţul ei şi încercă să-i sărute palma când o tamponă cu cârpa peste obraji şi bărbie.

— Câtă prostie, rosti ea.

— Din partea mea?

— A mea. Crezusem că voi fi puternică.

— *Eşti* puternică, zise Mitch.

— Te iubesc, spuse Kaye şi nu mai reuşi să pronunţe altceva.

După ce Kaye adormi, Mitch o acoperi cu pătura, stinse lumina şi reveni în living. Apartamentul i se părea foarte diferit acum. Amurgul verii sclipea dincolo de fereastră, proiectând o paloare de basm pe peretele opus. Se aşeză în fotoliul uzat din faţa televizorului, cu sonorul redus la maximum, totuşi perfect clar în camera tăcută.

— Guvernatorul Harris a declarat stare de necesitate şi a apelat la Garda Naţională. S-a anunţat interdicţie de circulaţie după ora 19, în zilele lucrătoare, respectiv după ora 17, în zilele de sâmbătă şi duminică, iar dacă legea marţială va fi declarată la nivel federal, presupunem de către vicepreşedinte, aşa cum pare foarte probabil, nu se vor mai permite niciun fel

de adunări în locuri publice, fără aprobarea specială a birourilor pentru situaţii de necesitate ale comunităţilor. Starea de necesitate este pe termen nelimitat şi reprezintă pe de o parte, aşa cum afirmă oficialităţile, un răspuns faţă de situaţia din capitala ţării şi, pe de altă parte, o încercare de aducere sub control a tulburărilor grave şi permanente din statul Washington...

Mitch se lovi uşor peste bărbie cu banda de test. Schimbă canalele, doar pentru senzaţia păstrării controlului.

— ... a decedat. Preşedintele şi cinci dintre cei zece guvernatori de state, aflaţi în vizită la Casa Albă, au fost asasinaţi azi-dimineaţă în Sala de crize din Casa...

Apăsă din nou butonul de pe telecomanda micuţă.

— ... Guvernatorul statului Alabama, Abraham C. Darzelle, liderul aşa-zisei mişcări Revolta Statelor, l-a *îmbrăţişat* pe preşedintele Statelor Unite chiar înainte de declanşarea exploziei. Preşedintele şi guvernatorii statelor Alabama şi Florida au fost sfârtecaţi de explozie...

Mitch stinse televizorul. Duse banda înapoi în camera de baie şi se întinse lângă Kaye. Nu trase cuvertura la o parte şi nici nu se dezbrăcă, pentru ca să n-o deranjeze. Îşi scoase doar pantofii, se ghemui, cu un picior aşezat uşor peste coapsele ei acoperite cu pătura şi-şi înfundă nasul în părul ei şaten, tuns scurt. Mirosul părului era mai liniştitor decât orice medicament.

Pentru un moment prea scurt, universul redeveni mic, cald şi complet suficient.

PARTEA A III-A

STELLA NOVA

74. SEATTLE

Iunie

Kaye îşi aranjă hârtiile pe biroul lui Mitch şi luă manuscrisul pentru *Biblioteca reginei*. Cu trei săptămâni în urmă, decisese să scrie o carte despre SHEVA şi biologia modernă, despre tot ce simţea că ar trebui să ştie rasa umană în anii următori. Titlul se referea la metafora ei despre genom, cu toate elementele sale mutabile şi catalizatoare, şi jucătorii egoişti, care ofereau

servicii reginei genomului, cu o parte a naturii lor, sperând în mod egoist să fie instalaţi în „Biblioteca reginei”, în ADN; afişând uneori altă faţă, alt rol, mai degrabă egoist decât util, parazitar sau prădător, cauzând necazuri sau chiar dezastru. O metaforă politică ce părea perfect adecvată prezentului.

În ultimele două săptămâni, scrisese peste 160 de pagini pe laptop, pe care le printase la o imprimantă portabilă, ca o modalitate de a-şi pune în ordine gândurile înainte de convenţie.

Şi pentru a-mi trece timpul. Câteodată orele abia trec, când Mitch este departe.

Aranjă teancul de hârtii, lovindu-le cu marginile de tăblia din lemn, mulţumită de bufnetul solid pe care-l produceau, apoi le aşează în faţa fotografiei lui Christopher Dicken, aflată într-o ramă îngustă de argint, lângă un portret al lui Sam şi Abby. Ultima poză din caseta ei cu obiecte personale era o imagine alb-negru a lui Saul, făcută de un fotograf profesionist pe Long Island. Saul părea capabil, zâmbitor, sigur pe sine, înţelept. În urmă cu cinci ani, ei expediaseră cópii ale acelei fotografii cu planul de afaceri al lui Ecobacter către companii cu capital de risc. De atunci parcă trecuse o veşnicie.

Kaye petrecuse foarte puţin timp examinându-şi trecutul sau colecţionând amintiri. Acum regreta asta. Dorea ca viitorul lor copil să ştie ce se întâmplase. Când se privea în oglindă, i se părea că radia de sănătate şi vitalitate. Sarcina nu numai că nu-i crea probleme, ci aproape că o răsfăţa.

Ca şi cum nu i-ar fi ajuns cartea pe care o scria, cu trei zile în urmă începuse un jurnal, primul pe care-l avusese vreodată.

10 iunie

Am petrecut săptămâna trecută pregătindu-ne pentru conferinţă şi căutând o casă. Dobânzile au crescut enorm, au ajuns la 21, dar ne putem permite ceva mai spaţios decât apartamentul, şi Mitch nu-i pretenţios. Eu sunt. Mitch scrie mai încet decât mine, despre mumii şi peşteră, şi trimite fiecare pagină, pe rând, lui Oliver Merton, în New York, care le redactează, uneori cu cruzime. Mitch acceptă modificările fără să comenteze şi încearcă să-şi îmbunătăţească scriitura. Am devenit foarte literari, foarte atenţi, poate niţel aroganţi, fiindcă nu prea avem altceva cu care să ne ocupăm.

Mitch a plecat în după-amiaza asta ca să discute cu noul director de la Hayer pentru o eventuală reangajare. (Nu se îndepărtează niciodată la mai mult de douăzeci de minute de apartament, iar alaltăieri am mai cumpărat un telefon mobil. Îi repet că pot avea grijă şi singură de mine, însă tot îşi face griji.)

A primit o scrisoare de la profesorul Brock, care i-a descris natura controversei curente. Brock a participat la o serie de talk-show-uri. Câteva ziare au publicat povestea, iar articolul lui Merton din NATURE atrage multă atenţie şi multe critici.

Innsbruck continuă să păstreze mostrele de ţesuturi şi nici nu comentează, nici nu le pune la dispoziţia altor cercetători, totuşi Mitch îi presează pe prietenii lui de la Universitatea Washington să declare public ce ştiu, pentru a submina secretomania din Innsbruck. Merton crede că gradualiştii care se ocupă de mumii dispun de maximum două-trei luni pentru a-şi pregăti rapoartele şi a le publica, pentru că altfel vor fi înlăturaţi, înlocuiţi, speră Brock, de o echipă mai obiectivă, la conducerea căreia speră în mod clar să fie numit. Este posibil ca şi Mitch să facă parte din echipa respectivă, deşi pare o speranţă exagerată.

Merton şi Daney n-au izbutit să convingă Biroul pentru situaţii de necesitate din New York să aprobe ţinerea conferinţei în Albany. Se face o asociere cu anul 1845, guvernatorul Silas Wright şi revoltele chiriilor; nu se doreşte o reeditare a evenimentelor în urma acestei Legi Extraordinare „experimentale" şi „temporare".

Prin intermediul Mariei Konig, de la Universitatea Washington, am adresat o petiţie către Biroul pentru situaţii de necesitate din Washington, care a acceptat o conferinţă de două zile la Kane Hall, cu maximum 100 de participanţi, care urmează să fie aprobaţi nominal de Birou. Libertăţile civile n-au fost complet uitate. Nimeni nu vrea să decreteze legea marţială şi tribunalele civile continuă să funcţioneze, însă o fac doar cu aprobarea Birourilor statale.

Mitch zice că din 1942 n-a mai fost aşa.

Mă simt bizar: sunt perfect sănătoasă, energică, plină de vitalitate şi sarcina nu-i foarte vizibilă. Hormonii sunt aceiaşi, efectul este acelaşi.

Mâine mă duc să-mi fac sonograma şi o ecografie la Marine

Pacific; vom face şi amniocenteza şi vilozităţile coriale, în ciuda riscurilor, deoarece vrem să ştim caracterul ţesuturilor.

Următoarea etapă nu va mai fi aşa uşoară.

Doamnă Hamilton, acum şi eu sunt un cobai.

75. CLĂDIREA 10, INSTITUTUL NAŢIONAL DE SĂNĂTATE, BETHESDA

Iulie

Dicken se propulsă cu o singură mână pe coridorul lung de la nivelul al zecelea din Centrul Clinic Magnuson, roti, speră cu graţie, căruciorul cu rotile – tot cu o singură mână – şi-i văzu neclar pe cei doi bărbaţi care veneau spre el. Pasul lent şi lung, costumul gri şi înălţimea îi spuseră că unul dintre ei era Augustine. Nu ştia cine putea fi celălalt.

Gemând stins, coborî mâna dreaptă şi se împinse înainte. Pe măsură ce se apropie, putu să vadă că faţa lui Augustine se vindeca destul de bine, deşi avea să rămână uşor colţuroasă. Porţiunile neacoperite de bandajele operaţiilor de chirurgie plastică, care-i traversau capul peste nas şi peste ambii obraji şi tâmple, continuau să poarte urmele schijelor. Augustine scăpase cu ambii ochi întregi. Dicken îşi pierduse un ochi, iar vederea celuilalt rămăsese înceţoşată din cauza temperaturii degajate în urma exploziei.

— Arăţi bine, Mark, rosti el, frânând cu o mână şi cu apăsarea uşoară a unui picior cu papuc.

— Mi-ai luat vorba din gură, Christopher. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu domnul Kelly Newcomb.

Îşi strânseră mâna cu grijă. Dicken îl cântări din ochi pe Newcomb, apoi rosti:

— Tu eşti noul voiajor al lui Mark.

— Da, încuviinţă bărbatul.

— Felicitări pentru numire, se adresă Dicken lui Augustine.

— Nu te obosi. Va fi un coşmar.

— Strângerea tuturor copiilor sub o singură umbrelă, încuviinţă Dicken. Cum se simte Frank?

— Săptămâna viitoare iese din spital.

Altă tăcere. Dicken nu se mai putea gândi la alt subiect. Newcomb încrucişă mâinile stânjenit, apoi îşi aranjă ochelarii, împingându-i în sus, pe nas. Dicken urî tăcerea şi o întrerupse tocmai când Augustine era pe punctul să vorbească:

— Eu mai stau două săptămâni. Trebuie să-mi facă o operaţie la mână. Mi-ar plăcea să plec din campus pentru o vreme, să văd ce se-ntâmplă în lume.

— Haide la tine în cameră şi să discutăm, sugeră Augustine.

— Cu plăcere.

După ce intrară, Augustine îi ceru lui Newcomb să închidă uşa.

— Aş vrea ca Kelly să te consulte în legătură cu anumite chestiuni vreo două zile. Să-şi intre în mână. Intrăm într-o etapă nouă. Preşedintele ne-a trecut în bugetul lui discreţionar.

— Grozav, mormăi Dicken răguşit.

Înghiţi un nod şi încercă să-şi aducă salivă în gură, pentru a-şi umezi limba. Analgezicele şi antibioticele îi afectau metabolismul.

— Nu vom face nimic radical, zise Augustine. Toţi sunt de acord că ne găsim într-o situaţie incredibil de delicată.

— Situaţie cu „S” mare, încuviinţă Dicken.

— Pentru moment, neîndoios, rosti încet Augustine. Eu n-am cerut asta, Christopher.

— Ştiu.

— Dar dacă vreun copil SHEVA se va naşte viu, va trebui să acţionăm rapid. Deţin rapoarte din şapte laboratoare care dovedesc că SHEVA poate mobiliza retrovirusuri străvechi în genom.

— Se discută despre tot felul de HERV-uri şi transpozoni, zise Dicken, care încercase să citească studiile pe un ecran special din încăpere. Eu nu sunt sigur că ar fi într-adevăr virusuri. Pot fi…

— Indiferent cum le-ai spune, îl întrerupse Augustine, au genele virale necesare. Noi nu ne-am mai confruntat cu ele de milioane de ani, aşa că probabil vor fi patogene. Mă îngrijorează mai mult acum orice fel de mişcări care le pot încuraja pe femei să poarte sarcinile astea până la capăt. Nu există probleme în Europa de Est şi Asia, iar Japonia a început deja un program preventiv, dar noi suntem mai încăpăţânaţi.

Asta ca să folosească un eufemism.

— Să nu mai treci din nou peste linia aceea, Mark, îl sfătui Dicken.

Augustine nu avea chef de sfaturi înţelepte.

— Christopher, noi am putea pierde mai mult decât doar o

generaţie de copii. Kelly este de aceeaşi părere.

— Cercetările sunt solide, interveni Newcomb.

Dicken tuşi, îşi controlă spasmul, însă se învăpăie la faţă de frustrare.

— Şi ce anticipăm? Lagăre de internare? *Creşe* de concentrare?

— Estimăm că până la sfârşitul anului, în America de Nord, vor fi maximum o mie-două de copii SHEVA născuţi vii. S-ar putea să nu fie niciunul, *zero*, Christopher. Preşedintele a semnat deja un decret de necesitate, prin care ni se acordă custodie dacă vreunul se naşte viu. Acum lucrăm la detaliile civile. Dumnezeu ştie ce va face Uniunea Europeană. Asia este foarte pragmatică: avort şi carantină. Regret că nu putem fi şi noi la fel de îndrăzneţi.

— Mie asta nu mi se pare o ameninţare majoră la adresa sănătăţii, rosti Dicken.

Glasul i se frânse din nou şi tuşi. Din cauza vederii înceţoşate, nu putea distinge expresia lui Augustine înapoia bandajelor.

— Ei sunt *rezervoare*, Christopher, zise Augustine. Dacă vor intra în contact cu populaţia, nou-născuţii vor fi vectori. Nu uita cât de puţini au fost necesari pentru SIDA.

— Recunoaştem că-i neplăcut, spuse Newcomb privindu-l pe Augustine. Eu o simt instinctiv. Dar am analizat pe computer unele dintre aceste HERV-uri activate. Dacă se exprimă gene viabile *env* şi *pol*, am putea avea ceva mult mai rău decât HIV. Computerele indică un dezastru cum nu s-a mai văzut în istorie. Ar putea distruge rasa umană.

Dicken se trase afară din scaun şi se aşeză pe marginea patului.

— Cine nu-i de acord? întrebă el.

— Domnul Mahy din CCPB, răspunse Augustine. Bishop şi Thorpe. Şi, desigur, James Mondavi. Totuşi, cei de la Princeton sunt de acord, iar ei se bucură de încrederea preşedintelui. Vor să lucreze cu noi la chestia asta.

— Ce spune opoziţia? îl întrebă Dicken pe Newcomb.

— Mahy este de părere că orice particule eliberate vor fi retrovirusuri complet adaptate, dar nepatogene, şi că, în cea mai rea situaţie, vom vedea câteva cazuri de cancere rare, răspunse Augustine. Nici Mondavi nu vede vreo patogeneză,

însă nu acesta este motivul pentru care ne aflăm aici.

— Dar care?

— Avem nevoie de contribuţia ta, Christopher. Kaye Lang este gravidă; îl cunoşti pe tată. Este SHEVA de etapa întâi. Dintr-o clipă în alta va trebui să avorteze.

Dicken îşi feri faţa.

— Ea organizează o conferinţă în statul Washington. Am încercat să convingem Biroul pentru situaţii de necesitate să n-o autorizeze.

— O conferinţă ştiinţifică?

— Alte bolboroseli aiuristice despre evoluţie. Şi, fără îndoială, încurajări pentru noi mame. Ar putea fi un dezastru de PR, foarte prost pentru moral. Christopher, noi nu controlăm presa. Crezi că ea va fi radicală în privinţa subiectului?

— Nu. Cred că va fi foarte rezonabilă.

— Asta ar putea fi şi mai rău, comentă Augustine, dar în acelaşi timp este ceva ce putem folosi împotriva ei, dacă afirmă că este susţinută de Ştiinţă cu Ş mare. Reputaţia lui Mitch Rafelson e complet compromisă.

— El este un tip decent, spuse Dicken.

— Reprezintă însă un risc, rosti Augustine. Din fericire, este riscul ei, nu al nostru.

76. SEATTLE

10 august

Kaye trecu din dormitor în bucătărie, luându-şi blocnotesul. Mitch era la Universitatea Washington de la ora 9. Vizita lui la Muzeul Hayer avusese un rezultat nefavorabil; cei de acolo nu erau interesaţi de controversă, indiferent dacă el era sprijinit de Brock sau de oricare alt om de ştiinţă. Brock însuşi, îi atrăseseră ei atenţia cu înţelepciune, era un personaj controversat şi, potrivit unor surse anonime, fusese „lăsat să plece” sau chiar „eliminat” din studiile desfăşurate de Universitatea Innsbruck asupra oamenilor de Neanderthal.

Kaye detestase dintotdeauna intrigile academice. Aşează blocnotesul şi un pahar cu suc de portocale pe o măsuţă, lângă scaunul uzat al lui Mitch, apoi se aşează oftând încet. Deoarece nu avusese nicio idee în dimineaţa aceasta şi nicio direcţie în care să dezvolte cartea, începuse un eseu general scurt, pe care l-ar fi putut folosi în conferinţa de peste două săptămâni.

Însă şi eseul se oprise brusc. Inspiraţia nu putea pur şi simplu să concureze cu senzaţiile atât de straniu încâlcite din abdomenul ei.

Trecuseră aproape nouăzeci de zile. Seara trecută, ea scrisese în jurnal: „Are deja mărimea unui şoarece”. Şi nimic mai mult.

Folosi telecomanda pentru a deschide televizorul vechi. Guvernatorul Harris susţinea altă conferinţă de presă. Apărea zilnic în faţa jurnaliştilor, pentru a prezenta ultimele noutăţi despre Legea Extraordinară, despre felul cum statul Washington coopera cu Washington D.C., despre măsurile la care se împotrivea – se împotrivea frecvent, cântându-le în strună individualiştilor duri din estul munţilor Cascade – şi explica foarte atent unde considera că era benefic şi esenţial să se coopereze. O dată în plus, recită o litanie monotonă de statistici.

— *În nord-vest, din Oregon până în Idaho, autorităţile de aplicare a legii m-au anunţat că au fost comise cel puţin treizeci de sacrificii umane. Dacă le adăugăm celor douăzeci şi două de mii de incidente de violenţă împotriva femeilor estimate în toată ţara, Legea Extraordinară pare că a întârziat prea mult. Noi suntem o comunitate, un stat, o regiune, o naţiune scăpată de sub control din cauza durerii şi panicată de un act de neînţeles al lui Dumnezeu*.

Kaye se frecă uşor pe abdomen. Harris avea o misiune imposibilă. Mândrii cetăţeni americani, gândi ea, adoptau o atitudine perfect chinezească. Întrucât favoarea celestă le fusese în mod clar retrasă, ei diminuaseră drastic susţinerea oricărei forme de guvernare.

Conferinţa de presă a guvernatorului fu urmată de o masă rotundă, la care participară doi oameni de ştiinţă şi un reprezentant al statului. Discuţia ajunse la copiii SHEVA ca purtători de boală; erau aiureli pe care ea nici nu dorea, nici nu trebuia să le audă. Închise televizorul.

Telefonul mobil începu să sune. Kaye răspunse.

— Da?

— Frumuseţea mea, îi am alături pe Wendell Packer, Maria Konig, Oliver Merton şi domnul profesor Brock.

Faţa i se relaxă la auzul glasului lui Mitch.

— Ei ar dori să se întâlnească cu tine.

— Doar dacă vor să fie moaşe, zise Kaye.

— Iisuse, simţi ceva?

— O acreală în stomac. Sunt nefericită şi neinspirată. Dar nu, nu cred că se va întâmpla azi.

— Atunci poate că te va inspira ce o să-ţi spun, rosti Mitch. Ei vor face publice analizele mostrelor de ţesuturi din Innsbruck. Şi vor distribui pliante la conferinţă. Packer şi Konig spun că ne vor susţine.

Kaye închise ochii pentru un moment. Dorea să savureze clipele acelea.

— Şi departamentele lor?

— Nu. Politica este prea riscantă pentru şefii departamentelor. Însă Maria şi Wendell vor încerca să-şi convingă colegii. Sperăm să cinăm împreună. Eşti în stare de aşa ceva?

Tulburările din stomac i se potoliseră. Kaye se gândi că peste vreo oră putea să-i fie realmente foame. Ea urmărise de mulţi ani activitatea Mariei Konig şi o admira enorm. Dar în echipa aceea masculină, poate că avantajul cel mai mare al lui Konig îl reprezenta faptul că era femeie.

— Unde cinăm?

— La cinci minute de spitalul Marine Pacific, zise Mitch. Altceva nu ştiu.

— Eu nu cred că o să mănânc mai mult de un bol de fulgi de ovăz. Să iau autobuzul?

— Nici vorbă. Ajung acolo în câteva minute.

Mitch îi transmise un sărut prin telefon, după care Oliver Merton ceru să-i vorbească şi el.

— Încă nu ne-am întâlnit pentru a ne strânge mâinile, rosti Merton cu răsuflarea tăiată, ca şi cum tocmai se certase violent sau suise în fugă nişte trepte. Dumnezeule, doamnă Lang, mă simt pur şi simplu intimidat să vorbesc cu dumneata!

— M-ai încolţit destul de rău în Baltimore, răspunse Kaye.

— Da, însă asta a fost demult, replică el fără urmă de regret. Nu-ţi pot spune cât de mult admir ceea ce plănuieşti împreună cu Mitch. Am rămas cu gura căscată.

— Facem doar ceea ce-i natural, zise Kaye.

— Să ştergem cu buretele trecutul, spuse Merton. Doamnă Lang, îţi sunt prieten.

— Vom vedea în privinţa asta.

Merton chicoti şi-i restitui telefonul lui Mitch.

— Maria Konig sugerează un restaurant vietnamez cu supă *phô* bună, la care a tânjit ea când a fost gravidă. E-n regulă pentru tine?

— După ce-mi mănânc fulgii de ovăz, zise Kaye. Merton trebuie să fie prezent?

— Nu, dacă tu n-o vrei.

— Spune-i că o să-i bag cuţite din priviri. O să-l fac să sufere.

— O să-i spun, încuviinţă Mitch, dar el înfloreşte când este criticat.

— De zece ani analizez ţesuturile morţilor, zise Maria Konig. Wendell ştie ce ajungi să simţi.

— Aşa este, aprobă Packer.

Aşezată vizavi de Kaye, Konig era mai mult decât doar frumoasă; era modelul perfect pentru cum ar fi vrut ea să arate la cincizeci de ani. Wendell Packer era foarte arătos, deşi subţirel şi mărunt – complet opus lui Mitch. Brock purta un sacou gri şi tricou negru, elegant şi discret; părea adâncit în gânduri încă şi mai profunde.

— În fiecare zi, spuse Maria, primeşti prin curier un colet, două sau trei, şi le deschizi, iar înăuntru sunt fiole ori sticluţe din Bosnia, din Timorul de Est sau din Congo, care conţin bucăţele mici şi triste de piele sau os de la o *victimă*, de obicei nevinovată, şi un plic cu cópii de fişe medicale, alte fiole, mostre de sânge sau de celule epiteliale din mucoasa bucală a rudelor. Zi după zi după zi. Nu se opreşte niciodată. Dacă pruncii aceştia sunt pasul următor, dacă ei se vor pricepe să trăiască mai bine decât noi pe planeta asta, atunci abia îi aştept. Avem nevoie de o schimbare.

Chelneriţa măruntă care le nota comenzile se opri brusc din scris.

— Identifici persoane decedate pentru ONU? o întrebă ea pe Maria.

Femeia ridică ochii, stânjenită.

— Uneori, da.

— Eu sunt din Kampuchia, Cambodgia. Am sosit aici acum cincisprezece ani. Ai examinat şi kampuchieni?

— Pe atunci eu nu lucram acolo, scumpo, zise Maria.

— Nici acum nu mi-a trecut furia, spuse chelneriţa. Mama,

tata, fratele, unchiul. După aceea, i-au lăsat pe ucigaşi să plece, fără să-i pedepsească. Au fost nişte oameni foarte răi.

În jurul mesei se lăsă tăcerea când ochii ei mari şi negri scânteiară, amintindu-şi. Brock se aplecă înainte, încleştă mâinile şi-şi atinse vârful nasului cu încheietura degetului mare.

— Este foarte rău şi acum, dar eu voi naşte copilul oricum, rosti chelneriţa. Îşi atinse abdomenul şi se uită la Kaye. Şi dumneata?

— Da.

— Eu cred în viitor, urmă chelneriţa. Trebuie să fie mai bine.

Termină notarea comenzilor şi plecă. Merton îşi ridică beţişoarele şi se jucă neatent cu ele pentru câteva secunde.

— O să-mi amintesc asta, spuse el, data viitoare când mă voi simţi oprimat.

— Păstreaz-o pentru cartea ta, zise Brock.

— Chiar *scriu* o carte, îi anunţă jurnalistul. Nu-i nicio surpriză. Este cel mai important subiect ştiinţific al vremurilor noastre.

— Sper să ai mai mult noroc decât mine, comentă Kaye.

— Deocamdată m-am împotmolit, am un blocaj absolut, spuse Merton şi-şi împinse ochelarii în sus cu capătul gros al unui beţişor. Asta nu va dura însă. Nu durează niciodată.

Chelneriţa le aduse pacheţele de primăvară, crevete şi muguri de fasole şi clătite translucide, umplute cu frunze de busuioc. Kaye îşi pierduse cheful pentru fulgii de ovăz insipizi şi liniştitori. Simţindu-se încercată de spiritul aventurii, luă cu beţişoarele un pacheţel şi-l înmuie într-un bol mic din ceramică, plin cu sos maroniu, dulce. Aromele erau extraordinare – ar fi putut sta câteva minute cu îmbucătura aceea în gură, gustând fiecare moleculă savuroasă în parte. Busuiocul şi menta din pacheţel erau aproape prea intense, iar creveţii aveau gust bogat, crocant şi oceanic.

Toate simţurile i se ascuţiră. Sala de mese mare, deşi întunecoasă şi răcoroasă, i se păru foarte pitorească, foarte detaliată.

— Ce se pune în astea? întrebă ea mestecând ultima bucată din pacheţelul de primăvară.

— Sunt *foarte* bune, încuviinţă Merton.

— Eu n-ar fi trebuit să spun nimic, rosti Maria pe un ton de

scuză, încă resimţind emoţia din fragmentul de istorie al chelneriţei.

— Noi toţi credem în viitor, zise Mitch. Nu ne-am fi aflat aici, dacă am fi fost înglodaţi în propriile noastre făgaşe mărunte.

— Trebuie să stabilim clar ce putem spune şi care ne sunt limitele, vorbi Wendell. Eu pot să merg numai până la un anumit punct, înainte de a ieşi din domeniul meu de expertiză şi de a trece dincolo de ceea ce ar tolera şefii mei, chiar dacă aş anunţa că vorbesc exclusiv în numele meu.

— Curaj, Wendell! zâmbi Merton. Noi suntem un front solid. Freddie?

Brock sorbi din paharul lui cu bere lager blondă, apoi ridică ochii, cu o expresie abătută.

— Nu pot să cred, începu el, că suntem toţi aici, că am ajuns aşa departe. Schimbările sunt atât de aproape, încât mă sperie. Ştiţi ce se va întâmpla când ne vom prezenta descoperirile?

— Vom fi crucificaţi de aproape toate revistele ştiinţifice din lume, râse Packer.

— Nu şi de *Nature*, zise Merton. Am pregătit terenul acolo. Am pus la cale o lovitură jurnalistică şi ştiinţifică.

Surâse larg.

— Nu, prieteni, vă rog, rosti Brock. Staţi puţin şi gândiţi-vă. Abia am trecut în alt mileniu şi acum suntem pe punctul de a afla cum am ajuns să devenim oameni. Îşi scoase ochelarii cu lentile groase şi-i şterse cu şervetul; ochii îi erau îndepărtaţi şi foarte rotunzi. În Innsbruck avem mumiile acelea prinse în ultimele etape ale unei transformări care s-a desfăşurat pe zeci de mii de ani. Femeia trebuie să fi fost mai curajoasă decât ne putem imagina, însă ea ştia foarte puţine. Doamnă Lang, dumneata ştii multe şi oricum mergi mai departe. Curajul dumitale este poate chiar mai minunat. Îşi ridică paharul cu bere. Lucrul cel mai mărunt pe care-l pot face este să toastez din toată inima în cinstea dumitale.

Toţi ridicară paharele. Kaye simţi cum stomacul îi tresaltă din nou, totuşi nu era o senzaţie neplăcută.

— Pentru Kaye!, spuse Friedrich Brock. Viitoarea Evă.

77. SEATTLE

12 august

Kaye rămase în Buickul vechi, pentru a se feri de ploaie.

Mitch merse în lungul şirului de maşini din parcarea mică de lângă Roosevelt, căutând ceea ce specificase ea – un autovehicul micuţ, produs în anii 1990, japonez sau Volvo, poate albastru sau verde –, apoi se întoarse şi se aplecă spre geamul pe care femeia îl coborâse ca să intre mai mult aer.

Îşi scoase pălăria Stetson din fetru, udă, şi zâmbi.

— Ce zici de frumuseţea asta? arătă un Caprice negru.

— Nu, rosti Kaye apăsat.

Lui Mitch îi plăceau automobilele americane mari şi vechi. Se simţea în largul lui în interioarele spaţioase. Portbagajele lor puteau transporta unelte şi pietre. I-ar fi plăcut să cumpere o camionetă şi câteva zile discutaseră despre asta. Kaye nu avea nimic împotriva vehiculelor 4×4, însă nu văzuseră nimic despre care ea să creadă că şi-ar fi putut permite. Dorea să aibă în bancă o rezervă cât mai mare pentru situaţii de necesitate. De aceea, stabilise o limită de douăsprezece mii de dolari.

— Sunt un bărbat întreţinut, rosti el, ţinându-şi pălăria la piept cu un aer trist şi-şi plecă fruntea înaintea Capriceului.

Kaye îl ignoră în mod deliberat. Toată dimineaţa fusese în dispoziţie proastă – se răstise la el de două ori în timpul micului dejun, nervi pe care Mitch îi acceptase cu o compasiune care o irita şi mai mult. Femeia dorea o ceartă reală, care să-i pună sângele în mişcare, să-i pună gândurile în mişcare, să-i pună *corpul* în mişcare. Se săturase de senzaţia de roadere interioară a măruntaielor, ce persista de trei zile. Se săturase de aşteptare, de încercarea de a se confrunta cu ceea ce purta în pântec.

Mai mult ca orice, dorea să-l săpunească pe Mitch pentru că fusese de acord s-o lase însărcinată şi să înceapă procesul acesta oribil şi prelungit.

Mitch se apropie de al doilea şir de maşini şi se uită la preţurile lipite pe parbrize. O femeie cu umbrelă coborî treptele din lemn ale biroului din rulotă şi discută cu el.

Kaye îi privi cu suspiciune. Se ura pe sine, îşi ura emoţiile haotice şi ţicnite. Nimic din ceea ce gândea nu avea vreun sens.

Mitch arătă spre un Lexus uzat.

— Mult prea scump, murmură Kaye, muşcându-şi pieliţa de la o unghie. Apoi: Ah, futu-i!

I se păru că-şi umezise chiloţii. Şiroitul continuă, dar nu era

vezica urinară. Se pipăi între picioare.

— Mitch! ţipă ea.

Bărbatul veni în goana mare, smulse portiera din partea şoferului, sări la volan şi porni motorul în chiar clipa când primul pumn de durere surdă o făcu pe Kaye să se încovoaie. Fu cât pe-aci să lovească cu pumnul în bordul maşinii. Mitch o trase îndărăt cu o mână.

— Doamne! ţipă ea.

— I-am dat drumul.

Mitch privi în lungul străzii Roosevelt şi coti spre vest pe Strada 45, ocolind maşinile de pe pasajul superior, apoi viră brusc pe autostradă.

Durerea nu mai era la fel de intensă acum. Stomacul femeii părea plin cu apă îngheţată şi-i tremurau coapsele.

— Cum te simţi? întrebă Mitch.

— Mi-e frică. Totu-i atât de straniu...

Mitch acceleră.

Kaye simţi ceva ca o defecare. Vulgar, natural, *indescriptibil*. Încercă să-şi strângă picioarele laolaltă. Nu era sigură ce anume simţea, ce anume – exact – se întâmplase. Durerea aproape că dispăruse.

Până când opriră înaintea intrării la camera de gardă a spitalului Marine Pacific, era sigură că totul se terminase.

Maria Konig îi trimisese la doctoriţa Felicia Galbreath, după ce Kaye fusese refuzată de câţiva pediatri care nu voiau să se ocupe de sarcini SHEVA. Propria ei asigurare de sănătate acoperea SHEVA ca boală, ca stare prealabilă, dar în niciun caz ca sarcină naturală.

Doctoriţa Galbreath lucra în mai multe spitale, însă îşi păstra cabinetul în Marine Pacific, spitalul mare şi maroniu care fusese construit în stil Art Deco în timpul crizei economice din anii 1930, cu vedere spre autostradă, Lacul Union şi mare parte din Seattle-ul de Vest. De asemenea, preda câte două zile pe săptămână la Universitatea Western din Washington şi Kaye se întrebă când mai avea timp pentru viaţa personală.

Înaltă şi plinuţă, cu umeri rotunzi, chip plăcut, direct, şi păr blond, tuns scurt în mod banal, Galbreath intră în rezerva ei la douăzeci de minute după ce fusese internată. Kaye fusese spălată şi consultată sumar de asistenta rezidentă şi de medicul

de gardă. O moaşă trecuse de asemenea s-o vadă, fiindcă auzise despre cazul ei dintr-un articol scurt apărut în *Seattle Weekly*.

Kaye se sculă în capul oaselor în pat – spatele o durea, dar în rest se simţea confortabil – şi bău un pahar cu suc de portocale.

— Ei bine, s-a întâmplat, rosti Galbreath.

— S-a întâmplat, repetă ea monoton.

— Mi-au spus că eşti bine.

— Da, acum mă simt mai bine.

— Îmi pare rău că n-am putut ajunge mai devreme. Am fost la Centrul medical al Universităţii Washington.

— Cred că totul s-a terminat înainte să fi fost internată, zise Kaye.

— Cum te simţi?

— Oribil. Sănătoasă, nimic de zis, totuşi oribil.

— Unde-i Mitch?

— I-am spus să mi-l aducă. Fetusul.

Galbreath o fixă cu o privire în care se amesteca iritarea şi uimirea.

— Nu împingi cam departe rolul ăsta de om de ştiinţă?

— Rahat! spuse Kaye apăsat.

— Ai putea să fii în şoc emoţional.

— De două ori rahat! Au luat-o fără să-mi spună nimic. Trebuie s-o văd. Trebuie să ştiu ce s-a-ntâmplat.

— Este o respingere de etapa întâi. Ştim cum arată ele, rosti încetişor Galbreath, controlându-i pulsul şi privind monitorul ataşat.

Ca precauţie, Kaye era pusă pe perfuzie de hidratare.

Mitch reveni cu un recipient mic din oţel, acoperit cu un prosop.

— Îl trimiteau la... Ridică ochii; era palid ca varul. Nu ştiu unde. A trebuit să zbier niţel la ei.

Galbreath îi privi pe amândoi cu o expresie de autocontrol silit.

— Nu-s decât ţesuturi, Kaye. Spitalul trebuie să le trimită la un centru de autopsiere aprobat de Grupul Operativ. Aşa cere legea.

— Este *fiica* mea, zise Kaye şi lacrimi începură să i se prelingă pe obraji. Vreau s-o văd înainte să mi-o ia.

Hohotele începură şi nu le putea controla. Asistenta privi

înăuntru, văzu că Galbreath era cu ei şi rămase în prag, neajutorată şi îngrijorată.

Galbreath luă recipientul de la Mitch, care fu mulţumit să scape de el. Aşteptă apoi până când Kaye se potoli.

— Te rog, îi zise ea, şi doctoriţa îi puse cu blândeţe recipientul în poală.

Asistenta ieşi, închizând uşa.

Mitch se întoarse cu spatele când Kaye ridică prosopul.

Pe un pat de granule de gheaţă, într-o pungă mică din plastic sigilată, se afla fiica ei intermediară, nu mai mare decât un şoricel de laborator. Fiica *ei*. Kaye avusese grijă de ea, o protejase şi o ferise mai bine de nouăzeci de zile.

Pentru o clipă, se simţi în mod clar stingherită. Întinse un deget şi urmări prin punguliţă conturul şirei spinării scurtă şi curbată, dincolo de marginea micuţului sac amniotic rupt. Mângâie capul comparativ mare şi aproape lipsit de chip, găsind fante minuscule în locul ochilor, o gură zbârcită, ca un bot de iepure, strâns închisă, cioturi mici acolo unde puteau fi braţele şi picioarele. Placenta mică şi purpurie se afla sub sacul amniotic.

— Mulţumesc, rosti Kaye către fetus.

Acoperi recipientul. Galbreath încercă să i-l ia, dar Kaye o prinse de mână.

— Mai lasă-mi-o câteva minute, rosti ea. Vreau să mă asigur că nu-i singură. Oriunde s-ar duce.

Galbreath i se alătură lui Mitch în sala de aşteptare. Bărbatul stătea cu capul în mâini, într-un fotoliu din stejar decolorat, sub un pastel marin cu ramă de frasin.

— Pari ca şi cum ţi-ar prinde bine să bei ceva, comentă ea.

— Kaye mai doarme? întrebă Mitch. Vreau să fiu cu ea.

Galbreath încuviinţă din cap.

— Poţi intra oricând doreşti. Am examinat-o. Vrei să auzi detalii?

— Te rog, zise Mitch frecându-şi ochii. Nu ştiusem că voi reacţiona în felul ăsta. Îmi cer scuze.

— Nu-i nevoie. Ea este o femeie curajoasă, care crede că ştie ce vrea. Ei bine, este în continuare gravidă. Dopul gelatinos secundar pare să fie pe poziţie. Nu au existat nici traume, nici sângerare; separarea a fost ca la carte, dacă cineva s-ar fi

sinchisit să scrie o carte despre aşa ceva. Spitalul a făcut o biopsie rapidă. Este în mod clar o respingere SHEVA de prima etapă. Numărul de cromozomi este confirmat.

— Cincizeci şi doi?

Galbreath încuviinţă.

— Ca toţi ceilalţi. Ar trebui să fie patruzeci şi şase. Anomaliile cromozomiale sunt serioase.

— Nu-i o abatere de la normal, ci un tip diferit de normal, rosti Mitch.

Doctoriţa se aşeză lângă el, picior peste picior.

— Să sperăm. Peste câteva luni, vom face mai multe analize.

— Nu ştiu cum se simte o femeie după aşa ceva, rosti el încet, încrucişându-şi şi descrucişându-şi degetele. Ce să-i spun?

— Las-o să doarmă. Când se trezeşte, spune-i că o iubeşti şi că-i curajoasă şi magnifică. Partea aceasta va părea probabil ca un vis urât.

Bărbatul o privi fix.

— Şi ce-i voi spune dacă şi cu următorul făt se va întâmpla la fel?

Galbreath îşi înclină capul şi-şi trecu un deget peste obraz.

— Nu ştiu, domnule Rafelson.

Mitch completă formularul de externare şi se uită pe raportul medical anexat, iscălit de Galbreath. Kaye împături o cămaşă de noapte şi o puse în valijoară, după care intră rigid în baie şi-şi luă periuţa de dinţi.

— Mă dor toate, spuse ea şi glasul îi răsună spart prin uşa deschisă.

— Pot s-aduc un scaun cu rotile, zise Mitch.

Se apropie de uşă, însă Kaye ieşi din baie şi-şi puse mâna pe umărul lui.

— Pot să merg. Am terminat cu partea asta, ceea ce mă face să mă simt mult mai bine. Dar… Cincizeci şi doi de cromozomi, Mitch. Aş vrea să ştiu ce înseamnă asta.

— Mai este timp, rosti el încet.

Primul impuls al femeii era să-i arunce o privire mustrătoare, însă expresia de pe faţa lui îi spuse că n-ar fi fost corect, că şi el era la fel de vulnerabil.

— Nu, răspunse ea simplu şi blând.

Galbreath ciocăni în canatul uşii.

— Intră, zise Kaye.

Închise capacul valizei şi-l încuie. Doctoriţa intră, însoţită de un tânăr în costum gri, cu aer stânjenit.

— Kaye, dânsul este Ed Gianelli, reprezentantul legal al Biroului pentru situaţii de necesitate în spitalul Marine Pacific.

— Doamnă Lang, domnule Rafelson, îmi cer scuze pentru situaţie. Trebuie să obţin nişte informaţii personale şi o semnătură, potrivit acordului de conformitate al statului Washington cu Legea Extraordinară federală, promulgat pe 22 iulie anul curent şi semnat de guvernator pe 26 iulie. Îmi cer scuze pentru neplăcere într-un moment atât de dureros.

— Despre ce-i vorba? întrebă Mitch. Ce trebuie să facem?

— Toate femeile însărcinate cu fetuşi SHEVA de etapa a doua trebuie să se înregistreze la Biroul pentru situaţii de necesitate şi să accepte monitorizarea medicală. Puteţi aranja ca vizitele respective să fie făcute de doamna doctor Galbreath, în calitate de medic obstetrician semnatar al raportului, şi dânsa va efectua analizele standard.

— Nu ne vom înregistra, anunţă Mitch. Gata de plecare? o întrebă el pe Kaye şi-şi puse braţul după umerii ei.

Galbreath se foi de pe un picior pe celălalt.

— Nu vă întreb asupra motivelor, domnule Rafelson, dar înregistrarea şi monitorizarea sunt obligatorii potrivit Consiliului sănătăţii districtului King, în conformitate cu legea statală şi federală.

— Eu nu recunosc legea respectivă, zise Mitch ferm.

— Sancţiunea este o amendă de cinci sute de dolari pentru fiecare săptămână de refuz, spuse Gianelli.

— Haideţi să nu facem mare caz din asta, interveni Galbreath. Este un fel de anexă la certificatul de naştere.

— Pruncul încă nu s-a născut.

— Atunci consideraţi-o ca o anexă la raportul medical de respingere, strânse Gianelli din umeri.

— N-a fost nicio respingere, spuse Kaye. Ceea ce facem este perfect natural.

Gianelli ridică mâinile exasperat.

— Nu am nevoie decât de adresa dumneavoastră curentă şi de acordul de a vă accesa fişa medicală, împreună cu doamna doctor Galbreath şi cu avocatul dumneavoastră, dacă doriţi,

care să controleze tot ce monitorizăm.

— Dumnezeule! făcu Mitch. O împinse pe Kaye pe lângă Galbreath, după care se opri şi se adresă doctoriţei: Ştii ce-nseamnă asta, nu? Oamenii se vor ţine departe de spitale, de medici.

— Eu sunt aproape legată de mâini, spuse femeia. Spitalul s-a împotrivit acestei decizii până ieri. Intenţionăm să facem apel la Consiliul sănătăţii. Deocamdată însă...

Mitch şi Kaye ieşiră. Galbreath rămase în prag, roşie la faţă.

Gianelli îi urmă pe coridor, agitat.

— Trebuie să vă reamintesc, zise el, că aceste amenzi sunt cumulative.

— Renunţă, Ed! strigă Galbreath, izbind cu palma în perete. Pentru numele lui Dumnezeu, renunţă şi lasă-i să plece!

Gianelli stătu în mijlocul coridorului şi clătină din cap.

— Urăsc tot rahatul ăsta!

— *Tu* îl urăşti? pufni Galbreath. Lasă-mi naibii pacienţii-n pace!

78. CLĂDIREA 52, INSTITUTUL NAŢIONAL DE SĂNĂTATE, BETHESDA

Octombrie

— Faţa îţi arată destul de bine, rosti Shawbeck.

Intră în biroul lui Augustine, ţopăind pe o pereche de cârje. Secretarul lui îl ajută să se aşeze pe un scaun. Augustine tocmai termina un sandvici cu friptură de vacă. Îşi şterse buzele şi închise capacul cutiei frigorifice, asigurându-l.

— Perfect, adăugă Shawbeck, după ce se instală. Întâlnirea săptămânală a supravieţuitorilor atentatului din data de 20 iulie, prezidată de *der Führer*.

Augustine arcui sprâncenele.

— Deloc amuzant.

— Când ni se va alătura şi Christopher? Ar trebui să avem şi o sticlă de coniac, iar ultimul supravieţuitor va toasta în cinstea celor dispăruţi.

— Christopher este din ce în ce mai nemulţumit, spuse Augustine.

— Şi tu nu eşti? Cât a trecut de când te-ai întâlnit cu preşedintele?

— Trei zile.

— Discuţii despre bugetul negru?

— Finanţele de rezervă ale Acţiunilor pentru situaţii de necesitate.

— Mie nici măcar nu mi-a spus că există aşa ceva, rosti Shawbeck.

— Eu sunt şeful acum. Mie îmi vor pune în jurul gâtului colacul de la closet.

— Pentru că tu ai formulat motivaţiile. Aşadar, nu numai că aceşti copii noi se vor naşte morţi, dar, în eventualitatea în care vreunul va supravieţui, va fi luat de la părinţi şi internat într-un spital care beneficiază de finanţare specială. Am mers cam departe în privinţa asta.

— Populaţia pare să fie de partea noastră, spuse Augustine. Preşedintele îl descrie ca pe un risc major în domeniul sănătăţii publice.

— Nu mi-aş dori pentru nimic în lume să fiu în locul tău, Mark. Va fi o sinucidere politică. Cred că preşedintele este în stare de şoc, dacă a putut susţine aşa ceva.

— Să-ţi spun adevărul, Frank: după atâţia ani petrecuţi în umbra Casei Albe, el se simte în sfârşit plin de viaţă. El ne va conduce pe calea bătătorită, va repara fostele greşeli şi va duce la bun sfârşit planurile martirului care l-a precedat.

— Şi tu îl vei îmboldi s-o facă.

Augustine îşi lăsă capul pe spate. Încuviinţă scurt.

— Să încarcereze nou-născuţi bolnavi?

— Ştii la fel de bine ca mine ce-nseamnă ştiinţa.

Shawbeck pufni.

— Cinci virusologi au fost de acord că este posibil ca aceşti copii – şi mamele lor – să fie focarul de dezvoltare pentru virusuri străvechi. Ei bine, treizeci şi şapte de virusologi au declarat în mod public şi oficial că asta-i o aiureală!

— Nu sunt nume atât de importante şi nici pe departe atât de influente.

— Mark, sunt Thorne, Mahy, Mondavi şi Bishop!

— Am instinctele mele, Frank. Nu uita că ăsta-i şi domeniul meu.

Shawbeck îşi trase scaunul puţin în faţă.

— Ce suntem acum – tirani mărunţi?

Augustine păli la faţă.

— Mulţumesc, Frank, rosti el.

— Populaţia a început să se ridice împotriva mamelor şi a copiilor nenăscuţi. Şi dacă pruncii vor fi *drăgălaşi*? Cât va dura până când oamenii îşi vor schimba părerea? Şi ce vei face tu atunci?

Augustine nu răspunse.

— Ştiu motivul pentru care preşedintele refuză să se întâlnească cu mine, urmă Shawbeck. Tu-i spui ce vrea el să audă. Lui îi este frică şi ţara este scăpată de sub control, aşa că el alege o soluţie şi tu-l susţii. Asta nu-i ştiinţă, ci politică.

— Preşedintele este de acord cu mine.

— Indiferent cum i-ai spune tu – 20 iulie, incendierea Reichstagului –, atentatul nu-ţi oferă mână liberă.

— Vom supravieţui, rosti Augustine. Nu eu am împărţit cărţile astea.

— Nu, dar în tot cazul, ai împiedicat o împărţire corectă a lor.

Augustine privi drept înainte.

— Ei îi spun „păcatul originar”, ştiai asta?

— Nu auzisem, răspunse Augustine.

— Uită-te pe Christian Broadcasting Network. Ei divid electoratul din toată America. Pat Robertson le spune telespectatorilor că monştrii aceştia sunt testul final al lui Dumnezeu înaintea sosirii noului regat ceresc. El spune că ADN-ul încearcă să se autoepureze de toate păcatele noastre acumulate, pentru... care era formularea, Fred?

— A ne purifica trecutul înainte ca Dumnezeu să proclame ziua Judecăţii de Apoi, cită secretarul lui.

— Asta era!

— Frank, noi nu controlăm mass-media. Eu nu pot fi tras la răspundere.

— Alţi şase-şapte teleevanghelişti spun că aceşti copii nenăscuţi sunt prăsila diavolului, continuă Shawbeck, ambalându-se. Născuţi sub pecetea Satanei, cu un singur ochi şi buză de iepure. Unii afirmă chiar că au copite despicate.

Augustine clătină din cap cu tristeţe.

— Ei sunt acum grupul tău de susţinere, rosti Shawbeck şi-i făcu semn secretarului să înainteze. Se strădui să se scoale şi-şi fixă cârjele sub braţe. Mâine-dimineaţă îmi înaintez demisia. Atât din Grupul Operativ, cât şi din INS. Sunt epuizat. Nu mai suport atâta ignoranţă – fie a mea, fie a altora. M-am gândit

doar să te anunţ pe tine primul. Poate că tu vei putea consolida *toată* puterea.

După plecarea lui Shawbeck, Augustine rămase nemişcat la birou, abia respirând. Încheieturile degetelor îi erau albe şi mâinile îi tremurau. Treptat, îşi recâştigă controlul şi se sili să respire adânc şi regulat.

— Totul este felul cum continui, se adresă el încăperii pustii.

79. SEATTLE,
Decembrie

Puseră pe zăpadă ultimele cutii scoase din vechiul apartament al lui Mitch. Kaye insistă să transporte şi ea câteva mai mici, dar Wendell şi Mitch le duseseră deja pe cele grele în primele ore ale dimineţii, umplând camionul mare, alb-portocaliu, închiriat de la U-Haul.

Femeia sui în cabină lângă Mitch. Wendell era la volan.

— Adio, zile de burlăcie, rosti ea.

Mitch surâse.

— În apropiere de casă, spuse Wendell, este o pepinieră de brazi. În drum, putem să luăm un pom de Crăciun. O să fie foarte intim.

Noua lor locuinţă se afla într-o zonă de pădure şi tufişuri scunde, de lângă Ebey Slough şi localitatea Snohomish. Cu aspect rustic, vopsită în verde şi alb, cu o singură fereastră de fronton şi o verandă mare, închisă cu sticlă, casa avea trei camere şi se găsea la capătul unui drum de ţară lung, înconjurat de pini. O închiriau de la părinţii lui Wendell, care o aveau de treizeci şi patru de ani.

Păstrau secretă schimbarea aceasta a adresei.

În timp ce bărbaţii descărcau camionul, Kaye pregăti sandviciuri şi puse în frigiderul proaspăt spălat şase cutii de bere şi câteva cutii cu sucuri de fructe. Se simţea liniştită, stând în şosete pe podeaua din stejar a livingului gol şi curat.

Wendell aduse în living o veioză şi o puse pe masa de bucătărie. Kaye îi întinse o bere. Bărbatul sorbi adânc, recunoscător, şi mărul lui Adam i se mişcă energic.

— V-au spus? întrebă el.

— Cine? Ce să ne spună?

— Ai mei. Aici m-am născut eu. Asta a fost prima lor casă.

Arătă cu mâna în jur. Obişnuiam să ies cu microscopul în grădină.

— Ce frumos! făcu Kaye.

— Aici am devenit om de ştiinţă. Un loc sacru. Fie să vă binecuvânteze pe amândoi!

Mitch intră cu un scaun şi un stativ pentru reviste. Acceptă o bere ale Full Sail şi toastă, ciocnindu-şi paharul de sucul Snapple al lui Kaye.

— Toastez pentru transformarea noastră în cârtiţe, zise el. Pentru trecerea în clandestinitate.

După patru ore, sosiră Maria Konig şi alţi şase prieteni, care să ajute la aranjarea mobilierului. Aproape terminaseră, când la uşă ciocăni Eileen Ripper. Purta o sacoşă mare din prelată, plină. Mitch făcu prezentările, apoi văzu alte două persoane pe verandă.

— Am venit cu nişte prieteni, zise Eileen. M-am gândit să sărbătorim şi cu veşti din partea noastră.

Sue Champion şi un bărbat înalt şi mai vârstnic, cu păr negru, lung şi pântec destul de proeminent, strâns zdravăn cu cureaua, înaintară oarecum stânjeniţi. Ochii bărbatului sclipeau albicios, ca ai lupilor.

Eileen dădu mâna cu Maria şi Wendell.

— Mitch, tu o cunoşti pe Sue. Dânsul este soţul ei, Jack. Iar asta-i pentru şemineu, continuă după aceea spre Kaye, lăsând sacoşa pe podea. Talaş de arţar şi cireş. Miroase minunat când arde. Ce casă frumoasă!

Sue înclină din cap către Mitch şi-i zâmbi lui Kaye.

— Nu ne-am întâlnit până acum, rosti ea.

Kaye deschise şi închise gura aidoma unui peşte, neştiind ce să răspundă, până ce amândouă izbucniră în râs nervos.

Aduseseră jambon şi păstrăv pentru cină. Jack şi Mitch se comportau ca nişte băieţi precauţi, care se evaluează reciproc. Sue nu părea îngrijorată, însă Mitch nu ştia ce să spună. Uşor ameţit de bere, îşi ceru scuze fiindcă nu avea lumânări în casă şi decise că ocazia cerea să aprindă felinarele cu gaz.

Wendell stinse toate luminile. Livingul deveni un cort de tabără, cu umbre prelungi, iar ei mâncară în centrul puternic iluminat, printre stivele de cutii. Sue şi Jack discutară câteva clipe într-un colţ.

— Sue mi-a spus că vă place pe amândoi, zise Jack când

reveniră, dar eu sunt un tip suspicios de felul meu şi spun că sunteţi toţi nebuni.

— Nu te contrazic, îşi ridică Mitch berea.

— Sue mi-a povestit ce ai făcut în Columbia.

— Asta a fost cu mult timp în urmă.

— Te rog să fii cuminte, îşi avertiză Sue soţul.

— Voiam doar să ştiu de ce ai făcut-o, continuă Jack. Este posibil ca el să fi fost unul dintre strămoşii mei.

— Am vrut să ştiu dacă era *într-adevăr* unul dintre strămoşii tăi, răspunse Mitch.

— Şi era?

— Aşa cred, da.

Jack miji ochii spre lumina puternică proiectată de felinar.

— Iar cei pe care i-ai găsit în peştera din munţi... Ei au fost strămoşii noştri, ai tuturor?

— Da, într-un fel.

Jack clătină din cap întrebător.

— Sue mi-a spus că strămoşii pot fi aduşi înapoi la poporul lor, indiferent care ar fi acesta, dacă le aflăm numele adevărate. Spiritele pot fi periculoase. Nu sunt sigur dacă acesta este felul prin care să le păstrăm mulţumite.

— Sue şi cu mine am căzut la altă înţelegere, rosti Eileen, şi până la urmă o vom definitiva corect. Eu voi fi consultantă specială pentru triburi. Când cineva găseşte oseminte vechi, eu voi fi chemată să le văd. Vom efectua măsurători rapide şi vom preleva o mostră, apoi le vom restitui triburilor. Jack şi prietenii lui au înfiinţat un Ritual al Înţelepciunii, cum l-au numit ei.

— Numele lor zac în oasele lor, zise Jack. Le spunem că ne vom numi copiii după ei.

— Grozav, rosti Mitch. Sunt încântat. Uimit, dar încântat.

— Toţi cred că indienii sunt ignoranţi, spuse Jack, însă noi avem pur şi simplu alte valori.

Mitch se aplecă peste felinar şi întinse mâna către el. Jack privi spre tavan şi se auzi limpede cum scrâşnea din dinţi.

— Este ceva prea nou, rosti el.

Îi prinse totuşi mâna şi o scutură atât de ferm, încât aproape că răsturnă felinarul. Pentru o clipă, Kaye crezu că s-ar putea transforma într-o înfruntare de skanderbeg.

— Mitch Rafelson, zise Jack după aceea, îţi spun însă că ar

trebui să-ţi schimbi comportamentul.

— Am ieşit definitiv din afacerile cu oseminte.

— Mitch îi visează pe oamenii pe care-i găseşte, spuse Eileen.

— Serios? Jack fu impresionat de ştirea aceea. Îţi vorbesc?

— Eu intru în pielea lor, răspunse antropologul.

— Aha.

Kaye era fascinată de toţi, dar mai cu seamă de Sue. Trăsăturile ei erau mai mult decât puternice – erau aproape masculine –, însă Kaye avea impresia că nu mai întâlnise niciodată o femeie mai frumoasă. Relaţia lui Eileen cu Mitch era atât de relaxată şi de intuitivă, încât se întrebă dacă nu era posibil ca ei să fi fost amanţi cândva.

— Toţi sunt speriaţi, zise Sue. În Kumash avem foarte multe sarcini SHEVA. Acesta este unul dintre motivele pentru care lucrăm cu Eileen. Consiliul a decis că strămoşii ne pot spune cum să supravieţuim acestor timpuri. Tu porţi pruncul lui Mitch? o întrebă pe Kaye.

— Da.

— Mica ajutoare a fost deja?

Kaye încuviinţă tăcut.

— Şi la mine, spuse Sue. Am îngropat-o cu un nume special şi cu recunoştinţa şi dragostea noastră.

— A fost Micuţa-Cea-Iute, rosti Jack încetişor.

— Felicitări, zise Mitch la fel de încet.

— Da, aşa este corect, spuse Jack mulţumit. Fără tristeţe. Munca ei a luat sfârşit.

— Guvernul nu poate să vină şi să urmărească persoane pe pământurile consiliului, interveni Sue. Nu-i vom lăsa. Dacă devin prea ameninţători, veniţi să staţi cu noi. Ne-am mai luptat cu ei şi înainte.

— Este minunat, radie Eileen.

Jack privi peste umărul ei, în umbră. Ochii i se îngustară, înghiţi un nod mare şi cutele de pe chip i se adânciră.

— Este foarte greu de ştiut ce să faci sau ce să crezi, rosti el. Mi-aş dori ca stafiile să vorbească mai clar.

— Ne vei ajuta cu ştiinţa ta, Kaye? întrebă Sue.

— Voi încerca.

După care, şovăitor, Sue i se adresă lui Mitch:

— Şi eu visez. Visez despre copiii cei noi.

— Povesteşte-ne despre visurile tale, zise Kaye.

— Poate că sunt personale, scumpo, o avertiză Mitch.

Sue îşi puse mâna pe braţul lui.

— Mă bucur că înţelegi. Sunt *într-adevăr* personale şi uneori sunt înspăimântătoare.

Wendell coborî din pod pe o scară, ţinând sub braţ o cutie de carton.

— Ai mei spuneau că mai sunt aici şi aşa este. Ornamente pentru pomul de Crăciun. Dumnezeule, ce amintiri! Cine vrea să monteze bradul şi să-l decoreze?

80. CLĂDIREA 52, INSTITUTUL NAŢIONAL DE SĂNĂTATE, BETHESDA

Ianuarie

— Acestea îţi sunt întâlnirile pentru următoarele două zile.

Florence Leighton îi întinse lui Augustine o foaie mică de hârtie, pe care o putea ţine în buzunarul cămăşii ca s-o consulte imediat, aşa cum prefera. Lista creştea; în după-amiaza aceasta avea să discute cu guvernatorul statului Nebraska şi, dacă mai rămânea timp, cu un grup de editorialişti financiari.

Şi abia aştepta cina de la ora 19 cu o femeie frumoasă, căreia nu-i păsa absolut deloc de apariţiile lui frecvente în buletinele de ştiri şi nici de reputaţia de individ dependent de muncă. Mark Augustine îşi îndreptă umerii şi coborî cu degetul în jos pe listă, înainte s-o împăturească în felul prin care o anunţa pe doamna Leighton că lista era aprobată şi finală.

— Şi iată unul ciudat, adăugă femeia. N-a fost programat în audienţă, dar a spus că este convins că vei dori să-l vezi. Puse o carte de vizită pe biroul lui şi-l privi întrebător. Zici că-i un spiriduş.

Augustine citi numele şi simţi un fior mărunt de curiozitate.

— Îl cunoşti? întrebă ea.

— Este reporter. Autor de articole pe teme ştiinţifice, care-şi bagă nasul în toate oalele care fierb. Bine. O să-l accept. Spune-i că-i acord cinci minute.

— Îţi aduc cafeaua?

— El o să vrea ceai.

Augustine îşi aranjă biroul şi puse două cărţi într-un sertar. Nu voia ca alţii să-i vadă lecturile. Una dintre cărţi era o

monografie subţire: *Elemente mutabile ca surse de noutate genomică în ierburi*. A doua era un roman popular de Robin Cook, recent apărut, despre izbucnirea unei boli majore şi inexplicabile, cauzată de un tip nou de organism, posibil din spaţiul extraterestru. În general, lui Augustine îi plăceau romanele catastrofice, deşi în ultimul an le evitase. Citirea acestuia era un semn al noii sale încrederi.

Se ridică în picioare şi zâmbi la intrarea lui Oliver Merton.

— Mă bucur să te revăd, domnule Merton.

— Şi eu vă mulţumesc că aţi acceptat să mă vedeţi, domnule Augustine. M-au percheziţionat destul de amănunţit afară. Mi-au luat până şi blocnotesul.

Augustine făcu o grimasă în semn de scuze.

— Timpul care ţi-a fost alocat este foarte scurt. Sunt sigur că ai ceva interesant de spus.

— Da.

Merton ridică ochii când doamna Leighton intră cu o tavă pe care se aflau două ceşti.

— Ceai, domnule Merton? întrebă ea.

Britanicul surâse stingherit.

— De fapt, aş prefera cafea. În ultimele săptămâni am locuit în Seattle şi m-am cam dezvăţat de ceai.

Doamna Leighton scoase limba spre Augustine şi se duse să mai aducă o ceaşcă de cafea.

— Destul de îndrăzneaţă, comentă Merton.

— Am trecut împreună prin nişte momente grele. Ba chiar nişte momente întunecate.

— Aşa este. Mai întâi însă, felicitări pentru că aţi reuşit să amânaţi conferinţa despre SHEVA a Universităţii Washington.

Augustine păru nedumerit.

— Tot ce-am izbutit să extrag de la puţinele surse din Universitate s-a referit la retragerea burselor INS, dacă această conferinţă va mai avea loc.

— Pentru mine este o noutate, rosti Augustine.

— Aşa că va trebui s-o ţinem la un motel mic de lângă campus. Şi poate vom avea cateringul asigurat de un restaurant francez faimos, al cărui bucătar-şef ne priveşte cauza cu simpatie. Să îndulcească acreala. Dacă tot vom fi periculoşi şi neafiliaţi, măcar să ne simţim bine.

— Nu pari defel obiectiv, totuşi vă doresc noroc, zise

Augustine.

Expresia celuilalt se schimbă într-un zâmbet provocator.

— În dimineaţa aceasta, am auzit de la Friedrich Brock că au avut loc schimbări pe scară mare în structura personalului care se ocupă de mumiile neanderthaliene la Universitatea Innsbruck. Un raport ştiinţific intern a concluzionat că au fost ignorate elemente-cheie şi că s-au comis erori ştiinţifice grosolane. *Herr Professor* Brock a fost chemat la Innsbruck. A pornit deja într-acolo.

— Nu ştiu de ce ar trebui să mă intereseze toate astea, rosti Augustine. Mai avem aproximativ două minute.

Doamna Leighton reveni cu o ceaşcă de cafea. Merton sorbi prelung.

— Mulţumesc! Ei vor trata cele trei mumii ca pe o familie, ca fiind asociate genetic, ceea ce înseamnă că sunt pe punctul de a recunoaşte prima dovadă concretă de speciaţie umană. SHEVA a fost găsit în specimenele acestea.

— Foarte bine, încuviinţă Augustine.

Merton îşi lipi palmele. Florence îl privea cu un soi de curiozitate leneşă.

— Domnule Augustine, spuse jurnalistul, am ajuns la capătul drumului lung spre adevăr. Am fost curios cum veţi primi vestea.

Augustine inspiră scurt pe nas, cu un pufnet.

— Indiferent ce anume s-ar fi petrecut acum zeci de mii de ani, zise el, nu ne afectează judecăţile despre ce se întâmplă în prezent. Nici măcar un singur fetus Irod n-a ajuns la termen. De altfel, chiar ieri, cercetători de la Institutul Naţional de Alergii şi Boli Infecţioase ne-au spus că fetuşii de etapa a doua nu numai că prezintă o rată catastrofică la respingere în primul trimestru, ci sunt şi foarte vulnerabili la practic toate virusurile herpes cunoscute, inclusiv Epstein-Barr. Mononucleoză. Domnule Merton, nouăzeci şi cinci la sută din toţi oamenii de pe Pământ au Epstein-Barr.

— Nimic nu vă va schimba opiniile?

— Singura mea ureche teafără încă ţiuie de pe urma bombei care ne-a ucis preşedintele. Am absorbit toate loviturile. Nimic nu mă mai poate zgudui, decât faptele concrete, relevante şi la zi. Augustine ocoli biroul şi se aşează pe un colţ. Le doresc celor din Innsbruck tot binele din lume, indiferent cine se va ocupa

de investigaţie. În biologie există suficiente mistere care să ne preocupe până la sfârşitul vieţii. Domnule Merton, data viitoare când eşti în Washington, mai treci pe aici. Sunt sigur că Florence va ţine minte – fără ceai, doar cafea.

Ţinând tava în echilibru pe genunchi, Dicken îşi împinse scaunul cu rotile prin cantina din Clădirea Natcher, îl zări pe Merton şi se deplasă către capătul mesei. Puse tava pe masă cu o singură mână.

— Cum a fost călătoria cu trenul? întrebă el.

— Superbă, răspunse Merton. M-am gândit că ar trebui să ştii că Kaye Lang are fotografia ta pe biroul ei.

— Oliver, ăsta-i un tip *ciudat* de mesaj. De ce dracu' ar trebui să-mi pese?

— Deoarece cred că ai simţit pentru ea ceva mai mult decât camaraderie ştiinţifică. Ea ţi-a trimis scrisori după atentat, dar nu i-ai răspuns niciodată.

— Dacă ai de gând să fii necooperant, o să mănânc altundeva, rosti Dicken şi-şi ridică tava.

Merton înălţă braţele.

— Scuze! De vină sunt instinctele mele de genul „spintecă şi dezvăluie".

Dicken lăsă tava la loc şi-şi aranjă scaunul cu rotile.

— Îmi petrec jumătate din zi aşteptând să mă vindec, îngrijorat că nu-mi voi putea refolosi niciodată complet picioarele sau mâna. Încercând să am încredere în corpul meu. În cealaltă jumătate de zi, sunt la recuperare şi trag până simt că doare. N-am timp să deplâng oportunităţile pierdute. Şi tu?

— Prietena mea din Leeds m-a părăsit săptămâna trecută. Nu mai ajung niciodată acasă. În plus, testul mi-a ieşit pozitiv. A speriat-o.

— Îmi pare rău, zise Dicken.

— Tocmai am trecut pe la sanctuarul lui Augustine. Pare destul de arogant.

— Sondajele îl susţin. Criza sănătăţii publice înfloreşte în politica internaţională. Fanaticii ne împing spre legislaţie represivă. Asta înseamnă practic instaurarea legii marţiale, iar Grupul operativ pentru situaţii de necesitate stabileşte decretele medicale, ceea ce înseamnă că ei conduc aproape totul. După retragerea lui Shawbeck, Augustine este al doilea

om din ţară.

— Înspăimântător, comentă Merton.

— Arată-mi ceva din jur care să nu fie înspăimântător.

Jurnalistul aprobă încet din cap.

— Sunt convins că Augustine trage sforile pentru anularea conferinţei noastre despre SHEVA.

— El este birocratul prin excelenţă, ceea ce-nseamnă că-şi va proteja poziţia, utilizând toate instrumentele disponibile.

— Şi cum stă cu adevărul? se încruntă Merton. Pur şi simplu, nu sunt obişnuit să văd guvernele gestionând dezbaterile ştiinţifice.

— Nu obişnuiai să fii atât de naiv, Oliver. Britanicii au făcut-o de mulţi ani.

— Este adevărat, am avut de-a face cu suficienţi miniştri de cabinet ca să cunosc *practica*, dar care-i situaţia ta? Tu ai ajutat la înjghebarea coaliţiei lui Kaye... de ce nu te concediază Augustine?

— Pentru că eu am văzut lumina, replică Dicken morocănos. Sau, mai precis, întunericul. Prunci morţi. Am pierdut speranţa. Chiar şi anterior, Augustine m-a folosit destul de bine, m-a păstrat ca pe un element aparent de echilibru, mi-a îngăduit să mă implic în şedinţe de stabilire a politicilor, însă nu mi-a lăsat niciodată suficientă frânghie ca să pot face un laţ. Acum nu mai pot călători şi nu mai pot efectua cercetările necesare. Sunt ineficient.

— Sterilizat? riscă Merton.

— Castrat.

— Nici măcar nu-i şopteşti în ureche „este ştiinţă, atotputernice Cezar; te-ai putea înşela”?

Dicken clătină din cap.

— Numărul de cromozomi este nefavorabil. Cincizeci şi doi de cromozomi, faţă de patruzeci şi şase. Trisomii, tetrasomii... Toţi copiii ar putea sfârşi cu ceva în genul sindromului Down sau mai rău. Dacă nu-i termină Epstein-Barr.

Merton păstrase pentru sfârşit vestea cea mai bună. Îi povesti despre schimbările din Innsbruck. Dicken ascultă atent, mijindu-şi ochiul orb, apoi întoarse ochiul sănătos şi privi în gol la peretele din geam şi la lumina strălucitoare a soarelui primăvăratic.

Îşi reamintea conversaţia pe care o purtase cu Kaye înainte

ca ea să-l fi cunoscut pe Rafelson.

— Aşadar Rafelson merge în Austria? întrebă el, răscolind cu furculiţa prin limba de mare, gătită la aburi, cu garnitură de orez sălbatic.

— Dacă îl vor invita. S-ar putea să fie încă prea controversat.

— Aştept anunţul oficial, spuse Dicken. Dar în niciun caz n-o voi face cu sufletul la gură.

— Crezi că Lang îşi asumă un risc teribil, sugeră jurnalistul.

— Nu ştiu nici măcar de ce-am luat mâncarea asta, zise celălalt punând furculiţa jos. Nu mi-e foame.

81. SEATTLE

Februarie

— Copilul pare să se dezvolte bine, spuse doctoriţa Galbreath. Dezvoltarea este normală pentru trimestrul al doilea. Am făcut analizele şi sunt aşa cum ne aşteptam pentru un fetus SHEVA din etapa a doua.

Cuvintele i se păreau cam reci lui Kaye.

— Băiat sau fată? întrebă ea.

— Cincizeci şi doi XX, răspunse Galbreath. Deschise un dosar cu coperţi din carton maro şi-i întinse o copie a analizei mostrei. Femelă anormal cromozomial.

Kaye privi hârtia şi inima îi bubui. Nu-i spusese lui Mitch, dar ea sperase să fie o fată, pentru a îndepărta măcar ceva din distanţă, din numărul de deosebiri cu care era posibil să se confrunte.

— Există duplicări sau sunt cromozomi noi? rosti ea.

— Dacă am deţine tehnica pentru a determina asta, am fi faimoşi, răspunse Galbreath, după care continuă ceva mai puţin rigid. Nu ştim. La prima vedere par să nu fie duplicări.

— Niciun cromozom 21 suplimentar? întrebă încetişor Kaye, privind foaia de hârtie cu şirurile de cifre şi rândul scurt de cuvinte explicatorii.

— Nu cred că are sindromul Down, zise Galbreath, însă ştii bine opiniile mele actuale.

— Din cauza cromozomilor suplimentari.

Doctoriţa aprobă din cap.

— Nu putem şti câţi cromozomi aveau oamenii de Neanderthal, spuse Kaye.

— Dacă erau ca noi, patruzeci şi şase, zise Galbreath.

— Dar ei n-au fost ca noi. Continuă să fie un mister. Cuvintele acelea îi sunau fragile chiar şi lui Kaye. Se ridică în capul oaselor şi puse o palmă pe abdomen. Din câte îţi dai seama, este sănătoasă.

Doctoriţa încuviinţă şi preciză:

— Trebuie totuşi să mă întreb: ce ştiu eu? Aproape nimic! Ai fost testată pozitiv pentru herpes simplex tip unu, dar negativ pentru mononucleoză – adică Epstein-Barr. Tu n-ai avut niciodată varicelă. Pentru numele lui Dumnezeu, Kaye, ţine-te departe de oricine cu varicelă!

— Voi fi atentă.

— Nu ştiu ce ţi-aş putea spune mai multe.

— Urează-mi noroc.

— Îţi urez tot norocul de pe Pământ *şi* din ceruri! Însă asta nu mă face să mă simt mai bine ca medic.

— Continuă să fie decizia noastră, Felicity.

— Bineînţeles. Galbreath răsfoi alte hârtii, până ajunse la sfârşitul dosarului. Dacă ar fi fost *decizia mea*, n-ai fi văzut niciodată ceea ce trebuie să-ţi arăt. Ne-am pierdut atracţia. Trebuie să le cerem tuturor pacientelor SHEVA să se înregistreze. Dacă nu eşti de acord, va trebui să facem noi înregistrarea în numele tău.

— Atunci fă-o, rosti sec Kaye jucându-se cu o cută a pantalonilor.

— Ştiu că v-aţi mutat, urmă Galbreath. Dacă voi anunţa o înregistrare incorectă, Marine Pacific ar putea avea necazuri şi eu aş putea fi chemată să dau socoteală înaintea unui comitet, care să-mi revoce licenţa. O privi trist, dar sincer. Îmi trebuie noua ta adresă.

Kaye privi formularul, apoi clătină din cap.

— Te implor. Vreau să rămân doctoriţa ta, până se va termina.

— Şi când se va „termina”?

— Până la naştere.

Kaye clătină iarăşi din cap, cu o privire sălbatică şi încăpăţânată, aidoma unui iepure urmărit.

Galbreath privi fix capătul patului cu ochii scăldaţi în lacrimi.

— N-am de ales. Niciunul dintre noi n-are de ales.

— Nu vreau să vină cineva şi să-mi ia fetiţa, zise Kaye şi-şi simţi respiraţia scurtă şi palmele reci.

— Dacă nu cooperezi, nu mai pot fi doctoriţa ta, rosti Galbreath.

Se întoarse brusc şi ieşi din cameră. Peste câteva secunde, asistenta strecură capul înăuntru, o văzu pe Kaye stând ca paralizată şi o întrebă dacă avea nevoie de vreun ajutor.

— Nu am o doctoriţă, zise ea.

Asistenta se trase într-o parte şi Galbreath intră din nou.

— Te rog, dă-mi noua ta adresă. Ştiu că Marine Pacific se luptă împotriva oricăror încercări locale ale Grupului Operativ de a-i contacta pacienţii. Voi pune avertizări suplimentare pe dosarul acesta. Kaye, crede-mă când îţi spun că suntem de partea ta!

Kaye dorea cu disperare să vorbească cu Mitch, însă el se afla în campusul universităţii, încercând să finalizeze aranjamentele hoteliere pentru conferinţă. Nu voia să întrerupă negocierile acelea.

Galbreath îi întinse un pix şi Kaye completă formularul, încet. Doctoriţa i-l luă înapoi.

— Ei tot ar fi aflat într-un fel sau altul, murmură ea.

Kaye plecă cu analizele din spital şi se îndreptă către Toyota Camry cafenie, pe care o cumpăraseră cu două luni în urmă. Vreme de două minute rămase încremenită în maşină, cu degete albe încleştate pe volan, după care răsuci cheia în contact.

Tocmai cobora geamul din stânga, ca să intre mai mult aer, când o auzi pe Galbreath strigând-o. Pentru un moment, se gândi să iasă pur şi simplu din parcare şi să-şi vadă de drum, dar apoi trase frâna de mână şi privi în stânga. Doctoriţa alerga spre ea. Ajunse la automobil, puse o mână pe portieră şi o privi pe Kaye.

— Ai dat o adresă greşită, nu-i aşa? întrebă ea, gâfâind şi roşie la faţă.

Kaye se mulţumi s-o privească inexpresiv.

Galbreath închise ochii şi-şi trase răsuflarea.

— Nu-i nimic în neregulă cu fetiţa ta, rosti după aceea. Eu nu văd nimic anormal la ea. Nu-nţeleg deloc. De ce n-o respingi ca pe un ţesut străin? La urma urmelor, este complet diferită de tine! La fel de bine ai putea purta în pântec o gorilă. Totuşi o tolerezi şi ea creşte. La toate mamele se întâmplă acelaşi lucru. De ce nu studiază Grupul Operativ chestia *asta*?

— Este o enigmă.

— Te rog să mă ierţi.

— Te-am iertat, zise Kaye fără convingere.

— Nu, vorbesc foarte serios. Nu-mi pasă dacă-mi suspendă licenţa... este posibil să se-nşele despre tot ce se-ntâmplă! Vreau să fiu doctoriţa ta.

Kaye îşi ascunse faţa în palme, epuizată de tensiune. Îşi simţea gâtul ca pe un arc din oţel. Înălţă capul şi-şi puse palma pe mâna celeilalte.

— Dacă este posibil, spuse ea, mi-ar plăcea.

— Oriunde te-ai duce, orice ai face, promite-mi să-mi dai voie să te asist la naştere, insistă Galbreath. Vreau să aflu tot ce pot despre sarcinile SHEVA, să fiu pregătită, şi vreau să te ajut să-ţi naşti fata.

Kaye parcă vizavi de vechiul şi pătrăţosul hotel University Plaza, aflat de cealaltă parte a şoselei faţă de Universitatea Washington. Îşi găsi soţul la parter, aşteptând aprobarea oficială a directorului hotelului, care se retrăsese în biroul său.

Îi povesti ce se întâmplase la Marine Pacific. Mitch izbi cu pumnul în uşa sălii de conferinţe, furios.

— N-ar fi trebuit să te fi părăsit – nici măcar pentru un minut!

— Ştii că nu-i practic, zise Kaye şi-i puse o mână pe umăr. Cred că m-am descurcat destul de bine.

— Nu-mi vine să cred că Galbreath ţi-a putut face aşa ceva.

— Ştiu că n-a vrut-o.

Mitch dădu ocol mesei, trase un şut unui scaun metalic pliant şi flutură din mâini neajutorat.

— Ea vrea să ne ajute, spuse Kaye.

— Cum putem avea încredere în ea acum?

— Nu trebuie să fii paranoic.

El se opri brusc.

— O locomotivă uriaşă goneşte pe şine, iar noi suntem în bătaia farurilor ei. Eu *ştiu asta*, Kaye. Nu-i vorba doar despre guvern. Toate femeile însărcinate de pe Pământ sunt suspecte. Augustine – ticălosul ăla *nenorocit* – se asigură că toate sunteţi nişte paria! Îmi vine să-l *omor*!

Kaye îl prinse de braţ şi-l trase uşurel, după care îl îmbrăţişă. Bărbatul era îndeajuns de furios pentru a încerca să se

desprindă şi să-şi reia mersul agitat prin încăpere. Ea îl ţinu şi mai strâns.

— Te rog, Mitch – ajunge!

— Şi acum tu eşti aici – vulnerabilă faţă de oricine ar putea apărea! rosti el, tremurând din tot corpul.

— Refuz să devin o floare de seră, anunţă Kaye.

Mitch cedă şi gârbovi umerii.

— Ce putem face? Ce vom putea face când vor trimite dubele de poliţie cu *mardeiaşi*, care să ne salte?

— Nu ştiu, zise ea. Ceva trebuie să cedeze. Eu cred în ţara asta. Oamenii nu vor fi de acord cu aşa ceva.

Mitch se aşează pe un scaun pliant din capătul unui şir. Sala era puternic iluminată, cu cincizeci de scaune goale aranjate în cinci şiruri, o masă acoperită cu pânză şi cu un aparat de cafea în spate.

— Wendell şi Maria spun că presiunea este pur şi simplu incredibilă. Ei au depus proteste, însă nimeni din departament nu va recunoaşte nimic. Finanţările sunt reduse, birourile sunt realocate, cei din laboratoare sunt hărţuiţi de inspectori. Îmi pierd toată credinţa, Kaye. Asta mi s-a mai întâmplat.

— Ştiu.

— Iar acum Departamentul de Stat nu-i va îngădui lui Brock să se întoarcă de la Innsbruck.

— Când ai auzit asta?

— Merton a telefonat azi după-amiază de la Bethesda. Augustine încearcă să oprească totul. Vom rămâne numai noi doi, iar tu va trebui să te-ascunzi!

Kaye se aşează lângă el. Nu mai primise nicio veste de la foştii ei colegi de pe Coasta de Est. Nimic de la Judith. În mod iraţional, dorea să stea de vorbă cu Marge Cross. Dorea să caute orice sprijin ar mai fi rămas pe lume. Îi lipseau teribil mama şi tatăl ei.

Se aplecă şi-şi rezemă capul de umărul lui Mitch. Bărbatul îi masă uşor scalpul cu palmele lui mari.

Nici măcar nu discutaseră despre ştirile adevărate ale dimineţii. Lucrurile importante se pierd foarte repede în toiul conflictelor.

— Eu ştiu ceva ce tu n-ai habar, zise Kaye.

— Ce anume?

— Vom avea o fiică.

Pentru o clipă, Mitch se opri brusc din respirat şi toată faţa i se încreţi.

— Dumnezeule! rosti el.

— Putea fi sau fată, sau băiat, zâmbi larg Kaye înaintea reacţiei lui.

— Este ceea ce ţi-ai dorit.

— Am spus eu asta?

— În ajunul Crăciunului. Ai spus că vrei să-i cumperi păpuşi.

— Te deranjează?

— Bineînţeles că nu. Atât doar că sunt uşor şocat de fiecare dată când facem un pas nou, asta-i tot.

— Doctoriţa Galbreath a spus că-i sănătoasă. N-are nimic în neregulă. Are cromozomii suplimentari, dar noi ştiam asta.

Mitch îşi puse o mână pe abdomenul ei.

— O simt mişcându-se, rosti el şi se aşează pe podea în faţa lui Kaye, ca să-şi apropie urechea pe pântecele femeii. O să fie *minunată*.

Directorul hotelului intră în sala de conferinţe cu un vraf de hârtii şi-i privi surprins. Trecut de cincizeci de ani, cu păr şaten, cârlionţat şi bogat, şi chip dolofan, banal, semăna cu un unchi mediocru. Mitch se ridică şi-şi scutură pantalonii de praf.

— Soţia mea, făcu el prezentările stânjenit.

— Sigur că da, încuviinţă directorul. Miji ochii albastru-spălăcit şi-l trase deoparte. Este însărcinată, nu-i aşa? Nu mi-aţi spus nimic. Nu se menţionează nicăieri. Răsfoi hârtiile, apoi îl privi acuzator pe Mitch. Absolut nicăieri. Trebuie să fim precauţi în privinţa întrunirilor şi a contactului cu populaţia.

Mitch se rezemă de Buick şi-şi frecă bărbia cu palma. Deşi se bărbierise chiar în dimineaţa aceea, degetele îi hârşâiau uşor. Retrase mâna. Kaye stătea în faţa lui.

— Te duc eu acasă, îi spuse.

— Şi Buickul?

Bărbatul clătină din cap.

— O să-l iau mai târziu. Mă poate aduce Wendell până aici.

— Ce facem acum? întrebă ea. Am putea încerca la alt hotel. Sau să închiriem o sală undeva.

Mitch afişă o expresie de dezgust.

— Nemernicul *căuta* un pretext. Îţi cunoştea numele. A telefonat cuiva. A verificat, ca un nazist împuţit. Ridică braţele

în sus. Trăiască libertatea americană!

— Dacă Brock nu mai poate să intre în SUA...

— Vom ţine conferinţa pe internet, rosti Mitch. O să găsim noi o soluţie. În clipa de faţă însă, principala mea grijă eşti tu. Se va-ntâmpla ceva.

— Ce?

— Nu simţi? îşi frecă fruntea. Privirea din ochii directorului ăla – laşul ticălos! Era ca un ţap speriat. N-are habar de biologie. Îşi trăieşte viaţa în mişcări mici şi sigure şi nu forţează sistemul. Aproape toţi sunt ca el. Se lasă manipulaţi şi aleargă în direcţia în care au fost împinşi.

— Mi se pare foarte cinic, comentă femeia.

— Este realitatea politică. Cât de imbecil am fost până acum, să te las să călătoreşti singură! Puteai fi oprită, expusă.

— Mitch, nu vreau să fiu ţinută într-o *peşteră*.

El făcu o grimasă. Kaye îşi puse mâna pe umărul lui.

— Iartă-mă. Ştii ce-am vrut să spun.

— Toate piesele şi-au ocupat locurile, Kaye. Tu ai văzut-o în Georgia, eu am văzut-o în Alpi. Noi am devenit *străinii*. Oamenii ne urăsc.

— Mă urăsc pe mine, zise ea şi se albi la faţă. Pentru că sunt gravidă.

— Mă urăsc şi pe mine.

— Ţie nu ţi-au cerut să-ţi declari domiciliul, ca şi cum ai fi fost un evreu în Germania.

— Nu încă. Haide, să mergem.

O cuprinse cu braţul şi porniră spre Toyota. Lui Kaye îi venea greu să-şi potrivească mersul după paşii săi lungi.

— Cred că mai dispunem de o zi-două, maximum trei, continuă el. Apoi... cineva o să facă ceva. Tu eşti un ghimpe în coasta lor. Un ghimpe dublu.

— De ce dublu?

— Celebrităţile au putere. Oamenii ştiu cine eşti, iar tu ştii adevărul.

Kaye sui în maşină pe scaunul de lângă şofer şi coborî geamul. În Toyota era cald. Mitch îi închise portiera.

— Chiar aşa? zise ea.

— Bineînţeles. Sue ţi-a făcut o ofertă. Haide să vedem despre ce-i vorba. O să-i spun lui Wendell unde mergem. În rest nu va şti nimeni.

— Mie-mi place casa asta, zise Kaye.
— Vom găsi alta.

82. CLĂDIREA 52, INSTITUTUL NAŢIONAL DE SĂNĂTATE, BETHESDA

Mark Augustine părea aproape febril în triumful lui. Îi întinse fotografiile lui Dicken şi împinse videocaseta în player. Dicken o luă pe prima şi o apropie de faţă, mijind ochii. Obişnuitele culori ale fotografiilor medicale: piele şi carne în tonuri ciudate, portocaliu şi măsliniu, şi leziuni roz-strălucitor, trăsături faciale defocalizate. Un bărbat în jur de patruzeci de ani, viu, dar nici pe departe fericit. Dicken luă următoarea fotografie, un prim-plan al braţului drept al bărbatului, presărat de pete trandafirii, alături de care fusese aşezată o riglă din plastic, pentru a indica dimensiunile. Pata cea mai mare avea diametrul de şapte centimetri şi în mijlocul ei se vedea un abces urât, cu crustă, din care supura fluid galben, gros. Dicken numără şapte pete numai pe braţul drept.

— Azi-dimineaţă le-am arătat şi personalului, rosti Augustine, apoi ridică telecomanda şi porni redarea casetei.

Dicken se uită la următoarele fotografii. Corpul bărbatului era acoperit de alte leziuni roz şi mari, unele formând băşici uriaşe, semeţe, pronunţate, cu siguranţă, foarte dureroase.

— Am trimis mostre la analiză, însă echipa de teren a făcut un test serologic rapid pentru SHEVA, doar pentru confirmare. Soţia lui este în trimestrul al doilea, cu fetus SHEVA de etapa a doua, şi încă prezintă SHEVA de tipul 3-s. Bărbatul nu mai are acum SHEVA, aşa că putem elimina ca fiind cauza leziunilor. De fapt, nici nu ne aşteptaserăm la aşa ceva.

— Unde sunt ei? întrebă Dicken.

— În San Diego, California. Un cuplu de imigranţi ilegal. Investigaţia a fost realizată de Serviciul Militar de Sănătate Publică, care ne-a trimis materialele. Asta a fost acum trei zile. Presa locală n-a fost deocamdată informată.

Zâmbetul lui Augustine apărea şi dispărea precum nişte licăriri scurte de fulgere. Reveni la player şi derulă repede-înainte, prin scene de spital, salonul, caracteristicile de izolare temporară ale încăperii: perdele de plastic, fixate cu bandă adezivă de pereţi şi de uşă, ventilaţie separată. Ridică degetul de pe telecomandă şi redarea reveni la viteza normală.

Doctorul Ed Sanger, membru al Grupului Operativ din Serviciul Militar de Sănătate Publică, spitalul Mercy, un bărbat de cincizeci de ani, cu păr moale şi nisipiu, se identifică, după care recită monoton şi stângaci diagnosticul. Dicken ascultă, simţindu-se tot mai înfricoşat. *Cât de mult m-am putut înşela. Augustine are dreptate. Toate ipotezele lui au fost exacte*.

Augustine opri videocaseta.

— Este un virus AM monocatenar, gigantic şi primitiv, având probabil în jur de 160000 de nucleotide. Nu seamănă cu nimic din ce am văzut până acum. Am început corespondenţa între genomul lui şi regiuni codate HERV cunoscute. Este incredibil de rapid, neplăcut şi letal.

— Bărbatul arată destul de rău, comentă Dicken.

— A murit azi-noapte. Augustine închise playerul. Femeia pare să fie asimptomatică, dar prezintă problemele obişnuite ale sarcinii. Încrucişă braţele şi se aşează pe marginea biroului. Este transmisia laterală a unui retrovirus necunoscut, în mod aproape cert excitat şi echipat de SHEVA. Femeia l-a infectat pe bărbat. Asta-i, Christopher! Ăsta-i cazul de care-aveam nevoie. Eşti dispus să ne-ajuţi să ieşim în public?

— În ce fel „să ieşim în public”?

— Vom trece în carantină femeile cu sarcini de etapa a doua. Pentru genul acesta de încălcare a libertăţilor civile, va trebui să prevedem însă nişte temeiuri solide. Preşedintele este dispus să acţioneze, dar echipa lui spune că avem nevoie de personalităţi care să transmită mesajul.

— Eu nu sunt o personalitate. Apelaţi la Bill Cosby.

— Cosby a refuzat de data asta. Pe de altă parte, tu... Eşti practic exemplul reprezentativ al cercetătorului medical brav, care-şi revine de pe urma rănilor cauzate de fanaticii disperaţi să ne oprească.

Augustine îşi fulgeră iarăşi surâsul.

Dicken îşi coborî privirea în poală.

— Eşti sigur în privinţa asta?

— Mai sigur de atât nu voi fi decât după încheierea tuturor analizelor. Asta poate dura trei-patru luni. Ţinând seama de consecinţe, nu ne putem permite să aşteptăm.

Dicken ridică ochii la Augustine, apoi şi-i îndreptă spre peticele de nori şi copacii profilaţi pe cer, care se vedeau prin fereastra cabinetului. Augustine montase acolo un pătrăţel de

vitraliu, un crin în roşu şi verde.

— Pe casele tuturor mamelor vor trebui să existe semne de avertisment, rosti Dicken. *C* de la „carantină” sau poate *S* de la SHEVA. Toate gravidele vor trebui să demonstreze că nu poartă fetuşi SHEVA. Asta ar putea costa miliarde.

— Nimeni nu-şi face griji în privinţa finanţării, zise Augustine. Ne confruntăm cu cea mai mare ameninţare din toate timpurile la adresa sănătăţii. Este echivalentul biologic al cutiei Pandorei. Toate bolile retrovirale pe care le-am învins vreodată, dar de care n-am putut scăpa. Sute, poate mii, de boli împotriva cărora nu avem apărări moderne. Nici nu se pune problema să nu căpătăm suficientă finanţare.

— Unica problemă este că n-o cred, spuse încet Dicken.

Augustine îl privi fix şi linii adânci se formară de o parte şi de cealaltă a colţurilor buzelor sale, iar sprâncenele se apropiară.

— Aproape toată viaţa am urmărit virusuri, zise Dicken. Am văzut ce pot face ele. Ştiu despre retrovirusuri şi ştiu despre HERV. Ştiu despre SHEVA. HERV n-au fost probabil niciodată eliminate din genom, deoarece asigură protecţie împotriva altor retrovirusuri, mai noi. Ele sunt propria noastră bibliotecă micuţă, de protecţie. Şi propriul nostru genom le utilizează pentru a genera noutate.

— Nu ştim asta, rosti Augustine cu glas scrâşnit de încordare.

— Vreau să aştept rezultatele analizelor înainte de a le întemniţa pe toate mamele din America.

Urmele cicatricelor lăsate de schijele bombei deveniră mai pronunţate pe pielea lui Augustine, care se întunecă de iritare şi după aceea de furie.

— Pericolul este pur şi simplu prea mare, replică el. Crezusem că vei aprecia şansa de a reveni în acţiune.

— Nu, clătină celălalt din cap, nu pot.

— Continui să crezi în fanteziile despre o specie nouă? întrebă Augustine încruntat.

— Le-am depăşit de mult, răspunse Dicken.

Scrâşnetul obosit al propriei lui voci îl surprinse. Suna ca un bătrân.

Augustine îşi ocoli biroul, deschise un fişet şi scoase un plic. Totul din postura lui, mersul uşor ţanţoş al omului conştient de propria sa valoare, trezi spaima în Dicken. Acesta era un Mark

Augustine pe care nu-l mai văzuse până atunci: un bărbat care se pregătea să aplice o lovitură de graţie.

— A sosit pe numele tău, în timp ce erai internat în spital. Era în căsuţa ta poştală şi-ţi era adresat în capacitate oficială, aşa că mi-am luat libertatea să-l deschid.

Îi întinse plicul subţire.

— Este din Georgia. Leonid Sugaşvili ţi-a trimis fotografii ale unor oameni pe care i-a numit posibile specimene de *Homo superior*, aşa este?

— Nu i-am verificat afirmaţia, replică Dicken, şi de aceea nu ţi-am pomenit nimic despre fotografiile acelea.

— Ai procedat cu înţelepciune. Sugaşvili a fost arestat pentru fraudă în Tbilisi. Pentru escrocarea familiilor celor dispăruţi în perioada epurărilor. Le promitea rudelor îndurerate că le putea arăta unde erau îngropaţi cei dragi. Se pare că voia să estorcheze şi CCPB-ul.

— Asta nu mă surprinde şi, în acelaşi timp, nu-mi schimbă hotărârea, Mark. Sunt de-a dreptul stors. Îmi este îndeajuns de greu cu vindecarea propriului meu corp. Nu sunt omul potrivit pentru aşa ceva.

— Bine, spuse Augustine. O să te trec în concediu medical pe termen lung. Avem nevoie de biroul tău din CCPB. Săptămâna viitoare aducem şaizeci de epidemiologi speciali, pentru a începe etapa a doua. Ţinând seama de criza de spaţiu, probabil că vom pune trei oameni în biroul tău, pentru început.

Cei doi bărbaţi se priviră în tăcere.

— Mulţumesc pentru că m-ai susţinut atât timp, zise Dicken fără urmă de ironie.

— Nicio problemă, răspunse Augustine la fel de sec.

83. DISTRICTUL SNOHOMISH

Mitch duse ultimele cutii lângă uşa din faţă. Wendell Packer sosea a doua zi dimineaţă cu o dubă pentru mutări. Se uită în jurul casei şi buzele i se subţiară într-o linie strâmbă, silită. Locuiseră aici puţin mai mult de două luni. Un Crăciun.

Kaye aduse telefonul din dormitor, trăgând firul după ea.

— L-au decuplat, anunţă femeia. Sunt foarte prompţi când părăseşti o casă. Deci… cât am stat aici?

Mitch se aşează în fotoliul ponosit, pe care-l avea încă din studenţie.

— O să ne descurcăm, rosti el. Îşi simţea mâinile într-un mod straniu; parcă erau mai mari. Dumnezeule, ce obosit sunt!

Kaye se aşeză pe braţul fotoliului şi se întinse să-i maseze umerii. Bărbatul îşi rezemă capul de ea, frecându-şi obrazul neras de cardiganul de culoarea piersicii.

— La naiba, zise Kaye, am uitat să încarc mobilul.

Îl sărută pe creştetul capului şi se întoarse în dormitor. Mitch văzu că mergea destul de băţos, deşi intrase în a şaptea lună de sarcină. Abdomenul îi era proeminent, dar nu uriaş. Regretă încă o dată că nu avea mai multă experienţă în privinţa gravidelor. Era o premieră şi pentru el.

— Ambii acumulatori sunt morţi! strigă Kaye din dormitor. O să dureze vreo oră până se încarcă.

Mitch se uită la diversele obiecte din cameră şi clipi. După aceea, îşi întinse mâinile în faţă. Păreau umflate, lipite la capătul unor antebraţe ca ale lui Popeye. Îşi simţea şi labele picioarelor mari, însă nu le privi. Era foarte deconcertant. S-ar fi culcat, dar era abia ora 16. Tocmai terminaseră de mâncat o conservă de supă. Afară continua să fie lumină.

Sperase să facă dragoste cu Kaye în casă pentru ultima oară. Ea reveni şi-şi trase scăunelul pentru picioare.

— Stai aici, rosti Mitch dând să se scoale din fotoliu. E mai confortabil.

— Mă simt foarte bine. Vreau să stau cu spatele drept.

Mitch se opri, pe jumătate ridicat din fotoliu, ameţit.

— S-a întâmplat ceva?

El văzu primul zimţ de lumină. Închise ochii şi căzu înapoi în fotoliu.

— Vine.

— Ce?

Bărbatul arătă cu degetul spre tâmplă şi zise încet:

— Bang!

În copilărie, avusese senzaţii de deformări corporale înainte şi în timpul migrenelor. Îşi amintea că le detestase, iar acum era aproape copleşit de furie şi de o senzaţie rău prevestitoare.

— Am nişte Naproze în poşetă, spuse Kaye.

El o ascultă, umblând prin încăpere. Cu ochii închişi, vedea fulgere spectrale şi-şi simţea labele picioarelor mari ca ale unui elefant. Durerea era precum o salvă de foc de artilerie, care avansa peste o vale largă.

Kaye îi puse două tablete în palmă, apoi un pahar cu apă. Mitch înghiţi tabletele şi bău apa, deloc convins că-l vor face să se simtă mai bine. Poate că dacă ar fi beneficiat de un avertisment mai din timp, dacă le-ar fi luat mai devreme în cursul zilei…

— Haide în pat, rosti Kaye.

— Poftim? făcu Mitch.

— În pat.

— Vreau să zac.

— Exact. Să dormi.

Acela era unicul fel în care ar fi putut măcar spera să scape. Şi aşa ar fi putut avea vise oribile şi dureroase. Şi le reamintea şi pe acelea: coşmaruri în care era strivit sub munţi.

Rămase întins în răcoarea dormitorului fără mobile, pe aşternuturile pe care le lăsaseră acolo pentru ultima lor noapte, sub o cuvertură. Îşi trase cuvertura peste cap, lăsând doar un spaţiu mic prin care să respire.

Abia o auzi pe Kaye spunându-i că-l iubeşte.

Kaye dădu la o parte cuvertura. Fruntea lui Mitch era lipicios de umedă şi rece ca gheaţa. Se simţea îngrijorată, vinovată că nu-i împărtăşea durerea, dar în acelaşi timp îi era imposibil să nu-şi spună că nici el nu avea să împărtăşească chinul aducerii copilei lor pe lume.

Se aşează pe pat. Bărbatul răsufla întretăiat, gâfâit. În mod automat, Kaye îşi pipăi abdomenul pe sub cardigan, ridică puloverul şi-şi frecă pielea atât de întinsă şi de netedă, încât aproape strălucea. Fetiţa era liniştită de câteva ore, după o repriză de lovituri din picioare în cursul după-amiezii.

Kaye nu-şi simţise niciodată rinichii izbiţi din interior şi nu savura această experienţă. Şi n-o încânta nici mersul la baie din oră în oră sau arsurile permanente la stomac. Când stătea întinsă noaptea în pat, putea să simtă până şi mişcarea ritmică a intestinelor.

Toate astea o nelinişteau, dar o şi făceau să se simtă intens de vie şi conştientă de sine.

Se îndepărta însă de gândurile despre Mitch, despre durerile lui. Se întinse lângă el şi, pe neaşteptate, bărbatul se rostogoli pe o parte, trăgând cuvertura şi întorcându-i spatele.

— Mitch?

Nu-i răspunse. Kaye rămase nemişcată o vreme, dar poziţia era inconfortabilă, aşa că se răsuci pe o parte, cu spatele la Mitch şi se apropie încetişor, lipindu-se cu blândeţe, ca să-i simtă căldura. El nici nu se clinti, nici nu protestă. Femeia privi peretele gri şi gol. Se gândi să se scoale şi să încerce să mai lucreze la carte, dar îşi împachetase laptopul şi toate carneţelele de însemnări. Imboldul acela îi trecu.

Liniştea din casă o deranja. Asculta cu atenţie, însă nu auzea decât răsuflările lor. Afară, totul era complet nemişcat. Putea să audă până şi zgomotele traficului de pe autostrada 2, aflată la un kilometru depărtare. Niciun ciripit de păsări. Niciun trosnet de grinzi sau scârţâit de duşumele.

După o jumătate de oră, convinsă că Mitch adormise, se ridică în capul oaselor, se trase pe marginea patului, se sculă şi intră în bucătărie, ca să pună la fiert un ibric cu apă pentru ceai. Privi afară pe fereastra bucătăriei, spre ultimele raze ale amurgului. Treptat, apa din ibric începu să bolborosească şi ea o turnă peste un pliculeţ de muşeţel, în una dintre cele două căni pe care le lăsase pe masa acoperită cu ceramică albă. Pe când ceaiul infuza, pipăi tăblia netedă a mesei cu vârful unui deget, întrebându-se care va fi următoarea lor casă, probabil la distanţă relativ mică de uriaşul cazinou Wild Eagle al celor Cinci Triburi. Sue încă purta discuţii în cursul dimineţii şi le promisese doar că, până la urmă, se vor bucura de o casă frumoasă. „La început este posibil să fie numai o rulotă”, adăugase ea la telefon.

Kaye simţi un fior mărunt de furie neajutorată. Ea dorea să fi rămas aici. Se simţea confortabil aici.

— Ce ciudat este totul, se adresă ferestrei.

Parcă răspunzându-i, fetiţa lovi o dată cu picioarele.

Luă cana şi aruncă plicul de ceai la gunoi. Când înghiţi prima sorbitură, auzi zgomotul motoarelor şi al cauciucurilor pe pietrişul aleii de acces.

Trecu în living şi privi farurile ce străluceau afară. Ei nu aşteptau pe nimeni; Wendell era în Seattle, pentru că duba avea să fie disponibilă pentru închiriat abia mâine-dimineaţă. Merton se afla în Beresford, iar despre Sue şi Jack auzise că ar fi fost în estul statului Washington.

Se gândi să-l scoale pe Mitch şi se întrebă dacă l-ar fi putut trezi în starea în care se afla.

— Poate că-i Maria sau altcineva.

Nu se apropie totuşi de uşă. Luminile din living erau stinse, lumina de pe verandă era stinsă, lumina din bucătărie era aprinsă. Raza unei lanterne trecu peste fereastra din faţă, de pe peretele sudic. Kaye nu trăsese draperiile; nu aveau vecini, nu exista nimeni care să fi tras cu ochiul înăuntru.

O ciocănitură puternică răsună la uşa din faţă. Kaye îşi privi ceasul de la mână şi apăsă butonaşul care-i activa lumina albastru-verzuie. Era ora 19.

Ciocănitura răsună din nou, urmată de un glas nefamiliar.

— Kaye Lang? Mitch Rafelson? Suntem de la Serviciul judiciar al departamentului şerifului districtual.

Femeia simţi că i se opreşte răsuflarea. Despre ce putea fi vorba? Cu siguranţă, nimic care s-o implice pe ea! Merse la uşa din faţă şi trase zăvorul. Pe verandă se aflau patru bărbaţi, doi în uniforme şi doi în civil, pantaloni şi jachete subţiri. Raza lanternei îi traversă chipul, apoi ea aprinse lumina de pe verandă. Clipi către necunoscuţi.

— Eu sunt Kaye Lang.

Unul dintre civili, un bărbat înalt şi robust, cu păr şaten, tuns scurt, şi chip oval, făcu un pas înainte.

— Domnişoară Lang, avem...

— Doamna Lang, îl corectă Kaye.

— Am înţeles. Doamnă Lang, numele meu este Wallace Jurgenson, iar dânsul este domnul Kevin Clark de la Sănătatea districtului Snohomish. Sunt reprezentant al Serviciului militar de sănătate publică în Grupul operativ pentru situaţii de necesitate din statul Washington. Doamnă Lang, acţionăm în baza ordinului federal emis de Grupul operativ pentru situaţii de necesitate şi autentificat de oficiul Grupului operativ din Olympia, statul Washington. Contactăm femei despre care se ştie că este posibil să fie infecţioase, însărcinate în etapa a doua.

— Asta-i un rahat, rosti Kaye.

Bărbatul se opri, uşor iritat, apoi continuă:

— Însărcinate în etapa a doua SHEVA. Ştiţi ce înseamnă asta, doamnă?

— Da, zise Kaye, dar este o prostie.

— Mă aflu aici pentru a vă informa că în opinia Biroului federal pentru situaţii de necesitate al Grupului operativ şi a

Centrului pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor...

— Am lucrat pentru ambele, spuse Kaye.

— Ştiu asta, zise Jurgenson.

Clark surâse şi încuviinţă din cap, de parcă ar fi fost încântat s-o cunoască. Adjuncţii şerifului stăteau mai departe, dincolo de verandă, cu braţele încrucişate.

— Doamnă Lang, s-a determinat că puteţi reprezenta o ameninţare la adresa sănătăţii publice. Dumneavoastră şi alte femei din zona aceasta sunteţi contactate şi informate referitor la opţiunile de care dispuneţi.

— Optez să rămân pe loc, spuse Kaye cu glas tremurat.

Se uită pe rând la chipurile lor. Bărbaţi cu aspect plăcut, proaspăt bărbieriţi, deschişi, aproape la fel de tulburaţi ca ea şi deloc încântaţi.

— Am primit dispoziţia de a vă duce pe dumneavoastră şi pe soţul dumneavoastră la un adăpost districtual al Situaţiilor de necesitate din Lynnwood, unde veţi fi ţinută în carantină şi vi se va asigura îngrijire medicală până se va putea determina dacă prezentaţi sau nu un risc pentru sănătatea publică.

— Nu, rosti Kaye şi simţi cum i se înroşeşte faţa. Ăsta-i un rahat şi jumătate. Soţul meu este bolnav şi nu se poate deplasa.

Faţa lui Jurgenson era împietrită. Era pregătit să facă ceva ce nu-i plăcea. Se uită la Clark. Adjuncţii şerifului înaintară şi unul se poticni de o piatră. După ce înghiţi un nod, Jurgenson spuse:

— Domnul Clark îl poate consulta pe soţul dumneavoastră înainte de a vă muta.

Răsuflarea i se zărea în aerul serii.

— Îl *doare capul*, spuse Kaye. Are migrenă. I se întâmplă uneori.

Pe alee aştepta o maşină de la departamentul şerifului şi o ambulanţă mică. Dincolo de vehicule, peluza largă şi neîngrijită a casei se întindea până la un gard. În aerul rece al serii, femeia putea simţi mirosul de vegetaţie umedă şi pământ.

— Nu avem alternativă, doamnă Lang.

Nu putea face mare lucru. Dacă ar fi opus rezistenţă, ei ar fi revenit pur şi simplu cu mai mulţi oameni.

— Eu o să vin, dar soţul meu nu trebuie deplasat.

— Amândoi puteţi fi purtători, doamnă. Trebuie să vă luăm pe amândoi.

— Vă pot consulta soţul, zise Clark, pentru a vedea dacă răspunde la medicaţie.

Kaye detestă senzaţia lacrimilor ce o năpădeau. Frustrare, neajutorare, singurătate. Îi văzu pe Clark şi Jurgenson privind peste umărul ei, auzi paşi şi se întoarse iute, de parcă putea fi atacată prin surprindere.

Era Mitch. Mergea cu nesiguranţă evidentă, cu ochii pe jumătate închişi şi mâinile întinse, ca monstrul lui Frankenstein.

— Kaye, întrebă el cu glas răguşit, ce se-ntâmplă?

Simplul act al vorbirii îi cauza grimase de durere pe chip.

Clark şi Jurgenson se retraseră, iar cel mai apropiat adjunct de şerif îşi descheie tocul pistolului. Kaye se răsuci şi-i fulgeră din priviri.

— Este o migrenă! Are *migrenă*!

— Cine sunt ei? întrebă Mitch.

Fu cât pe-aici să cadă. Kaye se apropie şi-l ajută să rămână în picioare.

— Nu pot să văd prea bine, murmură el.

Clark şi Jurgenson se sfătuiră în şoaptă.

— Doamnă Lang, zise Jurgenson cu glas încordat, vă rugăm să-l aduceţi pe verandă.

Kaye văzu o armă în mâna adjunctului şerifului.

— Ce se-ntâmplă?

— Ei sunt de la Grupul Operativ, răspunse femeia. Vor să-i însoţim.

— De ce?

— Pentru că am putea fi contagioşi.

— Nu, rosti Mitch zbătându-se sub mâinile ei.

— Aşa le-am spus şi eu, dar nu putem face nimic.

— Nu! strigă Mitch, fluturând dintr-un braţ. Reveniţi când vă pot vedea, când pot vorbi! Pentru Dumnezeu, lăsaţi-mi soţia în pace!

— Vă rog să ieşiţi pe verandă, doamnă, rosti adjunctul şerifului.

Kaye înţelese că situaţia devenea periculoasă. În starea în care se afla, Mitch nu putea fi raţional şi ea nu ştia ce ar fi fost el în stare să facă pentru a o proteja. Bărbaţilor din curte le era frică. Erau timpuri primejdioase, se puteau întâmpla lucruri înspăimântătoare şi nimeni n-ar fi fost pedepsit; ei puteau fi

împuşcaţi şi casa arsă din temelii, ca şi cum ar fi fost bolnavi de ciumă.

— Soţia mea este gravidă, spuse Mitch. Vă rog s-o lăsaţi-n pace.

Încercă să avanseze către uşa din faţă. Kaye îi stătu alături, dirijându-l.

Adjunctul şerifului rămase cu arma aţintită spre verandă, dar acum o ţinea cu ambele mâini şi braţele întinse. Jurgenson îi spuse să lase arma, însă bărbatul clătină din cap.

— Nu vreau ca ei să facă vreo prostie, răspunse cu glas scăzut.

— Ieşim, anunţă Kaye. Nu fiţi idioţi. Nu suntem bolnavi şi nu suntem contagioşi.

Jurgenson le spuse să iasă şi să coboare de pe verandă.

— Avem o ambulanţă şi vă vom duce pe amândoi într-un loc unde soţul dumneavoastră poate fi îngrijit.

Kaye îl ajută pe Mitch să iasă şi să coboare treptele verandei. El transpira abundent şi avea palmele umede şi reci.

— Tot nu pot să văd prea bine, îi şopti la ureche. Spune-mi ce fac ei.

— Vor să ne ia.

Se opriră în curte. Jurgenson îi făcu semn lui Clark, care deschise uşa din spate a ambulanţei. Kaye văzu că la volan era o femeie tânără, care privea ca o bufniţă prin geamul ridicat.

— Nu face nicio prostie, îi zise ea lui Mitch. Mergi încetişor. Te-au ajutat tabletele?

El clătină din cap.

— E rău. Mă simt atât de idiot... că te-am lăsat singură. Vulnerabilă...

Cuvintele îi erau neclare şi ţinea ochii aproape închişi. Nu suporta strălucirea farurilor. Adjuncţii şerifului îşi aprinseră lanternele şi le aţintiră spre ei. Mitch îşi puse mâna pavăză la ochi, ferindu-i, şi încercă să se întoarcă cu spatele.

— Nu mişca! strigă adjunctul şerifului cu armă. Stai cu mâinile la vedere!

Kaye auzi zgomot de motoare. Al doilea adjunct al şerifului se întoarse.

— Vin maşini, rosti el. Camionete. Mai multe.

Kaye numără patru perechi de faruri care înaintau pe drumul către casă. Trei camionete şi un automobil intrară în curte,

împroşcând pietriş, cu frânele scârţâind. Pe platformele camionetelor se aflau bărbaţi – bărbaţi cu părul negru şi cămăşi cadrilate, jachete din piele, hanorace, bărbaţi cu părul strâns în coadă la spate –, iar apoi îl văzu pe Jack, soţul lui Sue.

Jack deschise portiera camionetei pe care o şofa şi coborî, încruntându-se. Ridică o mână şi însoţitorii lui rămaseră pe platformele maşinilor.

— Bună seara, rosti el şi încruntătura îi dispăru, iar faţa îi deveni brusc neutră. Salut, Kaye. Salut, Mitch. Telefoanele voastre nu funcţionează.

Adjuncţii şerifului se uitară la Jurgenson şi Clark, aşteptând indicaţii. Arma rămase îndreptată spre prundişul aleii. Wendell Packer şi Maria Konig coborâră din automobil şi se apropiară de Mitch şi Kaye.

— Este-n regulă, se adresă Packer celor patru bărbaţi, care formau acum un pătrat defensiv. Ridică braţele, arătând că erau goale. Am adus nişte prieteni, ca să-i ajutăm să se mute. Clar?

— Mitch are migrenă! strigă Kaye.

Mitch încercă să se desprindă de braţele ei, să stea singur, însă picioarele îi erau şovăielnice.

— Bietul copil, zise Maria şi descrise un semicerc în jurul adjuncţilor şerifului. E-n regulă, le spuse. Noi suntem de la Universitatea Washington.

— Iar noi suntem din cele Cinci Triburi, spuse Jack. Aceştia sunt prietenii noştri. Îi ajutăm să se mute.

Bărbaţii din camionete ţineau mâinile la vedere, dar zâmbeau ca lupii, ca bandiţii.

Clark îl bătu pe Jurgenson pe umăr.

— Haide să nu ajungem la ştirile orei, rosti el.

Jurgenson încuviinţă scurt din cap. Clark sui în ambulanţă şi celălalt se alătură adjuncţilor şerifului în maşina Caprice. Fără alt cuvânt, cele două vehicule băgară în marşarier, se întoarseră şi scrâşniră cu cauciucurile pe pietrişul aleii lungi, dispărând în amurg.

Jack avansă cu mâinile băgate în buzunarele jeanşilor şi cu un surâs larg, înviorător.

— A fost amuzant, comentă el.

Wendell şi Kaye îl ajutară pe Mitch să se aşeze pe vine.

— O să-mi revin, zise el cu capul în mâini. N-am putut face

nimic, Iisuse, n-am putut face nimic!

— E-n regulă, îl linişti Maria.

Kaye îngenunche şi-şi atinse obrazul de fruntea lui.

— Haide să te ducem înăuntru.

Împreună cu Maria, îl ajută să se ridice în picioare şi aproape că-l purtară pe braţe către casă.

— Am primit veşti de la Oliver, din New York, spuse Wendell. Christopher Dicken i-a telefonat şi i-a zis că ceva urât se apropie foarte repede. A mai zis că voi nu răspundeţi la telefoane.

— Asta a fost spre sfârşitul după-amiezii, preciză Maria.

— Maria a sunat-o pe Sue, urmă Wendell. Sue l-a sunat pe Jack. Jack se afla în Seattle. Nimeni n-auzise nimic de la voi.

— Eram într-o întâlnire la cazinoul Lummi, zise Jack şi arătă bărbaţii din camionete. Discutam despre jocuri şi automate noi. Ei s-au oferit să vină să ajute. Cred c-a fost bine. Acum însă sunt de părere că ar trebui să mergem la Kumash.

— Eu sunt gata, anunţă Mitch. Sui singur treptele verandei, se întoarse şi întinse braţele, privindu-le. Dacă pot face asta, sunt în regulă.

— Acolo nu vă pot atinge, spuse Jack. Se uită în lungul drumului de acces şi ochii îi sclipiră. Vor face indieni din toţi americanii. Nenorociţii dracului!

84. DISTRICTUL KUMASH, ESTUL STATULUI WASHINGTON

Mai

Mitch stătea pe vârful unei măguri joase de calcar, de pe care se zărea cazinoul şi complexul Wild Eagle. Îşi împinse pălăria pe ceafă şi miji ochii spre soarele puternic. La ora nouă, aerul era nemişcat şi deja fierbinte. În mod normal, în cazinoul care semăna cu un buton vopsit ţipător în nuanţele decolorate ale pământului din sud-estul statului Washington, lucrau patru sute de oameni, dintre care trei sute erau din cele Cinci Triburi.

Rezervaţia se afla în carantină, pentru că nu cooperase cu Mark Augustine. Trei camionete de patrulare din departamentul şerifului districtului Kumash staţionau pe drumul principal care pornea din autostradă. Ele asigurau forţe de rezervă pentru şerifii federali, care implementaseră recomandarea Grupului operativ pentru situaţii de necesitate,

care se aplica întregii rezervaţii Cinci Triburi.

Cazinoul nu mai funcţiona de peste trei săptămâni. Parcarea era aproape pustie şi reclamele luminoase fuseseră stinse.

Mitch îşi frecă talpa bocancului pe pământul bătătorit. Părăsise rulota cu aer condiţionat şi suise măgura ca să fie singur şi să reflecteze şi de aceea, când îl zări pe Jack venind încet pe aceeaşi potecă, simţi un fior mărunt de nemulţumire. Rămase totuşi pe loc.

Nici Mitch, nici Jack nu ştiau dacă erau destinaţi să se placă reciproc. De fiecare dată când se întâlneau, Jack punea anumite întrebări, ca nişte provocări, iar Mitch oferea răspunsuri ce nu erau niciodată tocmai satisfăcătoare.

Mitch se lăsă pe vine şi ridică o piatră rotundă acoperită cu noroi uscat. Jack urcă ultimii metri până în vârful măgurii.

— Salut, rosti el.

Mitch încuviinţă din cap.

— Văd că o ai şi tu.

Jack îşi frecă obrazul cu un deget. Pielea de pe faţa lui forma o mască precum cea a Călăreţului Singuratic, care se jupuia la margini, dar era groasă în preajma ochilor. Ambii bărbaţi arătau de parcă fuseseră acoperiţi cu straturi subţiri din argilă.

— Sângerează când se desprinde.

— N-ar trebui să tragi de ea, zise Mitch.

— La tine când a început?

— Acum trei nopţi.

Jack se lăsă pe vine lângă el.

— Uneori sunt furios. Mă gândesc că Sue ar fi putut planifica mai bine asta.

Mitch surâse.

— Ce anume – să rămână însărcinată?

— Da, aprobă Jack. Cazinoul este gol. Ni se termină banii. Am lăsat majoritatea oamenilor să plece şi ceilalţi nu pot veni să lucreze de afară. Nu sunt încântat nici de mine. Îşi atinse masca din nou, apoi îşi examină degetul. Unul dintre tinerii taţi a încercat s-o răzuiască cu nisip. Este la clinică acum. I-am spus c-a fost o prostie.

— Nimic din toate astea nu-i uşor.

— Ar trebui să vii odată la o întrunire a reprezentanţilor.

— Sunt recunoscător pur şi simplu fiindcă sunt aici, Jack. Nu vreau să-i înfurii pe oameni.

— Sue crede că poate n-o să se înfurie dacă te vor cunoaşte. Eşti un tip destul de cumsecade.

— Asta a zis-o acum mai bine de un an.

— Ea mai spune că dacă eu nu sunt furios, nu vor fi nici ceilalţi. Poate că aşa-i. Deşi există o bătrână, Becky, din tribul Cayuse. Au expediat-o din Colville şi a venit aici. Este o bunicuţă simpatică, dar crede că datoria ei este să se opună la orice doresc triburile. Ştii, are stilul să se uite la tine şi să te zgândărească niţel.

Jack adoptă o expresie arţăgoasă şi împunse în aer cu un deget ţeapăn.

Indianul era rareori aşa volubil şi nu discutase niciodată despre întrunirile triburilor.

Mitch izbucni în râs.

— Crezi că vor fi necazuri?

Celălalt înălţă din umeri.

— Vrem ca în curând să ţinem o întrunire a taţilor. Doar taţii. Nu ca la cursurile prenatale din clinică, la care participă şi femeile. Ele-i stingheresc pe bărbaţi. Vii diseară?

Mitch încuviinţă.

— Pentru mine este prima experienţă cu pielea asta. Nu va fi simplu. Unii dintre noii taţi se uită la televizor, se-ntreabă când îşi vor recăpăta slujbele şi le-nvinuiesc pe femei.

Mitch află că în rezervaţie mai existau trei perechi care aşteptau prunci SHEVA, în afară de el şi Kaye. În rândul celor trei mii şaptezeci şi doi de locuitori ai celor Cinci Triburi, se consemnaseră şase naşteri SHEVA. Toţi pruncii se născuseră morţi.

Kaye lucra cu pediatrul clinicii, un medic alb tânăr, pe nume Chambers, şi ajuta la cursurile pentru părinţi. Bărbaţii erau cam prostănaci şi poate mult mai puţin doritori să accepte unele lucruri.

— Sue va naşte aproape în acelaşi timp cu Kaye, zise Jack. Încrucişă picioarele şi se aşează direct pe pământ, un gest pe care Mitch nu-l putea imita. Am încercat să-nţeleg despre gene şi ADN şi ce sunt virusurile. Nu-i genul meu de limbaj.

— Poate fi dificil, spuse Mitch. Nu ştia dacă ar fi trebuit să se întindă şi să-şi pună mâna pe umărul lui Jack; cunoştea foarte puţine despre oamenii moderni ai căror strămoşi îi studia. Noi am putea fi primii care să avem copii sănătoşi, continuă el.

Primii care să ştim cum vor arăta.

— Cred că-i adevărat. Ar putea fi o... Jack făcu o pauză şi răsfrânse colţurile buzelor în jos. Mă pregăteam să spun „onoare”, dar nu-i onoarea noastră.

— Poate că nu.

— Pentru mine, totul rămâne viu pe vecie. Tot Pământul este acoperit de creaturi vii, unele făcute din carne, altele nu. Noi suntem aici pentru aceia care au fost înaintea noastră. Nu ne pierdem legătura cu carnea când o lepădăm. Ne răspândim după ce murim, însă ne place să ne-ntoarcem la oasele noastre şi să privim în jur. Să vedem ce fac tinerii.

Mitch putea simţi cum reîncepe vechea dezbatere.

— Tu nu vezi lucrurile aşa, zise Jack.

— De acum nu mai sunt sigur. Te pune pe gânduri când îţi vezi corpul manipulat de natură. Femeile o simt mai direct, dar cred că-i inedit pentru bărbaţi.

— ADN-ul ăsta trebuie să fie un spirit în noi, cuvintele pe care le transmit strămoşii, vorbele Creatorului. Eu aşa văd lucrurile.

— Este o descriere la fel de bună ca oricare alta, încuviinţă Mitch, atât doar că eu nu ştiu cine poate fi Creatorul sau dacă există vreun asemenea personaj.

Jack suspină.

— Tu studiezi lucruri moarte.

Mitch se învăpăie uşor la faţă, aşa cum făcea întotdeauna când discuta asemenea subiecte cu Jack.

— Încerc să-nţeleg cum erau ei când trăiau.

— Stafiile ţi-ar putea spune, rosti Jack.

— Ţie îţi spun?

— Uneori. O dată sau de două ori.

— Şi ce-ţi spun?

— Că vor lucruri. Că nu sunt fericite. Un bătrân, care acum este mort, a ascultat spiritul „Omului din Pasco” când l-ai dezgropat din malul râului. A spus că stafia era nefericită. Jack luă o pietricică şi o azvârli în jos pe pantă. A mai spus că nu vorbea ca stafiile noastre. Poate că era o stafie diferită. Bătrânul mi-a spus asta doar mie, nu şi altora. El s-a gândit că poate stafia nu era din tribul nostru.

— Uau, zise Mitch.

Jack îşi frecă nasul şi se ciupi de o sprânceană.

— Mă mănâncă tot timpul pielea. Pe tine nu te mănâncă?

— Uneori. Întotdeauna când vorbea despre oseminte cu Jack, Mitch se simţea ca şi cum ar fi mers pe muchia unei stânci; poate că era sentimentul de vinovăţie. Nimeni nu-i special, spuse el. Toţi suntem oameni. Tinerii învaţă de la bătrâni, fie ei morţi sau vii. Te respect pe tine, Jack, şi-ţi respect afirmaţiile, dar s-ar putea să nu cădem de acord niciodată.

— Sue mă face să privesc totul în ansamblu, rosti Jack cu un ton de irascibilitate şi-l cercetă pe Mitch cu ochii lui negri, afundaţi în orbite. Ea spune că ar trebui să stau de vorbă cu tine, pentru că tu asculţi şi apoi spui ceea ce crezi şi eşti sincer. Ceilalţi taţi au şi ei nevoie de asta.

— Dacă poate fi de ajutor, o să stau de vorbă cu ei. Noi vă suntem extrem de datori.

— Nu-i adevărat. Probabil că am fi dat oricum de bucluc. Dacă n-ar fi fost copiii cei noi, ar fi fost păcănelele. Ne place să ne fluturăm suliţele spre FBI şi guvern.

— Vă costă o mulţime de bani.

— Acum băgăm pe şest noile jocuri cu carduri de credit. Băieţii noştri le aduc peste dealuri în camionete, când nu sunt atenţi soldaţii. Poate că o să apucăm să le folosim şase luni sau mai mult, înainte să le confişte statul.

— Sunt păcănele?

— Nu credem, clătină Jack din cap. O să câştigăm ceva bani înainte să fie confiscate.

— Răzbunarea împotriva omului alb?

— Îi jupuim, încuviinţă Jack sobru. Şi le place.

— Dacă sunt sănătoşi copiii, poate că vor anula carantinele, zise Mitch. În vreo două luni, aţi putea redeschide cazinoul.

— Eu nu mă bazez pe nimic, spuse Jack. În plus, nu vreau să ies în public şi să fac pe şeful dacă voi continua să arăt aşa. Puse mâna pe umărul lui Mitch. Vino să vorbeşti, adăugă el şi se sculă în picioare. Bărbaţii vor să audă.

— O să încerc.

— Le voi spune să te ierte pentru toate chestiile celelalte. Oricum stafia nu era din triburile noastre.

Jack începu să coboare dealul.

85. DISTRICTUL KUMASH, ESTUL STATULUI WASHINGTON

Mitch lucra la vechiul lui Buick albastru, aflat pe iarba uscată

a curţii din faţă a trailerului, în timp ce norii de furtună ai după-amiezii se adunau spre sud.

Atmosfera era emoţionantă şi tensionată. Kaye abia dacă îşi putea găsi locul. Se ridică de la masa de lângă fereastră şi abandonă aparenţa lucrului la carte, pentru că în realitate petrecuse majoritatea timpului privindu-l pe Mitch cum examinează fire electrice.

Îşi puse mâinile în şolduri şi-şi destinse spatele. Ziua aceasta nu fusese la fel de fierbinte şi ei rămăseseră la rulotă, în loc să se ducă în centrul comunitar, unde exista aer condiţionat. Lui Kaye îi plăcea să se uite la Mitch când juca baschet; uneori ea mergea să înoate în piscina mică. Nu era o viaţă rea, dar se simţea vinovată.

Veştile din exterior erau rareori bune. Ei locuiau în rezervaţie de trei săptămâni şi Kaye se temea că şerifii federali vor apărea dintr-o clipă în alta pentru a le aduna pe mamele SHEVA. Făcuseră asta în Montgomery, statul Alabama, unde intraseră într-o maternitate privată şi aproape că stârniseră o revoltă.

— Devin *îndrăzneţi*, spusese Mitch, când se uitaseră la ştiri.

Ulterior, preşedintele îşi ceruse scuze şi asigurase naţiunea că libertăţile civile vor fi respectate, pe cât posibil, ţinând seama de riscurile cu care se putea confrunta populaţia. După alte două zile, clinica Montgomery se închisese în urma presiunilor exercitate de pichete de cetăţeni, iar mamele şi taţii fuseseră siliţi să se mute altundeva. Cu măştile lor, noii părinţi arătau bizar; judecând după ce auziseră ea şi Mitch la ştiri, nu erau populari în multe locuri.

Nu fuseseră populari nici în Republica Georgia.

Kaye nu mai aflase nimic despre noi infecţii retrovirale la mamele SHEVA. Contactele ei erau la fel de tăcute. În mod clar, era un subiect tensionat; nimeni nu se simţea în largul lui să exprime opinii.

De aceea motiva că lucrează la carte, concepând zilnic poate unu-două paragrafe bune, scriind uneori pe laptop, alteori de mână pe un blocnotes. Mitch citea ce scrisese şi făcea însemnări pe margini, însă părea preocupat, parcă buimăcit de ideea de a fi tată. Deşi ea ştia prea bine că nu asta îl îngrijora.

Nu calitatea de tată. Altceva îl nelinişteşte. Eu. Binele meu.

Nu ştia cum să-i alunge gândurile acelea. În ciuda

inconforturilor, ea se simţea bine, ba chiar minunat. Se privea în oglinda pătată din baie şi simţea că se împlinise binişor la faţă; nu era scofâlcită, aşa cum crezuse cândva, ci sănătoasă, cu piele bună, bineînţeles, nepunând masca la socoteală.

De la o zi la alta, masca se îngroşa şi se întuneca, un prapur aparte, care-i însemna pe părinţii de felul acesta.

Kaye îşi efectuă exerciţiile pe mocheta subţire din livingul micuţ, dar până la urmă aerul deveni prea umed şi înăbuşitor, ca să mai facă mare lucru. Mitch intră să bea apă şi o văzu pe podea. Femeia ridică ochii la el.

— Mergem la club să jucăm o carte? o întrebă.

— Vreau să fiu singură, intonă ea în stilul Gretei Garbo. Adică doar eu şi cu tine.

— Cum merge cu spatele?

— Să-mi faci un masaj diseară, când e mai răcoare.

— Este tihnit aici, aşa-i? întrebă el, stând în prag şi făcându-şi vânt cu poalele tricoului ca să se răcorească.

— Mă gândeam la nume.

— Da?

Mitch păru îndurerat.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am o superstiţie. Aş dori s-o văd înainte de a-i fi pregătit un nume.

— De ce? întrebă Kaye iritată. Vorbeşti cu ea, îi şi cânţi, în fiecare seară. Zici chiar că poţi să-i simţi mirosul în răsuflarea mea.

— Da, încuviinţă bărbatul, totuşi chipul nu i se destinse. Vreau doar să văd cum arată.

Kaye se prefăcu brusc că înţelege.

— Nu mă refeream la un *nume ştiinţific*, zise ea, ci la numele nostru. La numele nostru pentru fiica *noastră*.

Mitch îi aruncă o privire exasperată.

— Nu-mi cere să-ţi explic spuse el. Deveni serios. Ieri, în timpul unei convorbiri telefonice, Brock şi cu mine am ajuns la o denumire ştiinţifică. Deşi el consideră că-i prematur, fiindcă niciunul dintre...

Se opri, dându-şi seama ce fusese gata să spună, tuşi, închise uşa din plasă şi intră în bucătărie.

Kaye simţi un junghi în inimă.

Bărbatul reveni cu câteva cuburi de gheaţă înfăşurate într-un

şervet umed, îngenunche lângă ea şi-i tamponă sudoarea de pe frunte. Kaye îşi feri privirea.

— Stupid, murmură el.

— Suntem doi adulţi, rosti femeia. Vreau să mă gândesc la nume pentru ea. Vreau să-i tricotez ciorăpei, să-i cumpăr pijama şi jucărioare pe care să i le pun în leagăn, să ne comportăm ca şi cum am fi nişte părinţi normali şi *să încetăm să ne gândim la toate rahaturile alea*!

— Ştiu, încuviinţă Mitch cu o expresie mizerabilă pe chip, aproape dărâmat.

Kaye se ridică în genunchi şi-şi lăsă palmele uşor pe umerii lui, apoi le mişcă înainte şi înapoi, ca şi cum l-ar fi scuturat de praf.

— Ascultă-mă. Eu sunt bine. Ea este bine. Dacă nu mă crezi…

— Te cred.

Ea îşi ciocni încet fruntea de a bărbatului.

— Bine, *Kemosabe*.

Mitch îi atinse pielea întunecată şi aspră de pe obraji.

— Ai un aspect foarte misterios. Parcă ai fi bandit.

— Poate că o s-avem nevoie de nume ştiinţifice şi pentru noi. Nu simţi pe dinăuntru, undeva adânc, sub piele?

— Mă furnică oasele, răspunse el. Şi gâtul, limba mi se simt altfel. De ce eu şi toţi ceilalţi căpătăm măşti?

— Tu creezi virusul. De ce n-ar trebui atunci ca şi el să te schimbe pe tine? Cât despre mască, poate că ne pregătim ca să fim recunoscuţi de fetiţă. Suntem animale sociale. Taţii sunt la fel de importanţi pentru prunci ca şi mamele.

— Vom arăta ca ea?

— Poate că da, puţin. Kaye reveni la masă şi se aşeză pe scaun. Ce a propus Brock ca denumire ştiinţifică?

— El nu prevede o schimbare radicală. În cazul cel mai rău, o subspecie, poate doar o varietate aparte. Aşadar… *Homo sapiensnovus*.

Femeia repetă încet denumirea şi pufni.

— Sună ca un atelier de reparat parbrize.

— Latina este perfectă, zise Mitch.

— O să mă mai gândesc.

— Au plătit pentru clinică folosind banii de la cazinou, spuse Kaye în timp ce împăturea prosoapele.

Înainte de apus, Mitch adusese la rulotă cele două coşuri din

şopronul spălătoriei. Era aşezat pe patul matrimonial, din dormitorul minuscul al rulotei, deoarece aproape că nu exista loc să stea altfel. Tălpile lui mari abia încăpeau între pereţi şi rama patului.

Kaye luă patru perechi de chiloţi şi două sutiene noi pentru alăptare, le împături cu grijă, apoi le aşeză unele lângă celelalte pentru a le pune în geanta de voiaj. Ţinuse geanta aceea la îndemână de o săptămână, iar acum părea momentul pregătit s-o umple.

— N-ai o trusă de voiaj? întrebă ea. N-o găsesc pe a mea.

Mitch se împinse şi se târî din capătul patului, pentru a scotoci prin valiza sa. Scoase o trusă din piele maronie, veche şi ponosită, cu fermoar.

— Ce-i asta, întrebă Kaye ridicând-o de cureluşă, trusa de bărbierit a bombardierilor din Army Air Force?

— Garantez autenticitatea, spuse bărbatul.

O privea pe Kaye cu atenţia unui uliu şi asta o făcea să se simtă mai liniştită, dar şi uşor maliţioasă. Continuă să-şi împăturească lenjeria.

— Doctorul Chambers spune că toate viitoarele mame par sănătoase. El a moşit trei astfel de naşteri şi zice că şi-a dat seama, cu luni înainte, că ceva nu era în regulă. Săptămâna trecută, Marine Pacific i-a trimis fişa mea. El completează unele formulare ale Grupului Operativ, dar nu pe toate. A avut multe întrebări.

Termină cu hainele şi se aşeză pe capătul patului.

— Când zvâcneşte aşa, mă face să cred că am început travaliul.

Mitch se aplecă şi-şi puse palma pe abdomenul ei; ochii lui erau mari şi strălucitori.

— Chiar că-i agitată-n seara asta.

— E fericită, zise Kaye. Ştie că eşti aici. Cântă-i cântecelul.

Mitch ridică ochii spre ea, apoi cântă versiunea lui a cântecului alfabetului:

— *Aha, bebe, cici, deh, ete, fifi, gaga, haşşşş, iii, jojo, elemen, ooo...*

Kaye izbucni în râs.

— Este foarte serios, spuse bărbatul.

— Ei îi place.

— Tata obişnuia să mi-l cânte. Varianta lui a alfabetului. O

pregătim pentru limbaj. Ştii că eu am început să citesc la vârsta de patru ani?

— Ea este la ora de şuturi, zise Kaye încântată.

— Nu se poate.

— Îţi jur, pune mâna!

Kaye chiar îndrăgise rulota mică, cu dulăpioare uşoare şi uzate, din placaj, şi mobile vechi. Atârnase litografiile mamei în living. Aveau suficientă mâncare şi era destul de cald noaptea, dar prea torid ziua, astfel încât Kaye mergea să lucreze cu Sue în clădirea administraţiei, iar Mitch umbla pe dealuri cu telefonul mobil în buzunar, uneori însoţit de Jack, sau discuta cu ceilalţi viitori taţi în sala de aşteptare a clinicii. Bărbaţilor le plăcea să stea acolo, iar femeilor le convenea. Kaye îi ducea dorul lui Mitch în orele cât lipsea, însă erau destule lucruri la care să se gândească şi pentru care să se pregătească. Seara, el era întotdeauna prezent şi nu fusese niciodată mai fericită.

Ştia că fetiţa era sănătoasă. Putea s-o simtă. După ce Mitch termină cântecelul, îi atinse masca din jurul ochilor. Bărbatul nu tresări, aşa cum făcuse în prima săptămână. Măştile le erau destul de groase acum şi se jupuiau în solzişori pe margini.

— Ştii ce-aş vrea să fac? întrebă ea.

— Ce?

— Aş vrea să mă vâr într-o scorbură întunecată, undeva, când va sosi vremea.

— Ca o mâţă?

— Exact.

— Îmi pot imagina asta, acceptă Mitch. Fără medicamente moderne, podea din pământ, simplitate sălbatică.

— Cu un şiret din piele între dinţi. Aşa a născut mama lui Sue. Înainte ca ei să aibă clinica.

— Pe mine m-a moşit tata, zise bărbatul. Camioneta noastră s-a împotmolit într-un şanţ. Mama a suit pe platforma din spate. Nu l-a lăsat niciodată să uite chestia asta.

— Nu mi-a povestit! izbucni Kaye în râs.

— Ea o numeşte „o naştere dificilă”, spuse Mitch.

— Nu suntem chiar aşa departe de vremurile de altădată, zise Kaye şi-şi atinse abdomenul. Cred că a adormit-o cântecelul tău.

În dimineaţa următoare, când se trezi, Kaye îşi simţi limba

încărcată. Coborî cu greu din pat, trezindu-l pe Mitch, şi intră în bucătărie ca să bea din apa de la robinet, insipidă, din rezervaţie. Abia putea vorbi.

— Miş... şuieră ea.

— Se-i?

— Ni-am ’bo’năvit de seva?

— Se?

Ea se aşează lângă bărbat şi scoase limba.

— I-o crustă p-ea.

— Şi ’a mine.

— Ca pe fasă, zise Kaye.

Numai unul dintre cei patru taţi putu vorbi în după-amiaza aceea, în săliţa din clinică. Jack stătu lângă tabla albă portabilă şi bifă zilele rămase pentru fiecare soţie, apoi se aşează şi încercă să discute despre sport cu ceilalţi, dar întrunirea se termină repede. Medicul-şef al clinicii – în afara pediatrului, în clinică mai erau patru doctori – îi examină pe toţi, însă nu putu pune niciun diagnostic. Nu părea să existe vreo infecţie.

Şi celelalte viitoare mame prezentau acelaşi simptom.

Kaye şi Sue făcură cumpărături împreună în piaţa Little Silver, aflată ceva mai departe de cafeneaua Biscuit House a complexului. Mulţi din piaţă le fixară cu privirile, dar nu spuseră nimic. Lucrătorii din cazinou mârâiau pe la colţuri, totuşi numai bătrâna Becky, din tribul Cayuse, vorbise deschis la întrunirile reprezentanţilor triburilor.

Kaye şi Sue căzură de acord că Sue va naşte prima.

— Ab’a a’tept, zise Sue. ’i Jack ab’a a’teap’ă.

86. DISTRICTUL KUMASH, ESTUL STATULUI WASHINGTON

Mitch se găsea din nou acolo. Începuse vag, după care devenise o realitate teribilă. Toate amintirile lui ca Mitch erau înlocuite în felul acela specific viselor. Ultimul lucru pe care îl făcuse în calitate de Mitch fusese să-şi pipăie chipul şi să tragă de masca groasă de pe pielea nouă şi inflamată.

Apoi ajunse din nou pe gheaţă şi pe stânci. Femeia lui ţipa şi plângea, îndoindu-se din mijloc de dureri. El alergă înainte, după aceea înapoi, şi o ajută să se ridice în picioare, strigând în tot acel timp, cu gâtul usturându-l, cu braţele şi picioarele acoperite de vânătăi, de la bătăile primite, din timpul petrecut

pe lac, în sat; el îi *urâse* şi toţi hohotiseră şi răcniseră, în timp ce-şi agitaseră beţele, scoţând sunete hâde.

Vânătorul tânăr care împunsese cu un băţ în burta femeii sale era mort. Îl bătuse, îl doborâse la pământ până se zbătuse şi gemuse, apoi îl călcase pe gât, dar prea târziu, fiindcă sângele cursese şi femeia lui era rănită. Şamanii apăruseră şi încercaseră să-i îndepărteze pe ceilalţi prin cuvinte guturale, cuvinte întunecate, sacadate şi cântătoare, care nu semănau defel cu sunetele de pasăre, slabe, uşoare, pe care le putea emite el acum.

O dusese pe femeie în coliba lor şi încercase s-o aline, însă ea avea dureri prea mari.

Începuse să ningă. El auzi ţipetele, bocetele şi ştiu că timpul lor se sfârşise. Familia vânătorului mort avea să pornească pe urmele lor. Ei merseseră să ceară consimţământul bătrânului Taur-om. Bătrânului Taur-om nu-i plăcuseră niciodată părinţii cu măşti şi nici copiii lor cu feţe-turtite.

Era sfârşitul, murmurase adesea bătrânul Taur-om; feţele-turtite ucideau tot vânatul, îi împingeau în fiecare an tot mai sus în munţi pe oameni, iar acum propriile lor femei îi trădau şi năşteau tot mai mulţi prunci feţe-turtite.

Îşi purtă femeia pe braţe, afară din colibă, trecu podul din buşteni spre ţărm, ascultând strigătele de răzbunare. Îl auzi pe Taur-om conducând atacul. Urmărirea începu.

Cândva, el folosise peştera ca să depoziteze hrană. Vânatul se găsea greu şi peştera era rece, iar el păstrase acolo iepuri şi marmote, ghinde, iarbă sălbatică şi şoareci pentru femeia lui, când era plecat cu bărbaţii tribului la vânătoare. Altfel, ea putea să nu primească suficientă mâncare din raţiile satului. Celelalte femei cu copii flămânzi refuzaseră să aibă grijă de ea, pe măsură ce pântecul i se rotunjea.

Nopţile, el adusese pe furiş vânatul mic din peşteră în sat şi o hrănise. Îşi iubea femeia atât de mult, încât îi venea să răcnească sau să se rostogolească pe pământ şi să geamă, şi nu putea să creadă că ea fusese grav rănită, în ciuda sângelui care-i năclăise blănurile.

Îşi purtă din nou femeia pe braţe şi ea îl privi în ochi, rugându-l cu glas ascuţit şi cântător, ca un râu care curgea, nu ca nişte bolovani care se rostogoleau, glasul nou pe care-l avea şi el acum. Amândoi sunau ca nişte copii, nu ca adulţi.

Odată, el se ascunsese în preajma unei tabere de vânătoare a feţelor-turtite şi-i privise cum cântau şi dansau în jurul unui foc uriaş, în noapte. Glasurile lor erau ascuţite şi slabe, ca ale copiilor. Poate că el şi femeia lui deveneau feţe-turtite şi aveau să meargă şi să trăiască printre ei, după ce se năştea copilul.

O purtă prin zăpada moale precum pulberea, simţindu-şi picioarele ca pe nişte butuci. Ea tăcu o vreme, adormită. Când se deşteptă, ţipă şi încercă să i se ghemuiască în braţe. În amurg, când strălucirea aurie umplu locurile înalte şi stâncoase, pierdute în negurile zăpezii, el plecă ochii şi văzu că părţile îmblănite ce fuseseră rase cu grijă de pe tâmplele şi obrajii ei, acolo unde nu acoperea masca, şi tot restul părului ei era lipsit de luciu şi încâlcit, fără viaţă. Femeia mirosea ca un animal pe moarte.

Sui mai sus, peste terase pietroase, pe care aluneca din cauza ninsorii recente. Merse de-a lungul unei creste troienite, apoi coborî, alunecând, rostogolindu-se, dar fără să scape femeia din braţe. Când ajunse la bază, se ridică din nou în picioare, se răsuci ca să se orienteze după zidurile netede ale munţilor şi, pe neaşteptate, se întrebă de ce totul i se părea atât de familiar, de parcă ar fi fost ceva ce repetase de-atâtea ori cu învăţătorii de vânători în anotimpurile caprelor de munte.

Acelea fuseseră vremuri bune. Se gândi la ele în timp ce-şi ducea femeia pe ultima porţiune.

El folosise încă din copilărie suliţa pentru iepuri, băţul mai mic pentru aruncat, totuşi nu i se îngăduise să atingă suliţa pentru elan şi bizon, până ce învăţătorii de vânători călători sosiseră în sat, în anul când testiculele îl duruseră şi el îşi împroşcase sămânţa în somn.

După aceea mersese cu tatăl lui, care era acum alături de oamenii din vis, şi-i întâlnise pe învăţătorii de vânători. Erau bărbaţi singuratici şi urâţi, neîngrijiţi, acoperiţi de cicatrice, cu părul strâns în şuviţe groase. Nu aveau nici sat, nici legi de împerechere, ci mergeau doar dintr-un loc în altul şi-i învăţau pe oameni când caprele de munte, căprioara, elanul sau bizonul erau gata să-şi împartă carnea. Unii mormăiau că merseseră în satele feţelor-turtite şi le învăţaseră să vâneze într-un singur anotimp şi într-adevăr era posibil ca unii dintre învăţătorii aceia să fi fost feţe-turtite care-şi acopereau trăsăturile cu păr

şi bărbi încâlcite. Cine i-ar fi luat la întrebări? Nici chiar Taurom. Când veneau învăţătorii, toţi mâncau bine, iar femeile răzuiau pieile, râdeau, mâncau ierburi iritante şi beau apă toată ziua, urinau toate în vase din piele, apoi mestecau şi îmbibau pieile. Era interzis să vânezi animalele mari fără învăţătorii de vânători.

Ajunse la gura peşterii. Femeia lui scâncea încet, ritmic, când el o duse, o rostogoli şi o împinse înăuntru. Privi după aceea îndărăt. Ninsoarea acoperea stropii de sânge pe care-i lăsaseră în urmă.

Ştiu atunci că totul se sfârşise pentru ei. Se ghemui, abia încăpând din cauza umerilor laţi şi o rostogoli pe femeie cu blândeţe pe o piele, cu care obişnuia să acopere carnea lăsată la îngheţat în peşteră. Alunecă, apoi o trase şi pe ea în peşteră, după care ieşi să ia muşchi şi beţe, de sub o streaşină unde ştia că acestea vor fi uscate. Speră că femeia nu va muri înainte să revină.

Oh, Doamne, lasă-mă să mă trezesc. Nu vreau să văd.

Găsi destule vreascuri pentru un foc mic şi le duse în peşteră, unde le aşează, după aceea răsuci băţul, asigurându-se mai întâi că femeia nu putea să vadă. Aprinderea focului era treaba bărbaţilor. Ea continua să doarmă. Când se simţi prea slăbit ca să mai rotească băţul şi tot nu se zărea niciun firicel de fum, luă o cremene şi o lovi. Mult timp, până ce degetele i se învineţiră şi amorţiră, lovi cremenea în muşchi şi suflă pe muşchi, pentru ca apoi, brusc, Pasărea Soarelui să-şi deschidă ochiul şi să întindă aripi mici, portocalii. El adăugă beţe subţiri.

Femeia lui gemu iarăşi. Se ghemui după aceea pe spate şi-i spuse cu glasul ei slab şi chiţăit să plece. Asta era treabă de femeie. El o ignoră, aşa cum era voie uneori, şi o ajută să aducă copilul pe lume.

Fu foarte dureros pentru ea şi scoase zgomote puternice, iar el se întrebă cum de-i mai rămăsese atâta viaţă după ce pierduse aşa mult sânge, însă pruncul ieşi iute.

Nu. Te rog, lasă-mă să mă trezesc.

El îl ridică şi i-l arătă femeii, dar ochii ei erau nemişcaţi, iar părul ţeapăn şi uscat. Copilul nici nu plânse, nici nu se mişcă, oricât îl apăsă cu degetele.

Lăsă pruncul jos şi izbi cu pumnul în pereţii din piatră. Urlă răguşit şi se ghemui lângă femeia lui, care era acum tăcută, şi

încercă să-i păstreze căldura, în vreme ce fumul umplu vârful peşterii, tăciunii începură să devină suri, iar Pasărea Soarelui îşi strânse aripile şi dormi.

Copilul ar fi fost fiica lui, darul suprem de la Mama Visurilor. Nu părea atât de diferit de alţii din sat, totuşi nasul îi era mic, iar bărbia îi ieşea în afară. El bănui că ar fi devenit o faţă-turtită. Încercă să-i îndese iarbă uscată în gaura din spatele capului. Se gândi că poate acolo îl lovise băţul. Îşi luă pielea de pe gât, cea mai fină şi mai moale, înveli copilul în ea şi-l împinse în fundul peşterii.

Îşi aminti gemetele prostului pe care-l călcase pe gât, dar asta nu-l ajută mult.

Totul pierea. Peşterile fuseseră locurile pentru înmormântare încă din vremurile de poveste, înainte ca ei să se fi mutat în sate din lemne şi să fi trăit ca feţele-turtite, deşi toţi spuneau că Oamenii fuseseră cei care născociseră satele din lemne. Acesta era un mod vechi de a muri şi a fi înmormântat, în fundul unei peşteri, aşa că era bine. Oamenii din vis aveau să-l găsească pe prunc şi să-l ia acasă, de unde ar fi lipsit numai puţin timp, aşa că poate avea să renască repede.

Femeia lui devenea rece ca piatra. Îi aranjă braţele şi picioarele, blănurile răvăşite şi pieile, împinse la o parte masca slăbită, încă lipită de frunte, privi în ochii ei orbi şi maţi. Nu mai avu putere s-o jelească.

După o vreme, se simţi îndeajuns de încălzit ca să nu mai aibă nevoie de piei, aşa că le dădu la o parte. Poate că şi ea era caldă. Dădu la o parte şi pieile de pe femeia lui, ca să fie aproape goală, mai uşor de recunoscut de oamenii din vis.

Speră că oamenii din vis ai familiei ei vor face o alianţă cu oamenii din vis ai familiei lui. I-ar fi plăcut să fie cu ea şi în locul din vis. Poate că el şi femeia lui aveau să regăsească pruncul. El credea că oamenii din vis puteau face multe lucruri bune.

Poate una, poate alta, poate multe lucruri, lucruri mai fericite. Îi era tot mai cald.

Pentru un timp scurt nu mai urî pe nimeni. Rămase privind bezna în care se afla chipul femeii lui şi şopti cuvinte din cremene, cuvinte împotriva beznei, ca şi cum ar fi putut ridica altă Pasăre a Soarelui. Era bine să nu te clinteşti. Era cald.

Apoi tatăl lui intră în peşteră şi rosti numele său adevărat.

Mitch stătea în şort în faţa rulotei şi privea în sus către lună, către stelele de peste Kumash. Îşi suflă nasul încet. Zorii erau răcoroşi şi nemişcaţi. Transpiraţia de pe faţă şi piele i se uscă încet şi-l făcu să se înfioare. Toate firişoarele de păr îi erau zbârlite. Câteva potârnichi foşniră în tufele de lângă rulotă.

Uşa din plasă antiinsecte scârţâi, cilindrul hidraulic şuieră, şi Kaye ieşi din rulotă, venind lângă el, numai în cămaşa de noapte.

— O să răceşti, zise bărbatul şi o cuprinse cu braţul.

Inflamarea limbii se redusese în ultimele zile. Pe partea stângă îi rămăsese un fel de muchie evidentă, totuşi putea să vorbească mai uşor.

— Ai udat patul de transpiraţie, spuse ea.

Era foarte rotofeie, foarte diferită de Kaye cea micuţă şi zveltă pe care încă o vedea în minte. Căldura şi mirosul degajate de trupul femeii umpleau aerul ca vaporii unei mâncări bogate.

— Ai visat? continuă Kaye.

— Groaznic. Cred însă că a fost ultimul.

— Toate sunt la fel?

— Toate sunt diferite, răspunse Mitch.

— Jack va dori să afle detaliile neplăcute.

— Şi tu nu vrei?

— Nu, clătină ea din cap. Este agitată, Mitch. Vorbeşte cu ea.

87. DISTRICTUL KUMASH, ESTUL STATULUI WASHINGTON

18 mai

Contracţiile lui Kaye erau regulate. Mitch telefonă, pentru a se asigura că doctorul Chambers, pediatrul, pornise din casa lui de cărămidă, aflată în extremitatea de nord a rezervaţiei. În timp ce Kaye îşi punea ultimele articole de toaletă în trusa de voiaj şi căuta câteva haine despre care credea că i-ar fi plăcut să le poarte după naştere, Mitch o sună din nou pe Galbreath, dar îi răspunse doar serviciul de mesagerie vocală.

— Probabil că-i pe drum, comentă el.

Dacă adjuncţii şerifului n-aveau s-o lase pe doctoriţă să treacă de punctul de control de pe şoseaua principală – o posibilitate perfect reală, care-l înfuria pe Mitch –, Jack aranjase ca doi bărbaţi s-o aştepte la opt kilometri mai spre sud

şi s-o strecoare în rezervaţie pe un drumeag lăturalnic, prin dealurile joase.

Mitch scotoci printr-o cutie şi scoase micuţa cameră foto digitală pe care o folosise cândva pentru a înregistra detaliile siturilor. Se asigură că acumulatorul era încărcat.

Kaye stătea în living cu palmele pe abdomen şi respira cu pufăituri scurte. Îi zâmbi când i se alătură.

— Mi-e frică, zise ea.

— De ce?

— Dumnezeule, mai întrebi *de ce*?

— Va fi bine, rosti Mitch, deşi era alb ca hârtia.

— De aceea ai mâinile reci ca gheaţa, spuse Kaye. E cam devreme pentru mine. Poate că-i o alarmă falsă. Apoi scoase un icnet ciudat şi se pipăi între picioare. Cred că tocmai mi s-a rupt apa. Să iau nişte prosoape.

— Dă-le dracu' de prosoape! răcni Mitch.

O ajută să meargă la Toyota. Kaye îşi lăsă centura de siguranţă jos pe sub abdomenul proeminent. *Nu ca-n vise*, gândi el. Gândul acela deveni ca o mantra, pe care o repetă întruna.

— Nimeni n-a mai auzit nimic despre Augustine, comentă Kaye în timp ce Mitch ieşi pe drumul asfaltat pentru a străbate cei trei kilometri până la clinică.

— Şi de ce ar fi trebuit să fi auzit ceva?

— Poate că va încerca să ne oprească, zise ea.

Mitch îi aruncă o privire ciudată.

— Asta-i o idee la fel de nebună ca şi visele mele.

— El este baubaul, Mitch. Mă sperie.

— Nici eu nu mă dau în vânt după el, totuşi nu-i un monstru.

— Crede că noi suntem cei bolnavi, spuse Kaye şi pe obraji îi străluceau lacrimi.

Făcu o grimasă.

— Alta? întrebă Mitch.

Ea încuviinţă din cap.

— E-n regulă, îi zise. La fiecare douăzeci de minute.

Se întâlniră cu camioneta lui Jack, care venea dinspre East Ridge Road şi se opriră cât să schimbe câteva cuvinte prin geamurile coborâte. Sue era cu Jack, care porni în urma lor.

— Vreau ca Sue să te-ajute, spuse Kaye. Vreau ca ea să ne vadă. Dacă voi fi bine, va fi mult mai uşor pentru ea.

— N-am nimic împotrivă, răspunse bărbatul. Oricum nu sunt un expert.

Kaye zâmbi, apoi făcu altă grimasă.

Salonul nr. 1 din Clinica medicală Kumash fu convertit repede în sală de travaliu şi naştere. Fusese adus un pat de spital şi o lampă chirurgicală rotundă şi foarte luminoasă, pe un suport înalt din oţel.

Moaşa Mary Hand, de vârstă mijlocie, rotofeie, cu pometi înalţi, aranjă tava medicală şi o ajută pe Kaye să se îmbrace în cămaşă de spital. Anestezistul, doctorul Pound, un tânăr cu chip palid, păr des, negru, şi nas cârn, sosi la o jumătate de oră după ce sala fusese pregătită şi discută cu Chambers, în vreme ce Mitch sfărâma cuburi de gheaţă într-o pungă de plastic în chiuvetă. Mitch puse aşchiile de gheaţă într-o cană.

— E gata? îl întrebă Kaye pe Chambers când o consultă.

— Nu încă, răspunse anestezistul. Ai ajuns la patru centimetri.

Sue îşi trase un scaun. La statura ei înaltă, sarcina părea mult mai puţin evidentă. Jack o strigă din pragul uşii şi ea se întoarse. Bărbatul îi aruncă o punguliţă, îşi vârî mâinile în buzunare, încuviinţă din cap spre Mitch şi se retrase. Ea puse punguliţa pe masă, lângă pat.

— Se simte stânjenit să intre, îi spuse lui Kaye. Crede că astea-s chestii femeieşti.

Kaye ridică ochii şi privi punguliţa. Era făcută din piele şi legată cu un şirag din mărgele.

— Ce-i înăuntru?

— Tot felul de chestii. Unele dintre ele miros frumos. Altele, nu.

— Jack este vraci?

— Ferească sfântul! zise Sue. Crezi că m-aş fi măritat cu un vraci? El îi cunoaşte totuşi pe unii vraci foarte buni.

— Eu şi Mitch ne-am gândit că ne-ar plăcea ca fetiţa să fie născută pe cale naturală, se adresă Kaye doctorului Pound, când aduse o măsuţă cu rotile pe care se aflau buteliile, tuburile şi seringile.

— Bineînţeles, zâmbi anestezistul. Eu sunt aici pentru orice eventualitate.

Chambers le spuse lui Kaye şi lui Mitch că la opt kilometri de

clinică locuia o femeie care intrase în travaliu, dar nu era o naştere SHEVA.

— Ea a insistat să nască acasă. Au o cadă cu apă fierbinte şi toate cele necesare. S-ar putea să fiu nevoit să merg acolo pentru o vreme în seara asta. Aţi spus că va veni doctoriţa Galbreath.

— Ar trebui să fie deja pe drum, încuviinţă Mitch.

— Să sperăm că totul va fi bine. Copilul are capul orientat în jos. Peste câteva minute vom ataşa electrozi pentru a-i monitoriza starea. Toate conforturile dintr-un spital mare, doamnă Lang.

Chambers îl trase pe Mitch deoparte. Îi privi chipul, urmărind cu ochii conturul măştii de piele.

— E atrăgătoare, nu? întrebă Mitch nervos.

— Am asistat patru naşteri de copii SHEVA de etapa a doua, zise Chambers. Sunt sigur că ştii riscurile, totuşi trebuie să-ţi enumăr nişte complicaţii care pot apărea, pentru ca să putem fi toţi pregătiţi.

Mitch încuviinţă şi-şi încleştă mâinile care-i tremurau.

— Niciunul nu s-a născut viu. Doi arătau perfect, fără defecte vizibile, dar... morţi. Îl privi pe Mitch cu o expresie critică. Nu-mi plac probabilităţile astea.

Mitch se înroşi la faţă.

— Noi suntem diferiţi, rosti el.

— Dacă naşterea se complică, la mamă se poate manifesta o reacţie de şoc. Ceva asociat semnalelor hormonale de la fetusul SHEVA aflat în stres. Nimeni nu înţelege motivul, însă ţesuturile pruncilor sunt foarte diferite. Unele femei nu reacţionează bine. Dacă se va întâmpla aşa, voi recurge la o cezariană pentru a scoate cât mai repede copilul. Puse o mână pe umărul lui Mitch şi în clipa aceea îi piui pagerul. Ca precauţie, urmă Chambers, voi fi foarte atent cu fluidele şi ţesuturile organice. Toţi vom purta măşti filtrante antivirus, chiar şi dumneata. Domnule Rafelson, ne aflăm pe un teritoriu nou. Scuză-mă.

Sue îi dădea lui Kaye gheaţă şi vorbeau cu capetele apropiate. Părea un moment de intimitate, aşa că Mitch se retrase şi, de altfel, dorea să-şi cerceteze propriile emoţii.

Intră în recepţie. Jack stătea pe un scaun de lângă măsuţa pentru jucat cărţi şi răsfoia printr-un teanc de reviste *National*

Geographic. Lămpile fluorescente proiectau o lumină albastră şi rece.

— Pari furios, comentă Jack.

— Aproape că i-au semnat certificatul de deces, zise Mitch cu glas tremurător.

— Mda. Sue şi eu ne gândim că poate ar fi mai bine să nască acasă. Fără doctori.

— El zice că-i periculos.

— Poate că o fi, dar noi am mai făcut-o.

— Când?

— Visele tale, răspunse Jack, mumiile... Cu mii de ani în urmă.

Mitch se aşeză în celălalt scaun şi-şi puse capul pe masă.

— N-au fost momente fericite.

— Mie-mi spui? făcu Jack.

Mitch îi povesti despre ultimul lui vis şi indianul îl ascultă concentrat.

— A fost urât, comentă el. N-o să i-l pomenesc lui Sue.

— Spune ceva liniştitor, se strâmbă Mitch.

— Am încercat să am vise care să m-ajute să decid ce să fac. Eu visez doar spitale mari şi medici mari care o examinează pe Sue. Se interpune lumea oamenilor albi. Aşa că nu-s de niciun ajutor. Jack îşi scărpină o sprânceană. Nimeni nu-i îndeajuns de bătrân ca să ştie ce-i de făcut. Poporul meu a trăit dintotdeauna pe pământurile astea. Însă bunicul îmi spune că spiritele n-au nimic de zis. Nici ele nu-şi amintesc.

Mitch îşi întinse braţele printre reviste. Una dintre ele lunecă şi căzu cu zgomot pe podea.

— Asta-i lipsit de sens, rosti el.

Kaye stătea întinsă şi-l privea pe Chambers care ataşa electrozii pentru monitorizarea fătului. Piuitul şi pulsaţiile constante ale aparatului de lângă pat îi ofereau o confirmare, un alt nivel de asigurare.

Mitch reveni cu o Popsicle şi o scoase din ambalaj. Ea îşi golise cana şi primi cu recunoştinţă îngheţata de zmeură dulce-acrişoară.

— Galbreath n-a dat niciun semn, zise bărbatul.

— O să ne descurcăm noi. Dilatarea a ajuns la cinci centimetri şi se menţine. Toate astea pentru o singură mamă.

— Dar ce mai mamă!

Mitch începu să-i maseze braţele, alungând încordarea, apoi trecu la umeri.

— Mama tuturor mamelor, şopti ea când o izbi altă contracţie. Împinse cu putere, apoi ridică băţul îngheţatei. Alta, te rog!

Kaye învăţase pe dinafară fiecare centimetru pătrat al tavanului. Cu sârmele electrozilor ieşindu-i de sub halat, coborî cu grijă din pat şi dădu ocol camerei, ţinându-se strâns de cadrul metalic cu rotile, pe care se aflau echipamentele de monitorizare. Îşi simţea părul aspru, pielea unsuroasă şi o înţepau ochii. Mitch ridică privirea de la revista *Naţional Geographic* pe care o citea, văzând-o intrând cu pas încet şi legănat în sala de baie. Kaye se spăla pe faţă, când el ajunse în pragul uşii.

— Sunt bine, rosti ea.

— Dacă nu te-ajut, o iau razna, zise Mitch.

— Nu vreau s-o iei razna.

Kaye se aşeză pe marginea patului şi inspiră adânc de câteva ori. Chambers le spusese că va reveni într-o oră. Mary Hand intră cu masca filtrantă pe faţă, semănând cu un soldat de înaltă tehnologie care se pregătea împotriva unui atac cu gaze, şi-i spuse lui Kaye să se întindă, apoi o examină. Surâse bucuroasă şi ea gândi: *Perfect, sunt gata de naştere*, dar moaşa clătină din cap.

— Tot la cinci centimetri. E-n regulă. E primul tău copil.

Vocea îi suna înăbuşit de sub mască.

Kaye fixă din nou tavanul cu privirea şi împinse odată cu contracţia. Mitch o încurajă să răsufle cu pufături, până trecu valul. Spinarea o durea îngrozitor. Pentru o clipă amară, la sfârşitul contracţiei, se simţi prinsă în cursă şi furioasă, şi se întrebă cum ar fi fost dacă totul mergea prost, dacă ea murea, dacă pruncul se năştea viu, însă fără mamă, dacă Augustine avusese dreptate şi atât ea, cât şi fetiţa erau sursele unei boli oribile? *De ce nu există nicio confirmare*? se întrebă. *De ce nu există date ştiinţifice în privinţa asta*? Se calmă prin respiraţii lente şi încercă să se odihnească.

Când redeschise ochii, Mitch moţăia în scaunul de lângă pat. Ceasul arăta miezul nopţii. *Voi rămâne pe vecie în camera asta*.

Simţea din nou nevoia să meargă la baie.

— Mitch, rosti ea.

Bărbatul nu se trezi. Kaye se uită după Mary Hand sau Sue, însă Mitch era singura persoană din încăpere. Monitorul piuia şi-şi derula banda.

— Mitch!

El tresări, se sculă şi o ajută somnoros până la baie. Kaye dorise să-şi fi golit intestinele înainte să fi venit la clinică, totuşi corpul nu cooperase şi de aceea îşi făcuse griji. Simţea un amestec de mânie şi uimire faţă de starea ei actuală. Corpul prelua controlul, dar nu era deloc sigură că el ştia ce să facă. *Eu sunt corpul meu. Mintea este iluzia. Carnea este derutată*.

Mitch se plimba prin încăpere, sorbind dintr-o ceaşcă de cafea prost făcută, din sala de aşteptare a clinicii. Lămpile fluorescente, reci şi albastre, îi erau imprimate în memorie. Avea impresia că nu văzuse niciodată soarele strălucitor. Mâncărimea sprâncenelor era îngrozitoare. *Mergeţi în peşteră. Hibernaţi şi ea va naşte în timp ce dormim. Aşa fac urşii. Urşii evoluează în timpul somnului. Este o cale mai bună*.

Sue veni să stea cu Kaye, în vreme ce el luă o pauză. Ieşi din clinică şi rămase sub cerul senin şi înstelat. Chiar şi aici, afară, cu aşa puţini oameni, exista o lumină stradală care-l orbea şi diminua imensitatea universului.

Dumnezeule, am ajuns atât de departe, dar nu s-a schimbat nimic! Sunt însurat, voi fi tată şi sunt tot şomer, continui să trăiesc de...

Blocă direcţia aceea de gândire şi-şi scutură braţele, alungând efectul iritant al cafelei. Gândurile îi rătăceau alandala, de la prima lui experienţă sexuală – când se îngrijorase ca fata să nu rămână gravidă –, la discuţiile cu directorul muzeului Hayer, înainte de a fi concediat, apoi la Jack, care încerca să pună totul într-o perspectivă indiană.

Mitch nu avea altă perspectivă decât pe cea ştiinţifică. Încercase toată viaţa să fie obiectiv, să se excludă din ecuaţie, să vadă clar ce-i dezvăluiseră săpăturile. Schimbase fragmente din viaţa lui pe viziuni probabil neadecvate în vieţile celor morţi. Jack credea într-un cerc al vieţii în care nimeni nu era niciodată cu adevărat izolat. Mitch nu putea crede asta, totuşi spera ca indianul să aibă dreptate.

Văzduhul era înmiresmat. I-ar fi plăcut s-o fi adus pe Kaye aici, afară, ca să simtă aerul proaspăt, dar o camionetă trecu pe lângă el şi simţi iz de gaze de eşapament şi ulei ars.

Kaye aţipi între contracţii, însă numai pentru câteva minute. Era ora două noaptea şi dilatarea rămăsese la cinci centimetri. Chambers sosise înainte ca ea să adoarmă, o controlase, privise banda de monitorizare şi zâmbise liniştitor.

— În scurt timp, îi spusese, putem încerca nişte pitocină. Asta va iuţi lucrurile. Noi o numim Bardahl pentru prunci.

Kaye nu ştia însă ce era Bardahl şi nu înţelesese.

Mary Hand îi luă un braţ, dezinfectă pielea cu alcool, găsi o venă şi introduse un ac, îl fixă cu bandă adezivă, îi ataşă un tub de plastic şi atârnă un flacon cu soluţie salină de stativul cu perfuzii. După aceea, aranjă fiole cu medicamente pe un şervet din hârtie albastră de unică folosinţă pe tava din oţel de lângă pat.

Kaye detesta de obicei înţepăturile şi injecţiile, dar acum nu însemnau nimic prin comparaţie cu restul disconfortului ei. Mitch părea să se îndepărteze treptat, deşi era chiar alături, masându-i ceafa şi aducându-i întruna gheaţă. Ea îl privi, dar nu-l văzu pe soţ, pe iubit, ci un simplu bărbat, alta dintre figurile care intrau şi ieşeau din viaţa ei strivită, comprimată şi nesfârşită. Se încruntă, uitându-se la spatele lui pe când acesta stătea de vorbă cu moaşa. Se strădui să se focalizeze şi să descopere componenta emoţională necesară pentru a-l introduce în puzzle-ul general, însă aceasta dispăruse. Era eliberată de toate sensibilităţile sociale.

Altă contracţie,

— Rahat! răcni ea.

Mary Hand o examină şi se îndreptă cu o expresie îngrijorată.

— Doctorul Chambers a spus când va administra pitocina?

Kaye scutură din cap, neputând răspunde. Moaşa plecă să-l caute pe anestezist. Mitch rămase cu ea. Sue intră în cameră şi se aşeză pe scaun. Kaye închise ochii şi constată că universul din întunericul acela personal era atât de mic, încât aproape intră în panică. Dorea ca totul să se termine. Nicio crampă menstruală nu avusese vreodată puterea contracţiilor acestea. În toiul spasmelor, se gândi că era posibil să-şi rupă şira

spinării.

Înţelese acum: carnea era totul şi spiritul nu însemna nimic.

— Toţi ne naştem aşa, îi zise Sue lui Mitch. E bine că te afli aici. Jack spune că va fi alături de mine când voi naşte, dar nu-i tradiţional pentru noi.

— Chestii femeieşti, spuse Mitch.

Masca lui Sue îl fascina. Ea se ridică şi se întinse. Înaltă, cu abdomen proeminent, totuşi echilibrată, părea esenţa feminităţii puternice. Sigură pe sine, calmă, filosofică.

Kaye gemu. Mitch se aplecă şi-i mângâie obrazul. Era întinsă pe o parte şi încerca să-şi găsească o poziţie confortabilă.

— Dă-mi, Doamne, medicamente, surâse ea slab.

— Iată o mostră din simţul umorului ei atât de specific, comentă Mitch.

— Vorbesc foarte serios. Ba nu, nu vorbesc serios. Nu ştiu ce vorbesc. Unde-i Felicity?

— Jack a fost pe-aici acum câteva minute. A trimis nişte camionete pe teren, dar n-a primit niciun mesaj deocamdată.

— Am nevoie de Felicity. Nu ştiu ce-are de gând Chambers. Fă ceva ca să se-ntâmple asta.

Mitch se simţi teribil de neajutorat. Se găseau la mâna instituţiei medicale occidentale... în măsura în care se putea vorbi despre aşa ceva în Confederaţia celor Cinci Triburi. Sincer vorbind, nici el nu era complet încrezător în Chambers.

— Ah, la dracu', *RAHAT*! zbieră Kaye şi se întoarse pe spate, cu faţa atât de contorsionată, încât Mitch n-o putu recunoaşte.

Ora şapte. Kaye privi ceasul de pe perete cu ochi mijiţi. Trecuseră mai bine de douăsprezece ore. Nu mai ţinea minte când sosiseră. Fusese după-amiază? Da. Mai bine de douăsprezece ore. Nu era totuşi un record. Când era micuţă, mama îi povestise că fusese în travaliu peste treizeci de ore cu ea. *În cinstea ta, mamă! Doamne, cât aş fi dorit să fi fost aici*!

Sue nu era în cameră, ci doar Mitch, care-i masa un braţ, relaxându-l, după care trecu la celălalt braţ. Kaye simţea o afecţiune distantă pentru el, dar se îndoia în mod serios că vor mai face vreodată dragoste împreună. Mai mult chiar, nici măcar n-avea să se gândească la aşa ceva. Se simţea ca şi cum ar fi fost un balon gigantic care încerca să explodeze. Trebuia

neapărat să se ducă la baie ca să urineze şi gândul se transformă în faptă, iar ei nu-i păsă. Mary Hand apăru şi înlocui tamponul de hârtie îmbibat.

Doctorul Chambers intră şi-i spuse lui Mary să înceapă pitocina. Mary introduse fiola şi ajustă mecanismul de dozare. Kaye dovedi un interes extrem faţă de procedură. Bardahl pentru prunci. Îşi putea reaminti vag lista de peptide şi glicoproteide pe care le găsise Judith în complexul multiproteic. Veşti proaste pentru femei. Poate că da.

Poate că da.

În univers nu exista nimic altceva decât durere. Kaye stătea deasupra durerii ca o musculiţă ameţită pe o minge uriaşă din cauciuc. Îl auzea vag pe anestezist mişcându-se în jurul ei. Îi auzea pe Mitch şi pe doctor vorbind. Mary Hand era acolo.

Chambers spuse ceva complet irelevant, ceva despre stocarea sângelui din cordonul ombilical pentru o transfuzie ulterioară, dacă pruncul ar fi avut nevoie, sau pentru a-l supune analizelor: sânge din cordonul ombilical, bogat în celule stem.

— Fă-o, zise Kaye.

— Ce? întrebă Mitch.

Chambers o întrebă dacă voia o anestezie rahidiană.

— Dumnezeule, da! răspunse ea fără să simtă nici cel mai mărunt fior de vinovăţie pentru că nu reuşise să reziste până la capăt.

O rostogoliră pe o parte.

— Nu mişca, spuse anestezistul.

Nu-şi mai reamintea numele său. Chipul lui Sue apăru înaintea ei.

— Jack a spus că o aduc.

— Pe cine? întrebă Kaye.

— Pe doctoriţa Galbreath.

— E bine, zise Kaye gândindu-se că trebuia să arate că-i pasă.

— N-au vrut s-o lase să treacă de cordonul de carantină.

— Nemernicii, spuse Mitch.

— Nemernicii, şopti Kaye.

Simţi o înţepătură în spate. Altă contracţie. Începu să tremure. Anestezistul înjură şi-şi ceru scuze.

— Am ratat-o. Trebuie să stai complet nemişcată.

O durea spatele. Nimic nou în privinţa asta. Mitch îi puse o cârpă rece pe frunte. Medicina modernă. Ea înşelase aşteptările medicinei moderne.

— Ah, rahat!

De undeva, cu mult în afara sferei ei de conştiinţă, auzi glasuri ca ale unor îngeri îndepărtaţi.

— A venit Felicity, spuse Mitch şi faţa lui, care plutea imediat deasupra ei, strălucea de uşurare.

Însă Galbreath şi Chambers se certau între ei, iar anestezistul era şi el implicat.

— Fără rahidiană, zise Galbreath. Ia-o imediat de pe pitocină. De cât timp e aşa? Cât i-aţi băgat?

În timp ce Chambers se uita la aparate şi citea cu glas tare cifrele. Mary Hand moşmondea ceva la tuburi. Aparatul piui. Kaye privi ceasul. 7:30. Ce însemna asta? Timp. Ah, da, timp.

— Va trebui să nască singură, spuse Galbreath.

Chambers răspunse iritat, prin cuvinte încete, dar tăioase, dinapoia măştii filtrante, însă Kaye nu-l ascultă.

Refuzau să-i dea calmante.

Felicity se aplecă peste Kaye şi intră în conul ei vizual. Nu purta mască filtrantă. Lampa chirurgicală mare era aprinsă şi doctoriţa nu purta mască filtrantă, fie binecuvântată!

— Mulţumesc, rosti Kaye.

— S-ar putea să nu-mi mai mulţumeşti pentru mult timp, scumpo, zise Felicity. Dacă vrei copila asta, noi nu mai putem face nimic cu medicamente. Nici pitocină, nici anestezice. Mă bucur c-am ajuns la timp. Astea îi omoară pe copii, Kaye. Ai înţeles?

Ea făcu o grimasă.

— Insultă după insultă, la fel de blestemate toate, aşa-i, scumpo? Copiii noi sunt foarte delicaţi.

Chambers se plânse despre intervenţiile din exterior, dar ea auzi glasurile lui Jack şi Mitch îndepărtându-se, escortându-l afară din cameră. Mary Hand se uită la Felicity, aşteptând instrucţiuni.

— Este bun şi CCPB-ul la ceva, scumpo, îi zise doctoriţa. Au emis un buletin special despre nou-născuţii care au supravieţuit. Fără medicaţie şi, mai ales, fără anestezice. Nici măcar aspirină. Copilaşii ăştia nu pot suporta medicamente. Pentru câteva clipe, fu ocupată între picioarele lui Kaye.

Epiziotomie, îi zise lui Mary. Fără anestezie locală. Ţin-te bine, scumpo. Va durea ca şi cum ţi-ai pierde din nou virginitatea. Mitch, ştii procedura.

Împinge cât numeri până la zece. Expiră. Apasă, pufăie, numără până la zece. Corpul lui Kaye era ca un cal, care ştia să alerge, însă care aprecia o îndrumare. Mitch masa viguros, stând aproape de ea. Femeia îi strânse mâna, apoi braţul, până când el se strâmbă de durere. Ea apăsă, *numără până la zece. Lăsă respiraţia să iasă*.

— E-n regulă. I se vede creştetul capului. Uite-o! Dumnezeule, a durat mult şi a fost un drum aşa de lung şi de straniu. Uite cordonul, Mary. Asta-i problema. Puţin cam întunecat. Încă o dată, Kaye. Haide, scumpo. Fă-o acum.

Ea împinse şi ceva se eliberă, un zvâcnet masiv, ca o sămânţă de pepene care ţâşneşte dintre degetele care o strâng, o explozie de durere, uşurare, după aceea mai multă durere, continuă. Îi tremurau picioarele. Un cârcel îi cuprinse gamba, însă abia dacă îl băgă în seamă. Simţi un val neaşteptat de fericire, de gol bine-venit, apoi un junghi ca de cuţit în coccis.

— Este aici, Kaye. Este vie.

Kaye auzi un scâncet slab, un sunet de sucţiune, apoi ceva ca un fluierat muzical.

Felicity ridică fetiţa, rozalie şi acoperită de sânge, cu cordonul ombilical legănându-se între picioarele lui Kaye. Ea îşi privi fiica şi pentru o clipă nu simţi nimic, după care ceva mare şi uşor, ca un fulg enorm, îi atinse sufletul.

Mary Hand puse copila pe o pătură albastră, pe abdomenul ei, şi o curăţă cu mişcări iuţi.

Mitch privi sângele, copila.

Chambers reveni, continuând să poarte masca, dar Mitch îl ignoră. Se concentră asupra lui Kaye şi a fetiţei, care se zvârcolea. Lacrimi de epuizare şi uşurare i se revărsară pe obraji. Gâtul îl durea, într-atât îi era de încordat şi de plin. Inima îi bubuia. O strânse în braţe pe Kaye, iar ea îi răspunse cu o îmbrăţişare neaşteptat de puternică.

— Să nu-i pui nimic în ochi, o instrui Felicity pe Mary. Naşterile astea sunt cu totul altceva.

Moaşa încuviinţă fericită de dinapoia măştii cu filtru.

— Placenta, rosti Felicity.

Mary ridică o tavă de oţel.

Kaye nu fusese niciodată sigură dacă va fi o mamă bună. Acum însă nimic nu mai conta. Privi cum cele două femei ridicară fetiţa pe cântar şi-şi spuse: *N-am apucat să mă uit atent la feţişoara ei. Era numai cute*.

Felicity manipulă un tampon cu spirt usturător şi un ac chirurgical mare pentru cusut între picioarele ei. Lui Kaye nu-i plăcu deloc, dar închise pur şi simplu ochii.

Mary Hand efectuă diversele teste şi termină de curăţat pruncul, iar Chambers extrase sânge din cordonul ombilical. Felicity îi arătă lui Mitch unde să taie cordonul, apoi îi aduse copila lui Kaye. Mary o ajută să-şi ridice cămaşa peste sânii umflaţi şi-i puse fetiţa în braţe.

— E-n regulă să alăptez? întrebă Kaye şi glasul îi sună doar cu niţel mai mult decât o şoaptă răguşită.

— Dacă n-ar fi, marele experiment se va încheia chiar acum, surâse Felicity. Dă-i drumul, scumpo! Tu ai ce-i trebuie ei.

Îi arătă cum să apese obrazul pruncului. Buzele mici şi roz se deschiseră şi se fixară pe sfârcul mare şi întunecat. Mitch rămase cu ochii holbaţi. Lui Kaye îi veni să râdă, zărindu-i expresia, însă se concentră din nou asupra acelei feţişoare, flămândă să-şi vadă fiica. Sue stătea alături şi scotea sunete mici şi fericite spre mamă şi copilă.

Mitch se uită la fetiţa care sugea la sânul lui Kaye. Simţea un calm aproape binecuvântat. Se terminase; abia începea. Indiferent cum ar fi privit lucrurile, era într-adevăr ceva de care se putea prinde: un centru, un punct de referinţă.

Faţa copilei era roşie şi zbârcită, însă avea păr abundent, fin şi mătăsos, cafeniu-roşcat deschis. Ţinea ochii închişi, cu pleoapele strânse de concentrare.

— Patru kilograme şi optzeci de grame, anunţă Mary. Nota opt la Apgar. Un Apgar bun.

Îşi scoase masca.

— Doamne Dumnezeule, a sosit! rosti Sue ducându-şi palma la gură, de parcă un şoc brusc ar fi readus-o la realitate.

Mitch îi rânji prosteşte, apoi se aşeză lângă Kaye şi-şi puse bărbia pe braţul soţiei lui, cu faţa la numai câţiva centimetri de cea a fiicei sale.

Felicity termină curăţenia. Chambers o atenţionă pe Mary să

pună toate obiectele murdare şi de unică folosinţă într-un sac special pentru produse periculoase, ca să fie arse. Moaşa se conformă în tăcere.

— Este un miracol, şopti Mitch.

Fetiţa încercă să se întoarcă la sunetul vocii lui, deschise ochii, se strădui să-l localizeze.

— Tăticul tău, zise Kaye.

Laptele îi picura gros şi galben din sfârc. Fetiţa coborî capul şi prinse din nou mamelonul, la o împingere uşoară a degetului lui Kaye.

— A ridicat capul, spuse femeia uluită.

— E minunată, rosti Sue. Felicitări!

Felicity vorbi cu Sue câteva clipe, în timp ce Kaye, Mitch şi copila umpleau spotul de strălucire solară de sub lampa chirurgicală.

— A sosit, zise Kaye.

— A sosit, încuviinţă Mitch.

— Am făcut-o!

— În mod clar, tu ai făcut-o.

Fetiţa lor înălţă din nou capul şi deschise ochii, de data aceasta larg.

— Ia uitaţi-vă! rosti Chambers.

Felicity se aplecă, aproape ciocnindu-se cap în cap cu Sue.

Mitch privi fascinat ochii fiicei lui. Aveau pupile maroniu-deschis, presărate cu punctişoare aurii. Se apropie mai mult.

— Aici sunt, îi spuse.

Kaye se întinse pentru a-i arăta din nou mamelonul, dar copila se împotrivi, împingând din cap cu o putere surprinzătoare.

— Bună, Mitch, rosti fiica lui şi glasul ei sună ca miorlăitul unei pisicuţe, nu mai tare decât un scârţâit, însă foarte clar.

Firişoarele de păr de pe ceafa bărbatului se zbârliră. Felicity Galbreath scoase un ţipăt şi se retrase un pas, de parcă ar fi fost înţepată.

Mitch se apăsă cu mâinile de marginea patului şi se sculă în picioare. Se înfioră. Pentru o clipă, pruncul care se odihnea pe sânul lui Kaye păru mai mult decât putea el să accepte; nu numai neaşteptat, dar şi *nefiresc*. Îi veni s-o ia la fugă. În acelaşi timp însă, nu-şi putea desprinde ochii de la el. O căldură îi sui prin piept. Forma chipului fetiţei i se focaliză

perfect în ochi. Ea păru că încearcă să vorbească iarăşi; buzele se întinseră şi coborâră într-o parte, micuţe şi trandafirii. O băşicuţă de lapte gălbui îi apăru în colţul gurii. Pe obraji şi frunte îi înfloriră pete mici de culoarea ciutelor, de culoarea leilor.

Capul i se întoarse şi privi chipul lui Kaye. O încruntătură nedumerită îi apăru în spaţiul dintre ochi.

Mitch Rafelson îşi întinse mâna mare, cu oase cioturoase şi degete cu bătături, ca să atingă fetiţa. Se aplecă s-o sărute pe Kaye, apoi copila, şi-i mângâie tâmpla cât putu mai blând. Cu o atingere a degetului mare, îi întoarse buzele rozalii către sfârcul plin. Ea suspină adânc, ca un fluierat micuţ, şi se foi, se fixă de sânul mamei şi supse viguros. Mânuţele ei flexau degete maro-auriu perfecte.

Mitch îi sună pe Sam şi Abby în Oregon şi-i anunţă vestea. Abia dacă izbuti să se concentreze asupra cuvintelor lor; vocea tremurătoare a tatei, ţipătul sfredelitor de fericire şi uşurare al mamei. Vorbiră o vreme, apoi le spuse că abia mai putea sta în picioare.

— Trebuie să dormim, le zise.

Kaye şi copila dormeau deja. Chambers îi spuse că mai puteau rămâne acolo două zile. Mitch ceru să-i fie adus un pat pliant în cameră, dar Felicity şi Sue îl convinseră că nu era nevoie.

— Du-te acasă şi odihneşte-te, îi spuse Sue. Ea va fi bine.

Mitch se foi nesigur.

— O să-mi telefoneze dacă apar probleme?

— Da, telefonăm, îi zise moaşa, trecând cu un sac de aşternuturi.

— O să pun doi prieteni să stea toată ziua lângă clinică, adăugă Jack.

— Aş avea nevoie de un loc unde să înnoptez, rosti Felicity. Vreau să le controlez mâine.

— Stai la noi, îi sugeră Jack.

Picioarele lui Mitch tremurau când merse cu ei de la clinică spre Toyota.

După ce ajunse în rulotă, dormi toată după-amiaza şi seara. Când se trezi, se-nopta. Stătu în genunchi pe canapea şi privi afară, prin fereastra mare, către tufe, pietriş şi dealurile

îndepărtate.

După aceea făcu duş, se bărbieri, se îmbrăcă. Căută alte lucruri de care Kaye şi fetiţa ar fi putut avea nevoie şi care fuseseră uitate.

Se privi în oglinda din baie.

Plânse.

Reveni singur la clinică, în apusul minunat. Aerul era curat şi simţea miresme de salvie, iarbă, praf şi apă de la un pârâiaş. Trecu pe lângă o casă unde patru bărbaţi demontau motorul unui Ford vechi, folosindu-se de un stejar şi un palan cu lanţ. Bărbaţii îl salutară, înclinând din capete, apoi îşi feriră iute privirile. Ştiau cine era; ştiau ce se întâmplase. Nu erau încântaţi nici de prezenţa lui, nici de eveniment. Mitch iuţi pasul. Simţea mâncărimi în sprâncene, iar acum şi în obraji. Masca îi era largă. În curând avea să se desprindă. Îşi simţea limba atingând obrajii; o simţea diferit. Îşi simţea diferit capul în sine.

Mai mult ca orice, dorea să le revadă pe Kaye şi pe prunc, pe fetiţă, pe fiica lui; să se convingă că totul era real.

88. ARLINGTON, STATUL VIRGINIA

Petrecerea de nuntă se întindea pe mare parte din peluza de jumătate de acru din spatele casei. Ziua era caldă şi ceţoasă, alternând între soare şi nori. Mark Augustine stătu la recepţie patruzeci de minute alături de mireasa lui, zâmbind, strângând mâini şi îmbrăţişând politicos. Un şir de senatori şi congresmeni adresau felicitări amabile. Chelneri în livrele unisex alb şi negru purtau platouri cu şampanie şi gustări peste iarba verde, perfect tunsă, ca un parcurs de golf. Augustine îşi privi mireasa fără să înceteze să surâdă; pe dinăuntru simţea dragoste, uşurare şi satisfacţia realizării, toate uşor detaşate emoţional. Chipul pe care-l prezenta oaspeţilor, puţinilor reporteri care trăseseră bilete câştigătoare în loteria reprezentanţilor presei, era calm, călduros, iubitor, loial.

Ceva îi ocupase însă mintea pe tot parcursul zilei, chiar şi în timpul ceremoniei căsătoriei. Îşi bâlbâise declaraţia simplă, cauzând râsete înăbuşite în rândurile din faţă ale capelei.

Se năşteau prunci vii. În spitalele aflate în carantină, în clinicile comunitare special desemnate de Grupul Operativ, ba chiar şi în locuinţe private soseau copii noi.

Posibilitatea ca el să se fi înşelat îi apăruse vag, în treacăt, ca o iritaţie minoră, până când auzise că pruncul lui Kaye Lang se născuse viu şi fusese moşit de o doctoriţă care lucrase pe baza buletinelor speciale emise de Centrul pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor – exact aceeaşi echipă de studii epidemiologice care fusese înfiinţată în urma dispoziţiei sale. Proceduri speciale, precauţii speciale; nou-născuţii erau diferiţi.

Până în prezent, douăzeci şi patru de copii SHEVA fuseseră abandonaţi la clinicile comunitare de către mame singure sau părinţi care nu fuseseră în evidenţa Grupului Operativ.

Prunci anonimi, vii, aflaţi acum în grija lui.

Şirul invitaţilor ajunse la sfârşit. Cu picioarele protestând în pantofii negri de lac, strâmţi, îşi îmbrăţişă mireasa, îi şopti la ureche şi-i făcu semn lui Florence Leighton să-l urmeze în clădirea principală.

— Ce ne-a trimis Institutul Naţional de Alergii şi Boli Infecţioase? întrebă el.

Doamna Leighton deschise servieta pe care o purtase toată ziua şi-i întinse un fax recent.

— Aşteptasem o ocazie, spuse ea. Preşedintele a sunat mai devreme, îţi transmite urări de bine şi vrea să te prezinţi în seara asta la Casa Albă, cât poţi de repede.

Augustine citi faxul.

— Kaye Lang a născut, rosti el şi o privi pe femeie, arcuindu-şi sprâncenele.

— Aşa am auzit, încuviinţă doamna Leighton.

Expresia ei era profesională, grijulie şi nu dezvăluia nimic.

— Ar trebui să-i trimitem o telegramă de felicitări, zise Augustine.

— O s-o trimit.

El clătină din cap.

— Nu, să n-o trimiţi. Trebuie să ne urmăm cursul.

— Da, domnule.

— Anunţă-l pe preşedinte că voi fi acolo la ora opt.

— Şi Alyson? întrebă doamna Leighton.

— S-a măritat cu mine, nu? Ştia în ce se bagă.

89. DISTRICTUL KUMASH, ESTUL STATULUI WASHINGTON

Kaye se clătină de la un perete la celălalt al camerei,

susţinută de Mitch de un braţ.

— Ce nume o să-i puneţi? întrebă Felicity.

Doctoriţa stătea în singurul scaun, din vinil albastru, din încăpere, legănând uşor în braţe fetiţa adormită.

Kaye ridică ochii întrebător spre bărbat. Ceva anume din atribuirea unui nume pentru copila ei o făcea să se simtă vulnerabilă şi pretenţioasă, ca şi cum ar fi fost un drept pe care nici chiar o mamă nu-l merita.

— Tu ai muncit cel mai mult, surâse Mitch. Te poţi bucura de privilegiul ăsta.

— Trebuie să cădem de acord.

— Pune-mă la încercare.

— Ea este un tip nou de stea, rosti Kaye.

Picioarele continuau să-i fie nesigure. Îşi simţea abdomenul moale şi dureros, iar durerea dintre picioare o făcea uneori să se crispeze, totuşi starea i se îmbunătăţea rapid. Se aşeză pe marginea patului şi urmă:

— Pe bunica mea a chemat-o Stella, adică „stea”. Mă gândisem s-o numim Stella Nova.

Mitch luă fetiţa de la Felicity.

— Stella Nova, repetă el.

— Sună îndrăzneţ, spuse Felicity. Îmi place.

— Aşa o cheamă, încuviinţă Mitch şi ridică copila, apropiind-o de chipul lui.

Îi mirosi creştetul capului, căldura bogată şi umedă a părului. Avea parfumul mamei ei şi nu numai atât. Putea simţi cascade de emoţii, care căzeau prin el aidoma unor blocuri rostogolitoare, aşezând o temelie fermă.

— Îţi atrage atenţia chiar şi când doarme, spuse Kaye.

Cu un gest pe jumătate conştient, ea ridică mâna la faţă şi îndepărtă o bucată de mască ce atârna, dezvăluind pielea nouă de dedesubt, roz şi sensibilă, cu o aureolă de melanofori minusculi.

Felicity se apropie, se aplecă şi o examină mai îndeaproape.

— Nu-mi vine să cred că văd aşa ceva, comentă ea. Eu ar trebui să mă simt privilegiată.

Stella deschise ochii şi se înfioră din tot corpul, parcă speriată. Îl privi îndelung şi nedumerit pe tatăl ei, apoi începu să plângă. Plânsetul era sonor şi alarmant. Mitch i-o întinse repede lui Kaye, care-şi desfăcu cămaşa de noapte. Fetiţa

începu să sugă şi amuţi. Kaye savură o dată în plus miracolul alăptării, minunăţia senzuală a fetiţei la sânul ei. Ochii Stellei o cercetară, după care întoarse capul, trăgând şi sânul cu ea, şi se uită prin cameră, spre Felicity şi Mitch. Vederea ochilor maroniu-deschis, cu punctişoare aurii, îi topea măruntaiele bărbatului.

— Ce avansată este! rosti Felicity. E fermecătoare.

— La ce te aşteptai? întrebă Kaye încet, aproape murmurând.

Şocat, Mitch recunoscu în vocea ei ceva din tonul pruncului.

Stella Nova gângurea în timp ce sugea, ca o pasăre mică şi melodioasă. Cânta în vreme ce se hrănea, arătându-şi satisfacţia, încântarea.

Limba lui se mişcă înapoia buzelor, în reflexul reproducerii sunetelor.

— Cum face asta? întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse Kaye.

Şi fu evident că, pentru moment, nici nu-i păsa.

— Din unele puncte de vedere, aduce cu un copil de şase luni, îi spuse Felicity lui Mitch, pe când acesta ducea bagajele din Toyota la rulotă. Pare deja capabilă să focalizeze, să recunoască chipuri... voci...

Încheie cu un *hmmm* în barbă, parcă evitând detaliul care o deosebea cu adevărat pe Stella de alţi nou-născuţi.

— De atunci n-a mai vorbit, zise bărbatul.

Felicity îi ţinu deschisă uşa din plasă.

— Poate că ni s-a părut, spuse ea.

Kaye aşeză fetiţa, care dormea, într-un pătuţ mic din colţul livingului. O acoperi cu o pătură uşoară, apoi se îndreptă, gemând încet.

— Am auzit toţi perfect, zise ea.

Se duse la Mitch şi-i ridică un petic de mască de pe chip.

— Au! făcu bărbatul. Încă nu-i gata.

— Uită-te, rosti Kaye redevenită brusc om de ştiinţă. Noi avem melanofori. Ea are melanofori. Majoritatea părinţilor, dacă nu toţi, îi vor avea de asemenea. Iar limbile noastre... Se ciocăni cu vârful degetului în tâmplă. Suntem echipaţi să ne înţelegem cu ea aproape de pe poziţii de egalitate.

Felicity păru uimită de schimbarea aceea, din mamă în savantă obiectivă şi scrutătoare. Kaye îi întoarse privirea cu un

surâs.

— Nu mi-am petrecut perioada de sarcină ca o vacă, continuă ea. Judecând după aceste instrumente noi, fiica noastră va fi un copil foarte dificil.

— De ce? întrebă Felicity.

— Pentru că, din unele puncte de vedere, ne va fi superioară, răspunse Kaye.

— Poate că din toate punctele de vedere, adăugă Mitch.

— Cel puţin nu s-a născut înzestrată cu mobilitate, comentă Felicity. Culoarea pielii – melanoforii, cum le spui tu – poate fi...

Flutură din mână, incapabilă să-şi termine gândul.

— Să ştii că melanoforii nu înseamnă doar culoare, rosti Mitch. Pe ai mei îi pot *simţi*.

— Şi eu, încuviinţă Kaye. Se modifică. Aminteşte-ţi de sărmana fată.

Se uită spre bărbat, care aprobă din cap, după care îi povesti lui Felicity despre întâlnirea lor cu adolescenţii din Virginia de Vest.

— Dacă aş face parte din Grupul operativ, spuse Kaye, aş înfiinţa unităţi psihiatrice pentru părinţii ai căror nou-născuţi au murit. Este posibil ca ei să se confrunte cu un tip nou de dureri.

— Să fie complet pregătiţi, dar să nu aibă pe nimeni cu care să vorbească, completă Mitch.

Felicity inspiră adânc şi duse o mână la frunte.

— Lucrez în pediatrie de douăzeci şi doi de ani, rosti ea. Acum simt ca şi cum ar trebui să mă las de meserie şi să mă ascund în pădure.

— Adu-i sărmanei doamne un pahar cu apă, spuse Kaye. Sau preferi unul cu vin? Eu am nevoie de un pahar cu vin, Mitch. N-am mai băut alcool de peste un an. Se întoarse către Felicity. Buletinul acela interzicea alcoolul?

— Nu-ţi face griji. Da, vreau şi eu un pahar cu vin, aprobă doctoriţa.

În bucătăria micuţă, Kaye îşi apropie mult faţa de a lui Mitch. Îl privi atentă şi, pentru o clipă, ochii i se defocalizară. Obrajii ei pulsau în nuanţe de maro şi auriu.

— Iisuse, zise Mitch.

— După ce vei scoate masca aia, vom avea *cu adevărat* ce să ne arătăm.

90. DISTRICTUL KUMASH, ESTUL STATULUI WASHINGTON

Iunie

— Să-i zicem Petrecerea Minunatei Specii Noi, rosti Wendell Packer, când intră pe uşă şi-i întinse lui Kaye un buchet de trandafiri.

Oliver Merton îl urmă cu o cutie cu bomboane de ciocolată Godiva şi un zâmbet larg, şi privi nerăbdător prin rulotă.

— Unde-i mica minune?

— Doarme, răspunse Kaye acceptându-i îmbrăţişarea. Cine-a mai venit? întrebă ea, încântată.

— I-am furişat pe Wendell, Oliver şi Maria, zise Eileen Ripper. Şi... priviţi şi cutremuraţi-vă!

Roti braţele către duba veche şi prăfuită, care oprise pe drumul de acces sub stejarul singuratic. Cu picioarele amorţite, Christopher Dicken cobora cu oarecare dificultate de pe scaunul de lângă şofer. Luă o pereche de cârje de la Maria Konig şi se întoarse către rulotă. Ochiul lui sănătos o zări pe Kaye şi pentru o clipă femeia crezu că va izbucni în plâns. El însă ridică o cârjă şi o flutură spre ea, iar Kaye zâmbi.

— E cam accidentat pe-aici! strigă bărbatul.

Kaye trecu în fugă pe lângă Mitch şi-l îmbrăţişă cu grijă pe Christopher. Eileen şi Mitch stătură împreună, lăsându-i pe cei doi să discute.

— Sunt prieteni vechi? întrebă Eileen.

— Probabil suflete pereche, zise Mitch.

Şi el era încântat să-l vadă pe Christopher, totuşi îi era imposibil să nu simtă un fior slab de îngrijorare masculină.

Livingul era prea mic ca să încapă toţi, aşa că Wendell se sprijini de dulapul din vestibul şi rămase acolo, în picioare. Maria şi Oliver se aşezară pe canapeaua de sub fereastra mare. Christopher stătea în scaunul de vinil albastru, pe al cărui braţ se cocoţase Eileen. Mitch veni din bucătărie cu pahare pentru vin în ambele mâini şi cu sticle de şampanie sub braţe. Oliver îl ajută să le pună pe masa rotundă de lângă canapea şi scoase grijuliu dopurile.

— Din aeroport? întrebă Mitch.

— Da, cel din Portland. Nu aveau chiar aşa multe mărci, răspunse britanicul.

Kaye o aduse pe Stella Nova într-un coşuleţ roz, pe care-l

aşează pe măsuţa pentru cafea, mică şi zgâriată. Copila era trează. Ochii i se mişcară leneş în jurul camerei şi buzele îi făcură o bulă micuţă de salivă. Capul i se clătină puţin. Kaye se aplecă şi-i aranjă pijamaua.

Christopher o privi fix, de parcă ar fi văzut o stafie.

— Kaye, începu el, apoi glasul i se frânse.

— Nu-i nevoie, răspunse femeia şi-i atinse mâna brăzdată de cicatrice roşii.

— Ba *este* nevoie. Simt că eu nu merit să fiu aici cu tine şi cu Mitch… cu ea.

— Şşş, făcu Kaye. Tu ai fost acolo, la început.

Christopher zâmbi.

— Mulţumesc.

— Cât are? şopti Eileen.

— Trei săptămâni, răspunse Kaye.

Maria se întinse prima şi-şi strecură degetul în mâna Stellei. Palma fetiţei se închise strâns în jurul lui. Stella surâse.

— Reflexul acela mai există, comentă Oliver.

— Mai taci din gură, spuse Eileen. Nu-i decât un prunc.

— Da, totuşi pare atât de…

— Frumoasă! insistă Eileen.

— Diferită, zise bărbatul.

— Mie nu mi se mai pare acum aşa diferită, rosti Kaye, ştiind la ce se referise Oliver şi adoptând o poziţie defensivă.

— Şi noi suntem diferiţi, observă Mitch.

— Amândoi arătaţi foarte bine, spuse Maria, ba chiar stilaţi. Veţi fi în centrul atenţiei, odată ce vă vor vedea revistele de modă. Kaye cea micuţă şi frumoasă…

— Şi Mitch cel arătos într-un mod necizelat, zise Eileen.

— Cu obraji ca nişte calmari, termină Kaye.

Toţi râseră, şi Stella tresări în coşuleţ. După aceea, fetiţa gânguri şi în living se lăsă din nou tăcere. Ea îi onoră pe toţi musafirii cu o a doua privire, mai prelungă, cu capul clătinându-se pe când se uita în jurul încăperii, pentru a încheia cercul la Kaye, după care tresări din nou când îl văzu pe Mitch. Îi zâmbi. Bărbatul simţi cum obrajii i se înroşesc, de parcă pe sub piele i-ar fi curs apă caldă. Ultima bucăţică a măştii din piele căzuse cu opt zile în urmă şi de câte ori îl privea fiica sa, încerca o senzaţie specială.

— Dumnezeule! rosti Oliver.

Maria se holbă la ei trei şi rămase cu gura larg deschisă.

Peste obrajii Stellei Nova unduiau valuri maro şi auriu, iar pupilele i se dilataseră uşor şi muşchii din jurul ochilor şi pleoapelor întindeau pielea în curbe delicate şi complexe.

— Ne va învăţa *pe noi* cum să vorbim, anunţă Kaye mândră.

— Este absolut uluitoare, zise Eileen. N-am văzut în viaţa mea un copil mai frumos.

Oliver ceru voie să se apropie şi se aplecă s-o examineze pe Stella.

— De fapt, ochii ei nu sunt chiar aşa mari, ci doar par mari, spuse el.

— Oliver crede că următorii oameni ar trebui să arate ca nişte extratereştri, rosti Eileen.

— Extratereştri? repetă bărbatul indignat. Dezmint categoric că aş fi spus aşa ceva!

— Ea este complet umană, zise Kaye, complet! Nu-i separată, nu-i distinctă, nu-i diferită. Este copilul nostru.

— Bineînţeles, se înroşi Eileen la faţă.

— Scuze, continuă Kaye, însă noi am stat aici multă vreme şi am avut timp la dispoziţie ca să gândim.

— Ştiu *asta*, încuviinţă Christopher.

— Are un nas realmente spectaculos, spuse Oliver. Delicat, dar în acelaşi timp lat la bază. Şi forma... cred cu toată sinceritatea că va fi o frumuseţe.

Stella îl privi sobru, cu obrajii lipsiţi de culoare, apoi se uită în altă direcţie, plictisită. Încercă s-o găsească pe Kaye. Femeia îi intră în câmpul vizual.

— Mama, ciripi Stella.

— Dumnezeule! repetă Oliver.

Wendell şi Oliver merseră la magazinul Little Silver şi cumpărară sendvişuri. Mâncară toţi pe o masă mică pentru picnic, din spatele rulotei; după-amiaza începea să se răcorească. Christopher vorbi foarte puţin şi doar zâmbi încordat la spusele celorlalţi. Îşi mâncă sendvişul pe un petic de peluză, a cărui iarbă era uscată ca paiele, stând pe un scaun şubred de camping.

Mitch se apropie şi se aşeză alături, pe iarbă.

— Stella doarme, rosti el. Kaye este cu ea.

Christopher surâse şi sorbi dintr-o cutie de 7UP.

— Vrei să ştii ce anume m-a adus tocmai până aici, zise el.

— Da, încuviinţă Mitch. Poate fi un început.

— Mă surprinde cât de iertătoare a fost Kaye.

— Noi am trecut prin multe transformări. Trebuie să-ţi mărturisesc că ni s-a părut că ne-ai abandonat.

— Şi eu am trecut prin multe transformări. Încerc să pun lucrurile cap la cap. Poimâine plec în Mexic. La Ensenada, la sud de San Diego. Pe cont propriu.

— Nu în vacanţă?

— Vreau să examinez transmiterea laterală a retrovirusurilor vechi.

— Asta-i un rahat! spuse Mitch. Au inventat-o ca să justifice existenţa Grupului operativ.

— Să ştii că există şi ceva adevăr, rosti Christopher. Până acum, au fost cincizeci de cazuri. Mark nu-i un monstru.

— Nu-s aşa sigur în privinţa asta.

Mitch privi încruntat spre deşert şi rulotă.

— Eu însă cred că s-ar putea să nu fie cauzate de virusul pe care l-au găsit. Am examinat fişe vechi din Mexic şi am găsit cazuri similare de acum treizeci de ani,

— Sper să dai verdictul cât mai repede. A fost frumos aici, dar ar fi fost mult mai bine în alte circumstanţe.

Kaye ieşi din rulotă, ţinând un monitor portabil pentru prunci. Maria îi întinse un sendviş pe o farfurie din carton şi ea se alătură lui Mitch şi lui Christopher.

— Cum îţi place gazonul nostru? întrebă femeia.

— Examinează cazurile mexicane, o anunţă Mitch.

— Crezusem că ai demisionat din Grupul operativ.

— Aşa-i. Cazurile sunt reale, Kaye, totuşi nu cred că sunt asociate direct cu SHEVA. Am trecut prin multe întorsături şi răsturnări în privinţa asta: herpes, Epstein-Barr... Cred că ai primit buletinul CCPB-ului despre anestezie.

— Doctoriţa noastră l-a primit, zise Mitch.

— Fără el, este posibil s-o fi pierdut pe Stella, rosti Kaye.

— Tot mai mulţi copii SHEVA se nasc vii acum. Augustine trebuie să accepte situaţia. Eu vreau doar să clarific cumva lucrurile, aflând ce se-ntâmplă în Mexic. Toate cazurile sunt acolo.

— Crezi că există altă sursă? întrebă Kaye.

— O să aflu. Acum pot să merg niţel pe jos. O să angajez un

asistent.

— Cum? Nu eşti bogat.

— Am obţinut o bursă de la un bogătaş excentric din New York.

Ochii lui Mitch se măriră.

— Nu cumva William Daney?!

— Ba da. Oliver şi Brock încearcă să dea o lovitură jurnalistică şi s-au gândit că eu aş putea strânge dovezi. Este o slujbă şi – la dracu'! — eu cred în ea. Când am văzut-o pe Stella... pe Stella Nova... m-am convins cu adevărat. Pur şi simplu, nu avusesem credinţa.

Wendell şi Maria veniră dinspre stejar şi bărbatul scoase o revistă dintr-o pungă de hârtie.

— Mă gândisem că s-ar putea să-ţi placă asta, zise Maria şi i-o întinse lui Kaye.

Ea se uită la copertă şi izbucni în râs. Era un exemplar din *WIRED*, iar pe coperta portocaliu-ţipător se afla conturul negru al unui fetus, prin mijlocul căruia trecea un semn de întrebare verde. Titlul anunţa: „*Uman 3.0 – nu un virus, ci un upgrade*?"

Oliver li se alătură.

— Am văzut-o, încuviinţă el. În prezent, *WIRED* nu este prea influentă în Washington. Cam toate veştile sunt sumbre, Kaye.

— Ştim, spuse femeia şi-şi netezi o şuviţă de păr desprinsă de briza care se înteţise.

— Există totuşi şi o veste bună. Brock a spus că *Naţional Geographic* şi *Nature* au primit de la comitetele de referenţi aprobarea pentru articolul lui despre oamenii de Neanderthal din Innsbruck. Îl vor publica împreună peste şase luni. El îl va numi un eveniment evoluţionist confirmat, o subspeciaţie, şi va menţiona SHEVA, dar fără să insiste. Ţi-a povestit Christopher despre Daney?

Kaye aprobă din cap.

— Vom depăşi toate obstacolele, rosti Oliver şi ochii îi scânteiară de îndârjire. Christopher nu trebuie să facă altceva decât să dea de urma virusului ăsta în Mexic şi să fie mai isteţ decât şapte laboratoare naţionale.

— O poţi face, se adresă Mitch lui Christopher. Tu ai fost primul, chiar înaintea lui Kaye.

Musafirii se pregăteau pentru drumul lung prin badland-urile

nordice, prin care aveau să iasă din rezervaţie. Mitch îl ajută pe Christopher să se aşeze pe scaunul de lângă şofer, apoi îşi strânseră mâinile. Kaye o ţinea pe Stella, care picotea, şi se îmbrăţişa cu ceilalţi, când Mitch văzu camioneta lui Jack apropiindu-se pe drumeagul din pământ.

Nu era însoţit de Sue. Frânele camionetei scârţâiră când se opri pe aleea de acces, paralel cu duba. Mitch se apropie şi Jack deschise portiera. Nu coborî din maşină.

— Cum e Sue?

— Staţionar. Chambers nu poate folosi niciun medicament ca să-i ajute dilatarea. Doctoriţa Galbreath e cu ochii-n patru. Aşteptăm.

— Am vrea s-o vedem şi noi, zise Mitch.

— Nu-i încântată. Se răsteşte la mine. Poate mâine. Acum o să-ţi scot prietenii pe furiş de aici, pe drumul cel vechi.

— Îţi rămânem recunoscători.

Jack clipi şi-şi răsfrânse buza inferioară, gestul prin care obişnuia să înlocuiască ridicarea umerilor.

— În după-amiaza asta, rosti el, a avut loc o întrunire specială. Bătrâna din tribul Cayuse ne-a atacat iarăşi. O parte dintre lucrătorii cazinoului i s-au aliat. Sunt furioşi. Spun că ne vom ruina din cauza carantinei. N-au vrut să m-asculte. Au zis că sunt părtinitor.

— Am putea face ceva?

— Sue îi numeşte minţi înfierbântate, dar au o cauză reală. Voiam doar să v-anunţ. Trebuie să fim toţi pregătiţi.

Mitch şi Kaye fluturară din braţe şi-şi priviră prietenii îndepărtându-se pe drumeag. Noaptea coborî peste ţinut. Kaye se bucură de ultimele clipe de căldură în scaunul pliant de sub stejar, ţinând-o pe Stella în braţe până sosi momentul să-i schimbe scutecele.

Operaţiunea aceea îl readucea de fiecare dată pe Mitch cu picioarele pe pământ. În timp ce-şi spăla şi ştergea fiica, aceasta cânta dulce, cu glasul precum cintezoii printre ramurile legănate de vânt. Obrajii şi fruntea i de înroşiră aproape complet, de satisfacţia confortului şi-i strânse cu putere degetul.

Bărbatul o purtă, legănând încetişor din şolduri, şi o urmă pe Kaye, care strângea scutecele murdare într-o pungă de plastic, pentru a le duce la spălătorie. Kaye privi peste umăr când

merseră către şopronul cu maşinile de spălat.

— Ce-a zis Jack? întrebă ea.

Mitch îi povesti.

— O să plecăm, rosti femeia pe un ton nepăsător. Se aşteptase la lucruri mai rele. La noapte facem bagajele.

91. DISTRICTUL KUMASH, ESTUL STATULUI WASHINGTON

Mitch se trezi dintr-un somn adânc şi fără vise şi se ridică în capul oaselor, ascultând.

— Ce-i? murmură el.

Kaye sforăia încetişor alături, nemişcată. Bărbatul privi peste pat, către poliţa micuţă a Stellei, fixată de perete, şi ceasul electric aflat tot acolo, ale cărui limbi străluceau verde în beznă. Era ora 2:15.

Fără să gândească, se trase până la capătul patului, se ridică în picioare, purtând doar boxeri, şi se frecă la ochi. Ar fi putut jura că auzise pe cineva vorbind, totuşi casa era tăcută. Apoi inima începu să-i bubuie şi simţi alerta pompându-i prin braţe şi picioare. Se uită peste umăr la Kaye, se gândi s-o trezească, după care hotărî să n-o facă.

Mitch ştia că va verifica toată casa, să se asigure că totul era în regulă, să-şi demonstreze că nimeni nu-i dădea târcoale pe afară, pregătind un atac prin surprindere. Ştia asta fără să gândească prea mult şi se pregăti, punând mâna pe un drug de oţel, pe care-l pitise sub pat exact pentru o asemenea eventualitate. Nu avusese niciodată o armă de foc, şi oricum n-ar fi ştiut s-o folosească, iar când intră în living, se întrebă dacă asta nu era o prostie.

Se înfioră de frig. Vremea se arăta înnorată; prin fereastra de deasupra canapelei nu zărea nicio stea. Se împiedică de o găleată cu scutece din baie. Pentru ca după aceea, în mod brusc, să ştie că fusese chemat din interiorul casei.

Reveni în dormitor. Pe jumătate introdus în dulapul puţin adânc de la capătul patului, în partea lui Kaye, coşuleţul fetiţei părea cumva conturat în întuneric.

Ochii bărbatului se obişnuiseră cu bezna, însă acum nu vedea coşuleţul cu ochii. Adulmecă; îi curgea nasul. Adulmecă din nou şi se aplecă peste coşuleţ, apoi se trase iute înapoi şi strănută sonor.

— Ce-i? Kaye se sculă în capul oaselor în pat. Mitch?

— Nu ştiu, zise bărbatul.
— M-ai strigat?
— Nu.
— Stella?
— E liniştită. Cred că doarme.
— Aprinde lumina.

Părea un lucru firesc. Mitch aprinse plafoniera. Stella îl privi din coşuleţ, cu ochii maronii larg deschişi, cu mâinile strânse în pumnişori. Buzele îi erau uşor întredeschise, ceea ce o făcea să semene cu Marilyn Monroe bosumflată, însă copila tăcea.

Kaye se târî până la capătul patului şi o privi.

Stella gânguri încet. Ochii ei îi urmăreau cu atenţie, focalizând şi defocalizând, uneori încrucişându-se, aşa cum avea obiceiul. Era totuşi limpede că-i vedea şi că era fericită.

— Se simţea singură, spuse Kaye. Am hrănit-o acum o oră.

— Adică ce, întrebă Mitch, întinzându-se, este un medium? Ne-a strigat mintal?

Adulmecă din nou şi strănută din nou. Fereastra dormitorului era închisă.

— Ce-i acolo?

Kaye se ghemui în faţa coşuleţului şi o luă în braţe pe Stella. O atinse cu vârful nasului în joacă, apoi se uită la Mitch cu buzele retrase, aproape ca într-un mârâit animalic. Strănută şi ea.

Stella gânguri iarăşi.

— Cred că are colici, spuse Kaye. Miroase-o.

Mitch îi luă din braţe fetiţa, care se zbătu şi-l privi, încreţindu-şi fruntea. Bărbatul ar fi putut jura că devenise mai luminoasă şi că cineva rostea numele lui, fie în cameră, fie afară. Acum era cu adevărat tulburat.

— Poate că-i *într-adevăr* din *Star Trek*, rosti el.

O adulmecă iarăşi pe copilă şi buzele i se ridicară uşor, dezgolindu-i dinţii.

— Exact, făcu Kaye sceptic. Nu-i un medium.

O luă pe Stella, care-şi mişca de zor pumnişorii, destul de încântată de agitaţie, şi o duse în bucătărie.

— Oamenii n-ar trebui să le aibă, dar cercetătorii au descoperit contrariul acum câţiva ani.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Mitch.

— Despre organele vomeronazale. Ele se află la baza cavităţii

nazale şi procesează anumite molecule... vomerofrine. Ca feromonii. Bănuiesc că ale noastre au devenit active. Sprijini fetiţa pe şold. Ai tras buzele înapoi, dezvelind dinţii.

— Şi tu ai făcut la fel.

— Acesta este un răspuns vomeronazal. Aşa făcea pisica noastră când mirosea ceva care o interesa: un şoarece mort sau subsuoara mamei. Kaye ridică fetiţa, care chiţăi încetişor, şi o adulmecă înapoia urechilor. Ia vezi aici, indică ea.

Mitch mirosi, se retrase şi-şi înăbuşi un strănut. După aceea pipăi cu delicateţe îndărătul urechilor Stellei. Fetiţa se încordă şi începu să fie nemulţumită, scoţând icnetele ce-i precedau crizele de plâns.

— Nu, pronunţă ea destul de distinct. Nu.

Kaye îşi slăbi sutienul şi-i dădu să sugă, înainte să se irite cu adevărat.

Mitch retrase degetul. Vârful îi era uşor unsuros, de parcă ar fi atins pielea unui adolescent, nu a unui prunc. Însă grăsimea aceea nu era produsă de epidermă, ci avea textura cerii şi o simţi uşor aspră, când o frecă între degete, cu iz de mosc.

— Feromoni, rosti el. Sau... cum le-ai spus?

— Vomerofrine. „Vino-ncoace” în varianta pruncilor. Avem multe de învăţat, zise Kaye somnoroasă, ducând-o pe Stella în dormitor şi întinzându-se alături de ea. Tu te-ai trezit primul, adăugă murmurând. Întotdeauna ai avut mirosul mai fin. Noapte bună.

Mitch se pipăi înapoia propriilor sale urechi şi-şi mirosi degetul. Brusc, strănută din nou şi rămase în picioare la capătul patului, complet treaz, simţind cum îl furnică nările şi cerul gurii.

La nici o oră din clipa când reuşise să adoarmă, se trezi iarăşi, sări din pat şi-şi trase pantalonii. Era încă întuneric. Atinse uşor cu mâna piciorul lui Kaye.

— Maşini, rosti el.

Abia îşi terminase de încheiat nasturii cămăşii, când cineva bătu la uşa din faţă. Kaye o împinse pe Stella în mijlocul patului şi se îmbrăcă repede cu pantaloni şi un pulover.

Mitch deschise uşa, fără să fi avut timp să-şi încheie mânecile cămăşii. Pe verandă stătea Jack, cu colţurile gurii coborâte într-un „U” săpat adânc, cu şapca trasă mult pe cap,

aproape acoperindu-i ochii.

— Sue a intrat în travaliu, anunţă el. Trebuie să mă-ntorc la clinică.

— Venim şi noi imediat, zise Mitch. Galbreath a sosit?

— Nu mai vine. Trebuie să plecaţi imediat. Reprezentanţii au votat aseară, în timp ce eram la Sue.

— Cum... începu Mitch şi apoi văzu cele trei camionete şi şapte bărbaţi din curtea cu pietriş şi pământ din faţă.

— Au decis că pruncii sunt bolnavi, continuă Jack pe un ton jalnic. Vor ca guvernul să se ocupe de ei.

— Îşi vor înapoi nenorocitele de slujbe, spuse Mitch.

— N-au vrut să discute cu mine. Jack se atinse pe mască cu un deget gros, puternic. I-am convins pe reprezentanţi să vă lase să plecaţi. Eu nu vă pot însoţi, dar oamenii ăştia vă vor scoate la autostradă pe un drum lăturalnic. Deschise braţele neajutorat. Sue dorea ca şi Kaye să fie alături de ea. Şi eu aş fi vrut să fiţi acolo. Acum însă trebuie să plec.

— Mulţumim, zise Mitch.

Kaye apăru în spatele lui, purtând fetiţa în scaunul pentru maşină.

— Sunt gata, spuse ea. Vreau să merg s-o văd pe Sue.

— Nu, răspunse Jack. De vină este bătrâna din tribul Cayuse. Trebuia să fie trimis pe coastă.

— Nu-i numai ea, zise Mitch.

— Sue are nevoie de mine! începu să plângă Kaye.

— Nu te vor lăsa să intri în partea aceea din oraş, vorbi Jack posac. Sunt prea mulţi. Au auzit la ştiri despre mexicani morţi în apropiere de San Diego. E imposibil! Gândurile lor sunt acum dure ca piatra. Probabil că după aceea ne vor vâna pe noi.

Kaye îşi şterse ochii, furioasă şi frustrată.

— Să-i spui c-o iubim, rosti ea. Vă mulţumim pentru toate, Jack. Aşa să-i spui.

— O să-i spun. Trebuie să plec.

Bărbaţii din curte se retraseră, iar Jack se îndreptă spre camioneta lui şi sui la volan. Porni motorul şi întoarse maşina, ridicând o dâră de praf şi pietriş.

— Toyota e-n formă mai bună, zise Mitch.

Duse cele două geamantane ale lor în portbagaj, sub ochii atenţi ai bărbaţilor, care şoptiră între ei şi se ţinură departe

când Kaye o luă pe Stella în braţe şi o prinse în scăunaşul ei fixat pe bancheta din spate. Unii îşi feriră ochii şi făcură semne discrete din degete. Ea sui lângă fetiţă.

Două camionete aveau rastele cu carabine şi puşti de vânătoare. Kaye simţi un nod în gât când se aşeză alături de Stella. Ridică geamul, îşi fixă centura de siguranţă şi rămase nemişcată în izul acru şi apăsător al propriei sale frici.

Mitch îi aduse laptopul şi cutia cu hârtii, pe care le puse tot în portbagaj, apoi îi trânti capacul. Kaye îşi butona telefonul mobil.

— Nu face asta, mormăi el când urcă la volan. Vor şti unde suntem. O să sunăm de la un telefon public după ce ajungem pe autostradă.

Petele femeii se învăpăiară pentru o clipă în roşu-intens.

Mitch o privi cu o expresie de uimire îndureratã.

— Noi suntem extratereştri, murmură el.

Porni motorul. Cei şapte bărbaţi urcară în cele trei camionete şi porniră înaintea lor, conducându-i.

— Ai ceva bani pentru benzină? întrebă Mitch.

— Da, în poşetă. Nu vrei să folosim cardurile de credit?

El evită să-i răspundă la întrebarea aceea.

— Avem rezervorul aproape plin.

Stella chiţăi scurt, după care tăcu, iar zorile trandafirii se iviră peste dealurile joase, înapoia stejarilor presăraţi ici-colo. Plafonul noros se întindea zdrenţuit peste tot orizontul şi în depărtare se vedeau perdele de ploaie. Lumina zorilor era puternică şi parcă ireală pe fundalul norilor negri şi joşi.

Drumul de pământ către nord era prost, totuşi nu impracticabil. Camionetele îi însoţiră până la capăt, unde un indicator anunţa marginea rezervaţiei şi, de asemenea, printr-o coincidenţă, făcea reclamă cazinoului Wild Eagle. Tufişuri şi scaieţi zăceau triste şi turtite în gardul de sârmă ghimpată îndoit şi răsucit.

Pântecele bombate ale norilor revărsară o boare fină pe parbriz, transformând praful în mâzgă măturată de ştergătoarele de ploaie; când ieşiră de pe drumeag, suiră o pantă înclinată şi ajunseră pe autostrada statală spre est. O rază sclipitoare de soare matinal, ultima pe care o văzură în dimineaţa aceea, îi ţintui ca un proiector de urmărire, când Mitch acceleră pe şoseaua cu două benzi.

— Mi-a plăcut acolo, rosti Kaye cu glas răguşit. În rulota aia am fost mai fericită decât oriunde în viaţa mea.

— Tu înfloreşti în condiţii neprielnice, spuse Mitch şi întinse braţul peste umăr ca s-o prindă de mână.

— Înfloresc alături de tine, zise ea. Şi de Stella.

92. NORD-ESTUL STATULUI OREGON

Kaye se întoarse de la cabina telefonică. Opriseră în parcarea unui complex comercial din Bend, ca să cumpere mâncare. Ea făcuse cumpărăturile, apoi o sunase pe Maria Konig. Mitch rămăsese cu Stella în maşină.

— Arizona tot n-a înfiinţat un birou pentru situaţii de necesitate, anunţă femeia.

— Şi Idaho?

— L-au înfiinţat acum două zile. Ca şi Canada.

Stella gânguri şi fluieră din scaunul ei. Mitch o schimbase cu câteva minute în urmă şi fetiţa obişnuia să dea o reprezentaţie scurtă după aceea. Bărbatul aproape că se deprinsese cu sunetele ei muzicale. Stella era deja expertă în producerea simultană a două note diferite, prin divizarea unei note, pe care o ridica şi o cobora; efectul aducea în mod straniu cu dialogul dintre două instrumente muzicale electronice. Kaye o privi pe geam. Copila părea în altă lume, pierdută în descoperirea sunetelor pe care le putea emite.

— S-au uitat după mine în magazin, rosti Kaye. M-am simţit ca o leproasă. Ba mai rău, ca o *cioroaică*.

Rostise cuvântul printre dinţii încleştaţi. Împinse punga cu cumpărături pe scaunul de lângă şofer, apoi băgă mâna înăuntru.

— Am scos bani de la bancomat şi am cumpărat mâncare şi astea, arătă ea spre nişte sticluţe de machiaj, fond de ten şi pudră. Pentru petele noastre. Nu ştiu ce-o să facem cu cântatul ei.

Mitch urcă la volan.

— Să-i dăm drumul, zise femeia, până nu cheamă cineva poliţia.

— Nu poate fi chiar aşa rău, spuse Mitch pornind motorul.

— Nu poate? strigă Kaye. Noi suntem *însemnaţi*! Dacă ne găsesc, o s-o interneze pe Stella într-un lagăr, pentru numele lui Dumnezeu! Cine poate şti ce a plănuit Augustine pentru noi,

pentru toţi părinţii? Trezeşte-te, Mitch!

Bărbatul ieşi în tăcere din parcare.

— Scuză-mă, rosti Kaye şi glasul i se frânse. Iartă-mă, Mitch, dar sunt groaznic de speriată. Trebuie să gândim, trebuie să plănuim.

Norii îi urmară, cer sur şi ploaie uşoară fără contenire. Seara, trecură graniţa statală în California, opriră pe un drum de pământ lăturalnic şi dormiră în maşină, cu ploaia răpăind pe capotă.

Dimineaţă, Kaye îl fardă pe Mitch. El îi aplică, cu stângăcie, fond de ten, iar ea se retuşă în oglinda retrovizoare.

— Azi o să luăm o cameră la un motel, zise bărbatul.

— De ce să ne asumăm riscul?

— Cred că arătăm destul de bine, zâmbi el încurajator. Trebuie s-o spălăm pe Stella, şi pe noi. Nu suntem animale şi refuz să mă comport ca un animal.

Kaye căzu pe gânduri în timp ce alăpta fetiţa.

— Bine.

— Vom merge în Arizona, după care, dacă va fi nevoie, în Mexic sau chiar mai în sud. O să găsim un loc unde să putem locui până se domolesc lucrurile.

— Când va fi asta? întrebă ea încet.

Mitch nu ştia, aşa că nu-i răspunse. Întoarse pe drumul de pământ pustiu şi reveni pe autostradă. Norii se destrămau şi lumina sclipitoare a dimineţii cădea pe pădurile şi păşunile de ambele părţi ale şoselei.

— Soare! zise Stella şi-şi agită pumnişorii cu frenezie.

EPILOG

TUCSON, ARIZONA

După trei ani

O fetiţă durdulie, cu păr şaten scurt, piele cafenie şi dâre de transpiraţie care-i brăzdau pudra de pe faţă, stătea pe alee şi se uita printre garajele prăfuite. Fluiera încetişor pentru sine, îmbinând două variaţiuni ale unui terţet pentru pian de Mozart. Dacă n-o priveai cu multă atenţie, o puteai confunda cu unul dintre numeroşii copii latino-americani care se jucau pe străzi şi alergau pe alei.

Stellei nu i se îngăduise niciodată să se îndepărteze atât de

mult de căsuţa pe care o închiriaseră părinţii ei, la două sute de paşi mai departe. Lumea aleii era inedită. Ea adulmecă uşor aerul; o făcea mereu şi nu găsise niciodată ceea ce dorea.

Auzea însă glasurile aţâţate ale copiilor care se jucau şi asta era îndeajuns de ispititor. Merse pe dalele pătrate din beton roşu din lungul peretelui de stucatură al unui garaj mic, împinse o poartă din metal, deschizând-o, şi văzu trei copii care se jucau cu o minge de baschet pe jumătate dezumflată, într-o curticică din spate. Copiii se opriră şi o priviră.

— Cine eşti? întrebă o fată de şapte-opt ani, cu părul negru.

— Stella, răspunse ea cu glas limpede. Voi cine sunteţi?

— Aici ne jucăm noi.

— Pot să mă joc şi eu?

— Eşti murdară pe faţă.

— Se curăţă, uite! zise Stella şi-şi şterse pudra cu mâneca, lăsând urme de culoarea pielii pe ţesătură. E cald azi, nu?

Un băiat de zece ani o examină cu ochi critic.

— Ai pete pe faţă, spuse el.

— Sunt pistrui, replică Stella.

Aşa o învăţase mama să le spună oamenilor.

— Sigur că te poţi juca, rosti altă fată, tot de zece ani. Era înaltă şi avea picioare lungi şi slăbănoage. Câţi ani ai?

— Trei ani.

— Nu vorbeşti ca la trei ani.

— Ştiu să citesc şi să fluier. Uite!

Fluieră cele două melodii îmbinate şi le privi cu interes reacţiile.

— Iisuse! zise băiatul.

Stella se simţi mândră de uimirea lui. Fata înaltă şi slăbănoagă îi aruncă mingea, iar ea o prinse cu iscusinţă şi zâmbi.

— Îmi place asta, spuse Stella şi faţa i se acoperi cu o nuanţă plăcută de bej deschis şi auriu.

Băiatul se holbă la ea cu gura deschisă, apoi se aşeză şi privi fetele care se jucară împreună pe iarba uscată a verii. Un iz dulce de mosc o urma pe Stella oriunde ar fi alergat.

Kaye îşi căută disperată fiica, răscolind de două ori toate camerele şi debaralele, strigând-o pe nume. După ce o pusese în pat să doarmă, fusese absorbită de lectura unui articol dintr-

o revistă şi n-o auzise plecând. Stella era isteaţă şi era greu de crezut că avea să meargă pe stradă, unde circulau maşini, ori să intre în vreun pericol evident; era totuşi un cartier de oameni săraci, unde continuau să existe prejudecăţi împotriva copiilor ca ea, precum şi temeri legate de bolile ce urmau uneori sarcinilor SHEVA.

Bolile erau reale: recurenţele unor retrovirusuri străvechi, uneori fatale. Christopher Dicken descoperise asta în Mexic cu trei ani în urmă şi fusese cât pe-aici să-l coste viaţa. Pericolul trecea la câteva luni după naştere, însă Mark Augustine avusese dreptate. Darurile făcute de natură aveau întotdeauna două feţe.

Dacă un poliţist o vedea pe Stella, sau dacă cineva o raporta, puteau urma necazuri.

Kaye îi telefonă lui Mitch la reprezentanţa Chevrolet unde lucra, la câţiva kilometri de casă, şi el îi spuse că va sosi cât poate de repede.

Copiii nu mai văzuseră niciodată pe cineva ca fetiţa aceea stranie. Simpla ei prezenţă îi făcea să se simtă buni şi prietenoşi; nu ştiau de ce şi nici nu le păsa. Fetele pălăvrăgeau despre haine şi cântăreţe, iar Stella imita unele cântăreţe, mai ales pe Salay Sammi, favorita ei. Era o imitatoare excelentă.

Băiatul stătea mai retras şi se încrunta, concentrat.

Fata de şapte ani se duse să invite şi alţi prieteni, care la rândul lor îi invitară pe alţii şi în scurtă vreme curtea din spate se umplu de băieţi şi fete. Fetele se jucau de-a mama şi tata, iar băieţii se jucau de-a poliţiştii, iar Stella asigura efectele sonore şi încă ceva, un zâmbet, o prezenţă care îi liniştea şi, în acelaşi timp, le dădea energie. Unii au trebuit să plece acasă, iar Stella le spuse că fusese bucuroasă să-i cunoască şi să-i miroasă înapoia urechilor, ceea ce-i făcu să râdă şi să se retragă stânjeniţi, totuşi niciunul nu se înfurie.

Toţi erau fascinaţi de petele aurii şi maronii de pe faţa ei.

Stella părea complet relaxată şi fericită, dar până atunci nu mai fusese niciodată printre atât de mulţi copii. Când două fete de nouă ani, gemene identice, îi puseră în acelaşi timp două întrebări diferite, Stella le răspunse simultan amândurora. Ele aproape că-i înţeleseseră spusele şi izbucniră în râs, apoi o întrebară pe fetiţa durdulie şi amuzantă unde învăţase să facă

aşa ceva.

Încruntătura băiatului se schimbă în hotărâre. Ştia ce trebuia să facă.

Kaye şi Mitch o strigară pe stradă. Nu îndrăzniră să apeleze la poliţie pentru a-i ajuta; Arizona implementase în cele din urmă Legea Extraordinară şi-şi trimitea noii copii în Iowa, pentru studii şi educaţie specială.

Kaye era înnebunită de spaimă.

— Am scăpat-o din ochi doar un minut, doar...

— O s-o găsim, zise Mitch, dar faţa îl trăda.

Arăta nelalocul lui în costum bleumarin, mergând printre case mici şi vechi, pe strada prăfuită. Vântul fierbinte şi uscat le absorbea transpiraţia.

— Urăsc asta, rosti el pentru a milioana oară.

Devenise o mantra familiară, parte din amărăciunea dinăuntrul său. Stella îl făcea să se simtă complet, iar Kaye încă îi mai putea dărui ceva din vechea viaţă. Însă când era singur, tensiunea îl umplea până la limită şi repeta întruna în minte cât de mult ura asta.

Kaye îl ţinu de braţ şi-i spuse din nou cât de rău îi părea.

— Nu-i vina ta, zise el, totuşi continua să fie foarte furios.

Fetiţa slăbuţă îi arătă Stellei cum dansează balerinele. Stella cunoştea foarte multă muzică de balet; Prokofiev era compozitorul ei favorit şi reproduse pasaje dificile în combinaţii de piuituri, fluierături şi clicăituri. Un băieţel blond, mai mic decât ea, stătu cât putu de aproape, cu ochii căprui lărgiţi de interes.

— Ce să mai jucăm acum? întrebă fata înaltă, după ce se plictisi de stat în poante.

— Mă duc s-aduc Monopoly, spuse un băiat de opt ani cu pistrui obişnuiţi.

— Nu putem juca Othemo? propuse Stella.

Căutau de o oră. Kaye se opri pentru o clipă pe o porţiune de trotuar crăpat şi ascultă. Aleea care trecea prin spatele locuinţelor lor dădea într-o stradă laterală şi i se păruse că auzise copii jucându-se. Foarte mulţi copii.

Împreună cu Mitch, trecu repede printre garaje şi garduri

din scânduri, străduindu-se să desluşească glasul Stellei sau unul dintre multele ei sunete.

Mitch îşi auzi primul fiica. Împinse poarta metalică şi intrară.

Curtea micuţă era ticsită de copii, ca un furnicar. Kaye observă imediat că Stella nu era centrul atenţiei, ci stătea mai într-o parte şi juca Othemo, cu cărţi de joc care scoteau sunete când erau apăsate. Dacă sunetele se potriveau sau formau o melodie, jucătorii le puteau elimina. Câştiga cel care-şi termina primul toate cărţile. Era unul dintre jocurile favorite ale Stellei.

Mitch se opri înapoia lui Kaye. La început, fetiţa lor nu păru să-i vadă. Pălăvrăgea fericită cu gemenele şi cu un băiat.

— Mă duc s-o iau, zise el.

— Aşteaptă, rosti femeia.

Stella părea extrem de fericită. Era o scenă pentru care Kaye era dispusă să rişte câteva minute.

Apoi Stella înălţă privirea, se ridică în picioare şi lăsă cărţile muzicale să-i cadă din mâini. Roti capul şi adulmecă aerul.

Mitch văzu alt copil, un băiat, care tocmai intra în curte prin poarta din faţă. Era cam de vârsta Stellei. Kaye îl văzu, de asemenea, şi-l recunoscu imediat. Auziră strigătele agitate, în spaniolă, ale unei femei şi Kaye ştiu ce erau, ce însemnau.

— Trebuie să plecăm, spuse Mitch.

— Nu, zise Kaye şi-l ţinu în loc cu braţul. Doar o clipă. Te rog. Fii atent!

Stella şi băiatul se apropiară unul de altul. Ceilalţi copii amuţiră, pe rând. Stella îi dădu ocol băiatului, complet inexpresivă. Băiatul scotea suspine slabe, iar pieptul i se ridica şi cobora, ca şi cum ar fi gâfâit după o lungă alergare. Scuipă iute pe mânecile cămăşii, apoi îşi frecă faţa. După aceea se aplecă şi o mirosi pe Stella înapoia urechii. Ea făcu acelaşi gest şi se prinseră de mâini.

— Eu sunt Stella Nova, rosti Stella. De unde eşti tu?

Băieţelul doar surâse şi chipul i se contorsionă în feluri pe care Stella nu le mai văzuse vreodată. Ea constată că propriul ei chip răspundea în acelaşi fel. Simţi sângele care-i năvălea în piele şi râse sonor, un ţipăt încântat şi ascuţit. Băiatul avea multe mirosuri – mirosul propriei lui familii, al casei lui, al mâncării pe care o gătea mama lui şi al pisicilor lui – şi Stella îi privi faţa şi înţelese câte ceva din ce spunea el. Era atât de *bogat*, băieţelul acesta. Petele lor se colorau nebuneşte,

aproape aleatoriu. Ea văzu cum pupilele băiatului se împestriţează de culori şi-şi frecă degetele pe mâinile lui, simţindu-i pielea, fiorii de răspuns.

Băiatul vorbi simultan în spaniolă şi engleză stricată. Gura i se mişca într-un fel cu care Stella era familiarizată, modelând sunetele ce treceau în lungul ambelor laturi ale limbii lui striate. Stella ştia destulă spaniolă şi încercă să-i răspundă. Băiatul ţopăia pe loc de încântare; o înţelegea! De obicei, era frustrant pentru Stella să stea de vorbă cu oamenii, dar acum era încă şi mai rău, fiindcă, brusc, ea ştia cum putea fi *în realitate* vorbirea.

După aceea privi într-o parte şi-i zări pe Kaye şi Mitch.

În aceeaşi clipă Kaye o văzu pe femeia din fereastra bucătăriei vorbind la telefon. Femeia nu părea defel încântată.

— Haide, spuse Mitch şi Kaye nu-l contrazise.

— Unde mergem acum? întrebă Stella de pe scaunul ei fixat pe bancheta din spate a Chevroletului Lumina, în timp ce Mitch şofa spre sud.

— Poate în Mexic, zise Kaye.

— Vreau să mai văd copii ca băiatul ăla, se bosumflă Stella furioasă.

Kaye închise ochii şi revăzu mama îngrozită a băiatului trăgându-l de lângă Stella, azvârlindu-i o privire ucigaşă lui Kaye; iubindu-şi şi în acelaşi timp urându-şi propriul copil. Nu exista nicio speranţă să-i mai readucă laolaltă pe cei doi. Iar femeia de la fereastră fusese prea temătoare pentru a ieşi măcar să stea de vorbă cu ea.

— O să vezi, rosti Kaye visătoare. Ai fost foarte frumoasă cu el.

— Ştiu, spuse Stella. Era ca mine.

Kaye se întoarse peste spătarul scaunului şi-şi privi fiica. Ochii i se uscaseră în timpul cât se gândise la cele întâmplate, însă Mitch îşi mai ştergea ochii lui cu dosul palmei.

— De ce-a trebuit să plecăm? întrebă Stella.

— Este o cruzime s-o ţinem departe de ei, îi spuse Kaye lui Mitch.

— Şi ce să facem – s-o trimitem în Iowa? Îmi iubesc fetiţa şi vreau să fiu tatăl ei şi s-o am în familia asta. O familie normală.

— Ştiu, încuviinţă femeia distant, ştiu.

— Mai sunt mulţi ca băiatul acela, Kaye? întrebă Stella.

— Cam o sută de mii, răspunse ea. Ţi-am spus despre asta.

— Mi-ar plăcea să vorbesc cu ei *toţi*, zise Stella.

— Şi probabil că ar putea s-o facă, îi surâse Kaye lui Mitch.

— Băiatul mi-a povestit despre pisica lui, spuse fetiţa. Avea doi pisoi. Şi copiii m-au plăcut, Kaye, mamă, m-au plăcut *cu adevărat*.

— Ştiu. Iar tu ai fost frumoasă cu ei.

Kaye se simţea extrem de mândră, totuşi o durea sufletul după fiica ei.

— Să mergem în Iowa, Mitch, propuse Stella.

— Nu azi, iepuraşule, răspunse bărbatul.

Autostrada brăzda rectiliniu deşertul, către sud.

— Nu se aud sirene, observă el sec.

— Am scăpat din nou, Mitch? întrebă Stella.

POSTFAŢĂ

Am depus un efort substanţial în acest roman pentru ca detaliile ştiinţifice să fie precise şi speculaţiile plauzibile. Revoluţia actuală din biologie nu este însă nici pe departe încheiată şi este foarte probabil ca multe dintre ipoteze să se dovedească a fi eronate.

Pe măsură ce m-am documentat şi am discutat cu savanţi din toată lumea, am căpătat senzaţia fermă că biologia evoluţionistă va cunoaşte o transformare majoră – nu în următoarele decenii, ci în următorii *ani*.

Chiar pe când terminam revizuirea cărţii, în literatura ştiinţifică au apărut articole care susţin unele dintre speculaţiile mele. Se pare că musculiţele de oţet se pot adapta la schimbări masive de climă în decursul numai câtorva generaţii. Implicaţiile acestei constatări continuă să fie subiecte de controversă. Numărul din decembrie-ianuarie 1998–1999 al revistei *New Scientist* insistă asupra contribuţiilor pe care retrovirusurile endogene umane le pot aduce la dezvoltarea HIV, virusul răspunzător pentru SIDA; Eric Towler, de la Science Applications Internaţional Corporation, afirmă că „are dovezi potrivit cărora enzimele HERV-K pot ajuta HIV să scape de acţiunea unor medicamente puternice”. Este similar cu mecanismul kiturilor de instrumente virale care-l înspăimântă pe Mark Augustine.

Pe măsură ce se va releva, misterul va fi realmente fascinant;

ne aflăm cu adevărat în pragul descoperirii secretelor vieţii.

NOŢIUNI ELEMENTARE DE BIOLOGIE

Oamenii sunt metazoare, adică sunt alcătuiţi din multe celule. În majoritatea celulelor noastre există un *nucleu* care cuprinde „modelul" întregului individ. Acest model este stocat în ADN (acidul dezoxiribonucleic); ADN-ul şi complementele sale de proteine helper şi organite formează computerul molecular, care conţine memoria necesară pentru a construi un organism individual.

Proteinele sunt maşini moleculare ce pot îndeplini funcţii incredibil de complicate. Ele sunt motoarele vieţii, iar ADN-ul este şablonul care ghidează fabricarea lor.

În celulele eucariote, ADN-ul formează două spirale întrepătrunse – „dublu helix" – şi este condensat într-o structură complexă numită cromatină, care este organizată în cromozomi în toate nucleele celulelor. Cu câteva excepţii, aşa cum sunt celulele roşii din sânge şi celule imune specializate, ADN-ul din toate celulele corpului uman este complet şi identic. Cercetătorii estimează că *genomul* uman – seria completă de instrucţiuni genetice – este format din 60000–100000 de gene. Genele sunt trăsături ereditare; în mod frecvent, gena este definită ca un segment de ADN, care conţine codul pentru una sau mai multe proteine. Codul acesta poate fi *transcris* pentru a se obţine un lanţ AM (acid ribonucleic); după aceea, ribozomii folosesc ARN-ul pentru a *traduce* instrucţiunile ADN originale şi a sintetiza proteine. (Unele gene îndeplinesc alte funcţii, de exemplu, creează constituenţii AM ai ribozomilor.)

Mulţi cercetători sunt de părere că ARN-ul a fost molecula codificatoare originală a vieţii şi că ADN-ul ar fi apărut ulterior.

Deşi majoritatea celulelor din corpul unui individ au ADN identic, pe măsură ce individul creşte şi se dezvoltă, ADN-ul lui este *exprimat* în moduri diferite în interiorul fiecărei celule. Astfel, celule embrionare identice devin ţesuturi diferite.

Când ADN-ul este transcris în AM, din segmentele AM sunt decupate porţiuni de nucleotide, numite *introni*, care nu codifică proteine. Segmentele rămase sunt legate împreună; ele codifică proteine şi sunt numite *exoni*. Pe o porţiune de AM recent transcris, aceşti exoni pot fi legaţi împreună în moduri diferite pentru a produce proteine diferite. În felul acesta o

singură genă poate crea mai multe rezultate la momente diferite.

Bacteriile sunt organisme monocelulare foarte mici. ADN-ul lor nu este stocat în nucleu, ci împrăştiat prin toată celula. Genomul lor nu conţine *introni*, ci numai *exoni*, astfel încât sunt micuţe şi compacte. Bacteriile se pot comporta aidoma unor organisme sociale; varietăţi diferite cooperează şi concurează reciproc, pentru a găsi şi folosi resurse în mediul lor. Nerestricţionate, bacteriile se asociază frecvent şi creează „oraşe" biofilme; un exemplu de asemenea oraş este mâzga formată pe legumele stricate din frigider. Biofilme mai pot exista în intestine, în tractul urinar şi pe dinţi, unde cauzează uneori probleme, iar ecosisteme bacteriene speciale ne protejează pielea, gura şi alte regiuni ale corpului. Bacteriile sunt foarte importante şi, cu toate că unele cauzează boli, multe sunt necesare pentru existenţa noastră. Unii biologi consideră că ele se află la baza tuturor formelor de viaţă şi că celulele eucariote – de exemplu, propriile noastre celule – rezultă din colonii străvechi de bacterii. Din acest punct de vedere, oamenii pot fi pur şi simplu nave spaţiale pentru bacterii.

Bacteriile fac schimb de formaţiuni mici, circulare, de ADN numite *plasmide*, care le suplimentează genomul şi le permite să răspundă rapid la ameninţări, cum ar fi antibioticele. Plasmidele formează o bibliotecă universală care poate fi utilizată de multe tipuri de bacterii pentru a trăi mai eficient.

Bacteriile şi aproape toate celelalte organisme pot fi atacate de *virusuri*. Virusurile sunt porţiuni foarte mici, în general încapsulate, de ADN sau AM, care nu se pot reproduce singure. În schimb, ele deturnează aparatul reproducător al unei celule ca să producă virusuri noi. În bacterii, virusurile sunt numite *bacteriofagi* („mâncătoare de bacterii") sau, prescurtat, *fagi*. Mulţi fagi poartă material genetic între gazdele bacteriilor, aşa cum fac unele virusuri în animale şi plante.

Este posibil ca virusurile să fi provenit iniţial din segmente de ADN din interiorul celulelor, care se pot deplasa atât în interiorul cromozomilor, cât şi între aceştia. În esenţă, virusurile sunt segmente rătăcitoare de material genetic care au învăţat cum să „îmbrace costume spaţiale" şi să iasă din celule.

SCURT GLOSAR DE TERMENI ŞTIINŢIFICI

ADN: acid dezoxiribonucleic. Faimoasa moleculă în spirală dublă care codifică proteine şi alte elemente ce ajută la construirea *fenotipului* – structura unui organism.

Aminoacizi: „cărămizile" proteinelor. Majoritatea organismelor vii utilizează doar douăzeci de aminoacizi.

Antibiotice: clasă mare de substanţe produse de multe tipuri diferite de organisme care pot ucide bacteriile. Antibioticele nu au efect asupra virusurilor.

Anticorpi: molecule care se ataşează de antigene, le dezactivează şi atrag alte mijloace defensive împotriva intruşilor.

Antigen: substanţă intrusă sau componentă a unui organism care determină crearea de anticorpi, ca parte a unei reacţii imunitare.

AM: acid ribonucleic. Copie complementară intermediară a ADN-ului; ARN-ul mesager sau ARNm este utilizat de ribozomi ca şablon pentru construirea proteinelor.

Bacterii: procariote, celule vii minuscule, al căror material genetic nu este inclus în nucleu. Bacteriile joacă un rol foarte important în natură şi constituie baza tuturor lanţurilor trofice.

Bacteriofag: *a se vedea* fag.

Bacteriocină: una dintre numeroasele substanţe produse de bacterii, care pot ucide alte bacterii.

Cro-Magnon: varietate timpurie a omului modern, *Homo sapiens sapiens*, care şi-a primit numele după cel al aşezării franceze lângă care a fost descoperită. *Homo* este genul, *sapiens* precizează specia, iar al doilea *sapiens* desemnează subspecia.

Cromozom: structură spiralată de ADN. Celulele diploide, precum cele din corpul uman, au două seturi de câte douăzeci şi trei de cromozomi; celulele haploide, aşa cum sunt gameţii – spermatozoizii sau ovulele –, au un singur set de cromozomi.

Cromozomi sexuali: la oameni, sunt cromozomi X şi Y. Doi cromozomi X determină sexul feminin; un cromozom X şi un cromozom Y determină sexul masculin. Alte specii au tipuri diferite de cromozomi sexuali.

Element mutabil (element mobil): segment mutabil de ADN. *Transpozonii* se pot mişca sau pot avea ADN-ul copiat dintr-un loc în altul, într-o porţiune de ADN, utilizând polimerază ADN.

Retrotranspozonii conţin propria lor *transcriptază inversată*, care le asigură un grad de autonomie în interiorul genomului. Atât Barbara Mcclintock, precum şi alţi cercetători au arătat că elementele mobile generează varietatea la plante, totuşi unii oameni de ştiinţă consideră că ele sunt, în majoritatea cazurilor, gene aşa-zis „egoiste” care sunt duplicate fără a fi utile organismului. Alţii sunt de părere că elementele mobile din ADN contribuie la elementul de noutate din toate genomurile, ba poate chiar ajută la reglementarea evoluţiei.

ERV sau retrovirus endogen: virus care îşi inserează materialul genetic în ADN-ul unei gazde. *Provirusul* integrat rămâne inactiv pentru o vreme. ERV-urile pot fi destul de vechi şi fragmentate şi incapabile de a produce virusuri infecţioase.

SHEVA (HERV-DL3, ERVAEA-DL3): retrovirus endogen uman fictiv, care poate forma o particulă de virus infecţioasă, sau *virion*: un HERV *infecţios*. Deocamdată nu se cunoaşte un asemenea HERV.

Exoni: regiuni din ADN care codifică proteine sau AM.

Fag: virus care utilizează bacteriile drept gazde. Multe tipuri de fagi îşi omoară gazdele aproape imediat şi pot fi utilizaţi ca agenţi antibacterieni. Numeroase bacterii au minimum unu şi adesea mulţi fagi specifici. Fagii şi bacteriile sunt într-o concurenţă permanentă din punct de vedere evoluţionist. (*A se vedea* fag lizogenic.)

Fag lizogenic: fag care se ataşează de o capsulă bacteriană şi inserează material genetic în gazdă, unde formează, după aceea, o buclă circulară, se integrează cu ADN-ul gazdei şi rămâne inactiv pentru o vreme. În această etapă, bacteriile gazdă reproduc *profagul* sau genomul fag integrat cu al lor. Deteriorarea sau „stresul” unei bacterii gazdă poate duce la transcrierea genelor din fagi, care multiplică apoi fagi noi, eliberându-i prin *lizare* sau dezintegrarea gazdei. În etapa aceasta, ei sunt numiţi fagi *litici*. Fagii litici/lizogenici pot, de asemenea, transcrie şi purta gene gazdă, alături de propriile lor gene, de la o bacterie la alta.

Toxicitatea multor bacterii care cauzează boli grave la oameni, de exemplu holera, poate fi declanşată de transferul de material genetic de către fagii lizogenici. În mod evident, asemenea fagi sunt periculoşi în forma naturală şi inutili în controlarea patogenilor bacterieni.

Fenotip: structura fizică a unui organism sau grup distinctiv de organisme. *Genotipul* exprimat şi dezvoltat în cadrul unui mediu determină *fenotipul*.

Gamet: celulă sexuală, aşa cum sunt spermatozoizii sau ovulele, capabilă de unire cu un gamet opus – ovul plus spermatozoid – pentru a produce un *zigot*.

Genă: definiţia genei este în schimbare. Un articol recent definea gena ca fiind „un segment de ADN sau AM, care îndeplineşte o funcţie specifică". În mod particular, o genă poate fi considerată un segment de ADN, care codifică un produs molecular, frecvent o proteină. Pe lângă nucleotidele care codifică proteine, gena constă, de asemenea, din segmente care determină ce fel de proteine sunt exprimate, câte şi când. Sub acţiunea unor stimuli diferiţi, genele pot produce combinaţii diferite de proteine. Într-un sens foarte real, gena este o microfabrică şi computer, în interiorul unei fabrici-computer mai mari, genomul.

Genom: totalitatea materialului genetic dintr-un organism individual.

Genotip: caracterul genetic al unui organism sau grup distinctiv de organisme.

HERV sau retrovirus endogen uman: în interiorul materialului nostru genetic există multe reziduuri ale unor infecţii din trecut cauzate de retrovirusuri. Unii cercetători estimează că până la o treime din totalul materialului nostru genetic poate consta din retrovirusuri vechi. Nu se cunoaşte niciun caz în care asemenea gene virale străvechi să fi produs particule infecţioase (*virioni*), care pot trece de la o celulă la alta în *transmiteri laterale* sau *orizontale*. Totuşi multe HERV-uri produc într-adevăr particule similare virusurilor, în interiorul celulei, dar nu se ştie deocamdată dacă acestea au o funcţie sau cauzează probleme.

Toate HERV-urile fac parte din genomul nostru şi sunt transmise vertical prin reproducere, de la părinte la copil. Infecţia gameţilor de către retrovirusuri este până acum explicaţia cea mai bună pentru prezenţa HERV-urilor în genomul nostru. (ERV-uri, retrovirusuri endogene, sunt întâlnite, de asemenea, în multe alte organisme.)

Homozom: setul complet de material genetic utilizabil, atât din interiorul, cât şi din exteriorul unei celule sau organism.

Bacteriile fac schimb de plasmide şi pot avea unele gene transportate de fagi lizogenici; fondul acesta comun total de material genetic constituie homozomul bacterian.

Introni: regiuni din ADN care, în general, nu codifică proteine. În majoritatea celulelor eucariote, genele sunt alcătuite din exoni amestecaţi cu introni. Intronii sunt decupaţi din ARN-ul mesager transcris (ARNm), înainte ca acesta să fie procesat de ribozomi; ribozomii utilizează codul conţinut în porţiuni de ARNm pentru a asambla proteine specifice din aminoacizi. Bacteriile nu au introni.

Marker: dispunere distinctivă sau unică de baze, sau o genă distinctivă sau unică în interiorul unui cromozom.

Mutaţie: alterare produsă într-o genă sau segment de ADN. Poate fi accidentală şi neproductivă sau chiar periculoasă; poate fi, de asemenea, utilă, ducând la producerea unei proteine mai eficiente. Mutaţiile pot determina o variaţie în fenotip sau în structura fizică a unui organism. De obicei, mutaţiile aleatorii sunt fie neutre, fie au un efect negativ asupra sănătăţii organismului.

Neanderthal: *Homo sapiensneandertalensis*. Posibil strămoş al omului. Până în prezent, bazându-se pe dovezi de ADN mitocondrial extras din oseminte străvechi, antropologii şi geneticienii moderni nu au căzut de acord dacă oamenii de Neanderthal sunt strămoşii noştri. Mai mult ca probabil, dovezile sunt neclare pentru că, deocamdată, nu ştim pur şi simplu cum se separă şi dezvoltă speciile şi subspeciile.

Om modern: *Homo sapienssapiens*. Genul *Homo*, specia *sapiens*, subspecia *sapiens*.

Patogen: organism care cauzează boală. Există multe varietăţi diferite de patogeni: virusuri, bacterii, fungi, protiste (anterior cunoscute ca „protozoare”) şi metazoare, cum sunt nematozii.

Proteină: genele codifică frecvent proteine, care ajută la formarea şi reglementarea tuturor organismelor. Proteinele sunt maşini moleculare alcătuite din lanţuri de douăzeci de tipuri diferite de aminoacizi. Proteinele pot ele însele să se înlănţuie sau să se grupeze laolaltă. Colagenul, enzimele, mai mulţi hormoni, cheratina şi anticorpii sunt doar câteva dintre diversele tipuri de proteine.

Provirus: codul genetic al unui virus atâta timp cât este

conţinut în interiorul ADN-ului unei gazde.

Reacţie imunitară (imunitate, imunizare): activarea şi organizarea celulelor defensive din interiorul unui organism în vederea alungării şi distrugerii patogenilor, organisme cauzatoare de boli, aşa cum sunt virusurile şi bacteriile. De asemenea, reacţia imunitară poate să identifice celule nonpatogene ca fiind străine, nu parte a setului normal de ţesuturi ale corpului; organele transplantate cauzează o reacţie imunitară şi pot fi respinse.

Retrotranspozon, retropozon, retrogenă: *a se vedea* element mobil.

Retrovirus: virus bazat pe AM, care-şi introduce codul în ADN-ul unei gazde pentru replicare ulterioară. Replicarea poate adesea să fie întârziată timp de ani. SIDA şi alte boli sunt cauzate de retrovirusuri.

Secvenţiere: determinarea succesiunii de molecule dintr-un polimer, aşa cum sunt proteinele sau acizii nucleici; în genetică, descoperirea succesiunii de baze într-o genă sau o porţiune de ADN ori AM, sau în genom ca un tot. În câţiva ani, vom înţelege secvenţierea întregului genom uman.

Transpozon: *a se vedea* element mobil.

Trisomie: existenţa unei cópii suplimentare a unui cromozom într-o celulă diploidă. La oameni, existenţa a trei cópii de cromozom 21 duce la sindromul Down.

Vaccin: substanţă care produce o reacţie imunitară faţă de un organism cauzator de boală.

Virion: particulă de virus infecţioasă.

Virus: particulă fără viaţă, dar activă organic, care poate pătrunde în celule şi să preia controlul asupra capacităţii reproducătoare a acestora, în vederea producerii de mai multe virusuri. Virusurile sunt alcătuite din ADN sau AM, înconjurate, de obicei, de un înveliş proteinic, sau capsidă. La rândul ei, capsida poate fi înconjurată de un înveliş. Se cunosc sute de mii de virusuri şi există milioane care n-au fost încă descrise.

Zigot: combinaţia a doi gameţi; un ovul fertilizat.

MULŢUMIRI

Mulţumiri speciale se îndreaptă către dr. Mark E. Minie, care m-a introdus în Societatea Puget Sound Biotech şi mi-a făcut cunoştinţă cu mulţi dintre membrii acesteia. Unul dintre

primele mele contacte a fost dr. Elizabeth Kutter, de la catedra de biologie a colegiului Evergreen State din Olympia, statul Washington, care m-a ajutat cu detalii din specialitatea ei, bacteriofagii, şi cu informaţii despre unul dintre locurile ei favorite de pe planetă: Republica Georgia. Asistenţii ei, Mark Alan Mueller şi Elizabeth Thomas, mi-au oferit critici constructive şi încurajări. Discuţiile noastre au fost atât formative, cât şi informative!

Acelaşi Mark E. Minie mi-a făcut cunoştinţă cu dr. Dennis Schwartz, a cărui activitate în domeniul primelor reacţii chimice ale vieţii se poate dovedi revoluţionară.

Mulţi alţi oameni de ştiinţă şi prieteni au citit cartea şi au oferit sfaturi critice, iar câţiva m-au invitat să le vizitez laboratoarele. Dr. Dominic Esposito, de la Institutul Naţional pentru Sănătate, m-a condus prin campusul INS şi a contribuit cu însemnări substanţiale pe una dintre primele ciorne. Prietenii săi, dr. Melanie Simpson şi Martin Kevorkian, au oferit, de asemenea, ajutor substanţial.

Dr. Benoit Leblanc, care lucrează cu dr. David Clark la INS, în Laboratorul de biologie celulară şi dezvoltare, a făcut o excelentă lectură critică şi a corectat multe erori din text.

Dr. Brian W. J. Mahy, director al Diviziei de boli virale şi infecţii Rickettsial din cadrul Centrului pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor, a fost îndeajuns de amabil pentru a se întâlni cu mine şi a-mi împărtăşi unele dintre ideile lui despre virusuri şi posibilele lor contribuţii la evoluţie. El a oferit, de asemenea, critici pe o ciornă ulterioară a cărţii. Barbara Reynolds de la Oficiul de informaţii publice al CCPB a ajutat la stabilirea unei vizite la sediul acestei instituţii, aflată pe Clifton Road.

Dr. Joe Miller, de la Centrul de ştiinţe medicale al Universităţii Tech din Texas, a citit cartea în prima ei variantă şi a furnizat detalii despre reacţiile chimice ale hormonilor umani şi despre receptorii vomeronazali.

Julian Davies, profesor emerit la Universitatea British Columbia, a avut amabilitatea să lectureze ciorna finală.

Katie şi Charlie Potter mi-au oferit sfaturi înţelepte despre alpinism, despre istoria şi termenii săi specifici.

Chiar şi cu ajutorul acestor lectori excelenţi, au rămas, cu certitudine, erori, care îmi aparţin exclusiv mie. De asemenea,

la fiecare etapă a drumului, aceşti savanţi au exprimat atât susţinere, cât şi îndoieli, uneori serioase, despre teoriile mele. Ajutorul lor nu implică sub nicio formă acordul cu vreuna sau cu toate ipotezele din *Radioul lui Darwin*.